

Allan Folsom

HOLNAPUTÁN

GENERAL PRESS KIADÓ

1995

© by Allan Folsom 1994
Published Little, Brown and Company

Hungarian translation Gieler Gyöngyi
© GIELER GYÖNGYI és GENERAL PRESS KIADÓ

Az egyedüli jogosított magyar nyelvű kiadás.
A Kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

A borítótervet az eredeti felhasználásával
GREGOR LÁSZLÓ
készítette

Szerkesztette
KÖVES JÓZSEF

ISDN 963 7548 69 6

Kiadja a GENERAL PRESS KIADÓ
Felelős kiadó: LANTOS KÁLMÁNNÉ ügyvezető
Irodalmi és művészeti vezető: LANTOS KÁLMÁN

Párizs, október 3., hétfő, du.5:40.

Stella söröző, rue St-Antoine

Paul Osborn egymagában üldögélt a munka után iszogató emberek, cigarettafüstös nyüzsgésében, és a vörösboros poharába bámult. Fáradt volt, sebzett és tanácstalan. Egyszer csak minden különösebb ok nélkül felpillantott. A helyiség túlsó végében ott ült az a férfi, aki megölte az apját. Hihetetlennek tűnt, hogy tényleg ő legyen az. De nem volt semmi kétség. Semmi. Ez az arc örökre belevésődött az emlékezetébe a mélyen ülő szemek, a szögletes állkapocs, a szinte derékszögben elálló fülek, és a cakkos forradás, melynek éles vonala az arccsonttól a felső ajakig húzódott. A forradás most kevésbé látszott ugyan, de azért ott volt. A férfi is egyedül üldögélt, csakúgy, mint Osborn. Jobb kezében cigarettát tartott, bal kezével a kávéscsészéjét fogta, és belemerült a könyökénél kiterített újságba. Legalább ötven éves lehetett, talán több is.

Onnan, ahol Osborn ült, nehéz lett volna megbecsülni a magasságát. Talán 170 vagy 175 centi. Keménykötésű volt. Úgy 80 kiló. A nyaka vaskos, a testalkata erős. Az arcbőre sápadt, a haja rövid, göndörödő, ezüstös szálakkal tarkított fekete. A férfi elnyomta a cigarettáját, és rágyújtott egy újabbra, közben vetett egy pillantást Osborn felé. Aztán lerakta a gyufát, és visszatemetkezett az újságjába.

Osbornnak egy pillanatra elakadt a szívverése, aztán a vér vadul száguldanival kezdett az ereiben. Hirtelen úgy érezte, mintha megint Bostonban lenne, 1966-ban. Alig volt tízéves, az apjával sétált az utcán. Koratavaszi délután volt, napos, de még hűvös. Az apja elegáns öltönyt viselt, egyenesen a munkahelyéről jött a Park Street-i metróállomásonál volt találkozójuk. Megkerülték a park egyik sarkát, aztán befordultak a vásárlók forgatagával teli Winter Streetre. A Grogin sportboltba tartottak, ahol épp árleszállítás volt. A kisfiú egész télen át spórolt, hogy megvehessen egy új, Trapper márkájú baseball-kesztyűt. Az apja megígérte, hogy amennyit sikerül megspórolnia, ő hozzátesz ugyanannyit: így összesen harminckét dollárja volt. Már majdnem odaértek az üzlethez, az apja épp elmosolyodott, amikor a forradásos arcú, szögletes állú férfi hirtelen lesújtott rá. Váratlanul toppant elő a tömegből, és egy hatalmas kést döfött az apja gyomrába. Közben vetett egy pillantást a kisfiúra is, aki egyáltalán nem fogta fel, mi történik. Egy villanásra összetalálkozott a tekintetük. Aztán a férfi elrohant, az apja pedig lerokadt a járdára.

Még most is emlékezett rá, mit érzett akkor, ahogy ott állt a járdán, iszonyatosan egyedül; az emberek köréjük sereglettek és bámultak, az apja felnézett rá, tehetetlenül, értetlenül, és vér kezdett szivárogni az ujjai között,

melyekkel ösztönösen a kés felé tapogatózott, hogy kihúzza, de mielőtt meglehetne volna, meghalt.

Most, huszonnyolc évvel később, és egy másik kontinensen, teljes erővel megrohanták az emlékek. Paul Osborn érezte, hogy előnti a düh. Hirtelen felpattant, és a terem túlsó vége felé rohant. Egy szemvillanásnyi idő múlva a két férfi már a padlón birkózott, feldöntve az asztalokat és a székeket Érezte, ahogy egyik kezének ujjai összeszorulnak az izmos nyakon, érezte a tenyere alatt a borostákat. A másik kezével keményen csépelte a férfi arcát, úgy járt az ökle, mint egy motor elszabadult dugattyúja, recsegett-ropogott alatta a hús és a csont. Az emberek rémülten kiáltoztak körülötte, de ő nem törődött velük. Nem tudott másra gondolni, csak hogy el kell pusztítania ezt az embert itt a kezei között

Hirtelen érezte, hogy megragadják a nyakánál, a hóna alatt, arrébb rángatják és talpra állítják. Hátratántorodott. Nekiütközött valami keménynek, és a padlóra esett, homályosan érzékelte a lezuhanó poharak csörömpölését. Aztán hallotta, hogy valaki franciául azt ordítja: „Hívják a rendőrséget!”. Amikor felnézett, három fehér inges, fekete mellényes pincér alakja tornyosult fölé. A hátuk mögött a férfi bizonytalanul, levegő után kapkodva próbált föltápászkodni, a vér csak úgy ömlött az orrából. Amikor végre lábra állt, rémülten nézett a támadójára, mintha csak akkor értette volna meg, mi történt. Elutasította az odanyújtott szalvétát, átverekedte magát a tömegen, és kirohant az ajtón.

Osborn azonnal felugrott

A pincérek megmerevedtek.

– Az istenit, eressenek el! – ordította Osborn.

A pincérek nem mozdultak.

Ha New Yorkban vagy Los Angelesben lett volna, elordítja magát, hogy az az ember gyilkos, és azonnal hívják a rendőrséget. De Párizsban volt, és franciatudásából még arra is alig futotta, hogy kávé rendeljen. Mivel beszélni nem tudott, az egyetlen dolgot tette, amire képes volt támadott. Az egyik pincér utána nyúlt, hogy elkapja. De Osborn vagy húsz centivel magasabb és tíz kilóval nehezebb volt nála, és úgy rohant, mint egy rögbijátékos a labdával. Vállával keményen megtaszította a pincér mellkasát, amitől az félretántorodott, és nekiesett a többieknek, akik nagy csörömpölés közepette komikusan egymás hegyére-hátára zuhantak, a konyha és a bejárati ajtó közti szűk helyen. Osborn kirohant az ajtón, és eltűnt.

Odakinn sötét volt, és esett az eső. Az utcákon a délutáni csúcsidős tömeg hullámozott. Osborn ide-oda cikázott a járdán, dobogó szívvel kutatott az emberek között. Erre rohant el, de hol a pokolban lehet? Nem fogja megtalálni, tudta jól. Aztán mégis megpillantotta a férfit, már fél saroknyira járt, a rue de Forcyn haladt a Szajna felé.

Osborn megszaporázta a lépteit. A vére még mindig forrt, de a vad dühkitörés felemésztette a gyilkos indulatokat, és lassan kezdett megint józanul gondolkozni.

Az apját az Egyesült Államokban ölték meg, ahol a gyilkosság soha el nem évülő büntettnek számít. De vajon mi a helyzet Franciaországban? Van-e kölcsönös kiadatási szerződés a két ország között? Ha ez az ember francia, hajlandó lesz-e a francia kormány kiadni egy francia állampolgárt, hogy az Egyesült Államokban állítsák bíróság elé gyilkosságért?

A férfi, aki még mindig fél saroknyira járt előtte, hirtelen hátranézett Osborn gyorsan hátrább lépett, beleolvadt a járókelők forgatagába. Hadd gondolja azt, hogy sikerült leráznia, nem árt, ha megnyugszik, és enged az óvatosságból. Majd ha már nem figyel, akkor fog lecsapni rá.

A lámpa pirosra váltott, az autók és a gyalogosok megálltak Osborn egy esernyőt tartó nő mögé húzódott; a férfi alig négy méternyire volt tőle. Megint tisztán látta az arcát Semmi kétség. Huszonnyolc éve állandóan felbukkant az álmaiban ez az arc, akár le is tudta volna rajzolni. Ahogy ott állt, megint kezdett feltolulni benne a düh.

A lámpa ismét zöldre váltott, a férfi indult el elsőnek a zebrán. Amikor átért a túloldalra, hátrapillantott, de nem látott semmit, és továbbment. Már a Pont Marie-n jártak, a Szent Lajos-sziget felett. Jobbra ott állt a Notre Dame. Még egy-két perc, és átérnek a Szajna bal partjára.

Pillanatnyilag Osborn volt a helyzet ura. Körbenézett, hogy nincs-e valahol egy mellékutca vagy sikátor, ahová bevonszolhatná a férfit, hogy ne legyenek az emberek szeme előtt. Nem volt könnyű dolga. Ha túl gyorsan megy, fennáll az a veszély, hogy felhívja magára a figyelmet. De mindenképpen szaporáznia kell a lépteit, ha nem akarja megkockáztatni, hogy szem elől veszítse, ha esetleg váratlanul befordul egy sarkon, vagy leint egy taxit.

Az eső egyre jobban zuhogott, a szembejövő autók reflektorainak sárga fénye Osborn szemébe világított. A férfi jobbra fordult, a St.-Germaine boulevard-ra, és hirtelen átvágott az utca túloldalára. Hová a pokolba mehet? – gondolta Osborn. Aztán meglátta. A metróállomásra. Ha oda bejut, egy pillanat alatt elnyeli a tömeg. Osborn futni kezdett, durván félrelökösve az útjába kerülőket. Átrohant az úttesten az autók előtt. A nagy dudálásra a férfi hátranézett. Egy pillanatra megdermedt, aztán tovább futott. Osborn tudta, hogy észrevette, és rájött, hogy követi.

Osborn szinte repült lefelé a lépcsőkön. Odalenn megpillantotta: épp jegyet vett egy automatából. Aztán átvágott a tömegen a metróbejárat kapui felé.

A férfi hátranézett, és meglátta a lépcsőn lefelé száguldó Osborn Kinyújtotta a kezét, a jegyet beillesztette a jegykezelő gépbe. A kapu szétnyílt, a férfi belépett. Élesen jobbra fordult, aztán eltűnt a sarkon.

Osbornnak nem volt ideje jegyet venni. A könyökével félrelökött egy fiatal nőt, átugrotta a kaput, kikerült egy magas néger fiút, és a peron felé rohant.

A szerelvény már benn állt. Láta, hogy a férfi beszáll. Az ajtók összezárultak, és a kocs elindult. Osborn pár lépést még szaladt, aztán zihálva, kifulladásra megállt. Nem maradt ott semmi, csak a csillogó sínek és az üresen tátongó alagút. A férfi eltűnt.

2

Michele Kanarack az asztal túloldalán ülő férjére nézett, és felé nyújtotta a kezét. A tekintete megtelt szeretettel és gyöngédséggel. Henri Kanarack megfogta a kezét. A férfi ötvenkettedik születésnapját ünnepelték; Michele harmincnégy volt. Már majdnem nyolc éve voltak házасok, és ma elmondta a férjének, hogy az első gyermeküket várja.

– Nagyon fontos nap ez a mai – mondta.

– Igen. Nagyon fontos. – Henri gyengéden megcsókolta a kezét, aztán eleresztette, és töltött a bordeaux-i vörösborból.

– Ez az utolsó pohár – mondta Michele. – Amíg a baba meg nem születik, nem iszom többet.

– Akkor én sem – mosolyodott el Henri.

Odakinn csak úgy zuhogott az eső. A szél zörgette az ablakokat és a tetőt. A lakásuk egy ötemeletes épület legfelső szintjén volt, a Verdier sugárúton, a Montrogue negyedben. Henri Kanarack egy pékségben dolgozott; minden hajnalban ötkor indult munkába, és este fél hét előtt nemigen került haza. Egy órát kellett utaznia a pékségig, mely a Garde du Nord közelében volt, Párizs északi részén. Hosszúak voltak a napjai, de ő elégedett volt a munkájával. Ahogyan az életével is, és azzal is, hogy ötvenkét éves korában, életében először apa lesz. Legalábbis elégedett és boldog volt egészen tegnapig, amikor egy idegen megtámadta a Stella sörözőben, aztán üldözte a metróig. Amerikainak nézett ki. Harmincöt év körüli lehetett. Erős, kisportolt testalkatú. Drága sportzakót és farmert viselt, mint egy nyaralását töltő üzletember.

De ki a nyavalya lehetett? És miért támadta meg?

– Jól vagy? – A felesége aggódva nézett rá. Micsoda világ ez, hogy fényes nappal egy vadidegen csak úgy megtámadhat valakit egy sörözőben? Michele azt akarta, hogy menjenek el a rendőrségre, aztán keressenek egy ügyvédet és pereljék be a Stella tulajdonosát.

– Igen – mondta Henri. – Jól vagyok. – ő nem akart a rendőrségre menni, se pereskedni, bár a bal szeme alaposan be volt dagadva, az ajka felduzzadt és

lilas-vörös színben játszott, ahol az az örült olyan erősen megütötte, hogy a foga átszakította az arcát.

– Szóval apa leszek! – mondta, hogy másra terelje a beszélgetést – Ma este nincs helye a rosszkedvnek! – Michele felállt az asztaltól, a férje széke mögé lépett, és átölelte a nyakát – ünnepeljük meg az ifjú Michele-t, az öreg Henrit és a pici babát egy szeretkezéssel.

Henri hátrafordult és a szemébe nézett, aztán elmosolyodott. Hogy is tudna ellenállni neki? Hiszen annyira szereti.

Később, miközben feküdt a sötétben, és hallgatta a felesége lélegzését, próbálta kitörölni a gondolataiból a fekete hajú férfi képét. De nem tudta. Valami mélyről jövő, szinte állati félelem bujkált benne – úgy érezte, bármit tesz, és bárhová menekül, egy nap úgys a nyomára fog akadni.

3

Osborn látta őket a folyosón beszélgetni. Feltételezte, hogy órála folyik a szó, de nem volt biztos benne. Aztán az alacsonyabbik elment a másik pedig visszajött az üvegezett ajtón át egyik kezében cigarettát, a másikban egy sötétbarna dossziét tartva.

– Megkínálhatom egy kávéval, doktor úr? – A fiatal és magabiztos Maitrot felügyelő nagyon halkán és udvariasan beszélt. Magas volt és szőke, ami egy franciánál elég szokatlan.

– Szeretném tudni, meddig akarnak még itt tartani. – Osborn a városi rendőrség tartóztatta le, amiért kihágást követett el a metróállomáson azzal, hogy átugrott a kapun. A kérdésekre azt hazudta, hogy az ember, akit üldözött, előzőleg megtámadta, és megpróbálta ellopni a pénztárcáját. Teljesen véletlenül később megpillantotta az illetőt a sörözőben.

– Maga, ugye, orvos? – Maitrot egy gépelt papírt tanulmányozott, mely a dosszié belső borítójához volt hozzátűzve. – Amerikai ortopédsebész, látogatóban jár Párizsban, útban hazafelé egy genfi konferenciáról. Los Angelesben lakik.

– Igen – mondta Osborn hűvösen. A metróállomáson már mindent elmondott a rendőröknek, aztán egy egyenruhás rendőrnek is, aki valahol a kapitányság egy másik helyiségében felvette az adatait, majd pedig egy civil ruhás nyomozónak, aki ujjlenyomatot vetetett, fényképeket csináltatott róla, és levezette az előzetes kihallgatást. Most az üvegezett falú, aprócska kihallgatóhelyiségben Maitrot mindent újból végigkérdezett. Adatról adatra.

– Nem úgy néz ki, mint egy orvos.

– Maga sem úgy néz ki, mint egy rendőr – felelte könnyedén Osborn, próbálva elvenni a helyzet élet.

Maitrot nem reagált Talán nem is értette, mivel eléggé küszködött az angol nyelvvél. Mindazonáltal igaza volt Osborn valóban nem úgy nézett ki, mint egy orvos. 180 centis termetével, sötét hajával és barna szemével, izmos testalkatával és kisfiús külsejével inkább úgy festett, mint egy egyetemista sportoló.

– Mi is volt a címe a konferenciának, amin részt vett?

– Nem vettem részt rajta. Csak egy előadást tartottam. A Sebészek Világkongresszusán. – Osborn legszívesebben kifakadt volna: „Hány zsarunak kell még ezt elmondanom? Maguk nem beszélnek egymással?”. Tulajdonképpen ijedtnek kellett volna lennie, és talán ijedt is volt, de még mindig annyira fel volt zaklatva, hogy nem érezte. Az apja gyilkosa most ugyan meglógott előle, de a lényeg az, hogy rábukkant! Itt, Párizsban. És ha kis szerencséje van, akkor ezután is itt lesz, valahol, az otthonában, vagy egy bárban, a sebeit nyalogatva, és azon tűnődve, hogy mire vélje ezt az egészet.

– Miről szolt az előadása? Milyen témáról?

Osborn lehunyta a szemét, és lassan ötig számolt magában.

– Már elmondtam.

– *Nekem* még nem mondta.

– Az előadásom a térszalag-szakadásokról szolt – Osbornnak kiszáradt a szája. Kért egy pohár vizet Maitrot vagy nem értette, vagy csak nem vett róla tudomást.

– Hány éves?

– Nagyon jól tudja.

Maitrot felnézett.

– Harmincnyolc.

– Nős?

– Nem.

– Homoszexuális?

– Elváltam, felügyelő úr. Most meg van elégedve?

– Mióta sebész?

Osborn nem felelt Maitrot megismételte a kérdést; cigarettájának füstje a mennyezeten lévő ventilátor felé kigyózott.

– Hat éve.

– Jó sebésznek tartja magát?

– Nem értem, miért teszi fel ezeket a kérdéseket? Ezeknek semmi közük ahhoz, amiért letartóztattak. Felhívhatja a rendelőmet, ha meg akar bizonyosodni róla, hogy igazat mondtam. – Osborn kimerült volt, és kezdte feladni. Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy ha ki akar kerülni innen, akkor nagyon kell vigyáznia, mit mond.

– Nézze – folytatta olyan higgadtan és udvariasan, ahogy csak tőle telt – Együttműködtem magukkal. Megtettem mindent, amit kértek. Ujjlenyomat, fényképek, kérdés-felelet játék, minden. Most szeretném, ha elengednének, vagy ha nem, látni akarom az amerikai konzult.

– Ön megtámadott egy francia állampolgárt.

– Honnan tudják, hogy francia volt? – mondta Osborn gondolkodás nélkül.

Maitrot nem vett róla tudomást.

– Miért tette?

– Hogy miért? – Osborn értetlenül bámult rá. Nem volt egyetlen olyan nap az életében, amikor ne látta volna azt a jelenetet, ahogy a kés az apja gyomrába hatolt, s ne hallotta volna a megdöbbszent zihálást. Amikor ne látta volna maga előtt a rémületet a szemében, ahogy felnézett, és mintha azt kérdezte volna: „Mi történt?”, pedig nagyon jól tudta, hogy mi történt. Amikor ne látta volna, ahogy megroggyannak a térdei, és lassan leroskad a járdára. Amikor ne hallotta volna egy idegen rettenetes sikolyát. Ne látta volna, ahogy az apja összegörnyedve felé nyúl, mintha arra kérné, fogja meg a kezét, mert fél és mintha szavak nélkül azt mondaná, hogy mindörökké szeretni fogja.

– Igen. – Maitrot előrehajolt, és a köztük álló asztalkán lévő hamutartóban elnyomta a cigarettáját – Miért tette?

Osborn kihúzta magát, és elismételte a hazugságot.

– Londonból érkeztem a Charles de Gaulle repülőtérre. – Vigyáznia kellett, hogy pontosan ugyanazt mondja, mint a korábbi kihallgatásokon. – Az a férfi megtámadott a mosdóban, és el akarta venni a pénztárcámat.

– Maga kisportoltnak látszik. Nagydarab ember volt?

– Nem különösebben. Csak a pénztárcámat akarta.

– El is vette?

– Nem, elfutott.

– Jelentette a repülőtéri hatóságoknak?

– Nem.

– Miért nem?

– Nem vitt el semmit, különben sem beszélek túl jól franciául, ahogy maga is észrevehette.

Maitrot újból cigarettára gyújtott, a használt gyufát a hamutartóba ejtette.

– És aztán valamivel később, kizárólag a véletlennek köszönhetően megint találkozott vele egy sörözőben, ahová csak egy italra ült be?

– Igen.

– Mit akart csinálni vele, ott tartani, amíg kihívják a rendőrséget?

– Öszintén szólva, magam sem tudom, mi a fenét akartam csinálni vele. Egyszerűen csak rájött. Bedühödtem. Elvesztettem a fejem.

Osborn felállt, és elfordította a tekintetét, míg Maitrot valamit feljegyzett a dossziéba. Ugyan mit mondhatna neki? Hogy ez az ember, akit üldözött, 1966.

április 12-én az Egyesült Államokban, Bostonban leszúrta az apját? Hogy a saját szemével látta a gyilkosságot, és most pár órával ezelőtt megint találkozott ezzel az emberrel? Hogy a bostoni rendőrség éveken át próbált a gyilkos nyomára jutni, míg végül kénytelenek voltak beismerni, hogy nem tudnak mit tenni? Persze minden eljárás korrektül folyt le. A tetthely felmérése, a laborvizsgálatok, a boncolás, a kihallgatások. De minden hiábavaló volt. A kisfiú akkor látta életében először azt a férfit, az anyjának nem mondott semmit a személyleírás, ujjlenyomatokat nem találtak a gyilkos fegyveren, mely egy hétköznapi, minden szupermarketben kapható konyhakés volt, így a rendőrség nem támaszkodhatott másra, mint a két másik szemtanú vallomására. Az egyikük Katherine Barnes volt, egy középkorú bolti eladó, a másik Leroy Green, a bostoni közkönyvtár könyvtárosa. Mindketten arra jártak a támadás idején, és néhány apróbb mozzanattól eltekintve ugyanúgy számoltak be a történekekről, mint a kisfiú. De a rendőrség csak nem jutott ötről hatra. Nem találtak semmit Végül aztán Kevin O'Neilt, a gyilkossági csoport ambiciózus fiatal nyomozóját, aki összebarátkozott a kis Paullal, és kezdettől fogva dolgozott az ügyön, meggyilkolta valaki, aki ellen tanúskodott egy perben, és a George Osborn aktát besorolták a többszáz ugyancsak megoldatlan gyilkossági ügy aktái közé. Most, három évtized múltán, Katherine Barnes már a nyolcvanas éveiben jár, szenilis, és egy öregek otthonában él Maine-ben, Leroy Green pedig halott így Paul Osborn az egyetlen élő szemtanú, és nincs az az ügyész, aki meg tudná győzni az esküdteket, hogy harminc évvel a tett elkövetése után találjanak bűnösnek egy embert, pusztán az áldozat fiának vallomása alapján, aki a gyilkosság történetkor mindössze tízéves volt, s alig néhány másodpercig látta az elkövetőt. A gyilkos tehát megúsza az egészet. És ezen mit sem változtatna, ha meg is tudná győzni a francia rendőrséget, hogy kutassák fel és tartóztassák le azt az embert, bíróság elé akkor sem tudná állíttatni. Se Franciaországban, se Amerikában, sehol az égedta világon. Akkor hát miért mondana bármit is a rendőrségnek? Nem lenne semmi értelme, és később csak komplikációkat okozhatna, ha valami szerencsés véletlen folytán megint rábukkan valahol.

– Ma, ugye, még Londonban volt? Ma reggel.

Osborn hirtelen ráébredt, hogy Maitrot hozzá beszél.

– Igen.

– Azt mondta, Genfből jött Párizsba.

– Londonon keresztül.

– Mi dolga volt ott?

– Csak városnézés. De nem éreztem jól magam. Valami egynapos rosszullét fogott el.

– Hol szállt meg?

Osborn hátradőlt a széken. Mit akarnak ezek tőle? Tartóztassák le, vagy hagyják elmenni. Mi közük hozzá, hogy mit csinált Londonban?

– Azt kérdeztem, hol szállt meg Londonban? – Maitrot mereven nézett rá.

Osborn egy nővel volt Londonban, aki szintén orvos volt, egy párizsi kórházban dolgozott, és mint később megtudta, egy magas rangú francia politikus szeretője. Neki csak annyit mondott, hogy nagyon diszkrétnek kell lenniük, és azt kérte, ne kérdezze, miért. Osborn beleegyezett, és elővigyázatosan egy olyan hotelt választott, ahol tudta, hogy komolyan veszik a diszkrétciót, és csak a saját nevén jelentkezett be.

– A Connaught szállóban – mondta Osborn. Remélhetőleg a szállodás nem fog fecsegni.

– Egyedül volt?

– Na jó, ebből elég volt. – Osborn hirtelen felpattant – Látni akarom az amerikai konzult – Az üvegen át észrevette, hogy a géppisztolyos, egyenruhás őr hirtelen megfordul és rábámul.

– Nyugodjon meg, dr. Osborn... Kérem, üljön le – mondta Maitrot halkan, aztán a dosszié fölé hajolva feljegyzett valamit.

Osborn visszaült, és mereven elfordította a tekintetét, remélve, hogy Maitrot ejti a londoni témát, és rátér a következő kérdésre, bármi legyen is az. Az óra a falon majdnem tizenegyet mutatott. Akkor most Los Angelesben délután három óra lehet, vagy kettő? Az időzónák óránként változnak Európában, attól függően, melyik országban van az ember. Kit ismer itt, akihez segítségért fordulhatna egy ilyen helyzetben? Életében egyszer volt dolga a rendőrséggel. Egy különösen fárasztó nap után történt, amikor is összekapott egy Beverly Hills-i étterem hanyag parkolóőrével, aki behorpasztotta a vadonatúj BMW-je ütközőjét. Osborn nem tartóztatták le, csak egy darabig bent tartották, aztán kieresztették. Ez volt minden, az egyetlen eset életében. Aztán eszébe jutott, hogy volt még egy. Tizenöt éves korában bevitték a rendőrségre, mert hógolyókat dobált az iskola ablakába. Amikor megkérdezték, miért csinálta, a színigazat felelte. Mert nem volt jobb dolga.

Miért? Mindig mindenki csak ezt kérdezi. Az iskolában. A rendőrségen. Még a betegek is. Megkérdezik, miért fáj valamijük. Miért szükséges, vagy miért nem szükséges az operáció. Miért nem ír fel nekik gyógyszert, mikor szerintük kellene. Ezt miért szabad csinálniuk, azt miért nem. És várnak a magyarázatra. „Miért” – úgy tűnt, az a sorsa, hogy folyton csak válaszolgasson erre a kérdésre, de ő maga ne tehesse fel. Bár emlékezett két alkalomra, amikor maga is feltette ezt a kérdést az első feleségének, aztán a másodiknak, amikor közölték, hogy elhagyják. Most, az üvegfalú kihallgatókuckóban, Párizs kellős közepén, a jegyzetelgető és szünet nélkül cigarettázó francia felügyelő társaságában hirtelen rádöbrent, hogy a miért a világon legfontosabb szó a számára. De csak egyetlenegyszer akarja feltenni ezt a kérdést, annak az embernek, akit a metróig követett.

– Miért ölted meg az apámat, te rohadék?

Hirtelen belésvillant, hogy ha a rendőrök kihallgatták a pincéreket a sörözőben, akkor megeshet, hogy megtudták az ember nevét, például ha törzsvendég, vagy ha csekkkel vagy hitelkártyával fizetett. Osborn várt, míg Maitrot befejezi a jegyzetelést. Aztán a lehető legudvariasabban megszólalt:

– Kérdezhetek valamit? – Maitrot felnézett és bólintott.

– Az a bizonyos francia állampolgár, akit állítólag megtámadtam... tudják a nevét?

– Nem – felelte Maitrot.

Ekkor nyílt az üvegajtó, visszajött a másik civil ruhás nyomozó, és leült Osbornnal szemben. Barrasnak hívták. Maitrot-ra pillantott, aki finoman megrázta a fejét. Az alacsony termetű Barrasnak sötét haja és fekete, humortalan szeme volt. A keze fejét fekete szőrzet borította, a körmei tökéletes formájúra voltak vágva.

– Franciaország nem fogadja tárt karokkal a bajkeverőket. Ez alól az orvosok sem kivételek. Lehet, hogy ki fogjuk utasítani az országból – mondta hidegen Barras.

Kiutasítani! Jaj, csak azt ne, gondolta Osborn. Csak most ne! Most, amikor annyi év után végre megtalálta azt az embert! Amikor végre tudja, hogy él, és hogy itt van!

– Sajnálom – mondta, és igyekezett palástolni a rémületét –, nagyon sajnálom, ami történt... elfogott a düh, ennyi az egész. Kérem higgyék el, hogy csak erről van szó.

Barras jól szemügyre vette.

– Mennyi ideig szándékozott Franciaországban maradni?

– Öt napig – mondta Osborn. – Hogy megnézzem Párizst.

Barras habozott, aztán a kabátja zsebébe nyúlt, előhúzta és felmutatta Osborn útlevelét – Az útlevele, doktor úr. Ha indulni akar, majd jöjjön el érte, és visszaadom.

Osborn Barrasról Maitrot-ra nézett. Szóval így intézik el. Se kiutasítás, se letartóztatás, de azért szem előtt tartják, és gondoskodnak róla, hogy ezzel tisztában is legyen.

– Késő van – mondta Maitrot és felállt – *Au revoir*, dr. Osborn.

Éjjel fél tizenkettő volt, amikor Osborn kilépett a kapitányságról. Az eső már elállt, a hold fényesen ragyogott a város felett. Először le akart inteni egy taxit, de aztán inkább gyalog sétált vissza a szállodájáig. Csak ment, és gondolkodott, hogy most mit tegyen ezzel az emberrel, aki többé nem pusztán egy gyerekkori emlék, hanem hús-vér élőlény, itt, karnyújtásnyi közelségben, valahol Párizsban. Egy kis türelemmel előkerítheti. Felteheti neki a kérdést. És aztán megölheti.

London színházi negyedében, egy sikátorban, nem messze a Charing Cross Roadtól ugyanaz a hold világított. Az utcácska keskeny volt és L-alakú, mindkét végén rendőrségi kordon zárta le. Az arra járók kíváncsian leskelődtek az utca végéből, próbáltak egy pillantást vetni az egyenruhás rendőrökre, találgatták, hogy vajon mi történhetett.

McVey figyelmét nem a kíváncsiskodó tömegben felbukkanó arcok kötötték le, hanem sokkal inkább egy másik: egy húszas éveinek elején járó fehér férfi arca, melynek szemgolyói groteszkül kidülledtek az üregükből. Egy színházi takarító talált rá az egyik kukában, az előadás után. Rendes esetben a Metropolitan gyilkossági csoportja dolgozott volna az ügyön, de most nem így történt. Jamison főfelügyelő felhívta Ian Noble felügyelőt a különleges ügyosztálytól, Noble pedig odatelefonált McVey szállodájába, felriasztva nyugtalan álmából.

A Metropolitan detektívjeinek érdeklődését nemcsak a fej keltette fel. Hanem először is az, hogy holttest nem volt hozzá. Másodszor, hogy a jelek szerint az áldozat fejét kifinomult sebészi módszerekkel távolították el a testéről. Hogy a holttest többi része hol lehet, el sem tudták képzelni; a probléma megoldása McVeyre várt.

Miközben figyelte, ahogy a helyszínelők óvatosan kiemelik a fejet a kukából, aztán beleteszik egy nejlonzacskóba, majd egy dobozba az elszállításhoz, arra gondolt, hogy Jamison embereinek igazuk van: a fej eltávolítását csak egy profi végezhetné. Ha nem sebész, legalábbis olyan valaki, akinek rendelkezésére állt valami éles sebész-szerszám, és a legpontosabb anatómiai ismeretek birtokában volt.

Vagyis: a nyak tövéből, a csigolyák és a kulcscsont találkozási pontjából indul ki a légcső és a nyelőcső, mely a tüdőhöz, illetve a gyomorba vezet, valamint az alsó záróizom, mely a gyűrűporc és a pajzsporc oldalához kapcsolódik. A fejet hajszálpontosan itt választották el a testtől, ezt McVey és Noble szakértők közreműködése nélkül is meg tudták állapítani. Ahhoz azonban már szakértőre volt szükség, hogy megmondja, a halál beállta előtt, vagy azt követően történt-e a dolog. És ha az utóbbi eset áll fenn, akkor még meg kell állapítani a halál pontos okát is.

Egy fej boncolása ugyanúgy folyik, mint egy teljes holttesté, csak rövidebb ideig tart. A laboratóriumi vizsgálatok huszonnégy órától négy napig bármennyit igénybe vehetnek. De McVey, Noble és Dr. Evan Michaels, a fiatal, gyerekképzű orvosszakértő, akit otthonról hívtak el a személyhívóján, mind

ugyanazon a véleményen voltak. A fejét közvetlenül a halál beállta után operálhatták le a testről, a halál oka pedig valamilyen halálos adag barbiturát-származék lehetett, valószínűleg Nembutal. Továbbra is érthetetlen volt azonban, hogy mi okozta a szemgolyók szokatlan kidülledését, és a vékonyka vércsíkot a száj sarkában. Ezeket a tüneteket a belélegzett ciángáz kelti, de nem volt rá nyilvánvaló bizonyíték, hogy valóban ez történt.

McVey megvakarta a füle tövét, és a földet bámulta.

– Most meg fogja kérdezni, mikor állt be a halál – mondta Ian Noble szárazon Michaelsnek. Noble ötven éves volt, nős ember, két lánya volt és négy unokája. Rövidre nyírt, ezüstös haja, erős állkapcsa és szikár alakja egy, a régi iskolához tartozó katonára vallott, ami nem is volt véletlen, hiszen a Sandhurst katonai akadémia 65-ös évfolyamáról került ki, és régebben a katonai hírszerzés ezredese volt

– Nehéz lenne megmondani – felelte Michaels.

– Próbálja meg. – McVey szürke tekintete Michaels szemébe fúródott. Mindenképpen valami választ akart. Ha csak egy találgatást is.

– Nagyon kevés a vér, szinte semmi. Így nem lehet az alvadás alapján megbecsülni az időpontot. Annyit mondhatok, hogy egy ideje már itt lehetett, ahol találták, mert a hőmérséklete majdnem azonos az utcai hőmérséklettel.

– Nincs *rigor mortis*?

Michaels ránézett.

– Nem. Nem úgy néz ki. Mint maga is tudja, felügyelő, a hullamerevség általában öt-hat óra múltán kezdődik, először a test felső részében áll be, úgy tizenkét óra alatt, aztán az egész testben körülbelül tizennyolc óra alatt.

– Csakhogy nincs meg az egész test – mondta McVey.

– Nem, nincs. – Kötelesség ide vagy oda, Michaels kezdte azt kívánni, bárcsak végre otthon lehetne, és átengedhetné valaki másnak a kellemes feladatot, hogy ezzel a kifürkészhetetlen amerikai felügyelővel társalogjon, aki szemmel láthatóan az összes kérdésre nagyon jól tudta a választ, már mielőtt feltette őket.

– McVey – szólt közbe Noble –, várjuk meg a laboreredményeket, hadd menjen haza ez a szerencsétlen fiú, mégiscsak a nászéjszakája van.

– Magának ma van a nászéjszakája? – kérdezte McVey döbbenten. – Ma éjjel?

– Volt – felelte Michaels szenvtelenül.

– Mi a fenének válaszolt a hívásra? Ha maga nem jön, kihívtak volna valaki mást – McVey őszintén nem tudta elhinni a dolgot – Mit szólt a felesége?

– Hogy ne jöjjenek.

– Örülök, hogy legalább egyiküknek van egy kis józan esze.

– Ez a munkám.

McVey magában elmosolyodott. A fiatal orvosszakértőből vagy kiváló szakember lesz, vagy besavanyodott hivatalnok. Ki tudja.

– Ha kész vagyunk a vizsgálatokkal, mit csináljak vele? – kérdezte hirtelen Michaels. – Még soha nem dolgoztam a Metropolitannek, sőt, ami azt illeti, az Interpolnak sem.

McVey vállat vont, és Noble-ra nézett.

– Nálam ugyanez a helyzet – mondta. – Soha nem dolgoztam a Metropolitannek, sőt az Interpolnak sem. Hogy tartják nyilván maguknál a levágott fejeket?

– A fejeket ugyanúgy tartjuk nyilván, McVey, mint a hullákat vagy bármilyen egyéb testrészeket. Cédulát teszünk rá, bele a plasztikzsákba, aztán jégen tartjuk. – Túl késő volt már, Noble-t teljesen elhagyta a humorérzéke.

– Remek. – McVey megint vállat vont Nagyon szeretne volna befejezni aznapra. Először is a detektívek kikérdezik majd az embereket a környéken, kihallgatnak mindenkit, aki esetleg láthatott vagy hallhatott valamit a kukák körül pár órával azelőtt, hogy a fejet megtalálták. Egy, legfeljebb két nap múlva meglesznek a laboreredmények a szövetek és a hajszálhagymák vizsgálatáról. A rendőrségi szakértő majd megállapítja az áldozat korát.

Megbízták dr. Michaelst, hogy helyezze el a fejet, cédulával ellátva, és mellékeljen hozzá egy külön figyelmeztetést is, mely szerint a tárolót csak Noble vagy McVey felügyelő jelenlétében szabad kinyitni, aztán a két felügyelő távozott Noble többszintes, felújított Chelsea-i házába, McVey pedig aprócska hotelszobájába a kis szállodában, mely a Mayfair negyedben, a Green Parkkal szemben, a Half Moon Streeten állt.

5

McVey a William Patrick Cavan nevet kapta a keresztségben, a New York állambeli Rochester St Mary katolikus templomában, 1928. februárjában, egy havas téli napon. Gyerek- és kamaszkorában mindenki csak Paddynek szólította Murphy McVey rendőrőrmester elsőszülött fiát. De attól kezdve, hogy huszonkilenc évvel később megoldotta a híres Los Angeles-i „hegyoldali gyilkosságokat”, mindenki csak McVeynek szólította – a főnökei, a munkatársai, a sajtó, még a Felesége is.

1955. óta dolgozott a Los Angeles-i rendőrség gyilkossági csoportjánál, eltemette két feleségét, és felnevelte három gyermekét Hatvanötödik születésnapján úgy döntött, nyugalomba vonul. De nem sikerült. A telefon megállás nélkül csörgött „Hívjátok fel McVeyt, ő mindent tud”. „Hívjátok fel McVeyt, úgyszincs semmi dolga, majd eljön megnézni”. „Én nem tudom, de hívd fel McVeyt.”

Végül aztán kiköltözött a kis faházba, amit saját két kezével épített a hegyekben horgászkunyhónak, a Big Bear tó partján. A telefont nem vezettette be. De alighogy berendezkedett, a régi cimborái kezdtek kijárogatni hozzá horgászni. És nem telt sok időbe, rövidesen megint ugyanúgy nyaggatták a kérdéseikkel, ahogy régebben telefonon. Végül feladta, lelakatolta a kunyhót, és visszament dolgozni, teljes munkaidőben.

Épp a régi nikkelacél íróasztalánál üldögélt, a régi székén, amikor Bill Woodward, a főnöke belépett az irodába, és megkérdezte, nem lenne-e kedve Európába utazni – minden költségét fedezik. A másik hat felügyelő azonnal ugrott volna a bőrdíjéért McVey viszont csak vállat vont, és megkérdezte, minek és mennyi időre. Nem volt oda az utaztatásért, de ha már muszáj volt, akkor valami meleg helyre szívesebben ment volna. Szeptember eleje volt Európában ilyenkor már hűvösödik, és ő utálta a hideget.

– Hogy mennyi időre, gondolom, magától függ. Hogy minek? Az Interpol talált hét fej nélküli hullát, és nem tudnak mit kezdeni velük. – Woodward egy dossziét nyomott McVey orra alá, aztán kisétált.

McVey figyelte, ahogy elmegy, vetett egy pillantást a többi felügyelőre az irodában, aztán fogta a kihűlt kávéját, és kinyitotta a dossziét. A jobb felső sarokba kis fekete fül volt ragasztva, ami az Interpol dossziéiban azt jelöli, hogy ismeretlen holttestről van szó, és segítséget kérnek az azonosításához. A fül jó régi volt. Azóta már biztos sikerült azonosítani a hullákat.

A hét holttest közül kettőre Angliában bukkantak rá, kettőre Franciaországban, egyre Belgiumban, egyre Svájcban, egyet pedig a nyugatnémet Kiel kikötőváros közelében vetett partra a tenger. Minden áldozat férfi volt, a koruk huszonkettő és ötvenhat között. Mindnyájan fehérbőrűek voltak, és úgy tűnt, valamilyen barbituráttal elkábították őket, utána sebészi eljárással leoperálták a fejüket, anatómiailag pontosan ugyanazon a helyen.

A gyilkosságok február és augusztus között történtek, látszólag teljesen találomra. De túl sok volt a hasonlóság az elkövetés módjában ahhoz, hogy véletlen egybeesés lehessen. Ezen kívül azonban nem találtak semmi egyéb közös nyomot. Az áldozatok nem ismerték egymást. Egyikük sem szerepelt a rendőrségi nyilvántartásokban. A legkülönbözőbb társadalmi és anyagi helyzetűek voltak.

A statisztikai adatok szerint, ha egy gyilkosság áldozatát sikerül beazonosítani, akár van feje, akár nincs, az esetek több mint ötven százalékában a gyilkos is előkerül. De ebben a hét esetben még csak gyanúsítottat sem találtak, öt ország rendőrségi szakértői – köztük a Scotland Yard gyilkossági csoportja és az Interpol emberei – semmilyen eredményre nem jutottak, a bulvársajtó legnagyobb örömére. Így került sor arra, hogy a Los Angeles-i rendőrséghez és McVeyhez fordultak segítségért, akit a világ egyik legjobb gyilkossági szakértőjeként tartottak számon.

McVey először Párizsba ment, ahol megismerkedett a folyton szélesen vigyorgó, kedélyes Alex Lebrun hadnaggyal a párizsi prefektúrától, akinek a szájában mindig ott lógott az elmaradhatatlan cigaretta. Lebrun bemutatta Noble-nak a Scotland Yardtól, és Yves Cadoux kapitánynak, aki az Interpolnál dolgozott. Négyen együtt végigjárták a Franciaországban történt gyilkosságok helyszíneit. Először Lyonba utaztak le a Trés Grandé Vitesse vonattal; a gyilkosság színhelye ironikus módon alig egy kilométernyire volt az Interpol főhadiszállásától. A második helyszín egy síkőzpont volt az Alpokban, Chamonix. Később Cadoux és Noble elkísérte McVeyt a belgiumi gyilkosság színhelyére is, egy Ostende külterületén lévő kis gyártelepre. A svájci gyilkosság Lausanne-ban történt, egy luxusszállodában a Genfi-tó partján; Németországban pedig egy kavicsos kis öbölben akadtak rá a holttestre, mely kocsival úgy húsz percrenyire volt Kieltől. Végül Angliába utaztak. Először egy kis lakást néztek meg Salisburyben, szemben a székesegyházzal, aztán egy másikat Londonban, az előkelő Kensington negyed egy házában.

McVey ezután tíz napot töltött egy hideg, harmadik emeleti irodában a Scotland Yardon, és áttanulmányozta a gyilkosságokat taglaló részletes rendőrségi jelentéseket, közben jónéhányszor megvitatott egy-egy részletet Ian Noble-val, akinek jóval tágasabb és melegebb irodája volt az első emeleten. McVey szerencsére be tudott iktatni egy kis pihenőt is, mivel két napra vissza kellett utaznia Los Angelesbe, hogy tanúskodjon egy vietnámi kábítószer-kereskedő perében, akit ő tartóztatott le, amikor az illető megpróbált megölni egy pikkolófiút egy étteremben, ahol épp McVey is ebédel.

Úgy tervezte, hogy a tárgyalás után még két napot tölt otthon a személyes ügyei intézésével, aztán visszatér Londonba. Valahogy azonban sikerült kifognia egy fogfájást, majd egy szájsebészeti operációt, ennek köszönhetően a két naphoz két hét lett, aminek nagy részét egy golfpályán töltötte, a Los Angeles-i szmogon átszűrődő langyos napfényben, és a gyilkosságokról tűnődött.

Ezidáig az egyetlen közös az volt az áldozatokban, hogy mindegyikük fejét leoperálták. Első ránézésre egyértelmű volt, hogy vagy egy sebész csinálhatta, vagy olyan valaki, akinek sebészeti képzettsége van, és módjában áll hozzájutni a szükséges műszerekhez.

Ezenkívül semmi más nem egyezett. Három áldozatot ott öltek meg, ahol megtalálták a holttestet. A többi négyet máshol: hármat kihajítottak az országút szélén, egyet a tengerbe dobtak. McVey hosszú pályafutása során soha nem találkozott még ilyen zavaros gyilkossági ügygel.

Aztán elrakta a golfütőket és visszautazott a ködös és nyirkos Londonba; fáradt volt és kábult a hosszú repüléstől, de épp csak lehajtotta a fejét a kemény szállodai párnára, és lehunyta a szemét, amikor megcsörrent a telefon, és Noble közölte, hogy végre találtak egy fejet is a holttestek mellé.

Londoni idő szerint hajnali háromnegyed négy volt, McVey az íróasztalnál ült a kis szobácskájában, előtte egy pohárban kétujjnyi Famous Grouse whisky, és az Interpol konferencia-vonalán beszélgetett Noble-lal és Cadoux-val, akik Lyonban voltak. Cadoux komoly, zömök férfi volt, óriási, felfelé kunkorodó bajusszal, melyet szünet nélkül pödörgetett a hüvelyk- és mutatóujja között; a kezében tartotta a faxot, amely a fiatal orvosszakértőtől, Michaelstől érkezett az előzetes boncolási jegyzőkönyv szövegével, és többek között leírta, hogy anatómiailag mely ponton választották el a fejeket a testektől. Mind a hét holttest esetében hajszálpontosan ugyanott.

– Ezt eddig is tudtuk, Cadoux. De ez még nem elég ahhoz, hogy teljesen biztosak lehessünk abban, hogy a gyilkosságok összefüggenek – mondta McVey fáradtan.

– Az áldozatok ugyanabba a korcsoportba tartoznak.

– Még ez sem elég.

– McVey, én egyetértek Cadoux kapitánnyal – mondta Noble csevegő hangon, mintha csak ötórai tea mellett társalognának. – Lehet, hogy ez nem teljesen egyértelmű nyom, de akkor is sok ahhoz, hogy véletlen legyen – fejezte be Noble.

– Jól van – mondta McVey, és kimondta, ami egész idő alatt a fejében járt. – Akkor tűnődjünk el rajta, ki lehet ez az örült – Abban a pillanatban, ahogy kimondta, a másik kettő egyszerre megszólalt.

– Azt hiszi, ugyanaz a gyilkos? – mondták egyszerre.

– Nem tudom. Igen... – mondta McVey. – Igen. Azt hiszem, ugyanaz.

McVey ezután mentegetőzött, hogy nagyon fáradt az időeltolódás miatt, és kérte, folytassák később a beszélgetést, azzal letette a kagylót. Megkérdezhetette volna a véleményüket, de nem tette. Ők kérték a segítségét. Különben is, ha úgy érezték volna, hogy nincs igaza, biztosan mondták volna. Mindegy, egyelőre így is, úgy is csak a megérzéseire támaszkodhat.

Felelte a poharát, és kinézett az ablakon. Az utca túloldalán egy másik szálloda állt, ugyanolyan kicsi, mint az övé. A legtöbb ablak sötét volt, csak a negyedik emeleten derengett valami halvány fény. Valaki olvasott, vagy égve hagyta a villanyt, amikor elment, és még nem jött vissza. Vagy talán egy hulla hever a szobában, amit majd reggel fölfedeznek... Foglalkozási ártalom, az ember mindig végiggondol minden lehetőséget De egy idő után kialakul valami hatodik érzék, megérzi, hogy mi van a szobában, már mielőtt belép, tudja, hogy mit fog találni odabenn, ki az, aki várja, vagy aki korábban ott járt, és miben sántikál az illető.

A levágott fejhez azonban nem tartozott derengő fénnel kivilágított szoba. Talán ha szerencsájuk van, később még találnak valami nyomot. Egy szobát, amely elvezet egy másik szobához, és végül ahhoz a helyhez, ahol a gyilkos rejtőzik. De ehhez legelőször is azonosítani kellene a hullát.

McVey felhajtotta a whiskyt, megdörzsölte a szemét, és a néhány szóra pillantott, melyeket korábban firkantott le egy darab papírra, és melyeknek megfelelően már intézkedett is. RAJZ/ ÚJSÁGOKNAK SZÉTKÜLDENI/ AZONOSÍTÁS.

6

Hajnali ötkor a párizsi utcák még kihaltak. Az első metró fél hatkor indul, így Henri Kanarackot minden nap Agnes Demblon vitte be a munkába kocsival, aki könyvelő volt a pékségben, ahol Kanarack dolgozott. Minden áldott reggel háromnegyed ötkor kötelességtudóan odagördült a ház elé fehér, ötéves Citroenjével. Michele Kanarack pedig minden reggel a hálószoba ablakából figyelte, ahogy a férje kilép az utcára, beszáll a Citroenbe, és elhajt Agnes-szel. Aztán összehúzta maga körül a pongyoláját, visszafeküdt az ágyba, és ébren heverve Henrire és Agnesre gondolt. Agnes negyvenkilenc éves vénlány volt, szemüveges könyvelő, és senki nem mondta volna csinosnak. Ugyan mit láthat benne Henri, amit Michele nem tud megadni neki? Michele sokkal fiatalabb volt, tízszer csinosabb, és mindent megtett, hogy Henri az ágyban se unatkozzon.

Amit Michele nem tudhatott, és soha nem is fog megtudni, az az volt, hogy Agnes szerezte az állást Kanaracknak. Rábeszélte a tulajt, hogy vegye fel, pedig egyáltalán nem volt semmi gyakorlata a pékmesterségben. A tulajdonosnak, egy alacsony, türelmetlen, Lebec nevű emberkének, egyáltalán nem állt szándékában új alkalmazottat felvenni, különösen így, hogy a képzése költségeit is neki kellett állnia, de azonnal beadta a derekát, amikor Agnes azzal fenyegetőzött, hogy ha nem teszi meg, kilép. Olyan könyvelőt, mint Agnes, aki így ismeri az adótörvények kiskapuit, nem könnyű találni. Így aztán Henri Kanarack kapott munkát, gyorsan beletanult, megbízhatónak bizonyult, és nem követelt folyton béremelést, mint a többiek. Vagyis ideális alkalmazott lett, és így Lebec nem tett szemrehányást Agnesnek, amiért odavitte. Lebec csak egyvalamit szeretett volna tudni: miért lett volna Agnes arra is hajlandó, hogy lemondjon az állásáról egy ilyen érdektelen és jelentéktelen férfi miatt, mint Henri Kanarack? Amire Agnes csak annyit felelt: „Felveszi vagy nem, *Monsieur Lebec*?” De azóta már sok idő eltelt.

Agnes lelassított egy villogó sárga lámpánál, és Kanarackra pillantott. Észrevette a horzsolásokat az arcán, már amikor beszállt a kocsiba, és most a villogó fényben még csúnyábbnak látszottak.

– Már megint ittál – Agnes hangja hideg volt, szinte kegyetlen.

– Michele gyereket vár – mondta a férfi, és mereven előrebámulva figyelte, ahogy a sárga fény bele-belehasít a sötétségbe.

– És örömdben vagy bánatodban ittag le magad?

– Nem ittag le magam. Valaki megtámadott.

– Kicsoda?

– Soha életemben nem láttam.

– És mit csináltál?

– Elfutottam. – Kanarack az útra szegezte a tekintetét.

– Végre benő a fejed lágya.

– Ez most más volt. – Kanarack Agnesre nézett – A Stella sörözőben voltam. A rue St-Antoine-on. Olvasgattam az újságot és megittam egy kávét, mielőtt hazaindultam. Az a pasas minden ok nélkül rám vetette magát, és ütni kezdett A pincérek lefotgák, én meg elrohantam.

– Miért szúrt ki pont téged?

– Fogalmam sincs. – Kanarack megint az utat nézte. Az éjszakai sötétség lassan már halványodott Az utcai lámpák automatikusan kikapcsoltak. – utánam jött Át a Szajrán, követett egészen a metróig. Sikerült leráznom, beugrottam a metróba, mielőtt utolért volna. Én...

Agnes lassított, átengedett egy kutyát sétáltató férfit utána megint felgyorsított.

– Folytasd.

– A metró ablakából figyeltem, a metrórendőrség elkapta.

– Szóval valami dilis volt.

– Nem biztos.

Agnes rápillantott Érezte, hogy a férfi valamit nem mondott el.

– Mi az?

– Amerikai volt.

Paul Osborn éjjel egy óra előtt tíz perccel ért vissza az avenue Kléberre, a szállodájába. Tizenöt perccel később a szobájában volt, és Los Angeles-szel beszélt telefonon. Az ügyvédje megadta neki egy másik ügyvéd számát, aki azt mondta, beszélni fog valakivel, aki majd visszahívja. Egy óra után húsz perccel megcsörrent a telefon. A hívás Párizsból jött, egy Jean Packard nevű embertől.

Úgy öt és fél órával később Jean Packard leült Paul Osbornnal szemben a szálloda éttermében. Negyvenkét éves volt és rendkívül jó testi erőnek örvendett. A haja egészen rövid volt, az öltöny lezseren lógott inas alakján. Nyakkendőt nem viselt, az ingének nyaka nyitva volt, mintha szándékosan mutogatni akarná az öt-hat centis heget, mely a torkán futott keresztbe. Packard egykor az idegenlégióban szolgált, aztán zsoldoskatona volt Angolában, Thaiföldön és Salvadorban. Most a Kolb Internationalnél dolgozott, mely a világ legnagyobb magánnyomozó irodája.

– Nem ígérünk semmit, de minden tőlünk telhetőt megteszünk, és a legtöbb kliensünk elégedett a szolgáltatásainkkal – mondta Packard meglepően kedves mosollyal. A pincér kihozta a gőzölgő kávét és egy tányéron néhány croissant-t, majd távozott Jean Packard nem nyúlt semmihez. Egyenesen Osbornra nézett.

– Hadd magyarázzam el, hogyan működik az iroda – folytatta. Erős akcentussal, de érthetően beszélt angolul.

– A Kolb International minden nyomozóját alaposan átvilágítják, és mind kifogástalan ajánlólevelekkel rendelkezik. De nem alkalmazottai vagyunk az irodának, hanem csak szerződéses alapon dolgozunk. A helyi irodában kapjuk meg a megbízásokat, és az iroda küldi ki a számlát. Ezen kívül nem kérdeznek semmit. Teljesen egymagunkban dolgozunk, hacsak mi nem akarjuk másképp. Az ügyek bizalmas kezelése számunkra mindennél fontosabb. Ezt az biztosítja, hogy minden kettőnk között marad, a nyomozón és a megbízón kívül senki más nem tud semmiről. Gondolom, tudja, mit jelent ez manapság, amikor a legbizalmasabb információkhoz is könnyedén hozzájuthat az, aki hajlandó áldozni rá.

Jean Packard intett az arra haladó pincérnek, és franciául kért egy pohár vizet. Aztán visszafordult Osbornhoz, és tovább magyarázta, hogy működik a Kolb iroda.

Amikor a nyomozásnak végére érnek, minden dossziét – iratokkal, fényképekkel, negatívokkal egyetemben – átadnak az ügyfélnek. A nyomozó benyújt egy jelentést a Kolb helyi kirendeltségének arról, hogy mennyi idejébe került a munka, és milyen költségei voltak, az iroda pedig kiküldi a számlát az ügyfélnek.

Megérkezett a pohár víz.

– *Merci* – mondta Packard. Aztán ivott egy kortyot, letette a poharat, és Osbornra nézett.

– Tehát láthatja, milyen tisztán, bizalmasan és egyszerűen folyik az eljárás.

Osborn elmosolyodott. Nemcsak az eljárás tetszett neki, hanem a magánnyomozó stílusa és modora is. Szüksége volt valakire, akiben megbízhat és Jean Packard a legmegfelelőbb embernek tűnt. Ha rossz embert választ, aki ügyetlenül fog neki a dolognak, meglóghat az emberük, és azzal mindent elrontanak. De volt még egy probléma, és Osborn nem tudta igazán, miként hozakodjon elő vele. Packard a segítségére sietett.

– Szívesen megkérdezném, miért akarja előkeríteni ezt az embert, de az az érzésem, nem akar beszélni róla.

– Személyes ügy – mondta Osborn halkan. Jean Packard egy bólintással tudomásul vette.

Az elkövetkező negyven percben Osborn részletesen elmondta azt a keveset, amit tudott az emberről, akit keres. A sörözőt a rue St-Antoine-on:

Hogy mikor látta. Melyik asztalnál ült. Mit ivott. Hogy cigarettázott. Hogy milyen útvonalon ment, amikor még nem tudta, hogy követi. Hogy a St-Germain metróállomáson tűnt el.

Osborn lehunyta szemmel maga elé képzelte a férfit, és részletesen leírta, amilyennek itt látta Párizsban, alig néhány órája, és amilyennek sok-sok évvel ezelőtt Bostonban. Jean Packard ritkán szólt közbe, néha feltett egy-egy kérdést, megismételtetett valamilyen részletet, Jegyzeteket nem készített, egyszerűen csak figyelt. Osborn végül átadott neki egy rajzot is, melyet emlékezetből készített a szálloda levélpapírára. Mélyen ülő szemek, szögletes állkapocs, cakkos forradás a bal szem alatt a felső ajakig, szinte derékszögben elálló fülek. A vázlat gyerekes volt, mintha csak egy tízéves kisfiú rajzolta volna.

Jean Packard összehajtogatta és a zakója zsebébe rakta.

– Két nap múlva keresni fogom – mondta. Aztán felhajtotta a maradék vizet, felállt, és elment.

Paul Osborn egy hosszú percig nézett utána. Nem tudta, mit érezzen, mit gondoljon. A pusztán véletlennek köszönhetően, annak, hogy találmányra leült egy idegen városban egy helyen egy kávéra, az egész élete egy csapásra megváltozott, és eljött a nap, amiről mindig azt hitte, soha nem fog felvirradni. Hirtelen felcsillant a remény. Nemcsak a bosszúállásé, hanem azé is, hogy végre megszabadulhat attól a rettenetes tehertől, amit az apja halála jelentett a számára. Majdnem három évtizeden át kamaszkorától felnőtt koráig, az egész élete egyetlen lidérces rémálom volt. Akarva-akaratlanul újra és újra lejátszódott előtte az apja halála. Könnyörtelenül mardosta a bűntudat, úgy érezte, az egész valamiképpen az ő hibájából is történt, hogy megakadályozhatta volna, ha ügyesebb, ha éberebb, ha idejében észreveszi a kést, és felkiált, vagy akár testével is védelmezhetné volna az apját. De nem is ez volt a legszörnyűbb a dologban. Gyerekkorától férfikoráig átment több pszichiáter és terapeuta kezén is, míg végre a hivatásában látszólag magára talált, de soha nem sikerült megküzdenie egy tragikus démonnal: azzal a bénító magányosságérzettel, ami abban a pillanatban tört rá először, amikor az apja halálának pillanatában megértette, milyen könnyű elveszíteni a szeretetet.

Az ő hibája volt, hogy félresiklott az élete. Bár pontosan értette az okát, mégsem tudott segíteni rajta. Abban a pillanatban, ahogy igazi szerelem vagy barátság közelébe került tisztító szökőárként mindjárt rátört a félelem, hogy ismét olyan kegyetlenül elragadhatják tőle. Önvédelemből azonnal elpusztított minden bizalmat és szeretetet, ami bárkihez is fűzte.

És most, harminc év múltán, végre rátalált szenvedéseinek okozójára. Itt, Párizsban. És ha egyszer a keze közé kapja, nem fogja értesíteni a rendőrséget, nem fogja kérni a kiadatását, nem fog a hivatalos igazságszolgáltatáshoz folyamodni. Ha megtalálja, szembenéz vele, és aztán elpusztítja, mint egy kórokozót. És nem fogja kétségek között hagyni, hogy miért teszi.

Az apja temetésének másnapján otthagyták a házukat, és az anyja nővérehez költöztek, aki egy kis kétszintes házban lakott Cape Codnál.

Paul Osborn anyját Beckynek hívták. Valószínűleg az Elizabeth vagy a Rebecca becézése lehetett. Soha nem hallotta, hogy bárki is másképp szólította volna, mint Beckynek. Mindössze húszéves volt, amikor Paul apjához hozzáment, még az ápolónő-képzőbe járt.

George David Osborn nagyon jóképű férfi volt, de csendes és magának való. Chicagóból jött Bostonba, ahol műszaki egyetemre járt, és közvetlenül a diploma megszerzése után a Raytheonnál kezdett el dolgozni, majd később a Microtabnél, mely egy kis műszaki tervezőiroda volt. Paul körülbelül annyit tudott az apja munkájáról, hogy sebészeti műszerek kifejlesztésén dolgozik. Kicsi volt még, ennél többet nemigen értett a dologból.

A temetést követő zavaros időszakból arra emlékezett vissza, hogy összecsomagoltak, és Boston kertvárosában álló, hatalmas házukból átköltöztek Cape Codba, egy sokkal kisebb házba. És szinte közvetlenül ezután az anyja inni kezdett.

Emlékezett az estékre, amikor mindkettőjüknek elkészítette a vacsorát, de aztán a sajátját csak hagyta kihűlni, és az egyik koktélt itta a másik után, míg végül már beszélni sem tudott, aztán elaludt. Emlékezett, mennyire félt, miközben figyelte, ahogy az egyik pohár fogy a másik után; próbálta rávenni az anyját, hogy egyen valamit, de hiába. Az anyja előbb-utóbb mindig dühös lett rá. Apróságokon felhúzta magát, aztán végül mindig rajta töltötte ki a dühét őt okolta, hogy nem tett valamit – bármit –, amivel megmenthette volna az apja életét. Ha az apja élne, akkor még mindig szép bostoni házukban laktának, és nem szorongának ebben a kis házban a nővérénél.

Dühében mindig a férje gyilkosát okolta, aki így tönkretette az életüket. Aztán a rendőroket, akik tehetetlenek és alkalmatlanok, és végül önmagát, akit a leginkább gyűlölt, amiért ilyen rossz anya, és amiért nincs ereje, hogy megküzdjön ezzel a tragédiával.

Paul nagynénje, Dorothy ekkoriban negyvenéves volt, nyolc évvel idősebb a húgánál. Soha nem ment férjhez, kövérkés, egyszerű, de kedves nő volt minden vasárnap templomba járt, és tevékenyen részt vett a környék közösségi életében. Amikor befogadta az otthonába Beckyt és Pault, mindent megtett, hogy bátorítsa a húgát próbáljon meg új életet kezdeni. Járjon templomba, fejezze be a nővérképzőt, menjen el dolgozni, ez igazán olyan hivatás, amire büszke lehet.

– Dorothy egész nap az íróasztalnál ül a hivatalban – panaszkodott az anyja a harmadik koktél után. – Mit tud ő arról, milyen szörnyű egyedül felnevelni egy gyereket? Hogy érthetné meg, hogy egy tízéves gyerek anyjának kötelessége mindennap itthon lenni, amikor hazajön az iskolából?

Ha ő dolgozna, ki segítene neki a házi feladatban? Ki csinálna neki vacsorát? Ki ügyelne rá, hogy ne keveredjen rossz társaságba? Dorothy ezt nem érti meg. Nem is értheti. Folyton csak papol a templombajárásról, meg a hivatásról meg a normális életről. Becky végül úgy döntött, itt az ideje, hogy új életet kezdjen, és elköltözzön a nővérétől. Ha szerényen is, az életbiztosításból megélnék, amíg Paul elvégzi a középiskolát.

Becky nem értette, hogy Dorothy valójában nem is a templombajárásról, hivatásról, új életről beszél. Hanem az ivásról. Le akarta szoktatni róla. De Beckynek nem állt szándékában abbahagyni.

Nyolc hónappal és három nappal később Becky Osborn a kikötőben a vízbe hajtott a kocsijával. Meg sem próbált kiszabadulni, ott fulladt meg. Alig töltötte be a harminchármat A gyászszertartást a Yarmouth-i presbiteriánus templomban tartották,

1966. december 15-én. Borongós nap volt. az időjárásjelentés havat jósolt. Paullal és Dorothyval együtt huszonnyolcan voltak jelen a temetésen, többnyire Dorothy barátai.

1967. január 4-én a tizenegy éves Paulnak a nagynénje, Dorothy lett a hivatalos gyámja. Ugyanezen évben, január 12-én Paul a Hartwickba került, a New Jersey állambeli Trenton egy bennlakásos magániskolájába. Élete elkövetkező hét esztendejében az év tíz hónapját itt töltötte.

8

Kedden reggel minden lapban megjelent a rajzos portré, melyet a levágott fejről készítettett a rendőrség. Csak annyit közöltek róla, hogy ez az ember eltűnt, és kértek mindenkit, jelentkezzen, ha felismerni véli az illetőt, vagy valami információval tud szolgálni a tartózkodási helyéről. Megadtak egy telefonszámot is, azzal a megjegyzéssel, hogy a hívó fél, amennyiben kívánja, névtelen maradhat. A rendőrség csak az illető hollétét szeretné kideríteni, mivel

a családja nagyon aggódik érte. Egyetlen szó említés sem esett arról, hogy a fejhez nem tartozik test. Estig egyetlen bejelentés sem érkezett.

Párizsban egy másik rajzos portré jóval több szerencsét hozott. Egy százfrankos borraivalónak köszönhetően Jean Packard könnyedén megtudta a Stella söröző egyik pincérétől, hogy a férfi, akit Paul Osborn megtámadott, egy bizonyos Henri Kanarack.

Az alacsony, finom, nőies kezű és modorú pincér régebben is látta már Kanarackot, úgy egy hónappal korábban, amikor még egy másik sörözőben dolgozott, amit aztán tüzeset miatt átmenetileg bezártak. Kanarack akkor is egyedül jött be, feketét rendelt, aztán leült az újságjával, és cigarettára gyújtott, éppúgy, mint a Stellában. Az időpont is nagyjából ugyanaz lehetett, úgy délután öt óra tájban. A sörözőt Le Bois-nak hívták, a boulevard Magentán volt, félúton a Gare de l'Est és a Place de la Republique között. Ha egyenes vonalat húzunk a térképen a Le Bois és a Stella között, a vonal mentén több metróállomás is található. És mivel az illető nem úgy festett, mint aki taxin jár, feltehető volt, hogy vagy kocsival, vagy gyalogosan érkezett. Viszont az sem túl valószínű, hogy a délutáni csúcsforgalomban leparkolna bármelyik sörözőnél, csak azért, hogy beugorjon egy kávéra. Tehát a legvalószínűbb az, hogy gyalogosan jár.

Mind Osborn, mind a pincér leírása szerint a férfi borostás, egy-két napos szakállt viselt Munkás külseje és modora arra vallott, hogy melóból tarthatott hazafelé, és mivel kétszer is előfordult, valószínűleg szokása lehetett, hogy útközben egy kis pihenőt is beiktat.

Packardnak most már nem volt más dolga, mint körbejárni a többi sörözőt is a Le Bois és a Stella közé eső területen, hátha valaki felismeri a portrévázlat alapján a férfit. Meg fogja mutatni a magánnyomozói igazolványát, és annyit mond, hogy ez az ember eltűnt, és a családja keresteti.

A negyedik próbálkozásra sikerült is találnia egy nőt, a rue Lucien egyik bisztrójának pénztárosát, aki felismerte a férfit a nyers vázlat alapján. Az elmúlt két-három év folyamán többé-kevésbé rendszeresen betért a bisztróba.

– A nevét nem tudja esetleg?

A nő éles pillantást vetett rá:

– Azt mondta, a családja megbízásából keresi, hogyhogy nem tudja a nevét?

– Gyakran használ más-más nevet.

– Valami bűnöző?

– Nem, beteg.

– Jaj, sajnálom. Nem, nem tudom a nevét.

– Azt sem tudja, hol dolgozik?

– Nem. Legfeljebb annyit, hogy valami finom por, vagy talán púder-szerűség volt néha a ruháján. Pontosan emlékszem, mert mindig söprögette magáról, mintha valami ideges szokás lenne.

Az építkezési vállalatokat kizárhatjuk, az építőmunkások többnyire nem járnak sportzakóban dolgozni, és biztos, hogy nem abban melóznak. Aznap este valamivel hét után Jean Packard leült Paul Osbornnal a hotel bárjának egy sötét sarkában. Packard megígérte, hogy két napon belül keresni fogja, de már előbb jelentkezett.

– Úgy tűnik, emberünk olyan helyen dolgozik, ahol valami finom por szállong ott is, ahová a zakóját akasztja munka közben. Ha megvizsgáljuk, milyen cégek vannak a sörözők egy kilométeres sugarú környékén, akkor a következőkre szűkíthetjük le a lehetőségeket: valami kozmetikai cég, gyógyszergyár, vagy egy sütődeféle.

Jean Packard halkan beszélt. Minden közlendője rövid volt és szabatos. Paul Osborn úgy hallgatta, mintha álmodna. Egy héttel korábban még Genfben volt, és izgult az előadása miatt, amit a sebészek világkongresszusa előtt kell majd tartania. Hét nappal később pedig itt ül egy félhomályos párizsi bárban, ahol egy idegen az apja gyilkosáról beszél neki. Aki itt él, dolgozik és lélegzik, ebben a városban. Az arc, amit látott, valódi volt. A bőr, amit megérintett, az élet, amit lüktetni érzett az ujjai alatt, amikor a nyakát szorongatta, valódi volt.

– Holnap ilyenkorra meglesz a neve és a címe – fejezte be a mondandóját Packard.

– Helyes – hallotta meg hirtelen Osborn a saját hangját – Nagyon helyes.

Jean Packard egy pár pillanatig mereven ránézett, aztán felállt. Nincs hozzá semmi köze, hogy Osborn mire fogja felhasználni az információt. De jól ismerte ezt a távoli, zavaros, és elszánt tekintetet, amit Osborn szemében látott. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy a férfi, akinek a nevét és a címét holnap át fogja adni ennek az amerikainak, kis idő múlva halott lesz.

Osborn visszatért a szobájába, levetkőzött, és aznap immár másodszor lezuhanyozott. Igyekezett nem gondolni a holnapra. Ahogy meglesz a férfi neve, és tudni fogja, hogy kicsoda és hol lakik, majd ráér elgondolkodni a továbbiakról. Hogy hogyan faggassa ki, és aztán hogyan ölje meg. Most túl fájdalmas és túl nehéz lenne erre gondolni. Felidézne benne mindent, ami sötét és tragikus az életében. Veszteség, düh, büntudat, magány. Félelem a szeretettől, mert attól retteg, hogy akit megszeret, elveszítheti.

Az arca felét már bekente borotvahabbal, és épp a párát törölgette a tükörről, amikor megcsörrent a telefon.

– Tessék – mondta kurtán, mert arra számított, Jean Packard felejtett el valamit. De nem Packard volt az. Vera volt odalenn a hallban. Lehetséges lenne-e, hogy felmenjen hozzá? Esetleg van nála valaki, vagy nem ér rá? Vera mindig ilyen volt. Udvarias és figyelmes. Amikor első alkalommal szerettek, arra is engedélyt kért, hogy megérinthesse a nemi szervét. Azért jött csak, mondta most, hogy elbúcsúzzon.

Osborn egyszál törölközőbe öltözve nyitott ajtót, Vera ott állt, reszketve, a szemében könnyekkel. Belépett, becsukta az ajtót, aztán megcsókolta, ő visszacsókolta, és már egymás karjaiban is voltak. A lány ruhái egyenként lehullottak, Osborn csókokkal borította a testét, aztán a két test összefonódott, és minden csupa nevetés volt, és könny és elmondhatatlan vágyakozás.

Soha senki nem mondott még így búcsút, és nem is fog soha.

Senki, soha.

9

A lányt Vera Monneraynak hívták. Osborn Genfben ismerkedett meg vele, Vera odament hozzá az előadása után, és bemutatkozott. Elmesélte, hogy a montpellier-i orvosi egyetemen végzett, és egy éve a párizsi Ste.-Anne kórházban dolgozik. Egyedül van itt, és ma ünnepli a huszonhatodik születésnapját. Maga sem tudta, miért ilyen bizalmas, de a férfi valahogy azonnal felkeltette az érdeklődését, amint belekezdett az előadásába. Volt benne valami, ami miatt úgy érezte, muszáj megismerkednie vele. Hogy megtudja, kicsoda. Hogy egy kicsit vele lehessen. Akkor még azt sem tudta, hogy nő-e vagy sem. Nem is érdekelte, és ha a férfi azt mondta volna, hogy nő, és a feleségével van itt, vagy egyszerűen csak annyit, hogy nem ér rá, akkor kezét rázott volna vele, annyit mond, hogy nagyon tetszett az előadása, és otthagyja. Ennyiben maradt volna az egész.

De nem így történt.

Együtt indultak kifelé a teremből, aztán átsétáltak a Rajnát átszelő kis hídon az óvárosba. Vera jókedvű volt, csak úgy pezsgett benne az élet. Hosszú, hollófekeete haját ez egyik füle mögé simítva hordta, és bármilyen eleven volt is, a haja valahogy mindig ott maradt. A szeme majdnem ugyanolyan feketén csillogott. Fiatal volt, és éhesen vágyott az életre, ami még előtte állt.

Alig húsz perccel azután, hogy megismerkedtek, már kézenfogva sétáltak. Aznap este együtt vacsoráztak egy csendes kis olasz étteremben, a piroslámpás negyed közelében. Furcsa volt hogy Genfben is van negyedük a prostituáltaknak. A világ józan és szigorú pénzügyi központjáról inkább a csokoládé meg az órák jutnak az ember eszébe, és a képbe nemigen illett bele a testhez simuló, felsliccelt ruhában sétálgató lányok látványa, de akkor is itt voltak, megtöltöttek néhány utcát ahol engedélyezték nekik. Vera figyelte Osborn, ahogy óvatosan elsétál mellettük. Zavarban van, vagy azért megnézi őket, vagy csak elfogadja, hogy az élethez ez is hozzátartozik?

A vacsora ugyanazzal telt, mint a délután nagy része: egy egymáshoz ösztönösen vonzódó férfi és nő csendesen felfedezi egymást. Érintések, lopott pillantások, majd mély, kutató tekintetek. Olyan volt minden, mintha réges-rég szeretők lennének, és valami közös kis titkon osztoznának.

Vacsora után végigsétáltak a rue des Alps-on, és elnézték, ahogy a hold felkel a Genfi-tó fölött Paul hotelja, a Beau-Rivage, a hátuk mögött állt. Úgy tervezte, hogy a séta, a vacsora, a közös este odafenn fog végződni a szobájában, de most, amikor elérhető közelségbe került az egész, már nem volt olyan biztos magában. Alig négy hónapja vált el, ami nem volt elég idő arra, hogy visszanyerje az önbizalmát, és tudatában legyen, hogy jóképű és vonzó egyedülálló férfi, ráadásul orvos. Próbálta felidézni, hogy régen hogy is csinálta. Hogy visz fel az ember a szobájába egy nőt? De nem jutott az eszébe semmi. Nem is kellett; Vera megelőzte.

– Paul – mondta, elmosolyodott, belekarolt, és hozzásimult a tó felől szállongó hűvös levegőben –, a lényeg az, hogy az ember csak akkor visz fel magához egy nőt, ha biztos benne, hogy ő is akarja.

– Biztos vagy benne?

– A legteljesebb mértékben.

Osborn a zsebébe nyúlt, kivette és a magasba tartotta a kulcsát.

– Ez a hotelszobám kulcsa – mondta.

– El kell érnem a vonatot. A tízórás párizsit – mondta Vera, mintha valami olyan magától értetődő dolog lenne, amit neki is tudnia kellene.

– Nem értem. – Osborn elkedvetlenedett. Vera eddig egyetlen szóval sem mondta, hogy még ma este el kell mennie Genfből.

– Paul, ma péntek van. A hét végén Párizsban van dolgom, hétfőn délben pedig Calais-ban kell lennem. A nagymamám nyolcvanegyedik születésnapján.

– Mi dolgod van a hét végén Párizsban, ami nem várhat?

Vera csak nézett rá.

– Nos? – kérdezte Paul.

– Mi lenne, ha azt mondanám, hogy van valakim?

– A szépséges párizsi orvosnők azzal szórakoznak szabad idejükben, hogy férfiakat szednék fel?

– Én nem szedtelek fel. – Vera haragosan hátrább lépett. A kis mosoly eltűnt a szája sarkából. Paul észrevette, és Vera látta, hogy észrevette.

– Calais-ban van repülőtér? – kérdezte Paul.

– Miért?

– Erre igazán nem nehéz válaszolni. – Osborn elmosolyodott.

– Igen, van. Nem, nincs.

Vera szeme megcsillant a holdfényben. A tó felől fújdogáló szél megbobbentette a haját.

– Nem tudom biztosan.

– De Párizsban van repülőtér.

- Kettő is.
- Akkor hétfőn reggel elrepülhetsz Párizsba, és ott felszállhatsz a calais-i vonatra.
- És ugyan mit csinálnék itt hétfő reggelig? – Vera arcára visszatért a mosoly.
- Egy férfi csak akkor visz fel magához egy nőt, ha biztos benne, hogy ő is akarja – mondta halkán Paul, és megint feltartotta a kulcsot. Vera a szemébe mélyesztette a tekintetét. Közben lassan felnyúlt a kezével, és tenyerébe zárta a kulcsot.

10

Két nap elég kell, hogy legyen, gondolta Osborn másnap reggel. Vera épp felkelt elnézte, ahogy megkerüli az ágyat, és kisétál a fürdőszobába. Vállait és apró, alabástrom melleit megfeszítve olyan kecsesen sétált át a szobán, mint egy félig megszelídített vadállat, mely nincs tudatában saját pompás mivoltának. Szándékosan csinálja, gondolta Paul, direkt nem vett fel semmit sem a pólót, amit odaadott neki, hogy aludjon abban, de még egy törülközőt sem csavart maga köré.

Valamikor a hajnal előtti órákban, két szeretkezés között megbeszélték, hogy végigjárják Svájcot vonattal. Genfből Lausanne-ba mennek, onnan Zürichbe, onnan Lucerne-be. Osborn egészen Luganóig, az olasz határig el akart menni, de arra már nem jutott volna idő. Luganót majd legközelebb, gondolta magában az utolsó percekben, mielőtt mély és álomtalan alvásba zuhant volna. Lugano és Olaszország.

De most, miközben hallotta, hogy Vera belép a zuhany alá, hirtelen minden eszébe jutott. Ma szombat van, október elseje. Verának harmadikán, hétfőn Calais-ban kell lennie. Ugyanezen a napon neki Londonban fel kell szállnia a Los Angeles-i gépre. Mi lenne, ha ma, a svájci túra helyett inkább elrepülnének Angliába? A mai napot, az egész vasárnapot, és a vasárnap éjszakát Londonban tölthetnék, vagy bárhol Angliában, ahol Vera akarja. Hétfőn reggel felrakja a doveri vonatra, onnan komppal egyenesen átmehet Calais-ba.

Egy pillanat alatt átlátta, hogy ez a leglogikusabb megoldás, és azonnal a telefon után nyúlt. Csak amikor már a recepcióssal beszélt, s megkérdezte az Air Europe számát, akkor vette észre, hogy még mindig meztelen. Ráadásul erekciója van, ami elég gyakran előfordult, ha Vera valahol a közelében volt. Hirtelen úgy érezte magát, mint egy kamaszfiú egy titkos hét végi randevún.

Persze kamaszkorában soha nem voltak ilyen hétvégéi. Ilyesmi mindig csak másokkal történt. Bármilyen sportos és jóképű volt is, majdnem huszonkét éves korában vesztette el a szüzességét, amikor már az orvosira járt. Soha nem voltak olyan kalandjai, mint a többi fiúnak. Bár dicsekvésből úgy tett, mintha lettek volna. Megint csak attól félt, hogy a szex ragaszkodáshoz vezetne, a ragaszkodás pedig szeretethez. És ha az ember megszeret valakit csak idő kérdése, hogy mikor veszíti el.

Vera először nemet mondott. Anglia túl drága, túl hirtelen jött az ötlet. De Paul megfogta a kezét, magához húzta, és alaposan megcsókolta. Igen, az élet tele van drága és váratlan dolgokkal. De neki semmi sem számít csak, hogy annyi időt tölthessenek együtt, amennyit csak lehet, és ezt úgy oldhatják meg a legjobban, ha ma elmennek Londonba. Komolyan gondolta. Vera látta a tekintetén, amikor kicsit hátrább húzódott, hogy a szemébe nézzen, érezte az érintésén, amikor mosolyogva és gyengéden megsimogatta az arcát.

– Jól van – mondta Vera mosolyogva. – Jól van, menjünk Angliába. De aztán vége mindennek, helyes? – A mosoly eltűnt az arcáról, és egész ismeretőségük alatt most először elkomolyodott.

– Paul, neked ott a hivatásod. Nekem is az enyém, és szeretném úgy folytatni, mint eddig.

– Rendben van – Paul felé hajolt, hogy megcsókolja, de Vera elhúzódott.

– Ne. Először mondd, hogy beleegyezel. London után soha többé nem találkozunk.

– Ennyit jelent neked a munkád?

– Rengeteget dolgoztam, amíg idáig jutottam. És még sok mindent akarok csinálni. Igen, nagyon sokat jelent, és ezért nem fogok mentegetőzni.

– Hát akkor... – Paul kis szünetet tartott – Mindenbe beleegyezem.

London köddel fogadta őket. Vera szeretett volna valami nagyon diszkrét helyen megszállni, ahol biztosan nem fut össze egy volt évfolyamtársával vagy professzorával – vagy a barátoddal? – ugratta Paul –, aki esetleg meghívja ebédre vagy teára, és akkor kifogásokat kell gyártania. Osborn a Connaughtban foglalt szobát, mely az összes londoni szálloda közül a legelegánsabb, a legkisebb, a legmegbízhatóbb, és a legangolosabb.

De feleslegesen aggódtak. Szombat este az Ambassador Színházban megnézték a *Veszedelmes viszonyok* felújítását, utána a színházzal szemben lévő *The Ivy*-ban vacsoráztak, aztán kéz a kézben sétálgattak kicsit a színházi negyedben, útközben több pezsgőt elfogyasztva az útbaeső kiskocsmákban, végül hosszú, kanyargós úton, taxival visszamentek a szállodába. A londoni tartózkodás hátralévő harminchat óráját az ágyban töltötték. De nem jószántukból. Először Pault, majd nem sokkal később Verát is ledöntötte a lábáról valami ételmérgezés vagy heveny influenza. Csak remélni tudták, hogy rövid

lefolyású dolog, és egy napon belül kiheverik. Így is lett. Mire eljött a hétfő reggel, és taxival elindultak a Victoria pályaudvarra, bár mindketten kissé gyengének és szédelgősnek érezték magukat, majdnem teljesen rendbejöttek.

– Ez aztán remek londoni hétvége volt – mondta Paul, miközben egymásba karolva a vonat felé sétáltak.

Vera ránézett és elmosolyodott.

– Egészségben, betegségben.

Később eltűnődött, hogy miért is mondta ezt. Tudta, hogy nem akart semmi komolyat mondani. De valahogy kicsúszott a száján. Próbálta könnyednek és viccesnek feltüntetni, de tudta jól, hogy nem annak hangzott. Nem tudta mire vélni a dolgot, és nem is akart rágondolni. Később csak arra emlékezett, hogy Paul a karjába vette, és megcsókolta. Olyan izgató csók volt, amire egész életében emlékezni fog: csupa erő és önbizalom, amit még soha nem érzett egyetlen férfin sem.

A vonat ablakánál állva nézte Pault, ahogy kigördült a vonat. A férfi állt a peronon, körülötte vonatok, sínek és emberek, összefonta a karját a mellkasa előtt, és szomorú, bizonytalan mosollyal álldogált, és a kerekek minden kattánásával egyre kisebb lett az alakja, míg végül a vonat kifutott az állomásról, és Vera elveszítette a szeme elől.

Paul Osborn október 3-án, hétfőn reggel fél nyolckor vált el Verától. Két és fél óra múlva a Heathrow repülőtér duty-free üzleteiben böngészgetett, hogy elüsse valamivel az időt a tizenkét órás Los Angeles-i repülőút előtt.

Nézegette a londoni földalatti hálózat rajzával díszített pólókat, bögréket és törülközőket, amikor hirtelen rádöbrent, hogy Vera jár az eszében. Aztán a hangosbemondó bejelentette az ő gépét, és átgázolt a kavargó tömegen a jegyvizsgáló pulthoz. Az ablakon át látta, hogy a British Airways 747-es gépét éppen akkor töltik fel üzemanyaggal, és rakodják be a csomagokat.

Elfordult, és az órájára nézett. Majdnem tizenegy óra, Vera most a komp fedélzetén lehet, a csatornán, útban Calais felé. Mire odaér a nagymamájához, alig lesz másfél órányi ideje, amit vele töltsön, ha a kétórás vonattal vissza akar menni Párizsba.

Elmosolyodott, amikor maga elé képzelte Verát, ahogy segít az idős hölgynek kibontani az ajándékokat, tréfálkozik vele, nevetgél a kávé és a sütemény mellett, és elgondolkozott, vajon örökre fog-e mesélni, és ha igen, hogy fog reagálni az idős hölgy. Aztán elbúcsúznak, megölelik egymást, a nagymama megszidja, amiért ilyen rövid ideig marad, miközben Vera a taxit várja, mely az állomásra viszi. Osbornnak fogalma sem volt, hol lakik Vera nagymama Calais-ban, sőt, még a vezetéknevét sem tudta. Vajon az apai vagy az anyai nagymama lehet?

Aztán rádöbrent, hogy teljesen mindegy. Az mindenképpen biztos, hogy Vera rajta lesz a Calais-ból Párizsba tartó kétórás vonaton.

Alig negyven perc múlva a poggyászat kivették a 747-es csomag-tartójából, és Osborn jegyet váltott a British Airways párizsi ingajaratára.

11

Vera az első osztályú kocsi ablakából nézelődött kifelé, miközben a vonat lassított, és begördült az állomásra. Igyekezett lazítani, és olvasgatni a néhány óra alatt, amit a vonaton töltött. De a gondolatai folyton másfelé kalandoztak, és végül kénytelen volt félretenni a könyvet. Ugyan mi készítette arra Genfben, hogy megszólítsa Paul Osborn-t és bemutatkozzon neki? Miért töltötte vele az éjszakát Genfben, és miért ment el vele Londonba? Egyszerűen csak a kíváncsiság hajtotta volna, szeszély volt, vonzotta a jóképű férfi? Vagy azonnal megérezte benne valamit, ritka lelki rokonságot, hasonló életfelfogást?

Hirtelen rádöbbsent, hogy a vonat megállt. Az emberek szedelőzködtek, fogták a csomagjaikat, és leszálltak a vonatról. Megérkeztek Párizsba. Holnap ismét dolgozni megy, és London és Genf meg Paul Osborn emlék lesz csupán.

Kezében a bőröndjével lelépett a vonat lépcsőjéről, és elindult a peronon a tömegben. A levegő párás volt és tapadós, mintha esni készülne.

– Vera!

Vera felnézett. Aztán döbbsenten felkiáltott.

– Paul?

– Egészségben, betegségben... – Paul elmosolyodott, a tömegből kiválva odalépett hozzá, és kivette a kezéből a bőröndjét Londonból repülővel jött, aztán a repülőtérről taxival a Garde du Nordig. Közben foglalt egy helyet a Párizsból induló Los Angeles-i gépre is. Öt napig fog Párizsban maradni, öt napig nem fognak semmit csinálni, csak együtt lesznek.

Haza akarta vinni Verát, a lakásába. Tudta, hogy dolgoznia kell menni, de addig még szeretkezni akart vele. És ha végzett és hazajött, előlről kezdeni az egészet. Nem tudott semmi másra gondolni, csak hogy vele lehessen.

– Nem lehet – mondta Vera hűvösen. Dühös volt, amiért Paul utánajött. Hogy merészel így rárontani?

Paul nem egészen erre a reakcióra számított. Annyira tökéletes, annyira csodálatos volt az együtt töltött idő. És biztos, hogy ezt nemcsak ő érezte így.

– Beleegyeztél, hogy London után soha többé nem találkozunk.

Paul elvigyorodott.

– A színháztól és a vacsorától eltekintve Londonban nem történt túl sok, nem igaz? Hacsak nem számítjuk a hányást, a lázat és a hidegrázást.

Vera egy pillanatig nem felelt, aztán elmondta az igazat. Gyorsan és egyszerűen. Van valakije.

Nem lenne helyes, hogy elárulja a nevét, az illető egy fontos és magas pozíciót betöltő francia politikus, akinek nem szabad megtudnia, hogy együtt voltak akár Genfben, akár Londonban. Nagyon bántaná a dolog, és ő ezt nem akarja. Ami Paul és közte történt az elmúlt néhány napban, annak vége. Ezt Paul is tudta. Megegyeztek. Bármilyen fájdalmas is, nem találkozhatnak többet.

Odaértek a mozgólépcsőhöz, és felmentek a taxiállomáshoz. Paul megadta a szállodája címét, az avenue Kléberen. Öt napig még itt lesz. Ha esetleg Vera mégis szeretné látni, ha csak azért is, hogy elbúcsúzzanak.

Vera nem nézett rá. Paul Osborn nem hasonlított egyetlen férfinak sem, akikkel eddig összehozta a sors. Gyengéd volt, kedves és megértő, még sértettségében és csalódottságában is. De bármennyire szeretné is, nem engedhet neki. Nincs a számára hely az életében. Nincs mit tenni.

– Nagyon sajnálom – mondta, és Paulra nézett Aztán beszállt egy taxiba, az ajtó becsukódott, és a kocsi elhajtott

– Hát, ez ilyen egyszerű – mondta hangosan Osborn.

Alig egy órával később egy sörözőben üldögélt, valahol a rue St-Antoine egy mellékutcájában, és próbálta átgondolni a dolgot. Ha eredeti tervei szerint cselekedett volna, és nem repül Párizsba, pár óra múlva már Los Angelesben lehetne, a Csendes-óceánra néző házában, a kutyájával sétálgathatna, megnézhetné a kertjében, hogy az özek nem rágták-e meg a rózsatöveit Másnap pedig visszamenne dolgozni. Ez lett volna a dolgok természetes menete. De minden másképp történt.

Most már nem számít semmi, csak Vera, és az érzés, amit felkavart benne. Minden más teljesen érdektelen. A jelen, a múlt, a jövő. Legalábbis így gondolta, amikor felnézett; és ekkor pillantotta meg a forradásos arcú férfit.

12

Október 5., szerda

Valamivel reggel tíz után Henri Kanarack belépett a kis fűszereshez, mely egy saroknyira volt a pékségtől. Még mindig nyugtalanzkodott az amerikai miatt, de az azóta eltelt két napban nem történt semmi, és kezdte belátni, hogy igaza van a feleségének és Agnesnek: az illető vagy összetévesztette valakivel, vagy egyszerűen örült. Épp lehajolt pár üveg ásványvízért, amikor Danton

Fodor, a bolt hájas és félig vak tulajdonosa hirtelen megragadta a karját, és hátravonszolta a hátsó helyiségbe.

– Mi az? – kérdezte Kanarack dühösen. – Nem tartozom semmivel.

– Nem erről van szó – mondta Fodor, és kilesett a vastag üvegajtón, hogy nem vár-e vevő a pénztárgépnél. Fodor egyszemélyben volt tulajdonos, eladó, pénztáros és raktáros.

– Járt itt ma egy pasas. Egy magándetektív. Egy ügyetlen rajzot mutatott rólad.

– Micsoda? – Kanarack szíve nagyot dobant.

– Itt mutogatta. Kérdezgette az embereket, hogy nem ismernek-e.

– Remélem, nem mondtál neki semmit!

– Persze, hogy nem. Sejtettem, hogy valami rosszban sántikál. Az adó-hivataltól?

– Nem tudom. – Henri Kanarack elfordította a tekintetét. Szóval egy magándetektív, és már idáig követte a nyomát. Vajon hogyan? Hirtelen Fodorra nézett.

– Melyik nyomozóirodától volt? Megmondta a nevét?

Fodor bólintott, és kihúzta az íróasztalul szolgáló asztalka egyetlen fiókját. Elővett egy névjegykártyát, és átadta Kanaracknak.

– Azt mondta, hívjuk fel, ha látunk valahol.

– Kinek mondta?

– Mindenkinek a boltban. Mindenkit végigkérdezett. Szerencsére mind idegen volt, nem ismertek fel. Hogy innen hova ment és kikkel beszélt még, azt nem tudom. De én a helyedben óvatos lennék, vigyázz, amikor visszamész a munkába.

Henri Kanarack úgy döntött, nem megy vissza a munkába. Ma semmi esetre sem, de az is lehet, hogy soha többé. A kezében tartott névjegyre pillantott, a pékség számát tárcsázza, és Agnest kérte a telefonhoz.

– Az amerikai – mondta – magánnyomozóval kerestet. Ha felbukkanna, mindenképpen te beszélj vele. Nehogy valaki elkottyantson valamit. A nyomozó neve... – Kanarack megint a névjegyre pillantott – Jean Packard. Egy Kolb International nevű irodának dolgozik. – Hirtelen elöntötte a düh. – Hogyhogy mit mondjál neki? Mondd meg, hogy már jó ideje nem dolgozom ott. Ha tudni akarja, hol lakom, mondd hogy nem tudod. Miután kiléptem, küldtél a címre iratokat, de „a címzett ismeretlen” felirattal jött vissza. – Kanarack annyit mondott még, hogy majd később hívja, és lerakta a kagylót.

Egy óra múlva Jean Packard belépett a pékség boltjába, és körülnézett. Két másik bolt tulajdonosától és egy kisfiútól kapott információk idevezették, a sütödéhez. A műhely elülső helyiségében volt a kis bolt, mögötte egy iroda, annak a végében egy csukott ajtó; Packard feltételezte, hogy az vezethet a pék-

ségbe. Egy idős asszony két vekni kenyeret vett, és távozott Packard mosolyogva kinyitotta neki az ajtót

– *Merci beaucoup* – mondta a nő.

Packard biccentett, aztán a pult mögött álló fiatal lányhoz fordult. Egészen biztos, hogy itt dolgozik az ember, akit keres. Itt már nem fogja megmutatni a rajzot, mert esetleg a fülébe juthat, hogy keresik. Az alkalmazottak listáját kell valahogy megszereznie. Nyilvánvalóan kis vállalkozás, nem dolgozhat itt tíz-tizenöt embernél több. Az Adóhivatal komputeres nyilvántartásában biztosan szerepelnek. Ha a nevük megvan, a címüket is könnyű lesz kideríteni. Tíz-tizenöt embert nem nehéz egyenként lenyomozni. Kizárásos alapon meg fogja találni az emberét.

A pult mögött álló lány rövid, szűk szoknyát viselt, magas sarkú cipőt, formás, hosszú lábán fekete necc-harisnyát. A haja szoros kontyban volt összehúszva a feje búbján, hatalmas karika-fülbevalókat viselt, és annyi szempillafestéket, ami háromnak is elég lett volna. Az a fajta már nem kislány, még nem nő, aki az egész napját azzal tölti, hogy várja az estét. Nyilván nem álmai állása volt, hogy egy pékségben eladóskodjon, de átmenetileg megtette.

– *Bonjour* – mondta Packard mosolyogva.

– *Bonjour* – felelte a lány, és visszamosolygott. Látszott, hogy a flörtölés a legtermészetesebb a számára.

Tíz perccel később Jean Packard féltucat croissant-al távozott, valamint a pékségben dolgozók nevének listájával. Azt mondta a lánynak, hogy egy éjszakai mulatót készülni nyitni nem messze innen, és szeretne a környéken dolgozóknak névre szóló meghívót küldeni. A jó reklámnál nincs fontosabb!

13

McVey összerázkódott, és forró vizet öntött egy bögrébe, melyen a brit zászló díszelgett. Odakinn zuhogott a hideg eső, és a Temze fölött ritka köd szállongott. Uszályok siklottak föl és le a folyón, és a rakparton vezető úton is ugyanolyan nagy volt a forgalom.

Körbenézett, egy foltos papírszalvétán heverve talált műanyag kiskanalat, és két kanál koffeinmentes neszkavét meg egy kanál cukrot rakott a forró vízbe. A Scotland Yard épülete melletti sarkon vette a kávé egy kis boltocskában. Kezét a bögrén melengetve belekortyolt, aztán megint az előtte fekvő dossziéba pillantott – az Interpol jelentése volt a kontinensen, Nagy-Britanniában és Írországból ismert vagy gyanúsított sorozatgyilkosokról. Talán kétszázan lehettek összesen. Voltak olyanok, akik kisebb bűnök elköve-

téséért valamennyit börtönben is ültek, aztán kiengedték őket, mások jelenleg is börtönben ülnek, néhány még szabadlábon van. Mindegyiküket ellenőrizni fogják. Persze nem McVey, hanem az adott országok gyilkossági csoportjainak nyomozói. A jelentéseiket faxon majd elküldik neki, ahogy végeztek a vizsgálattal.

McVey hirtelen félretette a listát, felállt, és átsétált a szobán, bal keze lazán ökölbe szorult, és idegesen csettintgetni kezdett az ujjával. Az zavarta, ami már kezdettől fogva: a lelke mélyén érezte, hogy bárki operálta is le a fejeket, biztosan nem szerepel a rendőrségi nyilvántartásokban. McVey gondolatai itt hirtelen megakadtak. Biztos, hogy férfi volt az illető? Nem lehet, hogy egy nőt kellene keresniük? Manapság a nők is ugyanúgy részesedhetnek orvosi képzésben, mint a férfiak. És a mai egészséges életmód-örület mellett sok nő kiváló fizikai erőnlétnek örvend.

McVey rögtön arra gondolt, hogy ugyanaz a valaki követte el az összes gyilkosságot. Ha így van, akkor le lehet szűkíteni a gyanúsítottak körét talán nyolc személyre a listán szereplők közül. De ha a további sejtései is helyesek – hogy a gyilkos orvosi képzésben részesülhetett, és könnyen hozzájuthatott sebészi műszerekhez, bármely nemhez tartozhat, és valószínűleg nincs priusza –, így a lehetőségek száma már végtelenre nő.

Kapásból nem ismerte a statisztikákat, de ha összeszámoljuk az összes orvost, nővért, orvostanhallgatót, volt orvostanhallgatót, halottkémest, egyetemi professzort, orvosi műszerészt; akiknek lehetnek sebészi ismereteik, azokról már nem is beszélve, akik a hadseregben kaptak egészségügyi alapképzést, még ha csak Nagy-Britanniát és a kontinens országait vesszük, a szám akkor is hatalmas lehet. Mintha tűt keresnének a szalmakazalban. Sőt, még rosszabb, mintha egy hatalmas viharban kavargó gabonaszemeket kellene kiválogatni a pelyva közül – és ehhez Interpolnak nincs elég embere.

Valamiképpen szűkíteni kell a kört, McVeynek ez volt most a feladata, mielőtt bármit is mondana bárkinek. Ehhez a rendelkezésére állónál több információra volt szüksége. Az első gondolata az volt, hogy talán valahol elkerülte a figyelmét egy összekötő láncszem, az első és az utolsó gyilkosság között. Ha meg akarja találni, vissza kell menni a legelejére, és megint a legnyilvánvalóbb tényekből kiindulni: a boncolási jegyzőkönyvből és a hét fej nélküli holttestből.

A telefonért nyúlt, hogy kérjen egy példányt, amikor a készülék megcsörrent

– McVey – vette fel automatikusan.

– *Oui*, McVey! Itt Lebrun, szolgálatjára! – Lebrun hadnagy volt az a párizsi prefektúráról, a folyton cigarettázó felügyelő, aki első találkozásukkor minden teketória nélkül öleléssel és csókkal fogadta.

– Nem tudom, hogy van-e valami jelentősége a dolognak – mondta angolul –, de miközben átnéztem a nyomozóim mai jelentéseit, találtam egyet,

egy könnyű testi sértésről. Erőszakos és váratlan támadás volt, de fegyvert nem használtak. De nem is ez a lényeg. Azon akadt meg a szemem, hogy az elkövető egy ortopédsebész volt, egy amerikai, aki mit ad isten, épp Londonban volt azon a napon, amikor az a fickó otthagya a fejét a sikátorban. Biztosan tudom, hogy Angliában volt, mert itt van nálam az útlevele. Október elsején, szombat délután fél háromkor érkezett a Gatwick repülőtérre. A gyilkosság valamikor elsején késő éjjel, vagy másodikán a korai órákban történhetett, nem igaz?

– De igen – mondta McVey. – De honnan tudja, hogy két napon át Angliában maradt? Nem emlékszem, hogy a francia bevándorlási tisztviselők lepecsételték volna az útleveletem, amikor megérkeztem Párizsba. Lehet, hogy a pasas csak átruccant Angliába, és még ugyanaznap visszajött Franciaországba.

– McVey, hát mernék zaklatni egy ilyen fontos embert, mint maga, ha nem ellenőriztem volna előbb?

McVey megérezte a szúrást, és elmosolyodott.

– Ezt igazán nem tudhatom.

– McVey, én segíteni próbálok magának. Hajlandó komolyan beszélni, vagy letegyem?

– Hé, le ne tegye! Minden segítségre szükségem van. – McVey mély levegőt vett – Ne haragudjon. – Hallotta, hogy a vonal másik végén Lebrun odaszól valakinek franciául az aktáért.

– A neve Paul Osborn – szólalt meg Lebrun egy perc múlva.

– A címe Pacific Palisades, Kalifornia. Tudja merre van?

– Sejttem. Én nem engedhetném meg magamnak, hogy ott lakjak. Mit tudunk még róla?

– A letartóztatási jegyzőkönyvhöz csatoltak még egy listát személyes holmijairól, amik nála voltak, amikor behozták. Két használt jegy az Ambassador Színházba, szombatra szóltak, október elsejére. Egy nyugta a Connaught szállodából, október 3-i dátummal, ekkor jelentkezett ki. Aztán van itt még egy...

– Várjon... – McVey előredőlt, az asztalon halomban álló barna dossziék közé kotort, és előhúzott egyet. – Folytassa!

– Egy szállókártya a British Airways London-Párizs ingajáratára, ugyanerre a napra.

Míg Lebrun beszélt, McVey átnézett több oldalt a komputeres kimutatóból, melyet a londoni taxivállalat küldött a rendőrség kérésére azoknak a sofőröknek a nevével, akik október elsején, a szombatról vasárnapra virradó éjszakán utasokat szállítottak a Sohóból.

– Hát ezek alapján még nem néz ki veszélyes bűnözőnek – McVey lapozott egyet, aztán még egyet.

– Nem, de furcsán kitérő válaszokat adott. Nem akarta elmondani, hogy mit csinált Londonban. Azt állította, rosszul lett, és végig a szállodai szobájában tartózkodott.

McVey felnyögött. A gyilkossági ügyek sosem egyszerűek.

– Mettől meddig? – kérdezte, és igyekezett némi lelkesedést erőltetni a hangjába. Közben felrakta a lábát az íróasztalra.

– Szombaton késő estétől hétfő reggelig, amikor is kijelentkezett a hotelből.

– Találkozott ott valakivel? – McVey a cipőjét nézegette, és megállapította, hogy ráférne a sarkalás.

– Nem akar beszélni róla.

– Próbálták kiszedni belőle?

– Akkor még nem volt különösebb okunk rá, hogy erőltessük, különben is kezdett ügyvéd után kiabálni. – Lebrun kis szünetet tartott, McVey hallotta, ahogy cigarettára gyújt, és kifújja a füstöt. Aztán folytatta:

– Akarja, hogy megint behozzuk, és még egyszer elbeszélgessünk vele?

McVey hirtelen rábukkant arra, amit keresett *Október 1. szombat, 23:11. két utas a Leicester Square-en, 23:33 Caonnaught szálló.* A sofört Mike Fishernek hívták. A Leicester Square a színházi negyed szíve, és alig van két saroknyira a sikátortól, ahol a fejet találták.

– Úgy érti, elengedték? – McVey lekapta a lábát az íróasztalról. Lehetőséges lenne, hogy Lebrun pusztá véletlenségből rábukkant a gyilkosra, aztán csak úgy eleresztette?

– McVey, én próbálok udvarias lenni magával. Úgyhogy ne beszéljen velem ilyen hangon. Nem volt semmi alapunk arra, hogy bent tartsuk. De itt van nálunk az útlevele, és tudjuk, hol szállt meg Párizsban. A hét végéig lesz itt, akkor visszamegy Los Angelesbe.

Lebrun rendes fickó, és csak a munkáját végzi. Valószínűleg nem rajong az ötletért, hogy az Interpolnak kell dolgoznia, Cadoux irányítása alatt, és azért sem, hogy egy Hollywoodból szalasztott amerikai zsaruval kell együttműködnie, akivel ráadásul angolul kell beszélnie, de az ember teszi, ami a dolga, ahogy azt McVey is nagyon jól tudta.

– Lebrun – mondta McVey kimérten –, küldjön nekem faxon egy fényképet a pasasról, aztán várjon, majd jelentkezem. Legyen szíves...

Egy óra és tíz perc múlva az angol rendőrök megtalálták Mike Fishert, s McVeyhez vitték az ijedt taxisofört McVey megkérdezte, hogy hajlandó-e tanúsítani, hogy szombat éjjel felvett két utast a Leicester Square-nél, és a Connaught szállóba vitte őket.

– Igen, uram. Egy férfit meg egy nőt. Olyanok voltak, mint két szerelmes kakadu. Azt hitték, nem veszem észre, mit művelnek hátul. De én észrevettem – vigyorgott Fisher.

– Ez volt az a férfi? – McVey megmutatta az Osbornról készült rendőrségi fotót.

– Igen, ő volt az, egész biztos.

Három perc múlva csengett a telefon Lebrun irodájában.

– Akkor hozzuk? – kérdezte Lebrun.

– Nem, ne csináljanak semmit. Odamegyek.

14

Mire a gépe három óra múlva leszállt a Charles de Gaulle repülőtérre, McVey már tudta, hol lakik Paul Osborn, hol dolgozik, milyen végzettsége van, hogy nem volt dolga a közlekedési rendőrséggel, és hogy kétszer vált el Kalifornia államban. Azt is tudta, hogy egy alkalommal letartóztatta és egy ideig bent tartotta a Beverly Hills-i rendőrség, mert megvert egy parkolóőrt, aki egy étterem előtt behorpasztotta az új BMW-jének ütközőjét Nyilvánvaló volt, hogy Osborn lobbanékony természet De McVey számára az is világos volt, hogy bárki legyen is az, aki leoperálta a fejeket, nem hirtelen felindulásból cselekedett. Mindegy, attól még, hogy valaki lobbanékony vérmérsékletű, nem biztos, hogy a nap huszonnégy órájában az. A dühkitörések között nyugodtan lehet ideje arra, hogy megöljön valakit, levágja a fejét, a holttestet pedig otthagyja egy síkatorban, az országút mentén, egy lakásban az ágy alatt, vagy a tengerbe dobja. És Paul Osborn *valóban* képzett sebész, tökéletesen képes arra, hogy leoperáljon egy fejet a testről.

Az útlevelébe beütött pecsétek tanúsága szerint Paul Osborn nem volt sem Angliában, sem a kontinensen, amikor a többi gyilkosságot elkövették. Ez bármit jelenthet, hogy ártatlan; hogy nem az, akinek mondja magát, és több útlevele is van; vagy akár még azt is, hogy a londoni sikátoros gyilkosságot ő követte el, de a többit nem, amiből viszont az következne, hogy McVey kiinduló feltételezése, mely szerint az összes gyilkosságot ugyanaz a személy követte el, téves volt.

Egyelőre tehát Paul Osborn nem több, mint egy gyanúsított, aki pusztán néhány idő- és helybeli egybeesés, valamint a foglalkozása alapján kapcsolható össze az egyik gyilkossággal.

Ez nem sok, de még mindig több, mint amit eddig tudtak. Merthogy eddig nem tudtak semmit.

Paul Osborn egy pillanatra elfordította a tekintetét, aztán megint Jean Packard-ra nézett A La Coupole kávéház elülső teraszán ültek, a balparton, a boulevard du Montparnasse-on. Valamikor Hemingway is járt ide, és sok más híres író. Osborn rendelt két pohár fehér bordeaux-ít. Jean Packard megrázta a

fejét, és visszahívta a pincért. Packard soha nem ivott egyetlen korty alkoholt sem. Paradicsomlevet rendelt.

Osborn figyelte a távozó pincért, aztán megint a papírszalvétára pillantott, amelyre Packard valamit lefirkantott, és a kezébe nyomta. Egy név és egy cím állt rajta: M. Henri Kanarack, avenue Verdier 175., 6. lakás, Motroque.

A pincér kihozta az italokat Osborn megint a szalvétára pillantott, aztán gondosan összehajtogatta, és elrakta a zakója zsebébe.

– Biztos benne? – kérdezte a franciára pillantva.

– Igen – felelte Jean Packard. Hátradőlt, keresztberakta a lábát, és mereven nézte Osborn. Packard kemény volt, nagyon alapos, és nagyon tapasztalt; Osborn eltűnődött, mi lenne, ha tanácsot kérne tőle. Ő végülis csak egy orvos, és első, pillanatnyi felindulásból történt kísérlete, hogy megölje Kanarackot, nem volt túl sikeresnek mondható. Jean Packard viszont profi. Elmondta az első találkozásukkor. Ugyan mennyiben különbözik a bérgyilkosság attól, ha valaki mondjuk zsoldosként harcol a harmadik világ valamelyik országában? Persze biztos nem olyan izgalmas, de egyébként nem lehet sok különbség. Ugyanazt kell tennie. Ugyanaz érte a fizetség. Megöl valakit, felveszi érte a pénzt, és kész.

– Azon gondolkoztam – kezdte Osborn tapogatózva –, hogy szokott-e a saját zsebére is dolgozni.

– Hogy érti?

– Úgy értem, szabadúszóként. Elfogad-e megbízásokat az irodától függetlenül is?

– Attól függ, mi a megbízás.

– De elvileg lehet róla szó?

– Miért kérdezi?

– Biztosan sejti, miről lenne szó... – Osborn érezte, hogy izzadni kezd a tenyere. Lerakta a poharát, és egy szalvétával megtörölgette a kezét.

– Azt hiszem, dr. Osborn, a megbízását teljesítettem. A számlát az iroda fogja elküldeni. Örülök, hogy találkoztunk, sok szerencsét.

Packard lerakott az asztalra egy húszfrankost, és felállt.

– *Au revoir* – mondta, megkerülte a szomszédos asztalt, ahol egy fiatalember ült, és távozott.

Osborn figyelte, ahogy Packard elhalad a járdára néző hatalmas üvegablakok előtt, aztán eltűnik a koraesti tömegben. Idegesen a hajába túrt Megkért valakit, hogy öljön meg egy embert, és visszautasították. Úristen, mit művel? Egy pillanatra azt kívánta, bárcsak soha ne jött volna Párizsba, és soha ne látta volna meg azt az embert, akiről most már tudta, hogy Henri Kanaracknak hívják.

Lehunyta a szemét, és próbált valami másra gondolni. Az apja sírjának képe merült fel előtte, mellette az anyjáié. Látta magát, ahogy ott áll a Hartwickban az igazgatói iroda ablakánál, és figyel, ahogy Dorothy néne kopottas mosómedvebundáját összefogva beül a taxiba, és elhajt a kavargó

hóviharban. Abban a pillanatban elviselhetetlen magányosság tört rá. És a mardosó fájdalom most is ugyanolyan éles, mint akkor.

Összeszedte magát, és felnézett. Az emberek körülötte nevetgéltek, iszogattak, pihentek munka után és vacsora előtt. Vele szemben egy csinos nő ült mályvaszínű kosztümben, a kezét egy férfi térdén nyugtatta, és mélyen a szemébe nézve beszélt hozzá. Egy másik asztalnál hangosan felnevettek, Osborn megfordult és odanézett. Hirtelen kopogást hallott az ablak üvegén. Egy pillanatra azt hitte, neki integet a fiatal nő, de a fiatalember a szomszédos asztalnál felpattant, visszaintegetett, és kisietett hozzá.

Tízéves korában egy ember kitépte a szívét és az érzéseit. Most már tudta, ki ez az ember, és hol lakik. Nincs visszaút. Soha többé.

Az apjáért teszi, amit tenni fog, az anyjáért, és saját magáért.

15

A szukcinilkolin szupergyorsan ható, depolarizáló izomlazító gyógyszer. A megfelelő koncentrációjú szukcinilkolin megakadályozza a neuro-muszkuláris ingerek továbbítását. Az izomba adott injekció után a bénulás hetvenöt másodperctől három percig tarthat, a teljes ellazulás egy percen belül következik be.

A szukcinilkolin a szintetikus mérgek egy fajtája, a tudat éberségére vagy a fájdalomérzetre nincsen hatással. Egyszerűen csak izomlazítóként működik, kezdve a szemhéj mozgatóizmain és az állkapocs izmain, aztán következnek a végtagok, a hasizmok, a rekeszizom, a többi vázizom, majd legvégül a tüdőt működtető izmok.

Többnyire operációk alkalmával használják a vázizmok ellazítására, ami lehetővé teszi, hogy a kockázatosabb altatószerekből kevesebbet kelljen beadni a betegnek.

A szukcinilkolin folyamatos infúziós adagolása az operáció során állandó szinten tartja az izmok bénultságát. Egyetlen 0,03-1,1 milligrammos injekció (a szükséges dózis egyénenként változik) ugyanezzel a hatással jár, de csak 4-6 percen át. A gyógyszer ezután szinte azonnal elbomlik a szervezetben, nem okoz semmi kárt, és nem hagy nyomot, ugyanis bomlásanyagai – a borostyánkősav és a kolin – normális körülmények között is megtalálhatók a szervezetben.

Tehát egy gondosan beadott szukcinilkolin injekció átmeneti bénulást okoz – ami elég arra, hogy az illető, mondjuk, megfulladjon –, aztán a szer felszívódik, nyom nélkül, kimutathatatlanul.

Az orvos, hacsak nem vizsgálja át az egész holttestet nagyítóval, és rá nem bukkan az injekciós tű nyomára, csak arra a következtetésre juthat, hogy a fulladást baleset okozta.

Amióta csak orvostanhallgató korában megismerkedett ezzel a szerrel, és látta a műtőben, hogy milyen hatása van, Osbornban gyakran felmerült a gondolat, hogy mit tenne, ha egyszer valami csodálatos véletlen folytán összeakadna az apja gyilkosával. A laboratóriumban fehéregereken ki is próbálta a szert, később saját magán is. Rövidesen pontosan tudta, mekkora dózisa van szükség ahhoz, hogy 6-7 percre mozdulatlanná tegyen egy embert. És ha valaki 6-7 percen át nem ura a váz- és lélegzőizmának, az kellően mély vízben pontosan elég ahhoz, hogy megfulladjon.

Ostobaság volt, amikor rávetette magát Henri Kanarackra, pusztán az érzelmei alapján cselekedett; a felismerés sokkja kirobantotta belőle az évtizedek alatt felhalmozódott dühöt. Ezzel kiadta magát Kanaracknak is, és a rendőrségnek is. De mostanra lecsillapodott vigyáznia kell, hogy az érzelmei ne vegyenek megint erőt rajta, mint nem olyan régen is, amikor olyan ostobán megkörnyékezte Jean Packard-t Fogalma sem volt, miért tette, talán félelemből. A gyilkosság nem könnyű dolog; de ez nem gyilkosság – mondta magának –, ahogyan az sem lenne az, ha a bíróság halálra ítélné Kanarackot. Ami valószínűleg meg is történt volna, ha a dolgok kicsit másképp alakulnak. De nem így történt, és Osborn tudta, hogy ez most már csak kettejük dolga, az övé és Kanaracké.

Tudta, hogy hol találhatja meg Kanarackot. Még ha gyanítaná is, hogy keresi, azt nem tudhatja, hogy megtalálta. Valahol majd meglepi, bevonszolja egy sikátorba, vagy valami más elhagyatott helyre, bead neki egy szukcinilkolin injekciót, aztán becipeli a kocsijába. Kanarack persze ellenkezni fog, ezt is számításba kell venni. A legfontosabb az injekció. Ha az sikerül, akkor már csak pár másodpercig kell vigyázni, amíg Kanarack megbénul. Utána teljesen tehetetlen lesz.

Ha éjszaka csinálja, és pontosan kitervel mindent, akkor az első néhány perc elég lesz arra, hogy berakja a kocsiba, és elhajtson vele valami eldugott helyre, egy tóhoz, vagy még jobb lenne valami gyors sodrású folyó. Aztán majd fogja Kanarackot, aki tehetetlen lesz, de még él, és egyszerűen a vízbe löki. Ha lesz rá idő, egy kis whiskyt is leönthet a torkán. Így ha majd megtalálják a hullát, a rendőrség és az orvosszakértő azt fogják hinni, hogy részeg volt, valahogy beleesett a vízbe, és megfulladt.

Akkorra Paul Osborn már rég otthon lesz Los Angelesben, vagy legalábbis a gépen fog ülni, és ha rendőrség össze is rakja valahogy a mozaik-

darabkákat, és utánamennek, hogy kihallgassák, mit mondhatnának? Hogy kicsit gyanús véletlen, hogy az ember, akit megtámadott egy párizsi sörözőben, pár nappal később vízbe fullad?

Ez nem túl valószínű.

Osborn észre sem vette, milyen messzire elsétált – a boulevard du Montparnasse-tól egész az Eiffel-toronyig, aztán át a Szajna fölött, elhaladt a Palais de Chaillot mellett, majd visszatért a szállodájához az avenue Kléberre; azt sem tudta, hány óra lehet, vagy hogy mennyi ideig üldögélt a hotel mahagóni borítású, földszinti bárjában, az érintetlen pohár konyakot bámulva. Az órájára pillantott: Alig múlt tizenegy. Hirtelen nagy fáradtság tört rá. Nem is emlékezett arra, mikor volt utoljára ilyen fáradt. Felállt, fizetett, és kifelé indult, aztán eszébe jutott, hogy elfelejtett borravalót adni a mixernek. Visszafordult, és lerakott a pultra egy húszfrankost.

– *Merci beaucoup* – mondta a mixer.

– *Bonsoir* – bólintott Osborn, halványan elmosolyodott, és elment.

Közben egy vendég intett a mixernek, aki odasétált a pár méterre álló asztalhoz. A férfi csendesen üldögélt majdnem üres pohara mellett, a harmadikat itta egy órán belül, mióta itt volt. Jelentéktelen férfi volt, szürkülő hajú, magányos, az a fajta, aki a világon mindenhol ott üldögél a szállodák bárjában, és reméli, hogy egyszer majd csak történni fog valami – de nem történik soha.

– *Oui, monsieur.*

– Még egyet – mondta McVey.

16

– Dehát mondd meg, hogy miért! – Henri Kanarack részeg volt. De nem azzal a fajta részegséggel, amely összezavarja a gondolatokat és megakasztja a nyelvet, úgy, hogy az ember nem tud sem összefüggően gondolkodni, sem beszélni, ivott, mert nem tudott mást tenni.

Éjjel fél tizenkettőre járt, Kanarack hol üldögélt, hol fel-alá járkált Agnes Demblon Porté d’Orleans-i kis lakásában, amely kocsi alig volt tíz percre Kanarackék lakásától. Este felhívta Michele-t, és azt mondta neki, Monsieur Lebec, a pékség tulajdonosa megkérte, hogy kísérje el Rouenba, ahol egy másik pékséget akar nyitni. Egy napra, talán kettőre utazik el. Michele boldog volt. Akkor talán valami előléptetés is vár rá? Ha *Monsieur* Lebec nyit egy üzletet Rouenban is, akkor lehet, hogy a vezetését rábízza? Lehet, hogy odaköltöznék?

Nagyszerű lenne, ha a gyerekeiket a zajos párizsi nyüzsgéstől távol nevelhetnék fel.

– Nem tudom – mondta Henri kurtán. Csak megkérték, hogy menjen el, ennyi az egész. Azzal letette a kagylót. Most Agnesre nézett, és várta, hogy feleljen valamit.

– Mit mondhatnék? – mondta Agnes. – Igen, lehet hogy az amerikai felismert, és megbízott egy magándetektívet, hogy kutasson fel. És mivel ott járt a boltban, és az a buta liba megadta neki az összes alkalmazott nevét, alapos okunk van feltételezni, hogy hamarosan a nyomodra fog bukkanni. Tegyük fel azt is, hogy jelentette az amerikaiak. Jó, és akkor mi van?

Henri Kanarack szeme csillogott, megrázta a fejét, és még töltött a borból.

– Azt nem értem, hogy ismerhetett fel. Jó tíz évvel fiatalabb nálam, talán többel is. Huszonöt éve jöttem el az Államokból. Tizenöt évig Kanadában éltem, tíz éve itt.

– Henri, lehet, hogy valami félreértés. Talán összetévesztett valakivel.

– Nem félreértés.

– Honnan tudod?

Kanarack belekortyolt a borba, és a levegőbe bámult.

– Henri, te francia állampolgár vagy. Nem követtél el itt semmit. Életedben először a törvény a te oldaladon áll.

– A törvény nem jelent semmit, ha azok rámtalálnak. Ha ők keresnek, nekem végem, ezt te is tudod.

– Az lehetetlen. Albert Merriman halott. Hogy tudna bárki is a nyomodra bukkanni annyi év után? Különösen egy olyan valaki, aki tíz-tizenkét éves kisgyerek lehetett, amikor te elhagytad Amerikát?

– Akkor meg mi a fenét akar tőlem? – Kanarack metsző pillantást vetett Agnesre. Nehéz lett volna eldönteni, hogy rémült, dühös, vagy mindkettő.

– Vannak rólam fényképek azokból az időkből. A rendőrségen is, meg azoknál is. És nem változtam túl sokat. Bármelyikük küldhette azt a pasast.

– Henri... – mondta Agnes halkán. Rá kell vennie a férfit, hogy gondolkozzon józanul. – Miért keresnének valakit, akiről úgy tudják, hogy halott? De még ha keresnének is, miért pont itt? Vagy azt hiszed, a világ minden városába elküldtek valakit, hogy hátha véletlenül beléd ütközik az utcán? – Agnes elmosolyodott – Elefántot csinálsz a bolhából. Gyere, ül ide mellém. – Megint elmosolyodott, és megpaskolta maga mellett a kopottas kanapét.

A tekintete, a hangjának árnyalata a régi időkre emlékeztette Kanarackot, amikor még egyáltalán nem volt ilyen kevésbé vonzó. Azokra az időkre, mielőtt még önszántából kilépett volna az életéből. Létfontosságú volt, hogy Kanarack teljesen eltűnjön, és új életet kezdjen, igazi franciává váljon. Ehhez kellett egy francia feleség. Ezért aztán Agnes Demblonnak el kellett tűnnie az életéből. Csak akkor bukkant fel újra, amikor segített neki munkát szerezni, és rábeszélte

Lebecet, hogy vegyen fel még egy embert Azóta a kapcsolatuk teljesen plátói volt, legalábbis a férfi így látta.

De Agnes számára nem volt olyan nap, amikor ne érezte volna úgy, hogy megszakad a szíve, ha ránéz. Egyetlen óra vagy perc sem volt, amikor ne fogadta volna vissza szívesen a karjai közé és az ágyába. Kezdetől fogva segített neki mindenben. Megszervezte a látszólagos halálát, hamis néven, a feleségeként átment vele Kanadába, aztán rábeszélte, hogy Montreálból menjen inkább Franciaországba, ahol Agnesnek rokonai voltak, és ahol egyszer s mindenkorra eltűnhet Mindent megtett érte, egészen odáig, hogy lemondott róla egy másik nő kedvéért És mindezt azért, mert annyira szerette.

– Agnes, idehallgass! – Kanarack nem ült le mellé, hanem megállt a szoba közepén, a pohár már nem volt a kezében. A szobára csend telepedett Kintről nem szűrődött be a közlekedés zaja, az alattuk levő lakásban lakó házaspár szokásos veszekedése sem hallatszott fel. Talán elmentek moziba, vagy már lefeküdtek, gondolta Agnes.

A körmeit nézte: túl hosszúak, rég le kellett volna vágni.

– Agnes – mondta a férfi megint. A hangja most kicsit hangosabb volt, mint a suttogás.

– Mindenképpen meg kell tudnunk, mi ez az egész. Érted?

Agnes sokáig csak a körmeire szegezte a tekintetét, aztán végül felemelte a fejét. A düh, a harag és a félelem eltűnt a férfiből, ahogy arra Agnes számított is. Jéghideg nyugalom maradt a helyén.

– Meg kell tudnunk.

– *Je comprends* – mormolta Agnes, és megint a körmeit nézte. – *Je comprends*. – Értem.

17

Reggel 8 óra

Csütörtök volt, október 6. A reggeli eget – ahogy az időjárásjelentés is jósolta – felhők borították, és könnyű, hideg eső szemerkélt Osborn kért egy csésze kávé, és leült vele egy kis asztalkához. A kávézó tele volt emberekkel, akik loptak maguknak még egy percet, mielőtt elnyeli őket a mindennapos taposómalom. Kávért kortyolgattak, eszegették a croissant-jukat, elszívtak egy cigarettát, átfutották a reggeli újságot. A szomszédos asztalnál két üzletember hadart franciául. A következő asztalnál egy sötét öltönyös és még sötétebb hajú férfi ült, a könyökére támaszkodva tanulmányozta a *Le Monde*-ot

Osbornnak az Air Francé 003-as járatára volt jegye október 8-ra, vasárnap délután 5 órára; a gép leszállás nélkül repül Los Angelesig, és ottani idő szerint fél nyolckor érkezik meg. A terveit figyelembe véve az lenne a legjobb, ha legelőször megkeresné Barras felügyelőt a kapitányságon, közölné vele, hogy mikor fog elutazni, és udvariasan megkérdezné, mikor kaphatja vissza az útlevelét. Ha ez megvan, jöhet a többi tennivaló.

Kanarackot mindenképpen valamikor pénteken este kell elintéznie. Az éjszaka sötétjére azért is szükség volt, nehogy túl hamar, és Párizshoz túl közel fedezzék fel Kanarack holttestét Némi fontolgatás után a legkézenfekvőbb megoldást választotta: a Szajná, mely átfolyik Párizson, aztán északnyugat felé folytatja az útját úgy 200 kilométeren át a vidéki tájon, míg végül Le Havre-nál beleömlik a La Manche csatornába. Ha nem üt be semmi előre nem látható bonyodalom, és pénteken sötétedés után bele tudja dobni Kanarackot a folyóba, valahol a várostól nyugatra, akkor leghamarabb a szombati nap folyamán fogják megtalálni. Addigra, ha jó erős az áramlat, legalább 30-40 kilométert sodródik. Kis szerencsével talán messzebb is. Napokba fog telni, míg megállapítják a felpuffedt hulla személyazonosságát.

A biztonság kedvéért szüksége lesz alibire is a gyilkosság idejére. Mozi, az a legegyszerűbb. Vesz egy jegyet, aztán valamivel felhívja magára a jegyszedő figyelmét, amikor bemegy, hogy később emlékezzen rá. A jegyet megőrzi, azon rajta lesz a dátum és az időpont Miután besötétedett a terem, és elkezdődött a film, majd kisurran egy oldalajtón.

A terv időzítése attól függ, hogy Kanaracknak milyen időbeosztás szerint telnek a napjai. Odatelefonált a pékségbe, és kiderítette, hogy reggel héttől este hétig tartanak nyitva, és hogy négy óra körül kerül a boltba az utolsó adag friss áru. A Stellában úgy hat körül látta Kanarackot A söröző legalább húsz percnyi séta a pékségtől. Ha az utolsó adag friss árut négykor teszik ki, és Kanarack hatkor már a sörözőben volt, akkor valószínűleg valamikor fél öt és fél hat között távozatott a pékségből. Bár még csak október eleje van, a napok már rövidülnek. Az újságok szerint az esőzés még napokig eltart, ami azt jelenti, hogy még korábban fog sötétedni. Fél hat körül már biztosan.

Osborn legelső feladata az volt, hogy béreljen egy autót, aztán keressen valami félreeső helyet a Szajna partján, a várostól nyugatra, ahol majd feltűnés nélkül a vízbe dobhatja Kanarackot Aztán majd bejárja az utat a pékség és a Szajna part között, hogy biztosan ne tévessze el.

Végül visszamegy a pékséghez, és leparkol az utca túloldalán, de semmiképpen nem korábban fél ötnél. Azután megvárja, hogy Kanarack kijöjjön, és megfigyeli, merre indul.

Amikor először látta a sörözőben, egyedül volt, úgyhogy remélte, most sem a kollégáival fog elindulni a munkából. Ha valamiért mégsem lesz egyedül pénteken este, akkor követni fogja kocsival, addig, amíg el nem válik a társától, és aztán elviszi a legközelebb eső megfelelő helyre. Ha Kanarack egészen a

metróig megy valakivel, akkor a lakásához hajt, és ott megvárja. De ezt csak végső esetben, mert könnyen előfordulhat, hogy arra járnak Kanarack szomszédai vagy ismerősei. De ha nem megy másképp, így is jó. Nagyon szerette volna, ha több napja van, nemcsak egy éjszaka, de nem volt – ezt az egyetlen éjszakát kellett kihasználnia.

Szia.

Osborn riadtan összerezzent. Úgy elmerült a gondolataiban, hogy észre sem vette, amikor Vera bejött. Gyorsan felállt, és odahúzott neki egy széket, Vera pedig leült vele szemben. Miközben visszament a saját székéhez, a falon függő órára nézett. 8:25-öt mutatott. Körbepillantott, és meglátta, hogy a kávézó időközben szinte teljesen kiürült.

– Kérsz valamit?

– *Oui*, egy feketét – mosolygott Vera.

Osborn odament a pulthoz, rendelt egy kávé, és megvárta, amíg elkészül.

Hátrapillantott Verára, és arra gondolt, miért is kérte, hogy találkozzanak, ha végez az éjszakai ügyelettel.

A szukcinilkolin.

Aznap reggel már kétszer megpróbálta a saját maga által írt receptre beszerezni gyógyszertárakban, de mindkét helyen azt mondták, ezt a szert csak kórházakban lehet megkapni, és figyelmeztették, hogy ehhez egy itteni orvos engedélyére van szükség. Felhívott egy közeli kórházat, ahol megerősítették ugyanazt Igen, tartanak szukcinilkolint Igen, csak egy párizsi orvos engedélyével adhatják ki.

Osborn első gondolata az volt, hogy felhívja a szálloda orvosát, de a szukcinilkolin nem olyan gyógyszer, amit csak úgy felirat az ember. Biztosan kérdéseket tenne fel, és az kellemetlen volna. Egy gyanakvóbb orvos talán még a rendőrségnek is jelentené. Valami más módot kell találnia, de az időbe telik, és neki most nagyon drága az ideje. Aztán kénytelen-kelletlen Verára terelődtek a gondolatai.

Azonnal felhívta a kórházat, ahol Vera dolgozott Igen, tartanak szukcinilkolint, de csak egy itteni orvos engedélyével adhatják ki. Talán ha ügyesen intézi a dolgot, Vera szóbeli engedélye is elég lesz, gondolta. Nem akart más orvost belekeverni, mert az illető biztosan megkérdezné, miért van szüksége a szerre. Verának kitalált egy történetet de mással elhitetni bonyolult lenne és kockázatos.

Kicsit tévovázott, még egyszer átgondolta az egészet, aztán fél hétkor felhívta Verát a kórházban, és megkérte, hogy találkozzanak egy közeli kávézóban, amikor végez. Hallotta, hogy Vera egy pillanatig hallgat, és attól félt, valami kifogást fog keresni, és azt mondja, nem akarja látni, de végül beleegyezett. Az ügyelete 7-kor ért véget, de utána lesz még egy megbeszélés, ami legalább 8-ig eltart. Ezután találkozhatnak.

Osborn elnézte Verát, miközben odavitte neki a kávé. Harminchat órás ügyelet és az egyórás értekezlet után is eleven, sugárzó, sőt gyönyörű volt. Osborn nem tudta levenni róla a szemét miközben leült és amikor Vera elkapta a tekintetét kedvesen visszamosolygott rá. Volt benne valami, amitől nem tudott másra gondolni, csak hogy vele lehessen, mindörökre. Ennél semmi sem lehet fontosabb. De először el kell intéznie Henri Kanarackot.

Előre hajolt, és átnyúlt az asztal felett, hogy megfogja a kezét Vera elhúzta, és az ölébe ejtette.

– Ne – mondta, és idegesen körbenézett

– Mitől félsz? Hogy meglát valaki?

– Igen.

Vera elfordította a tekintetét felemelte a csészéjét és belekortyolt a kávéba.

– Te jöttél el hozzám, ugye, emlékszel? Hogy elbúcsúzz... ő tud erről?

Vera hirtelen letette a csészét, és felállt.

– Ne haragudj – mondta Osborn. – Ezt nem kellett volna mondanom. Menjünk el innen, sétáljunk egyet.

Vera habozott.

– Vera, egyszerűen csak beszélgetsz egy barátoddal, egy orvossal, akivel a genfi konferencián ismerkedtél meg, és aki meghívott egy kávéra. Aztán sétáltok egyet. Az illető utána visszamegy Amerikába, és ennyi. Kollégák beszélgetnek. Mi ebben olyan rettenetes?

Osborn nagyon dühös volt egész kidagadtak a nyakán az erek. Vera még soha nem látta ilyennek. Nem tudta megmagyarázni, de valamiért nagyon tetszett neki. Elmosolyodott.

– Jól van – mondta, szinte kislányosan.

Odakinn szemerkélt az eső, Osborn ernyőt nyitott. Megkerültek egy piros Peugeot-t átmentek a túloldalra, és elindultak a rue de la Santén a kórház irányába.

Eközben elhaladtak egy fehér Ford mellett, mely a járda szélén állt. A kormánynál Lebrun ült; mellette McVey.

– Gondolom, nem ismeri a nőt – mondta McVey, miközben szemmel tartotta Osborn-t és Verát Lebrun elindította a kocsit, és nagyon lassan elindult utánuk.

– Úgy érti, tudom-e kicsoda?

McVey csodálkozva nézte, hogyan tud valaki úgy beszélni, hogy állandóan ott lóg a szája sarkában a cigaretta. Egyszer ő is elkezdett dohányozni, az első felesége halála után. Csak azért, nehogy inni kezdjen. Valamit segített is. Aztán mikor már nem volt rá szüksége, abbahagyta.

– Nem tudom, kedves barátom. Még nem.

A boulevard St.-Jacques fáin már sárgulófélben voltak a levelek. Néhány már le is hullott, csúszóssá tették az esőáztatta járdát. Osborn megfogta Vera karját, miközben átmentek az úttesten. A lány elmosolyodott a gesztuson, de ahogy átértek a túloldalra, azonnal elhúzta a karját.

Osborn körbenézett.

– Melyikük aggaszt, a babakocsis nő, vagy az a kutyás öregúr?

– Mindkettő. Egyik sem – felelte Vera hűvösen és távolságtartóan, bár maga sem tudta miért viselkedik így. Talán attól fél, hogy meglátja valaki. Vagy talán nem is akar Osbornnal lenni. Vagy azt szeretné, ha a férfi hozná meg helyette a döntéseket.

Osborn hirtelen megtorpant.

– Nem teszed túl könnyűvé nekem a dolgokat.

Vera szíve nagyot dobbant. Megfordult, és szembenézett a férfival, a tekintetük összekapcsolódott, mint akkor, az első estén Genfben, vagy Londonban, mikor Vera felszállt a doveri vonatra. Vagy amikor Osborn ajtót nyitott neki az avenue Kléberen, a hotelszobájában.

– Mit nem könnyítek meg?

Osborn válasza meglepte.

– Szükségem lenne a segítségedre, de nagyon nehezemre esik belefogni, hogy elmondjam, miről van szó.

Vera ezt nem értette, és meg is mondta.

Az ernyő alatt, amit Osborn tartott mindkettőjük feje fölé, halvány és lágy volt a fény. Épp csak ki tudta venni, ahogy Vera fehér köpenyének széle kikandikál a sötétkék esőkabát alól. A fülcimpáján apró arany fülbevaló csillogott, mint egy esőcsepp, keskeny arcában smaragd színű tavakként ültek a szemei.

– Nagyon ostoba dologról van szó. Nem is tudom, törvényes-e egyáltalán. Az az érzésem, hogy nem.

– De micsoda? – Miről beszél Paul? Vera teljesen meg volt döbbenve. Nem értette, mi köze ennek az egésznek kettőjükhez.

– Van itt egy recept, amit szeretnék kiváltani, de azt mondják, csak a kórházaknál elérhető, ahhoz viszont egy itteni orvos engedélyére van szükség, és én nem ismerek senkit.

– Milyen gyógyszer? – Vera arca csupa aggodalom volt.

– Beteg vagy?

– Nem – mosolyodott el Osborn.

– Hát akkor?

– Mondtam, hogy ostoba dolog – kezdte bizonytalanul, mintha zavarban lenne. – Amint hazaérek, kell tartanom egy előadást. *Azonnal*, ahogy megérkeztem. Ugyanis egy bizonyos Vera nevezetű okból kifolyólag, egy héttel tovább maradtam, mint eredetileg terveztem...

– Na, mondd már, hogy mit akarsz – Vera megnyugodva elmosolyodott.

– Ahogy megérkezem Los Angelesbe, másnap előadást tartok egy csoport aneszteziológusnak. Az operáció előtti aneszteziológiai előkészítésről lesz szó, a szukcinilkolin felhasználásáról. A legtöbb szükséges kísérletet már elvégeztem az otthoni laboromban, de otthon már nem lesz időm, hogy befejezzem őket, itt viszont van még két napom. A kísérletekhez kellene némi szukcinilkolin, de úgy néz ki, ezt csak egy helyi orvos révén tudok szerezni. És mint már mondtam, nem ismerek itt senkit.

– Magadon akarsz kísérletezni? – Vera döbrent volt. Hallott már ilyenről, hogy orvosok olykor önmagukon próbálnak ki gyógyszereket, és egyszer medika korában ő is majdnem megtette, de végül nem volt hozzá bátorsága.

– Sokat kísérleteztem magamon egyetemista korom óta. Azért viselkedem ilyen furcsán – azzal kinyújtotta a nyelvét, kancsalított, és számfűlet mutatott.

Vera nevetett Ezt az oldalát még nem ismerte, nem tudta, hogy bohóckodásra is képes.

Osborn ugyanolyan hirtelen elkomolyodott.

– Vera, szükségem lenne szukcinilkolinra, és nem tudom, hogy szerezhetném meg. Tudnál nekem segíteni?

Osborn nagyon komoly lett. Vera hirtelen rádöbrent, valójában milyen keveset is tud róla, és mennyire szeretne többet tudni. Miben hisz. Mit szeret és mit nem. Mitől fél, minek örül, mit vár az élettől. Milyen titkai vannak, amiket soha nem mondott el senkinek. Miért romlott el mind a két házassága.

Paul hibája volt, vagy a nőké? Vagy csak rosszul választott? Vagy valami másról van szó, van valami a lényében, ami megront minden kapcsolatot? Kezdetől fogva érezte, hogy valami nyugtalanítja a férfit, de nem tudta, mi az. Nagyon mélyen rejtett a lelkében, és gondosan leplezte. De azért ott volt. Most, ahogy ott álltak az ernyő alatt, Vera pontosan érezte ezt a valamit, jobban, mint az ismeretségük alatt valaha. Hirtelen rátört a vágy, hogy megtudja, mi az, hogy megértse a férfit, és megvigasztalja. Inkább érzés volt ez, mint tudatos gondolat de azt is érezte, hogy nem veszélytelen dolog egy ember lelkének olyan zugába lépni, ahová nem hívták, és ahol még soha nem járt senki.

– Vera? – a lány hirtelen felrezzent; még mindig ott álltak az utcasarkon, és Osborn beszélt hozzá. – Azt kérdeztem, tudsz-e segíteni?

Vera felnézett rá, és elmosolyodott.

– Igen – mondta. – Megpróbálok.

Osborn a kórház gyógyszerárának pultjánál állt, és igyekezett úgy tenni, mint aki nézelődik, miközben Vera bement a hátsó helyiségbe a recepttel. Amikor felpillantott, meglátta, hogy a gyógyszerész mindkét kezével gesztikulálva mond valamit, miközben Vera csípőre tett kézzel hallgatja. Osborn elfordult. Lehet, hogy nagy hiba volt Verát belekeverni. Ha esetleg lebukik, és minden kiderül, a lányt is megvádolhatják bűnrészességgel. Szólni kellene neki, hogy hagyják az egészséget, és valahogy másképp elintézni Henri Kanarackot. Épp sarkonfordult, hogy odamenjen Verához, amikor meglátta, hogy jön felé.

– Egyszerűbb, mint kondomot venni – mondta, rákacsintott, és továbbment.

Két perc múlva már kint jártak a boulevard St-Jacques-on, a szukcinilkolin és egy csomag injekcióstű Osborn sportzakójának zsebében.

– Köszönöm – mondta halkan, kinyitotta az ernyőt és kettejük feje fölé tartotta. Az eső egyre jobban zuhogott, Osborn azt javasolta, fogjanak egy taxit.

– Nem sétálhatnánk inkább? – kérdezte Vera.

– Ahogy akarod.

Osborn belekarolt és átmentek a zebrán. Amikor átértek a túloldalra, tüntetőleg elengedte a lány karját. Vera elnevette magát, és utána vagy negyed-óraig csak sétáltak egymás mellett, egyikük sem szólt egyetlen szót sem.

Osborn a gondolataiba merült. Bizonyos értelemben megkönnyebbülést érzett. Sokkal könnyebb volt megszerezni a szukcinilkolint, mint gondolta. Csak annak nem örült, hogy hazudni kényszerült Verának, hogy kihasználta; a vártnál sokkal jobban bántotta a dolog. Ha van a világon ember, akinek nem szívesen hazudik, az Vera. De nem volt más választása.

De most nem mindennapi időket él át, és sok olyasmit kényszerül tenni, amit máskor soha. Minden sötét és tragikus, amivel szembe kell néznie, amiről nem tud más, csak ő és Kanarack. És amit csak ő és Kanarack tud elintézni egymással. Megint aggódva arra gondolt, hogy ha a dolgok rosszul ütnek ki, Vera esetleg bajba juthat. Börtönbe valószínűleg nem fog kerülni, viszont tönkretelheti az egész karrierjét, mindent, amit eddig elért Erre előbb is gondolhatott volna. De most már késő. Nagyon kell vigyáznia, hogy minden jól menjen, hogy neki és Verának ne essen semmi baja.

Vera hirtelen megragadta a kezét és szembe fordította magával. Osborn felocsúdva észrevette, hogy már a Jardin des Plantes-ban járnak, a Természet-tudományi Múzeum szépen ápolt parkjában, majdnem a Szajnánál.

– Mi az? – kérdezte csodálkozva.

Vera a szemébe nézett, és látta, hogy mély gondolatokból zökkentette ki.

– Szeretném, ha feljönnél hozzám – mondta.

– Tessék? – Osborn szemmel láthatóan meglepődött. Sétálók és kertészek siettek el mellettük, az eső ellenére készülődtek a munkához.

– Azt mondtam, hogy szeretném, ha feljönnél hozzám.

– Minek?

– Hogy megfürödj.

– Hogy megfürödjék?

– Igen.

Osborn kisfiúsán elvigyorodott.

– Először oda vagy, nehogy meglásson minket együtt valaki, most meg fel akarsz vinni magadhoz?

– Mi van ebben olyan furcsa?

Osborn látta, hogy a lány elpirul.

– Biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

– Igen. A szállodában abban a kádnak nevezett valamiben egy kiskutyát sem lehetne megfürdetni.

– És mit fog szólni hozzá a barátod?

– Öt hagyjuk.

– Mondd meg a nevét.

Vera egy pillanatig hallgatott Aztán azt mondta:

– Ő már nem érdekel.

– Nem érdekel? – Osborn azt hitte, a lány tréfál.

– Nem.

Osborn fürkészve nézett a lányra.

– Komolyan beszélsz?

Vera határozottan bólintott

– Mióta?

– Azóta, hogy... nem is tudom. Mióta így döntöttem, és kész.

Osborn nem tudta, hogy mit gondoljon minderről. Hétfőn még Vera azt mondta, hogy nem akarja látni soha többé, mert van valakije, egy fontos francia politikus. Ma csütörtök van. Ma már ő kell neki, a másikkal végzett Vajon tényleg ennyire szereti, hogy ezt megtegye érte? Vagy csak kitalálta, hogy van valakije, ami kellemes módja egy futó viszony befejezésének?

A folyó felől fújdogáló szél belekapott Vera hajába; odanyúlt, és a füle mögé simította. Pontosan tudta, hogy kockázatos, amit csinál, de nem törődött semmivel. Tudta, hogy helyesen döntött, és nem akart mást, mint szeretkezni Paul Osbornnal, a saját lakásában és a saját ágyában. Vele akart lenni, ameddig csak lehet. Volt 48 órája a következő ügyeletig. Francois, a barátja New Yorkban volt, napok óta nem is hallott róla. Úgy érezte, szabad, és joga van azt tenni, amit akar, amikor akarja és ahol akarja.

– Fáradt vagyok. Na, jössz, vagy nem?

- Biztos vagy benne?
- Igen – mondta Vera. Délelőtt tíz óra volt.

20

Vera a telefon csöngésére ébredt. Egy pillanatig nem is tudta, hol van. A kis udvarra nyíló franciaablakokon csak úgy dőlt be a világosság. A távolban, a Szajna felett a délutáni napot eltakarták a makacs esőfelhők. Vera félig ébren felkönyökölt, és körbenézett. Az ágy feldúlt volt, a padlón szanaszét heverték a harisnyája meg a ruhái. Lassan kitisztult a feje, és rájött, hogy a saját lakásában van, és szól a telefon. Félig-meddig magára húzta a takarót, mintha attól tartana, hogy aki a vonal túlsó végén van, megláthatja, és felkapta a kagylót

– *Oui?*

– Vera Monneray?

Férfihang volt Egy idegené.

– *Oui...* – mondta Vera mégegyszer zavartan. A vonal másik végén határozott kattanás, aztán néma csend.

Vera letette a kagylót, és körbenézett.

– Paul? – kiáltotta. – Paul?

A hangjában aggodalom csengett. A férfi nem felelt és Vera rájött hogy már elment. Felkelt megpillantotta meztelen alakját az öltözködőasztal feletti antik tükörben. Közelebb lépett hozzá. Nem látott magán semmi különösét, mégis pontosan érezte, hogy valami megváltozott. Karcsú alakja, apró mellei ugyanazok voltak. A haja nagyon kócos, de ugyanolyan, valami másról volt szó. Valami eltűnt belőle, és a helyébe valami más költözött.

A telefon hirtelen megint megcsörrent Vera ránézett, bosszankodott, amiért megzavarják. A telefon makacsul csöngött, úgyhogy végül felvette.

– *Oui...* – mondta szórakozottan.

– Egy pillanat – felelte egy hang. Szóval ő telefonál.

– Vera! *Bonjour* – szólalt meg Francois hangja a telefonban. Jókedvű volt, felajzott, követelőző.

Vera pár pillanatig nem válaszolt. És ebben a pillanatban megértette, mi az, ami megváltozott benne – nincs többé visszaút egyszer s mindenkorra, visszavonhatatlanul felnőtt. Bárki is volt eddig, mostantól más ember lett. Az élete akár jobb lesz, akár rosszabb, soha nem lesz ugyanolyan, mint eddig volt.

– *Bonjour* – mondta végül. – *Bonjour*, Francois.

Paul Osborn valamivel dél után ment el Verától, és metróval visszament a szállodájába. Két órakor pólóban, farmerben és edzőcipőben, egy bérelt sötétkék Peugeot-val már az avenue de Clichyn járt. Gondosan követte az autókölcsönzőben kapott térképet, a rue Martre-ről lefordult jobbra, a Szajna mentén északkelet felé haladó országútra. A következő húsz percben háromszor is megállt útmenti leállónál és mellékutaknál. Egyik sem látszott ígéretesnek.

Aztán valamivel fél három után elhaladt egy fasorral szegélyezett mellékút mellett, mely úgy tűnt, hogy a folyóhoz vezet. Gyorsan visszafordult, és elindult az úton. Úgy ötszáz méter után egy félreeső kis parkra bukkant, egy dombocska tetején, közvetlenül a folyó keleti partján, úgy látta, maga a park nem lehet nagyobb, mint egy tágasabb rét, fák vették körül, és egy földút vezetett körbe a kerülete mentén. Osborn végighajtott rajta, míg az út végül visszakanyarodott az országút felé. Aztán megpillantotta, amit keresett egy földes-kavicsos lejtőt, mely a folyópartra vitt. Megállt, kiszállt a kocsiból, és hátranézett. A főút jó fél kilométernyire volt, a fák és a bozót teljesen eltakarták.

Nyáron nyilván sokan látogathatták a folyóparti parkocskát, de most, egy esős októberi csütörtökön, délután három óra tájt, egyetlen lélek sem járt erre.

Osborn otthagyta a kocsit, és elindult a folyóhoz vezető lejtőn. Odalenn, a fák között épp hogy megcsillan a víz. A sötét égbolt és a szemerkélő eső mindent elhomályosított, szinte olyan érzés fogta el, mintha egyes-egyedül ő létezne az egész világon. A lejtő meredek volt, a talajba mély keréknyomok vésődtek, nyilván itt szállították a csónakokat, mielőtt vízre rakták őket a kis mólónál.

Ahogy közeledett a parthoz, a lejtő lassan vízszintesre simult; a víz szélén megpillantott egy csomó rothadó cölöpöt, amelyek azt mutatták, hogy régebben sokkal nagyobb kikötőféleség lehetett itt. Ki tudja, milyen régi időkben. Ki tudja, milyen hódító hadseregek szálltak itt partra, sok-sok évszázaddal ezelőtt? Hány ember taposta a partot, ahol most ő jár?

Két-három méternyire a folyóparttól, a kavicsot szürke homok váltotta fel, majd közvetlenül a víz szélénél vöröses agyag. Osborn óvatosan ellenőrizte, mennyire járható a talaj. A homok szilárdnak bizonyult, de az agyagba belesüppedt a cipője. Kihúzta, amennyire tudta, lerugdosta róla a sarat, aztán megint a víz felé nézett. A Szajna lustán hömpölygött előtte, szelíd hullámai lágyan paskolták a partot. Úgy tíz méterrel lejjebb egy fákkal benőtt szikla nyúlt be a vízbe, kis örvényt kavarva, majd a víz visszatért a főmederbe.

Osborn egy hosszú percig elnézte a folyót. Aztán határozottan megfordult, és elsétált a fákig, melyek a parton emelkedő dombocska tövében álltak. Keresett egy jó nagy ágat, visszasétált a vízhez, és belehajította. Egy pillanatig nem történt semmi, de aztán elkapta az áramlat, és pár másodperc múlva már el is sodorta a lejjebb álló szikláig, aztán ki a folyó közepére. Osborn az órájára pillantott. Tíz másodpercig tartott, míg belekerült a fő áramlatba. További húsz

másodperc múlva már el is tűnt a szeme elől. Összesen tehát harminc másodperc telt el a faág bedobásától az eltűnéséig.

Megint viassasétált a fáig. Valami nehezebbet szeretett volna keresni, ami jobban megközelíti egy ember testsúlyát Pillanatok alatt talált is egy nagyobb fatönköt Kűszködve megemelte, és odacipelte a folyóhoz, megint belegázolt a sárba, és bedobta a tönköt a vízbe. Egy percig mozdulatlan maradt, ahogyan a faág is, de aztán a folyó sodra elkapta, elindult lefelé a part mentén. Miután túljutott a sziklánál az örvényen, gyorsan és biztosan haladt a folyó közepe felé. Osborn megint az órájára nézett. A fatönk harminckét másodperc alatt tűnt el a szeme elől. A súlyát húsz-huszonöt kilóra becsülte. Kanarack talán nyolcvan kiló lehet. A faág és a tönk súlya közötti különbség sokkal nagyobb volt, mint a tönk és Kanarack között, mégis nagyjából ugyanaddig tartott, amíg a folyó elsodorta őket.

Osborn érezte, hogy felgyorsul a szívverése, és előnti az izzadság, ahogy kezdett egyre valószínűsabb alakot öltetni a terve. Sikerülni fog, biztos volt benne. Kicsit hátrább sétált aztán futni kezdett a part mentén, a sziklás kiszögellésig, mely mélyen benyúlt a folyóba. A víz itt már mély volt, és semmi nem akadályozta a folyását Kanarack, aki fizikailag teljesen tehetetlen lesz, ugyanúgy fog sodródni, mint a fatönk, egyre gyorsabban és gyorsabban, míg bele nem kerül a fősodrásba. Egy percbe sem fog telni, már a Szajna fő folyásában lesz.

Azért jó lesz felkészülni minden eshetőségre. Átgázolt a magas fűvön, és vagy fél kilométeren át követte a folyót a bozóton keresztül. Minél messzebb ment a part annál meredekebb lett, a folyó sodra annál sebesebb. Egy domb tetejére érve megállt. Ameddig csak a szem ellátott a folyó minden akadály nélkül hömpölygött tova. Nem voltak benne se szigetek, se zátonyok, nem torlaszolták el kidőlt fatörzsek. Sehol semmi, csak a gyors sodrású nyílt víz vágott át a zord tájon. Rádásul nem voltak a közelben városok, gyárak, házak vagy hidak sem. Sehonnan nem lehet észrevenni, ha valami sodródik a vízben. Sötétben és esőben pedig végképp nem.

21

Lebrun és McVey követte Osborn és Verát a Természettudományi Múzeum parkjába. Ott átvette tőlük a megfigyelést egy másik jelzés nélküli rendőrautó, amely tovább követte őket Vera lakásához, a Szent Lajos-szigetre.

Ahogy megérkeztek, rádión közölték a címet Lebrunnal. Negyven másodperc múlva már a kezükben volt a lista a házban lakók nevééről, a posta komputerének köszönhetően.

Lebrun átfutotta, aztán odaadta McVeynek, akinek elő kellett vennie hozzá a szemüvegét. Mint a listából kiderült, a Quai de Bethune 18. számú ház mind a hat lakásában laktak. Két lakó csak a keresztnévnek kezdőbetűjét használta, ami arra utalt, hogy valószínűleg egyedül álló nők lehetnek. Az egyikük M. Seyrig, a másik V. Monneray. A rendőrség jogosítvány-nyilvántartása alapján kiderítették, hogy M. Seyrig teljes neve Monique Seyrig, és hatvanéves, V. Monneray neve pedig Vera Monneray, a kora huszonhat év. Alig egy perccel később faxon meg is érkezett Vera Monneray jogosítványának a másolata. A fénykép megerősítette, hogy Paul Osborn partneréről van szó.

Ebben a pillanatban a központból váratlanul odaszóltak, hogy álljanak le a megfigyeléssel. Paul Osborn megfigyelése az Interpol hatáskörébe tartozik, nem a párizsi prefektúra feladata. Ha az Interpol figyelgetni akar valakit, míg az a barátnőjével enyeleg, hát tessék, de akkor viseljék ők a költségeit, a franciák nem engedhetik meg maguknak. McVey nagyon is tudatában volt a költségvetés szűkösségének. Így aztán, amikor Lebrun nagy mentegetőzés közepette fél óra múlva kitette a kapitányságnál, csak vállat vont, és megindult a bészszínű, kétajtós Opel felé, melyet az Interpol bocsátott a rendelkezésére, jól tudván, hogy egy csomó dolognak személyesen kell majd utánajárnia.

Jó negyven percig tartott, míg némi körözgetés után visszatalált a Szent Lajos-szigetre, és leparkolt Vera Monneray háza mögött. A háztömb stukkódíszes homlokzata frissen volt festve. A hátsó bejáratoknak súlyos, ablaktalan ajtói voltak, mintha egy helyőrségi épület lenne.

McVey kinyitotta a kocsiját, kiszállt, és fél saroknyit lesétált a macskaköves utcán, a háztömb melletti mellékutcaig. Nem nagyon örült az esőnek és a hidegnek, és annak sem, hogy az ódon macskakövek pokolian csúsztak a talpa alatt. A nadrágzsebéből előhúzott egy zsebkendőt, kifújta az orrát, aztán gondosan összehajtogatta, és visszatette a helyére. A meleg, szmogos nap járt a fejében, amit a Rancho Park golfpályáján töltött, szemben a Twentieth Century Fox stúdióival.

Amikor átért az utca túlsó oldalára, jobbra fordult, és a ház elé sétált. Legnagyobb meglepetésére a Szajna ott folyt szinte az orra előtt. Ha kinyújtaná a kezét, majdnem elérné az arra járó hajókat. A folyó túlsó partja ködbe burkolózott, a fellegek balról jobbra sodródtak tova, már amennyire ki tudta venni. Kicsavart nyakkal felnézett a házra, és megállapította, hogy minden lakásból ugyanolyan gyönyörű kilátás nyílhat.

Vajon mennyi lehet itt a lakbér? – futott át a fején, aztán elmosolyodott. Mintha csak a második feleségét, Judyt hallotta volna, aki az egyetlen igazi társa volt egész életében. Az első feleségével, Valerie-vel, rögtön a középiskola után

házasodtak össze. Túl fiatalok voltak mind a ketten. Valerie egy szupermarketben lett pénztáros, ő a rendőr-akadémiát végezte, majd az első éveit töltötte a rendőrségnél. Valerie nem törődött a hivatással, karrierrel, neki csak a család volt a fontos. Négy gyereket akart, két fiút, két lányt, ahogy náluk is volt otthon. Semmi más célja nem volt az életben. McVey az akadémia harmadik évét végezte, amikor a felesége teherbe esett. A negyedik hónapban elvetélt, és a kórházba szállítás közben elvérzett. McVey épp gyakorlaton volt, egy autópálya ügyben.

De miért gondol most erre?

Felnézett, és ott találta magát a ház kovácsoltvas kapuja előtt Odabentről egy egyenruhás portás bámult rá, és tudta, hogy ide be nem jut házkutatási parancs nélkül. De ha lenne is házkutatási parancsa, ugyan mit találhatna itt? Rajtakapná Osborn-t és Miss Monneray-t? Ugyan min? Egyáltalán, miből gondolja, hogy még mindig itt vannak mind a ketten? Majdnem két óra telt el azóta, hogy lefűjták a megfigyelést.

McVey elfordult, és visszaindult a kocsijához, öt perc múlva az Opel kormányánál ült és próbálta kiötleni, hogyan tudna kijutni a szigetről, és vissza a szállodájába. Egy stoptáblánál hosszú vívódás után inkább jobbra fordult, és nem balra, ekkor megpillantott egy telefonfülkét a következő sarkon. Hirtelen villant belé az ötlet. Egy taxi előtt átvágva a járda mellé húzódott. A fülkéhez ment, a telefonkönyvből kikereste V. Monneray számát, aztán feltárcsázta. A telefon hosszasan csöngött, McVey már majdnem lerakta. Ekkor egy nő felvette a kagylót

– Vera Monneray? – kérdezte McVey.

Kis szünet aztán:

– *Oúi.*

McVey szó nélkül letette. Ezek szerint legalább egyikük még ott van.

– Vera Monneray, Quai de Bethune 18.? A neve és a címe? – McVey becsapta a dossziét és Lebrunre meredt – összesen ennyit tudnak róla?

Lebrun elnyomta a cigarettáját, és bólintott. Hat óra múlt, Lebrun kis kuckójában üldögéltek a kapitányság negyedik emeletén.

– Ennyit egy tízéves gyerek is ki tudott volna deríteni – mondta McVey, rá nem jellemző ingerültséggel a hangjában. A délután jó részét azzal töltötte, hogy nem éppen törvényesen átkutatta Paul Osborn hotelszobáját, de nem talált semmit csak piszkos fehérneműt, utazócsékket, vitaminokat, antihisztamint fejfájás elleni tablettákat és pár kondomot. Ez utóbbtól eltekintve csupa olyasmit amit a saját hotelszobájában is megtalálhatott volna. Mióta Judy négy évvel ezelőtt meghalt egyáltalán nem érdekelte a szex. A házasságuk éve alatt állandóan arról fantáziált milyen lenne más nőkkel – hamvas kamaszlányoktól kezdve elegáns középkorú hölgyekig –, és találkozott nem is eggyel, aki ott helyben lelkesen lefeküdt volna egy gyilkossági nyomozóval, de soha nem tette

meg. Aztán amikor a felesége meghalt hirtelen rájött, hogy nem érdekli az egész. Mint egy ember, aki azt hitte, hogy éhezik, aztán hirtelen rájön, hogy egyáltalán nem is éhes.

Az Ambassador Színházba szóló jegyeken kívül, melyek eredetileg Lebrun figyelmét is felkeltették, az egyetlen halványan érdekes nyom két éttermi számla volt, szeptember 30-ra péntekre, illetve október 1-re szombatra szóltak. A pénteki Genfben, a szombati viszont Londonban kelt. Két személyre. Ez volt minden. Tehát Osborn elvitt valakit vacsorázni. Ezt rajta kívül több százezer ember megtette. A párizsi detektíveknek azt mondta, egyedül volt a londoni hotelben. A vacsoráról biztos nem kérdezték. Legfőképpen azért, mivel nem volt rá semmi okuk. Ahogy McVey sem talált rá semmi okot, hogy összekapcsolja Osborn-t a gyilkosságokkal.

Lebrun elmosolyodott McVey kétségbeesésén.

– Kedves barátom, elfelejti, hogy Párizsban van.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Azt, *mon ami*, hogy egy tízéves gyerek azt már biztos nem tudná kideríteni, hogy... – Lebrun kis hatásszünetet tartott –, ...hogy az illető hölgy a francia miniszterelnök szeretője.

McVeynek leesett az álla.

– Ugye most viccel?

– Nem viccelek – felelte Lebrun, és újabb cigarettára gyújtott.

– Osborn tudja?

Lebrun vállat vont.

McVey komor képet vágott.

– Szóval a lány érinthetetlen.

– *Oui* – Lebrun halványan elmosolyodott. Egy öreg róka detektívnek igazán nem illene így csodálkozni egy kis *l'amour* miatt, még ha amerikai is. Vagy azon, hogy egy gyilkossági ügy számai milyen messzire elágazhatnak.

McVey felállt

– Ha megbocsát most visszamegyek a szállodámba, aztán pedig Londonba. És ha akadnak még ilyen remek gyanúsítottjai, akkor először járjon utánuk maga, oké?

– Ha jól emlékszem, én felajánlottam ebben az esetben is – mondta Lebrun vigyorogva. – Ha nem tévedek, a maga ötlete volt hogy idejön Párizsba.

– Legközelebb beszéljen le róla. – McVey az ajtó felé indult.

– McVey – Lebrun a hamutartóhoz hajolt, és elnyomta a csikket. – Egész délután próbáltam elérni.

McVey nem felelt semmit. Megvoltak a maga munkamódszeréi, ha nem is mindig törvényesek, és nem mindig kötötte a munkatársai orrára, hogy mit csinál – se a párizsi prefektúrának, se az Interpolnak, se a londoniaknak, de még a Los Angeles-i rendőrségnek sem.

– Pedig nagyon kerestem – folytatta Lebrun.

– Miért? – kérdezte McVey hűvösen, azon tűnődve, vajon Lebrun tudja-e, hol járt délután.

Lebrun kihúzta az íróasztala legfelső fiókját, és kivett egy újabb dossziét

– Épp nyakig benne vagyunk ebben az ügyben – mondta, és átnyújtotta McVeynek. – Szükségünk lenne a szakértelmére.

McVey egy pillanatig csak nézett rá, aztán kinyitotta a dossziét. Egy különös kegyetlenséggel elkövetett gyilkosság áldozatáról készült rendőrségi fotók voltak benne. Egy férfit öltek meg, úgy látszott, egy lakásban. Külön közelképek voltak a térdeiről: mind a kettőt szétlőtték, egyetlen pisztoly-lövessel.

– Egy amerikai automata 38-as Colttal csinálták, hangtompítóval. Ujjlenyomat nincs – mondta csendesen Lebrun.

McVey megnézte a következő két fotót. Az első a férfi arcáról készült. A normálisnak háromszorosára puffadt. A szemek rettenetesen kidülledtek. A nyaka köré egy drót volt tekerve. A második fotó az ágyékát ábrázolta. Azt is szétlőtték.

– Jézusom – mormolta McVey halkan.

– Ugyanazzal a pisztollyal – mondta Lebrun.

McVey felnézett.

– Valaki ki akart szedni belőle valamit.

– Én a helyében nagyon sürgősen elmondtam volna – felelte Lebrun.

– Miért mutatta meg ezt nekem? – kérdezte McVey. A párizsi prefektúra kiváló eredményekkel dicsekedhetett a városban történt gyilkosságok felderítésében. Nem valószínű, hogy szükségük lenne McVey jó tanácsaira.

Lebrun elmosolyodott.

– Mert nem szeretném, ha olyan lóhalálában visszamenne Londonba.

– Nem értem – McVey megint a nyitott dossziéra pillantott.

– Az áldozat neve Jean Packard. Magánnyomozó volt, a Kolb Internationalnek dolgozott. Kedden megbízást kapott Paul Osbornától, hogy kutasson fel valakit.

– Osbornától?

Lebrun ismét cigarettára gyújtott, elfújta a gyufát, aztán bólintott.

– Ezt egy profi csinálta, nem Osborn – mondta McVey.

– Tudom. A laborosok találtak egy elmosódott ujjlenyomatot egy üveg-szilánkon. Nem Osborné, de a nyilvántartásunkban nincs benne. Úgyhogy elküldtük az Interpolnak Lyonba.

– És?

– McVey, csak ma reggel találtuk meg a hullát.

– Akkor sem Osborn volt – mondta McVey határozottan.

– Nem, szerintem sem – helyeselt Lebrun. – Lehet, hogy pusztá véletlen az egész, és Osbornhoz semmi köze.

McVey visszaült a székére.

Lebrun fogta a dossziét, és betette a fiókba.

– Gondolom, úgy véli, az ügy már így is épp elég komplikált, és ennek a Jean Packard-dolognak semmi köze a fej nélküli hulláinkhoz meg a test nélküli fejhez. Viszont mégiscsak Osborn miatt jött Párizsba, és hátha mégiscsak van valami köze a dologhoz. Most az jár a fejében, vajon mi elég alaposan és mélyrehatóan megvizsgáltuk-e, hogy van-e valami összefüggés... Jól mondom, McVey?

McVey felpillantott.

– *Oui* – mondta.

22

A fekete limuzin a kapu előtt várakozott.

Vera látta a hálószobája ablakából, amikor megérkezett. Hányszor állt már itt az ablakban, várva, hogy az autó beforduljon a sarkon? Hányszor dobbant nagyot a szíve, amikor megpillantotta? De most jobb szeretne volna, ha nem érte jön, hogyha egy másik lakás ablakából nézhetné, ha nem lenne semmi köze hozzá.

Fekete ruha volt rajta, fekete harisnya, gyöngyfülbevaló, és a nyakában egy kis gyöngysor, a vállára terítve egy rövid ezüstszürke menyétbunda.

A sofőr kinyitotta a hátsó ajtót, és Vera beült. Egy pillanat múlva már el is indultak.

Öt perccel öt óra előtt Henri Kanarack megmosta a kezét az alkalmazottak mosdójában a pékségben, az óránál lebélyegezte a kartonját, és ezzel vége volt a munkanapjának. Kilépett az előszobába, ahol a kabátja lógott, és ott találta Agnes Demblont, aki rá várt.

– Ne vigyelek el kocsival? – kérdezte.

– Minek? Soha nem szoktál hazavinni. Mindig benn maradsz a napi pénztárzárásig.

– Igen, de ma...

– Ma is ezt fogod tenni – mondta Kanarack. – A mai nap ugyanolyan, mint a többi. Érted?

Anélkül, hogy a nőre nézett volna, felvette a kabátját, kinyitotta az ajtót, és kilépett az esőbe. A hátsó ajtótól rövid kis sikátor vezetett ki a főutára. Amikor befordult a sarkon, felhajtotta a kabátja gallérját az eső ellen, aztán továbbment. Két perccel múlt öt óra.

Az utca túloldalán, két házzal lejjebb, egy bérelt sötétkék Peugeot állt, az eső apró gyöngyökben csillogott frissen fényezett felületén. A kocsisötét belsejében, a kormány mögött Paul Osborn ült.

A következő saroknál Kanarack balra fordult, a boulevard de Magentára. Osborn ugyanekkor elfordította a slusszkulcsot, elindult a járdaszélről, és követte. A sarkon ő is balra fordult, amerre Kanarack. Az órájára nézett. Hét perccel múlt őt, és az esőnek köszönhetően már egész sötét volt. Osborn hátranézett, és egy pillanatig csak idegeneket látott, már-már azt hitte, szem elől veszítette Kanarackot, de aztán észrevette jóval előbbre járt már, határozott léptekkel, de azért nem túl sietősen. Lezsersége azt sejtette: nem fél attól, hogy követik, és úgy könyvelte el a múltkori támadást, mint egy örült érthetetlen cselekedetét.

Kanarack megállt egy piros lámpánál. Osborn úgyszintén. Közben érezte, hogy kavarg benne a düh. „Miért ne tehetned meg most rögtön?” – súgta egy belső hang. Várj, amíg lelép a járdáról, aztán taposs a gázpedálra, gázolj át rajta, és hajts tovább. Senki nem fog meglátni. És kit érdekel, ha meg is látnak? Ha a rendőrség megtalál, majd azt mondod, hogy már épp jelentkezni akartál.

Nem! Erre gondolni sem szabad. Már az első alkalommal is majdnem elrontott mindent azzal, hogy szabadjára engedte az érzéseit. Különbösen is, ha így ölné meg, soha nem kaphatna választ a kérdésre, és a válasz legalább olyan fontos, mint az, hogy megölje. Nyugalom, ragaszkodjunk az eredeti tervhez, és minden rendben lesz.

Az első adag szukcinilkolinnak azonnal meglesz a hatása, a tüdeje csak úgy égni fog az oxigénhiánytól, hiszen nem tudja majd kontrollálni a lélegzőizmait. Fuldokolni fog, tehetetlen lesz, és úgy fog rettegni, ahogy még soha életében. Elmondana bármit, amit csak kérdeznek tőle, de akkor nem lesz rá képes.

Aztán szép lassan kezd majd enyhülni a szer hatása, és megint kap levegőt. Hálásan mosolyogni fog, és azt hiszi, megúsza. Aztán hirtelen rájön, hogy készül a második injekció. Sokkal nagyobb adag, mint az előző. Nem tud majd másra gondolni, mint, hogy megismétlődik az egész, de most még szörnyűbb lesz, sokkal szörnyűbb. És akkor fogja feltenni neki a kérdést. Akkor el fog mondani mindent, amit tudni akar.

Osborn a kezére nézett úgy szorította a kormánykereket, hogy egészen kifehéredtek a kézcsontjai, úgy érezte, ha kicsit jobban szorítaná, szétroppanna a kezében. Mély lélegzetet vett, és lazított.

A lámpa váltott, Kanarack átment az úttesten. Nagyon is sejtette, lehet hogy követik, talán az amerikai, vagy a rendőrség. Bárhogy is, mindent úgy kell csinálnia, mint tíz éve mindig, a hét öt napján, az esztendő ötven hetében, ötkor eljön a pékségből, útközben beugrik valahová egy kis frissítőre, aztán metróval haza.

A következő sarkon volt a Le Bois söröző. Továbbra is tempósan és határozottan haladt; a világ szemében csak egy fáradt, munka után hazafelé tartó, egyszerű munkásember. Kikerült egy kutyát sétáltató fiatal nőt, kinyitotta a Le Bois súlyos üvegajtáját, és belépett.

Az utcára néző helyiséget megtöltötte a munka után betérő emberek zsongása és cigarettafüstje. Kanarack körbenézett, szeretett volna egy olyan asztalt találni, ahonnan kilát az utcára, de nem volt ilyen. Kénytelen-kelletlen a bárpultnál ült le. Kért egy kávét Pernod-val, és az ajtó felé nézegetett. Ha egy civil ruhás nyomozó jön be, azt is azonnal megismeri a viselkedéséről, a gesztusairól, apró jelekről. Akár civil ruhás, akár nem, akármilyen magas rangú vagy alacsony beosztású, a világon minden zsaru fehér zokniban és fekete cipőben jár.

Az amerikai már más kérdés. Az a támadás olyan váratlanul történt, hogy Kanarack alig nézte meg az arcát. És amikor követte a metróig, akkor is saját magával volt elfoglalva, a metróállomás pedig zsúfolva volt emberekkel, akkor sem láthatta. Az a kevés, amire emlékezett, annyi volt, hogy jó 180 centi lehetett, erős testalkatú, és a haja sötét színű.

Kanarack megkapta az italát, de egy percig nem nyúlt hozzá. Aztán felemelte, kicsit kortyolt belőle, a kávé és a likőr keveréke kellemesen átmelegítette. Még most is érezte Osborn szorítását a torkán, az ujjakat, ahogy vadul próbálják elszorítani a légcsővét. Ez volt az, amit nem értett. Ha Osborn azért jött, hogy megölje, miért így próbálkozott? Pisztollyal vagy késsel sokkal egyszerűbb lett volna. De pusztá kézzel, egy nyilvános helyen? Ennek semmi értelme.

Jean Packard sem értette a dolgot.

Nem volt nehéz kiderítenie, hol lakik a nyomozó, habár a telefonszáma, sőt a lakcíme is titkos volt. Kanarack, aki erős amerikai akcentussal beszélt angolul, közvetlenül zárás előtt odatelefonált a Kolb International New York-i irodájába. Azt mondta, a kocsijából telefonál, az indianai Fort Wayne-ből, és feltétlenül el kellene érnie a féltestvérét, Jean Packard-t, aki a Kolb International alkalmazottja, de sajnos mióta Párizsban dolgozik, megszakadt köztük a kapcsolat. Packard nyolcvanhárom éves édesanyja nagyon beteg fekszik a Fort Wayne-i kórházban, valószínűleg nem éri meg a reggelt Tudnának-e segíteni, neki, hogy valahogy megtalálja a féltestvérét?

New York-ban öt órával előbbre jár az idő, mint Párizsban. Amikor New Yorkban hat óra van, Párizsban már tizenegy, a Kolb ottani irodája ilyenkor már régen bezárt. A New York-i iroda titkárnője megbeszélte a dolgot a főnökével. Fontos családi ügyről van szó. A párizsi iroda már bezárt. Mit tegyen? Pár perccel a munkaidő vége előtt, mint mindenki más, az iroda vezetője is sietett haza, úgyhogy kis habozás után megadta az engedélyt, hogy közöljék Jean Packard párizsi telefonszámát a féltestvérevel Indianában.

Agnes Demblon egyik unokatestvére a párizsi tűzoltóság központjában volt diszpécser. Egy telefonhívás, és Kanarack már tudta is Packard lakcímét Gyerekjáték volt.

Két órával később, csütörtökön éjjel negyed kettőkor, Henri Kanarack ott állt Jean Packard háza előtt, a város északi részén, a Porté de la Chapelle-ben. Húsz perccel később a hátsó lépcsőn távozott, Jean Packard véres holttestét hátrahagyva a nappalija padlóján.

Packard végül elárulta neki Paul Osborn nevét és a szállodája címét. De ez volt minden. A többi kérdésre – hogy miért támadta meg Osborn, miért kerestette magánnyomozóval, hogy Osborn valaki másnak dolgozik-e, vagy a saját szakállára – Packard nem tudott válaszolni. Kanarack biztos volt benne, hogy ha tudta volna, elmondta volna. Jean Packard kemény fickó volt, de azért ennyire nem kemény. Kanarack jól megtanulta a szakmáját a hatvanas évek elején az amerikai hadsereg különleges alakulatánál. A vietnami háború kezdetén a felderítőknél volt szakaszparancsnok. Alaposan kiképezték a legkifinomultabb módszerekre is, hogy hogyan lehet információt kicsikarni a legkeményebb fából faragott ellenfélből is.

Mindezek ellenére nem tudott mást kiszedni Packardból, mint egy nevet és egy címet. Pontosan ugyanannyit, mint amit Osbornnal közölt óróra. Nem tudott másra gondolni, mint hogy Osborn a Szervezet képviselője, ők küldték, hogy likvidálják. Még ha az első kísérlet meglehetősen ügyetlen volt is, más okot nem tud elképzelni. Rajtuk kívül senki más nem ismeri, és senkinek nincs oka rá, hogy meg akarja ölni.

A baj csak az, hogy ha most el is intézi Osborn, akkor majd küldenek helyette valaki mást. Már ha megtudják a dolgot. Csak abban reménykedett, hogy Osborn az a fajta bérgyilkos, akinek a kezébe nyomnak egy listát egy csomó névvel, és nagy pénzt ígértek neki, ha bármelyiket elintézi. Ha Osborn véletlenül bukkant rá, és saját maga bízta meg Packard-t, akkor még rendbe lehet hozni a dolgokat.

Hirtelen hideg légáramlat csapta meg, és az ajtó felé pillantott. A söröző ajtaja kinyílt, és belépett egy esőkabátos férfi. Magas volt, a fején kalap. Megállt az ajtóban, és körbenézett. Tekintete végigsöpört a zsúfolt elülső helyiségen, aztán a bár felé nézett. Ekkor észrevette, hogy Henri Kanarack rámered. Gyorsan elkapta a tekintetét. Egy pillanattal később már az ajtónál volt, és elment Kanarack megnyugodott. A magas férfi ezek szerint nem zsaru volt és nem is Osborn.

Az utca túloldalán Osborn a Peugeot kormányánál ült, és figyelte a férfit, aki épp kilépett a Le Bois ajtaján, egyszer még visszanézett, aztán elindult az utcán. Osborn vállat vont. Akárki is ez, az biztos, hogy nem Kanarack.

Kanarack negyed hatkor ment be a sörözőbe. Már majdnem háromnegyed hat van. A próbaút során a folyómenti parktól a pékségig alig huszonöt perc alatt tette meg az utat csúcsforgalomban. Volt ideje még arra is, hogy

körbeszaglásson a környéken, és visszaüljön a kocsiba, még mielőtt Kanarack felbukkant.

Osborn mindkét irányba elsétált öt-hat saroknyit három kis sikátort és két behajtóutat talált ezek raktárhelyiségekhez vezettek, melyeknek mindegyike zárva volt Bármelyik megteszi. És ha másnap este Kanarack ugyanazt az útvonalat követi, mint ma, akkor talán a jobbra eső legelső sikátor lenne a legmegfelelőbb. Szűk kis utcácska volt lámpák nélkül, egészen közel a pékséghez.

A sapkáját majd jól a homlokába húzza, és megvárja, amíg a sötétben Kanarack elhalad mellette. Aztán kezében a szukcinilkolinos fecskendővel, egy másikkal a biztonság kedvéért a zsebében, hátulról elkapja. Bal kezével átfogja a nyakánál, bevonszolja a sikátorba, közben a jobb kezével beadja neki az injekciót egy döféssel, a ruhán keresztül. Kanarack küzdeni fog, de csak pár másodpercig kell elbírnia vele. Aztán nyugodtan elengedheti, Kanarack akkor már azt csinál, amit akar. Akár meg is támadhatja, vagy megpróbálhat elfutni, mindegy, húsz másodpercen belül úgyis kezdenek elgyengülni a lábai. Még húsz másodperc, és nem bír állva maradni. Ha valaki arra járna, majd angolul elmagyarázza, hogy a barátja amerikai, rosszul lett és épp besegíti a kocsiba, hogy orvoshoz vigye. Kanarack a teljes bénulás határán úgysem fog tudni megszólalni. Tehetetlen lesz és rémült, minden erejével csak arra tud majd koncentrálni, hogy lélegezzon.

Ahogy elhagyják Párizst, és elindulnak a folyópart felé, a szer hatása kezd enyhülni, Kanarack lassan majd magához tér, és megint tud lélegezni. Akkor jön a második adag, és akkor, csak akkor, végre felteheti a kérdést, hogy miért ölte meg az apját. És nem volt semmi kétsége, hogy Kanarack válaszolni fog rá.

23

Öt perccel hat óra után Henri Kanarack kilépett a Le Bois-ból, és hanyag léptekkel elindult a két saroknyira, a Gare de l'Esttel szemben lévő metróállomás felé.

Osborn figyelte, aztán felkattintotta a kislámpát, és megnézte az ülésen heverő térképet Harmincöt perc múlva ott volt Kanarackék háza előtt. A kocsit a járda mellett hagyta, kicsit lejjebb sétált, és az árnyékban meghúzódva elhelyezkedett a házzal szemben. Kanarack negyed óra múlva megjelent, és belépett a házba. Kezdetől fogva, a pékségtől hazáig semmi jelét nem tapasztalta, hogy

követnék, vagy bármi veszély fenyegetné. Nem történt semmi szokatlan. Osborn elmosolyodott Minden a legjobb kerékvágásban, a tervei szerint haladt.

Háromnegyed nyolc előtt öt perccel megérkezett a Peugeot-val a szállodája elé. A hallban megkérdezte a recepcióst, nincs-e valami üzenet a számára.

– Nincsen, *monsieur*, nagyon sajnálom – mosolygott rá a barna hajú lány a pult mögött.

Osborn megköszönte, és elfordult. A lelke mélyén azt remélte, talán Vera telefonált, de tulajdonképpen inkább örült is, hogy nem kereste. Nem akarta, hogy bármi megzavarja. Az a lényeg, hogy minél kevesebb legyen a bonyodalom, és arra összpontosíthasson, amit tennie kell. Eltűnődött, miért mondta azt Barras felügyelőnek, hogy öt nap múlva távozik Párizsból. Azt is mondhatta volna, hogy egy hét, tíz nap, vagy akár két hét múlva. Az öt nap nagyon rövid, iszonyú gyorsan kell cselekednie. Az időzítés kritikus fontosságú. Nincs helyük hibáknak vagy előre nem látható véletleneknek. Mi lesz, ha Kanarack holnapra megbetegszik, és nem megy dolgozni? Akkor mi van? Menjen oda a lakására, törjön be hozzá, és intézze el ott? Na és az emberek?

A felesége, a családja, a szomszédok? Ilyesminek nem szabad megtörténnie. Úgy érezte, mintha egy füstölő dinamitrudat tartana a kezében. Nem tehet mást, mint halad a tervek szerint, és reméli, hogy minden a legjobban fog sikerülni.

Osborn másfelé terelte a gondolatait, és a lift helyett az újságos felé indult, hogy beszerezzen egy angol nyelvű lapot. Elvett egyet az állványról, és beállt a sorba, hogy fizessen. Pár pillanatig arra gondolt, mi történt volna, ha Jean Packard nem találja meg ilyen gyorsan Kanarackot? Mit csinált volna akkor – hazautazik, és később visszajön? De mikor? Honnan tudhatta, hogy a rendőrség nem jegyezte fel az útlevele elektronikus kódját, hogy észrevegyék, ha bizonyos időn belül visszatér az országba? Mennyi ideig kellett volna várnia, hogy nyugodtan visszajöhessen Franciaországba? És mi lett volna, ha Packard egyáltalán nem találja meg Kanarackot? Akkor mihez kezdett volna? De szerencsére megtalálta. Jean Packard rendesen elvégezte a munkáját, a többi most már az ő dolga. Nyugalom, mondta magának; a pénztárhoz lépett, és közben egy szórakozott pillantást vetett a kezében lévő újság címlapjára.

Döbbsen meredt az újságra. Semmi nem készítette fel a látványra: Jean Packard fényképe nézett rá, és hatalmas betűkkel a főcím:

A MAGÁNNYOMOZÓT BRUTÁLISAN MEGGYILKOLTÁK!

Alatta pedig: „Az egykori zsoldoskatonát különös kegyetlenséggel halálra kínozták.”

Osbornnal forogni kezdett a világ. Először nagyon lassan. Aztán egyre gyorsabban és gyorsabban. Fél kézzel a pultra kellett támaszkodnia. A szíve vadul kalapált, hallotta, hogy zihálva veszi a levegőt összeszedte magát, és megint az újságra pillantott. A fénykép még mindig ott volt a főcím és többi is.

Valahonnan a távolból hallotta, hogy az újságos megkérdezi, jól van-e. Bizonytalanul bólintott, és a zsebébe nyúlt apróért. Kifizette az újságot, valahogy kibotorkált az üzletből, át a hallon a lift felé. Biztos volt benne, hogy Henri Kanarack rájött, hogy Packard követi, és ő ölte meg. Gyorsan átfutotta a cikket, hogy említik-e benne Kanarack nevét. Nem esett szó róla. Csak annyit írtak, hogy tegnap éjjel egy magánnyomozót meggyilkoltak a lakásán, és a rendőrség egyelőre nem nyilatkozik sem a gyanúsítottakról, sem a gyilkosság indítékáról.

Osborn a lift előtt várakozott néhány ember társaságában, akiket észre sem vett Három japán turista, és egy jelentéktelen külsejű férfi, gyűrött szürke öltönyben. Osborn elfordult, és gondolkozni próbált. A lift ajtaja szétnyílt, két üzletember kiszállt A várakozók besereglettek, Osborn velük együtt. Az egyik japán megnyomta az ötödik emelet gombját A szürke öltönyös férfi a kilencedikre ment. Osborn a hetedikre.

Az ajtó összezárult, és a lift elindult fölfelé.

Most mit tegyen? Osborn első gondolata az volt, hogy mi lesz, ha a rendőrség megtalálja a Jean Packard által hátrahagyott feljegyzéseket. Azonnal el fogják vezetni hozzá, aztán Henri Kanarackhoz. Majd eszébe jutott, mit mesélt Jean Packard a Kolb iroda működéséről. Hogy mennyire fontosnak tartják az ügyek bizalmas kezelését. Hogy a kliens az ügy befejeztével mindent megkap egy dossziében, amiről nem léteznek másolatok. De Packard nem adott át neki semmiféle dossziét. Hol lehetnek a papírok?

Hirtelen az is eszébe jutott, mennyire csodálkozott, hogy Packard soha nem írt fel semmit. Talán nem is létezik semmiféle dosszié. Lehet hogy manapság így dolgoznak a nyomozók, minden információt a legszigorúbban fejben tartva. Kanarack nevét és címét is az utolsó pillanatban adta meg neki, egy papírszalvétára firkantva. A szalvéta most is itt van a zakója zsebében. Talán ez minden létező feljegyzés.

A lift megállt az ötödiken, a japánok kiszálltak. Osborn a szürke öltönyös férfira pillantott. Halványan ismerős volt neki, de nem tudta hová tenni. Egy pillanat múlva már a hetediken voltak. Az ajtó szétnyílt, Osborn kiszállt. A szürke öltönyös is. Osborn jobb felé indult, a férfi balra.

A szobája felé sétálva Osborn kicsit megkönnyebbült. A megrázkódtatás, amit Jean Packard halálhíre okozott, enyhült valamit. Most arra kell gondolnia, mi legyen a következő lépés. Tegyük fel, hogy Packard beszélt róla Kanaracknak. Megadta a nevét és szállodája címét. Ha a nyomozót meggyilkolta, nem akarja őt is meggyilkolni?

Osborn hirtelen lépteket hallott a háta mögül. Hátrafordult, és megpillantotta a szürke öltönyös férfit. Hirtelen beléviglant hogy a férfi a kilencedik gombját nyomta meg, amikor beszállt a liftbe, nem a hetedikét. Egy szobaajtó kinyílt a folyosón, egy férfi piszkos edényekkel teli zsúrkocsit tolt ki. Osbornra pillantott, aztán becsukta az ajtót, hallatszott a biztonsági lánc csörgése belülről.

Csak ketten maradtak a folyosón. Osborn megtorpant és szembefordult a férfival.

– Mit akar tőlem? – kérdezte.

– Csak néhány percet az idejéből – a férfi válasza halk volt, és semmi fenyegetés nem csendült ki belőle. – A nevem McVey, Los Angeles-i vagyok, akárcsak maga.

Osborn alaposan végigmérte. Hatvanas éveinek közepe táján járhat, körülbelül százhetven centi, nyolcvan kiló. Zöld szemének tekintete meglepően lágy volt, barna haja őszült és a feje tetején már ritkult. Átlagos öltöny, talán a Silverwoodsból. Halványkék poliészter ing, és hozzá egyáltalán nem illő nyakkendő. Talán az apja is így nézne ki, ha élne. Osborn kicsit megnyugodott.

– Ismerjük egymást? – kérdezte.

– A rendőrségtől vagyok – mondta McVey, és megmutatta az igazolványát

Osbornnak a torkában kezdett dobogni a szíve. Pár percen belül másodszor majdnem elájult. Végül megszólalt.

– Nem értem. Valami baj van?

Egy estélyi öltözetet viselő, középkorú pár sétált arra. McVey utat engedett nekik. A férfi elmosolyodott, és biccentett. McVey megvárta, amíg elmennek, aztán Osbornra nézett.

– Mi lenne, ha odabent beszélgetnénk? – McVey Osborn szobájának ajtaja felé intett a fejével. – Vagy ha úgy gondolja, odalenn a bárban. – McVey modora továbbra is visszafogott és könnyed volt. Ha Osbornnak jobban megfelel, neki a bár is megteszi, úgysem fog megszökni, legalábbis most még biztosan nem. Ezen felül már amúgy is látott mindent Osborn szobájában, ami érdekes lehet.

Osborn nagyon ideges volt de keményen küzdött hogy ne látszódjék rajta. Végül is nem követett el semmit, legalábbis egyelőre. Még az sem volt igazán törvénybe ütköző, hogy megkérte Verát, szerezze be neki a szukcinilkolint. Nem igazán törvényes, de nem is büntetendő. Különben is, ez a McVey a Los Angeles-i rendőrségtől van. Csak semmi pánik, gondolta, légy vele udvarias, majd kiderül, mit akar. Lehet, hogy semmiség az egész.

– Itt is jó lesz – mondta Osborn. Kinyitotta az ajtót, és beengedte McVeyt.

– Foglaljon helyet – Osborn becsukta az ajtót, a kulcsot és az újságot lerakta a kisasztalra. – Ha nem haragszik, előbb kezet mosnék.

– Hogyne, nyugodtan. – McVey leült az ágy szélére, és amíg Osborn a fürdőszobában volt, jól körülnézett. Semmi nem változott azóta, hogy itt járt délután, amikor az igazolványa és kétszáz frank segítségével meggyőzte a szobalányt, hogy engedje be.

– Megkínálhatom egy itallal? – kérdezte Osborn a kezét törölgetve.

– Ha maga is iszik.

– Csak skót whiskym van.

– Remek.

Osborn egy félig teli üveg Johnny Walker Black-kel tért vissza, az íróasztalon álló tálcáról elvett két poharat, és töltött.

– Attól tartok, jéggel nem szolgálhatok.

– Nem vagyok válogatós – McVey tekintete megakadt Osborn edzőcipőjén. Vastagon rászáradt a sár és az agyag.

– Csak nem kocogni volt?

– Tessék? – kérdezte Osborn, miközben átnyújtotta McVeynek a poharat.

McVey a lába felé intett.

– Sáros a cipője.

– Ó... – Osborn egy pillanatra elbizonytalanodott, amit egy vigyorral próbált palástolni. – Csak sétáltam egyet. Az Eiffel-toronymnál épp dolgoznak a kertészek a parkban. Ebben az esőben minden csupa sár.

McVey nagyot kortyolt a whiskyből. Osbornnak volt egy pillanata, hogy eltűnődjön, vajon észrevette-e, hogy hazudik. Az Eiffel-torony előtti park tényleg fel volt ásva. emlékezett rá tegnapról. Jó lesz nagyon gyorsan másfelé terelni a beszélgetést.

– Tehát, miről van szó? – kérdezte.

– Tehát – McVey habozott – Odalenn voltam a hallban, amikor az előbb az újságot vette. Láttam, hogyan reagált rá. – Az újságra mutatott, amit Osborn az asztalkára tett.

Osborn belekortyolt a whiskybe. Nagyon ritkán ivott. Azon az estén rendelte az üveg whiskyt, amikor először találkozott Kanarackkal, és bevitte a rendőrség. Most örült neki, jólesett, ahogy legördült a torkán.

– Szóval, ezért van itt... – Osborn egyenesen McVey szemébe nézett Oké, szóval tudják. Legyünk egyenesek, érzelemmentesek. Derítsük ki, mit tudnak még.

– Mint ön is tudja, Mr. Packard egy nemzetközi irodának dolgozott. Épp egy ettől független ügyön dolgoztam itt Párizsban, amikor ez a dolog történt. Mivel ön volt Mr. Packard egyik legutolsó kliense... – McVey elmosolyodott, és megint kortyolt egyet – Szóval, a párizsi rendőrség megkért, hogy jöjjek el, és beszéljek magával. Mint amerikai az amerikaival. Csak hogy megkérdezzem, nincs-e valami ötlete, vajon ki tehetné. Semmiféle hivatalos hatásköröm nincs itt, csak segítsek nekik.

– Értem. De nem hiszem, hogy bármit is tudnék mondani.

– Nem aggasztotta valami Mr. Packard-t?

– Ha aggasztotta is, nekem nem tett említést róla.

– Megkérdezhetem, hogy milyen megbízást adott neki?

– Nem neki adtam a megbízást. A Kolb Internationalnak. Ők küldték.

– Nem ezt kérdeztem.

– Ha nem haragszik, személyes ügyről van szó.

– Dr. Osborn, gyilkossággal állunk szemben. – McVey ezt olyan hangon mondta, mintha az esküdtekhez szólna a bíróságon.

Osborn letette a poharát. Nem csinált semmit, mégis úgy érezte, hogy vádolják. Nem tetszett neki a dolog.

– Nézze, felügyelő úr, Jean Packard valóban nekem dolgozott. Meghalt, amit nagyon sajnállok, de a leghalványabb fogalmam sincs, ki ölhette meg és miért. És ha ezt akarja megtudni, akkor nem a megfelelő emberhez fordult. – Osborn dühösen a zsebébe mélyesztette a kezét. Megtapogatta a kis csomagot, melyben a Verától kapott szukcinilkolin és az injekcióstűk voltak. Már korábban ki akarta rakni, amikor a folyóparti kirándulás előtt följött átöltözni, de elfeledkezett róla. A csomagot felfedezve kissé megnyugodott.

– Nézze... ne haragudjon. Nem akartam ilyen ingerült lenni. Nagy megrázkódtatás volt nekem ez a hír... kicsit ideges vagyok.

– Akkor csak azt hadd kérdezzem meg: elvégezte-e Mr. Packard, amivel megbízta?

Osborn tétovázott. Mi a fenére akar kilyukadni? Vajon tudnak Kanarackról, vagy nem? Ha azt mondja, hogy elvégezte, akkor mi van? Ha azt mondja nem, azzal viszont nyitva hagyja a kérdést.

– Tehát, elvégezte?

– Igen – felelte végül Osborn.

McVey egy pillanatig csak nézett rá, aztán felhajtotta az utolsó korty whiskyt. Egy pillanatig a kezében tartotta az üres poharat, mintha nem tudná, mit csináljon vele. Aztán megint Osbornra szegeződött a tekintete.

– Ismer egy Peter Hossbach nevű embert?

– Nem.

– John Cordell?

– Nem. – Osborn el sem tudta képzelni, kik ezek. Fogalma sem volt, miről beszél McVey.

– Friedrich Rustowot? – McVey keresztbe tette a lábát. Fehér, szőrtelen lábszára kivillant a zoknija és a nadrágja széle között.

– Nem – mondta megint Osborn. – Kik ezek, gyanúsítottak?

– Eltűnt személyek.

– Soha nem hallottam róluk.

– Egyikükről sem?

– Nem.

Hossbach német volt, Cordell angol, Rustow belga. A három lefejezett holttest McVey elraktározta agyának komputerében, hogy Osborn meg sem rezzent a nevek említésére. Nyilvánvalóan nem ismerte őket. Na persze lehet, hogy nagyon jó színész, és hazudik. Az orvosok gyakran rákényszerülnek, hogy a betegek érdekében hazudjanak.

– Hát igen, nagy a világ, és sok minden megesik benne – mondta McVey.
– Az én feladatom az, hogy megtaláljam az összekötő kapcsot, és kiderítsem, hogyan függnek össze egymással az események.

McVey odahajolt a kisasztalhoz, lerakta a poharát Osborn kulcsai mellé, és felállt. Két kulcsosomó hevert ott. Az egyik a szoba kulcsa volt. A másik egy slusszkulcs, a kulcstartón ágaskodó oroszlánfigurával. Egy Peugeot kulcsa.

– Köszönöm, hogy ennyit áldozott rám az idejéből, doktor Osborn. Ne haragudjon, hogy zavartam.

– Semmi probléma – mondta Osborn, és igyekezett leplezni a megkönnyebbülését. Tehát csak egy rutinkihallgatás volt McVey segít a francia rendőrségnek, ennyi az egész.

McVey már az ajtónál volt, keze a kilincsen, amikor visszafordult.

– Október 3-án, ugye, Londonban volt? – kérdezte.

– Hogy micsoda? – Osborn meglepetten reagált.

– Vagyis... – McVey elővett egy kis kártyanaptárt a tárcájából. – Múlt hétfőn.

– Miért kérdezi?

– Londonban volt?

– Igen, de...

– Milyen célból?

– Én egy... egy orvosi konferenciáról tartottam hazafelé Genfből. – Osborn hirtelen rádöbbsent, hogy dadog. Honnan tudja McVey, hogy Londonban volt? És mi köze van ennek Jean Packardhoz vagy az eltűnt személyekhez?

– Mennyi ideig tartózkodott ott?

Osborn habozott Mi folyik itt? Mi után nyomoz valójában McVey?

– Nem értem, mi köze van ennek bármihez – mondta, és igyekezett nem védekező hangon beszélni.

– Csak egy kérdés, doktor úr. Ez a dolgom. Kérdéseket feltenni – McVey nem tárgított, amíg nem kap választ.

Osborn végül megadta magát.

– Körülbelül másfél napig.

– A Connaught szállóban vett ki szobát.

– Igen.

Osborn érezte, hogy izzadságcseppek kezdenek legördülni a hóna alatt McVey már egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy apafigura.

– Mit csinált ottléte alatt?

Osborn érezte, hogy elvörösödik a dühtől. Sarokba szorították, és nem értette, miért. Talán mégis tudnak Kanarackról. Csapdába akarja csalni, hogy beszéljen róla. De nem fog. Ha McVey tud Kanarackról, akkor neki kell szóba hoznia, ő nem fogja.

– Felügyelő úr, az én dolgom, hogy mit csináltam Londonban. Hagyjuk ennyiben, ha lehet.

– Idehallgasson, Paul – mondta McVey halkán. – Én nem akarok a magánügyei után szaglászni. Meg kell találnom néhány eltűnt személyt. Nemcsak magát hallgatom ki ebben az ügyben. Csak annyit kérek, hogy mondja el, mivel töltötte az időt Londonban.

– Talán hívnom kéne az ügyvédemet.

– Ha úgy gondolja, hogy szüksége van rá, csak tessék. Ott a telefon.

Osborn elfordította a tekintetét.

– Szombat délután érkeztem meg, este színházban voltam – mondta nyugodtan. – Már este kezdtem rosszul érezni magam. Visszamentem a szállodába, és ki sem mozdultam hétfő reggelig.

– Ott töltötte a szombat éjszakát és az egész vasárnapot?

– Úgy van.

– Egyszer sem hagyta el a szobáját?

– Nem.

– A szobapincértől rendelt valamit?

– Magának még soha nem volt influenzavírusa? Rázott a hideg, lázam volt hasmenésem és hánytam. Ki akar enni ilyenkor?

– Egyedül volt?

– Igen – felelte Osborn gyorsan és határozottan.

– És senkivel nem találkozott?

– Senki ismerőssel.

McVey egy pillanatig hallgatott, aztán halkán azt kérdezte:

– Dr. Osborn, miért hazudik nekem?

McVey még szerdán, mielőtt Londonból Párizsba indult volna, megkérte Noble-t hogy ellenőriztesse le Osborn-t a Connaught szállóban. Noble csütörtökön reggel valamivel hét után felhívta. Osborn szombaton délután érkezett meg a Connaughtba, és hétfőn reggel távozott. Dr. Paul Osborn néven vett ki szobát, és egyedül ment fel. Rövid idő múlva azonban csatlakozott hozzá egy nő.

– Ezt kikérem magamnak! – csattant fel Osborn, próbálva felháborodásnak álcázni az ijedtségét.

– Nem volt egyedül. – McVey nem engedte, hogy közbeszóljon. – Egy fiatal nővel volt fekete hajú, a kora huszonöt-huszonhat év, a neve Vera Monneray. A Leicester Square-ről taxival mentek a szállodába szombaton éjjel.

– Jézusom. – Osborn teljesen megdöbben Felfoghatatlan volt a számára, hogy működik a rendőrség, mennyit tudnak és honnan. Végül bólintott.

– Miatta jött Párizsba?

– Igen.

– Gondolom, ő is beteg volt egész idő alatt, míg Londonban voltak?

– Igen.

– Régóta ismeri?

– Genfben ismerkedtünk meg a múlt hét végén. Elkísért Londonba. Aztán visszajött Párizsba. Egy itteni kórházban dolgozik.

– Orvos?

– Igen.

Szóval orvos. McVey Osbornra meredt Érdekes, mikre bukkan az ember, ha egy kicsit szimatol. Ennyit Lebrunról és a módszereinek alaposságáról.

– Miért nem mondta el, hogy vele volt Londonban?

– Mondtam, hogy személyes.

– De doktor úr, ő az alibije. Ő igazolni tudja, mivel töltötte az időt Londonban.

– Nem akartam belekeverni.

– Miért nem?

Osborn megint érezte, hogy forni kezd a vére. McVey megint a személyes dolgaiban vájkált, ami őszintén szólva nem volt ínyére.

– Nézze, maga mondta, hogy itt nincs semmi hivatalos jogköre. Egyáltalán nem is kellene válaszolnom a kérdéseire.

– Talán nem – mondta McVey. – De akkor előfordulhat, hogy hosszabb időt lesz kénytelen eltölteni egy kellemes francia börtönben.

Osborn úgy érezte magát, mintha most húzták volna ki egy mosógépből, és épp be akarnák dobni a centrifugába. Kénytelen volt visszakozni.

– Talán ha elmondaná, hogy valójában mit keres, akkor tudnék segíteni.

– Azon a hétvégén, amikor maga is ott volt, meggyilkoltak valakit Londonban. Szüksége van valakire, aki igazolni tudja, hogy maga mit csinált ott, és mikor. És erre Monneray kisasszony tűnik a legalkalmasabbnak. De maga szemmel láthatóan nagyon vonakodik belekeverni őt – mellesleg épp ezzel a vonakodással keveri bele. Ha jobb szeretné, bevitettem a lányt a francia rendőrökkel a kapitányságra, és ott folytathatjuk együtt a csevegést.

Eddig a percig Osborn mindent megtett, hogy Verát távol tartsa ettől a dologtól. De ha McVey beváltja a fenyegetését, az újságírók is ki fogják szimatolni, és akkor az egész úgy ki fog pattanni. Mindent kiszellőztetnek a bulvárlapok. Egy politikusnak nem árthat igazán sokat az ilyesmi, de egy kezdő orvosnő jóhírért és karrierjért egyszer s mindenkorra tönkretetheti. Ha beszél McVeynek, az legalább köztük marad.

– Én miatta... – kezdte Osborn, aztán megköszöri a torkát. – Miatta...

– McVey a kezébe adott egy lehetőséget, amivel megmagyarázhatja, a Jean Packard-ügyet, és azt is kiderítheti, mennyit tud a rendőrség.

– Mit csinált miatta?

– Miatta béreltem fel magánnyomozót – mondta Osborn. Hazudott, de nem volt más választása. A rendőrség ha át is nézett minden papírfecnit Packard lakásában, a nyomozó úgysem írt le semmit. Bármit el fognak hinni, amit mond.

– Van valakije. Nem akarta, hogy tudjak róla. És nem is jöttem volna rá, ha nem követem Párizsba. Amikor elmondta, nagyon feldühödtem. Megkér-

dezt ki az, de nem volt hajlandó elárulni. Úgyhogy elhatároztam, kinyomoztatom. – Ha McVey beveszi ezt a mesét, az azt jelenti, hogy a rendőrség nem tud semmit Kanarackról. És ha nem tudnak semmit, akkor nincs oka rá, hogy feladja a tervét.

– És Packard kinyomozta magának.

– Igen.

– Elárulná, ki az?

Osborn várt egy kicsit, hogy éreztesse, milyen fájdalmas erről beszélnie. Aztán halkán azt mondta:

– A francia miniszterelnök.

McVey Osbornra nézett. Igen, ez volt a helyes válasz. Ha Osborn el is hallgat valamit, nem tudja, mi lehet az.

– Túl fogom tenni magam rajta. Előbb-utóbb nevetni fogok az egészen. De most még nem tudok. – Osborn igyekezett szentimentális hangot megütni. – Nos, meg van elégedve? Ez elég személyes?

24

McVey kisétált a szállodából, és az utca túloldalán álló kocsijához ment. Két dologban ösztönösen biztos volt Osbornnal kapcsolatban: először, hogy semmi köze a londoni gyilkossághoz, másodsor, hogy tényleg sokat jelent neki Vera Monneray, bárkinek legyen is a szeretője.

Becsapta az Opel ajtaját, becsatolta a biztonsági övet, és beindította a motort. Az eső megállás nélkül zuhogott, úgy, hogy az ablaktörlőket is bekapcsolta, aztán egy hajtűkanyarral megfordult, és visszaindult a szállodájához. Osborn úgy reagált, ahogy a legtöbben reagálni szoktak, ha a rendőrség kihallgatja őket. Főleg ha ártatlanok. Az érzelmek skálája általában a megdöbbenéstől az ijedtségig és a felháborodásig ível, majd a leggyakrabban dühkitörésben végződik – néha azzal is fenyegetőznek, hogy beperelik a nyomozót, vagy akár az egész rendőrséget, de az is előfordul, hogy udvarias beszélgetés sül ki belőle, a nyomozó elmagyarázza, hogy szó sincs semmi személyes dologról, csak a munkáját végzi, elnézést kér a zavarásért, és távozik. Ahogyan most is történt.

Osborn nem az ő embere. Vera Monnerayt számon lehet tartani, mint esetleges gyanúsítottat: orvosi képzettsége van, és talán sebészi gyakorlata is. Ebben a tekintetben beleillik a képbe, ráadásul épp Londonban is volt az utolsó gyilkosság idején, csakhogy a lány és Osborn alibit biztosítanak egymásnak arra az időre. Lehet, hogy tényleg betegek voltak, ahogy Osborn állította, vagy az egész időt turbékolással töltötték; ha a lány esetleg el is ment valahová egy-két

órácskára, a szállodában biztos nem vették észre, Osborn pedig falaz neki, mert szereti. McVey abban is biztos volt, hogy a lány nem szerepel a rendőrségi nyilvántartásban. Ha tovább erőltetné a dolgot, azzal csak Lebrunnek okozna kényelmetlenséget, esetleg az egész párizsi rendőrséget kínos helyzetbe hozná, sőt belpolitikai botrányra is dagadhatna az ügy.

Az eső még jobban rázendített McVey kedvetlenül arra gondolt, hogy még mindig nem tud többet a fej nélküli hullákról, mint három héttel ezelőtt, amikor belekezdett a nyomozásba.

De ez általában így szokott lenni, hacsak nem következik be az ügy legelején valami nagy áttörés. A gyilkossági ügyek mind ilyenek. Számtalan apró részlet, rengeteg téves szál, melyeket egytől-egyig végig kell követni, aztán vissza a kiindulóponthoz, és előlről kezdeni az egészet. Jelentések, papírmunka, rengeteg kihallgatás, idegenek életében való vájkálás. Az embernek néha szerencséje van, de a legtöbbször nincs. Hányszor kérdezték már tőle, hogy miért csinálja ezt? Miért áldozta az egész életét egy ilyen ocsmány, idegesítő, morbid munkának? Ilyenkor általában csak vállat vont, és azt mondta, nem is tudja. Egy reggel csak fölébredt, és azon kapta magát, hogy ezt csinálja. De a lelke mélyén pontosan tudta, hogy miért csinálja. Úgy érezte, hogy a meggyilkoltaknak is vannak jogaik. És a barátainak, a családjuknak, a szeretteiknek. Ha valaki gyilkosságot követ el, azért meg kell lakolnia, és ő tenni is akart ezért valamit

Széles ívben balra kanyarodott, és ráhajtott a Szajna egyik hídjára. Eredetileg nem erre akart jönni. Teljesen elkeveredett, fogalma sem volt, merre járhat. A következő pillanatban az Eiffel-torony mellett hömpölygő kocsisorban találta magát. Ekkor valami elkezdett bizseregni a gondolatai között; gyakran előfordult vele egy-egy beszélgetés után, hogy ilyenkor villant fel valami ötlet, mint a múltkor is, amikor felhívta Vera Monnerayt.

Áthúzódtott a bal oldali sávba, az első mellékutcánál bekanyarodott, aztán megfordult. A park szélénél hajtott tovább, ahonnan a fák között a távolban fel-felvillant az Eiffel-torony vascspikézete. Előtte egy koci épp elindult a járdaszélről. McVey lelassított, és leparkolt a helyére. Kiszállt, összehúzta magán a zakóját és megdörzsölgette a kezeit, hogy kicsit felmelegedjen. Egy perc múlva már a Parc du Champ de Mars egyik sétaútaján járt; a távolban felderengett a torony jól ismert alakja.

A parkban sötét volt, alig látott valamit. A sétányt szegélyező fák lombja nyújtott egy kis védelmet az eső ellen, igyekezett minél inkább alattuk maradni. A csípős levegőben meglátszott a lehelete, ahogy megfújogatta fázó kezeit, aztán a kabátja zsebébe mélyesztette őket.

Átboladozott a sétány egy szakaszán, ahol épp javították a járdát, és közeledett a kivilágított részhez, ahol már tisztán látszott az éjszakai ég felé nyúló torony. Hirtelen megcsúszott, és majdnem elesett. Kicsit továbbsétált, egy lámpa alatt álló padhoz. A kivilágított torony fénye megvilágította a füves részt,

ahol az előbb járt. A legtöbb helyen fel volt ásva, épp a virágágyásokat tették rendbe. Egyik kezével megtámaszkodott a pad támlájában, felemelte a lábát, és megnézte a cipőjét. Nedves volt és csupa sár. A másik is. Elégedetten sarkon fordult, és visszament a kocsihoz. Ezért jött. Egyszerű módon megtalálta a választ egy egyszerű kérdésre.

Osborn igazat mondott a cipőjére tapadt sárról.

25

Michele Kanarack még soha nem látta ennyire idegennek és hűvösnek a férjét

Alsóneműben üldögélt, elnyúlt trikóban és sortban, és csak bámult kifelé a konyhaablakon. Tíz perccel múlt kilenc óra. Hétkor jött meg a munkából, levetkőzött, és azonnal a mosógépbe rakta a ruháit. A borosüveg után nyúlt, de csak fél pohárral ivott aztán hirtelen letette. Kérte a vacsoráját, némán evett, és azóta sem szólt egyetlen szót sem.

Michele csak nézte, és nem tudta, mit mondjon. Biztos volt benne, hogy kirúgták az állásából. Hogy miért, azt el sem tudta képzelni. Amikor utoljára beszélt vele, azt mondta, hogy Monsieur Lebec megkérte, kísérje el Rouenba, ahol új üzletet akar nyitni. Most alig több mint huszonnégy órával később itt ül, és csak bámul ki az éjszakába.

A mosógép megállt. Henri azonnal felpattant, kinyitotta a gép ablakát, és kihúzta a munkaruháját. Megnézte, hangosan elkáromkodta magát, aztán a konyhaszekrényhez ment, és kinyitotta az egyik ajtaját. A még mindig nedves ruhákat begyömöszölte egy műanyag szemeteszákba, és egy szigetelőszalaggal leragasztotta.

– Mit csinálsz? – kérdezte Michele.

Henri felnézett.

– Azt akarom, hogy menj el – mondta. – A nővéredhez, Marseille-be. Vedd fel megint a lánynevedet, mondd azt mindenkinek, hogy elhagytalak, hogy egy patkány vagyok, és fogalmad sincs, hol lehetek.

– Mit beszélsz? – Michele döbbenten nézett rá.

– Csináld, amit mondtam. El kell menned. Még ma este.

– Henri, dehát mi a baj?

Kanarack válasz helyett csak a szemébe dobta a műanyag zsákot, és átment a hálószobába.

– Henri... kérlek... hadd segítsen. – Michele hirtelen megértette, hogy a férje komolyan gondolta, amit mondott. Riadtan utánament a hálószobába, és

megállt az ajtóban, miközben Henri előrángatott két kopottas bőröndöt az ágy alól, és felé lökte őket.

– Vidd ezeket – mondta. – Minden bele fog férni.

– Nem! Nem megyek sehová, a feleséged vagyok! Dehát mi történt? Hogy mondhatasz nekem ilyeneket mindenféle magyarázat nélkül?

Kanarack egy hosszú percig csak nézett rá. Szeretett volna mondani valamit, de nem tudta, mit. Odakinn, az ablak alatt felharsant egy autó dudája, aztán még egyszer. Michele szeme összeszűkült. Félretolta a férfit, és az ablakhoz lépett. Az utcán ott állt Agnes Demblon fehér Citroenje, berregő motorral. A kipufogó füstje fehéren párolgott az éjszakában.

Henri a feleségére nézett.

– Szeretlek – mondta. – Most menj el Marseille-be. Majd küldök pénzt.

Michele hátrább lépett.

– Te nem is voltál Rouenban. Agnes-szal voltál!

Kanarack nem felelt

– Tűnj el innen a francba, te szemét! Menj ahhoz az átkozott nősze-mélyhez.

– Neked kell elmenned – mondta Kanarack.

– Miért? Csak nem ide fog költözni?

– Ha mindenáron ezt akarod hallani, igen.

– Menj a pokolba, gyűlöllek, gyűlöllek!

26

– Értem – mondta Francois Christian halkan és érzelemmentesen. A kezében egy pohár konyakot tartott, néha kicsit meglötykölte, és a tűzbe bámult.

Vera nem szólt semmit. Nehéz volt szakítani vele, nagyon sokkal tartozott neki, és nem akarta megbántani azzal, hogy egyszerűen kísétál és otthagyja.

Tíz óra felé járt. Épp befejezték a vacsorát, és a rue Paul Valeryn lévő tágas lakás nappalijában üldögéltek. Vera tudta, hogy Francois-nak van egy vidéki háza is, ahol a felesége és a három gyereke él. Azt is gyanította, hogy több lakást is tart fenn Párizsban, de ezt soha nem kérdezte meg. Ahogyan azt sem kérdezte, hogy vannak-e más szeretői is rajta kívül; sejtette, hogy vannak.

Vera kortyolt egyet a kávéjából és a férfit nézett, aki még mindig nem mozdult. Sötét haja a halántékán már kicsit őszült. Sötét színű, hajszálcsíkos öltönyében, a duplasoros zakó ujjá alól precízen kikandikáló fehér mandzsettákkal úgy festett, mint egy arisztokrata – ahogy az is volt. Bal kezén megcsillant a karikagyűrű a tűz fényében, miközben szórakozottan belekortyolt

a konyakba, továbbra is a kandallóba bámulva. Hányszor simogatták ezek a kezek? Hányszor érintették meg úgy, ahogy senki más?

Vera apja, Alexandre Baptiste Monneray magasrangú tengerésztiszt volt. Vera gyerekkorában az anyjával és az öccsével beutazta az egész világot, mindenhová követték az apját, akit mindig újabb és újabb posztokra helyeztek. Amikor Vera tizenhat éves lett, az apja nyugállományba vonult és független védelmi tanácsadóként dolgozott tovább. Ekkor végleg letelepedtek Dél-Franciaországban.

Francois Christian akkoriban a Honvédelmi Minisztérium fiatal államtitkár-helyettese volt, és gyakori vendég a házukban. Itt kezdődött a kapcsolatuk. Francois sokat beszélt neki a művészetekről, az életéről, szerelemről. És egy délután arról is elbeszélgettek, milyen pályát kellene választania. Amikor Vera elmondta neki, hogy orvos akar lenni, Francois nagyon meglepődött.

Vera azonban nem hagyta magát. Semmi nem tántoríthatja el, ő igenis orvos akar lenni, ha másért nem, hát azért, mert hatéves korában dachból megfogadta az apja előtt, egy vasárnapi ebédnél, amikor a szülei arról beszélgettek, hogy milyen foglalkozás való egy nőnek. Az apja megkérdezte, hogy komolyan gondolja-e, és ő azt felelte, hogy igen. Még a kis mosolyra is jól emlékezett, ami átfutott közben az apja arcán. Vera kihívásnak vette ezt a mosolyt. A szülei nem hittek benne, hogy sikerülni fog. Ő ott és akkor elhatározta, hogy be fogja bizonyítani nekik.

Akkor, azon a délutánon Francois végül megfogta a kezét, és azt mondta, tegyen ahogy jónak látja, és soha ne adja fel az álmait.

Vera húszéves koráig a párizsi egyetemre járt, majd Montpellier-ben folytatta a tanulmányait. Addigra már az apja is megbékélt a pályaválasztásával, és áldását adta rá. Egy évvel később, miután a karácsonyt Calaisban töltötte a nagyanyjánál, útban visszafelé megállt Párizsban, hogy meglátogassa egy-két barátnőjét. Minden különösebb ok nélkül hirtelen eszébe jutott, hogy Francois Christien is felkeresi, akit akkor már három éve nem látott.

Nem volt más célja a látogatásának, épp csak üdvözölni akarta. Francois ekkor már a Francia Demokrata Párt elnöke volt, neves politikus, és Verának fogalma sem volt, hogy lehetne elérni, így hát egyszerűen odament az irodájába, és bejelentkezett. Legnagyobb meglepetésére szinte azonnal bevezették hozzá.

Abban a pillanatban, ahogy belépett a szobába, és a férfi felállt az íróasztala mögül, Vera megérezte, hogy valami különös dolog történik. Francois teát hozatott, és leültek az ablak előtti fotelekbe, ahonnan ki lehetett látni a kertre. Amikor utoljára találkoztak, Vera tizenhat éves volt; most majdnem huszonkettő. Alig hat év alatt a szemtelen fruskából lélegzetelállítóan gyönyörű, intelligens és vonzó fiatal nő lett. Ha nem tudta volna magáról, a férfi modora megerősítette ebben; bármit csinált, Francois nem tudta levenni róla a szemét. Még aznap este eljöttek ide, ebbe a lakásba. Együtt vacsoráztak, aztán

szeretkeztek, itt ezen a díványon a tűz mellett, ahol most is ültek. Ez volt a legtermészetesebb a világon, ahogy az is maradt az elkövetkező négy éven át De aztán megjelent az életében Paul Osborn, és szinte pillanatok alatt minden megváltozott.

– Jól van – mondta Francois halkan, és ránézett. A tekintetében szeretet és tisztelet csillogott – Mindent értek. – Azzal letette a poharát, és fölállt. Közben hátranézett Verára, mintha örökre lelkébe akarná vésni a képét. Egy pillanatig csak állt Aztán megfordult, és kiment.

27

Osborn az ágy szélén ült, és hallgatta Jake Bergert, aki megállás nélkül panaszkodott a kánikula miatt, mely első fokú szmogiadót okozott Los Angelesben. Berger recsegő autótelefonján beszélt, valahol a Beverly Hills és a fényűző, Century City-beli irodája között járt éppen; s egyáltalán nem törődött vele, hogy Osbornak 10 000 kilométerre, Párizsban meglehetnek a saját problémái, úgy beszélt, mint egy elkényeztetett gyerek, pedig az egyik legkiválóbb Los Angeles-i sztárügyvéd volt; ő ajánlotta Osbornnak a Kolb Internationalt, illetve Jean Packard-t.

– Jake, hallgasson ide, kérem... – szakította félbe végül Osborn, aztán elmondta, hogy mi történt Jean Packard meggyilkolását, McVey váratlan látogatását, a kérdéseit A saját hazugságáról nem tett említést, ahogy az első alkalommal is elhallgatta Berger elől, hogy miért van szüksége magánnyomozóra.

– Biztos benne, hogy McVey volt? – kérdezte Berger.

– Miért, ismeri?

– Hogy ismerem-e? Hát van olyan ügyvéd Los Angelesben, aki ne ismerné McVeyt? Kemény fickó és alapos, és olyan makacs, akár egy bulldog. Ha egyszer belefog valamibe, nem adja fel, amíg a végére nem jár. Nem vagyok meglepve, hogy Párizsban van – már évek óta hívogatják ide-oda a világ minden tájára, ahol megakadtak valami gyilkossági ügygel. Most már csak az a kérdés miért érdeklődik Paul Osborn után?

– Fogalmam sincs. Csak beállított, és mindenfélét kérdezett.

– Paul – vágott közbe Berger. – McVey biztos, hogy nem szórakozásból hallgatta ki. Egyenes választ kérek. Mit akart magától?

– Nem tudom – mondta Osborn határozottan. Berger egy pillanatig hallgatott, aztán figyelmeztette, hogy ne beszéljen erről senkinek, és ha McVey megint felbukkana, akkor hívja fel őt Los Angelesben. Közben ő majd

megpróbál találni valakit Párizsban, aki el tudja intézni, hogy adják vissza az útlevelet, és végre eltűnhessen onnan.

– Ne – mondta hirtelen Osborn. – Ne. egyelőre ne csináljon semmit Csak tudni akartam, ki ez a McVey, ennyi az egész. Köszönöm.

Szukcinilkolin – Osborn jól megnézte az üvegcsét a fürdőszoba lámpájának fényében, aztán az injekcióstűkkel együtt elrakta a borotválkozőkészlete mellé, és az egészet begyömösölte a bőröndjébe, egy halom ing alá, amiket még ki sem csomagolt.

Fogat mosott, bevett két altatót, bezárta az ajtót, kétszer is ráfordítva a kulcsot, aztán az ágyhoz ment, és felhajtotta a takarót. Leült, és hirtelen rátört a fáradtság. Testének minden izma fáj a feszültségtől.

Semmi kétség, McVey alaposan ráijesztett, a telefonhívás Bergernek tulajdonképpen segélykiáltás volt. Hirtelen rájött, hogy rossz embert hívott, aki bármennyire is ért a joghoz, a léleknek nem szakértője. Okosabb lett volna, ha a pszichiáterét hívja fel Santa Monicában, hogy segítsen kilábalni az érzelmi válságból. De akkor el kellett volna mondania mindent, a gyilkossági szándékot is, azt pedig a pszichiáter köteles lett volna jelenteni a rendőrségnek. Nem maradt más, akivel beszélhetne, csak Vera, de őt nem akarja belekeverni.

Persze végső soron mindegy, hogy elmondja-e bárkinek is. A végső döntés az övé, hogy futni hagyja Kanarackot, vagy megöli.

Lekattintotta az éjjeliszekrényen álló lámpát, és elnyúlt az ágyon. Az eső halkán dobolt az ablakon. Az avenue Kléber fényei megvilágították az üvegen legördülő esőcseppeket, az árnyékuk óriásira nagyítva kivetült a mennyezetre. Lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a gondolatai Vera felé kalandozzanak. Szerette őt, úgy, ahogy még soha senkit. És tudta, hogy Vera is ugyanígy érez. De ha ő és Vera folytatni akarják ezt a dolgot, akkor meg kell küzdenie a bensejében rejlő démonnal, nem engedheti, hogy azt tegye, amit gyerekkora óta mindig, hogy elpusztítson minden érzést maga körül. Most a démonnak kell pusztulnia, végérvényesen és örökre. Bármilyen nehéz, veszélyes és kockázatos is a küzdelem.

Végül az altató kezdett hatni, és ahogy lassan álomba szenderült, alakot öltött előtte a démon, és fenyegetően fölé hajolt. Bár sötét volt, azért látta: a szemei mélyen ültek és mereven nézték, a füle majdnem derékszögben elállt. Hirtelen felé fordította a fejét. Bár nem látta egészen tisztán az arcát, de azért tudta, hogy az állkapcsa szögletes, és az arcán egy forradás fut végig.

Ő az, semmi kétség.

Henri Kanarack.

Klikk.

McVey pontosan tudta, hogy hajnali 3 óra 17 perc van, anélkül, hogy az órájára nézett volna, mert amikor utoljára megnézte, 3:11 volt. A kvarcórák elvileg nem adnak semmiféle hangot, de ha az ember jól odafigyel, azért hallani a halk kattogást. McVey hallgatta és számolta a kattanásokat, és közben gondolkozott.

Az Osbornnál tett látogatást és az Eiffel-torony környéki sétát követően tíz perccel tizenegy előtt ért vissza a szállodába. A hotel kis étterme már zárva volt, a szobákban pedig nem szolgáltak fel semmit így néz ki az, amikor az Interpol állja a költségeket. Egy alig lakható szálloda, kopott szőnyegek, göröngyös ágy, ehetetlen ételek, már ha az ember éppen ráér reggel illetve este hat és kilenc között.

Nincs mit tenni, vagy visszamegy az esőbe, és keres egy éttermet, vagy körülnéz a kis hűtőszekrényben, ami a szekrény és a fürdőszoba közé volt bepréselve, ahol mindig kisebb árvíz keletkezett, ahányszor zuhanyozott.

McVeynek semmi kedve nem volt megint kimenni az esőbe, úgyhogy maradt az utóbbi lehetőség. Kinyitotta a hűtőszekrényt az apró kulccsal, ami a szobakulcs mellé volt fűzve, és talált egy kis sajtot, sós kekszet, meg egy tábla svájci csokoládét. Még egy kicsit keresgélt, és előkerült egy fél üveg fehérbor, ami nagyon finom Sancerre-nek bizonyult.

Fél tizenkettőkor levetkőzött, és épp a zuhany alá akart állni, amikor megszólalt a telefon. Noble telefonált chelsea-i lakásából.

– Tartsa a vonalat McVey, legyen szíves – mondta Noble. – Adom Michaelst, az orvosszakértőt, épp a másik vonalon beszélek vele, megpróbálom konferenciavonallá alakítani, anélkül, hogy szétkapcsolna.

McVey egy törülközőt tekert maga köré, és leült az íróasztalhoz.

– McVey, ott van még?

– Igen.

– Doktor Michaels?

McVey hallotta, hogy a fiatal orvosszakértő hangja is bekapcsolódik a beszélgetésbe.

– Itt vagyok – mondta.

– Akkor jó. Doktor Michaels, mondja el McVey barátunknak, amit az előbb nekem.

– A levágott fejről van szó.

– Kiderítették, hogy ki az áldozat? – McVey egész felvillanyozódott.

– Még nem. De talán amit doktor Michaels mondani fog, megmagyarázza, miért olyan nehéz az azonosítás – mondta Noble.

– Kérem, folytassa, doktor úr.

– Igen, máris. – Michaels megköszöri a torkát – Bizonyára emlékszik, felügyelő úr, hogy nagyon kevés vért találtunk. Szinte semmit. Ezért volt olyan nehéz megbecsülni a vérárvadás alapján a halál időpontját. Azért én arra számítottam, hogy ennek a kevésnek az alapján is meg tudom majd mondani nagyjából, hogy mikor ölhették meg a pasast. Hát nem tudtam.

– Nem értem – mondta McVey.

– Miután maguk elmentek, megmértem a fej hőmérsékletét, és vettem néhány szövetmintát, amit elküldtem a laborba elemzésre.

– És...? – McVey ásított Későre járt már, és jobb szeretett volna az alvási gondolni, mint gyilkosságokra.

– A fejet megfagyasztották. Megfagyasztották, aztán kiolvadt, mielőtt kidobták volna a sikátorba.

– Biztos benne?

– Igen.

– Előfordult már ilyen a praxisomban – mondta McVey. – De a legtöbbször ez rögtön kiderült, mert az agy legbelső szövetei nagyon lassan engednek fel.

– Most nem így történt. Teljesen felengedett, mielőtt kidobták volna.

– Mondja csak tovább, doktor Michaels – sürgette Noble.

– Amikor a szövetminták alapján kiderült, hogy a fejet megfagyasztották, elküldtem az egészet Stephen Richmannak, aki a mikropatológia szakértője. Azonnal felhívott, amikor rájött, mi történt.

– És mi történt? – McVey kezdte elveszíteni a türelmét.

– A pasasnak egy kis fémlapocskája volt a koponyájában, nyilván valamilyen agyműtét miatt, amit évekkal ezelőtt végeztek rajta. Az agyszövetekből nem derült ki semmi, de a fémlapocskából nagyon is. A fejet nemcsak egyszerűen megfagyasztották, hanem majdnem abszolút nulla fokra hűtötték.

– Kicsit lassú vagyok már ilyen késő éjjel, doktor. Nem értem.

– Az abszolút nulla fok olyan hideg, hogy gyakorlatilag elérhetetlen. Tulajdonképpen csak egy hipotetikus feltételezés, az a hőmérséklet, amikor semmilyen hő nincs jelen. Ennek az állapotnak még a megközelítése is rendkívül bonyolult laboratóriumi felszerelést kíván, folyékony héliumot, vagy valamilyen mágneses hűtési eljárást.

– És milyen hideg ez az abszolút nulla fok?

– Technikai értelemben?

– Bármilyen értelemben.

– Mínusz 273,5 Celsius, vagy mínusz 459,67 Fahrenheit fok.

– És mi történik, ha valaki mégis eléri az abszolút nulla fokot?

– Utánanéztam, McVey – szólt közbe Noble. – Ezen a ponton az anyag molekuláinak mozgása leáll.

– Az anyagszerkezet minden atomja teljesen mozdulatlanra dermed – tette hozzá Michaels.

Klikk.

McVey most ránézett az órájára. 3 óra 18 perc, péntek, október 7.

Sem Noble-nak, sem Michaelsnek nem volt semmi ötlete, hogy miért fagyasztana meg valaki egy fejet ilyen hőmérsékletre, hogy aztán eldobja. Ami azt illeti, McVeynek sem volt semmi ötlete. Lehetséges, hogy valami olyan cég áll a dolog háttérében, amelyik vállalja emberek hibernálását, akik azt remélik, hogy valamikor a jövőben, ha már lesz orvosság a betegségeikre, feléleszthetik őket. Ezt persze a világ minden tudósa ostobaságnak tartja, de az emberek bedőlnek neki, és ma már legitim vállalkozások ajánlanak ilyen szolgáltatást.

Nagy-Britanniában két ilyen cég működik. Egy Londonban, egy pedig Edinburgh-ben, a Scotland Yard majd holnap reggel utánuk néz. Talán az áldozatot nem is meggyilkolták, hanem a halála után vágták le a fejét, és valamiért félretették. Talán az ő kívánsága volt. Lehet, hogy egy egész életen át megtakarított pénzét arra áldozta, hogy lefagyasztassa a fejét. Az emberek ennél hajmeresztőbb dolgokra is képesek.

McVey azzal tette le a telefont, hogy holnap visszamegy Londonba, és kérte, hogy a hét fej nélküli holttestet is röntgenezzék meg, nem tartalmaz-e a csontvázuk esetleg valami műtétből hátramaradt fémprótézist – törött csontot összetartó csavart, csípőprótézist, bármilyen fémdarabot, amit analizálni lehetne.

Talán ez az az áttörést jelentő nyom, amire vártak. Az a fajta véletlen, ami a legtöbbször egész idő alatt ott van a nyomozó orra előtt, de első, második, harmadik, sőt akár tizedik ránézésre is elkerüli a figyelmét.

Klikk.

3:19.

McVey felállt az asztal mellől, és lefeküdt. Már itt is van a pénteki nap. Alig emlékszik rá, mi is volt csütörtökön. Igazán nem fizetnek neki annyit, hogy ezeket a hajnali órákat is honorálnák. Na persze melyik rendőrt fizetik meg rendszeren?

Talán a megfagyasztott fej elvezet majd valahová, de az is lehet, hogy nem, éppúgy, ahogy az Osborn-szálon sem jutottak sehová. Osborn rendes fickó, kicsit zavart és fülig szerelmes. Micsoda pech, pont a miniszterelnök barátnőjébe belebotlani.

McVey épp le akarta oltani a lámpát, amikor tekintete a sáros cipőjére esett, mely az asztal alatt száradt, ahol hagyta. Felsőhajtott, kikászálódott az ágyból, fogta a cipőt, és kivitte a fürdőszobába.

Klikk

3:24.

McVey bemászott a takaró alá, leoltotta a lámpát, és a párnára dőlt.

Ha Judy még élne, eljöhethetett volna vele. Az egyetlen közös utazások a horgászkirándulásoktól eltekintve az volt, amikor 1975-ben Hawaii-n töltöttek két hetet. Egy európai nyaralást soha nem engedhettek volna meg maguknak. Most sem első osztályon utaztak volna, de az nem számít és az Interpol fizetett volna mindent.

Klikk

3:26.

– A sár! – kiáltott fel McVey hangosan, és hirtelen felült. Felkattintotta a lámpát lerúgta a takarót, és kiment a fürdőszobába. Lehajolt, felemelte az egyik cipőjét, és megnézte. Aztán a másikat is. A rászáradt sár sötétszürke volt, majdnem fekete. Osborn cipőjére viszont vöröses színű sár tapadt.

29

Michele Kanarack felnézett az órára, miközben a marseille-i vonat kigördült a pályaudvarról. Reggel háromnegyed hét volt. Nem volt nála semmi csomag, csak a kézitáskája. Negyed órával azután, hogy meglátta az ablakból Agnes Demblon Citroenjét, taxiba szállt. A pályaudvaron megvette a másodosztályú jegyet Marseille-be, aztán keresett egy padot, és leült. Majdnem kilenc órát kellett várnia, de nem törődött vele.

Már nem érzett semmit Henri iránt, még a gyermek sem érdekelt, mely alig nyolc hete, szerelemben fogant. A történetek hirtelensége teljesen leverte a lábáról. Derült égből villámcsapásként hatott az egész.

Ahogy kiértek a pályaudvarról, a vonat felgyorsult, Párizs nemsokára mögöttük maradt. Huszonnégy órával korábban még az egész világ csupa melegség és elevenség volt körülötte. A terhessége napról napra nagyobb örömmel töltötte el. Aztán Henri bejelentette, hogy Rouenba megy *Monsieur Lebec*-kel, és ő még abban bízott, hogy talán előléptetés lesz a dologból. És aztán egy szemvillanás alatt minden összeomlott. Minden. Megcsalták, becsapták. Milyen ostoba is volt. Észre kellett volna vennie, mekkora hatalma van annak a nőnek a férje felett. Talán már rég sejtette is, csak nem ismerte be magának. Nem lett volna szabad engednie, hogy minden áldott reggel egy idegen nő – bármilyen jelentéktelen is – szállítsa a munkába a férjét. De Henri hányszor elmondta, hogy Agnes „csak egy régi barát, drágám, egy vénlány, csak nem képezed, hogy érdekel?”.

„Drágám”. Még most is hallotta a férfi hangját, egész rosszul lett tőle. Gondolkodás nélkül meg tudta volna ölni mindkettőjüket. A várost közben

vidéki táj váltotta fel. Elrobogott egy Párizs felé tartó, szembejövő vonat Soha többé nem fog visszatérni Párizsba. Végzett Henrivel, és mindennel, ami vele kapcsolatos. Vége. A nővérének ezt meg kell értenie, remélhetőleg nem próbálja meg rábeszélni, hogy visszamenjen hozzá.

Mit is mondott Henri? „Vedd vissza a lánynevedet”

Pontosan ezt fogja tenni. Ahogy sikerül valami munkát szereznie, és megengedheti magának, hogy ügyvédet fogadjon. Hátradőlt, lehunyta a szemét, és hallgatta a vonat kerekeinek kattogását Október 7. van. Egy hónap és két nap múlva lenne a nyolcadik házassági évfordulójuk.

Henri Kanarack embriószerűen összekuporodva aludt egy fotelban, Agnes Demblon nappalijában. Háromnegyed ötkor bevitte Agnest autóval a munkába, aztán visszament a lakásába. Az ő lakása az avenue Verdier-n üresen állt. Ha bárki keresi, nem fogják ott találni, és fogalmuk sem lesz, hová tűnhetett. A zöld műanyag zsákot, melyben a ruhái, alsóneműje, zoknija és cipői voltak, az alagsorban bedobta a kazánba, ahol pillanatok alatt elégett. Minden, ami rajta volt Jean Packard meggyilkolásakor, füstté és pernyévé vált, mikroszkopikus koromszemcsékben hullott le Montrogue utcáira.

Két kilométerrel odébb, a Szajna túlsópartján, Agnes Demblon az íróasztalánál ült, a pékség épületének első emeletén, és a számlákat nézte át, melyek minden hónapban 7-én érkeztek. Már közölte Lebec-kel és a többiekkel, hogy Henri Kanaracknak családi ügyben váratlanul el kellett utaznia, és valószínűleg egy hétig nem fog bejönni. Mindenkinek szólt, hogyha bárki keresné Kanarackot, küldjék hozzá az illetőt.

Szinte pontosan ugyanebben az időben McVey az Eiffel-torony előtt elterülő parkban sétálgatott. A szemerkélő esőben, a reggeli fényben megkereste ugyanazt a négyszögletű virágágyást, ahol előző este is járt. A park teljes hosszában végigment a sétautakon, s közben a talajt tanulmányozta. Sehol nem talált mást, csak a sötétszürke sarat, ami most megint a cipőjére tapadt.

Megállt, és visszafordult, hogy hátha elkerülte valami a figyelmét. Közben észrevett egy kertészfélt, aki épp felé tartott. Az illető nyilván nem beszélt angolul, McVey franciatudása pedig hagyott maga után némi kívánnivalót. Azért megpróbálkozott, először angolul.

– Vörös sár. Érti? Vörös sár. Van erre felé? Vörös. – kérdezte, és a földre mutogatott.

A férfi úgy nézett rá, mintha megörült volna. McVey úgy döntött, hogy ehhez túl korán van, inkább majd megkéri Lebrunt, hogy jöjjön el vele.

– Pardon – mondta a legszebb kiejtését elővéve, és épp ott akarta hagyni a kertészt, amikor észrevette, hogy egy piros zsebkendő lóg ki a hátsó zsebéből. Rámutatott. – Vörös.

A férfi előhúzta, és odanyújtotta McVeynek.

– Nem, nem – McVey eltolta. – A színe.
– Á! *La couleur!*
– *La couleur* – ismételte meg diadalmasan McVey.
– *Rouge* – mondta a kertész.
– *Rouge* – mondta utána McVey, és igyekezett igazi párizsihoz méltóan pergetni az r hangot. Aztán lehajolt, és fölmarkolt egy kis sarat. – *Rouge?* – kérdezte.

– *La terrain?*

McVey bólintott.

– *Rouge terrain?* – kérdezte, és körbemutatott a parkban.

A kertész rábámult aztán ő is körbemutatott – *Rouge terrain?*

– *Oui!* – vigyorgott McVey.

– *Non* – felelte a férfi.

– Szóval nincs.

– *Non.*

Ahogy visszaért a szállodába, McVey felhívta Lebrunt és elmondta neki, hogy csomagol, és indul vissza Londonba, valamint hogy egyre inkább az a kellemetlen érzése van, hogy Osborn talán mégsem olyan ártatlan, mint először gondolta. Úgyhogy jó lenne, ha rajta tartanák a szemüket, amíg vissza nem kapja az útlevelét, és haza nem repül Los Angelesbe.

– Ja igen – tette még hozzá. – Egy Peugeot-val jár.

Félórával később, 8 óra után öt perccel egy jelzés nélküli rendőrautó parkolt le Osborn szállodájával szemben az avenue Kléberen. Egy civilruhás nyomozó ült benne; kikapcsolta a biztonsági övet, ült, és várakozott. Ha Osborn kijön – akár gyalogosan, akár a kocsijával indul el –, innen mindenképpen látnia kell. Feltelefonált a szobájába, aztán amikor Osborn felvette, elnézést kért, mondván, hogy téves kapcsolat; így kiderítette, hogy Osborn még a szobájában van. Az autókölcsönzőben megtudta Osborn bérelt Peugeot-jának színét és rendszámát.

8 óra után tíz perccel egy másik jelzés nélküli rendőrautó, melyet Lebrun küldött, felvette McVeyt a szállodájánál, hogy kivigye a repülőtérre.

Negyed óra múlva még mindig a városban keringtek.

McVey már ismerte annyira Párizst, hogy rájöjjön, nem a repülőtérre mennek. Jól sejtette. Öt perc múlva megálltak a főkapitányság garázsában.

Háromnegyed kilenckor McVey megszokott gyűrött szürke öltönyében ott ült Lebrun íróasztalánál, és egy kristálytiszt, teljes ujjlenyomatról készült fényképnagyítást tanulmányozott. A laborosok Packard lakásában, egy törött pohár egyik szilánkján találtak egy elmosódott ujjlenyomatot. Az üvegcserepet elküldték az Interpol lyoni laboratóriumába, ahol komputerrel élesítették és finomították az ujjlenyomat képét, míg azonosíthatóvá nem vált. Ezután kinagyították, és visszaküldték Lebrunnak Párizsba.

– Tudja, ki dr. Hugo Klass? – kérdezte Lebrun. Rágyújtott egy cigarettára, és a számítógép üres monitorjára pillantott.

– Német ujjlenyomat-szakértő – mondta McVey, visszarakta a fotót egy dossziéba, és becsukta. – Miért?

– Azt akarta kérdezni, mennyire megbízható ez a komputeres eljárás, ugye?

McVey bólintott

– Klass jelenleg az Interpol központjában dolgozik. Egy komputer-szakértő segítségével finomították a képet, aztán elküldték Bécsbe Rudolf Haldernak, aki egy optikai komparatornak nevezett eszközzel, amit Klass-szal együtt fejlesztettek ki, egy újabb tesztet csinált. Halálbiztos módszer.

Lebrun megint a monitorra nézett. Várta, hogy megérkezzen a válasz a központi interpol-nyilvántartásból.

McVey az asztalhoz hajolt, és elvette a kávéját. Igyekezett alkalmazkodni a modern módszerekhez, és felhasználni a rendelkezésre álló technikai eszközöket, de hiába, mégiscsak a régi iskolához tartozott. Az ember utánajár a dolgoknak, a saját két lábán. De azért tudta, hogy előbb-utóbb hozzá kell szoknia az új módszerekhez, amik sokban meg is könnyíthetik az életét. Felállt, Lebrun háta mögé sétált, és a monitorra nézett.

Ebben a pillanatban megjelentek a képernyőn az Interpol washingtoni irodájából küldött adatok az ujjlenyomat gazdájáról. Egy név: Albert Merriman; gyilkosságért, gyilkossági kísérletért, fegyveres rablásért és zsarolásért körözve Florida, New Jersey, Rhode Island és Massachussets államokban.

– Rokonszenves fickó – mondta McVey.

Aztán a monitor kiürült, és megjelent egy újabb felirat: ELHUNYT NEW YORKBAN, 1967. DECEMBER 22-ÉN.

– Elhunyt? – csodálkozott Lebrun.

– Tehát a maguk szuper komputere szerint egy halott ember öldöklí a magánnyomozókat Párizsban? Hogy magyarázzuk ezt meg a sajtónak?

Lebrun kissé sértetten felelt.

– Nyilvánvalóan csak megrendezte a halálát, és új személyazonossággal átköltözött Európába.

McVey elmosolyodott.

– Vagy pedig Klass és Halder módszerei mégsem olyan tökéletesek.

– Mondja McVey, maga ugye nagyon utálja az európaiakat?

– Csak amikor olyan nyelven beszélnek, amit nem értek – McVey arrébb ment, a mennyezetet bámulta, aztán sarkon fordult, és visszasétált – Tegyük fel, hogy Klass és Halder nem tévedett, és az illető tényleg Merriman. De miért bukkanna elő ennyi év után, hogy meggyilkoljon egy magánnyomozót?

– Mert valami rákényszerítette. Talán az az ügy, amiben Jean Packard nyomozott.

SZEMÉLYLEÍRÁS/ FÉNYKÉP/ UJJLENYOMAT Y/N – jelent meg a monitoron.

Lebrun lenyomta az Y billentyűt.

Két perc múlva a számítógép kinyomtatta Albert Merriman személyleírását, fényképét és ujjlenyomatát. A fénykép Henri Kanarackot ábrázolta, harminc évvel fiatalabban.

Lebrun szemügre vette, aztán átadta McVeynek.

– Én nem ismerem – mondta McVey.

Lebrun lesöpört egy kis cigarettahamut a zakója ujjáról, felemelte a telefont és szólt valakinek, hogy menjenek vissza Jean Packard lakására és a Kolb International irodájába, és még egyszer alaposan fésüljenek át mindent.

– Szerintem nem ártana, ha egy rajzolóval készíttetnének egy portrét, hogy lássuk, hogy nézhet ki a pasas ma – mondta McVey, azzal fogta a kopottas barna bőrtáskát, mely egyszerre szolgált utazóbőrönd és nyomozófelszerelés gyanánt, megköszönte a kávé, és hozzátette: – Tudja, hol talál meg Londonban, ha Osborn barátunk valami olyasmit csinálna, amit nem kéne.

– McVey – szólt utána Lebrun. – Albert Merriman New Yorkban halt meg. Nem hívná fel az ottaniakat a kedvemért?

30

Alig egy köhajításnyira a rue de la Citén álló épülettől, ahol McVey épp Lebrun telefonján próbálta elérni a New York-i főkapitányságot, hogy információt kérjen Albert Merrimanról, Vera Monneray épp a Porte de la Tournelle-en sétált, szórakozottan elnézegetve a Szajrán sikló hajókat.

Helyesen tette, hogy szakított Francois Christiannal. Tudta, hogy fájdalmat okozott neki, de olyan gyengéden és tapintatosan csinálta, amennyire csak tőle telt. Nem egyszerűen arról van szó, hogy elhagyta egy másik férfiért, mondta magában. Tudta, hogy ami közte és Francois között volt, az végpontra jutott, nem fejlődhetett volna tovább. És ha valami nem fejlődik tovább, az elhervad és meghal.

Amit tett, önvédelemből tette, és alkalomadtán, hasonló helyzetben Francois is megtette volna. Előbb-utóbb úgyis rá fog jönni, hogy valójában a felesége és a gyerekei mellett van a helye.

Felért egy hosszú lépcsősor tetejére, hátrafordult, és végignézett a városon. Úgy nézte a hömpölygő Szajnát és a Notre Dame méltóságteljes támpilléreit, mintha most látná először. A fák, a háztetők, a forgalmas sugárutak teljesen újnak hatottak a számára. Francois Christian nagyszerű ember, és Vera

hálás volt, amiért része lehetett az életének. De most éppolyan hálás volt, hogy vége van. Életében először tökéletesen szabadnak és függetlennek érezte magát.

Balra fordult, és elindult hazafelé, át a hídon. Igyekezett nem gondolni Paul Osbornra, de hiába. A gondolatai állandóan felé kalandoztak. Úgy érezte, neki köszönheti, hogy szabad lett. A figyelmével, a csodálatával, a szerelmével ráébresztette, hogy önálló, intelligens, vonzó nő, aki teljes mértékben képes a kezében tartani a saját életét. Ez az önbizalom és bátorság adott erőt, hogy szakítani tudjon Francois-val.

– *Bonjour, mademoiselle* – a kerekkepű, egyenruhás portás vidáman köszöntötte, és kitérte előtte a ház kovácsoltvas kapuját.

– *Bonjour, Philippe* – Vera rámosolygott, és átsétált az előcsarnokon, aztán fel a fényesített márványlépcsőn a második emeletre.

Az ebédlőben az asztalon egy váza fogadta, benne kéttucat hosszú szárú vörös rózsza. Nem kellett megnéznie a névkártyát, hogy tudja, kitől van, de azért megnézte.

„Au revoir, François.”

Francois kézírása volt. Azt mondta, hogy megérti, és valóban megértette. A virág azt jelenti, hogy mindig barátok maradnak. Vera pár pillanatig a kezében tartotta a kártyát, aztán visszacsúsztatta a borítékba, és átment a nappaliba.

Odakinn az alacsonyan függő felhők homályba bontották a várost. A borús és szürke ég mindent szomorúvá tett. Életében először túl nagyoknak és barátságtalannak látta a lakását nem sugárzott semmi melegséget vagy kényelmet, egy nála sokkal merevebb és idősebb valakihez illett volna.

Hirtelen elöntötte a magányosság, mely éppolyan komor volt, mint a Párizs feletti ég. Szerette volna, ha Paul ott van vele. És pontosan tudta, a férfinak legalább annyira szüksége van rá.

31

A boulevard des Italiens egy kis mozijában a *West Side Story* 1961-es feldolgozását játszották, Natalie Wooddal a főszerepben. A film 151 perces volt, Osborn a négyórás előadást választotta ki. Még egyetemista korában járt egy filmtörténeti kurzusra, és egyszer írt egy szemináriumi dolgozatot a musicalek megfilmesítéséről, amiben a *West Side Story*-t elemezte, úgyhogy kívülről fújta a filmet; s ha esetleg ellenőrizni akarják majd, hogy tényleg megnézte-e, bárkit meg tud győzni, hogy igen.

A mozi félúton volt a szállodája és a pékség között, ahol Kanarack dolgozott, és három metróállomás is volt a közelében, mindegyik öt-öt percnyi sétára.

Osborn bekarikázta a mozi címét, összehajtogatta az újságot, és felállt a kis asztaltól. Átvágott a szálloda éttermén, kifizette a reggelijét, közben kilesett az utcára. Még mindig esett.

A hallban körülnézett. A recepciós pult mögött hárman is álltak, a kapu előtt két vendég várakozott, míg a portás taxit hívott. Senki más.

A lifthez ment, megnyomta a hívógombot, s az ajtó azonnal szétnyílt. Egyedül szállt be. Közben alaposan végiggondolta, hogy áll a helyzet McVeyjel. Biztos volt benne, hogy Kanarack ölte meg Jean Packard-t. A kérdés csak az: a rendőrség tudja-e? Vagy még pontosabban, tudják-e, hogy azért bérelt magánnyomozót, hogy megtalálja Kanarackot? Már látta, hogy a rendőrség mindennapi halandó számára értehetetlen módon néha a leghihetlenebb dolgokat is tudja.

Vegyük a legrosszabb esetet: a rendőrség nem tud semmit Kanarackról, de gyanítják, hogy Osborn többet tud a magánnyomozó haláláról, mint amit elmondott – akkor McVey vagy valaki más lehet, hogy figyelteti a szállodát, és követni fogják, ha kiteszi a lábát. Ez bizony nagy baj, ki kell találni valamit, hogy hogyan háríthatná el.

A lift megállt. Osborn kilépett a folyosóra. Pár pillanat múlva már a szobájában volt, és bezárta maga mögött az ajtót. Fél tizenkettő. Még van négy órája, míg el kell indulnia a moziba.

Az újságot az ágyra dobta, a fürdőszobába ment fogat mosott, aztán lezuhanyozott. Borotválkozás közben döntötte el, hogy a legjobb megoldás az lesz, ha tovább játssza azt a szerepet, amit a rendőrség vár tőle – a bánatos szerelmesét, aki utolsó napját tölti Párizsban. Minél előbb elindul a szállodából, annál nagyobb az esélye, hogy lerázza valahol azt, aki követi. Ehhez jobb helyet el sem lehet képzelni, mint a Louvre, a turisták tömegével és a számtalan kijáráttal.

Felöltözött, fogta az esőkabátját, leoltotta a villanyt, és az ajtó felé indult. Vetett egy pillantást sötét képére a tükörben. Ha a rendőrség követi, az igencsak meg fogja nehezíteni a dolgát. Ha Kanarackot annak idején elfogták és bíróság elé állították volna, minden másképp lenne. De most, harminc évvel később Kanarack bűne még mindig büntetésre vár, és a törvény keze már nem tudja elérni. Nem tehet mást, mint hogy igazságot szolgáltat. Remélte, hogy ha létezik Isten, megérti és megbocsátja, amit tesz.

Úgy döntött, hogy kocsni nélkül szabadabban mozog, úgyhogy a bérelt Peugeot-t a szálloda garázsában hagyta, és a portással hívatott egy taxit. Öt perc múlva már a Champs Élysées-n hajtottak a Louvre felé. Amikor elindultak, mintha úgy látta volna, hogy egy sötét színű autó elindul utánuk, de nem volt egészen biztos benne.

A taxi nemsokára megállt a Louvre előtt. Osborn fizetett, és kilépett a ritkás ködbe. Legszívesebben azonnal hátranézett volna, de nem kockáztathatta meg, hogy a rendőrök megsejtsék: ő is tudja, hogy követik. Lezszeren zsebrevágott kézzel várt a zebránál, aztán átment a rue de Rivolin és belépett a múzeumba.

Odabenn jó húsz percig gyönyörködött Giotto, Rafaello, Tiziano és Fra Angelico képeiben, mielőtt elindult volna, hogy megkeresse a mosdót. Öt perc múlva elvegyült egy amerikai turistacsoportban, mely épp a buszhoz indult, és kísétált velük a főbejárathoz, aztán elindult a legközelebbi metróállomás felé.

Egy óra múlva már a szállodában volt, és várta, hogy kihozzák a Peugeot-ját a garázból. Biztos volt benne, hogy ha követték is, a múzeumban sikerült lerázni őket. Azért amikor elindult, vetett egy-két aggodalmas pillantást a visszapillantó tükörbe. Tett egy-két kört a környező mellékutcákban, de amennyire meg tudta állapítani, a világon senki nem követte. Húsz perc múlva leparkolt a mozitól egy-két saroknyira, és otthagyta a kocsit. Metróval megint visszament a szállodába, besurrant, és felment a szobájába.

Amikor belépett, az éjjeliszekrényen álló órára pillantott. Pontosan negyed kettőt mutatott. Aztán a telefonra esett a tekintete. Reggel az az ötlete támadt, hogy felhívja a pékséget, és megkérdezi, bent lesz-e aznap Kanarack. De aztán eszébe jutott, hogy ha valami rosszul sülné el, kinyomozhatják, hogy innen jött a hívás, és azonnal lerakta a kagylót. Most megint fontolóra vette, de úgy döntött, inkább nem telefonál.

Jobb lesz mindent a sorsra bízni, amint azt is a sors kezének köszönheti, hogy egyáltalán rábukkant Kanarackra, aki minden valószínűség szerint ugyanúgy fogja tölteni a pénteki napját, ahogy a csütörtököt, és minden egyes munkanapot az elmúlt évek során.

Átöltözött, kopott farmert, flanellinget és pulóvert vett. Edzőcipőbe bújtt, s a kabátja zsebébe gyűrte a sötétkék ellenzós sapkát, amit aznap reggel vett, aztán három fecskendőt megtöltött szukcinilkolinnal.

Henri Kanarack ekkor már ott parkolt alig néhány saroknyira Osborn szállodájától Agnes Demblon fehér Citroenjével.

32

Henri Kanarack gondosan meg volt fésülve, borotválva, és halványkék szerelőoverallt viselt. Minden különösebb nehézség nélkül besétált a szálloda személyzeti bejáratán, onnan a hallba. Jean Packard megmondta neki Osborn nevét és a szállodája címét, de a szobaszámot nem tudta – ha tudta volna,

biztosan elárulja. A szállodákban viszont nemigen adják meg vadidegeneknek a vendégek szobaszámát, különösen az ilyen elegáns ötcsillagos hotelekben.

Kanarack á kezében szerszámosládával belépett a hallba, és körülnézett. Az előcsarnok kicsi volt, sötét faborítás és réz díszítette. Balra a bár nyílt, vele szemben egy kis ajándékbolt, mellette az étterem bejárata. Jobbra a liftek, velük szemben a recepcióspult, s a sötét öltönyös recepciós épp egy rendkívül magas, afrikai üzletemberrel beszélgetett, aki szemmel láthatóan épp akkor érkezett. Ahhoz, hogy kiderítse Osborn szobaszámát, először is valahogy be kellett jutnia a pult mögé. Határozott léptekkel átvágott a hallon, és amikor a recepciós felnézett, azonnal kezébe vette a helyzet irányítását.

– A légkondicionálót jöttem javítani. Valami baj van az elektromos rendszerrel – mondta.

– Én nem tudok róla – mondta hűvösen a recepciós. Kanarack az első pillanattól fogva utálta a párizsiak fensőbbes és lekezelő modorát, különösen amikor ilyen fizetésből élő, egyszerű embereknél tapasztalta, akik alig keresnek többet mint ő, és alig tudják kihúzni egyik fizetéstől a másikig.

– Ha gondolja, én el is mehetek. Nem az én bajom – mondta Kanarack egy vállrándítással.

A recepciós nem állt le vele vitatkozni, csak hűvösen annyit mondott:

– Tegye a dolgát –, és visszatért az afrikai üzletemberhez.

– Kösz – dühnyögte Kanarack, besétált a pult mögé, és vizsgálgatni kezdte a központi kapcsolótáblát. Amint előrehajolt, érezte, ahogy a hasához nyomódik az övébe dugott automata 45-ös. A hangtompító a zsebében volt.

– Elnézést – mondta. Felemelte és kicsit arrébb rakta a vendégkönyvet. Ekkor megszólalt a telefon, a recepciós felvette. Kanaracknak csak ennyi kellett, hogy villámgyorsan végigfussa a vendégek névsorát. Az O betűnél azonnal megtalálta Osborn nevét. A 714-es szobában lakott. Gyorsan visszarakta a helyére a vendégkönyvet, fogta a szerszámos ládáját és kisétált a pult mögül.

– Kösz – szólt vissza még egyszer a recepciósnak.

McVey fáradtan és utálkozva bámult ki az ablakon a ködbe. A Charles de Gaulle repülőtéren minden járat indulását elhalasztották. Próbálta megállapítani, hogy enyhül-e vagy sűrűsödik odakinn a köd, de hiába. Ha egész nap ilyen marad az idő, akkor talán jobb lenne kivenni egy szobát, és aludni egyet. Ha nem, és megvan rá az esély, hogy elinduljanak, akkor azt teszi, mint az elmúlt két órában – vár.

Mielőtt elindult volna Lebrun irodájából, telefonon beszélt Benny Grossmannel a New York-i rendőrségtől, aki harmincöt éve ellenére olyan tapasztalt és kiváló gyilkossági nyomozó volt amilyenel McVey kevéssel találkozott életében. Már kétszer dolgoztak együtt. Egyszer Benny ment Los Angelesbe, egy New Yorkból odaszökött gyilkos nyomában, egyszer viszont a

New York-iak kérték meg McVeyt, hogy legyen segítségükre egy ügyben, amiben tanácsstalanok voltak. Végül McVey sem jutott vele semmire, de ő és Benny időközben nagyon jól összebarátkoztak.

Benny épp akkor jött meg, amikor McVey telefonált.

– Á, McVey, mit tehetek magáért?

McVey elmondta, hogy pillanatnyilag nem Manhattanból és nem is Los Angelesből telefonál, hanem Párizsból.

– Úgy értem, hogy Franciaországból, vagy Texasból? – kérdezte Benny.

– Franciaországból – felelte McVey, és el kellett tartania a kagylót a fülétől, Benny akkorát füttyentett meglepetésében. Aztán elmondta a részleteket is, és megkérdezte, tudna-e Benny mondani valamit egy bizonyos Albert Merrimanról, aki állítólag 1967-ben halt meg New Yorkban, valami gengszterbandák közti leszámolás során. Mivel Benny 1967-ben még csak nyolc éves volt, soha nem is hallott Albert Merrimanról, de megígérte, hogy utánanéző, és visszahívja McVeyt.

– Majd én telefonálok – mondta McVey, mivel fogalma sem volt, hogy hol lesz négy óra múlva.

Négy órával később megint hívta Bennyt.

Benny időközben alaposan körülnézett a rendőrség archívumában, és talált is egy vaskos dossziét Albert Merrimanról. 1963-ban szerelt le a hadseregből, nem sokkal ezután összeállt egy barátjával, Willie Leonarddal, aki ült már bankrablásért. Merriman és Leonard számos bűncselekményt követtek el együtt, több államban is körözték őket bankrablásért, gyilkosságért, gyilkossági kísérletért és zsarolásért. Állítólag bérgyilkos-feladatokat is vállaltak New Jersey és New England szervezett bűnözőinek világában.

1967. december 22-én a Bronxban egy kiegészített kocsi színtelen felismerhetetlenségig összeégett holttestet találtak, melyet később Albert Merrimanként azonosítottak.

– És mi történt Willie Leonarddal? – kérdezte McVey.

– Még ma is körözik – mondta Benny Grossman.

– Hogyan azonosították Merriman holttestét?

– Erről nincs szó a dossziében.

– Nem is sejti? Például ki temettette el?

– Ezt meg tudom mondani. – McVey hallotta a papírsuhogást, ahogy Grossman a dossziében lapozgat – Tessék. Merrimannek nem volt családja. Az áll itt, hogy egy középiskolai barátjának, egy bizonyos Agnes Demblonnak adták ki a holttestet.

– Lakcíme?

– Nincs itt

McVey felírta Agnes Demblon nevét a szállókártyája hátuljára, és zsebre vágta.

– Nem tudja, hol temették el Merrimant?

– Fogalmam sincs.

– Lefogadnám tíz dollárba, hogy ha megtalálnánk a sírt, kiderülne, Willie Leonard van benne.

McVey ekkor meglepetten hallotta, hogy a hangosbemondó bejelenti a gépét. Köszönetet mondott Bennynek, és majdnem letette a kagylót.

– McVey!

– Igen?

– Ehhez a Merriman-dossziéhoz senki nem nyúlt hozzá huszonhat éve.

– Na és?

– Viszont az elmúlt huszonnégy órában maga a második, aki érdeklődött utána.

– Micsoda?

– Tegnap reggel az Interpol washingtoni irodája kérte, hogy faxon küldjünk el egy másolatot.

Pár perc múlva McVey már az övét csatolta be, és az Air Europe gépe lassan megindult a kifutópályán. Agnes Demblon nevére pillantott a beszállókártyája hátulján, felsóhajtott, és hátradőlt, miközben a gép lassan a magasba emelkedett

Kinézett az ablakon, de csak a francia vidéket beborító esőfelhőket látta. Az esőről eszébe jutott a vörös sár Osborn cipőjén.

Egy stewardess megkérdezte, kér-e egy újságot. Elvette, de nem nyitotta ki. Megakadt a tekintete a dátumon. Október 7. péntek. Csak ma reggel történt, hogy Lebrunt értesítették, hogy az elmosódott ujjlenyomatot sikerült azonosíthatóvá tenni. Lebrun az ő jelenlétében, az irodájában hívta be az adatokat a számítógépen, és csak ekkor derült ki, hogy Albert Merrimanról van szó. Ugyanakkor a washingtoni Interpol iroda már csütörtökön érdeklődött a Merriman-dosszié után. Hogy is van ez? Lehet hogy a lyoniak már egy nappal előbb azonosították az ujjlenyomatot, és Lebrunt csak később tájékoztatták? Ez kicsit furcsa, de talán az interpolnál így szokás, mindegy, nem az ő dolga. Azért mégsem ártana utánajárni. Elhatározta, hogy mielőtt szólna Cadoux-nak vagy Lebrunnek, előbb megkérdezi Benny Grossmant, hogy pontosan ki is kérte a dossziét és mikor. Majd Londonból felhívja.

Hirtelen ragyogó napfény világított az arcába; kibukkantak a felhők közül, és már a La Manche-csatorna fölött repültek. Hetek óta most látta először a napot Az órájára nézett Ót perc múlva háromnegyed kettő.

Negyed órával később, Párizsban Paul Osborn kikapcsolta a tévét szállodai szobájában, és kabátja jobb zsebébe csúsztatta a három szukcinil-kolinnal töltött fecskendőt. Épp felvette a kabátját, és indult az ajtó felé, amikor megszólalt a telefon, összerezsent, a szíve vadul dobogni kezdett. A reakciója ráébresztette, hogy sokkal idegesebb, mint gondolja, aminek egyáltalán nem örült.

A telefon egyre csak csöngött. Az órájára nézett. 2 óra 57 perc. Vajon ki keresheti? A rendőrség? Nem. Előzőleg már felhívta Barrast, aki biztosította róla, hogy az útlevele a repülőtéren, az Air Francé pultjánál fogja várni másnap délután. Barras nagyon barátságos volt, még tréfálkoztak is a rossz időről, úgyhogy biztos nem a rendőrség az, hacsak nem szándékosan játszanak vele, és McVey megint fel akar tenni egy-két kérdést. De pillanatnyilag nem volt nagy kedve társalogni se McVeyjel, se mással.

A telefon elhallgatott. Akárki hívta is, letette. Talán csak téves kapcsolás volt Vagy Vera. Igen, talán Vera. Később akarta felhívni, amikor már túl van az egészen, előtte semmiképp, nehogy észrevegyen valamit a hangjából.

Megint az órájára pillantott. Már majdnem öt perccel múlt három óra. A film négykor kezdődik, legalább háromnegyed négyre ott kell lennie, s előtte még valamivel fel is kell hívnia magára a jegyszedő figyelmét. A szálloda oldalbejáratán fog távozni, ha esetleg mégis figyelnek, és gyalog megy, legalább kicsit kiszellőzteti a fejét, és lecsillapodik.

Leoltotta a villanyt, megérintette a zsebét, hogy a helyükön vannak-e a fecskendők, aztán lenyomta a kilincset. Az ajtó hirtelen hatalmas lökéssel kivágódott Osborn hátraesett, a fürdőszobaajtó és a hálószoba ajtaja közti sarokba zuhant. Még mielőtt feltápáskodhatott volna, egy kék overalloos férfi rontott be, és becsukta maga mögött az ajtót. Henri Kanarack volt, a kezében pisztollyal.

– Ha egy szót szól, lelövöm – mondta angolul.

Osborn teljes meglepetésként érte, ami történt Kanarack ilyen közlelől sokkal fenyegetőbb és sötétebb figurának látszott, mint ahogy emlékezett rá; a pisztolyt, mely mintha csak a karjának meghosszabbítása lett volna, pontosan a két szeme közé szegezte. Osbornnak nem volt semmi kétsége afelől, hogy nem fog habozni beváltani a fenyegetést

Kanarack ráfordította a kulcsot, és előbbre lépett.

– Ki küldte? – kérdezte.

Osborn teljesen száraznak érezte a torkát, kínlódva próbált nyelni.

– Senki – mondta.

Ami ezután történt, olyan gyorsan pergett le, hogy később alig tudott visszaemlékezni rá. Az egyik pillanatban még ott állt, a következőben Kanarack a falhoz lökte, és a torkához szorította a pisztolyt.

– Kinek dolgozik? – kérdezte nagyon halkan.

– Orvos vagyok. Nem dolgozom senkinek. – Osborn szíve olyan vadul kalapált, hogy attól félt ott helyben szívrohamot kap.

– Orvos? – Kanarack meglepettnak látszott.

– Igen – felelte Osborn.

– Akkor mit akar tőlem?

Osborn arcán patakokban folyt az izzadság. Minden elhomályosodott körülötte. Aztán meghallotta a saját hangját kimondta, amit nem lett volna szabad mondania:

– Én tudom, hogy ki maga.

Kanarack tekintete kökeménnyé vált. A düh jeges nyugalommá változott benne, ujja megszorult a pisztoly ravaszán.

– Ugye tudja, mi történt azzal a magánnyomozóval? – suttogta Kanarack, és lassan lejjebb csúsztotta a pisztolyt – Benne volt a tévében meg az újságokban.

Osborn remegett Gondolkodni is alig tudott, szavakat formálni már végképp nem.

– Igen, tudom – nyögte ki végül.

– Akkor azt is tudja, hogy értem a dolgomat.

Osborn elfordította a fejét. Tekintete körbesiklott a szobán, kétségbeesetten keresve a menekülés útját. Az ablak volt az egyetlen lehetőség. Hetedik emelet Kanarack kényszerítette, hogy ránézzen.

– Nem ajánlom az ablakot. Túl gyors és túl véres megoldás. Majd kitalálunk valami lassúbbat. Hacsak meg nem mondja, kinek dolgozik. Akkor gyorsan is elintézhetjük a dolgot.

– Én nem dolgozom sen...

Hirtelen megcsörrent a telefon. Kanarack összerezsent a hangra, Osborn biztos volt benne, hogy meg fogja húzni a ravaszt.

Még hármat csöngött, aztán elhallgatott. Kanarack megint Osbornra nézett. Itt túl veszélyes, gondolta. Lehet, hogy a recepciós közben utánanézett, és rájött, hogy nincs semmi baj a légkondicionálással, és már keresi. Talán a rendőrséget is kihívták.

– Idehallgasson – mondta. – Most szépen elmegyünk innen. Ha ellenáll, azzal csak a saját helyzetét nehezíti. – Kanarack kicsit hátrább lépett, és intett a pisztollyal Osbornnak, hogy induljon.

Később alig emlékezett, hogy mi történt a következő percekben. Halványan derengett, hogy kimentek a szobából, és Kanarack lekísérte a tűzlépcsőn. A lépteik hangosan kongtak. Valahol egy ajtó nyílt, mindenféle csövek és vezetékek mellett haladtak el, aztán Kanarack kinyitott egy újabb ajtót, és egyszercsak kint voltak az utcán. Az eső zuhogott, a levegő friss volt és csípős.

Osborn érzékei lassan megint működni kezdtek, s látta, hogy egy szűk kis sikátorban járnak a szálloda mögött; Kanarack a bal oldalán haladt, szorosan mellette. Aztán elindultak a sikátorban, közben érezte, hogy a pisztoly csöve a

bordái közé nyomódik. Próbálta összeszedni magát, és gondolkozni, hogy most mit tegyen. Soha életében nem félt még ennyire.

34

A sikátor végében egy fehér Citroén állt Osborn hallotta, hogy Kanarack valami olyasmit mond, hogy oda mennek.

Váratlanul egy teherautó fordult be a sikátorba, és pont feléjük tartott. Ha ilyen szorosan egymás mellett maradnak, nem tudnak utat engedni az autónak. Két választásuk volt – vagy elválnak, vagy a falnak lapulva megvárják, amíg a teherautó elhalad. A sofőr lelassított, és rájuk dudált.

– Jól van, nyugi – mondta Kanarack, és Osborn is odarántotta a falhoz. A teherautó sofőrje sebességet váltott, és továbbindult.

Miközben odapréselődtek a falhoz, Osborn érezte, hogy a pisztoly a bal oldalába nyomódik. Ez azt jelentette, hogy Kanarack a jobb kezében tartja a pisztolyt, és ballal szorongatja a karját. Osborn villámgyorsan kiszámolta, hogy körülbelül 6-8 másodpercig tarthat, míg a teherautó elhúz mellettük. Itt a lehetőség! A fecskendők a zsebében vannak. Ha sikerülne megfogni egyet, míg Kanarack el van foglalva a teherautóval, akkor olyan fegyvert kaparintana a kezébe, amiről Kanaracknak sejtelve sincs.

Óvatosan Kanarackra nézett, és látta, hogy teljesen lefoglalja figyelmét a közeledő teherautó. Várt, és gondosan időzítette a mozdulatot Abban a pillanatban, ahogy a teherautó odaért melléjük, teljes súlyával a pisztolynak dőlt, mintha csak a falhoz próbálna szorosabban lapulni. Közben a jobb zsebébe csúsztotta a kezét, és mialatt a teherautó elhaladt, sikerült a kezébe ragadnia egy fecskendőt.

– Oké – mondta Kanarack. Továbbindultak a sikátor vége felé, ahol a Citroen várakozott. Osborn közben kivette a fecskendőt a zsebéből, és a jobb kezében tartotta.

Már csak tíz méterre lehettek a kocsitól. Az injekcióstű végét egy kis gumikupak óvta, Osborn kapkodva próbálta lepiszkálni róla valahogy.

Közben odaértek a sikátor végébe, már csak pár lépésre volt a Citroen, s a gumikupak még mindig nem jött le. Osborn attól tartott, Kanarack észre fogja venni, miben mesterkedik.

– Hová akar vinni? – kérdezte, hogy elvonja a figyelmét.

– Pofa be – mondta Kanarack.

A kocsihoz értek. Kanarack végignézett az utcában, aztán a vezetőüléshöz ment, és kinyitotta az ajtót. Ebben a pillanatban a gumikupak végre

lejött az injekcióstúrról, és néhányat pattanva a földre esett Kanarack észrevette, és meglepetten nézte, hogy mi az. Ugyanebben a pillanatban Osborn keményen jobbra rántotta magát, kitépte a bal karját Kanarack szorításából, s egy hirtelen mozdulattal beledöfte az injekcióstűt a jobb csípőjébe. Négy másodpercre lett volna szüksége, hogy be tudja adni a teljes adagot de csak három másodperce volt, Kanarack félreugrott, de Osbornnak volt annyi lélekjelenléte, hogy teljes erőből nekilökje a kocsiját, amitől Kanarack a járdára zuhant, és a pisztoly kiesett a kezéből.

Egy pillanat alatt lábra állt, de már túl késő volt; a pisztoly Osborn kezében volt. A két férfi szemtől szemben állt.

Kanarack szeme kitágult, nem a félelemtől, hanem az elszántságtól. Az évek során sokszor gondolt arra, hogy milyen lesz, ha majd egyszer rátalálnak és elkapják. Új életet kezdett, más ember lett belőle, egyszerű és hétköznapi. A maga módján gyengéd is volt, szerette a feleségét, aki most a gyermeküket hordozza a szíve alatt. Remélte, hogy talán sikerült megúsznia mindent, de a lelke mélyén jól tudta, hogy nem menekülhet. A Szervezet túl hatékony, túl jól működik, mindent behálóz.

Napról napra úgy kellett élnie, hogy megrémült, ha egy idegen ránézett, ha lépteket hallott maga mögött, ha kopogtattak az ajtón, és majd megőrijtette, hogy nem mondhat el semmit Michele-nek. De most el kell búcsúznia mindentől. Michele-től. Az életétől. A halál nem lesz nehéz.

– Lőjön már – suttogetta. – Lőjön már!

– Arra nincs szükség – Osborn leeresztette a pisztolyt, és zsebrerakta. Közben már jó egy perc eltelt azóta, hogy beadta az injekciót Nem volt ugyan teljes dózis, de ez is épp elég. Láta, hogy Kanarack már kezdi érezni, hogy valami nincs rendben – alig kap levegőt, és nem tudja megtartani az egyensúlyát.

– Mi ez? – Kanarack arcára kiült a rémület.

– Majd megtudja – mondta Osborn.

35

A párizsi rendőrség a Louvre-ban elvesztette Osborn nyomát. Lebrunnek ezek után vagy ki kellett találnia valami alapos indokot, hogy miért akarja folytatni a megfigyelést, vagy lefűjni az egészet. Nagyon szeretett volna segíteni McVeynek, de egy sáros cipő önmagában még nem elég bűnjel, főleg ha egy amerikai orvosról van szó, aki másnap délután elhagyni készül Párizst.

Mivel semmit nem tudott kitalálni, amivel a felettesei előtt igazolni tudná a megfigyelés folytatását, az embereit átirányította más feladatokra, amiket McVey javasolt, például még egyszer alaposan végignézték Jean Packard életrajzát. Közben egy rendőrségi rajzolóval elkészíttette Albert Merriman fényképe alapján a megöregített portréját. A rajzoló a háta mögött állt, miközben ő az íróasztalánál a művét tanulmányozta.

– Tehát maga szerint így nézhet ki most, huszonhat évvel később? – kérdezte Lebrun és felnézett a fiatal, mosolygós, pufók arcú lányra.

– Igen.

Lebrun nem volt meggyőzve.

– Talán konzultálnia kellene a törvénytudó orvossal. Ő segíthetne pontosítani a portrét.

– Már megtörtént, felügyelő úr.

– Tehát nagyjából így nézhet ki?

– Igen.

– Köszönöm.

A lány biccentett, és távozott. Lebrun megint a rajzra pillantott. Egy percreg gondolkodott, aztán a telefon után nyúlt, és hívta a sajtóosztályt. Nem árt leadni a rajzot a holnapi lapokban, ahogy McVey is leköszöltette a levágott fejről készült rajzot Londonban. Párizsban majdnem kilencmillió ember él, egy közülük talán csak felismeri, és veszi magának a fáradságot, hogy felhívja a rendőrséget.

Ugyanekkor Albert Merriman Agnes Demblon Citroenjének hátsó ülésén feküdt, keményen küszködve minden egyes lélegzetvételért.

Osborn lassított, fékezett, aztán egy ezüstsínű Silver Ranger mellett elhaladva kivált a Diadalív körül keringő körforgalomból, és ráfordult az avenue de Wagramra. Kis idő múlva jobbra fordult a boulevard de Courcelles-ről, és a folyópartra vivő országút felé indult, a kis parkhoz.

Majdnem három percébe telt, míg sikerült a rémült, tántorgó Kanarackot berakni a hátsó ülésre, előkeresni a kulcsokat, és beindítani a kocsit. A három perc túl sok volt. Osborn tudta, hogy pár perc múlva a szukcinilkolin hatása enyhülni kezd, és akkor már veszélyes lehet Kanarack a háta mögött. Egyetlen megoldás kínálkozott beadott neki egy második injekciót, és a két közvetlen egymás után beadott adag hatása teljesen megbénította Kanarackot. Osborn már-már attól félt, hogy túl sok volt, hogy leáll a tudóműködése és megfullad. De nemsokára rekedt köhögést és nehézkes lélegzést hallott a hátsó ülésről, és megbizonyosodhatott róla, hogy minden jól alakul.

A baj az volt, hogy most már csak egy fecskendő maradt. Ha valami zűr történik a kocsival, vagy valahol elakadnak egy közlekedési dugóban, ez az utolsó injekció lesz az egyetlen fegyvere. Aztán már nem számíthat semmire, csak önmagára.

Majdnem negyed öt volt, az eső egyre jobban zuhogott. A szélvédő kezdett bepárásodni, Osborn a kezével próbálta letörölgetni. Egy ilyen napon egészen biztosan nem lesz senki a parkban. Legalább az idővel szerencséje van.

Hátrapillantott a vállá fölött Kanarackra, akinek óriási erőfeszítésébe került a lélegzés. Osborn látta a szemében a rettegést, ahogy minden lélegzetvétel után attól kellett félnie, hogy lesz-e ereje a következőre.

A lámpa sárgáról pirosra váltott, Osborn megállt egy fekete Ferrari mögött. Megint hátrapillantott. Nem tudta eldönteni, hogy tulajdonképpen mit is érez. Diadalt kellett volna éreznie, de furcsa mód nem így volt. Egy tehetetlen, halálra rémült emberi lényt látott, akinek fogalma sincs, hogy mi történik vele, és kétségbeesetten küszködik minden csepp levegőért, hogy életben maradjon. Hogy ez a lény mélységesen gonosz, hogy legalább két ember halála szárad a lelkén, és hogy megnyomorította és tönkretette Osborn egész életét, valahogy ebben a pillanatban nem jelentett semmit. Ha most a tervei szerint cselekszik, és megöli, azzal ő is hozzá hasonlóvá válik, amit nem akart. Ezek szerint most ki kellene szállnia, itthagyni Kanarackot, és meghagyni az életét. De nem, ezt nem teheti. Még van valami, amit meg kell tudnia.

MIÉRT. Miért ölte meg az apját?

A lámpa zöldre váltott, az autósor megindult. Percről percre jobban besötétedett, az autók lassan bekapcsolták a sárgás fényű reflektorokat. Elérték az avenue de Clichy. Osborn balra fordult, az országút felé.

Alig pár száz méterrel mögötte egy új, sötétzöld Ford előzött, és felgyorsított. Az avenue de Clichy fordulva a jobb oldali sávba húzódott, és lelassított. Már csak három autó választotta el Osborn Citroenjétől. A kocsiban egy magas, kék szemű, sápadt férfi ült. A szemöldöke éppolyan világos gesztenyebarna volt, mint a haja. Esőkabátja alatt sötét sportzakót, sötétszürke flanelnadrágot, és sötét garbót viselt. A szomszédos ülésen egy nyitott Párizs-térkép hevert. A férfit Bernhard Ovennek hívták, és ma ünnepelte a negyvenkettedik születésnapját.

36

– Hallja, amit mondok? – kérdezte Osborn, miközben északkelet felé haladtak a folyómenti országúton. Az eső úgy szakadt, mintha dézsából öntenék, az ablaktörlők ritmikusan táncoltak ide-oda a szélvédőn. Balra éppen hogy látni lehetett a Szajnát a sötét sorakozó fák között. A parkhoz vezető kis mellékút még nagyjából egy kilométerre volt.

– Hallja, amit mondok? .– ismételte meg Osborn, és a visszapillantó tükörbe nézett, aztán hátra is fordult.

Kanarack feküdt, és a kocsi tetejét bámulta. A lélegzete kezdett szabályosabbá válni.

– Ah...aha... – nyögte.

Osborn visszafordult és az utat nézte.

– Azt kérdezte, tudom-e, mi történt Jean Packard-al. Én azt feleltem, tudom. De talán maga is tudni akarja, hogy mi történt magával. Egy injekciót kapott, egy szukcinilkolin nevű szert, ami megbénítja a vázizmokat. Épp csak egy kis kóistolót kapott belőle. Van nálam még egy fecskendő, egy sokkal nagyobb dózissal. Hogy beadom-e vagy sem, az magától függ.

Kanarack mereven nézte a kocsi tetejét, és igyekezett nem gondolni rá, hogy esetleg még egyszer keresztül kell mennie azon, amin az előbb.

– Engem Paul Osbornnak hívnak. 1966. április 12-én egy bostoni utcán sétáltam az apámmal, George Osbornnal. Tízéves voltam akkor. Épp egy új baseball-kesztyűt akartunk venni nekem. Hirtelen egy férfi kilépett a tömegből, és hasbaszúrta az apámat, aztán elfutott. Az apám összeesett, és meghalt. Azt akarom megtudni, miért tette az a férfi azt, amit tett.

Úristen, gondolta Kanarack. Szóval erről van szó. Tehát nem ők jutottak a nyomára. Milyen egyszerűen el lehetett volna intézni!

– Várok – szólalt meg Osborn. Kanarack érezte, hogy lelassítanak. Fákat pillantott meg odakinn, a kocsi bekanyarodott, és nagyot zökkent egy gödörben. Aztán megint gyorsítottak, és megint fák suhantak el az ablak előtt. Egy perc múlva megálltak, hallotta, hogy Osborn sebességet vált. Rükvercben ment pár métert, aztán éles kanyart tett, és elindult lefelé egy lejtőn, majd pár másodperc múlva megállt.

Fémes csikorgás hallatszott, ahogy Osborn behúzta a kéziféket, aztán nyílt és becsapódott az ajtó. Hirtelen a Kanarack melletti ajtó is kinyílt, és Osborn ott állt, kezében a fecskendővel.

– Kérdeztem valamit, de még nem kaptam rá választ – mondta.

Kanarack tüdeje még mindig égett. A legkisebb lélegzetvétel is a kínok kínját jelentette.

– Hadd mondjam el, mi fog történni. – Osborn kicsit félrelépett a kocsitól.

– Nézzen csak oda! – Megragadta Kanarack haját, és hátrarántotta a fejét. Igyekezett visszafogni a dühét, de nagyon nehezeire esett. Kanarack lassan arra fordította a tekintetét, erőlködve próbált látni valamit a sötétségben. Alig tíz méterre meglátta a folyót.

– Ha azt hiszi, hogy ami eddig történt, pokoli volt – mondta Osborn halkan –, akkor képzelje el, milyen lesz a vízben, béna kézzel-lábbal. Egy ideig a víz színén marad, talán öt-tíz másodpercig. És mit gondol, mi fog történni, ha elsüllyed?

Kanarack Jean Packard-ra gondolt A magánnyomozó információk birtokában volt, amit ő mindenáron ki akart szedni belőle. Most valaki tőle akar megtudni valamit, ugyanolyan elszántan. Nincs más választása – ahogy Jean Packard-nak sem volt – mint hogy elárulja.

– Én... bérgyilkos... voltam – suttogta rekedten.

Osborn egy pillanatig azt hitte, rosszul hall. Vagy rosszul hallotta, vagy Kanarack szórakozik vele. Még szorosabban a hajába markolt, és hátrarántotta a fejét. Kanarack felkiáltott a fájdalomtól, amitől a tüdeje megint rettenetesen égni kezdett.

– Próbáljuk meg még egyszer – mondta Osborn.

– Fizettek érte... sok pénzt – köhögte fuldokolva Kanarack. A kilélegzett levegő úgy égette száraz torkát, mint a tűz.

– Fizettek érte? – Osborn meg volt döbbenve. Sok mindenre számított, de erre nem. Mindig azt hitte, az apja halálát egy örült oktalan cselekedete okozta. El sem tudott képzelni semmilyen motivációt, ahogy a rendőrség sem.

És most Kanarack valami egészen mást állít. Valami teljesen értelmetlen dolgot. Az apja sebészeti műszereket tervezett, egyszerű, csendes ember volt, senkinek nem tartozott egy fillérrel sem, és soha életében nem sértett meg senkit. Nem olyan valaki, akit bárki meg akarna gyilkoltatni. Osborn csak arra tudott gondolni, hogy Kanarack hazudik.

– Az igazat mondd, te hazug disznó! – Osborn dühöngve kirángatta Kanarackot a kocsiból, aki ordított a fájdalomtól, minden hang belehasított a tüdejébe. Egy pillanat alatt ott álltak a térdig érő vízben. Osborn a kezében tartotta a fecskendőt. A víz alá nyomta Kanarackot Tízíg számolt, addig ott tartotta, aztán elengedte.

– Az igazat akarom hallani, a rohadt életbe!

Kanarack rémülten köhögött és prüszkölt Miért nem hisz neki? Ölje meg, de ne így!

– Az igazat mondtam... zihálta. – Az apját... meg három másikat... Wyomingban... Newjersey-ben... egyet Kaliforniában. Valaki... megbízott Utána... megpróbáltak... engem is... eltenni láb alól.

– Kicsoda? Ki a fene bírta meg?

– Nem fog hinni nekem...

A folyó örvénylett körülöttük, az eső csak úgy szakadt, a sötétben alig lehetett látni valamit Osborn szorosabban ragadta meg Kanarack gallérját, és az orra elé tartotta a fecskendőt.

– Azért próbáljuk meg, hátha elhiszem.

Kanarack megrázta a fejét.

– Gyerünk! – ordított rá Osborn, és megint a víz alá nyomta. Aztán felrángatta, és a karjának szegezte az injekciót.

– Halljuk – sziszegte Osborn. – Az igazat!

– Jézusom, ne! Kérem! – könyörgött Kanarack.

Osborn szorítása engedett. Meglátta Kanarack tekintetében, hogy igazat mondott, és megértette, hogy nincs az az ember, aki ilyen helyzetben hazudna.

– Tudni akarom a nevét – mondta Osborn. – Ki adta a megbízást?

– Scholl. Erwin Scholl. – Kanarack előtt megjelent Scholl arca. Magas, kisportolt férfi, teniszöltözékben. Kanarackot 1966-ban küldték el egy Long Island-i házba, egy régi ezredese ajánlotta a munkára, aki még a hadseregből ismerte. Scholl nagyon barátságos volt Szóban kötötték az üzletet, és kézfogással pecsételték meg. Minden gyilkosságért huszonötezer dollár készpénzben. A fele előre, a másik fele azután, ha majd jelenti, hogy elvégezte a munkát. A gyilkosságok után visszament Schollhoz, aki annak rendje és módja szerint azonnal fizetett is, megköszönte, és kikísérte. Alig néhány perc múlva azonban, amikor visszafelé tartott a városba, a kocsiját leszorította az útról egy limuzin. Két férfi ugrott ki belőle, automata fegyverekkel. Kanarack azonban gyorsabb volt, mindkettőt lelőtte, és elmenekült. Ezután még háromszor gyors egymásutánban próbálták meggyilkolni: a lakásán, egy étteremben, és egyszer az utcán. Mindegyik alkalommal sikerült elmenekülnie, de tudta, hogy továbbra is a nyomában vannak, és csak idő kérdése, hogy mikor jár sikerrel egy újabb kísérlet így aztán Agnes Demblon segítségével maga vette kezébe a dolgokat. Megölte a társát, Willie Leonardot, felgyújtotta a kocsiját, és úgy rendezte, hogy azt higgyék, ő ült benne. Aztán eltűnt.

– Ki az az Erwin Scholl? – Osborn egy-két centivel tartotta a víz fölött Kanarack fejét.

– Long Islanden lakott. Egy nagy házban a Westhampton Beach-en.

Osborn szemében könnyek ültek. Alig tudott uralkodni magán. Kanarack tehát nem egy közveszélyes örült, aki minden ok nélkül végzett az apjával. Professzionális bérgyilkos, aki csak a dolgát tette. Az apja meggyilkolása hirtelen személytelenné vált. Az emberi érzéseknek nem volt semmi köze hozzá. Pusztán csak egy üzleti tranzakció.

A miéltre tehát még mindig nincs válasz. Tévedés. Ez az, csak valami tévedés lehetett.

– Ugye, összetévesztette az apámat valakivel? Nem is őt akarta megölni? Kanarack a fejét rázta.

– Nem. Őt kellett megölnöm. Meg másik hármat.

Osborn mereven nézett rá. Dehát ez örülség! Lehetetlen!

– Úristen, dehát miért? – kiáltott fel.

Kanarack felnézett rá. Már könnyebben lélegzett, és a kezében-lábában is enyhült a görcs. A fecskendő még mindig ott volt Osborn kezében. De talán van még esélye a szabadulásra. Osborn hirtelen összerezett, és a part felé nézett. Kanarack követte a tekintetét. A lejtőn egy magas, esőkabátos férfi közeledett a folyó felé. Valamit tartott a kezében. Lassan felemelte. Egy pillanat múlva recsegő hang harsant, mint egy tucatnyi harkály kopogása. A víz szinte forrni kezdett körülöttük. Osborn érezte, hogy valami a combjához csapódik, és

hátrazuhan. A víz tovább pezsgett. Próbált felállni, és látta, hogy a férfi már a vízben gázol, a fegyvere még mindig recseg a kezében.

Osborn félrevetődött, lemerült a víz alá és úszni kezdett. Fogalma sem volt, milyen irányba megy. Valami megint a testéhez ütődött, és belekapaszkodott. Hirtelen érezte, hogy elkapja az áramlat, és magával sodorja, azzal a valamivel együtt. A tüdeje égett, levegő után kapkodott, de az áramlat lefelé sodorta a folyó fenekére. Megint érezte, hogy valami nekiütődik, és egész belegabalyodik. Próbálta kiszabadítani magát. A tüdeje már majd szétrobbant. Muszáj levegőt vennie. Hatalmasat rúgott, és fellökte magát a felszínre.

Lihegve bukkant ki a vízből, zihálva szívta be a friss levegőt. Ugyanebben a pillanatban észrevette, hogy nagy sebességgel sodródik lefelé. Körbenézett, a távolban épp hogy ki tudta venni a folyó partját. Ha hátranézett, látta az országúton haladó autók reflektorainak fényét. A folyó kellős közepén sodorta az áramlat.

Bármilyen volt is az, ami beleakadt, amikor a felszínre bukkant már nem érezte. Szabadon sodorta az áramlat, de ekkor hirtelen megint beleütközött valamibe. Egy sötét tárgyat látott, mintha egy fatönk lenne, az egyik végén valami mohaszerűséggel benőve. Megpróbálta arrébb lökni. Ekkor egy kéz merült fel a vízből, és megmarkolta a karját. Osborn rémülten felordított, és megpróbálta kitépni magát a szorításból. Aztán meglátta, hogy amit mohának hitt, az nem moha volt, hanem emberi haj. Mennydörgés csattant. Az eső tovább zuhogott. Vadul igyekezett letépni az ujjakat a karjáról, és ellökni magától a testet, de nem sikerült. Egy villám fényénél hirtelen meglátta az arcát – az egyik fele teljesen hiányzott, a golyózápór szétlőtte. Az ujjak szorítása lassan-lassan engedett, és ami megmaradt Henri Kanarack holttestéből, lassan elsodorta a folyó.

Amikor Henri Kanarack – avagy Albert Merriman – felnézett Osborn vállá fölé, és meglátta közeledni a magas, esőkabátos férfit, azonnal ismerősnek tűnt neki, az volt az érzése, hogy már látta valahol. Aztán eszébe jutott: azon az estén, amikor Jean Packard meggyilkolása után a Le Bois-ban üldögélt, ez az ember jött be a sörözőbe. Körülnézett, egy pillanatra össze is akadt a tekintetük, aztán kiment. Arra is emlékezett, mennyire megkönnyebbült, hogy nem Osborn volt, és nem is valami rendőr. Azt gondolta magában, hogy senki, egy idegen. Tévedett.

Délután két óra előtt öt perccel, párizsi idő szerint este 8:55-kor Elton Lybarger egy nyugágyban heverészett, a köntösébe burkolózva, és elnézte a Sangre de Cristo hegység árnyékát, mely lassan kezdett átkúszni a háromszáz méteres mélységben fekvő völgyön. Az ölében egy Sony walkman hevert, Ronald Reagan összegyűjtött beszédeit hallgatta.

Elton Lybarger ötvenhat éves volt, San Franciscóból érkezett ide az előkelő Rancho de Piñon szanatóriumba, május 3-án, hét hónappal azután, hogy súlyos szélütés érte. Éppen üzleti úton volt az Egyesült Államokban, egyébként Svájcban élt. A szélütés után fél oldala megbénult, és nem tudott beszélni. Most, majdnem egy évvel később már tudott bottal járni és beszélni, ha lassan és akadozva is.

Tíz kilométernyire egy ezüst színű Volvo a ragyogó sivatagi napfényből rágördült a fenyőfákkal szegélyezett, árnyékos Paseo del Norte országútra, mely a völgyből a Rancho de Piñonhoz vezetett. A kormánykeréknél Joanna Marsh ült, egy csúnyácska, kissé molett, harminckétéves gyógytornász, aki az utóbbi öt hónapban hetente ötször tette meg a kétórás utat taosi otthonából. Ez lesz az utolsó látogatása Elton Lybargernél a szanatóriumban. Ma autóval elviszi Santa Fébe, onnan helikopterrel Albuquerque-be, majd tovább Chicagóba, ahol fel fognak szállni az American Airlines 38-as zürichi járatára. Elton Lybarger Joanna Marsh kíséretében ma végre hazatérhet.

Mindenkitől elbúcsúztak, a kocsai ajtaja becsapódott, egy intés a biztonsági őrnek a kapunál, és Joanna kimanőverezett a Volvóval a Rancho de Piñon kapuján, aztán ráfordult a Paseo del Nortéra.

Joanna hátranézett a hátsó ülésre. Lybarger mosolyogva nézte az elsuhanó tájat. Mióta csak ismerte, még soha nem látta mosolyogni.

– Tudja, hová megyünk, Mr. Lybarger? – kérdezte.

Lybarger bólintott.

– Na, hová? – faggatta tréfásan Joanna.

Lybarger nem válaszolt, csak tovább nézte a tájat, ahogy lefelé ereszkedtek a fenyőerdőt áthatító meredek, kanyargós úton.

– Nos, hová is megyünk, Mr. Lybarger? – Joanna nem volt biztos benne, hogy egyáltalán hallotta-e, amit az előbb kérdezett, vagy hallotta, csak nem értette. Bármilyen szépen rendbe jött is, még mindig voltak időszakok, amikor szemmel láthatóan nem jutott el hozzá, amit mondtak neki.

Lybarger előrehajolt, kezével kicsit megkapaszkodott a támlában, hogy megtámassza magát a kanyarokban. Nem felelt semmit.

Amikor leértek a völgy aljába, Joanna ráfordult a 3-as számú új-mexikói országútra, Taos felé. Egy csapat színes mezbe öltözött biciklista mellett haladtak el. Joanna integetett nekik.

– A barátaim Taosból – mondta mosolyogva, és megint Lybargerre pillantott Talán a hazatérés öröme miatt olyan hallgatag, gondolta.

Lybarger előrehajolva ült, és olyan zavartan nézett Joannára, mintha mély álomból ébredt volna.

– Jól érzi magát? – kérdezte Joanna.

Rémülten arra gondolt, hogy talán megint szélütés érte, és azonnal vissza kellene fordulni vele a szanatóriumba.

– Igen – szólalt meg halkán a férfi.

Joanna egy pillanatig csak nézte, aztán megnyugodva elmosolyodott.

– Dőljön hátra és pihenjen, Mr. Lybarger. Hosszú út áll még előttünk.

Lybarger nem felelt, csak hátradőlt, de aztán megint Joannára nézett. Az arcán továbbra is zavart kifejezés ült.

– Valami baj van, Mr. Lybarger?

– Hol van a családom?

– Hol van a családom? – kérdezte újra Lybarger.

– Biztosan várni fogják – Joanna hátradőlt a repülőgép ülésén, és lehunyta a szemét. Még három órája sem repültek, ezalatt Lybarger pontosan tizenegyszer tette fel ugyanazt a kérdést. Nem volt benne biztos, hogy még a szélütés utóhatása-e, hogy folyton ugyanazt ismételteti, vagy tényleg amiatt aggódik, hogy várni fogja-e a családját Zürichben. Igazság szerint mióta Joanna foglalkozott vele, egyetlen egyszer sem látogatta meg senki, csak a háziorvosa, dr. Salettl, aki hatszor repült oda Salzburgból Új-Mexikóba. Fogalma sem volt róla, hogy várni fogják-e a repülőtéren a rokonai. Soha nem került kapcsolatba senkivel a családjából, az orvosán kívül csak az ügyvédjével beszélt egyszer, amikor felhívta, és megkérte, hogy kísérje el Mr. Lybargert Svájcba.

A kérés nagy meglepetésként érte Joannát. Hiszen alig járt még bárhol Új-Mexikón kívül, az Egyesült Államokat pedig még soha nem hagyta el. Úgyhogy az ajánlat, az első osztályú repülőjegy Európába plusz ötezer dollár, túl bőkezű volt ahhoz, hogy visszautasítsa. Ebből ki tudja fizetni a hátralévő részleteket a Volvóra, és még ha csak rövid ideig lesz is Svájcban, akkor is olyan élmény lesz, amiben egyébként nemigen lehetne része. De mindezeket túl szívesen is csinálta. Nagy súlyt helyezett rá, hogy teljes odaadással törődjön minden betegével, és Mr. Lybarger sem volt kivétel. Amikor foglalkozni kezdett vele, alig tudott lábra állni, és nem csinált semmit, csak kazettákat hallgatott a walkmanjén meg tévét nézett Mostanra – habár még mindig állandóan magnót hallgatott vagy tévézett – már botra támaszkodva akár egy kilométert is tudott járni egyedül, minden segítség nélkül.

Joanna a gondolataiból kizökkenve észrevette, hogy a gép fedélzetén időközben sötét lett. A legtöbben aludtak, bár egy film ment a vetítövászon. Lybarger némán ült, Joanna először azt hitte, ő is alszik, de aztán rájött, hogy teljesen bele van merülve a filmbe. Mozi, tévé, magnó, kultúrszemét vagy

klasszikus, sport vagy politika, rock vagy opera – Lybarger szinte falt mindent, szórakozás- vagy tudásvágyból. Joanna nem értette a dolgot. Talán a menekülés egy fajtája, gondolta. De hogy mi elől menekül, azt el sem tudta képzelni.

Joanna magára húzta a plédet és hátradőlt. Egyetlen bánata az volt, hogy Henryt, tízhónapos bernátheagyijét kénytelen volt egy kutyapanzióban hagyni az öt napra, amíg elutazik; túl nagy szívesség lett volna bármelyik barátját megkérni, hogy fogadja be ötvenkilós kedvencét. De csak öt napig lesz távol, addig Henry is megszerez valahogy.

38

Vera, már délután három óra óta sikertelenül próbálta elérni Osbornt. Négyszer is hívta, de nem vette fel. Ötödszörre a hotel portájára telefonált, és megkérdezte, Mr. Osborn nem utazott-e el véletlenül. Nem. Látták-e már aznap? A recepció az azt mondta, kora délután látta utoljára Mr. Osborn, amikor átment a halion a lift felé, feltehetőleg a szobájába tartott.

Vera eddig igyekezett elnyomni magában az aggodalmat, de kezdett egyre jobban félni.

– Hétszer hívtam a szobáját ma délután, de nem vette fel a telefont. Fel tudnának esetleg küldeni valakit, hogy megnézzze, nincs-e valami baj? – mondta határozottan. Igyekezett nem gondolni a szukcinilkolinra és arra, hogy Osborn saját magán akart kísérletezni vele. Paul kitűnő orvos, és tudja, hogy mit csinál. De bárkivel előfordulhat, hogy elkövet valami hibát, és egy ilyen szerrel, mint a szukcinilkolin nem lehet játszani. Egy véletlen túladagolástól pillanatok alatt meg lehet fulladni.

Vera lerakta a kagylót, és az órára nézett. Háromnegyed hét volt.

Tíz perc múlva megcsörrent a telefon. A hotelportás volt az, és közölte, hogy Mr. Osborn nincs a szobájában. Kicsit habozott, aztán megkérdezte, hogy Vera a rokona-e. Vera szíve rémülten dobogni kezdett.

– Közeli barátja vagyok. Miért, mi történt? – kérdezte.

– A szoba... – a portás elhallgatott, mintha a jó szót keresné –, van egy kis probléma Mr. Osborn szobájával. A bútorzattal némi baleset történt.

– Probléma? Baleset? Miről beszél?

– Mademoiselle, ha lenne szíves megmondani a teljes nevét. Már kihívtuk a rendőrséget, és szeretnének önnel is beszélni.

Amikor a szállodából odatelefonáltak a rendőrségre, hogy az egyik szobában, ahol egy Paul Osborn nevű amerikai orvos lakik, verekedés nyomára bukkantak, Barras és Maitrot ment ki a hívásra. Egyikük sem tudta mire vélni a

dolgot. Az ajtófélfá ki volt szakadva a falból, szemmel láthatón valaki kívülről erősen belökte az ajtót. A szobában teljes felfordulás uralkodott. Az ágyat félrelökték, az asztal felborult. Egy majdnem üres üveg Johnny Walker Black a földön állt az asztal mellett, meglepő módon sértetlenül. Az éjjeliszekrény-lámpát leverték, egy centivel a föld felett csüngött, csak a zsinórja tartotta.

Osborn minden holmija a szobában volt, a ruhái, a tisztálkodószerei, a tárcája iratokkal, utazócsekkkel, repülőjeggyel; és egy jegyzetömböt is találtak, néhány telefonszámmal. A tévé alatt a földön egy aznapi újság hevert, a moziműsornál kinyitva, egy mozi címe bekarikázva.

Barras leült a kis jegyzetömbbel, és végignézte a telefonszámokat. Az egyiket azonnal felismerte: a kapitányságé volt. Egy másik az Air France-é. A harmadik egy autókölcsönzőé. Még négy számot kellett azonosítani. Az egyik a Kolb International nyomozóirodájé volt. A második egy angol nyelvű mozié a boulevard des Italiensen, ugyanazé, mint amelyik be volt karikázva az újságban. A harmadik egy magánlakásé a Szent Lajos-szigeten, V. Monneray, akinek a nevét és telefonszámát a hotelportás is megadta a rendőrségnek. Az utolsó telefonszám egy kis pékségé volt a Gare du Nord közelében.

– Tudod, mi ez? – Barras felnézett. Maitrot épp akkor jött ki a fürdőszobából, és a hüvelyk- és mutatóujja között egy kis orvosságos üvegcset tartott. Bár bizonyíték nem volt rá, hogy bármilyen bűntény történt volna a szobában, azért a felfordulás ahhoz elég volt, hogy legalábbis gyanút ébresszen a nyomozókban. Ezért aztán mind a ketten gumikesztyűt húztak, hogy el ne kenjék az esetleges ujjlenyomatokat.

Barras elvette az üvegcset, és alaposan megnézte.

– Szukcinilkolin-klorid – olvasta el a címkét. Visszaadta, és megrázta a fejét. – Fogalmam sincs, mi lehet. Itteni gyógyszerútból van. Ellenőriztetni kell.

Ekkor belépett egy rendőr a hotelportással és Verával.

– *Messieurs*. Ez a hölgy telefonált az előbb.

Osborn nem érzékelt semmit maga körül, csak sötétséget és nedvességet. Arccal lefelé hevert valami nedves homokban. Fogalma sem volt, hol van, és hány óra lehet. Valahonnan a közelből hallotta a víz susogását, és nagyon boldog volt, hogy kikerült belőle. Szörnyen kimerült volt, érezte, hogy kezd erőt venni rajta az álmoság, hirtelen valami még nagyobb sötétség ereszkedett le rá, és arra gondolt, ez már a halál. Ha nem tesz valamit nagyon gyorsan, meg fog halni.

Felemelte a fejét és segítségért kiáltott. De a nagy csendben csak a folyó hangját hallotta. Ugyan ki hallaná meg a kiáltását, itt az isten háta mögött? A halálfélelem és a kiáltás erőfeszítése azonban felgyorsította a pulzusát, és kiélesítette az érzékeit. Most először fájdalmat érzett, valami erős lüktetést a bal

combja hátuljában. Odanyúlt, és finoman megtapintotta. Érezte, hogy véres lett a keze.

– A rohadt életbe! – átkozódott rekedten. Felkönyökölt, és próbálta kideríteni, hol van. A talaj lágy volt, nyirkos, homokos. Ha kinyújtotta a bal kezét, a vízbe ért. Ahogy jobbra nyúlt, az arcától alig egy-két centire egy kidőlt fatörzset talált. Tehát valahogy kijutott a partra, talán a saját erejéből, talán a víz sodorta ki. Felvillant előtte Kanarack megcsonkított testének borzalmas képe. Aztán eszébe jutott a magas férfi a folyóparton, aki rájuk lőtt.

Hirtelen beléhasított, hogy az illető esetleg követte, hogy befejezze, amit elkezdett. Osborn nem tudta, milyen súlyos a sérülése, mennyi vért veszíthetett, hogy egyáltalán fel tud-e állni. Meg kell próbálnia. Nem maradhat itt, akár a közelben ólálkodik a magas férfi, akár nem, mert előbb-utóbb elvérzik.

Lassan tapogatózva a kidőlt fa felé nyúlt. Egyik kezével megragadta, és felhúzódkodott. Eles fájdalom hasított belé, és gondolkodás nélkül felkiáltott összeszedte magát, némán feküdt, minden érzeke éber volt. Ha a magas férfi itt járkál valahol, a kiáltás pont ide fogja vezetni. Visszatartotta a lélegzetét, hallgatózott, de nem hallott semmit, csak a folyó loccsanásait.

Kicsatolta a nadrágszóját, kihúzta, és egy faág segítségével a seb fölött elszorította vele a combját. Úgy egy perc múlva érezte, hogy kezd zsibbadni, és kicsit a fájdalom is enyhült. Jobb kezével a fatörzsbe kapaszkodott, nagy nehezen maga alá húzta az ép lábát, és valahogy fölállt. Megint hallgatózott. Továbbra sem hallott semmit, csak a víz csobbanásait.

A sötétben tapogatózva letört egy vastagabb faágat. Közben megérezte, hogy valami súly lehúzza a kabátzsebét. Odanyúlt az ujjai az automata pisztoly körül zárultak össze, amit Kanaracktól vett el. El is feledkezett róla, csodálkozott, hogy nem esett ki a zsebéből, miközben a vízben sodródott. Fogalma sem volt, hogy működik-e még. Mindegy, szükség esetén már az is segíthet, ha csak rászzegezi valakire. Talán egy perc előnyt szerezhet így a magas férfival szemben. Fogta a faágat, rátámaszkodott, félig mint egy mankóra, félig mint egy botra, és elindult a sötétségben, eltávolodva a folyó csobogásától.

39

Október 8., szombat, hajnali negyed négy

Agnes Demblon a nappaliban üldögélt, éjfél óta a második doboz Gitane-t kezdte elfüstölni, és közben mereven bámulta a telefont. Ugyanaz a gyűrött nadrágkosztüm volt rajta, amiben munkába ment és amit egész pénteken

viselt. Nem evett, nem mosakodott. Mostanra Henrinek már rég vissza kellett volna jönnie, vagy legalábbis telefonálnia kellett volna. Érezte, hogy valami baj történt. De mi? Biztos volt benne, hogy Kanarack ugyanolyan profi módon elbánt az amerikaival is, ahogyan Jean Packard-ral.

Agnes felállt és elnyomta cigarettáját a teli hamutartóban. Már fél négy. Szombatonként a pékség fél napig tartott nyitva. Alig két óra múlva indulnia kell munkába. Aztán eszébe jutott, hogy Henri elvitte a kocsit. Akkor metróval kell mennie, ha az egyáltalán közlekedik már ilyenkor. Nem is tudta, olyan rég kocsival járt már.

Legfeljebb hív majd egy taxit. A hálósobába ment, levetkőzött, pongyolába bújt. Az ébresztőórát beállította háromnegyed ötre, aztán lefeküdt. Magára húzta a takarót, leoltotta a lámpát. Ha el tud aludni, hetvenöt perc is több a semminél.

Az utca túloldalán a magas férfi, Bernhard Oven ült a sötétzöld Fordban, és az órájára nézett 3:37.

Mellette az ülésen egy szögletes, fekete műanyag tárgy hevert, olyasféle, mint egy tévé távirányítója. A bal felső sarkában egy digitális óra számjegyei világítottak. Felemelte, beállította az órát három perc harminckét másodpercre. Aztán beindította a Fordot, és megnyomott egy piros gombot. Az óra működni kezdett, és elkezdte a visszaszámlálást

Bernhard Oven még egy pillantást vetett az elsötétedett házra, aztán elhajtott.

3:32:16

A ház alagsorában hét kis csomag kompakt, elektronikus gyújtószerkezettel ellátott plasztikbomba volt elhelyezve. Valamivel éjjel kettő után Oven betört egy pinceablakot, és bemászott. Villámgyorsan dolgozott, alig öt perc alatt elhelyezte a plasztikbombákat a pincében tárolt ócska bútorok között, különös figyelmet szentelve a több ezer literes tartálynak, melyben az épület fűtéséhez szükséges tüzelőolaj volt. Aztán kisurrant ugyanott, ahol jött, és visszaült a kocsijába. 2:40-re minden lakásban kialudtak a fények, egyet kivéve. Fél négy után öt perccel Agnes Demblon is leoltotta a lámpát.

3 óra után 39 perccel és harminc másodperccel a bomba felrobbant.

Az American Airlines zürichi járata reggel 8:35-kor ért földet a Kloten repülőtéren, a vártnál húsz perccel korábban. A légitársaság adott egy tolokocsit, de Elton Lybarger ragaszkodott hozzá, hogy a saját lábán szálljon le a

gépről. Végre találkozhat a rokonaival, akiket régen nem látott, és nem akarta, hogy azt higgyék, egy nyomorékot kapnak vissza, aki csak a terhükre lesz.

Joanna fogta a kézipoggyászat, amit magukkal vittek a gépre, és Lybarger mögött állva várta, míg a többi utas is kiszáll. Aztán a kezébe nyomta a botját, figyelmeztette, hogy óvatosan lépkedjen, és Lybarger elindult.

Amikor az ajtóhoz ért, nem vett tudomást a stewardess mosolyáról és jókívánságairól, csak elszántan szorongatta a botját. Nagy lélegzetet vett, és kilépett.

– Kicsit ideges még. Köszönünk mindent – mondta Joanna mentegetőzve, és utána sietett.

Miután átjutottak a vám- és útlelvizsgálaton, kiléptek a repülőtér előcsarnokába. Joanna kicsit aggódott, hogy mi lesz, ha senki nem várja őket. Fogalma sem volt, hol lakik Elton Lybarger, még egy telefonszámot sem tudott. Amikor kiléptek az üvegajtón, hirtelen egy hattagú rezesbandával találták szembe magukat, mely azonnal rázendített. Vagy húsz rendkívül elegáns férfi és nő állt ott, akik hirtelen tapsban törtek ki. Mögöttük négy libériás sofőr álldogált, akik szintén bekapcsolódtak a tapsba.

Lybarger megállt, és nagy szemeket meresztett Joanna nem tudta, felismeri-e őket, vagy sem. Aztán egy magas nő bundában és fátylas kalapban odarohant egy hatalmas csokor sárga rózsával, Lybarger nyakába borult, és csókokkal árasztotta el.

– Bácsikám! Isten hozott itthon. Mennyire hiányoztál!

A többiek is azonnal Lybarger köré sereglettek. Joannáról, aki döbbenetn állt, senki nem vett tudomást. Az öt hónap alatt, mióta a kezelése alatt állt, Lybarger soha egyetlen szóval sem említette, hogy ilyen gazdag és befolyásos ember. Mi ez a nagy felhajtás most hirtelen? Valahogy nagyon furcsa volt az egész. Mindegy, nem az ő dolga.

– Miss Marsh? – a tömegből kiválva egy feltűnően jóképű férfi lépett oda hozzá.

– A nevem Von Holden. Mr. Lybarger vállalatának alkalmazottja vagyok. Ha megengedi, elkísérem a szállodájába.

Von Holden harminc-egynéhány éves lehetett, karcsú, majdnem száznyolcvan centi, és olyan vállas, mint egy úszó. Gesztenyebarna, egészen rövidre nyírt haja volt, tökéletesen szabott, duplasoros sötétkék csíkos öltönyt viselt, fehér inggel és finom mintás nyakkendővel.

Joanna elmosolyodott.

– Nagyon köszönöm. – A tömeg felé pillantott, és látta, hogy valaki hozott egy tolészéket, és két sofőr épp odatámogatja Lybargert – Szólnom kellene Mr. Lybargernek.

– Biztosan meg fogja érteni – mondta kedvesen Von Holden. – A vacsoránál úgyis találkozik majd vele. Erre legyen szíves.

Von Holden fogta Joanna bőröndjét, és egy oldalsó ajtón át a lifthez vezette, öt perc múlva már egy Mercedes hátsó ülésén ültek, útban Zürich felé.

Joanna soha életében nem látott még ennyi zöldet. A fák és a rétek mindenfelé élénk smaragdzöldek voltak. Mögöttük a horizonton kísértetiesen rajzolódott ki az Alpok vonulata, a csúcsokat most is hó borította, bár még csak kora ősz volt Új-Mexikó, Joanna szülőföldje csupa-csupa sivatag volt, a modern nagyvárosok és elegáns bevásárló központok ellenére zord vidék, prérifarkasok és csörgőkígyók hazája. Az ottani hegyek és a rétek, melyeket tavasszal egy rövid időszakra buja vadvirágok borítanak ugyan, ilyenkor barnák, porosak és csontszárazak.

Svájc egészen más volt. Joanna már a repülőgép ablakából meglátta, amikor ereszkedni kezdtek lefelé. A limuzin közben megérkezett Zürichbe, az óvárosba, mely a rómaiaktól a Habsburgokig nyúló, gazdag történelmi múlttal dicsekedhet. A középkori utcácskák fölé szürke kőből épült gótikus és még régebbi épületek tornyosultak, melyek már évszázadokkal azelőtt is itt álltak, hogy Új-Mexikóban megjelentek az első olajméccsessel megvilágított kunyhók.

– Még soha nem járt erre felé? – nézett rá Von Holden mosolyogva.

– Nem, soha.

– Ha berendezkedett a szobájában, utána szívesen megmutatom a várost – mondta Von Holden udvariasan. – Persze, csak ha nincs ellene kifogása.

– Nem, dehogy. Nagyszerű lenne!

– Helyes.

Az autó balra fordult, és végighajtott a Bahnhofstrassén. Elegáns üzletek és kávéházak mellett suhantak el, melyek az óriási, de nem fitogtatott gazdagság hangulatát árasztották. A Bahnhofstrasse végében türkizkék vízfelület csillogott – a „Zürichsee”, magyarázta Von Holden. Rajta kis hajók pöfögtek, melyek hosszú, fehér tajtékcsíkokat hagytak maguk mögött a napfényben csillogó vizén.

Joanna úgy érezte magát, mintha elvarázsolták volna. Mindent gyönyörűnek talált, melegnek, barátságosnak és valahogy mélységesen biztonságérzetet sugárzóknak.

Hirtelen Von Holdenhez fordult.

– Mi a keresztnéve?

– Pascal.

– Pascal? – Joanna még soha nem hallotta ezt a nevet.

– Spanyol vagy olasz név?

Von Holden vállat vont, és elmosolyodott.

– Mindegyik, vagy egyik sem – mondta. – Argentínában születtem.

Osborn csak nézte a telefont, és azon tűnődött, lesz-e ereje még egy kísérletet tenni. Már háromszor próbálkozott sikertelenül. Úgy érezte, nem képes rá többször.

Hajnalban keveredett ki a kis erdőből, és a derengő félhomályban úgy látta, valami szántóföldfelére került. A közelben egy kis ház állt, be volt zárva, de odakinn szerencsére volt egy vízcsap. Osborn mohón ivott. Aztán eltépte a nadrágszárát, és amennyire tudta, kimosta a sebet. A vérzés nagyjából elállt, és amikor levette róla a szorítókötést, nem indult el újra.

Ezután valószínűleg elájulhatott, mert arra tért magához, hogy két, golfütőkkel felszerelkezett férfi hajolnak fölé, és franciául kérdezzgetik, hogy jól van-e. Amiről azt hitte, hogy szántóföld, valójában egy golfpálya volt.

Most a golfklub épületében üldögélt, és nézte a telefont. Nem tudott másra gondolni, csak Verára. Vajon hol lehet? Zuhanyozik? Nem, ennyi ideig nem. Dolgozik? Az lehet. Nem emlékezett pontosan, hogy mely napokon van bent a kórházban.

A klub igazgatója, egy alacsony, cingár, Levigne nevű ember hívni akarta a rendőrséget, de Osborn lebeszélte róla. Azt mondta, csak egy kis baleset érte, és egy barátja majd érte fog jönni, és elviszi. Nagyon félt a magas férfitől, de a rendőrségtől legalább annyira. Nagyon valószínű, hogy azóta rábukkantak Kanarack kocsjára, és miután Kanarack holtteste is előkerül a folyóból, nyilván nagyítóval fogják átvizsgálni a kocsit. A rendőrségen megvan az ujjlenyomata. Amikor bevitték, Barras maga vette le.

Mikor is volt az?

Osborn az órájára nézett. Ma szombat van. Hétfőn pillantotta meg először Kanarackot. Hat napja. Még csak ennyi lenne? És Kanarack most már halott. Hiábavaló volt a bonyolult haditerv, még mindig nem tudja a választ. Az apja halála éppolyan rejtély, mint eddig.

Hirtelen egy hangot hallott, és felnézett egy izmos férfi lépett a telefonhoz, és beszélni kezdett. Odakinn a kora hajnali ködöt ragyogó napsütés váltotta fel. Ez volt az első derűs nap, mióta Franciaországba jött. A golfpálya Verhon közelében feküdt, jó harminc kilométernyire Párizstól. Az ide-oda kanyargó Szajna legalább kétszer ekkora távolságra sodorta. Fogalma sem volt, hogy mennyi időt töltött a vízben, és mennyit gyalogolt utána a sötétségben.

Az asztalon előtte ott állt az erős kávé maradéka, amit Levigne hozott neki. Osborn felemelte, és kiitta az utolsó cseppeket is, aztán letette. Már az is kifárasztotta, hogy felemelje a kis csészét, és igyék.

A telefonáló férfi lerakta a kagylót, és kiment. Mi lesz, ha hirtelen belép a magas férfi? Kanarack pisztolya még mindig ott volt a zakója zsebében. De lesz-e ereje előhúzni, célózni és löni? Mindig jó lövő volt, éveken át sokat

gyakorolt is. Maga sem tudta, hogy miért. Az agresszió levezetésére? Sportból? Önvédelem az egyre rosszabb közbiztonság miatt? Vagy valami más volt az oka? Az az érzés, hogy egy napon szüksége lehet rá?

Megint a telefonra nézett. Próbáld meg még egyszer. Muszáj!

A lába teljesen merev volt, és attól félt, hogy ha megmozdul, újból elkezdődhet a vérzés. Amíg sokkos állapotban volt, a fájdalmat sem érezte igazán, de ahogy kezdett megnyugodni, a seb egyre jobban lüktetett, és nem tudta, meddig bírja még ki fájdalomcsillapító nélkül.

Az asztalra támaszkodva fölállt. A hirtelen mozdulattól megszédült, egy pár pillanatig csak állt, és imádkozott, hogy el ne vágódjék.

Ekkor belépett néhány golfozó, amikor meglátták, megtorpantak. Látták, hogy az egyikük mond valamit Levigne-nek, és felé mutogat. Ami persze nem volt csoda, elég megdöbbentő látványt nyújtott: üveges tekintet, szakadt, sáros ruhák, melyek csak úgy bűzlöttek a folyó szagától. De most ez aggasztotta a legkevésbé.

Megint a telefon felé fordult. Alig tíz lépésnyire volt, de akár olyan messze is lehetett volna, mint Kalifornia. Fogta a faágat, amit botnak használt, teljes súlyával ránehezedett, és tett egy lépést. A jobb kezével előbbre helyezte a botot, egy lépés a jobb lábbal. Utána húzni a balt, jobb kéz, jobb láb. Utána a bal. Megállás. Mély levegő.

Most már kicsit közelebb van a telefon.

Bár minden erejével az elérendő célra koncentrált, közben annak is pontosan tudatában volt, hogy nézik. Végül teljesen kimerülten odaért, lassan a kagyló után nyúlt, és leemelte.

Paul, egy golyó volt a térdinadban. Kivettem. Feküdj nyugodtan. Megismersz?

– Hát persze.

– Tudod, milyen nap van?

– Én... – Osborn kicsit tétovázott. – Szombat.

– Lemaradtál a gépedről. – Vera lehúzta a gumikesztyűt, aztán sarkon fordult, és kiment a szobából.

Osborn kicsit lazított, és körbenézett. Vera lakásában találta magát, a vendégszobában, meztelenül, hasonfekve. Egy perc múlva visszajött Vera, a kezében egy fecskendővel.

– Mi az? – kérdezte Osborn.

– Mondhatnám azt is, hogy szukcinilkolin – mondta Vera szarkasztikusan –, de ne izgulj, nem az. – Megállt mögötte, egy alkoholos vattával letörölt egy darabot a combján, aztán beadta az injekciót.

– Antibiotikum. Lehet, hogy nem ártana egy tetanuszinjekció sem. Ki tudja, mi úszkált még abban a folyóban Henri Kanarack holttestén kívül.

– Ezt meg honnan tudod? – Osbornnak hirtelen átvillant az agyán minden, ami történt.

– Elvesztetted az eszméleted a golfklubban, de arra még volt időd, hogy megadd nekik a telefonszámomat. Egy barátom kocsijával mentem oda. A golfozók nagyon kedvesek voltak, segítettek kicipelni a kocsinhoz. Csak néhány nyugtató volt nálam, azt mind beadtam neked.

– Mind?

Vera elmosolyodott.

– Jó sokat beszéltél. Mindenféle pasasokról. Henri Kanarackról, Jean Packard-ról, az apádról.

A távolban megszólalt egy sziréna. Vera arcáról lehervadt a mosoly.

– Voltam a rendőrségen.

– A rendőrségen?

– Tegnap este. Nagyon aggódtam miattad. Átkutatták a hotelszobádat, és megtalálták a szukcinilkolint. Fogalmuk sincs, mi az, vagy mire való.

– De te tudod.

– Most már igen.

– Ugye megérted, hogy nem mondhattam el?

Osborn szemhéja lassan elnehezedett.

– És a rendőrség...? – mondta gyengén.

Vera felállt, átsétált a szobán, felgyújtott egy kis lámpát, és leoltotta a csillárt.

– Nem tudják, hogy itt vagy. Legalábbis azt hiszem, nem tudják. Ha majd megtalálták Kanarack holttestét, meg a kocsiját tele az ujjlenyomataiddal, akkor valószínűleg meg fognak keresni, hogy megkérdézzék, hallottam-e felőled.

– És mit fogsz mondani nekik?

Vera lehajolt és az ajkával megérintette a homlokát.

– Senki nem fogja megtudni, megígérem.

De Osborn már nem hallotta. Lassan álomba zuhant ősz volt, és New Hampshire-ben, az erdőben sétált az apjával. Nevettek, és lapos kavicsokkal kacsáztak egy kis tavon. Az ég ragyogó kék volt, a fák lombja élénkzöld, a levegő üde.

Nyolcéves volt.

42

– Á, McVey! – Benny Grossman csak annyit mondott, hogy azonnal vissza fogja hívni, azzal le is rakta a kagylót New. Yorkban szombat reggel volt, Londonban kora délután.

McVey megint a Half Moon Street-i szállodában, zsebkendőnyi szobácskájában üldögélt, melyet az Interpol oly bőkezűen a rendelkezésére bocsátott, egy pohár whiskyt szorongatott a kezében, és várta, hogy Benny visszahívja.

A délelőttöt Ian Noble, a fiatal orvosszakértő, Michaels és dr. Stephen Richman társaságában töltötte, aki felfedezte, hogy az ismeretlen áldozat levágott fejét abszolút nulla fokra hűtötték.

A Scotland Yard alaposan utánanézett, de sem az edinburghi Cryonetic Sepulture, sem a camberwelli *Cryo-Mastaba* cégnél nem tudtak semmiféle hiányzó fejről – ez a két cég foglalkozott Nagy-Britanniában emberi testek hibernálásával. Hacsak nem feltételezik, hogy valaki illegálisan működtet egy hibernáló intézményt, kénytelenek voltak letenni arról a feltevésről, hogy az áldozat önként vetette alá magát a fagyasztási eljárásnak.

Mire McVey, Noble és dr. Michaels a reggeli után megérkeztek Richman irodájába és laboratóriumába, addigra Richman már megvizsgálta John Cordell fej nélküli holttestét, melyet Salisburyben találtak egy kis lakásban. A röntgenvizsgálatok kimutatták, hogy a medencecsontjában két kis fémcsavar rögzít egy repedést, amiket valószínűleg később eltávolítottak volna, miután a csont összeforrt.

A vizsgálatok kimutatták, hogy a fémcsavarok felületét pókháló finomságú repedések hálózák be, ami egyértelműen bizonyította, hogy Cordell testét is lehűtötték majdnem abszolút nulla fokra, ahogy az ismeretlen áldozat fejét is.

– Dehát miért? – tette fel McVey a kérdést.

– Hát igen, ez itt a kérdés – mondta Richman, miközben kinyitotta a zsúfolt kis laboratórium ajtaját, ahová besereglettek, hogy összehasonlítsák a nagyított felvételeket, melyek a fémcsavar felületéről, illetve a fejben talált fémlapocskáról készültek. Ezután egy keskeny, sárgászöld falú folyosón átvezette őket az irodájába.

– Nézzék el a rendetlenséget – mondta. – Nem vártam vendégeket.

Az iroda alig volt nagyobb, mint egy szekrény belseje, fele akkora, mint McVey miniatűr szállodai szobája. Hatalmas könyvhalmok, újságok, levelek, kartondobozok és videokazetták hevertek mindenütt, és vagy egy tucatnyi üveg mindenféle konzervált szervekkel. A szobának volt egy ablaka is, és valahol a nagy halom mindenféle alatt egy íróasztal és egy szék rejtőzött. Volt még két szék, könyvekkel és dossziékkal megrakva, melyeket Richman gyorsan szabaddá tett a vendégek számára. McVey önként ajánlkozott, hogy ő majd áll, de Richman hallani sem akart róla, és elrohant, hogy keressen egy harmadik széket. Jó tíz perc múlva került elő, az alagsorból kotort elő egy kissé rozszant széket.

– A kérdés, McVey felügyelő – mondta Richman, amikor végül mindnyájan leültek –, nem is annyira az, hogy „miért”, hanem az, hogy „hogyan”?

– Ezt hogy érti? – kérdezte McVey.

– Úgy, hogy itt emberi szövetekről van szó – szólt közbe Michaels. – Az abszolút nulla fokon való kísérletezés eddig csak különféle sókra illetve fémekre terjedt ki, például a rézre. – Michaels hirtelen ráébredt, hogy kivette a szót Richman szájából. – Ne haragudjon, dr. Richman – mentegetőzött –, nem akartam...

– Semmi baj – Richman elmosolyodott, aztán McVeyre és Noble-ra nézett. – Tudományosan előadva kicsit bonyolult a dolog, de a lényege az, hogy a termodinamika harmadik törvénye szerint az abszolút nulla fokot soha nem lehet elérni, többek között azért nem, mert az a tökéletes atomi rendezettség állapotát feltételezné.

Noble értetlenül bámult McVey hasonlóképpen.

– Minden atomban elektronok keringenek a mag körül, mely protonokból és neutronokból áll. Amikor egy anyag hűlni kezd, akkor az atom alkotórészeinek normális mozgása fokozatosan lelassul. Minél alacsonyabb a hőmérséklet, annál lassúbb lesz. Namármost Ha veszünk egy mágneset, és ezekre a lassan mozgó atomokra irányítjuk, akkor olyan mágneses teret tudunk teremteni, ahol az atomi részek könnyedén manipulálhatók, tehát nagyjából azt csinálhatjuk velük, amit akarunk. Elméletileg, ha el tudnánk érni az abszolút nulla fokot, akkor még többet tudnánk csinálni, ugyanis akkor *pontosan* azt csinálhatnánk az atommal, amit akarunk, mivel minden mozgás teljesen leállna.

– Ami visszavisz McVey eredeti kérdéséhez – mondta Noble. – Miért? Miért fagyaszthatna bárki lefejezett holttesteket abszolút nulla fokra?

– Hogy utána összeillessze – mondta Richman nyugodtan.

– Hogy összeillessze? – döbrent meg McVey.

– Nem tudok más okot elképzelni.

McVey a fülét vakarta, és kinézett az ablakon. Ragyogó, napos délelőtt Richman irodája olyan volt, mintha egy penészes dobozban üldögnének. McVey visszafordult, és szemtől-szemben találta magát egy macska preparált agyával, mely valamilyen folyadékban úszkált egy üvegben. Richmanra nézett

– Tehát atomsebészet, igaz?

Richman elmosolyodott.

– Olyasmi. Egyszerűen fogalmazva arról van szó, hogy abszolút nulla fokon egy erős mágneses mező alkalmazásával az atomi részecskék sorbaállíthatók és totálisan kontrollálhatók lennének. Ha ezt meg tudnánk csinálni, akkor bármilyen műtétet végre tudnánk hajtani. Mikrosebészet az elképzelhetetlenségig fokozva.

– Ezt részletezze, legyen szíves – mondta Noble.

Richman szeme felcsillant, és McVey szinte érezte, hogy a pulzusa is felgyorsul. Rettenetesen izgatta az egész témakör.

– Ez azt jelentené felügyelő úr, hogy megfagyaszthatnánk embereket, bármilyen operációt végrehajthatnánk rajtuk, és utána felmelegítenénk őket, anélkül, hogy a szöveteket bármiféle károsodás érné. Vagyis az atomokat

szépen egymáshoz illeszthetnénk, kémiai kötésekkel, amikor is a két atom osztozik egy elektronon. Teljesen forradásmentesen illeszkednének. Tökéletes varrat keletkezne, ha úgy tetszik. Mintha a természet alkotta volna.

– Folynak ilyen kísérletek? – kérdezte halkán McVey.

– Nem, nem lehetséges – vágott közbe Michaels. McVey ránézett. – Miért nem?

– A Heisenberg-elv miatt. Ha megengedi, Dr. Richman. – Richman bólintott, és Michaels folytatta. – A kvantummechanika egyik alapelve kimondja, hogy egy atomi részecske két tulajdonságát – a helyét és a sebességét – lehetetlen egyszerre teljes pontossággal mérni. Vagy az egyiket mérjük, vagy a másikat, de egyszerre mindkettőt lehetetlen. Ha megmondjuk a sebességét és az irányát, akkor nem tudjuk megmondani a pontos helyét, és fordítva.

– És abszolút nulla fokon? – kérdezte McVey.

– Akkor természetesen ez nem érvényes. Ezen a hőmérsékleten minden mozgás leáll.

– McVey felügyelő – mondta Richman –. A tudósoknak sikerült már egymilliomod foknyira megközelíteni az abszolút nulla fokot. De maga az abszolút nulla fok csak egy fogalom. A valóságban elérhetetlen. Egyszerűen lehetetlen.

– Én nem azt kérdeztem, hogy meg lehet-e csinálni vagy sem, hanem azt, hogy valaki kísérletezik-e vele – mondta McVey éles hangon. Elege volt az elméletekből, most már a tényekre volt kíváncsi. Mereven Richmanra nézett, és várta a választ.

Noble még nem ismerte ezt az oldalát, és most rádöbrent, minek köszönheti McVey a hírnevét.

– McVey felügyelő, eddig azt sikerült megállapítanunk, hogy egy holttestet és egy fejet megfagyasztottak. A többi hat holttest közül kettőben találunk valami fémet. Majd ha ezeket is elemeztük, határozottabb ítéletet alkotunk.

– Az ösztönei mit súgnak, doktor úr?

– Nem nagyon illik az ösztöneimre hallgatnom, de ha már kérdezi, szerintem valaki rendkívül magas technikai színvonalú cryo-sebészeti kísérletekkel próbálkozott.

– Egy fejet egy másik testhez próbáltak illeszteni.

Richman bólintott

Noble McVeyre pillantott.

– Egy modern Frankenstein?

– Frankenstein hullákból alkotott egy élő embert – mondta Michaels.

– Te jó isten – mondta Noble és felállt, majdnem leverve egy üveget, melyben egy szívnagyobbodásban elhunyt profi futballista szíve volt – Ezeket az embereket élve fagyasztották meg?

– Úgy tűnik.

– Akkor miért mutatja minden áldozat a ciánmérgezés tüneteit? – kérdezte McVey.

Richman vállat vont.

– Talán a sebészeti eljárás része. Ki tudja?

– Nagyon köszönjük, dr. Richman – mondta McVey. – Nem raboljuk tovább az idejét.

– Még egy pillanat Ian – szólt utána McVey, és Richmanhoz fordult – Még egy kérdés, doktor úr. Az ismeretlen áldozat feje már kiolvadt, amikor rátaláltunk. Patológiai szempontból jelent valami különbséget, hogy mikor történt a fagyasztás?

– Nem egészen értem a kérdést.

– Nem tudjuk megállapítani a személyazonosságát. Lehet hogy rossz helyen keresgélünk, olyan valakit, aki pár napja, vagy hete tűnt el. De mi van, ha hónapokkal, vagy akár évekkkel ezelőtt történt a dolog? Lehetséges ez?

– Ez hipotetikus kérdés, de azt kell mondanom, hogy ha mondjuk valakinek tényleg sikerült abszolút nulla fokra lehűtenie a testet, akkor a kiolvadás után nem lehetne megállapítani, hogy egy hete, száz éve, vagy ezer éve fagyasztották meg.

McVey Noble-ra nézett.

– Azt hiszem, kezdhetjük újból végignézni az eltűnt személyek listáját.

– Egyetértek.

McVey a telefon csörgésére rezzent fel gondolataiból. Felkapta a kagylót

– Hello, McVey.

– Hello, Benny. Na, mi újság?

– Megvan.

– Micsoda?

– Amit kérdezett. A washingtoni Interpoltól október 6-án, délelőtt fél tizenkettőkor kérték a Merriman-dossziét.

– Délelőtt fél tizenkettő New Yorkban, az Párizsban délután fél öt.

– Na és?

– És csak ezt az egy dossziét kérték, semmi mást?

– Igen.

A párizsi illetékes nyomozó csak pénteken reggel nyolc körül kapott másolatot róla. De valakinek az Interpoltól már tizenöt órával ezelőtt a kezében volt.

– Valami belső működési zavar az Interpolnál. Magánakció, ki tudja. Az biztos, hogy utólag már nem lehet kideríteni, hogy ki kérte Washingtonból.

– Benny?

– Na, mi az?

– Kösz.

Belső működési zavar, magánakció. McVeynek nem tetszett a dolog. Valami gyanús folyik az Interpolon belül, és ha baj lesz, Lebrunnek kell elvinnie a balhét. Ennek nem örült volna. Elhatározta, hogy figyelmezteti. A baj csak az volt, hogy amikor húsz perc múlva sikerült elérnie Lebrunt Párizsban, szóhoz sem jutott.

– McVey, *mon ami* – mondta Lebrun izgatottan. – Épp most akartam hívni. Kezdenek bonyolódni a dolgok. Három órával ezelőtt kihúzták Albert Merriman holttestét a Szajnából. Szitává lőtték valami automata fegyverrel. A kocsiját is megtaláltuk a folyó partján, kilencven kilométerrel feljebb, Párizs közelében. Nyüzsögnek benne Osborn ujjlenyomatai.

43

McVey egy óra múlva már taxiban ült, útban a Gatwick repülőtér felé. Noble-ra és a Scotland Yardra hagyta a feladatot, hogy átnézzék az elmúlt években eltűnt személyek aktáit, hátha találnak valakit, aki hasonlított az áldozatra. Emellett feltűnésmentesen ellenőriztek minden dél-angliai kórházat és orvosi egyetemet, hogy nem végeznek-e valahol kísérleteket radikálisan új sebészeti módszerekkel. McVey egy darabig eljátszott a gondolattal, hogy megkéri az Interpol lyoni központját, ugyanezt tegyék meg a kontinens minden országában, de aztán a Merriman-dossziéval kapcsolatos zűrös helyzet miatt úgy döntött, ezzel még vár egy kicsit. Fogalma sem volt, miféle játszma folyik az Interpolon belül, és nem akart belekeveredni. Ha volt valami, amit utált, hát az az, ha a háta mögött zajlanak a dolgok. Tapasztalata szerint az ilyen ügyekről többnyire az derült ki, hogy valami kicsinyes és gonoszkodó, kollégák közötti civakodás vagy fúrás áll a háttérben, de most valahogy azt gyanította, hogy nem csak ennyiről van szó. Jobb lesz szép csendben kívánni, hogy mire jut Noble.

Párizsi idő szerint már fél négy volt Az Air France 003-as Los Angeles-i járata ötkor indult el a Charles de Gaulle repülőtérrel. Paul Osbornnak rajta kellett volna lennie a gépen – de nem volt. Nem ment ki a repülőtérre, és ezek szerint az útlevele is még mindig a rendőrségen van.

McVey egyre kevésbé bízott a saját ítéletében Osbornnal kapcsolatban. Hazudott a sáros cipőjéről. Vajon miről hazudott még?

Első ránézésre McVey annyit állapított meg róla, hogy művelt, átlagos, majdnem középkorú férfi, aki fülig beleesett egy fiatal lányba. Ebben még nincs semmi különös. Csakhogy két embert kegyetlenül meggyilkoltak, és úgy néz ki, hogy Osbornnak valamilyen módon mindkét gyilkossághoz köze van.

Albert Merriman és Jean Packard meggyilkolásán kívül még valami nyugtalanította McVeyt, már azelőtt is, hogy Lebrunnal beszélt volna. Stephen Richman mellékesen odavetett megjegyzése szerint a fej nélküli holttesteken valaki esetleg bonyolult sebészeti kísérleteket végzett, hogy hogyan lehet egy fejet egy másik testre illeszteni. Osborn nemcsak hogy sebész volt, de ráadásul ortopédsebész, aki esetleg nagyon is járatos lehet ezen a területen.

Lehet, hogy a kezében volt az az ember, akit keres, és futni hagyta?

Osborn felébredt, és egy pillanatig fogalma sem volt, hol van. Aztán hirtelen élességgel kirajzolódott előtte Vera arca. Mellette ült az ágyon, és a homlokát törölgette egy nedves ruhával. Fekete, bő szárú nadrágot és lezser fekete pulóvert viselt. A sok fekete és a tompa lámpafény kiemelte vonásainak finomságát, olyan törekenynek tűnt, mint valami finom porcelán.

– Magas lázad volt, de azt hiszem, már lement – mondta gyengéden. Szemeiben ugyanaz a szikra villant, mint amikor legelőször találkoztak. Még csak kilenc napja, gondolta Osborn.

– Meddig aludtam? – kérdezte elgyengülten.

– Nem sokat. Talán négy órát.

Osborn megpróbált felülni, de a fájdalom belenyilallt a combjába. Összerándult, és visszahanyatlott az ágyra.

– Ha hagyta volna, hogy bevitessék a kórházba, sokkal kényelmesebb lenne.

Osborn a mennyezetet bámulta. Nem emlékezett rá, hogy beszéltek volna a kórházról, de biztosan. Aztán eszébe jutott, hogy mindent elfecsegett Kanarackról, az apjáról meg Jean Packard-ról.

Vera felállt, és belemártotta a ruhát a lavórba, a kis asztalt arrébb tolta az ablak alá, melyen be volt húzva a sötétítő függöny.

Osborn zavartan nézett körbe. Jobbra volt az ajtó. Balra egy másik ajtó nyílt egy kis fürdőszobába. A mennyezet éles szögben lejtett. Eddig nem ebben a szobában volt. Ez valami más, mintha egy padlásszoba lenne.

– A házunk padlásán vagy, az eresz alatti kisházban. Az ellenállók építették 1940-ben. Szinte senki nem tud róla.

Vera felemelt egy tálcat az asztalról, és visszaült az ágy szélére. A tálcán egy tányér forró leves, egy kanál és egy szalvéta volt.

– Enned kell valamit – mondta.

Osborn csak nézett rá.

– A rendőrség keresett. Fel kellett hogy hozassalak ide.

– Ki hozott fel?

– Philippe, a portás. Nagyon jó barátom, megbízható ember.

– Ugye, megtalálták Kanarack holttestét?

Vera bólintott.

– És a kocsit is. Mondtam, hogy ide fognak jönni kérdezősködni. Úgy egy órával azután állítottak be, hogy elaludtál. Be akartak jönni, de azt mondtam, hogy épp indulófélben vagyok, inkább beszéljessünk az előcsarnokban.

Osborn halkan felsóhajtott.

Vera leült az ágy szélére, és fogta a kanalat.

– Megetesselek?

– Enni azért tudok – Osborn halványan elmosolyodott. Fogta a kanalat, belemerítette a levesbe, és enni kezdett.

Valami erőleves-féle volt. Jól esett neki a sós íz, az egésztest megette, letette a kanalat, megtörölte a száját, és visszafeküdt.

– Nem vagyok olyan formában, hogy bárki elől meneküljek.

– Hát nem.

– Bajba fogsz kerülni amiatt, hogy rejtegetsz.

– Te ölted meg Henri Kanarackot?

– Nem.

– Akkor miért kerülnék bajba? – Vera felállt, és elvitte a tálcát. – Pihenj. Később majd feljövök és kicserélem a kötést.

– Engem nemcsak a rendőrség aggaszt.

– Hát?

– Mit fog szólni a barátod?

Vera lenézett rá.

– Ő már nincs a képben.

– Nincs? – Osborn meg volt lepve.

– Nincs – mosolyodott el Vera.

– És mióta?

– Mióta megismerkedtem veled. – Vera egyenesen a szemébe nézett. – Most aludj. Két óra múlva visszajövök.

Vera bezárta az ajtót, és Osborn visszadőlt az ágyra. Olyan fáradt volt, mint még soha életében. Az órájára nézett Szombat este, fél nyolc.

Odakinn Párizs nemsokára mulatni kezd.

44

Pontosan ugyanekkor McVey gépe leszállt a Charles de Gaulle repülőtéren. Negyed óra múlva egy rendőrautóban ült, útban Párizs felé. McVey lassan már úgy ismerte a de Gaulle repülőteret, mint a tenyerét.

Áthajtottak a Szajna felett, és közeledtek a Porte d'Orléans felé. Az autót vezető rendőr tört angolságával elmagyarázta, hogy Lebrun épp egy tüzeset helyszínén van, és szeretné, ha McVey is odamenne.

Mire odaértek, és átvergődtek a tűzoltóautók és a bámészkodó tömeg gyűrűjén, megint esni kezdett. Megálltak egy ház rombadőlt, még füstölgő romjai előtt, a sofőr kiszállt, és odavezette Lebrunhoz a locsolófecskenők és az izzadó tűzoltók között, akik még mindig küzdöttek egy-két parázsló tűzfészekkel.

Az épület teljesen rombadólva hevert. A tetőt és a legfelső emeletet elsöpörte a robbanás. A fém tűzlépcsők furcsán meggörbültek a nagy hőtől, és fenyegetően lógtak az emeletekről, épp csak a falmaradványok tartották őket melyek bármelyik pillanatban leomolhattak. Az emeletek között, a kiégett ablakokon át látni lehetett az elszenesedett gerendákat. Az eső ellenére mindent belengett az égett hús összetéveszthetetlen szaga.

A rendőr egy halom törmelékkel megkerülve az épület mögé vezette McVeyt, ahol Lebrun Barras és Maitrot társaságában álldogált, és egy nagydarab tűzoltóval beszélgetett

– Á, McVey! – kiáltott fel Lebrun, amikor meglátta.

– Ugye ismeri Barras és Maitrot felügyelőt? Ez pedig Chevallier kapitány a Port d'Orleans-i tűzoltóságtól.

– Üdvözlöm. – McVey kezét fogott a tűzoltóval.

– Felrobbantották? – kérdezte McVey a romhalmazra pillantva.

– *Oui* – mondta Chevallier, majd rövid magyarázattal szolgált, franciául.

– Nagyon erősen és hevesen égett, rendkívül kifinomult eszközzel robbantották fel, talán valami katonai gyújtószerkezettel – fordította Lebrun. – Semmi esély, hogy bárki túlélje. Huszonketten tartózkodtak a házban. Mindenki meghalt.

McVey egy hosszú pillanatig nem szólt semmit Végül azt kérdezte:

– Van valami elgondolásuk, hogy miért tették?

– Igen, van – mondta éles hangon, és próbálta visszafojtani az ingerültségét – Az egyik lakóé volt az a kocsi, amit Albert Merriman vezetett, amikor a maga Osborn-barátja elkapta.

– Lebrun – mondta McVey halkan, de határozottan. – Osborn nem a barátom. Hadd találgassak: egy nőé volt a kocsi, igaz?

– Jól sejti – mondta Barras.

– És ugye Agnes Demblonnak hívták?

Lebrun felvonta a szemöldökét.

– McVey, maga mindig meg tud lepni.

McVey nem vett tudomást a bőkről.

– És mit tudnak Osbornról?

– Megtaláltuk a bérelt Peugeot-ját, egy párizsi utcában parkolt, úgy egy kilométerre a szállodájától. Már három parkolócédulát raktak rá, úgyhogy tegnap kora délután óta állhat ott.

– És azóta semmi nyoma?

– Egész Párizsban keressük, és a vidéki városokban is, abban a körzetben, ahol Merriman holtteste partra vetődött, illetve ahol a Citroent találtuk.

A közelben két tagbaszakadt tűzoltó egy gyerekágy szétégett maradványait hurcolta ki az egyik lakásból, és ledobták a földre. McVey nézte őket, aztán Lebrunhoz fordult.

– Vigyen el arra a helyre, ahol megtalálták Merriman kocsiját.

Lebrun fehér Fordjának sárgás fényei belehasítottak a sötétségbe, amint ráfordultak a Szajna-parti országútra, mely a kis parkhoz vezetett, ahol megtalálták Agnes Demblon fehér Citroenjét.

– Henri Kanarack néven élt. Egy kis pékségben dolgozott a Gare du Nord közelében, már vagy tíz éve. Agnes Demblon ugyanott volt könyvelő – mondta Lebrun, és rágyújtott egy cigarettára a kesztyűtartóból elővett öngyújtóval.

– Nyilvánvalóan közös a múltjuk. Hogy pontosan milyen viszony fűzte őket egymáshoz, azt nem tudjuk. Kanaracknak volt egy francia felesége, Michele Chalfour.

– Gondolják, hogy esetleg ő áll a robbantás mögött?

– Ezt sem zárnam ki, amíg ki nem hallgatjuk. De ha egyszerű háziasszony, amint valószínűleg az, akkor nemigen juthatott hozzá ilyen gyújtószerkezethez.

Barras és Maitrot átkutatták Kanarack lakását az avenue Verdier-n, de nem találtak semmit. A lakás szinte teljesen üres volt. Michele Kanarack néhány ruhája, egy katalógus babaápolási cikkekről, féltucat kifizetetlen számla, némi ennivaló a konyhaszekrényben és a hűtőben, ez minden. Az ottlakók szemmel láthatóan mindent összezsomagoltak, és sietve távoztak.

Egyelőre csak annyit tudtak biztosan, hogy Henri Kanarack alias Albert Merriman a hullaházban van. Hogy Michele Kanarack hol lehet, arról sejtelmük sem volt. Utánanéztek a szállodákban, kórházakban, motelekben, hullaházakban és börtönökben, minden eredmény nélkül. A lánykori nevén is hiába keresték. Útlevele, jogosítványa nem volt, még egy könyvtári olvasójegy sem maradt utána. Fényképet sem találtak róla a lakásban vagy Kanarack tárcájában. Tehát nem volt a kezükben semmi, csak egy név. Lebrun azért közreadta a körözést egész Franciaországban. Talán valahol a helyi rendőrség rábukkan valamire.

– Mivel ölték meg Merrimant? – McVey jól az emlékezetébe véste a vidéki tájat, miközben lefordultak az országútról a sáros földútra, mely a park területén vezetett körbe.

– Heckler & Koch MP-5K. Teljesen automata. Talán hangtompítót is használtak.

McVey összerendezte. A Heckler & Koch P-5K különösen gyilkos erejű fegyver. Kilencmilliméteres könnyű géppuska, harmincas tölténnyel, a terroristák és a komoly kábítószer-kereskedők kedvenc fegyvere.

– Megtalálták?

Lebrun elnyomta a cigarettáját, és egészen lelassított, óvatosan manőverezett a Forddal a hatalmas tócsák között.

– Nem. Az orvosszakértőtől és a ballisztikai vizsgálatból tudjuk. Egy bűvárcsapat is dolgozott a folyóban egész délután, de semmit sem találtak. Nagyon erős a sodrás errefelé. Merriman holtteste is ezért került rövid idő alatt olyan messzire.

Lebrun megállt a fák szélénél.

– Innen gyalog megyünk – mondta, és egy nagyobbfajta zseblámpát húzott elő az ülés alól.

Az eső közben elállt, a hold ki-kibukkant az égen vonuló felhők közül, miközben kiszálltak és elindultak a salakos-földes lejtőn a folyóhoz. McVey visszapillantott a válla fölé. A távolban épp csak, hogy ki tudta venni a szombat esti forgalmat a Szajnával párhuzamosan futó országúton.

– Nézzen a lába elé, csúszik – figyelmeztette Lebrun, amikor leértek a lejtő aljába. A zseblámpa fényét a földön végigfuttatva megmutatta McVeynek az elmosódott keréknnyomokat a sárban, amiket a Citroen hagyott, amikor elvontatták.

– Túl sok volt az eső – mondta Lebrun. – Ha voltak is lábnyomok, mindent elmosott, még mielőtt ideértünk.

– Elkérhetem egy kicsit? – McVey kinyújtotta a kezét, és Lebrun átadta neki a zseblámpát. A folyó felé irányította, és próbálta felbecsülni, milyen gyors lehet a sodrása. Aztán letérdelt, és megnézte a földet.

– Mit talált? – érdeklődött Lebrun.

– Ezt. – McVey belemarkolt a sárba, és rávilágított.

– Sár?

McVey felnézett.

– *Rouge terrain, mon ami.* Vörös sár.

45

A repülőtéren fényes fogadtatáshoz képest az Elton Lybarger tiszteletére adott vacsora bensőséges és családi hangulatú volt, a vendégek négy nagyobb

asztalnál foglaltak helyet a táncparkett körül. Joanna számára nemcsak az volt újdonság, hogy egy teljesen új világba léphetett, hanem maga a helyszín is fantasztikusnak, szinte hihetetlennek tűnt. Egy hajó fedélzetén voltak, mely a Zürichsee partját járta körbe szép komótosan. Joanna úgy érezte magát, mintha valami kápráztatón elegáns, századfordulón játszódó darab szereplője lenne.

Egy hatszemélyes asztalnál ült, a szomszédja Pascal Von Holden volt, aki ragyogóan festett a sötét szmokingban és a kikeményített gallérú fehér ingben. Habár amennyire csak tőle telt, kedvesen mosolygott és udvariasan elcsevegett a többiekkel, Joanna alig tudta levenni a szemét a tájról. Épp kezdődött a naplemente, kelet felé, a festői falucska fölött, melynek elszórtan álló villái a tó partjáig lenyúltak, magas, erdőborította hegyek tornyosultak, beleolvadva az Alpok pompás vonulatába. A lenyugvó nap sugarai aranyra és rózsaszínre festették a csúcokat

– Milyen romantikus, igaz? – mosolygott Von Holden.

– Romantikus? Igen, azt hiszem ez is jó szó. Én azt mondtam volna, hogy gyönyörű. – A tekintetük egy pillanatra összeakadt, aztán Joanna visszafordult a társaság többi tagjához.

A másik oldalán egy nagyon vonzó és nyilvánvalóan nagyon sikeres fiatal berlini pár ült, Konrad és Margarete Peiper. Konrad Peiper, amennyire Joanna ki tudta venni a szavaiból, egy nagy német kereskedelmi vállalat elnöke volt, a felesége pedig a showbusiness-ben ügködött valamit. Hogy pontosan mit, azt Joanna nem tudta kideríteni. Nem nagyon tudott beszédbe elegyedni vele, mert a vacsora túlnyomó részét azzal töltötte, hogy a rádiótelefonján beszélgetett.

Szemben Helmuth és Bertha Salettl ültek, akik testvérek voltak. Joanna úgy tippelt, a hetvenes éveikben járhatnak. Aznap délután repültek ide ausztriai otthonukból.

Dr. Helmuth Salettl volt Elton Lybarger háziorvosa, Joanna négy-öt alkalommal találkozott vele, amikor meglátogatta a betegét a Rancho de Piñon szanatóriumban. Az orvos mindig komoly és rideg volt, keveset beszélt, és csak egy-egy lényegre törő kérdést tett fel Lybarger egészségi állapotára és diétájára vonatkozóan. Bár Joanna keze alatt sok gazdag beteg megfordult már, akik azért jöttek a szanatóriumba, hogy kigyógyuljanak az alkoholizmusból, a kábítószer-függőségből vagy pihenjenek kicsit egy arcfelvarrás után, de még soha nem találkozott olyan emberrel, mint Salettl. A pusztta jelenléte és arroganciája félelmet keltett Joannában. De hamar rájött, hogy ameddig pontosan válaszol a kérdéseire és profi módjára viselkedik, addig nincs semmi baj, és egyébként sem töltött ott többet soha huszonnégy óránál.

Két asztallal arrébb Elton Lybarger azzal a kövérkés nővel beszélgetett, aki csókokkal fogadta, és „bácsikámnak” szólította a repülőtéren. Úgy tűnt, már nem aggodalmaskodik úgy a családjá miatt, magabiztosnak és elégedettnek látszott, mosolyogva fogadta a jókívánságokat, amikor a vendégek

oda-odamentek a fogások között az asztalához, hogy megszorítsák a kezét, és egy-két személyes szót váltsanak vele.

Lybarger mellett egy jó harmincas, csontos, csúnya nő ült, akiről Joanna megtudta, hogy Gertrude Biermann a neve, és egy radikális környezetvédő mozgalom aktivistája. Állandóan közbeszólt, amikor mások beszéltek Lybargerrel, és igyekezett magának kisajátítani. Az este folyamán Joanna néha már azt fontolgatta, hogy odamegy és szól neki, mert látta, hogy kezdi kifárasztani Lybargert. Joannát nagyon érdekelte volna, hogy honnan ismerik egymást. Valahogy egyáltalán nem illett Lybargerhez, és a társaságból is kilógott, többi jelenlevő mind valami befolyásos üzletember volt.

A harmadik asztalnál Uta Baur ült az asztalfőn, akit „a legnémetebb divattervezőnek” szoktak nevezni. A hetvenes évek elején bukkant fel müncheni és düsseldorfi divatbemutatókon, de mostanra már nemzetközi híré divatháza volt Párizsban, Milánóban és New Yorkban. Csontsovány volt, csupa feketébe öltözve, sminket nem viselt, ősz haja szinte kopaszra volt nyírva. Ha nem beszélt volna olyan eleven gesztusok kíséretében, és nem csillog úgy a szeme, akkor úgy festett volna, mint egy csontváz. Mint később Joanna megtudta, hetvennégy éves volt.

A bejárat közelében félrehúzódva két szmokingos férfi állt, akik korábban sofőregyenruhában jelentek meg a repülőtéren. Izmosak voltak, és le nem vették a szemüket a vendégekről. Joanna gyanította, hogy valami testőr-félék lehetnek, és épp meg akarta kérdezni Von Holdent, amikor megjelent a bőrnadrágos pincér, és megkérdezte, befejezték-e a vacsorát.

Joanna hálásan bólintott. A főfogás Bemer Platté volt – savanyúkáposzta disznóhússal, szalonnával, kolbásszal, nyelvvel és sonkával; Joannának pedig volt majdnem tíz kiló súlyfeleslege, és mindig gondos diétán élt.

Joanna egyszerű és vallásos szülők egyetlen gyermeke volt. Egy nyugat-texasi kisvárosban született. Az anyja könyvtáros volt, és majdnem negyvenkét éves, amikor Joanna megszületett; az apja, aki levélkihordó volt, már betöltötte az ötvenet. A szülei mindig úgy gondolták – mint a legtöbb szülő –, hogy a lányukból ugyanolyan keményen dolgozó, mindennapi ember lesz, mint ők maguk, aki hálás azért, amije van. És Joanna sokáig ilyen is volt, lelkes cserkész és a templomi kórus tagja, átlagos tanuló az iskolában, és a legjobb barátnője példáját követve a középiskola befejezése után egészségügyi szakiskolába ment. Bár mindenki csúnyának és kötelességtudónak tartotta, a lelke mélyén lázadó és kalandvágyó volt.

Tizennyolc éves korában lefeküdt a helyi templom segédlelkészével. Utána rettenetesen megijedt, meg volt győződve róla, hogy teherbe esett, és elment Coloradóba. Mindenkinek azt mondta, hogy a denveri egyetem egy tanfolyamán fog részt venni. De mint kiderült, nem esett teherbe. Azért Coloradóban maradt, keményen tanult és dolgozott, majd végül gyógytornász-oklevelet szerzett. Amikor az apja megbetegedett, visszament Texasba, hogy

segítsen az anyjának az ápolásában. Az apja halála után néhány héttel az anyját is elvesztette. Akkor azonnal összecsomagolt, és Új-Mexikóba költözött.

Október 1-én, szombaton, egy héttel azelőtt, hogy Lybarger hazatért, Joanna betöltötte a harminckettedik életévét Nem volt egyetlen férfi sem az életében tizennyolc éves kora óta.

Hirtelen tapsvihár tört ki, amikor két pincér behozott egy hatalmas, gyertyákkal teletűzdelt tortát, és lerakták Elton Lybarger elé. Pascal Von Holden megérintette Joanna karját.

– Mondja, itt tudna maradni még egy darabig?

Joanna elfordult Lybargertől és ránézett.

– Hogy érti?

Von Holden elmosolyodott.

– Úgy értem, itt tudna maradni Svájcban, hogy folytassa Mr. Lybarger terápiáját?

Joanna idegesen hátrasimította frissen mosott haját.

– Hogy maradjak tovább?

Von Holden bólintott.

– Mennyi időre?

– Egy hétre, esetleg kettőre. Amíg Mr. Lybarger teljesen beilleszkedik az itthoni életbe.

Joannát teljesen meglepetésként érte a dolog. Egész este egyfolytában az óráját nézte, és arra gondolt, mikor mehet vissza a szobájába, hogy össze-csomagolja az ajándékokat, amiket a barátainak vett Von Holden segítségével a délutáni zürichi séta során. Hogy mikor jut végre ágyba. Mikor kell felkelnie reggel, hogy elérje a repülőt.

– De... a kutyám... – dadogta.

Meg sem fordult a fejében, hogy tovább is itt maradjon. Elképzелhetetlen volt a számára, hogy hosszabb időt is távol töltsön a saját jól megszokott világától.

– A kutyájáról gondoskodni fognak. Ha itt marad, saját lakosztályt kap Mr. Lybarger házában.

Joanna nem tudta, mit gondoljon, vagy mit feleljen. Lybarger asztala felől megint taps hallatszott, amikor elfújta a gyertyákat; a semmiből váratlanul előbukkant egy kis zenekar, és játszani kezdett.

Kezdték felszolgálni az italokat és a kávé, mellé svájci csokoládét. A kövérkés nő segített Lybargernek felválni a tortát, a pincérek kezdték szét-hordani a tortaszeleteket a többi asztalhoz.

Joanna megitta a kávé, és ivott egy kortyot a nagyon finom konyakból. Átmelegítette, nagyon jól esett.

– Mr. Lybarger bizonytalanul és kényelmetlenül fogja érezni magát, ha maga itthagya, Joanna. Ugye itt marad vele? – Von Holden mosolyában őszinte

melegség bujkált Valahogy az volt az érzése, hogy Von Holden személyesen is szeretné, ha maradna. Belekortyolt a konyakba, és kicsit elpirult.

– Jól van – mondta hirtelen –, ha olyan fontos Mr. Lybargernek, maradhatok.

A háttérben a zenekar egy bécsi keringőbe kezdett, a fiatal berlini pár felállt az asztaltól, és táncolni indult. Joanna körbenézett a teremben, és látta, hogy mások is táncolni kezdtek.

– Joanna?

Hátranézett, Von Holden állt a széke mögött.

– Szabad? – kérdezte.

Joanna önkéntelenül is szélesen elmosolyodott.

– Hát persze. – Felállt, Von Holden udvariasan hátrahúzta a székét. Egy pillanat múlva már ott álltak a parketten a többi pár között. Von Holden a karjába vette, és a zenekar Joanna fülének nagyon idegenszerű muzsikájára táncolni kezdtek.

46

– Mindig azt mondom a gyerekeknek, hogy nem fog fájni. Csak egy szűnyogcsípés – mondta Osborn, miközben nézte, ahogy Vera egy fiolából felszívja az 5 ml tetanuszt egy fecskendőbe. – ők is tudják, hogy nem igaz, és én is tudom. Fogalmam sincs, miért mondom.

Vera elmosolyodott.

– Azért mondd, mert ez a dolgod. A seb már tiszta, szépen gyógyul. Holnap kicsit már felkelhetsz.

– És azután mi lesz? Nem maradhatok itt életem végéig – mondta Osborn csüggedten.

– Pedig lehet, hogy az lenne a legjobb. – Vera elédobott egy összehajtogatott újságot. A *Le Figaro* esti kiadása volt – Második oldal – mondta.

Osborn kinyitotta, és két kásás, elmosódott fényképet talált. Az egyik őt magát ábrázolta, az a fotó volt, amit a rendőrségen csináltak róla. A másikon rendőrök egy takaróba csavart holttestet vittek fel a meredek folyóparton. A cikk címe ez volt „Egy amerikai orvost gyanúsítanak Albert Merriman meggyilkolásával”.

Tehát megtalálták az ujjlenyomatait a Citroenben. Tudta, hogy így lesz. Nincs min meglepődni vagy rémüldözni.

– Albert Merriman? Ezt meg honnan szedték?

– Ez Henri Kanarack igazi neve. Amerikai volt Tudtad?

– Gondoltam. A kiejtéséből.

– Profi bérgyilkos volt.

– Elmondta... – Osborn előtt hirtelen megjelent Kanarack arca, ahogy kibukkan a folyó vizéből, és a riadt tekintete. Fülében megszólalt rémült hangja, olyan élesen, mintha most is ott lenne mellette a szobában. „Fizettek érte...”

Megint érezte a döbbenetet ami akkor elfogta – az apját hideg, számító üzleti érdekből gyilkolták meg.

„Erwin Scholl” – szólalt meg a fülében Kanarack hangja.

Osborn felordított.

– Nem!

Vera felkapta a fejét. Osborn összeszorította a száját, és mereven bámult a semmibe.

– Paul...

Osborn az ágy szélére csúszott, és nagy nehezen fölállt. Ingadozva megállt, az arca falféhr volt, a tekintete üres. Izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán, a szíve vadul vert. Hirtelen minden rátört. Tudta, hogy az idegösszeomlás határán áll, de nem tudott semmit tenni ellene.

– Paul – Vera hozzálépett – Nincs semmi baj. Nincs semmi baj...

– Egy frászt nincs! – A hangjában csak úgy forrt a düh. – Nem fog sikerülni, te is tudod.

– Mi nem fog sikerülni? – kérdezte gyengéden Vera.

– Soha nem fogom... nem fogom megtalálni Erwin Schollt. Ennyi. Kezdhettek mindent előlről. Érted? – Osborn a nadrágja után nyúlt, mely az ablak előtt álló széken hevert. A mozdulattól meghúzódott a fájós lába, és összeroskadtt a padlóra. Aztán meghallotta a saját hangját zokogásban tört ki. – Haza akarok menni.

Érezte, hogy egy kéz megsimogatja a fejét. Vera ott ült mellette a padlón, és átölelte. Minden elhomályosodott körülötte, és egy pillanatig nem értette, mi történt a szemével; aztán rájött, hogy elöntötték a könnyek.

Biztos benne, hogy ez az az ember?

– *Oui, monsieur.*

– Maga is?

– *Oui.*

Lebrun az íróasztalára ejtette Osborn fényképét, és McVeyre nézett.

A két nyomozó épp visszaindult a folyóparti parkból Párizsba, amikor telefonhívást kaptak. McVey csak Osborn és Merriman nevét tudta kihámozni a francia beszélgetésből, de hogy mit mondanak róluk, azt nem értette. Amikor befejezte a telefont, Lebrun lefordította neki az elhangzottakat.

– Osborn fotóját is közöltük a Merriman-sztorival együtt az újságokban. Egy golfklub vezetője szerint egy amerikai, aki hasonlított Osbornra, ma reggel

a golfpályájuk közelében mászott ki a folyóból. Kávét adott neki és megengedte, hogy telefonáljon. Azt hiszi, Osborn volt az.

A vonakodó Pierre Levigne-t egy barátja vonszolta be a rendőrségre. Levigne nem akart belekeveredni, de a barátja figyelmeztette, hogy gyilkosságról van szó, és baja lehet belőle, ha nem jelentkezik.

– És nem tudja, hol lehet most? Mi történt vele? Kinek telefonált? – kérdezte McVey, Lebrun pedig franciára fordította a kérdéseket.

Levigne továbbra sem nagyon akart beszélni, de a barátja nógatta. Végül beleegyezett, de csak azzal a feltétellel, hogy a neve nem fog megjelenni az újságokban.

– Csak azt tudom, hogy egy nő jött érte kocsival.

Levigne-t megdicsérték állampolgári kötelességtudatáért, és két perc múlva egy rendőr kíséretében már távozott is. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, McVey Lebrunre pillantott

– Vera Monneray.

Lebrun megrázta a fejét.

– Barras és Maitrot már beszéltek vele. Nem látta Osborn-t, és soha nem hallott Albert Merriman-ról, sem Henri Kanarack-ról.

– Ugyan már, Lebrun. Mégis mit gondolt, mit fog mondani? – mondta McVey cinikusan. – A lakásán körülnéztek?

Lebrun kicsit hallgatott, aztán tárgyilagosan azt mondta:

– Épp indulófélben volt A ház előcsarnokában beszéltek vele.

McVey felhördült, és égnek emelte a tekintetét.

– Lebrun, ne haragudjon, hogy beszázlok a módszereibe, de egész Franciaország Osborn-t keresi, és maga azt akarja mondani, hogy senki nem vette magának a fáradságot, hogy megnézze, nincs-e a barátnője lakásán?!

Lebrun azzal felelt, hogy nem felelt semmit Csak felvette a telefont és parancsot adott, hogy néhány ember kutassa át azt a környéket, ahol Osborn előbukkant a folyóból, és keressék tovább a gyilkos fegyvert. Aztán lerakta a kagylót, és tüntetőleg rágyújtott egy cigarettára.

– Azt esetleg megkérdezték Miss Monneray-tól, hogy hová indult éppen? – kérdezte McVey, és igyekezett visszafogni a dühét.

Lebrun mereven nézett rá.

– Azt mondta, hogy épp indulófélben volt. Hová a nyavalyába ment? – ismételte meg a kérdést McVey.

Lebrun mély lélegzetet vett, és lehunyta a szemét Két kultúra összeütközése. Hogy ezek az amerikaiak milyen faragatlanok! Nincs bennük semmi tapintat.

– Hadd fogalmazzak így, *mon ami*. Párizsban vagyunk, és szombat este van. Lehetséges, hogy Mademoiselle Monneray-nek a miniszterelnökkel volt randevúja. Ha jól sejtem, az embereim nem érezték volna illendőnek, hogy megkérdezzék.

McVey szintén mély levegőt vett, aztán odament az íróasztalhoz, két kézzel rátámaszkodott, és lenézett Lebrunre.

– *Mon ami*, szeretném, ha tudná, hogy tisztában vagyok a helyzet kényességével.

McVey gyűrött öltönye kissé szétnyílt, és Lebrun észrevette, hogy a zakója alól egy 38-as revolver kandikál ki. A világ legtöbb rendőre ma már kilencmilliméteres automata pisztolyt hord, McVey meg egy hatlövétű Smith & Wesson-nal szaladgál. *Mon Dieu*, ez egy cowboy!

– Lebrun, én igyekszem tiszteletben tartani magát és Franciaországot, de nekem kell Osborn. Ki akarom kérdezni Albert Merrimanról. És Jean Packard-ról, és a fej nélküli hullákról. És ha most azt akarja mondani: „McVey, egyszer már a kezében volt, és elengedte”, erre csak azt tudom mondani, nem érdekel, most még egyszer a kezem között akarom tudni. Lovagiasság és tapintat ide vagy oda, a legbiztosabb út Vera Monnerayen keresztül vezet hozzá, és engem nem érdekel, ha az atyáúristennel randevúztat is. *Comprenez-vous?*

47

Fél órával később, háromnegyed tizenkettőkor a két nyomozó ott üldögélt Lebrun Fordjában Vera Monneray háza előtt.

A Quai de Bethune még csúcsforgalomban is alig öt percnire van autóval a párizsi prefektúrától. Fél tizenkettőkor bementek a házba, és váltottak egy-két szót a portással. Nem látta Mademoiselle Monnerayt, mióta aznap kora este távozott McVey megkérdezte, hogy esetleg visszajuthatott-e valahogy a házba anélkül, hogy áthaladt volna az előcsarnokon. Igen, ha a hátsó bejáraton jött be, és a szolgálati lépcsőn ment föl. De ez módfelett valószínűtlen. – Mademoiselle Monneray nem szokta a hátsó lépcsőt használni.

– Kérdezze meg tőle, feltelefonálhatnék-e innen a lakására – mondta McVey Lebrunnek. és a házitelefon felé nyúlt.

– Parancsoljon, *monsieur* – felelte éles hangon angolul a portás. – 245-ös a száma.

McVey tárcsázott és várt Tízszer hagyta kicsöngeni, mielőtt lerakta volna.

– Nincs otthon, vagy nem veszi föl. Felmegyünk?

– Még várjunk egy kicsit – Lebrun átadta a névjegyét a portásnak. – Ha megjön, kérem mondja meg neki, hogy feltétlenül hívjon fel. *Merci*.

McVey az órájára nézett öt perc múlva éjfél. Az utcáról felnéztek. Vera ablakai sötétek voltak. Lebrun McVeyre pillantott.

– Nagyon szeretne fölmenni, mi? – mondta gúnyos vigyorral. – A hátsó lépcsőn. Egy kis feszegetés a záron, és már benn is van, mint egy besurranó tolvaj.

McVey Lebrunhoz fordult.

– Milyen a viszony maga és az Interpol lyoni központja között? – kérdezte csendesén. Most először adódott alkalom, hogy előálljon azzal, amit Benny Grossmantól megtudott.

– Csak megbízással dolgozom nekik, mint maga. A levágott fejek ügyében.

– És a Merriman/Kanarack ügy az ettől ugye teljesen független?

Lebrun nem értette, mire akar kilyukadni McVey.

– Úgy van. Az Interpol csak besegített égy kicsit, amikor az elmosódott ujjlenyomat kiélesítését végezték.

– Lebrun, megkért, hogy hívjam fel a New York-iakat Sikerült megtudnom valamit

– Merrimanról?

– Bizonyos értelemben. Az Interpol lyoni központja a washingtoni központi irodán keresztül kikérte a Merriman-dossziét, de már több mint tizenöt órával azelőtt, hogy maga megkapta a kért információkat.

– Micsoda? – Lebrun meghökkent.

– Én is ezt mondtam.

Lebrun megrázta a fejét.

– Lyon nem venné semmi hasznát egy ilyen dossziénak. Az Interpol alapján véve csak egy információs hálózat, ők maguk nem végeznek nyomozást.

– Végiggondoltam magamban a dolgot, miközben idefelé repültem Londonból. Az Interpol bizalmas információkhoz jut órákkal azelőtt, hogy az ügygel foglalkozó nyomozó az ujjlenyomat alapján kideríti ugyanazokat az információkat. Már ha jó nyomozó. Már ez is egy kicsit gyanús, de jó, mondjuk hogy valami belső dolog, a kommunikációs hálózat működését ellenőrzik. Vagy tudni akarják, mennyire jó a nyomozó. Vagy egy új komputerprogramot próbálgatnak. Ki tudja? És ha csak ennyi lenne, azt mondhatnánk, hogy jó, felejtjük el. Csakhogy egy nappal később ezt a pasast, aki állítólag huszonvalahány éve halott, kihúzzák a Szajnából, szítává löve egy automata Heckler & Koch-hal. Ami kétlem, hogy egy megcsalt feleség műve lenne.

Lebrun alig hitt a fülének.

– Azt akarja mondani, hogy valaki az Interpolnál felfedezte, hogy Merriman még mindig él, megtudta, hogy itt van Párizsban, és eltette láb alól?

– Én csak annyit mondtam, hogy tizenöt órával azelőtt, hogy maga értesült volna, valaki az Interpolnál már birtokába jutott a dossziénak. Talán az Interpol komputeres rendszerén át, talán máshogy. Amikor rájött, hogy Albert

Merriman Henri Kanarack néven Párizsban él és virul, utána mindennek nagyon gyorsan kellett történnie, mert Merriman órákkal később már halott volt.

– De miért akarna bárki megölni egy embert, aki hivatalosan már halott? És miért ilyen villámgyorsan?

– Maga mit gondol? – McVey ösztönösen felpillantott Vera Monneray ablakaira. Még mindig sötétek voltak.

– Talán, hogy ne tudjon beszélni, ha elkapjuk.

– Én is pontosan így vélem.

– Na, de húsz év után? Mitől félnek? Magas pozícióban lévő emberekről tudhat valamit?

– Lebrun, lehet hogy örültség, amit mondok, de idehallgasson. Mindez itt és most, Párizsban történik. Talán véletlen, hogy ez az egész kapcsolatba került egy emberrel, akit egyébként is figyeltünk, talán nem. De tegyük fel, hogy nem ez volt az első eset. Tegyük fel, hogy valakinek van egy listája a régi, eltűnt ellenségeiről, valakinek, aki az Interpol központjában dolgozik.

Ahányszor valamilyen ügyel kapcsolatban felbukkan egy név a listájáról, kiadja az utasítást, hogy intézzék el. A világ bármely táján.

– Ez azt jelentené, hogy egy egész szervezetről van szó. Amelyiknek van egy beépített embere az Interpol lyoni központjában.

– Mondtam, lehet, hogy ez örült ötlet...

– És arra gyanakszik, hogy Osborn ennek a szervezetnek dolgozik?

McVey elvigyorodott.

– Ne tegye ezt velem, Lebrun. Akármilyen gyönyörű elméleteket gyártok is, bizonyíték nélkül soha nem kapcsolom össze őket a valósággal. És ezidáig nincs semmi bizonyítékunk.

– Mindenesetre Osborn jó kiindulópontot nyújthatna a nyomozáshoz.

– Ezért vagyunk itt.

– És azt is érdekes lenne megtudni, ki kérte Lyonban a Merriman-dossziét

McVey figyelme egy autóra terelődött, mely befordult a Quai de Bethune-re, és feléjük közeledett. Reflektorainak sárga fénye élesen belehasított az esőbe, mely időközben ismét eleredt.

A taxi lelassított, és megállt a 18. szám előtt. A következő pillanatban kitarult a ház kapuja, és a portás lépett ki egy esernyővel. Aztán nyílt a koci ajtaja, és Vera szállt ki. Az ernyő alá bújva besietett a házba.

– Bemegyünk? – kérdezte Lebrun, aztán rögtön válaszolt is a saját kérdésére. – Azt hiszem, bemegyünk. – Az ajtó felé nyúlt, de McVey megragadta a karját.

– Ugye tudja, hogy sok Heckler & Koch van még a világon? Én a maga helyében nagyon óvatos lennék, ha utána akar nézni, hogy mi folyik Lyonban.

– Albert Merriman bűnöző volt, legalja söpredék. Gondolja, hogy azt is megkockáztatnák, hogy egy rendőrt kinyírjanak?

– Azért gondolja meg, hogy mi maradt Merrimanból. És akkor tegye föl még egyszer ezt a kérdést.

48

Vera a liftre várt, amikor McVey és Lebrun beléptek. Figyelte őket, ahogy átsétálnak az előcsarnokon.

– Ön bizonyára Lebrun felügyelő – mondta a cigarettájára pillantva. – Az amerikaiak többsége ma már nem dohányzik. A portás ideadta a névjegyét. Miben segíthetek?

– *Oui, mademoiselle* – mondta Lebrun, és ügyetlen mozdulattal elnyomta a cigarettáját a lift ajtaja mellett álló hamutartóban.

– *Parlez-vous anglais?* – kérdezte McVey.

Vera szemmel láthatóan nagyon jól tudta, hogy kik és mit akarnak.

– Igen – mondta Vera, és egyenesen a szemébe nézett Lebrun bemutatva McVeyt, mint amerikai nyomozót, aki segíti a párizsi prefektúra munkáját.

– Örvendek – mondta Vera.

McVey nem udvariaskodott, hanem rögtön a közepébe vágott.

– Ha nem tévedek, ön ismeri dr. Paul Osbornt.

– Igen.

– Mikor látta utoljára?

Vera McVeyről Lebrunre pillantott, aztán vissza McVeyre.

– Talán jobb lenne, ha odafenn beszélgetnénk.

A lift régi volt és szűkös, kifényesített rézdszék ékesítették. Mint egy apró szoba, tükörfalakkal. McVey figyelte Verát, aki előrehajolt és megnyomta a gombot. Az ajtó bezárult, fogaskerekek hangos kattogása hallatszott Némán mentek fölfelé. McVeyre egyáltalán nem volt hatással, hogy Vera olyan finom és szép és nyugodt. Elvégre mégiscsak a francia miniszterelnök szeretője. Ez már önmagában jó iskola lehetett az önuralom művészetének elsajátítására. De hogy felhívta őket a lakására, az már bátorságra vallott. A tudomásukra akarta adni, hogy nincs rejtegetnivalója. Akár tényleg így volt akár nem. Mindenesetre egyvalami biztos: Paul Osborn, ha ott is volt a lakásán, már távozott.

Felértek a második emeletre, Vera kinyitotta a liftajtót és a lakása ajtajához vezette őket a folyosón.

Éjjel negyed egy volt. Fél tizenkettőkor betakargatta a kimerült Osbornt, bekapcsolt neki egy kis elektromos hőszugárzót, és otthagya a padlásszobában. A vízvezetékcsövek mellett elrejtve vezetett lefelé a meredek és keskeny lépcső,

mely egy kis tárolófülkébe vitt, amely a negyedik emelet egy alkóvjába volt süllyesztve.

Vera épp kilépett az alkóvból, és be akarta zárni maga után a kamra ajtaját, amikor eszébe jutott a rendőrség. Ha korábban már itt jártak, akkor minden esély megvan rá, hogy vissza is fognak jönni. Újból ki akarják majd hallgatni, megkérdezik, hogy nem hallott-e időközben Osborn felől.

Amikor először itt járt a rendőrség, azt mondta, épp mennie kell. De mi van, ha most is odakinn várják? És ha hiába várják, hogy megérkezzen. Előbb-utóbb rájönnek, hogy mégis a házban van. Akkor biztosan át fognak kutatni mindent. A kis padlásszoba jól el van dugva ugyan, de nem olyan jól, hogy egy idősebb nyomozó, akinek esetleg az apja vagy a nagyapja részt vett az ellenállásban, ne tudhatna arról, hogy a régebbi párizsi házakban vannak ilyen rejtekhelyek.

Vera ezek után a hátsó lépcsőn kisurrant az utcára, és egy fülkéből felhívta Philippe-et, a portást Philippe megerősítette a gyanúját, hogy ott járt a rendőrség, és beolvasta a telefonba Lebrun névkártyáját. Vera figyelmeztette, hogy ha visszamennének, ne mondjon nekik semmit; aztán elsétált a Pont Marié metróállomásig. Egy megállót ment a Sully Morladig, aztán fogott egy taxit, és azzal ment haza. Az egész alig tartott fél óráig.

– Fáradjanak be, uraim – mondta, kinyitotta az ajtót, és bevezette őket a nappaliba.

McVey becsukta maga mögött az ajtót, és követte Verát. Balra, a félhomályban egy elegáns ebédlőt látott. A hall végében, jobbra egy újabb szobába nyílt egy ajtó, vele szemben egy másik. Akárhová nézett, mindenütt antik bútorok és keleti szőnyegek. Még a hall hosszú futószőnyege is keleti volt.

A nappali téglalap alakú volt kétszer olyan hosszú, mint széles. Egy aranykeretes, hatalmas Art Deco poszter – talán Mucha – majdnem az egész szembenlévő falat beborította. Messziről lerítt róla, hogy nem reprodukció, hanem eredeti. Az egyik oldalon, egy fehér vászonhuzatú kanapé mellett egy ódivatú, de teljesen felújított karosszék állt – a karfája és a lábai kézzel ugyanolyan tarka mintázattal voltak festve, mint a szövete. Mintha az *Aliz Csodaországban* díszletei közül került volna oda – szintén eredeti műtárgy lehetett.

A néhány gondosan elhelyezett antik tárgytól és a finom keleti szőnyegekől eltekintve a szoba szinte üres volt. Az arany és ezüst mintázatú brokát-tapéta vadonatúj volt, nem rakódott le rá a finom pizsokréteg, ami egy Párizs-méretű nagyvárosban előbb-utóbb mindent beborít; a mennyezet és a falak is hófehérek voltak, frissen festve. Az egész lakáson látszott, hogy mindennap nagyon gondosan takarítják.

McVey kinézett az egyik ablakon, mely a Szajnára nyílt, meglátta Lebrun fehér Fordját, mely a ház előtt parkolt. Tehát ha valaki volt itt a lakásban, innen jól láthatta, amikor megérkeztek.

Vera felgyújtott néhány lámpát, aztán szembefordult a vendégeivel.

– Megkínálhatom önöket valamivel? – kérdezte franciául.

– Ha nem haragszik, inkább térjünk a tárgyra, Miss Monneray – mondta McVey.

– Természetesen – mondta Vera. – Üljenek le, kérem.

Lebrun leült a fehér kanapéra, de McVey inkább állva maradt.

– Ez az ön lakása? – kérdezte.

– A családomé.

– De egyedül lakik itt.

– Igen.

– Ma együtt volt Paul Osbornnal. Érte ment kocsival egy golfpályára, mely úgy harminc kilométernyire van Párizstól, Vernon közelében.

Vera a tarkára festett karosszékekben ült, McVey mereven nézte. Tudta, hogy Vera túl okos ahhoz, hogy olyasmit tagadjon, amit a rendőrség nyilvánvalóan tud.

– Igen – felelte halkan.

– Amikor korábban kihallgatták, tagadta, hogy látta volna Paul Osbornt.

– Igen.

– Miért?

Vera McVeyről Lebrunre pillantott, aztán vissza McVeyre.

– Őszinte leszek: megijedtem. Nem tudtam, mit csináljak.

– Ugye, Osborn itt járt a lakásán? – kérdezte McVey.

– Nem – felelte Vera hűvösen. – Nem járt itt.

Ezen a hazugságon nemigen tudják rajtakapni. Ha az igazat mondaná, akkor tudni akarnák, hogy innen hová ment Osborn.

– Ugye, megengedi, hogy egy kicsit körülnézzünk? – kérdezte Lebrun.

– Hogyne, tessék. – A vendégszobában már minden rendbe volt rakva, minden árulkodó nyom eltakarítva. A véres lepedőket és törülközőket, amiket a golyó kioperálásánál használt, összehajtogatta és eldugta a padláson, a műszereket sterilizálta, és visszarakta az orvosi táskájába.

Lebrun felállt és kiment a szobából. A hallban megállt, hogy rágyújtson, aztán tovább járkált a lakásban.

– Mitől ijedt meg? – McVey leült egy egyenes hátú székre, szemben Verával.

– Paul Osborn megsebesült. Majdnem az egész éjszakát a folyóban töltötte.

– Megölt egy Albert Merriman nevű embert. Tud róla?

– Nem, nem ő volt.

– Ezt ő mondta magának?

– Felügyelő úr, mondtam már, hogy megsebesült. Rálöttek. Az az ember, aki megölte Merrimant. A combja hátulját találta el a golyó.

– Valóban? – kérdezte McVey.

Vera egy pillanatig csak nézett rá, aztán felállt, és az ajtó melletti asztalkához ment. Közben Lebrun is visszajött McVeyre pillantott, és megrázta a fejét Vera kihúzott egy fiókot, kivett belőle valamit, és visszament a karosszékhez.

– Ezt vettem ki a sebből – mondta, és McVey tenyerébe rakta a golyót.

McVey meggörgette a kezében, aztán a hüvelyk- és mutatóujja közé fogta.

– Kilencmilliméteres lehet... – mondta Lebrunnek.

Lebrun nem felelt, csak biccentett Ez is elég volt, hogy jelezze McVeynek, hogy egyetért lehetséges, hogy ugyanolyan lövedék, mint amilyenel Merrimant is lelőtték.

McVey Verához fordult.

– Hol történt az operáció?

Mondd ki azonnal, ami eszedbe jut, gondolta Vera. Ne bizonytalankodj. A legkézenfekvőbb választ.

– Az országút szélén, visszafelé Párizsba.

– Melyik országúton?

– Nem emlékszem. Osborn nagyon erősen vérzett, és majdnem eszméletlen volt

– Most hol van?

– Nem tudom.

– Szóval ezt sem tudja.

Vera nem hátrált meg.

– Ide akartam hozni. Sőt, egyenesen a kórházba. De ő nem akarta. Attól félt, hogy aki megpróbálta megölni, utána megy, ha megtudja, hogy életben maradt. Egy kórházban könnyen a nyomára akadna, ide pedig azért nem akart jönni, hogy engem ne keverjen bele. A sebe nem volt túl mély. Aránylag egyszerű kis műtét volt. Ezt ő is tudta, hiszen orvos...

– Vízet honnan vett az operációhoz?

– Volt nálam egy üvegben. Mindig van a kocsimban. Sokan hordanak magukkal. Gondolom, Amerikában is...

McVey csak nézett rá, de nem mondott semmit. Várta, hogy Vera folytassa.

– A Gare Montparnasse-nál raktam ki ma délután négy óra tájban. Nem lett volna szabad ezt tennem, tudom, de ő ragaszkodott hozzá.

– Hová ment? – kérdezte McVey.

Vera megrázta a fejét.

– Ezt sem tudja.

– Sajnálom. Mondtam, hogy aggódott miattam. Nem akarta, hogy még jobban belekeveredjek.

– Tudott járni?

– Adtam neki egy botot, egy régi sétapálcát, ami a kocsimban volt Valamennyit segített. Paul erős és egészséges. Ez a fajta seb nagyon gyorsan gyógyul.

McVey felállt, és az ablakhoz sétált.

– Hol járt ma este? Mit csinált attól fogva, hogy elment itthonról, egészen mostanáig? – kérdezte háttal állva Verának, majd hirtelen szembefordult vele.

McVey eddig is határozott volt és lényegretörő, de azért alapjában véve barátságos. De ezzel a kérdéssel megváltozott a hangja. Kemény lett, kellemtelen, sőt vádló. Vera ilyesmit még soha nem tapasztalt Ez már egyáltalán nem olyan volt, mint a filmekben, hanem egy igazi rendőr hangja. Vera komolyan megijedt.

McVey nem nézett Lebrunre, anélkül is nagyon jól tudta, hogy reagál erre a hangra. Teljes döbbenettel.

Nem tévedett Lebrun valóban meg volt döbbenve, amit Vera is észrevett És ebből rögtön rájött, hogy tudnak Francois Christianhoz fűződő viszonyáról. Arról viszont nem tudhatnak, hogy szakított vele.

– Erre nem szeretnék felelni – mondta kifejezéstelenül. Aztán keresztbe rakta a lábát, és Lebrunre nézett – Hívjak ügyvédet?

Lebrun villámgyorsan felelt.

– Nem, *mademoiselle*. Erre semmi szükség. – Felállt, és McVeyre nézett – Már vasárnap hajnal van. Ideje lenne mennünk.

McVey egy pillanatig méregette Lebrunt, aztán megadta magát a francia illemtudásnak.

– Csak még egy apróságnak szeretnék a végére járni – fordult Verához. – Osborn ismeri azt aki rálőtt?

– Nem.

– Elmondta, hogy nézett ki?

– Csak annyit, hogy magas volt – felelte Vera udvariasan. – Nagyon magas és vékony.

– Láttá már valahol előzőleg?

– Nem hiszem.

Lebrun az ajtó felé intett a fejével.

– Még egy utolsó kérdés – mondta McVey, továbbra is Verára nézve. – Ez az Albert Merriman, avagy Henri Kanarack. Tudja, hogy Paul Osborn miért érdeklődik annyira iránta?

Vera hallgatott Mi baj származhat belőle, ha elmondja nekik? Talán még segíthet is, ha megértik, milyen nyomás alatt áll Osborn, ha rájönnek, hogy csak meg akart tudni valamit Kanaracktól, és semmi köze a lövöldözéshez. Másrészt viszont a rendőrség megtalálta a szukcinilkolint Osborn szállodai szobájában. Ha most elmondja nekik, hogy Kanarack megölte Osborn apját, akkor azonnal azt fogják feltételezni, hogy bosszút akart állni. Ebből rájöhetnek, mire kellett a

szer, megvizsgálják Kanarack holttestét, és megtalálják a tűszúrás nyomait. Ha mindezt megtudják, esetleg gyilkossági kísérlettel is vádolhatják Osbornt.

– Nem – mondta végül. – A leghalványabb fogalmam sincs.

– Na és a folyó? – makacskodott McVey.

– Mi van vele?

– Mit keresett Osborn és Merriman a folyóparton?

Lebrun szemmel láthatóan nagyon kínosan érezte magát,

Vera hozzá folyamodhatott volna segítségért, de nem tette.

– Már mondtam, felügyelő úr: a leghalványabb fogalmam sincs.

Egy perc múlva Vera becsukta a nyomozók mögött az ajtót, és ráfordította a kulcsot Visszament a nappaliba, leoltotta a lámpákat, aztán az ablakhoz lépett. Láta, hogy a két nyomozó az utca túloldalán parkoló Fordhoz megy. Beszálltak. Az ajtók becsapódtak, és az autó elhajtott Vera nagyot sóhajtott Másodszor hazudott a rendőrségnek.

49

Joanna reszketve feküdt a sötétben. Pascal Von Holden már majdnem egy órája elment, de még mindig érezte az illatát, az arcvize és az izzadsága szagát Visszagondolt, hogy mi is történt.

A vacsora után a hajó kikötött, a szmokingos biztonsági őrök körülnéztek, hogy minden rendben van-e a hajóhíd körül. Elton Lybarger limuzinja már ott várakozott a parton. Joanna és Pascal befejezték a táncot, és ő odament Mr. Lybargerhez, hogy elmondja neki a jó hírt továbbra is itt marad, és folytatja vele a terápiát.

Amikor odaért hozzá, Lybarger intett, hogy tolja kicsit odébb a tolószékkel. Joanna Von Holdenre pillantott, aki a fedélzeten várt rá. Nem akart elszakadni tőle, egyetlen pillanatra sem, de a férfi bólintott és rámosolygott, úgyhogy Joanna arrébb tolta Lybargert. Lybarger hirtelen megragadta a kezét. Fáradtnak és zavarodottnak látszott, sőt, szinte ijedtnak. Joanna bátorítóan rámosolygott, és elmondta, hogy itt fog maradni még egy kis időre, hogy segítsen neki beilleszkedni az itthoni környezetbe. Ekkor megragadta a kezét, és feltette a szokásos kérdést.

– Hol van a családom? – kérdezte. – Hol van a családom?

– De hiszen itt vannak, Mr. Lybarger. Kint várták a repülőtéren, és most mindenki itt van maga körül. Itthon van, Svájcban.

– Nem! – tiltakozott Lybarger nyomatékosan, és haragosan nézett rá. – Nem! A családom. Hol van a családom?

Ekkor visszajöttek a szmokingos férfiak. Itt volt az ideje, hogy a kocsi-jához vigyék Lybargert. Joanna annyit mondott neki, hogy menjen csak velük, ne aggódjék, és hogy holnap majd beszélgetnek.

Von Holden átkarolta a vállát, és rámosolygott, miközben Lybargert letolták a hídon, és óvatosan besegítették a limuzinba. Bizonyára nagyon fáradt lehet, mondta Von Holden. Az időeltolódás miatt is.

– Igen, eléggé – mosolyodott el Joanna. Hálás volt, hogy ennyire törődik vele.

– Visszakísérhetem a szállodájába?

– Igen, nagyon kedves lenne, köszönöm. – Joanna soha nem találkozott még senkivel, aki ilyen őszintén meleg és kedves egyéniség lett volna. Halványan emlékezett az autóútra a szállodáig, át Zürichen. Színes neonfények villogtak mindenfelé, és Von Holden mintha mondott volna valamit arról, hogy reggel küld majd érte egy kocsit, ami elviszi Lybarger házába.

Arra is emlékezett, ahogy kinyitotta a szobája ajtaját Von Holden kivette a kezéből a kulcsot, és belülről bezárta az ajtót. Lesegítette a kabátját, és szép rendesen beakasztotta a szekrénybe. Aztán megfordult, és hirtelen átölelték egymást a sötétben. Érezte az ajkát az ajkán, gyengéd volt, és mégis csupa erő.

Emlékezett rá, ahogy levetkőztette, ahogy a szájába vette a mellbimbóját, aztán a karjába emelte, és az ágyra fektette. A tekintetét egy pillanatra sem vette le róla, és lassan, érzékien elkezdett ő is vetkőzni – nyakkendő, zakó, ing, cipő, zokni, aztán határozott mozdulattal a nadrágja cipzárjához nyúlt Joanna megbabonázva nézte. Hátravetette a fejét, és hangosan felnevetett; nem törődött vele, hogy meghallják-e a szomszéd szobában.

50

Párizs, hajnali fél négy

McVey halálosan fáradt volt, de sehogy sem tudott elaludni. Már fáj a feje a sok gondolkodástól, de sajnos nem volt rajta gomb, amivel egyszerűen ki lehetett volna kapcsolni. Mindig is így volt ezzel, az első esetétől kezdve, amikor először látott meg egy holttestet szétlőtt fejjel az utcán heverni. Nem hagyta nyugodni az agyában kavargó rengeteg részlet, melyek esetleg elvezethetnek az áldozattól a gyilkosig.

Lebrun kiküldött néhány embert a pályaudvarra, hogy hátha Osborn nyomára bukkannak, de az erőfeszítés teljesen hiábavalónak bizonyult, amit McVey előre meg is mondott. Vera Monneray biztosan hazudott, amikor azt

állította, hogy a pályaudvarnál rakta ki. Elvitte valahová, és nagyon is jól tudja, hol van.

McVey azt javasolta, délelőtt menjenek vissza a lakására, vigyék be a kapitányságra, és ott folytassák a beszélgetést. A hivatalos kihallgatóhelyiség sokszor csodákat művel, az emberek ott sokkal inkább hajlandóak elmondani az igazat.

Lebrun nyomatékos nemmel fogadta a javaslatot. Osborn lehet, hogy gyilkossággal gyanúsítják, de a miniszterelnök barátnőjét egyelőre még nem.

McVey kezdte végképp elveszíteni a türelmét Lassan tízig számolt magában, aztán előállt egy másik javaslattal: hazugságvizsgáló gép. Attól ugyan még senki nem mondja el az igazat, de érzelmileg megfelelő előkészítés lehet a közvetlenül ezt követő második kihallgatásra. Különösen, ha a kihallgatást vezető nyomozó alaposan végzi a dolgát, a kihallgatott pedig egy kicsit ideges.

Lebrun azonban erre is nemet mondott, és McVey végül nem tudott mászt kicsikarni, mint egy harminchat órás megfigyelést. Lebrun még ebbe is úgy egyezett bele, mintha a fogát húznák, mert az ilyesmi költséges: legalább három kétfős nyomozó-csapatra van szükség, ha másfél napon keresztül éjjel-nappal figyeltetni akarják Vera Monnerayt.

McVey leoltotta a lámpát, elhevert a sötétben, bámulta a halvány árnyékokat a mennyezeten, és azon tűnődött, tényleg érdekli-e ez az egész: Vera Monneray, Osborn, a magas férfi – ha egyáltalán létezik –, vagy akár a levágott és megfagyasztott fej és a fej nélküli holttestek rejtélye, melyeket valami titokzatos sebész, egy modern Frankenstein megpróbál összeilleszteni. Hogy Osborn-e az a sebész, az egyelőre nagyon is kétséges, és McVey pillanatnyilag egyetlen egy dologról tudta, hogy tényleg érdekli: az alvás.

Négy órával később McVey már a bészsszínű Opelban ült, és a folyómenti park felé tartott. A reggel kristálytiszt volt, le kellett hajtania a napellenzőt, úgy a szemébe tűztek a sugarak, amint végighajtott a Szajna mellett. Ha aludt is valamennyit aznap éjszaka, egyáltalán nem emlékezett rá.

Öt perc múlva felismerte a facsoportozatot a park bejárata mellett. Megállt. A füves rétet sáros út kerítette körbe, fákkal szegélyezve, melyeknek egyikén-másikán már kezdett sárgulni a lomb. Az úton keréknyomokat vett észre: egy autó behajtott a parkba, majd ugyanott ki.

Feltételezte, hogy Lebrun Fordjának a nyomai lehetnek, mivel tegnap már az eső elállta után érkeztek ide – ha más is járt volna itt azóta, egy második keréknyomnak is kellene látszania.

McVey lelassított, és körbehajtott a parkban, egészen odáig, ahol a vízpartra vezető lejtő kezdődött Megállt, és kiszállt. A lejtőn két kissé elmosódott lábnyomsor vitt le a folyóig: az övé és Lebruné. Szemügyre vette a lejtőt és a folyópartot próbálta elképzelni, hol állhatott Agnes Demblon fehér Citroenje, és igyekezett kitalálni, hogy miért jöhetett ide Osborn és Albert

Merriman. Együtt dolgoztak valamin? De miért jöttek ide a lejtőhöz? Valamit a vízbe akartak dobni a kocsiból? Vagy a kocsival volt valami tervük? Azt akarták a folyóba lökni? Szétszedni? De miért? Osborn meglehetősen jó anyagi körülményeknek örvendő, sikeres orvos. Miért keveredne bármiféle gyanús ügyletbe? Sehogy sem volt értelme az egésznek.

Ha feltesszük, hogy az itteni vörös sár ugyanaz, mint amit Osborn cipójén látott a gyilkosságot megelőző napon, akkor az azt jelenti, hogy Osborn előző nap itt járt. A kocsiban három személy ujjlenyomatait találták meg – Osbornét, Merrimanét és Agnes Demblonét. McVey többé-kevésbé biztos volt benne, hogy Osborn választotta ki valamilyen célra ezt a folyóparti helyet, és ő hozta ide Merrimant.

Lebrun kiderítette, hogy Agnes Demblon egész pénteken bent volt a pékségben, késő délután is, amikor Merrimant megölték.

A ballisztikai szakértők jelentése még nem készült el ugyan a golyóról, amit Vera Monneray állítólag Osborn combjából vett ki, de McVey egyelőre hajlott rá, hogy hitelt adjon a történetnek, hogy egy ismeretlen magas férfi volt a támadó. Feltehetőleg nem együtt érkezett Osbornnal és Merrimannel, hacsak nem volt rajta kesztyű, és mivel a Citroent ott találták a helyszínen, nem is azzal távozott – vagy a saját kocsiján jött, vagy ha esetleg mégis Osbornékkal együtt, akkor később valaki érte jött és elvitte. Errefelé nincs semmiféle tömegközlekedés, és az sem túl valószínű, hogy visszagyalogolt volna a városba. Lehetséges, bár módfelett valószínűtlen, hogy stoppolt. Valaki, aki egy Heckler & Koch-hal szaladgál, és épp lelőtt két embert, az nem fog kiállni az országút szélére, ahol bárki megláthatja, és később azonosíthatja.

Ha igaz a feltevés, hogy valakinek az Interpoltól benne van a keze a dologban, ez azt jelenti, hogy a magas férfi célpontja nem Osborn volt, hanem Merriman. De van-e esetleg valamiféle kapcsolat Osborn és a magas férfi között? Ha igen, a magas férfi talán kettős játékot űz, és Osborn is megpróbálta eltenni láb alól? Vagy csak Merrimant követte, talán a pékségtől, aki aztán találkozott Osbornnal, és a magas férfi ezután kettőjüket követte tovább?

Ha tovább gondoljuk a dolgot, és feltesszük, hogy a robbantásnak Agnes Demblon házában az volt a célja, hogy őt megöljék, akkor valószínűleg a magas férfinak nemcsak az volt a feladata, hogy Merrimant elintézzze, hanem mindenki mást is, akivel közeli kapcsolatban állt.

– A felesége! – kiáltott fel hirtelen McVey.

Visszasietett a fák alatt álló Opelhez. Fogalma sem volt, hol találhatna legközelebb telefont, átkozta magában az Interpolt, amiért olyan kocsit adtak neki, amiben nincs se telefon, se rádió.

Lebrunt azonnal figyelmeztetni kell, hogy Merriman felesége – bárhol tartózkodik is – komoly veszélyben van.

McVey már majdnem a kocsához ért, amikor megtorpant és visszafordult. A partról jövet a fák között vezetett az útja. Pontosan arra, amerre a magas férfi is távozzhatott. Amikor tegnap este itt jártak Lebrunnal, akkor a fákat megkerülve jöttek visszafelé, nem közöttük. A nyomozók és a helyszínelők semmi nyomát nem találták, hogy egy harmadik személy is jelen lett volna a folyóparton. Ebből azt a következtetést vonták le, hogy csak Osborn lőhetett. De vajon itt a fák között körülnéztek-e?

A majdnem egyhetes esőzés után napfényes, szikrázó vasárnap délelőtt volt. McVey habozott. Ha most elmegy, hogy értesítse Lebrunt, akkor megkockáztatja, hogy közben valaki bejön a parkba, és széttapossa a nyomokat. Nem nagy örömmel, de végül úgy döntött, hogy mivel a rendőrségnek sem sikerült megtalálni Kanarack feleségét, a magas férfinak sem lehet könnyebb dolga, úgyhogy inkább maradt, és későbbre halasztotta a telefonálást.

Visszafordult, és óvatosan követve a saját nyomait visszament a lejtőn, pontosan ott ahol jött. A fák alatt sűrű, átázott tűlevelek borították a talajt. Megállt rajtuk: olyan vastagok és ruganyosak voltak a talpa alatt, mint valami szőnyeg – egy ember lába semmiképp nem hagy nyomot itt, csak valami sokkal súlyosabb dolog.

McVey visszafordult. Nem talált semmit. Úgy tíz métert elsétált keleti irányba, aztán megint vissza. Semmi.

Ezután nyugati irányba indult. Alig tett hat lépést, amikor észrevett valamit egy félbetört fogpiszkálót, melyet majdnem elrejtettek a fenyőtűk. Elővette a zsebkendőjét, lehajolt, és felemelte. Megnézte, és feltűnt neki, hogy ahol el van törve, ott világosabb színű, mint a külseje, tehát nem olyan régen törhetett el. Becsomagolta, zsebvágta, és visszaindult a kocsijához. Ez alkalommal nagyon lassan ment, tekintetét a földre szegezve. Már majdnem a fák széléhez ért, amikor valamin megakadt a szeme. Megállt, és leguggolt.

A tűlevelek a lába alatt valamivel haloványabb színűek voltak, mint a környéken a többi. Nedvesen talán nem látszott volna rajtuk, de a ragyogó napfényben feltűnt, hogy mintha valaki szándékosan szórta volna oda őket. McVey egy faággal kicsit szétsöpörte a tűleveleket. Először nem látott semmit, csalódott is volt. De aztán felfedezte egy autógumi nagyon halvány lenyomatát. Követte a nyomot, és kicsit távolabb a homokban már mélyebb lenyomatot talált. Egy autó járt itt, és itt parkolt, a fák alatt. Később az autó vezetője észrevehette, hogy nagyon feltűnő nyomokat hagyott, kiszállt, és betakargatta tűlevelekkel, de arra nem figyelt, hogy ahol az autó állt, ott is megmaradt a nyoma. A fákon túl már elmosta az eső a nyomokat, de alattuk, ahol védve volt az esőtől megmaradt a talajon a lenyomat. Nem sok, talán egy centi mély, de a rendőrség technikusainak elég lesz.

Scholl!

Osborn épp a végéből botladozott kifelé, amikor eszébe jutott a név. Összerándult a fájdalomtól, amikor a sebesült lábára kellett nehezednie. Minden lépés óriási erőfeszítésébe került, és nagyon lassan haladt, de érezte, hogy ez már inkább csak az izmok merevségéből fakad, nem annyira a seb fáj, ami azt jelenti, hogy gyógyul. Ahogy kibotladozott a kis lyukból, ami végéként szolgált, feltűnt neki, hogy mennyivel kisebbnek látszik a szobácska, mint amikor feküdt. Az egyetlen ablak előtt el volt húzva a sötétítő függöny. Sötét volt a levegő fülledt, áporodott, és fertőtlenítőszag terjengett. Megállt az ablaknál, lerakta a botot és elhúzta a függönyt. Hirtelen beáradt a kora őszi napfény, összeszorított foggal, a lábát húzva közelebb lépett, kinyitotta a kis ablakot és kinézett. Nem látott mást csak a háztetőt, és mögötte a Notre Dame reggeli napfényben ragyogó tornyocskáit. A tüdejébe hasított a Szajna felől áradó reggeli levegő frissessége. Édes volt és üdítő, mélyen belélegezte.

Vera valamikor az éjszaka folyamán feljött, és kicserélte a kötést. Valamit mondani is próbált, de ő túl kába volt, hogy megértse, és azonnal el is aludt. Később, amikor felébredt és kezdett kicsit magához térni, a magas férfi járt a fejében, és a rendőrség. Most azonban Erwin Scholl került a gondolatai előterébe. Az a férfi, akiről Henri Kanarack esküvel állította, hogy felbérlete, hogy megölje az apját. Emlékezett, hogy pontosan ugyanabban a pillanatban bukkant elő a magas férfi a sötétségből, és rájuk lőtt.

Erwin Scholl.

Osborn elfordult az ablaktól és visszasántikált az ágyhoz. Kicsit kisímtotta a lepedőt, aztán óvatosan leereszkedett az ágyra. A séta az ágytól a végéig és vissza sokkal jobban kifárasztotta, mint amire számított. Csak ült az ágy szélén, és alig volt ereje többre, mint hogy levegőt vegyen.

Ki lehet az az Erwin Scholl? És miért akarta megöletni az apját?

Lehunyta a szemét. Megint ugyanaz a kérdés, mint ami harminc éve kínozza. A lábában sajgó fájdalom semmi volt ahhoz képest, mint ami a lelkébe hasított. Eszébe jutott, mit érzett, amikor Kanarack elmondta, hogy fizetségért tette, amit tett. Amikor rábukkant Kanarackra, azt hitte, az Isten végre megkönyörült rajta, és véget fog vetni a szenvedésnek és a bizonytalanságnak. De nem így történt. A szenvedés folytatódik, kegyetlenül és könyörtelenül.

A démon nem pusztult el, csak alakot és nevet változtatott Erwin Scholl. Egy név, arc nélkül. Meddig fog tartani, amíg rátalál – újabb harminc évig? És ha lesz is ereje és bátorsága végigcsinálni, és végül ráakad valahol, akkor mi fogja várni? Egy újabb rejtélyre nyíló ajtó?

Osbornt az zökkentette ki a gondolataiból, hogy valami zajt hallott a fal túlsó oldalán, Valaki jött Gyorsan körbenézett, el tud-e rejtőzni valahova. Hol lehet Kanarack pisztolya? Hová rakhatta Vera? Az ajtóra pillantott. Valaki lenyomta a kilincset. Nem volt más fegyvere, csak a botja. A keze összeszorult rajta, és az ajtó kitárult.

Vera fehérben volt, munkába indult.

– Jó reggelt – mondta. Megint egy tálca volt nála, rajta forró kávé, croissant és egy műanyag hűtődobozban gyümölcs, sajt és egy kenyér. – Hogy érzed magad?

Osborn megkönnyebbülten felsóhajtott, és letette a botot az ágyra.

– Jól – mondta. – Különösen most, hogy már tudom, ki a látogatóm.

Vera letette a tálcát a kisasztalra, és felé fordult.

– A rendőrök visszajöttek tegnap este. Egy amerikai nyomozó is volt itt, aki úgy tűnt, nagyon jól ismer téged.

Osborn összerezzen.

– McVey! – Szóval még mindig Párizsban van.

– Ha jól látom, te is ismered őt.

– Mit akartak? – kérdezte gyorsan Osborn.

– Rájöttek, hogy én hoztalak el a golfpályáról. Annyit beismertem, hogy kioperáltam a lábadból egy golyót. Tudni akarták, hogy most hol vagy. Azt mondtam, kiraktalak a pályaudvarnál, és nem tudom, hová mentél, mert nem akartad elárulni. Nem vagyok róla meggyőződve, hogy hittek nekem.

– McVey egész biztosan figyeltet, hogy nem lépsz-e kapcsolatba velem.

– Tudom. Ezért megyek be dolgozni. Harminchatórás leszek. Remélhetőleg mire végeztem, megúnják a dolgot és úgy döntenek, mégis igazat mondtam.

– Na és ha mégsem? Mi lesz, ha átkutatják a lakásodat, aztán az egész házat? – Osborn hirtelen megrémült. Sarokba van szorítva, nincs menekülés. Ha megpróbál kijutni a házból, és tényleg figyelik, akkor egy háztömbnyire sem fog jutni a rossz lábával. Ha átkutatják az épületet, akkor meg előbb-utóbb úgyis rátalálnak.

– Nem tudsz semmit tenni – mondta Vera higgadtan. – Víz van a fürdőszobában, ezzel az ennilalóval elleszel, amíg visszajövök. Szeretném, ha elkezdenél sétálgatni és tornázni. Emelgesd és nyújtogasd a lábad, és próbálj meg annyit járkálni föl-alá a szobában, amennyit tudsz. Ha elmegyünk innen, muszáj lesz gyalogolnod. Ha besötétedik, mindenképpen húzd be a függönyt. Az ablakot elrejtí ugyan a tető, de ha valaki figyel, akkor észreveheti a fényt. Tessék...

Vera egy kulcsot nyomott Osborn kezébe.

– Ez a lakásom kulcsa – ha feltétlenül muszáj lenne kapcsolatba lépned velem. A telefonszámom fel van írva a telefon melletti jegyzetömbre. A lépcső a negyedik emelet egy kis beugrójába vezet. A hátsó lépcsőn menj le a

másodikra. – Vera habozott, és ránézett – Ugye, nem kell mondanom, hogy légy nagyon óvatos?

– És ugye, nekem sem kell mondanom, hogy akármikor kiszállhatsz ebből az egészből? Menj el Párizsból egy időre, a nagymamádhoz, és tagadj le mindent velem kapcsolatban.

– Nem – mondta Vera és az ajtóhoz indult.

– Vera!

Vera megállt, és visszafordult.

– Tessék?

– Volt nálam egy pisztoly. Hová lett?

Vera összerezzent Osborn látta, hogy nem örül a kérdésnek.

– Vera... Ha a magas férfi rámtalál, mit fogok csinálni?

– Hogy találhatna rád? Fogalma sincs róla, hogy én létezem. Ki vagyok, hol lakom.

– Merrimanról sem tudott mégis halott.

Vera tétozott.

– Vera, kérlek szépen.

Vera végül az ablak alatti asztal felé intett a fejével.

– A fiókban van.

52

Marseille

Marianne Chalfour Rouget kénytelen-kelletlen otthagyta a nyolcórás misét alig tíz perccel azután, hogy elkezdődött, mivel a húga annyira zokogott, hogy az emberek – akik közül a legtöbb az ismerőse volt – kezdtek hátraforogni és rosszalló pillantásokat vetni rájuk. Michele majdnem két napja volt náluk, de szinte egész idő alatt megállás nélkül sírt.

Marianne három évvel volt idősebb a húgánál, öt gyereke volt, a legidősebb tizennégy éves. A férje, Jean Luc halász volt, az ideje nagy részét távol töltötte a családjától. De amikor otthon volt – ahogyan most is –, igyekezett annyit lenni a feleségével és a gyerekeivel, amennyit csak lehetett.

Különösen a feleségével. Jean Luc hatalmas szexuális étvággal volt megáldva, amit egyáltalán nem szégyellt. A legváratlanabb pillanatokban kapta ölbe a feleséget átcipelte a szűkös hámszobás lakás hálósobájába, aztán zajosan és szenvedélyesen szeretkeztek, néha órákon át.

Egyáltalán nem értette, hogy miért állított be hozzájuk hirtelen Michele. Mindenkinek adódnak kisebb-nagyobb problémák a házasságában, de az

emberek többnyire meg tudják oldani. Biztos volt benne, hogy Henri akármikor felbukkanhat, hogy bocsánatot kérjen, és visszavigye Michele-t Párizsba.

Michele azonban csak zokogott, és éppilyen biztos volt benne, hogy Henri nem fog érte jönni. Két éjszakát töltött már itt, az aprócska konyha-nappali díványán, melyet hepehupásra ugráltak a gyerekek, ők ezen szokták nézni a kis fekete-fehér tévét, veszekedve, hogy melyik csatornát nézzék, miközben a másik szobában férj és feleség hangosan szerelmeskedett, ami senkit nem zavart, csak Michele-t.

Vasárnap reggelre Jean Luc megelégte Michele könnyáradatát, amit egyenesen meg is mondott Marianne-nak, Michele füle hallatára. Vigye el magával a templomba, hátha az segít.

De nem segített. Amikor kiléptek a templomból a meleg mediterrán napsütésbe, Marianne megfogta a húga kezét.

– Michele, nem te vagy az egyetlen nő a világon, akit otthagyt a férje. Sőt, akit terhesen hagyott ott. Persze, nagy fájdalmat okozott, megértem. De az élet megy tovább. Elég volt a pityergésből! Mi melletted állunk. Keress egy állást, szüld meg a gyermeket aztán majd előbb-utóbb találsz magadnak egy rendes férfit.

Michele a nővérére nézett, aztán a földre. Marianne-nak igaza van. De ez még nem enyhített a fájdalmán, a magánytól való félelmén, az ürességén. A gondolkodás nem gyógyítja be a sebeket. Csak az idő.

Miután jól megmondta a magáét, Marianne betért a Quai des Belges kis piacára, vett egy csirkét és némi zöldséget az ebédhez. A piacon még ilyenkor is hatalmas tömeg volt mindent betöltött az emberek és az autók hangzavara.

Marianne hirtelen valami tompa pukkanást hallott a zajból kiválni. Amikor Michele-hez fordult, hogy megkérdezze, mi volt az, azt látta, hogy egy elárusítóasztalnak támaszkodik, melyen egy nagy halom dinnye állt és olyan az arckifejezése, mintha nagyon meglepődött volna valamin. Aztán megpillantotta, hogy a nyakán, a blúzának fehér gallérja alatt egy vörös folt jelenik meg, és lassan terjeszkedni kezd. Ugyanebben a pillanatban megérezte, hogy valaki nézi, és felpillantott. Egy magas férfi állt előtte és rámosolygott. Aztán megint meghallotta azt a tompa hangot. A magas férfi eltűnt, ugyanolyan váratlanul, mint ahogy előbukkant a tömegből. Marianne hirtelen úgy érezte, mintha lassan kezdene alkonyodni. Körbenézett, arcokat látott kavarogni maga körül. Aztán minden elsötétedett előtte.

Bernhard Oven repülővel is visszatérhetett volna Marseille-ből Párizsba, ahogy jött, de így túl könnyen ki lehetett volna deríteni, hogy pont azokat az órákat töltötte Marseille-ben, amikor a többszörös gyilkosság történt. A Grand Vitesse expressz négy és háromnegyed óra alatt ér Párizsba. Oven hátradőlt az első osztályú fülkében, és szép kényelmesen végiggondolta, mi történt az elmúlt napokban, és mi lesz a következő teendője.

Michele Kanarack nyomára jutni Marseille-ben gyerekjáték volt: követte a pályaudvarra aznap, amikor elhagyta Párizst, és megfigyelte, melyik vonatra száll. A Szervezet elintézte a többit. Amikor Michele leszállt a vonatról, már várták, és követték a nővére lakásáig a Le Panier negyedbe. Ezután gondosan szemmel tartották, és listát készítettek azokról a személyekről, akikkel bizalmas kapcsolatba kerülhetett. Oven már ezeknek az információknak a birtokában szállt fel az Air Inter Párizs-Marseille járatára, a Provence repülőtéren pedig egy bérelt autó várta. A pótkeréktartóban egy csehszlovák gyártmányú Cz.22-es automata pisztoly volt elrejtve, lőszerrel és hangtompítóval.

– *Bonjour. Ah, le bilett, oui.*

Átadta a jegyét a kalauznak, és váltott vele néhány csevegő mondatot, igyekezett azt a látszatot kelteni, hogy csak egy utazó üzletember. Aztán megint hátradőlt, és elnézte az ablak előtt elsuhanó tájat, miközben a vonat átszáguldott a zöldellő Rajna-völgyön. Próbálta megbecsülni a sebességét úgy 280 kilométer/óra lehetett.

Helyesen tette, hogy az utcán intézte el a két nőt. Ha valahogy kicsúsznak a kezei közül, és hazamennek, az kellemetlen lett volna. Hisztérikus emberek nem nyújtanak kényelmes célpontot. Márpedig ha meglátták volna Marianne férjét és öt gyerekét, akik holtan heverték a lakásban, biztos sikoltozni kezdtek volna, odacsódták a szomszédokat és mindenkit a környékről.

Nem volt más választása, nem késlekedhetett. Még sürgős elintéznivalója volt Párizsban, valami, amiben a Szervezet ezidáig nem tudott segíteni.

Az *Antenna 2* állami televízió közölt egy interjút a Vernon közelében található Szajna-parti golfpálya tulajdonosával. Egy kaliforniai orvos, akit a rendőrség egy bizonyos Albert Merriman meggyilkolásával gyanúsít, szombat reggel a golfpálya közelében mászott ki a folyóból, majd később érte ment egy feketehajú nő kocsival, és elvitte.

Ez idáig mindenkit sikerült gyorsan elintézni, aki közeli kapcsolatban állt Albert Merrimannel. De ez a Paul Osborn nevű amerikai valahogy kicsúszott a kezéből, és most még itt van ez a nő is. Meg kell találnia, és el kell intéznie mind a kettőt, mielőtt még a rendőrség a nyomukra bukkan. Nem olyan nehéz feladat, csak az idő a kezére dolgozzon. Ma vasárnap van, október 9. Legkésőbb október 14-ig. Péntekig el kell intéznie a dolgot.

Miss Marsh, látta-e valaha is Mr. Lybargert ruhátlanul a terápia során?

– Nem, doktor úr, természetesen nem – Joannát nagyon meglepte a kérdés. – Erre nem volt semmi ok.

Joannának Zürichben sem volt sokkal szimpatikusabb dr. Salettl, mint amikor Új-Mexikóban találkoztak. Kurta-furcsa modora, távolságtartása egyenesen félelmet keltő volt.

– Tehát soha nem látta levetkőzve?

– Nem.

– Esetleg alsóneműben.

– Doktor Salettl, nem egészen értem, miért teszi fel ezeket a kérdéseket.

Aznap reggel pontban hét órakor Von Holden telefonhívása ébresztette Joannát. Az előző éjszakai gyengeségnek és kedvességnek nyoma sem volt; röviden és hivatalos hangon beszélt Közölte, hogy háromnegyed óra múlva egy kocsit fog odamenni Joannáért, hogy elszállítsa őt és a holmiját Mr. Lybarger házába. Joannát meglepte a hivatalos hang, de csak annyit mondott, hogy rendben van, addigra el fog készülni. Aztán még megkérdezte, hogy mi lesz a kutyájával.

– Már elintéztük – mondta Von Holden, azzal lerakta a kagylót.

Egy órával később, még mindig kissé fáradtan az időeltolódás, a vacsora, az italok, és a Von Holdennel töltött szerelmes éjszaka miatt, Joanna ott ült Lybarger Mercedesében, mely megállt egy kapunál. A sofőr megnyomott egy gombot, és az ablak leereszkedett, épp csak annyira, hogy egy egyenruhás biztonsági őr benézhesen. Elégedetten intett, hogy mehetnek, és a limuzin végighajtott egy hosszú, fákkal szegélyezett behajtóúton, egy épület felé, melyet Joanna egyenesen kastélynak látott.

Egy középkorú, barátságos mosolyú házvezető fogadta, aki a lakosztályához vezette, a ház földszintjén található nagy hálószobába, melyhez saját fürdőszoba tartozott, az ablakai pedig a ház előtt elterülő pázsitra néztek, mely mögött sűrű erdő húzódott.

Tíz perc múlva kopogtak az ajtaján, és a házvezető átvezette egy másik épületbe, melynek második emeletén volt dr. Salettl dolgozószobája.

– A jelentései alapján úgy látom, ön is olyan figyelemreméltónak találja Mr. Lybarger fejlődését, mint mi.

– Igen. – Joanna elhatározta, hogy nem fog megijedni Salettl-től. – Eleinte, amikor foglalkozni kezdtem vele, alig tudta kontrollálni a motorikus funkcióit. Még inkább nehezebb lett, hogy világosan gondolkodjon. De ahogy lépésről lépésre haladtunk előre, állandóan meglepett, milyen hihetetlenül erős akaratereje van.

– És fizikailag is robusztus alkat.

– Igen, így van.

– Ugye, képes beilleszkedni egy társaságba? Kellemesen érezni magát emberek között, és értelmesen eltársalogni velük?

– Igen, csak... – Joanna meg akarta említeni, hogy Lybarger állandóan a családja után kérdezősködik.

– Vannak kételyei?

Joanna tétovázott. Úgy érezte, jobb lesz inkább nem szóba hozni a dolgot. Lybarger mindig olyankor érdeklődött a családja után, amikor fáradt volt, vagy éppen utaztak, olyan alkalmakkor, amikor valami kizökkentette a mindennapi kerékvágásból. – Csak könnyen kifárad. Ezért kértem, hogy biztosítsanak a számára egy toloszékot tegnap este a...

– Na és a bot? – vágott közbe Salettl. Valamit feljegyzett, aztán felnézett.

– Tud nélküle is felállni és járni?

– Hozzá van szokva a bothoz.

– Kérem, a kérdésre válaszoljon. Tud járni nélküle?

– Igen, de...

– De micsoda?

– Nem túl messzire és nem túl biztosan.

– Egyedül öltözködik, borotválkozik. Ki tud menni a vécére segítség nélkül?

– Igen. – Joanna kezdte azt kívánni, bárcsak visszautasította volna Von Holden ajánlatát, és ma hazautazott volna az eredeti tervei szerint.

– Képes tollat fogni és olvashatóan aláírni a nevét?

– Igen, meglehetősen olvashatóan – felelte Joanna erőltetett mosollyal.

– És az egyéb testi funkciói?

Joanna összevonta a szemöldökét.

– Nem tudom, mire gondol.

– Képes-e erekcióra? Szexuális aktus végrehajtására?

– Én... én... igazán nem tudom. – dadogta Joanna. Nagyon zavarban volt. Még soha nem kérdeztek ilyesmit egyik betegéről sem. – Gondolom, ez inkább orvosi probléma.

Salettl egy pillanatig csak nézett rá, aztán folytatta.

– Az ön véleménye szerint mikor fogja visszanyerni teljes testi erejét mintha soha nem is érte volna szélütés?

– Ha... ha az alapvető motorikus funkciókról beszélünk, állás, járás, beszéd és hasonlók – a többi, amint mondtam, nem az én asztalom –, akkor...

– Csak a motorikus funkciók. Mit gondol, mennyi időre van még szüksége?

– Nem tudnám pontosan megmondani.

– Becsülje meg.

– Én... igazán nem tudom.

– Ez nem válasz. – Salettl olyan megrovóan nézett rá, mint egy rossz gyerekre.

– Ha sokat dolgozom vele, és úgy fejlődik tovább, mint eddig, akkor talán még egy hónap... De hangsúlyoznom kell, hogy ez csak találgatás. Sok függ attól, hogy...

– A következő lesz a feladata. Szeretném, ha a hét végére tudna bot nélkül járni.

– Nem tudom, hogy ez lehetséges-e.

Salett megnyomott egy gombot és kiszólt a titkárnőjének.

– Miss Marsh készen áll, hogy folytassa a terápiát a betegével.

54

McVey kibámult Lebrun irodájának ablakán, öt emelettel alattuk a Place du Parvis terült el, a Notre Dame előtti kis tér, ahol csak úgy nyüzsögtek a turisták. Fél tizenkettő volt, és indián nyárhoz illően meleg kezdett lenni.

– Nyolc halott. Öt közülük gyerek. Mindegyik egy lövést kapott a fejébe egy 22-essel. Senki nem látott és nem hallott semmit. A közvetlen szomszédok sem, a piacon az emberek sem. – Lebrun az íróasztalra dobta a jelentést, mely Marseille-ből érkezett faxon, és a másik asztalon álló krómozott termosz után nyúlt.

– Egy profi tehette, hangtompítóval – mondta McVey, és meg sem próbálta leplezni, hogy nagyon dühös. – Nyolc újabb hulla a magas férfi rovasán.

– Már ha ő volt az.

McVey éles pillantást vetett rá.

– Miért, maga szerint mégis ki, Merriman felesége?

– Azt hiszem, magának van igaza, *mon ami* – mondta halkan Lebrun.

McVey valamivel nyolc előtt ért vissza a parkból a szállodájába, és azonnal felhívta Lebrunt otthon. Lebrun országosan riasztotta a rendőrséget, hogy Michele Kanarack élete veszélyben forog. A legnagyobb probléma persze az volt, hogy még mindig nem tudták, hol keressék, és alig tudtak többet róla, mint a személyleírását – amit végül Maitrot és Barras a házuk lakóiból szedtek ki. Lebrun figyelmeztetése így szinte teljesen hiábavaló volt. Egy arc nélküli kísértetet nem lehet megvédelmezni.

– Dehát honnan tudhattuk volna? Az embereim kint voltak a folyóparton már egy nappal maga előtt, de nem találtak semmi nyomot, ami egy harmadik személy jelenlétére utalt volna.

Lebrun igyekezett segíteni, de ez nem enyhítette a keserűséget, a büntudatot és a tehetetlenséget, ami McVey gyomrát szorongatta. Nyolc ember meghalt, pedig még most is élhetnének, ha a rendőrség egy kicsivel jobban tette

volna a dolgát. Michele Kanarackot mindössze néhány perccel azután lőtték le, hogy McVey odatelefonált Lebrunnek. Ha korábban rájött volna, mi a helyzet, és már három, négy vagy öt órával előbb telefonál, vajon változtatott volna a dolgokon? Talán igen, talán nem. Mintha egy tűt kellene megtalálniuk a szénakazalban.

„Védünk és szolgálunk” – ez a Los Angeles-i rendőrség jelmondata. Sokan nevettek vagy gúnyolódtak rajta. „Szolgálunk?” Ki tudja, mit jelent ez. De embereket megvédeni, ennek már több értelme van. Legalábbis annak a számára, aki igazán a szívéen viseli a munkáját, ahogy McVey. Ha valakinek baja esett, az neki is fáj. Komolyan. Senki nem tudta, és ő nem beszélt róla. És ez nem idealizmus volt – abból alaposan kigyógyult, amikor először látott szétlőtt fejű hullát.

– Kávé? – McVey a Lebrun kezében levő termosz felé intett.

– *Oui.*

– Feketén kérem – mondta McVey. – Olyan feketén, mint ez a mai nap.

Fél tízkor a helyszínelők már kint voltak a parkban, és gipszmintát vettek a keréknyomról, aztán átrostálták a tüleveleket, hátha akad köztük valami, ami elkerülte McVey figyelmét.

Háromnegyed tizenegykor McVey az irodájában találkozott Lebrunnel, együtt mentek el a laborba, hogy megnézzék a keréklenyomatot. A technikus épp egy hajszáritóval szárítgatta a gipszöntvényt. Öt perc alatt meg is száradt annyira, hogy tintalenyomatot csináljanak róla egy papírlapra.

Ezután összehasonlították az autógumi-gyártóktól kapott katalógussal. Negyedórán belül rá is bukkantak. Egyértelműen egy olasz gyártmányú Pirelli gumi volt, P205/70R14 méretű. Másnap reggel, hétfőn majd hívnak egy szakértőt egy gumigyárból, hátha még valamit meg tud állapítani a gipszminta alapján.

Lebrun irodájába visszafelé menet McVey megkérdezte, mi a helyzet a fogpiszkálóval.

– Arra még várni kell – felelte Lebrun. – Talán holnapra meglesz, talán azután, őszintén szólva nem hiszem, hogy túl sok kiderülne belőle.

– Lehet, hogy szerencsénk lesz. Talán aki a fogát piszkálta, megsértette az ínyét, és lesz rajta egy apró vércsepp. Vagy valami olyan betegsége van, ami megállapítható a nyálból. Bármilyen több lesz, mint amit most tudunk.

– Úgysem tudjuk megállapítani, hogy a magas férfi volt-e, aki a fogpiszkálót használta. Lehet, hogy Merriman volt, vagy Osborn, vagy egy vadidegen. – Lebrun kinyitotta az iroda ajtaját.

– Úgy érti, hogy egy esetleges szemtanú – mondta McVey, és belépett.

– Nem. Egyáltalán nem így értettem. De az is lehetséges. Jó ötlet.

Kopogtak az ajtón, és egy rendőr ekkor hozta be a marseille-i rendőrségtől érkezett faxot.

McVey belekortyolt a kávéba, és átsétált a szobán. Egy falitáblára a *Le Figaro* egy cikke volt kitűzve, negyedoldalas fotóval Levigne-ről, aki elmesélte az egész sztorit az újságoknak. McVey bosszankodva bökött rá az ujjával.

– Hihetetlen, ez a fickó, hogy odavolt, hogy az újságok meg ne tudják a nevét, aztán odamegy, és kitálat nekik mindent. A barátunknak több se kell, hogy megtudja, van egy tanú, aki még életben van.

McVey elfordult az újságkivágástól, és a fülét húzogatta.

– Mi nem találtuk meg Michele Kanarackot de a magas férfi igen. Vajon honnan tudta, hogy Marseille-be kell mennie, amikor senki más nem tudott róla? És honnan tudta, hogy Marseille-ben hol keresse?

Lebrun összeillesztette az ujjhegyeit.

– Az Interpolra gondol, igaz? Hogy aki Lyonban hozzájutott a Merriman-dossziéhoz, talán Michele Kanaracknak is könnyen a nyomára juthatott

– Igen, pontosan erre gondolok.

Lebrun letette a csészéjét, rágyújtott egy cigarettára, és az órájára nézett.

– Hadd közöljem, hogy a nap hátralévő részét kiveszem szabadnapnak. Csak egy futó kis pihenőnap. Átruccanak Lyonba, vonattal. Senki nem tudja, hová készülök, még a feleségem sem.

McVey összevonta a szemöldökét.

– Bocsásson meg, de nem egészen értem. Beállít Lyonba és elkezd kérdezősködni? Azt hiszi, hogy valaki majd fölteszi a kezét, és jelentkezik, hogy „én voltam”?

– *Mon ami* – mosolyodott el Lebrun –, csak annyit mondtam, hogy Lyonba megyek. Azt nem mondtam, hogy az Interpol központjába. Pusztán csak arról van szó, hogy egy régi jó barátommal szeretnék együtt vacsorázni.

– Folytassa – mondta McVey.

– Amint tudja, a D-csoport, mely a fej nélküli hullák ügyén dolgozik, az Interpol 2. alcsoportja. A 2. alcsoport kizárólag adatgyűjtéssel és elemzéssel foglalkozik. Bárki kérte is a Merriman-dossziét, biztos hogy ebben az alcsoportban dolgozik, nagy valószínűséggel magas rangú valaki. A 1. alcsoport viszont általános adminisztrációval, pénzügyekkel, személyzeti kérdésekkel, és hasonló mindennapi dolgokkal foglalkozik. Ide tartozik a biztonsági szolgálat is, mely a központ belső biztonságáért felel. Ennek az alcsoportnak a vezetője könnyen azonosíthatja, hogy ki volt az a személy, aki a Merriman-dossziét kérte.

Lebrun elmosolyodott, szemmel láthatóan meg volt elégedve a tervével. McVey rámeredt.

– *Mon ami*, nem akarok cinikusnak látszani, de mi van, ha épp ez a kedves barátja az, akit keresünk? Nem látja, hogy magától akarták visszatartani az információt? Hogy legyen idejük Merriman nyomára bukkanni. A múltkorjában azt kérdezte, szerintem képesek lennének-e ezek egy rendőrt is

kinyírni. Ha még mindig kétségei lennének, olvassassa át még egyszer a marseille-iek jelentését.

Lebrun mosolyogva elnyomta a cigarettáját.

– Köszönöm, hogy így aggódik értem. És más körülmények között én is tökéletesen egyetértenelek magával, hogy kissé meggondolatlanul cselekszem. Én azonban kétlem, hogy a belső biztonsági szolgálat főnöke ártani akarna a saját bátyjának...

55

Egy vadonatúj, sötétzöld Ford Sierra, P205/70Ri4-es Pirelli gumikkal lassan elgördült a Quai de Bethune 18. számú ház előtt, és a sarkon, a Pont de Sullynél befordult, azután megállt egy fehér Jaguár mögött. Az ajtó kinyílt, és a magas férfi szállt ki. Meleg délután volt, de kesztyűt viselt. Színtelen orvosi gumikesztyűt.

Bernhard Oven vonata negyed egykor futott be a Gare de Lyonra. A pályaudvarról taxival kiment az Orly repülőtérre, ahol a zöld Ford várta. Tíz perccel három előtt már ismét Párizsban volt, Vera Monneray háza előtt.

Három óra után hét perccel belépett a lakásba és becsukta maga mögött az ajtót. Senki nem látta, amikor átkelt az utcán, vagy amikor a vadonatúj kulccsal belépett a hátsó bejáraton.

Mielőtt elindult, a kocsí kesztyűtartójában már ott várta Vera Monneray neve és címe kézzel felírva egy kis kártyára, mellette a hátsó bejárat és a lakás kulcsai. Az öt óra alatt, amíg ideért Marseille-ből, a Szervezet ismét tökéletes felderítő munkát végzett, ahogy Albert Merriman esetében is.

Közben egész Franciaország lelkes érdeklődéssel kísérte a romantikus és izgalmas történetet, melyet először az *Antenna 2* kürtölt világgá a rejtélyes sötéthajú nőről, aki autóval elvitte a gyilkossággal gyanúsított amerikaiát a golfpályáról. A legvadabb találgatások tárgya volt, hogy ki az amerikai, és ki lehet a nő – híres francia színésznő, nemzetközi teniszcsillag, amerikai rockénekesnő? Az orvostól azt állították, hogy nem is orvos, hanem egy híres hollywoodi színész, sőt, hogy valami sötét ügybe keveredett veterán amerikai szenátor.

A díszes óra Vera éjjeliszekrényén három óra tizenegy percet mutatott.

Oven tudta, hogy Vera Monneray aznap reggel hétkor bement a kórházba, és másnap este hétig ügyeletet lesz. Ez azt jelentette, hogy hacsak egy

bejárónő be nem állít, nem fogják megzavarni, ha átkutatja a lakást. Továbbá, hogy ha az amerikai ott van, akkor egyedül fogja találni.

Négy perc múlva Oven már tudta, hogy az amerikai nincs ott. A lakás üres volt és makulátlan. Oven távozott, gondosan bezárva maga után az ajtót, és lefelé indult a hátsó lépcsőn. A földszinten azonban nem állt meg, hanem tovább ment a pincébe.

Talált egy villanykapcsolót, felkattintotta, és körülnézett. Egy hosszú, keskeny folyosón találta magát, mely az épület alatt kanyargott, számtalan ajtóval, és sötét kis kamrákkal, melyek tárolóhelyiségként szolgáltak. Jobbra, az alacsony mennyezet alá beszorítva a szemégyűjtők álltak. Minden egyes lakáshoz külön konténer tartozott, az oldalára ráfestve a lakás száma. Azonnal megtalálta a négy tartályt, mely Vera lakásához tartozott, és amelyek közül csak az egyik volt tele.

Leemelte a tetejét, a földre terített egy újságot, és darabonként megvizsgálta a szemetes tartalmát. Talált négy Diet Coke-dobozt, egy műanyag Gelave-palackot, egy hajkondicionáló flakonját, egy Tic Tac dobozt, egy Today fogamzásgátló zselé dobozát, négy Amstel sörösdobozt, a *People* magazin egy számát, egy erőleveskonzerv dobozát, egy sárga műanyag flakont, amiben Joy mosogató volt. Oven keze megdermedt. A flakon belsejében valami megzörrent.

Épp le akarta csavarni a kupakját, amikor meghallotta, hogy odafenn nyílik az ajtó, és valaki elindul lefelé a lépcsőkön. A lépések rövid időre elhallgattak a földszinti lépcsőfordulónál, ahol az utcára nyíló hátsó ajtó volt, aztán továbbhaladtak lefelé. Oven leoltotta a villanyt, és behúzódott a lépcső alá a sötétbe, közben előhúzta az övéből 25-ös kaliberű automata Waltherét.

Egy pillanat múlva egy kövérkés, fekete-fehérbe öltözött szobalány dübörgött le a lépcsőn, egy duzzadó szemeteszákot cipelve. Felkattintotta a villanyt, felemelte az egyik szemetes tetejét, beledobta a zsákot, és visszaindult a lépcső felé. Aztán észrevette a nagy halom szemetet, amit Oven szórt szét a földön. Dühösen motyogott valamit, odament, összeszedte, és bedobta Vera szemetesébe. Visszarakta a fedelét, lekattintotta a villanyt, és feltrappolt a lépcsőkön.

Oven hallgatta távolodó lépteit. Amikor biztos volt benne, hogy elment, a pisztolyt visszadugta az övébe, és felgyújtotta a villanyt. Kivette a szemből a mosogatószeres flakont, lecsavarta a kupakját, és megpróbálta kirázni belőle azt a valamit, ami benne zörgött, de nem esett ki. Előhúzott egy hosszú, vékony kést, kinyitotta a pengéjét, és kipiszkalta belőle. Az apró tárgy össze volt kenve a mosogatószer habjával; letörölgette és megnézte, mi az. Egy kis ampulla volt, 5ML TETANUS TOXOID felirattal.

Oven arcán mosoly futott át Vera Monneray orvos. Könnyen hozzájuthat bármilyen gyógyszerhez, és egy injekciót is be tud adni. Egy sebesült embernek, aki egy piszkos vizű folyóból mászott ki, egész biztosan szüksége van

tetanusz-injekcióra. És az igen kevésbé valószínű, hogy máshol adta volna be, és utána hazahozta az ampullát, hogy itt dobja ki, egy mosogatószeres flakonba rejtve. Nem, az injekciót egészen biztos itt adta be, a lakásán. És mivel az amerikai pillanatnyilag nincs a lakásban, valószínűleg valahol a közelben tartózkodik, talán még mindig itt az épületben.

Öt és fél emelettel feljebb, a padlásszobában Paul Osborn az ablak alatti kis asztalra támaszkodva kibámult a háztetők felett, elnézte, ahogy a délutáni árnyak átsuhannak a Notre Dame gótikus tornyocskáin.

Azokban az órákban, amikor nem aludt, hol fel-alá járkált a szobában, hogy tornáztassa a lábát, hol meg csak bámult ki az ablakon üres tekintettel, és igyekezett összeszedni a gondolatait.

Odajutott, hogy vannak egyértelmű dolgok, melyekkel mindenképpen szembe kell néznie.

Először is: a rendőrség még mindig keresi Albert Merriman halálával kapcsolatban. Verától tudta, hogy megtalálták a maradék szukcinilkolint és elvitték a szállodai szobájából. Ha rájönnek, hogy mi célt szolgálhatott, akkor minden valószínűség szerint újra megvizsgálják Kanarack – vagyis Merriman – holttestét, és megtalálják a tűszúrások nyomait. Az nem fog számítani, hogy valójában nem ölte meg Merrimant így is gyilkossági kísérlettel fogják vádolni, és ha sikerül bebizonyítaniuk – márpedig miért is ne sikerülne –, akkor nemcsak hogy ki tudja hány évet fog egy francia börtönben tölteni, de orvosként sem dolgozhat tovább otthon.

Másodszor: a magas férfi – bárki legyen is – előbb vagy utóbb meg fogja tudni, hogy még mindig életben van, és újból megpróbálja megölni.

Harmadszor: még ha valahogy ki is tudna jutni Párizsból, az útlevele még mindig a rendőrségen van. Tehát mindenképpen itt ragad Franciaországban, az útlevele nélkül nem mehet sehová, még haza sem.

Negyedszer – és talán ez volt a legkegyetlenebb és legfájdalmasabb – beléhasított az a világos és tagadhatatlan felismerés, hogy Albert Merriman halála semmin nem változtatott A démon, mely üldözi, csak még megfoghatatlanabb és rejtélyesebb lett.

A Notre Dame tornyai közben teljesen sötétbe borultak. Nemsokára felgyulladnak az utcai lámpák. Ideje behúzni a sötétítőfüggönyt, és villanyt gyújtani. Visszabotorkált az ágyához, és lefeküdt. Az elszántsága elpárolgott, megint rátört a fájdalom, a seb ugyanolyan hevesen lüktetett, mint eddig.

A párnája alá nyúlt, a kezébe vette Kanarack pisztolyát maga felé fordította, és szembenézett a csövével, ahol a halál lakozik. Könnyűnek tűnt sőt csábítóan. A legegyszerűbb megoldás. Nem kellene többé félni sem a rendőrségtől, sem a magas férfitől, és minden fájdalmának azonnal vége szakadna.

Eltűnődött, hogy ez eddig miért nem jutott eszébe.

Háromnegyed órával később, háromnegyed hatkor Bernhard Oven becsöngetett a Quai de Bethune 18. kapuján, és várt. Úgy döntött, átkutatja az egész épületet, aztán ha ott nincs az amerikai, majd meglátja, mi lesz a következő lépés.

Kattant a zár, és Philippe, zöld egyenruhájának legfelső gombját igazgatva a tokája alatt, kinyitotta a kaput.

– *Bonsoir, monsieur* – mondta mentegetőző hangon, amiért olyan sokáig váratta.

– A Sainte Anne kórház gyógyszerertárából hoztam egy csomagot, dr. Monneray küldte. Azt mondta, sürgős – mondta Oven.

– Kinek? – kérdezte csodálkozva Philippe.

– Gondolom, magának kell átadnom. Nem mondott semmit, csak a címet.

– A gyógyszerertárból?

– Igen. Sürgősen szükséges gyógyszer van benne. Én a gyógyszerértár vezetőhelyettese vagyok, személyesen hoztam el, annak ellenére, hogy vasárnap este van, mert tudtam, hogy nagyon sürgős.

Philippe hallgatott. Az előző nap ő segített felcipelni Verának Paul Osbornt a hátsó lépcsőn a ház mögött parkoló kocsiból. Aztán később ő vitte fel a nyugtatóktól kábult Osbornt a titkos padlásszobába.

Tudta, hogy Osbornnak szüksége van orvosi kezelésre. Nyilván neki kell a gyógyszer, másképp miért küldte volna Vera olyan sürgősen a kórházból?

– *Merci, monsieur* – mondta. Oven átnyújtott neki egy számlát, és egy tollat.

– Kérem, itt írja alá.

– *Oui* – bólintott Philippe, és aláírta.

– *Bonsoir* – mondta Oven, azzal sarkon fordult, és elment Philippe becsukta utána a kaput, megnézte a kis csomagot, aztán gyorsan az íróasztalához ment. Felkapta a telefont, és Vera számát tárcsázta.

Bernhard Oven a Quai de Bethune alagsorában leemelte a fedőlapot, mely a telefon kapcsolószekrényét rejtette és rácsatlakoztatott egy kis fülhallgatót a porta telefonvonalára. Kihallgatta, ahogy a portás elmondja Verának, mi történt, majd egy riadt női hang hallatszott.

– Philippe – mondta –, én nem küldtem semmiféle csomagot, semmiféle gyógyszert. Nyissa ki, nézze meg, mi az.

Papírzörgés hallatszott, majd ismét a portás hangja.

– Úgy néz ki... mint egy gyógyszeres ampulla. Amit akkor használnak, amikor injek...

Vera közbevágott.

– Mi van ráírva? – Oven hallotta a hangján, hogy nagyon ideges, amit gúnyos mosollyal nyugtázott

– Azt mondja hogy... bocsánat, de ehhez kell a szemüvegem. – Kattanás hallatszott, ahogy Philippe az asztalra rakta a kagylót. Pár pillanat múlva visszajött. – Az van rajta, hogy 5 ml tetanus toxoid.

– Jesszusom – kapkodott levegő után Vera.

– Valami baj van, *mademoiselle*?

– Philippe, látta már azt az embert? Nem a rendőrségtől volt?

– Nem.

– Magas volt?

– Igen, nagyon.

– Dobja ki a szemébe az ampullát, és ne csináljon semmit. Azonnal indulok haza. Szükségem lesz a segítségére.

– *Ouï, mademoiselle.*

Határozott kattanás hallatszott, ahogy Vera lerakta a kagylót, aztán a vonal elnémult.

Bernhard Oven nyugodtan kikapcsolta a telefonvonalból a fülhallgatót. Visszahelyezte a telefon kapcsolószekrényének fedőlapját, leoltotta a villanyt az alagsorban, és fölment a lépcsőn.

Este negyed hét van. Most már nincs más dolga, mint várni.

McVey egymagában üldögélt a Place Victor Hugo egyik kávéházának teraszán. Jobbra egy farmeres fiatal lány könyökölt az asztalára, és a semmibe bámult. Előtte egy érintetlen pohár bor, a lábánál egy kis kutya szundikált.

Balra két idősebb, nagyon jólöltözött és szemmel láthatóan roppant gazdag hölgy csevegett egy-egy tea mellett. Vidámak voltak és elevenek, és úgy festettek, mintha legalább ötven éve minden áldott délután itt üldögélnének.

McVey egy pohár bordeaux-it szorongatott a kezében, és arra gondolt, jó lenne így megöregedni: ha gazdag már nem is lesz, de legalább vidám és elégedett szeretett volna lenni, és megbékélni a világgal.

Ekkor elszáguldott az utcán egy villogó lámpájú rendőrautó, és erről eszébe jutott Osborn. Hazudott a sárról a cipőjén, mert sarokba volt szorítva. Osborn azon a csütörtök délutánon – alig négy napja – csakis a folyómenti kis parkban járhatott. Ugyanott, ahol egy nappal később Merrimant megölték, és Osbornra is rálöttek.

Vajon mit tervezhetett, ami végül rosszul sült el? Ő maga is meg akarta ölni Merrimant? Vagy azért vitte oda, hogy kiszolgáltatassa célpontul a magas férfinak? Akkor miért lett ő is áldozat? Ha ő akarta megölni, hogy jön bele a képbe a magas férfi? És egyáltalán, hogy keveredik bele egy ilyen rendezett

életű, bár kicsit lobbanékony természetű kaliforniai orvos egy ilyen homályos ügybe?

Aztán ott van az a gyógyszer, amit Osborn szállodai szobájában találtak. Szukcinilkolin. Egy telefon dr. Richmannak és kiderítette, hogy egy műtéteknél használt érzéstelenítőszerrel van szó, mely az izmok ellazítására szolgál. Richman figyelmeztette, hogy nagyon veszélyes is lehet, ha illetéktelen kezekbe kerül. Teljesen ellazítja a vázizmokat, és akár fulladást is okozhat, ha túlادagolják.

– Szokatlan dolog, hogy egy orvos ilyenet tartson magánál? – kérdezte McVey nyomatékosan.

Richman válasza ugyanolyan határozott volt.

– A szállodai szobájában, nyaralás közben? De még mennyire hogy szokatlan!

McVey kicsit hallgatott és gondolkozott, aztán eszébe jutott a legfontosabb kérdés.

– Használná ezt a szert, ha egy fejet kellene levágnia?

– Lehetséges. Más szerekkel együtt.

– Na és a fagyasztásnál? Akkor használná?

– Felügyelő úr, meg kell értenie, hogy ezek olyan problémák, melyekkel sem jómagam, sem a kollégáim nem találkoztunk ezidáig. Nincs elegendő információ ahhoz, hogy akár csak nagyjából fel tudjuk vázolni, milyen módszert alkalmaztak.

– Doktor úr, tegyen meg nekem valamit – mondta McVey. – Jöjjön össze dr. Michaels-szel, és vizsgálják meg még egyszer az összes holttestet.

– Felügyelő úr, ha a szukcinilkolin nyomára akar rábukkanni, az nehéz lesz, ugyanis percek alatt lebomlik a szervezetben. Utólag lehetetlen kimutatni.

– De esetleg injekcióstű nyomokat találhatnak, ami arra utal, hogy valamit beadtak nekik.

Richman igenlően válaszolt, aztán lerakták a kagylót McVeynek hirtelen csapott a fejébe az ötlet Hangosan felkiáltott.

– A francba! – A kis kutya a szomszéd asztal alatt felrezzent, és ugatni kezdett, a két idős hölgy pedig, akik nyilvánvalóan értettek ennyit angolul, megbotránkozva néztek rá.

– Elnézést – mondta McVey, felpattant, és letett egy húsfrankost az asztalra. Átvágott a téren, és bement a metróállomásra. Egy térképen tanulmányozta a metróvonalakat, közben lázasan dolgozott az agya.

Merrimant azért sikerült megtalálniuk, mert otthagya az ujjlenyomatát Jean Packard meggyilkolásának helyszínén.

Azt tudták, hogy Osborn azért bérelte fel Packard-t, hogy találjon meg neki valakit. Osborn azt mondta, azt akarta kinyomoztatni, ki Vera Monneray szeretője, és akkor ez hihetőnek is tűnt. De mi van, ha hazudott? Mi van, ha valójában Merrimant akarta felkutattatni? Hogy ez eddig nem jutott eszébe!

McVey a tömeggel együtt besodródott a metrókocsiba, megkapaszkodott a feje fölött. Dühös volt magára, amiért nem vette észre korábban, ami teljesen nyilvánvaló. A gondolatai tovább áradtak.

Osborn megpillantja Merrimant a sörözőben, és felismeri. Megpróbálja elkapni, de a pincérek lefogják, és Merriman eliszkol. Osborn üldözi a metróig – itt kapta el a rendőrség, és így került be a kapitányságra. Kitalál egy mesét arról, hogy Merriman el akarta lopni a pénztárcáját, a rendőrség hisz neki, és kiengedik. Nem volt rá semmi okuk, hogy benntartsák. Aztán Osborn felkeresi a Kolb International irodáját, mely kiküldi hozzá Packard-t. Packard és Osborn összedugják a fejüket, és pár nappal később Packard elő is keríti Merrimant, aki Henri Kanarack álnéven él.

A metrókocsi lelassított, állomáshoz közeledett, aztán megállt. McVey kilesett, hogy melyik állomáson vannak, aztán hátrább húzódott, hogy utat engedjen néhány zajosan kitóduló sihedernek. Az ajtók összezárultak, a kocsi továbbindult De McVey nem vett tudomást a külvilágról, teljesen a gondolataiba temetkezett.

Nagyjából biztonsággal feltételezhetjük: Merriman rájött, hogy Packard a nyomában van, és ki akarta deríteni, mit akar tőle. Talán vitába keveredtek, Merriman megölte Packard-t, és azt hitte, ezzel mindent elintézett. Csakhogy otthagya a helyszínen az ujjlenyomatát.

Ezután kezd kissé zavarosabbá válni a dolog. De a kulcsa az lehet, hogy azon az estén Osborn miért támadta meg Merrimant a sörözőben. A rendőrség csak azt nyugtázta, hogy Osborn volt a támadó fél, de azzal nem törődtek, hogy ki volt a megtámadott. Ha ki tudnánk deríteni, valójában miért is támadta meg Osborn Merrimant, az talán mindent megmagyarázna, és arra is fényt derítene, hogy ki a magas férfi.

A kocsi megint lassított McVey ismét kilesett, hogy melyik állomáson járnak. Ez az. Itt kell átszállnia: Charles de Gaulle – Etoile.

Kiszállt, átlökdösődött a tömegen, felment a lépcsőn, s elhaladt egy főttkukoricaárus mellett, aztán egy másik lépcsőn lesietett. A lépcső aljában jobbra fordult, és a tömeggel sodródva ment a másik metróállomás felé, ahol át kellett szállnia a másik vonalra.

Húsz perccel később kísétált a St.-Paul metróállomásról a rue St-Antoine-ra. Jobbra, fél saroknyira ott állt a Stella söröző.

Október 9., vasárnap este 7 óra tíz perc.

Bernhard Oven megállt Vera Monneray sötét hálószoza ablakában, és nézte, ahogy egy taxi megáll a ház előtt. Vera szállt ki belőle, aztán bement a kapun. Oven épp el akart lépni az ablaktól, amikor észrevette, hogy egy kivilágítatlan autó befordul a sarkon. A függöny mellé lapulva figyelte, ahogy a Peugeot végighajt az utcán a sötétségben, aztán a ház előtt megáll. Egy tenyéryn, egycsovú messzelátót vett elő a zsebéből, és a kocsira irányította. Két férfi ült benne.

Rendőrök.

Tehát ők is ezt a módszert választották: Vera Monnerayn keresztül akarják megtalálni az amerikai. Ők is figyelték, és amikor váratlanul elhagyta a kórházat, követték. Erre számíthatott volna.

Megint a szeméhez emelte a messzelátót, és látta, hogy az egyik férfi a rádió mikrofonja után nyúl. Valószínűleg utasításokat kérnek. Oven elmosolyodott; ő is pontosan tisztában volt Mademoiselle Monneraynek a miniszterelnökhöz fűződő viszonyával. A Szervezet azóta tudta, mióta Francois Christiant kinevezték. Nem valószínű, hogy a rendőrök szabad kezet kaptak volna, hogy menjenek be Vera után a házba. Vagy ott maradnak a kocsiban, és tovább folytatják a megfigyelést kint, vagy megvárják, hogy a feljebbvalók megérkezzenek. Ez a kis késlekedés nyújtotta idő épp elég lesz.

Kisietett a hálószozából, átment a hallba, és épp abban a pillanatban ugrott be a sötét konyhába, amikor nyílt a bejárati ajtó. Két hangot hallott, és a nappaliban felgyulladt a villany. Nem tudta kivenni, hogy miről beszélgetnek, de biztos volt benne, hogy Vera és a portás az.

Hirtelen kiléptek a nappaliból, és a hallon át egyenesen a konyha felé tartottak. Oven besurrant a konyhából nyíló kis kamrába, előhúzta automata pisztolyát, és várt.

Egy pillanattal később Vera lépett be a konyhába, nyomában a portással, és felgyújtotta a villanyt. A hátsó ajtó felé indult, de félúton megtorpant.

– Mi az, *mademoiselle*? – kérdezte a portás.

– Milyen ostoba is vagyok, Philippe – mondta hűvösen Vera. – A rendőröknek bezzeg van eszük. Biztosan megtalálták az ampullát a szemétben, aztán egy csomagban elküldték magának, feltételezve, hogy úgyis értesíteni fog engem, ahogy meg is tette. Nyilván úgy gondolják, hogy én tudom, hol van Paul, ezért elküldtek egy nyomozót, aki feltűnően magas, azt remélve, hogy azt fogom hinni, a magas férfi volt az, megijedek, és elvezetem őket Paulhoz.

Philippe nem volt meggyőződve a dologról.

– Hogy lehet ennyire biztos benne? Senki, még *Monsieur* Osborn sem látta közelről azt a magas férfit. Lehet, hogy ez az ember nyomozó volt, de én még soha nem láttam.

– És talán minden rendőrt ismer Párizsban? Kötve hiszem...

– *Mademoiselle*, gondolkozzunk most fordítva. Mi van, ha nem nyomozó volt, hanem tényleg a magas férfi, aki *Monsieur* Osbornra lőtt?

Oven lépéseket hallott kopogni a konyha kövén, aztán kialudt a villany, és a hangok eltávolodtak.

– Talán értesítenünk kellene Monsieur Christiant – mondta Philippe, amikor a nappali ajtajához értek.

– Nem – mondta Vera halkán. Ezidáig még senki nem tudott arról, hogy szakítottak, csak Paul Osborn. Még nem döntötte el, hogyan és mikor közölje azokkal, akik tudtak a viszonyukról. És a legkevésbé sem akarta Francois-t egy ilyen ügybe belekeverni. Francois Christian egyike volt a három elnökjelöltnek a közelgő választásokon, és a választási kampány máris kezdett elmérgesedni. Most egy ilyen botrány, ráadásul egy gyilkossággal összefüggő ügy, végzetes lehetne a számára, és ő még mindig túlságosan szerette ahhoz, hogy tönkretegye a karrierjét.

– Várjon itt – Philippe megállt a hallban, Vera pedig bement a hálószobába.

Philippe utánanézett. Az volt a dolga, hogy a szolgálatára álljon *mademoiselle* Monneraynek, és szükség esetén megvédelmezze. Az előcsarnokban az íróasztalánál megvolt a miniszterelnök titkos telefonszáma, és azt az utasítást kapta, hogy ha szükség van rá, telefonáljon bármikor, éjjel-nappal.

– Philippe, jöjjön ide! – kiáltott ki Vera a sötét hálószobából. Amikor Philippe belépett, Vera az ablak mellett, a függöny mögé húzódva állt.

– Nézze csak.

Philippe odalépett, és kilesett az ablakon. Az utca túloldalán egy Peugeot állt. Az utcai lámpa halványan derengő fénye épp elég volt, hogy ki lehessen venni a két férfi alakját, akik benne ültek.

– Menjen vissza az előcsarnokba – mondta Vera –, és viselkedjen úgy, mintha mi sem történt volna. Pár perc múlva hívjon nekem egy taxit Vissza-megyek a kórházba. Ha a rendőrök bejönnek, mondja azt nekik, hogy kicsit rosszul éreztem magam, és hazajöttem, de hamar elmúlt, és visszamentem dolgozni.

– Értem, *mademoiselle*.

Oven a konyhaajtóból figyelte, ahogy Philippe kijön a hálószobából, és felé indul a hallban. Gyorsan visszahúzódott és elrejtőzött. Hallotta, hogy a lakásajtó nyílik és csukódik. Aztán néma csönd.

Tehát a portás elment, és Vera Monneray egyedül maradt a lakásban.

A sötét Peugeot-ból Barras és Maitrot látták, hogy fény gyullad Vera Monneray nappalijában. Lebrun teljesen egyértelmű utasításokat adott. Ha elhagyja a kórházat, követni kell, és jelenteni minden lépését; csak akkor avatkozzanak bele bármibe, ha a körülmények megkövetelik, vagyis ha Vera elvezet Osbornhoz, vagy valaki olyanhoz, akiről azt gyanítják, hogy elvezethet hozzá.

Osborn ellen letartóztatási parancsot adtak ki, többet nem tehettek. Verát hiába követték. Vasárnap reggel korán távozott otthonról, hét előtt öt perccel megérkezett a Ste.-Anne kórházba, és ott is maradt Barras és Maitrot délután négykor vették át a megfigyelést, de továbbra sem történt semmi.

Aztán negyed hétkor egy taxi gördült a kórház kapuja elé, Vera kisietett, beült, és a kocsi elhúzott. Barras és Maitrot követték.

De nem jutottak sehova, csak Vera lakásához. A nyomozók megint csak ültek, várakoztak, és időnként felnéztek a kivilágított ablakba.

Vera elengedte a függönyt, és elfordult az ablaktól. Az antik óra az éjjeliszekrényén 7 óra 20 percet mutatott. Több mint egy órája jött el a kórházból, azt mondta, nem érzi jól magát, menstruációs görcsök gyötrik, de ha valami sürgős adódik, vissza tudják hívni.

Ha csak a párizsi rendőrséggel kellene szembenéznie, sokkal egyszerűbb lenne a dolga. Észrevette előző este, hogyan reagált Lebrun McVey makacskodó kérdéseire. De McVey már egészen más. Láta a tekintetében, hogy nagyon veszélyes is tud lenni. Azt is érezte, hogy a francia rendőrök is a hatása alá kerültek, és azt csinálják, amit McVey akar. Ezért gondolta, hogy a magas férfi, aki az ampullát hozta, a rendőrség trükkje lehet. Hogy megijesszék, hogy azt higgye, Osborn veszélyben van, és elvezesse őket a rejtékhelyére. A rendőrség jelenléte – mert biztos volt benne, hogy a kint várakozó autóban rendőrök ülnek – csak igazolta a feltevéseit.

Ekkor megcsörrent a telefon. Vera felvette.

– *Oui. Merci, Philippe.*

Megérkezett a taxija.

Még egyszer kipillantott az ablakon. A rendőrség kocsija még mindig ott állt, közvetlenül mögötte pedig a taxi.

Fogta a táskáját, kísértált a hallba, majd megtorpant. Az utcai lámpa fényében árnyékok vetültek a nappali mennyezetére és a hall falára.

Valami nincs rendben.

A nappaliban előzőleg égett a villany. Most nem. Csakhogy ő nem oltotta le, és biztosan emlékezett, hogy Philippe sem. Talán csak kiégett a körte. Hát persze, a körte. Aztán hirtelen beléhasított, hogy hátha minden eddigi feltételezése téves volt. Odakinn a kocsiban talán mégsem rendőrök várakoznak. Talán a magas férfi sem nyomozó volt. Könnyen lehet, hogy az első ösztönös sejtése volt a helyes. A magas férfi, Merriman gyilkosa talált rá az ampullára, és vitte el Philippe-nek. Ő próbál Osborn nyomára jutni.

Vera szíve úgy kezdett verni, hogy majd kiugrott a helyéről.

Vajon hol lehet most? Valahol az épületben? Lehet, hogy itt van a lakásban! Hogy lehetett ennyire elővigyázatlan, hogy elküldje Philippe-et? Telefon! Telefonálj le Philippe-nek, gyorsan!

Megfordult, és a villanykapcsoló után nyúlt a falon. Ebben a pillanatban egy erős kéz kulcsolódott a szájára, valaki hátrarántotta, és érezte, hogy egy kés hegye nyomódik az álla alá.

– Én igazán nem szeretném bántani, de ha nem teszi pontosan azt, amit mondok, kénytelen leszek. Megértette?

A férfi hangja nagyon nyugodt volt, franciául beszélt, de nagyon erős, holland vagy német akcentussal. Vera rémülten próbált gondolkozni, de semmi nem jutott az eszébe.

– Azt kérdeztem, megértette-e.

A kés hegye még erősebben a torkához nyomódott. Vera bólintott.

– Jól van. Kimegyünk a lakásból, a konyhán át, aztán a hátsó lépcsőn. – A férfi nagyon nyugodtan és szabatosan beszélt – Most leveszem a kezemet a szájáról. Ha megszólal, elvágom a torkát. Világos?

Vera gondolatai kétségbeesetten kavarogtak. Gondolkozz, gondolkozz! Ha vele mész, rá fog kényszeríteni, hogy elvezesd Paulhoz. A taxi. A sofőr már biztosan türelmetlenkedik. Talán ha késlekedsz, Philippe megint föl fog telefonálni. Ha nem veszed fel, biztosan feljön.

Hirtelen valami zaj hallatszott a bejáratú ajtó felől. Vera érezte, hogy a férfi megdermed, és a kés lejjebb siklik a torkán. Ugyanebben a pillanatban nyílt az ajtó, és Vera felkiáltott, bár a kéz még mindig szorította a száját. Az ajtóban Osborn állt. Egyik kezében a lakás kulcsa, a másikban Henri Kanarack automata pisztolya. Teljesen megvilágította a fény, Vera és magas férfi viszont a sötétbe húzódva álltak, de Osborn azért meglátta őket.

Oven ajkán halvány mosoly suhant át. Verát félrelökte, és mozdult a kést tartó keze. Osborn felemelte a pisztolyt, és ráordított Verára, hogy vesse magát a földre. Ugyanebben a pillanatban Oven elhajította a kést Osborn felé, aki ösztönösen maga elé kapta a bal kezét. A penge teljes erőből telibe találta a kezét, és szinte odaszögezte az ajtóhoz.

Osborn felordított, és összerándult a fájdalomtól. Oven félrelökte Verát, és az övébe nyúlt a pisztolya után. Vera felsikoltott, de sikolyát elnyomta egy óriási dörrenés. Oven félrevetődött, és Osborn megint lőtt. A hatalmas automata fegyver háromszor gyorsan egymásután fülsiketítően eldördült a kezében.

Vera a földön heverve látta, hogy Oven a hallon át a konyhába menekül, Osborn kitepte a kezét, és utána bukdácsolt.

– Maradj itt! – ordított Verára.

– Paul! Ne!

Oven arcán vér csorgott. A konyha hátsó ajtajához rohant, mely a hátsó lépcsőre nyílt, felrántotta, és kirohant.

Pár másodperc múlva Osborn is ott állt a rosszul megvilágított lépcsőn, és hallgatózott. Csend volt. Kitekert nyakkal fölfelé nézett a lépcsőkön, aztán lefelé.

Semmi.

Hová a pokolba tűnhetett? Osborn mélyeket lélegzett. Csak óvatosan. Nagyon óvatosan.

Odalentről egy egészen halk reccsenés hallatszott. Lenézett, és mintha úgy látta volna, hogy az utcára nyíló ajtó becsukódik. Mögötte, ahol a lépcsők tovább vittek az alagsorba, minden teljes sötétségbe veszett.

Osborn felemelte a pisztolyt az ajtó felé, és nagyon óvatosan tett egy lépést lefelé a lépcsőn. Aztán még egyet. Még egyet.

A falépcső megnyikordult a léptei alatt, megtorpant, tekintete kutatta a sötétséget.

Vajon kiment az utcára? Vagy lent van az alagsorban és várja, hogy lemenjek a lépcsőn?

Hirtelen belenyilallt, hogy a bal keze furcsán hideg és ragacsos. Lenézett a kés még mindig kiállt belőle. Nem volt mit tenni. Ha kihúzza, azonnal elkezd vérzeni, és nem tudja mivel elállítani. Nincs más választása, mint hogy megpróbál tudomást sem venni róla.

Még egy lépés, és ott állt az utcára nyíló ajtó előtt. Visszafojtott lélegzettel lenézett az alagsor felé. Még mindig nem hallott semmit. A tekintete megint az ajtó felé fordult, aztán vissza a lenti sötétségbe. Érezte, hogy a seb lüktet a kés körül. Nemsokára elmúlik a sokk, és elkezd fájni. A testsúlyát óvatosan áthelyezve a másik lábára egyet lépett lefelé. Fogalma sem volt, mi várja odalenn. Megállt, és hallgatózott. Remélte, hogy talán meghallja a magas férfi lélegzését, ha odalenn rejtőzködik.

A csendet egy autó motorjának berregése és kerekek csikorgása törte meg. Osborn egy szemvillanás alatt az ajtónál volt, és feltépte; egy autó reflektorának fénye pont a szemébe világított. Felemelte a karját, és vakon tüzelt a zöldes autóra, mely elszáguldott. Aztán csikorogva befordult a sarkon, elhaladt egy utcai lámpa alatt, aztán eltűnt.

Osborn leeresztette a pisztolyt és nézett az autó után. Meghallotta, hogy halkan nyílik egy ajtó a háta mögött. Rémulten megfordult és védekezően felkapta a pisztolyt.

– Paul! – Vera állt az ajtóban.

Osborn még épp idejében vette észre, hogy ő az.

– Jézusom!

A távolban szirénák harsantak. Vera megragadta a karját, berántotta, és becsukta az ajtót.

– A rendőrség. Itt vártak a ház előtt.

Osborn megingott, mintha hirtelen nem tudná, hol van. Vera csak ekkor pillantotta meg a kezéből kiálló kést.

– Paul! – kiáltott fel.

Odafenn nyílt egy ajtó, és léptek koppantak.

– *Mademoiselle* Monneray! – Barras hangja visszhangzott a lépcsőházban. Osborn azonnal magához tért. A pisztolyt a hóna alá szorította. Megragadta a kést és egy mozdulattal kirántotta a sebből. A vér azonnal spriccelni kezdett.

– *Mademoiselle*! – Barras hangja már egészen közel volt. A lépések zajából hallatszott, hogy nem egyedül jön.

Vera lerántotta a nyakából a selyemsálját, és szorosan Osborn keze köré csavarta.

– Add ide a pisztolyt! – suttogta. – Menj le a pincébe, és maradj ott – A léptek már egészen hangosan kongtak.

Osborn kicsit habozott, aztán Vera kezébe nyomta a pisztolyt. Valamit mondani akart, a tekintetük összetalálkozott, és egy pillanatra az az érzése támadt, hogy soha többé nem fogják látni egymást.

– Menj már! – suttogta Vera. Osborn megfordult, lesántikált a lépcsőn, és eltűnt a sötétségben. Egy másodperc múlva felbukkant a lépcsőfordulónál Barras és Maitrot.

– *Mademoiselle*, nincs semmi baja?

Vera szembefordult velük, a kezében Henri Kanarack pisztolyával.

59

McVey csak 9 óra 20 perckor értesült a történekről. A Brassiere sörözőben két órával korábban tett látogatása először úgy tűnt, hogy zsáknak fog bizonyulni, de aztán váratlanul szerencsés fordulatot vett.

Negyed nyolckor érkezett oda, és a helyiséget zsúfolva találta. A pincérek úgy szaladgáltak ide-oda, mint a hangyák. A főpincér, az egyetlen, aki legalább valamiképp beszélt angolul, közölte vele, hogy legalább egy óra, míg lesz szabad asztal, talán több is. McVey próbálta megmagyarázni, hogy nem asztalt akar, hanem a vezetővel beszélni, mire a pincér égne emelte a tekintetét, és közölte, hogy aznap még a főnök sem tud asztalt szerezni neki. Különben is, épp egy partit ad a barátainak az emeleti helyiségben, azzal elviharzott.

McVey így aztán csak álldogált, zsebében az Albert Merrimanról készült rendőrségi portréval, és igyekezett újabb haditervet kifőzni. Nyilván nagyon elveszettnek és magányosnak látszott, mert a következő pillanatban azon kapta magát, hogy egy enyhén becsípett, pirosruhás nőszemély a karjába csimpaszkodva egy asztalhoz vonszolja, ahol „egy amerikai barátom” felkiáltással bemutatta a társaságnak. Miközben igyekezett udvariasan kimenteni magát, valaki tört angolsággal megkérdezte, hogy Amerikában hol él. Amikor azt mondta „Los Angelesben”, ketten azonnal a legfrissebb baseball eredményekről kezdtek érdeklődni. Egy nagyon magas és karcsú, manöken külsejű fiatal nő megkérdezte, nem ismer-e valakit véletlenül a Dodgers csapatból. McVey már nagyon szeretett volna szabadulni, és csak annyit mondott, hogy ismeri Tommy Lasordát, ami igaz is volt, mert a csapat néhányszor részt vett a rendőrség javára rendezett jótékonyági meccseken, és ennek kapcsán találkoztak. Lasorda nevére egy férfi odafordult és tökéletes angolsággal azt mondta:

– Én is ismerem Lasordát.

Az illető a Stella tulajdonosa volt, és a három pincér, akik lefoglák Osbornt, azon az estén, amikor nekiesett Henri Kanaracknak, negyedórán belül már ott is voltak az irodájában, és megnézték az Albert Merrimanról készült portrét.

Az első pincér csak egy pillantást vetett rá.

– *Oui* – mondta, aztán továbbadta a rajzot a másodiknak. Az pár pillanatig tanulmányozta, aztán visszaadta McVeynek.

– *L’homme* – bólintott. Ez az az ember.

Los Angeles.

– Gyilkossági csoport, Hernandez, tessék – szólalt meg egy hang. Rita Hernandez fiatal volt és roppant csinos. Túlságosan is csinos ahhoz, hogy rendőr legyen. Huszonöt éves volt, már három gyermek anyja, a férje még jogi egyetemre járt. Ő volt a legfiatalabb, és talán a legokosabb nyomozó az egész csoportban.

– *Buenas tardes, Rita.*

– McVey! Maga meg hol a csudában mászkál? – Rita mosolyogva hátradőlt a székében.

– Ó, csak Párizsban – McVey leült az ágya szélére, és lehúzta az egyik cipőjét. Párizsban háromnegyed nyolc volt, Los Angelesben háromnegyed egy.

– Párizsban? Nincs egész véletlenül szüksége rám? Csak szóljon, és repülök!

– Nem tetszene itt magának.

– Ugyan miért nem?

– Sehol nem adnak olyan remek tortillát, mint amilyet maga tud csinálni.

– A fenébe a tortillával, egy brióssal is megelégszem.

- Hernandez, szeretnék mindent megtudni egy Pacific Palisadesben élő, Paul Osborn nevű ortopédsebészről. Van rá egy kis ideje?
- Majd meglátjuk. Hozzon nekem egy brióst, ha hazajön.

McVey letette a kagylót, kinyitotta a kis hűtőszekrényt, és előhalászta a fél üveg Sancerre-t, amit a múltkor talált. Akár tetszett, akár nem, kezdett nagyon rászokni a finom francia borokra.

Kinyitotta a palackot, töltött fél pohárnyit, lerúgta a másik cipőjét is, és felrakta a lábát az ágyra.

Mit akarhatott Osborn Merrimantól olyan nagyon, hogy miután Merriman meglógott, költséget és fáradságot nem kímélve magánnyomozót állított rá?

Lehetséges, hogy Merriman elkövetett valamit Osborn ellen itt, Párizsban. Talán Osborn meséje, mely szerint Merriman a repülőtéren el akarta venni a pénztárcáját, tényleg igaz. De McVey ezt nem nagyon hitte, a támadás túl heves és erőszakos volt, hogy pusztán csak ennyiről legyen szó. Osborn bármilyen lobbánékony is, intelligens ember létre tudnia kell, hogy az ember nem támad meg csak úgy vadidegeneket külföldön, mert abból komoly kellemtelenségei származhatnak.

Tehát, hacsak Merriman nem követett el Osborn ellen azon a napon valami tényleg súlyos dolgot, valami más ok után kell nézni. Az ösztönei azt súgták, hogy valami olyasmiről van szó, ami régen, a múltban történhetett közöttük.

De milyen kapcsolat lehet egy kaliforniai orvos és egy professzionális bérgyilkos között, aki már vagy harminc éve a világ szeme elől eltűnve, álneven él Párizsban? Amennyire Lebrun utána tudott nézni, az utóbbi tíz évben teljesen tiszta volt, nem követett el semmit. Bármilyen kapcsolat van is közöttük, annak akkor kellett kezdődnie, amikor Merriman még az Államokban élt.

McVey felkelt, az íróasztalhoz ment, és kinyitotta a tárcáját. Előkotorta a jegyzeteit, amiket a Benny Grossmannel folytatott beszélgetés közben csinált, és megkereste Merriman állítólagos halálának dátumát.

– Ezerkilencszázhatvanhét? – kiáltott fel hangosan. Kortyolt egyet a borból, aztán töltött magának még egy kicsit Osborn nem lehet több negyven évesnél. Ha 1967-ben vagy még azelőtt ismerte is Merrimant, akkor még gyerek lehetett.

McVey a homlokát ráncolva elgondolkozott azon, nem lehetséges-e, hogy Merriman Osborn apja. Mondjuk otthagytá a családját, és eltűnt. De azonnal elvetette, Merriman ehhez nem elég öreg. Nem, valami másról lehet szó.

A szukcinilkolin jutott az eszébe, amit Lebrun emberei Osborn szobájában találtak, és eltűnődött, vajon ennek van-e valami köze az Osborn/Merriman ügyhöz.

Erről hirtelen eszébe jutott, hogy még nem kapott semmi választ Noble-tól. Igaz, alig huszonnégy órája hagyta el Londont de ez bőven elég kellett legyen arra, hogy megvizsgálják a dél-angliai kórházakat és orvosi egyetemeket, hogy nem folytatnak-e valahol különleges sebészeti kísérleteket. A másik feladatuk az, hogy az eltűnt személyek aktáit évekre visszamenően átnézzék, de ez még eltarthat jó darabig, és talán nem is vezet semmire.

És mi lehet a kérésével, hogy Richman és Michaels vizsgálják át a többi holttestet is, nem bukkannak-e injekcióstű nyomára?

McVey nem kedvelte az ilyen csapatmunkát. Egyedül szeretett dolgozni, gondosan és kapkodás nélkül megemésztetni mindent, aztán a saját feje szerint cselekedni. Azért nem panaszkodhatott, jó csapattal dolgozott együtt Noble és a londoni orvosszakértők, Lebrun Párizsban, és Benny Grossman New Yorkban készségesen segített, és most remélhetőleg Rita Hernandez is részletes jelentést fog készíteni Osborn múltjáról, amiből talán meríthet valami ötletet, valamit, ami megmagyarázza a Merrimanhez fűződő kapcsolatát.

Az egyik szálhoz tartozik tehát Osborn és Merriman, Jean Packard meggyilkolása, a magas férfi és az Interpolon belül zajló gyanús dolgok. A másikhöz az Európa több országában talált fej nélküli holttestek, és a levágott és megfagyasztott fej Londonban.

McVeynek valami azt súgta, hogy a két szál összefügg, és az összekötő kapocs – bár ezt bizonyítani semmivel nem tudta – valamiképpen Osborn személye.

Nem tetszett neki a dolog. Kezdek összezsapni a feje fölött a hullámok.

Ha sikerül előrelépni az Osborn/Merriman ügyben, az talán a másikhban is előrelépést fog jelenteni. A lábára nézett, és észrevette, hogy a bal lábán lyukas a zoknija. Hirtelen nagyon egyedül érezte magát, évek óta először.

Ekkor kopogtak az ajtón. McVey meglepetten fölkelt, és az ajtóhoz ment.

– Ki az? – kérdezte, és kinyitotta az ajtót, de a biztonsági láncot nem kapcsolta ki. Az ajtó előtt egy rendőr állt.

– Sicot vagyok a párizsi prefektúráról. Lövöldözés volt Vera Monneray lakásán.

McVey a 45-ös automata pisztolyra pillantott, melyet Barras egy damasztyszalvétára fektetett Vera Monneray ebédlőasztalán. Kivett egy golyós-

tollat a zsebéből, és felemelte vele a fegyvert. Amerikai gyártmányú Colt, legalább tíz-tizenöt éves.

Visszarakta a szalvétára, aztán körbepillantott. Bár vasárnap volt, a lakást betöltötték a rendőrségi szakértők és helyszínelők.

Látta, hogy Barras és Maitrot a nappaliban Verával beszélgetnek. Kissé félrehúzódva egy egyenruhás rendőrnő álldogált. A tarkára festett karosszékben Philippe, a portás üldögélt.

McVey kiment a hallba, ahol az egyik szemüveges, dróthajú technikus épp egy, a falra száradt vérfoltot kapargatott. Kicsit arrébb egy kopaszodó fotós fényképeket készített a helyszínről, egy helyszínelő pedig, aki úgy festett, mint egy profi birkózóbajnok, egy cseresznyefa-asztalból próbált meg óvatosan kiszedni egy golyót.

A nyomokból aránylag pontosan össze lehetett rakni a mozaikot, hogy mi történt. De McVey pillanatnyilag az ebédlőasztalon heverő pisztolyt találta a legérdekesebbnek.

Azt megértette volna, ha egy kisebbfajta, tenyérbesimuló pisztolya lenne Vera Monneraynek, egy 25-ös vagy 32-es kaliberű. Egy Walther, esetleg egy olasz Beretta. Vagy még valószínűbb, hogy egy francia politikus szeretőjének önvédelmi célokra egy francia gyártmányú Mabje lehet. De az amerikai 45-ös automata colt kemény férfiaknak való fegyver. Nagy és súlyos, csúnyán visszarúg, ha lőnek vele. Valahogy nem illett bele a képbe.

Elhaladt a fotós mellett, és belesett a nappaliba. Barras nyilván épp kérdezhetett valamit Verától, mert az a fejét rázta. Aztán felemelte a tekintetét, észrevette, hogy McVey figyel, és azonnal visszafordult Barrashoz.

Amikor McVey megérkezett, a legelső dolog, amit Barras elmondott neki, az volt, hogy értesítették Francois Christiant, aki beszélt is Verával telefonon, de nem fog idejönni. Barras kissé pózolt, szemmel láthatóan igyekezett azt a benyomást kelteni, hogy itt nagyszabású dolgok folynak és jobb ha McVey szépen meghúzódik a háttérben.

Ha Lebrun itt lenne, másképp állna a helyzet De ő személyes ügyből kifolyólag elutazott Párizsból. Senki, még a felesége sem tudta, hogy hová, és nem lehetett sehogy sem elérni. Ezért hívták McVeyt. Nyilvánvalóan kénytelen-kelletlenül, merthogy Barras és Maitrot szinte azonnal a helyszínen volt a lövöldözés után, McVeynek viszont csak két órával később szóltak.

McVey ezen nem is csodálkozott. Ez mindenütt így működött. Aki nem közéjük tartozik, az nem közéjük tartozik. Az idegent többnyire szívélyesen kezelik, de a fontossági sorrend legvégén áll.

McVey visszasétált a hallon át a konyhába. Az egész városban kiadták a körözést egy kb.190 centi magas, szőkésbarna hajú férfire, aki sötétszürke nadrágot és sötét zakót viselt, és holland vagy német akcentussal beszél franciául. Nem sok, de ez is valami. Legalábbis – hacsak nem Vera találta ki az

egészet, amit nem nagyon hitt – végre megbizonyosodhattak róla, hogy a magas férfi tényleg létezik.

A konyhán keresztül kiment a hátsó lépcsőre. A lépcsőházban is helyszínelők dolgoztak, és két szinttel lejjebb is, ahol az utcára nyílt az ajtó. McVey lesétált és kinézett az ajtón, ahol egy rendőr örködött.

Vera elmondta Barrasnak és Maitrot-nak, hogy kicsit rosszul érezte magát, és hazajött a kórházból. Bevett néhány fájdalomcsillapítót, és lefeküdt. Rövidesen jobban is lett, és elhatározta, hogy visszamegy dolgozni. Megkérte Philippe-et, hogy hívjon neki egy taxit, és amikor megérkezett, kiment a hallba a táskájáért, és ekkor vette észre, hogy valahogy furcsán sötét van, a nappaliban nem ég a villany, pedig ő égve hagyta. És ekkor ragadta meg hátulról a magas férfi.

Kitépte magát, és átrohant az ebédlőbe, ahol a pisztolyt tartotta, amit Francois Christiantól kapott. Megfordult, és többször – nem emlékszik, pontosan hányszor – rálőtt a magas férfira, aki kirohant a hátsó ajtón, le a lépcsőn az utcára, ő utána rohant, hogy megnézze, eltalálta-e, és itt találtak rá Barras és Maitrot, a hátsó ajtónál, kezében a pisztollyal. Hallotta, hogy egy autó elhajt, de látni nem látta.

McVey kilépett az utcára, ahol a rendőrök épp az útburkolaton maradt keréknyomokat vizsgálták, melyek az ajtóval szemben, az utca túloldaláról indultak.

Kicsit lejjebb sétált a sarokig, és elnézett arra, amerre az autó elszáguldott. Tíz-tizenöt méter után visszafordult. Leguggolt, és megnézte az útburkolatot. Macskakő és aszfalt. Hirtelen észrevette, hogy úgy öt méterrel arrébb valami csillog. Felállt, odasétált, és felvette. Egy törött tükör szilánkja volt, valószínűleg egy visszapillantótüköré.

Óvatosan a zakója felső zsebébe csúsztatta, visszasétált a ház hátsó bejáratával szembe, és visszanezett a válla fölött. Az utcában minden ablak fényesen ki volt világítva, a lakók ott álldogáltak, és kíváncsian bámészkodtak, hogy mi történik.

Átsétált az utcán a házhoz. Itt nem volt más fény, csak egy jó pár lépésnyire álló utcai lámpáé. McVey kikerülve egy frissen festett, alacsony kis vaskerítést, a házhoz ment és alaposan szemügyre vette a falat, amennyire tudta a halvány fényben. Valami friss horzsolást vagy csorbulást keresett, azt a helyet, ahol a golyó eltalálhatta, de nem látott semmit. Talán tévedett, és a tükröt nem egy eltévedt golyó zúzta szét; lehet hogy már réges-rég itt hevert a szilánk.

A helyszínelők befejezték az utcán a munkát, és visszamentek a házba, McVey is csatlakozni akart hozzájuk, amikor feltűnt neki, hogy a frissen festett vaskerítés egyik lándzsa alakú csúcsa hiányzik. Lehajolt, és keresgélni kezdett a földön. Aztán észrevette, hogy a fal tövében, egy esővíz-elvezető árnyékában fekszik. Odalépett, és felvette. El volt görbülve, látszott, hogy valami erős ütés hajlította meg. A friss fekete festék le volt horzsolva, a helye acélosan csillogott.

Bernhard Oven meg volt győződve róla, hogy helyesen döntött, amikor visszavonult. Az amerikai első lövése a sebes keze miatt nem talált, épp csak súrolta az állkapcsát, véres csíkot hagyva. Ha nem lett volna a kés Osborn kezében, valószínűleg a szeme között taláta volna el. Ha viszont az ő kezében a Walther lett volna a kés helyett, akkor ő teszi ugyanazt Osbornnal, aztán a lányt is elintézte volna. De nem maradhatott ott, mert biztos volt benne, hogy a rendőrök meghallották a lövéseket, és pillanatokon belül ott lesznek.

Még ha sikerült volna is megölnie Osborn, a rendőrség minden bizonynyal elkapta vagy legalábbis megsebesítette volna. És ha elkapják, a börtönben talán egy napig sem marad életben. A Szervezet biztos megtalálta volna a módját, hogy likvidálja.

Felmerült azonban egy újabb probléma, amivel eddig nem kellett számolnia. Most először látták tisztán az arcát Osborn is és Vera Monneray is, akik most már pontosan le tudják írni a rendőrségnek.

Majdnem fél tíz volt, két óra telt el a lövések óta. Felállt a székről, ahol eddig üldögélt és töprengett, bement a kétszobás lakás hálósobájába, kinyitott egy szekrényajtót, és elővett egy farmert. Az ágyra fektette, levette a szürke flannelnadrágot, és gondosan beakasztotta a szekrénybe.

Aztán leült az ágy szélére, és lekapcsolta a huszonöt centis műlábát, mely a lába csonkjához kapcsolódott, félúton a bokája és a térde között.

Egy műanyag tokból elővett egy hasonló, de tizenkét centivel rövidebb párat. A helyére illesztette, aztán fehér sportzoknit és magasszárú Reebok cipőt húzott.

A műlábát elrakta egy fiókba, és a fürdőszobába ment Rövid, fekete parókát illesztett a fejére, és a szemöldökét is hasonló színűre festette. Az állán eltakarta a horzsolást egy sebtapasszal.

9 óra 42 perckor egy 175 centi magas, fekete hajú férfi lépett ki a rue d'Eglise egyik házából, és elsétált a Jo Goldenberg étteremig, ahol az ablak közelében ült le. Rendelt egy üveg izraeli bort, és a séf aznapi különleges ajánlatát: darálthúst és rizst szőlőlevélbe töltve.

Paul Osborn a Quai de Bethune pincéjében, a régi kazán tetején feküdt összekuporodva, a feje fölött néhány centire már a poros és pókhálós mennyezet húzódott. Egy-két perccel azelőtt fedezte fel ezt a rejtekhelyet, amikor a nyomozók elárasztották a pincét, és most, majdnem három órával később, még

mindig itt lapult; már nem is számolta a patkányokat, melyek időnként vörösen parázsló szemmel körbeszaglászták. Csak azért volt hálás, hogy az idő még nem fordult igazán hűvösre, és nem fűtötték az épületet.

Az első két órában az volt az érzése, hogy a pince minden zugában rendőrök nyüzsögnek. Egyenruhás rendőrök, civilruhás nyomozók, a kabátjukra tűzött kis névtáblákkal. Egyesek elmentek, mások jöttek helyettük. Hadarva beszéltek franciául, néha nevetgéltek, hogy min, azt nem értette. Még szerencse, hogy kutyát nem hoztak magukkal.

A kezén már nem vérzett a seb, de rettenetesen fájt. Minden tagja elgémberedett, szomjas volt, és nagyon kimerült. Egyszer-egyszer el is szunyókált, de mindig felriasztotta a rendőrök hangja, akik a pince minden négyzetméterét átkutatták – azt az egy helyet kivéve, ahol ő rejtőzött.

Most már jó ideje néma csönd volt, tűnődött, hogy vajon itt vannak-e még. Itt kell lenniük, különben Vera már lejött volna, hogy megkeresse. Aztán eszébe jutott, hogy talán valamiért nem tud lejönni. Lehet, hogy a rendőrség őrköt állított a lakása elé, arra az esetre, ha visszajönne a magas férfi. Akkor mi lesz? Meddig kell még itt gubbasztania?

Ekkor meghallotta, hogy nyílik az alagsor ajtaja. Vera! Érezte, hogy megdobban a szíve, és kezdett feltápászkodni. A léptek jöttek lefelé. Szeretett volna megszólalni, de még nem mert. Aztán a léptek megtorpantak a lépcsőfordulóban. Csak Vera lehet. Miért jönne le ide egyedül egy rendőr, mikor már mindent olyan alaposan átkutattak? Talán csak azt jött ellenőrizni, hogy be van-e zárva az ajtó, és mindjárt visszamegy.

A lépcső megnyikordult, ahogy súlyosan ránehezedett egy láb. Ezek nem egy nő léptei.

A magas férfi!

Lehet hogy sikerült elrejtőznie a rendőrség elől – ahogy neki is – és most itt van? Vagy valahogy visszajött? Osborn pánikban nézett körül valami fegyver után. Sehol semmi.

A lépcső ismét megreccsent, és a lépések közeledtek. Osborn visszafojtotta a lélegzetét; ha kinyújtotta a nyakát, épp csak a lépcső utolsó fokait látta. Még egy lépés, és megjelent egy férfiláb, aztán a másik, és lelépett a pince padlójára.

McVey.

Osborn megint végignyúlt a rejtékhelyén. Hallotta, hogy McVey léptei közelednek, aztán megáll. Megint elindul, távolodik a kazántól, a hosszú, koporsó alakú folyosón.

Néhány másodpercig nem hallott semmit. Aztán egy kattanás, és felgyulladt egy lámpa. Kicsit később még egy kattanás, és az egész alagsor fényárba borult. Ami látnivaló volt itt, azt McVey már látta korábban. A pince úgy festett, mint egy kis raktár. Régi bútorok és mindenféle limlomok, melyek a folyosó végén belevesztek a sötétségbe.

Osborn hirtelen kaparászást hallott a feje fölött, és valami a mellkasára zuhant – egy hatalmas és kövér patkány. Érezte, ahogy a karmai a bőréhez nyomódnak az ingén keresztül; a patkány átszaladt rajta, és megszaglászta a kezén a vértől átázott kendőt

– Doktor Osborn!

McVey hangja kongva visszhangzott az alagsorban. Osborn össze-rezzent, amitől a patkány a földre esett McVey meghallotta a puffanást, és látta, hogy a patkány eltűnik a lépcső alatti sötétségben.

– Én a magam részéről nem vagyok oda a patkányokért. Maga hogy van ezzel? A patkány harap, ha sarokba szorítják.

Osborn kicsit megemelte a fejét, látta, hogy McVey félúton áll a kazán és a helyiség hátsó fala között. A fal mentén körben ponyvával letakart poros bútorok és ládák álltak magas halomban. McVey alakja szinte eltörpült mellettük.

– A rendőrség már elment, csak az elülső és a hátsó bejáratnál hagytak egy egyenruhás őr. Miss Monneray velük ment. A kapitányságra. Fényképeket akarnak mutatni neki, hátha felismeri valamelyiken a magas férfit. Ha ez Párizsban is úgy folyik, mint nálunk Los Angelesben, akkor még jó darabig ott lesz. Van egy pár fényképük. – McVey megfordult, és a háta mögött felhalmozott bútorokat nézegette.

– Engedje meg, doktor úr, hogy elmeséljem, amit tudok. – Megint visszafordult, és lassan a kazán felé sétált, léptei halk visszhangot vertek, a tekintete éberén kutató, hogy nem vesz-e észre valami apró mozgást.

– Miss Monneray hazudott, amikor azt mondta a rendőrségnek, hogy ő lőtt a magas férfira. Még ha sikerült volna is elsütnie egy 45-öst, és még ha el is találta volna az illetőt, azt már kétlem, hogy üldözőbe vette volna a hátsó lépcsőn. Vagy követte volna ki az utcára, hogy még az autójára is rálőjön. – McVey megállt, és visszanezített. Aztán tovább járkált, és lassan közeledett a kazán felé, miközben jó hangosan beszélt, hogy Osborn akárhol rejtőzik is, meghallja.

– Egyébként azt mondta, hogy hallotta a kocsit elhajtani, de látni nem látta. Ha nem látta, akkor kíváncsi lennék, hogy tudta szétlőni a visszapillantótűkrét egy lövéssel. A kerítést is eltalálta egy másikkal.

McVey tudta, hogy a rendőrség nem talált semmit az alagsorban. Csak sejtette, hogy Osborn ott rejtőzik.

– Odafenn a hallban friss vérnyomokat találtunk. A konyha kövén és a hátsó lépcsőn, az utcára nyíló ajtónál is. A párizsi prefektúra laborosai meglehetősen értik a dolgukat. Pillanatok alatt megállapították, hogy kétféle vért találtak a helyszínen. Az egyik O-ás, a másik B. Miss Monneray egyáltalán nem sebesült meg. Úgyhogy ha nem tévedek, marad maga és a magas férfi, bár hogy mennyire sebesültek meg, azt még nem tudom.

McVey már közvetlenül a kazán előtt állt és körbenézett. Osborn önkéntelenül elmosolyodott. Ha McVey olyan kalapot viselne, mint a negyvenes évek amerikai filmjeiben a detektívek, most könnyedén lekaphatná a fejéről. Elképzelte, milyen arcot vágna McVey.

– Mellesleg a Los Angeles-i rendőrség épp most állít össze magáról egy dossziét. Mire visszaérek a szállodámba, ott fog várni a fax. A vércsoportja is benne lesz.

McVey várt és hallgatott. Aztán elindult visszafelé, amerről jött, lassan, türelmesen. Várta, hogy Osborn végre tegyen egy rossz mozdulatot, ami elárulja.

– Ha érdekl, egyelőre fogalmam sincs, ki lehet a magas férfi. De ha jól sejtem, több gyilkosság is szárad a lelkén, és az áldozatok mindegyike kapcsolatban állt egy bizonyos Albert Merrimannel, akit maga esetleg Henri Kanarack néven ismer. Merriman barátnője, egy Agnes Demblon nevű nő házát felrobbantották. A tűzben meghalt még tizenkilenc felnőtt és két gyerek, akik valószínűleg soha nem is hallottak Albert Merrimanról. Aztán elment Marseille-be, ahol megölte Merriman feleségét, a nővérét, a nővére férjét és az öt gyereküket Mindegyiküket fejbélőtte.

McVey az egyik kapcsolóhoz nyúlt, és az egyik oldalon leoltotta a lámpákat.

– Magát kereste, doktor Osborn. Nem Miss Monnerayt. Na persze most, hogy látta az arcát, ő is célpont lesz.

Tompa kattanás hallatszott, McVey a másik oldalon is leoltotta a villanyt. Osborn hallotta, hogy megint felé közelednek a léptei a sötétben.

– Őszintén szólva szerintem nyakig benne van a pácban, doktor úr. Én is keresem magát. A francia rendőrség is. A magas férfi is. Ha a rendőrség elkapja, és börtönbe kerül, akkor nyugodt lehet, hogy a magas férfi meg fogja találni a módját, hogy a börtönben elintézzze. Azután Miss Monnerayre is sort kerít, ha nem is rögtön – mert egy ideig még rendőrségi védelem alatt fog állni. De aztán majd egy nap, amikor vásárolni megy, vagy a metrón utazik, a fodrászhoz indul, vagy épp egyedül lesz egy éjszakai ügyeleten a kórházban...

McVey még közelebb lépett. Amikor közvetlenül ott állt Osborn rejtek-helye alatt, megfordult, és visszanezett a sötétségbe burkolózó pincére.

– Senki nem tudja, hogy itt vagyok, csak maga és én. Ha hajlandó lenne beszélni velem, talán tudnék segíteni. Gondolja meg.

Csönd. Osborn tudta, hogy McVey hallgatózik, hogy nem hall-e valami apró neszt. A lélegzetét is visszafojtotta. Jó negyven másodperc múlva McVey elindult a lépcsőn fölfelé, aztán megtorpant.

– Ja, igen. Egy ócska kis szállodában lakom, Vieux Paris a neve, a rue Git le Coeurön. A szobám nagyon kicsi, de megvan a maga enyhén dohos francia bája. Üzenjen, ha esetleg látni akar. Nem fogok senkit magammal vinni, négyszemközt fogunk beszélni. Ha nem akarja a saját nevét használni, mondja

azt, hogy Tommy Lasorda keresett. Üzenje meg, hogy mikor és hol találkozunk.

McVey felment a lépcsőn és eltűnt Egy perc múlva Osborn hallotta, hogy a ház hátsó kijárata nyílik és csukódik. Aztán mindent megült a csönd.

62

Az ikreket Ericnek és Edwardnak hívták – Joanna soha nem látott még ilyen tökéletes férfiszepségeket. Huszonnégy évesek voltak, és hibátlan emberpéldányok. Mindketten százhetvennyolc centi magasak, és súlyuk is egyforma, 87 kiló.

Aznakora délután látta őket először, amikor megkezdte a terápiát Elton Lybargerrel a fedett uszodában, amely a házban lévő hatalmas edzőteremhez csatlakozott. A medence olimpiai szabványméretű volt, 50 méter hosszú, és 23 méter széles. Eric és Edward pillangóztak a medencében, Joanna látott már ilyet, de csak rövid távon, mivel ez nagyon jó erőnlétet igénylő tempó. A medence egyik végében egy automatikus számláló mérte a hosszakat.

Amikor Joanna és Lybarger bejöttek, a fiúk már megtettek nyolc hosszat Mire végeztek Lybarger gyakorlataival, még mindig pillangózva úsztak, fej-fej mellett. A számláló már majdnem hat kilométert mutatott. Hatezer méter, pillangóúszásban, megállás nélkül? Ez hihetetlen, szinte lehetetlen, gondolta Joanna. De semmi kétség, a szeme láttára történt.

Egy óra múlva Lybargert elvitték beszédterápiára. Eric és Edward kimásztak a medencéből, és készülődtek az erdei futáshoz, amikor Von Holden bemutatta őket Joannának.

– Mr. Lybarger unokaöccsei – mondta mosolyogva. – Kelet-Németországban jártak a testnevelési főiskolára, de aztán a német egyesítés után az intézmény megszűnt, és hazajöttek.

Mindketten rendkívül udvariasan csak annyit mondtak, hogy nagyon örvendenek, aztán elsiettek.

Joanna megkérdezte, hogy az olimpiára edzenek-e, mire Von Holden megint elmosolyodott.

– Nem, nem az olimpiára. Politikával foglalkoznak. Mr. Lybarger fiatal koruk óta támogatja őket, mióta az apjuk meghalt. Ő már akkor tudta, hogy Németország egy szép napon újra egyesülni fog. És igaza is lett.

– Németország? Én azt hittem, Mr. Lybarger svájci.

– Nem, német Essenben született.

Pontosan hét órákor a család és a meghívott vendégek leültek a vacsorához Lybarger házának elegáns és tágas ebédlőjében. Joanna megtudta, hogy a háznak „Anlegeplatz” vagyis „kikötő” a neve. Olyan hely, ahonnan az ember útnak indul, de mindig visszatér.

Amikor Joanna visszatért a szobájába a hosszas gyakorlat után Mr. Lybargerrel, egy roppant elegáns estélyi ruha várta, melyet a híres divattervező, Uta Baur küldött a számára, akivel futólag a hajón találkozott az előző estén, és aki most az Anlegeplatz vendége volt. A ruha hosszú volt és szorosan testhez simuló, tökéletesen kihangsúlyozta az alakot. Semmit nem lehetett alávenni, szándékosan merész volt és elegánsan erotikus.

Fekete bársonyból készült, kör alakú, mély kivágással, a vállától a mellén keresztbe aranszínű, tollszerű díszítés futott végig, mint egy könnyedén odavetett boa. A vállakon alig észrevehető, apró aranybojtok csüngtek.

Joanna először vonakodva vette szemügyre. Soha eszébe sem jutott volna ilyen ruhát felvenni. De nem hozott magával semmilyen alkalmi ruhát, és az Anlegeplatzon a vacsora mindig hivatalos esemény volt. Úgyhogy nem volt más választása, felvette. És mintha varázslat történt volna: teljesen átalakult. Kifestette magát, a haját összefogta franciakontyba, és mintha kicserélték volna, elegáns és vonzó, kecses és magabiztos társasági hölgy lett belőle.

Az Anlegeplatz hatalmas ebédlőterme akár egy középkori kosztümös dráma színhelye is lehetett volna. A tizenkét vendég kézifaragású, magas háttámlájú karosszékekben foglalt helyet a hosszú, keskeny asztal mellett, ahol harmincan is elfértek volna, és féltucat pincér sürgött-forgott körülöttük, lesve minden kívánságukat. A terem maga két emelet magas volt. A falakat családi címerekkel díszített zászlók borították, azt a benyomást keltve, mintha királyok és lovagok éltek volna itt egykor.

Elton Lybarger az asztalfőn ült, a jobbán Uta Baur, aki a maga megszokott eleven modorában társalgott vele, mintha rajtuk kívül nem is lenne jelen más a teremben. Megint tetőtől-talpig feketébe volt öltözve, Joanna később megtudta, hogy mindig feketében jár. Térdig érő fekete csizma, testhez álló fekete nadrág, egyetlen gombbal záródó fekete blézer. A bőre a keze fején, az arcán és a nyakán pergamenszerű és kékesen áttetsző volt, mintha soha nem érte volna napfény. A dekoltázsa is ugyanolyan fehér volt, halvány kék erek hálózta be, mint valami finom porcelánt a repedések. Nem volt szüksége ékszerekre vagy sminkre, anélkül is feltűnő jelenség volt.

A vacsora kényelmesen zajlott. Joanna többnyire Von Holdennel beszélgetett Svájcról, a történelméről, vasútvonalairól, földrajzáról. Von Holden szakértő volt a témában; de Joanna felől akár a hold felszínéről is tarthatott volna kiselőadást. A hideg, rövid reggeli telefonhívás nagyon rosszul esett neki, hirtelen csúnya és olcsó kis nőnek érezte magát, akit Von Holden csak kihasznált előző éjjel. De amikor délután újra találkoztak a kertben, megint

ugyanolyan gyengéd és kedves volt, mint előző éjjel, és később a vacsoránál is. Joanna majd meghalt, úgy vágyódott az érintésére.

Vacsora után Lybarger, Uta, dr. Salettl és a többi vendég átvonult a második emeleti könyvtárszobába kávézni, és meghallgatták Ericet és Edwardot, akik négykezeset játszottak a zongorán.

Joannát és Von Holdent, akik csak alkalmazottak voltak, ide már nem hívták meg.

– Dr. Salettl azt mondta, szeretné, ha Mr. Lybarger péntekre már bot nélkül tudna járni – mondta Joanna. miközben figyelte, ahogy Uta Lybarger karját fogva feltámoogatja a lépcsőn.

– És sikerülni fog? – kérdezte Von Holden.

– Én nagyon remélem, de ez Mr. Lybargertől is függ. Csak tudnám, miért olyan fontos a pénteki nap? Mit számít pár nap ide vagy oda?

– Szeretnék mutatni neked valamit – mondta Von Holden; nem vett tudomást Joanna kérdéseiről, szó nélkül egy oldalajtóhoz vezetete, az ebédlő végében. Beléptek egy faborítású folyosóra, ahonnan egy kis ajtó egy lépcső-sorra nyílt. Von Holden a kezét nyújtotta, és levezette Joannát a lépcsőkön egy másik ajtóhoz, mely egy újabb keskeny, földalatti folyosóra nyílt, mely a behajtóút alatt húzódva elvezetett a háztól.

– Hová megyünk? – kérdezte halkan Joanna.

Von Holden nem felelt; Joanna megorzongott az izgatottságtól. Pascal Von Holden igazán olyan férfi, aki minden nőt megkaphat, akit csak akar. Gazdag és gyönyörű emberek között él – Joanna meg csak egy hétköznapi nő. Tudta, hogy nincs benne semmi különös, ami a múlt éjjel történt, csak futó szeszély lehetett. Miért akarna bármi többet tőle?

A folyosó végében fölfelé vezettek a lépcsők. A lépcsősor tetején egy ajtó. Von Holden kinyitotta. Félreállt, és előreengedte Joannát, aztán becsukta maguk mögött az ajtót.

Joanna tátott szájjal nézett körül. Egy kis helyiségben voltak, melyet teljesen betöltött egy hatalmas vizikerék, melyet egy sebes sodrású patak hajtott.

– A háznak önálló áramforrása van – mondta Von Holden. – Vigyázz, csúszós a padló.

Megfogta a karját, és egy újabb ajtóhoz vezetete. Kinyitotta, benyúlt, és felkapcsolta a villanyt. Odabenn egy hatszor hat méteres szobácska volt. A közepén egy kis vízzel teli medence, körülötte kőpadok. A falakat és a mennyezetet tükrök borították. Von Holden egy faajtóra mutatott.

– Odabenn szauna van. Nagyon egészséges.

Joanna érezte, hogy elpirul, és előnti a forróság.

– Nincs nálam fürdőruha.

Von Holden mosolygott.

– Ó, Uta ruhaterveinél ez nem probléma.

– Nem értem.

– Ez alá a ruha alá ugye nem lehet semmit fölvenni?

Joanna megint elpirult.

– Igen, de...

– Itt minden formának megvan a funkciója. – Von Holden kinyújtotta a kezét és megérintette az egyik aranybojtot a ruha vállán. – Ez a kis bojt például.

– Mi van vele?

– Ha egy kicsit meghúzzuk...

Joanna ruhája hirtelen suhogva lehullott, mint egy színházi függöny.

– Tessék, máris készen állsz a fürdőre és a szaunára. – Von Holden hátrább lépett, és végignézett rajta.

Joannát elöntötte a vágy, még erősebben – ha ez egyáltalán lehetséges –, mint előző éjjel. Soha nem érezte még egy férfi közelségét ilyen ellenállhatatlanul erotikusnak. Bármit megtett volna a kedvéért abban a pillanatban.

– Most te jössz. Nem akarsz most te levetköztetni engem?

– De – suttogta Joanna –, dehogynem...

Von Holden megérintette a karját, Joanna hozzásimult, és levetköztette, és átölelték egymást, aztán szeretkeztek a medence mellett, és a kőpadokon, később a szaunában.

Fáradtan heverték egymás mellett; aztán Von Holden megint a magáévá tette, lassan, mégis szenvedélyesen. Joanna felnézett, és látta a képét tükröződni a mennyezet és a falak tükreiben. Életében először kíváncsi és szépnek érezte magát.

Az Anlegeplatz második emeletén, a sötét faborítású dolgozószobában Uta Baur és dr. Salettl türelmesen üldögélt a karosszékekben és három nagyméretű monitoron nézte őket, melyekre a tükrök mögött elhelyezett rejtett kamerák továbbították a képet. Minden kamerához külön monitor tartozott, minden szögből mutatva a látványt.

Egyikükre sem volt izgató hatással, nemcsak a koruk miatt – hisz mindketten hetvenes éveikben jártak –, hanem azért is, mert a megfigyelést kizárólag orvosi szempontok vezérelték.

Von Holden pusztán eszközként szolgált egy kísérletben. A megfigyelés igazi tárgya Joanna volt.

Végül Uta hosszú ujjával a monitor egyik gombjához nyúlt, és kikapcsolta. A monitor elsötétedett, és Uta felállt.

– Ja – csak ennyit mondott Salettl-nek. – Ja – azzal kísértált a szobából.

Október 10. volt hétfő hajnal, Osborn óráján 2 óra 11 perc.

Fél órával ezelőtt tért vissza a Quai de Bethune titkos padlásszobájába. Fáradtan kitámolygott a fürdőszobába, kinyitotta a csapot, és mohón ivott. Ezután letekerte a kezéről Vera vértől átázott kendőjét, és kitisztította a kezén a sebet. Pokolian lüktetett, és alig tudta mozgatni az ujjait. De örült a fájdalomnak, mert arra utalt, hogy bármilyen mély is a vágás, idegeket és alapvető fontosságú ínakat nem ért. A második és harmadik ujjá találkozásánál, a kézközépcsontok közé hatolt be a kés.

Mivel képes volt kinyitni-becsukni az ujjait, többé-kevésbé biztos volt benne, hogy nem érte maradandó sérülés. De ezt csak egy röntgen állapíthatná meg biztosan. Ha egy csont eltört vagy elrepedt, akkor műtetre lesz szükség, aztán gipszbe kell tenni. Ha nem kezelik, akkor megtörténhet, hogy rosszul forr össze, és akkor itt marad egy kézzel, ami véget vethet a sebészi karrierjének. Persze ha egyáltalán van még reménye a karrierre.

Megtalálta a sebhintőport, amit Vera használt, beszórta vele a sebet, és bekötözte. Átment a szobába, leroskadtt az ágyra, és ügyetlenül, egy kézzel levette a cipőjét.

Egy teljes órát várakozott még a pincében azután, hogy McVey elment, csak akkor mászott le a kazán tetejéről. Lassan óvakodott föl a lépcsőn, egyenként vette a fokokat, félig-meddig arra számított, hogy bármikor szembe találhatja magát egy rendőrrel.

McVeynek igaza volt. Ha a francia rendőrség elkapja, és börtönbe dugják, akkor a magas férfi meg fogja találni a módját, hogy odabenn megölje. Aztán Verára is sort kerítene.

Kigombolta az ingét, az ablakon behúzta a sötétítő függönyt, és visszafeküdt az ágyra. A lába már sokat javult, de most kezdett megint merev lenni a túl sok mozgástól. Rájött, hogy a keze kevésbé lüktet, hogy ha felemelve tartja, úgyhogy felpolcolta egy párnával. Amilyen fáradt volt, azonnal el kellett volna aludnia, de túl sok minden kavargott a fejében.

A pusztá véletlennek volt köszönhető, hogy ott találta Verát és a magas férfit. Biztos volt benne, hogy Vera a kórházban van, és a lakás üres, csak azért kockáztatta meg, hogy lemenjen, mert használni akarta a telefont. Órákon át rágódott, hogy mit tegyen, míg végül arra jutott, hogy az egyetlen ésszerű megoldás az, ha felhívja az amerikai követséget, elmondja, hogy kicsoda, és segítséget kér. Vagyis az Egyesült Államok kormányának jóindulatára bízta magát. Ha szerencséje van, megvédi a francia igazságszolgáltatással szemben, figyelembe véve a körülményeket Végül is nem ő ölte meg Henri Kanarackot. Ami még fontosabb, így csak ő kerül a középpontba, és Verát a botránynak még az árnyéka is elkerüli. A saját kis magánháborúját már majdnem harminc éve

folytatja. Nem lenne tisztességes, ha hagyná, hogy a démonjai Vera életét is tönkretegyék. Abban a pillanatban azonban, amikor benyitott a lakásba, és meglátta a magas férfit, a késével Vera torkán, a szépen kifőzött terve darabokra hullott. Vera benne volt a dologban, akár akarta, akár nem. Ha most az amerikai követséghez fordul, az ugyanaz, mintha a rendőrség kezébe adná magát. Legjobb esetben is átmeneti őrizetben tartják, amíg tisztázódik a helyzet. És a Kanarack/Merriman gyilkosság nagy publicitása miatt a sajtó mindent meg fog írni, amiből a magas férfi vagy a cinkosai könnyedén megtudhatják, hol tartózkodik. Ha megtalálják, nem fogják kímélni, és utána Verát sem, ahogy McVey meg is mondta.

Feküdt a kis odúban, Párizs háztetői felett, a keze fájdalmasan lüktetett, és a gondolatai McVeyen és a felajánlott segítségen kezdtek járni. Minél tovább fontolgatta a dolgokat, minél többet tűnődött, hogy McVey őszintén mondta-e, amit mondott, vagy csak csapdát akar állítani, hogy a francia rendőrség kezére játssza, annál inkább rájött, hogy nincs más választása, mint hogy elfogadja az ajánlatot.

Reggel háromnegyed hét volt, McVey hason feküdt, pizsamanadrágban, az egyik lábát kidugva a takaró alól, és aludni próbált, de hiába, képtelen volt.

Blöffölt, amikor lement Osborn után a pincébe, mivel semmilyen ütkártya nem volt a kezében. Lebrun távollétében a francia felügyelők úgysem engedték volna, hogy hosszasan kihallgassa Vera Monnerayt. Így hát meg sem próbálta. Még ha Lebrun ott van, akkor is bajos lett volna kideríteni az igazságot, hogy mi is történt valójában – Miss Monneray nagyon is okos, és jól tudja, hogy rejtőzzön a miniszterelnök szeretője háta mögé.

Tegyük fel, hogy ijedtségből vagy dühből tényleg üldözőbe vette a magas férfit, és valóban utána lőtt a kocsinak – csak hogy megcáfolta saját magát, amikor azt mondta, hogy egyáltalán nem látta a kocsit. Annyi mindenre biztos, hogy valaki utána lőtt.

Mivel a laborosok két különböző vércsoportú vért találtak, és Vera maga nem sebesült meg, ez azt jelenti, legalább három embernek kellett jelen lenni a lövöldözés helyszínén. Az egyikük autóval elmenekült, a másikuk – Vera – a lakásban maradt. De hol a harmadik?

Barras és Maitrot már az első lövésre felfigyeltek. A második és a harmadik közben már a helyszínre rohantak, Barras még előtte rádióan erősítést kért. A magas férfi autóval elszáguldott. Pár pillanat múlva már előzönlöttek a rendőrök a környéket. Az épületben minden lakást, és három saroknyi sugárban a környéken minden házat átkutattak, minden sikátort, háztetőt, parkoló autókat, sőt a Szajrán kikötött bárkákat is, ahová menekülés közben valaki esetleg legorhatott a rakpartról, de nem találtak semmit.

Ez csak egyet jelenthet. A harmadik személy még mindig ott van valahol a házban. Mivel a rendőrség olyan villámgyorsan reagált és a lövések a ház

hátsó bejáratánál dördültek el, a legkézenfekvőbb megoldás az volt, hogy aki lőtt, a pincében rejtőzött el.

Persze azt is alaposan átkutatták. De kutyák nélkül. A tapasztalata azt súgta, hogy a nagyon kétségbeesett emberek néha nagyon agyafúrtak tudnak lenni, illetve néha csak szerencsájuk van. Ezért ment vissza még egyszer a pincébe, miután a rendőrök befejezték a dolgukat.

7 óra előtt tíz perccel kinyitotta a szemét, az órára pillantott, és hangosan felnyögött. Négy és fél órája volt az ágyban, de két órát sem aludt. Egy szép napon majd nyolc órát fog aludni. De hogy az mikor lesz, egyelőre elképzelni sem tudta.

Sejtette, hogy úgy hét óráig békén hagyják, de aztán megindulnak a telefonhívások. Lebrun, aki már úton lehet vissza Lyonból, és biztos találkozni akar vele. Noble és dr. Richman Londonból.

Várt egy hívást Los Angelesből is Hernandeztől, akit hajnali kettőkor felhívott, mert még mindig nem kapta meg a faxot Osborn adataival. Hernandez nem volt bent és senki nem tudott semmit a dologról.

Nagyon várt – jobban mondván csak remélt – még egy hívást ami miatt ébren hánykolódott egész éjszaka: Osborn telefonját. Megint a pincére gondolt. A helyiség sokkal nagyobb volt, mint első ránézésre festett és tele volt számtalan kis kamrával, zuggal és beugróval. Persze könnyen lehet hogy tévedett, és csak a sötétségnek beszélt.

6:52. Még van nyolc perced. McVey. Hunyd csak be a szemed, és próbálj nem gondolkozni, lazíts egy kicsit izmokat idegeket, mindent. Ekkor megszörrent a telefon. McVey felnyögött, az ágy másik oldalára hengeredett, és felvette a kagylót.

- McVey, tessék.
- Itt Barras felügyelő. Ne haragudjon, hogy zavarom.
- Semmi baj. Mi történt?
- Lebrun felügyelőre rálöttek.

64

Lyonban történt, a pályaudvaron, nem sokkal hat óra után. Lebrun épp kiszállt egy taxiból, amikor egy motorbiciklis rálőtt, aztán azonnal elmenekült a helyszínről. Három járőrelőt is golyó ért. Ketten meghaltak, a harmadik súlyosan megsebesült.

Lebrun a torkába és a mellkasába kapott golyót, a Hospital la Part Dieu-be szállították. Az állapota kritikus, de valószínűleg életben marad.

McVey meghallgatta a részleteket megkérte, hogy azonnal értesítsék, ha bármi történne, aztán gyorsan lerakta a kagylót. Utána rögtön felhívta Ian Noble-t Londonban.

Noble épp abban a pillanatban érkezett meg az irodájába, és az első csésze teáját itta, amikor McVey odatelefonált. Azonnal érezte, hogy McVey valamiért nagyon óvatosan fogalmaz.

McVeynek egyelőre fogalma sem volt, hogy kiben bízhat meg és kiben nem. Hacsak a magas férfi nem ment azonnal Lyonba, miután elmenekült Vera Monneray lakásából – ami rendkívül valószínűtlen, mivel biztosan tudja, hogy a rendőrség körözi – akkor ez azt jelentette, hogy bárki is állta dolog mögött, nemcsak hogy mindenhol rendelkezésére állnak emberek, akik gyilkosságra is hajlandók, de arról is pontosan tudása van, hogy a rendőrség mit csinál. McVeyen kívül senki nem tudta, hogy Lebrun Lyonba megy, valaki mégis a nyomára jutott egészen odáig, hogy még azt is pontosan tudta, melyik vonattal készül visszamenni Párizsba.

McVey teljesen tanácstalan volt nem tudta, kik állnak a háttérben, mi a szándékuk és miért. Kénytelen volt feltételezni, hogy arról is tudásuk van, hogy ő és Lebrun együtt dolgoznak a Merriman-ügyön. Őt ugyan eddig még nem érte semmilyen atrocitás, de a legkevesebb, amire számítnia kell, az az, hogy lehallgatják a telefonját így aztán Noble-nak csak annyit mondott, amit bárki kihallgathat. Hogy Lebrunre rálóttek, egy lyoni kórházban fekszik, és az állapota súlyos. Amilyen gyorsan tud, bemegy a kapitányságra, és amint megtud valami újabbat, megint telefonálni fog.

Londonban Ian Noble lerakta a kagylót. Pontosán értette, amit McVey közölni akart. Attól fél, hogy lehallgatják, és nemsokára vissza fogja hívni egy nyilvános fülkéből.

Tíz perc múlva valóban csörrent a telefon.

– Valami beépített ember van Lyonban az Interpolban – mondta McVey, aki a szállodájától egy saroknyira álló kis kávéház telefonjáról beszélt – A dolog valahogy összefügg a Merriman-gyilkossággal. Lebrun azért ment Lyonba, hogy utánanézzon. Ha megtudják, hogy életben maradt, meg fogják keresni, itt nincs biztonságban.

– Értem.

– Nem tudná elvitetni Londonba?

– Meglátom, mit tehetek.

– Ha jól értem, a válasz igen – mondta McVey, és lerakta a kagylót.

Két óra és tizenhét perc múlva a brit légierő egy sugárhajtású gépe leszállt az Aerodrome Lyon-Bron repülőtérén. Egy szívrohamot szenvedett angol diplomatát szállítottak haza, ugyanezzel a géppel Lebrun is Angliába indult.

Öt perccel hét után egy autó megállt Vera Monneray háza előtt, és Philippe szállt ki a kocsiból. Szörnyen fáradt és elgyötört volt a hosszú és eredménytelen éjszakától, amit a rendőrségen töltött, fényképek nézegetésével. Bólintott a négy egyenruhás rendőrnek, akik az épület bejáratát őrizték, és belépett az előcsarnokba.

– *Bonjour, Maurice* – szólt oda az éjszakai portásnak, akit ugyan már rég fel kellett volna váltania, de megkérte, hogy még egy-két órát maradjon, amíg megborotválkozik és egy kicsit szunyókál.

A lépcsőkön lement szerény alagsori lakásába, már a kezében volt a kulcsa, és épp nyitni akarta az ajtót, amikor valami zajt hallott a háta mögött, és valaki a nevéen szólította. Rémülten hátrafordult. Arra számított, a magas férfi lesz az, a kezében a szívének szegezett pisztollyal.

– *Monsieur Osborn!* – kiáltott fel megkönnyebbülten, amikor Osborn lépett elő a sötétből.

– Nem lett volna szabad lejönnie a padlásszobából. Mindenhol rendőrök vannak. – Aztán meglátta Osborn bekötözött kezét – *Monsieur...!*

– Hol van Vera? Nincs a lakásán. Hová ment? – Osbornon látszott, hogy alig aludt valamit, és nagyon ijednek is tűnt.

– Jöjjön be, kérem.

Philippe gyorsan kinyitotta az ajtót, és beléptek a kis lakásba.

– A rendőrség bevitte a kórházba. Ragaszkodott hozzá, hogy bemenjen dolgozni. Épp most akartam felmenni megnézni, hogy maga hogy van.

– Beszélnem kell vele. Van telefon a lakásában?

– *Oui*, persze. De lehet, hogy a rendőrség lehallgatja. Rá fognak jönni, hogy innen ment a hívás.

Philippe-nek igaza volt.

– Akkor hívja fel maga. Mondja meg neki, hogy aggódik, a magas férfi esetleg megtalálhatja. Mondja meg neki, hogy kérje meg a rendőröket, akik vigyáznak rá, hogy kísérik el Calais-ba, a nagyanyjához. Ne hagyja, hogy vitatkozzon. Maradjon ott, amíg...

– Meddig?

– Nem tudom – mondta Osborn. – Ameddig... a biztonsága úgy kívánja.

– Most átkapcsolok a biztonsági vonalra. – McVey Lebrun irodájában ült a kapitányságon. Lenyomott egy gombot a „biztonsági telefonon” és kigyulladt egy kis lámpa, mely azt jelezte, hogy a vonal nincs lehallgatva. – Hall engem?

– Igen. – Noble hasonló készülékről beszélt Londonból, a különleges ügyosztály kommunikációs központjából. – Lebrun megérkezett, úgy negyven perce, a légierőnek köszönhetően. A Westminster kórházban van, álnéven. Nincs túl jól, de az orvosok azt mondják, túléli.

– Beszélni tud?

– Még nem. De írni vagy legalábbis kaparászni igen. Két nevet adott meg: Klass és Antoine. Az Antoine után kérdőjellel.

– Klass dr. Hugo Klass lesz, a német ujjlenyomat-szakértő, aki az Interpolnak dolgozik Lyonban. Azt akarja mondani, hogy Klass kérte a Merriman-dossziét a New York-i rendőrségtől – mondta McVey. – Antoine Lebrun öccse, az Interpol belső biztonsági szolgálatának vezetője. – McVey eltűnődött, hogy a kérdőjel vajon arra utal-e, hogy Lebrun aggódik az öccse biztonságáért, vagy hogy esetleg ő is benne lehetett a támadásban.

– Ha már itt tartunk, hadd tájékoztassam én is valamiről – mondta Noble. – Végre van egy nevünk a lenyiszált fejhez.

– Csak nem?

– Timothy Ashford, szobafestő. Clapham South-i lakos. Ez egy munkásnegyed Dél-Londonban. Egyedül élt, nem volt állandó állása, alkalmi munkákat vállalt. Egyetlen rokona a nővére, aki Chicagóban él, de nyilván nem voltak túl szoros kapcsolatban. Jövő hónapban lesz két éve, hogy Ashford eltűnt. A háziasszonya jelentette be, akinél albérletben lakott. Amikor már hetek óta nem látta, és jócskán el volt maradva a lakbérrel, akkor bejelentette a rendőrségen. A szobát újból kiadta, de a holmijával nem tudott mit kezdeni. Egyszer egy kocsmai verekedésben egy biliárdjátékosval betörték a fejét, emiatt volt benne a fémlapocska. A verekedés során egy rendőrt is megvert, azért maradt fenn róla rendőrségi dosszié.

– Vagyis megvannak az ujjlenyomatai is.

– Pontosan. Az ujjlenyomatai azok megvannak. A baj csak az, hogy a fején kívül más nem áll a rendelkezésünkre.

Bugás hallatszott, és McVey hallotta, hogy Noble felvesz egy másik telefont.

– Tessék, Elizabeth? – mondta. Kis szünet, aztán: – Cadoux hív Lyonból.

– Az ő telefonja biztonságos?

– Nem.

– Ian – mondta McVey halkán. – Mielőtt felveszi, hadd kérdezzem meg: benne megbízhatunk, feltétel nélkül?

– Igen – mondta Noble.

– Kérdezze meg, hogy az Interpol központjából beszél-e. Ha igen, valahogy mondja meg neki, hogy menjen ki egy utcai telefonhoz. Ha sikerült, kapcsoljon be engem is, folytathatjuk hármasan a beszélgetést

Negyed egyed óra múlva Noble magánvonalán megcsörrent a telefon, gyorsan felkapta. Cadoux volt az.

– Igen, McVey is a vonalban van Párizsból.

– Cadoux, én vagyok, McVey. Lebrunt átszállítottuk Londonba, a saját biztonsága érdekében.

– Igen, gondoltam. Bár meg kell mondanom, a kórház biztonsági emberei és a lyoni rendőrség nem voltak elragadtatva a dologtól. Hogy van?

– Túléli. – McVey elhallgatott – Cadoux, Figyeljen ide. Az Interpol központjában van egy beépített ember, bár nem tudjuk, kiknek dolgozik. A neve dr. Hugo Klass.

– Klass? – Cadoux meg volt döbbenve. – Az egyik legragyogóbb szakértőnk, ő fedezte fel Merriman ujjlenyomatát az üvegszilánkon, amit Packard meggyilkolásának színhelyén találtak. Miért tenne bármi...

– Nem tudjuk. – McVey szinte látta a köpcös Cadoux-t egy lyoni utcai fürkébe préselődve, ahogy a bajuszát csavargatja izgatottságában. – Amit viszont tudunk, az az, hogy ő kérte ki a Merriman-dossziét New Yorkból, az Interpol washingtoni irodáján keresztül, úgy tizenöt órával korábban, semmint Lebrun értesítette volna, hogy egyáltalán találtak egy ujjlenyomatot. És huszonnégy órával ezután Merriman halott. Nem sokkal ezután a felesége, a felesége nővére és az egész családja is Marseille-ben. Klass valahogy megtudhatta, hogy Lebrun ezután akar szaglászni Lyonban, és szépen őt is elhallgattatta.

– Kezd összeállni a kép.

– Milyen kép? – kérdezte Noble.

– Lebrun öccsét, Antoine-t ma reggel holtan találták. Fejlesztés, öngyilkosságnak néz ki, de könnyen lehet, hogy nem az.

McVey magában csúnyán káromkodott.

– Cadoux, én nagyon kétlem, hogy öngyilkosság lenne. Ez a Merriman-ügy egyre messzebbre gyűrűzik. Bárki áll is a háttérben, most már rendőröket kezd gyilkolni.

– Azt hiszem, a legjobb lesz, ha letartóztatják Klasst, amilyen gyorsan csak lehet – szólt közbe Noble.

– Bocsásson meg Ian, nem hiszem, hogy ez jó lenne – McVey felállt, és járkálni kezdett Lebrun íróasztala mögött. – Cadoux, keressen egy embert, akiben megbízhat. Klass még nem gyanítja, hogy a nyomában vagyunk. Hallgattassa le az otthoni telefonját, és állítson rá valakit, kövessék mindenhova. Aztán induljanak ki Antoine halálából. Próbálják kideríteni, mit csinált attól kezdve, hogy vasárnap találkozott Lebrunnal. Még nem tudjuk, melyik

oldalon állt. Nagyon tapintatosan nézzen utána, hogy Klass Washingtonban kitől kérte a Merriman-dossziét.

– Értem – mondta Cadoux.

– És vigyázzon magára – mondta McVey.

– Vigyázni fogok. *Merci. Au revoir.*

Kattanás, Cadoux lerakta a telefont.

– Ki ez a dr. Klass? – kérdezte Noble.

– Semmit nem tudok róla.

– Kapcsolatba lépek a hírszerzéssel. Talán mi is ki tudunk valamit deríteni dr. Klassról.

Noble is lerakta a telefont McVey csak bámulta a falat, nagyon dühítette, hogy nem tud belelátni a játszmába, mely körülötte folyik. Mintha hirtelen elvesztette volna minden szakmai hozzáértését. Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón, egy rendőr dugta be a fejét a nyíláson, és beszólt, hogy a szállodájának portása keresi telefonon. – A kettesen.

– *Merci.* – A rendőr kiment, McVey pedig felemelte Lebrun íróasztali telefonját – Tessék, McVey.

– Dave Gifford vagyok, a Vieux szállóból – mondta egy férfihang.

Amikor McVey aznap reggel eljött a hotelből, a portásnak, aki egy Párizsban élő amerikai volt, odacsúsztatott egy kétszázfrankost, és megkérte, hogy értesítse, ha bárki keresné telefonon.

– A fax jött meg Los Angelesből?

– Nem.

Mi a nyavalyát csinál már Hernandez ennyi ideig az Osborn-dossziéval? Futárral küldi, vagy mi? McVey leült, kinyitotta a noteszét, és elővett egy ceruzát.

– Barras felügyelő hívta, kétszer is, egy óra különbséggel. És kereste még egy telefonáló. Az illető háromszor is hívta, személyesen akart beszélni vele, üzenetet nem hagyott, és minden alkalommal egyre kétségbeesettebbnek tűnt a hangja. Azt mondta, a neve Tommy Lasorda.

66

Joanna úgy érezte magát, mintha valami kábítószer hatása alatt állna, és rémálmai lettek volna.

A tükrökkel borított, medencés helyiségben eltöltött szexmaraton után Von Holden hívta, hogy menjen be vele Zürichbe. Az első reakciója az volt, hogy mosolyogva kimentse magát. Aznap már hét órát eltöltött Lybargerrel,

keményen megdolgoztatta, gyakran az akarata ellenére, hogy péntekre elég magabiztos legyen a mozgása ahhoz, hogy tudjon bot nélkül járni, és be tudják tartani Salettl örültségnek tűnő határidejét. Fél négyre Lybarger teljesen kimerült, és visszavitték a szobájába pihenni. Szunyókálni fog kicsit, könnyű vacsora a szobájában, aztán korai fekvés, gondolta Joanna. De nagy meglepetésére Lybarger megjelent a vacsoránál is, elegánsan felöltözve, vidáman és elevenen. Arra is volt energiája, hogy odafigyeljen Uta Bauer véget nem érő fecsegésére, és utána még a saját lábán ment fel a második emeletre, hogy meghallgassa Eric és Edward zongorajátékát.

– Ha Lybarger így éli világát – ugratta Von Holden Joannát – akkor ő is megtehet annyit, hogy bemegy vele a városba. Még tíz óra sincs.

Először a Ramistrasse egy éttermébe mentek, mely valamikor James Joyce kedvenc helye volt. Ezután Von Holden egy bohém kis kávéházba vitte, a Munzplatzon, hogy megmutassa az éjszakai életet. Ezután a Champagne bárba mentek, a Central Plaza szállóba, majd egy kiskocsmába a Pelikanstrassén. Végül elsétáltak a Zürichseehez, hogy gyönyörködjenek a fölötté lebegő teliholdban.

– Nem akarod megnézni lakásomat? – kérdezte Von Holden pajkos mosollyal, a korlátnak dőlve és beledobott egy pénzmérmet a vízbe, ami állítólag szerencsét hoz.

– Ugye viccelsz? – Joanna halálosan fáradt volt, már járni is alig bírt.

– Egyáltalán nem viccelek – Von Holden megsimogatta a haját.

Joanna elnevette magát.

– Mi olyan nevetséges? – kérdezte Von Holden.

– Semmi.

– Akkor gyere.

Joanna ránézett.

– Te telhetetlen disznó.

– Nem tehetek róla... – mosolygott Von Holden. Konyakot ittak a teraszon, mely az óvárosra nézett, Von Holden pedig a gyerekkoráról mesélt – Argentínában nőtt fel egy hatalmas farmon, ahol marhákat tenyésztettek. Aztán megint az ágyon találták magukat, és szeretkeztek.

Hányadszor is már ezen az estén? Joanna alig emlékezett Von Holden fölé hajolt, és zavart mosollyal megkérdezte, nem bánná-e, ha a kezét és a lábát odakötözné az ágyhoz. Kotorászott egy szekrényben és elővett néhány fekete bársonyszalagot. Aztán ott feküdt mellette; Joanna szeme előtt apró fénypontok táncoltak, és olyan furcsán könnyűnek érezte magát, mint még soha. Aztán érezte ahogy a férfi ránehezedik és belehatol. Minden lökéssel fényesebbek és fényesebbek lettek a pontok, fantasztikus színes felhők kavaroztak, szeszélyes és groteszk formákban, és ennek a szürreális kaleidoszkópnak ő volt a középpontja. Egyszer csak nagyon-nagyon homályosan az a különös érzése támadt, mintha hirtelen egy másik férfi lenne Von Holden helyében. Küszködve

próbálta kitépni magát a kábulatból, kinyitni a szemét, de képtelen volt rá. Csak egyre mélyebben magába nyelte a fények és színek kavargó forgataga.

Amikor másnap felébredt, már kora délután volt, és rájött, hogy a saját szobájában van az Anlegeplatzon. Felkelt. A tegnap esti ruhája ott volt szépen összehajtogatva egy széken. Csak álmodta az egészet, vagy tényleg valami nagyon furcsa történt vele?

Kis idővel később, a zuhany alatt állva vette észre, hogy a teste tele van karcolásokkal, mintha tüskebokrok között szaladgált volna meztelenül. Aztán nagyon halványan felmerült benne az emlék, ahogy meztelenül, halálra rémülten kirohan Von Holden lakásából. Le a lépcsőn, és ki a hátsó ajtón. Von Holden követte, és a ház mögött a rózsakertben kapta el.

Hirtelen iszonyú rosszullét tört rá. Rázta a hideg, ugyanakkor elviselhetetlen forróság tört rá. Öklendezve kirohant a vécébe, és kihányta az előző esti vacsora maradékát.

67

Délután 2:40. Osborn már háromszor is hívta McVeyt a szállodájában, de mindig azt a választ kapta, hogy Monsieur McVey nincs ott, nem mondta meg, mikor fog visszajönni, de üzeneteket tudnak továbbítani neki. A harmadik hívás után Osborn már halálosan ideges volt. Racionálisan és érzelmileg már McVey kezébe adta magát, és felkészült a két eshetőségre: McVey, aki mégiscsak a honfitársa, talán meg fogja érteni, és segíteni fog; de az is lehet, hogy pillanatokon belül egy francia börtönben fog kikötni. Úgy érezte magát, mint egy elszabadult léggömb, mely a mennyezet alatt megakad, egyszerre szabad és csapdába esett

Ott álldogált egyedül, frissen lezuhanyozva és megborotválkozva Philippe alagsori lakásában, és vívódott, hogy most mit tegyen. Vera már útban lehet Calais felé, az őrizetére kirendelt rendőrök kíséretében. És habár Philippe telefonált, remélte, azért Vera tudja, hogy tőle jön az üzenet, és Philippe csak a közvetítő.

Philippe ellátta tiszta törülközővel, szappannal, borotvával, azt mondta, nyugodtan keressen valamit a hűtőszekrényben, ha éhes, aztán nyakkendőt kötött, és ment dolgozni. Az előcsarnokból azonnal látni fogja, ha a rendőrség jönne, és rögtön le tud telefonálni Osbornnak.

Philippe óriási segítséget jelentett De Osborn látta rajta, hogy kezd fáradni, és már nem sokáig tudja tartani magát Túl sok történt az utóbbi huszonnégy órában, ami próbára tette nemcsak a lojalitását, de lelkierjét is.

Philippe mégiscsak egy egyszerű portás. Nem várhatják el tőle, hogy mindent kockáztasson. Ha most visszamegy a rejtekhelyére, a padlásszobába, ki tudja, meddig lenne biztonságban. Főleg, ha a magas férfinak sikerült elmenekülnie a rendőrség elől, és esetleg visszajön.

Végül rájött, hogy csak egy lehetősége van. Felvette a telefont, felhívta Philippe-et, és megkérdezte, a rendőrök itt vannak-e még a ház előtt.

– *Oui, monsieur.* Ketten a főbejáratnál, ketten hátul.

– Philippe, ki lehetne jutni valahol másutt a házból?

– *Oui, monsieur.* A lakásom konyhájának ajtaja egy kis folyosóra nyílik, annak a végén van egy lépcső, ami az utcára visz. De hová akar menni? Itt biztonságban van, és ha...

– *Merci, Philippe. Merci beaucoup.* – Osborn letette a kagylót, aztán újból tárcsázott. A Hotel Vieux-t hívta, ahol McVeynek átadják az üzeneteket. Megad neki egy időpontot és helyet, ahol találkozhatnak.

Este hétkor, a La Coupole-ban, a boulevard du Montparnasse-on. Itt látta utoljára élve Jean Packard-t, és annyira már ismerte a helyet, hogy tudja, ebben az időben zsúfolva lesz. Tehát a magas férfi, ha követné is, nemigen kockáztathatja meg, hogy ott rálőjön.

Öt perc múlva kilépett a kis ajtón az utcára. Friss és tiszta délután volt hajók és bárkák jártak a Szajná. Látta, hogy a sarkon, a hátsó kijáratnál rendőrök őrzik az épületet Megfordult, és elsietett ellenkező irányba.

5 óra 20 perckor kilépett az Aux Trois Quartiers nevű elegáns áruházból a boulevard de la Madeleine-en, és a fél saroknyira lévő metróállomás felé indult. Levágatta a haját, és új, sötétkék, hajszálcsíkos öltönyt viselt, fehér inggel, nyakkendővel. Egyáltalán nem úgy festett, mint akit gyilkosság miatt köröznék.

Előzőleg felkeresett a magánrendelőjében egy bizonyos dr. Alain Cheysson nevű orvost, egy nála két-három évvel fiatalabb urológust, akivel a genfi konferencián ismerkedett meg: egy asztalnál ültek az ebédnél. Kicserélték a névjegyüket, és megbeszélték, hogy felhívják egymást, ha Osborn Párizsban jár, vagy Cheysson Los Angelesben. Osborn teljesen elfeledkezett a dologról, egészen mostanáig, amikor is szüksége lett valakire, aki megnézi a kezét

– Mi történt? – kérdezte Cheysson, miután az asszisztensnője megcsinálta a röntgent.

– Nem szeretnék beszélni róla – mondta Osborn erőltetett mosollyal.

– Rendben van – felelte Cheysson megértő hangon, és bekötözte a sebet.

– Gondolom, egy kés volt Nagyon fájhat, de mint sebésznek, szerencséje van.

– Igen, tudom.

Osborn hat előtt tíz perccel jött ki a metróból, és elindult a boulevard du Montparnasse-on. A La Coupole három saroknyira volt. Még volt egy elütni való órája. Addig körbenézhet, hogy a rendőrség nem próbál-e valami csapdát

állítani. Megállt egy telefonfülkénél, felhívta McVey szállodáját, ahol azt mondták, hogy igen, átadták az üzenetet *Monsieur* McVeynek.

– *Merci.*

Letette a kagylót, és kilépett a fülkéből. Már majdnem besötétedett, a járdákon kavargott a munkából hazatérő emberek nyugtalan tömege. Az utca túloldalán, kicsit lejjebb ott állt a La Coupole. Közvetlenül Osborn mögött, balra, egy kisebb kávéház állt, hatalmas ablakkal, ahonnan jól meg lehetett figyelni az utca túloldalát.

Osborn bement, és kiválasztott egy kis asztalt közvetlenül az ablak mellett Rendelt egy pohár fehérbort, és hátradőlt a széken.

Igazán szerencséje volt. A röntgen kimutatta, hogy nem érte komolyabb sérülés a kezét, és Cheysson, aki ugyan urológus, és nem szakértő ebben a kérdésben, biztosította róla, hogy nem lesz maradandó nyoma. Hálás volt Cheysson segítségéért, és megértéséért; fizetni is akart a kezelésért, de Cheysson nem engedte.

– *Mon ami* – mondta finom gúnnyal –, majd ha egyszer engem keres a rendőrség Los Angelesben, akkor jól fog jönni egy barát, akinek számíthatok a hallgatására.

Cheysson mindvégig tisztában volt vele, hogy a rendőrség keresi. De nem szólt semmit. Végül átölelték egymást, Cheysson francia módra arcon is csókolta, és minden jót kívánt.

Osborn hirtelen letette a poharát, előrehajolt, és kilesett az utcára. Egy rendőrautó állt meg a túloldalon. Két egyenruhás rendőr ugrott ki belőle, besiettek a La Coupole-ba. Egy perc múlva már jöttek is vissza, egy jól öltözött, megbilincselte kezű férfit hoztak magukkal, aki dühösen és agresszíven hadonászott, és szemmel láthatóan nagyon részeg volt. A járőkelők jól megbámulták, ahogy betuszkolják a rendőrautó hátsó ülésére. Az egyik rendőr beült mellé, a másik a kormány mögé. Aztán nagy szirénázással és villogó kék fénnel elindultak.

Ilyen gyorsan megy ez, gondolta Osborn. Felemelte a poharát, és az órájára nézett. Negyed hét volt.

68

Tíz perccel hét előtt McVey egy taxiban ült, mely lassan araszolgatott a nagy forgalomban. De ez még mindig jobb megoldás volt, mintha a saját Opeljában próbálta volna átverekedni magát Párizson.

Előhúzott egy ütött-kopott noteszt, és megnézte, mi van beírva aznapra. Október 10., hétfő. Az utolsó bejegyzés ez volt – *Osborn – La Coupole, boulev. Montparnasse, 7 óra*. Egy emlékeztető volt még odafirkálva Barras üzenetéről. A Pirelli-gyár egy munkatársa megvizsgálta a gipszöntvényt, amit a folyóparti nyomról készítettek. Az ilyen mintájú gumikat speciálisan egy nagy autókerekedőnek készítik, melynek régóta szerződése van a Pirellivel, hogy minden kocsijukat az ő gumijukkal látják el. Ez a fajta köpeny eddig kétszáz új Ford Sierrára került, melyek közül nyolcvanhetet az utóbbi hat hétben adtak el. A vásárlókról listát állítanak össze, kedd reggelre meglesz. Továbbá, a tükörszilánkot, amit McVey Vera Monneray háza előtt talált a lövöldözést követően, megvizsgálták a rendőrségi laboratóriumban. Ez is egy Fordról származik, bár hogy milyen modell, azt nem tudják megmondani. De értesítették a közlekedési rendőrséget is, és ha bárhol találnak egy Fordot vagy Ford Sierrát törött visszapillantótükörrel, azonnal jelenteni fogják.

Az utolsó előtti bejegyzés azokat az eredményeket tartalmazta, melyeket a laboratóriumból kapott a törött fogpiszkálóról. Aki a fogpiszkálót használta, ahhoz az embercsoportoz tartozik, akiknek a vérében van egy speciális anyag, mely lehetővé teszi, hogy egyéb testnedvekből – nyálból, vizeletből vagy ondóból – is meg lehessen állapítani a vércsoportjukat. Aki a fogpiszkálót eldobta az erdőben, annak ugyanaz Volt a vércsoportja, mint a Vera Monneray konyhájában talált vérnyomoké: 0-ás.

A taxi megállt a La Coupole előtt, pontosan hét perccel hét után. McVey fizetett, kiszállt, és besétált az étterembe.

A tágas hátsó helyiségben még csak készülődtek a vacsoravendégek fogadására, alig néhány asztalnál ültek. A beüvegezett terasz azonban tömött volt és zajos. McVey megállt az ajtóban, és körbenézett. Keresztülnyomakodott egy üzletemberekből álló társaságon, és hátul leült egy üres asztal mellé.

A Szervezet keze messzire nyúlt, nemcsak a saját tagjai dolgoztak neki. Mint a legtöbb profi titkos csoportosulás, olyan embereket is alkalmazott, akiknek fogalmuk sem volt, hogy valójában kinek dolgoznak.

Colette és Sami középiskolás lányok voltak, gazdag családból származtak. Mind a két lány a kábítószer rabja volt, amit minden igyekezetükkel próbáltak eltitkolni a családjuk elől. Szinte bármilyen munkára kaphatóak voltak, hogy pénzhez jussanak.

A hétfői feladatuk egyszerű volt: figyeljék a Qui de Bethune mellékapuját, melyet a rendőrség nem őriz, a bejáratot a portás lakásához. Ha egy jóképű, harmincöt-negyven körüli férfi kijönne, azonnal jelentsék és kövessék.

A lányok követték is Osborn dr. Cheysson rendelőjéhez. Aztán Sami követte az Aux Trois Quartier áruházba, még meg is szólította. Megkérte, hogy segítsen kiválasztani egy nyakkendőt a nagybátyjának. Azután Colette követte a

metróba, egészen addig, míg be nem tért a La Coupole-lal szemben lévő kis kávéházba.

Ezután már Bernhard Oven vette át a megfigyelést; látta, hogy Osborn öt perccel hét után átmegy az utca túloldalára a La Coupole-ba.

Százhetvenöt centi, sötét haj, farmer, bőrdzseki, Reebok edzőcipő, a bal fülében egy kis gyémánt fülbevaló – Bernhard Ovenre már egyáltalán nem illett a magas férfi személyleírása. De azért ugyanolyan veszélyes volt. A dzsekije jobb zsebében ott lapult a 22-es automata a hangtompítóval, amit olyan sikeresen használt Marseille-ben.

7 óra 20 perckor, miután meggyőződött róla, hogy McVey valóban egyedül jött, Osborn felállt a helyéről. Kikerülgetett néhány zsúfolt asztalt, és McVeyhez lépett, a sebesült kezét maga mellett lógatva.

McVey a bekötött kezére pillantott, aztán helyet mutatott, és Osborn leült.

– Mondtam, hogy egyedül leszek. Tessék, itt vagyok.

– Azt mondta, tud nekem segíteni. Hogyan? – kérdezte Osborn.

McVey elengedte a füle mellett a kérdést.

– Milyen vércsoporthoz tartozik, doktor úr?

Osborn tétozott.

– Azt hittem, magától is ki tudja deríteni.

– Én magától akarom hallani.

A fehér inges, fekete nadrágos pincér megállt az asztaluknál. McVey csak intett, hogy nem kér semmit.

– *Café* – mondta Osborn, és a pincér elment.

– A vércsoportom B – folytatta Osborn.

Hernandez jelentése Osbornról végre megérkezett, közvetlenül azelőtt, hogy McVey elindult volna Lebrun irodájából. Sok más adat mellett Osborn vércsoportja is szerepelt benne – valóban B volt Ami azt jelentette, a 0-ás vér csak a magas férfitől származhatott.

– Ismeri dr. Hugo Klasst? – kérdezte McVey.

– Nem ismerek semmiféle Hugo Klasst – felelte Osborn határozottan; kicsit még mindig aggódott, hogy nincs-e tele a helyiség civil ruhás nyomozókkal, akiknek McVey bármelyik pillanatban jelt adhat.

– Ő ismeri magát – blöffölt McVey.

– Akkor elfelejtettem, hogy ismerem. Milyen orvos?

Osborn vagy remekül hazudik, vagy tényleg ártatlan. Csakhogy a sáros cipőjéről is hazudott, akkor most miért ne hazudna?

– Jó barátja Timothy Ashfordnak – McVey igyekezett a meglepetés erejével kizökkenteni Osborn a nyugalmából.

– Hogy kicsodának?

– Ugyan már, doktor úr. Timothy Ashford. Egy dél-londoni szobafestő. Jóképű, huszonnégy éves. Tudja, kiről beszélek.

– Nagyon sajnálom, de nem ismerem.

– Nem?

– Nem.

– Akkor gondolom az sem érdekli, hogy a levágott fejét Londonban őrzik egy hullaházban?

McVey árgus szemekkel figyelte Osborn. A megjegyzést mellékesen ejtette el, de pontosan célozva. Osborn azonban meg sem rezzent.

– Doktor úr, maga már hazudott nekem korábban is. Most azt akarja, hogy segítsék. Akkor adjon valami okot rá, hogy megbízzak magában.

A pincér kihozta Osborn kávéját, és letette elé az asztalra. McVey figyelte, ahogy elmegy. Néhány asztallal odébb megállt, ahol egy bőrdzsekis, fekete hajú férfi ült egyedül. Már tíz perce itt volt, de még nem rendelt semmit. A bal fülében apró gyémánt fülbevaló, a bal kezében cigaretta. A pincér már korábban is odament hozzá egyszer, de elküldte. Most McVey felé pillantott, és valamit mondott a pincérnek. A pincér bólintott, és elment.

McVey megint Osbornra nézett.

– Elmenjünk esetleg valahová máshová, nem szívesen beszél itt?

Osborn nem tudta, mit gondoljon. McVey már megint ugyanolyan kérdésekkel nyaggatja, mint amikor először találkoztak. Nyilvánvalóan azt feltételezi, hogy köze van egy bizonyos ügghöz, de hogy mi lehet az, el sem tudta képzelni. Érezte, hogy McVey minden válaszáról azt hiszi, jól kiszámított hazugság, pedig ő csak az igazat mondja.

– McVey, higgye el, hogy a leghalványabb fogalmam sincs, miről beszél. Ha tudnám, miről van szó, talán tudnék segíteni, de így nem.

McVey a fülét vakargatta, és elfordította a tekintetét. Aztán megint Osbornra pillantott.

– Akkor közelítsük meg másképp – mondta. – Miért pumpálta tele Albert Merrimant azzal a szuk...ci..nil-kolin nevű izével? Jól mondom?

Osborn nem ijedt meg, a pulzusa sem gyorsult fel. McVey nagyon is intelligens, nyilván rájött már, hogy mire kellett a szer.

– A párizsi rendőrség tud róla?

– Kérem, válaszoljon a kérdésemre.

– Albert Merriman... megölte az apámat.

– Az apját? – McVey komolyan meglepődött. Erre is gondolhatott volna, de eszébe sem jutott, hogy Osborn valamiért bosszút akar állni Merrimanen.

– Igen.

– Maga bérelte fel a magas férfit, hogy megölje?

– Nem. Nem tudom ki az, csak úgy felbukkant.

– Mikor ölte meg Merriman az apját?

– Amikor tízéves voltam.

– *Tízéves?*

– Bostonban. Az utcán. Én is ott voltam. A szemem láttára történt. Egy életre megjegyeztem az arcát. Soha többé nem láttam, egészen a múlt hétig, amikor véletlenül rábukkantam, itt Párizsban.

McVey egy pillanat alatt összerakta a mozaikdarabkákat.

– Azért nem mondta el a rendőrségnek, mert még nem végzett vele. Felbérelte Packard-t, hogy kerítse elő. Aztán keresett egy alkalmas helyet, ahol elintézheti, a folyóparton. Beadja neki az injekciót, belöki a vízbe, ahol nem tud lélegezni, az izmai megbénulnak, elsodorja a víz, és megfullad. Az áramlat erős errefelé, a szer pedig elbomlik, és a felpuffedt holttesten senkinek eszébe sem jut injekcióstú nyomát keresgélni. Ez volt a terve?

– Bizonyos értelemben.

– Bizonyos értelemben?

– Először ki akartam szedni belőle, miért tette azt, amit tett.

– És sikerült? – McVey tekintete hirtelen másfelé fordult. A bőrdzsekis férfi már nem ült az asztalánál. Feléjük jött. Már csak két asztalnyira volt tőlük, Osborntól kicsit balra. A cigaretta még mindig ott volt a bal kezében, a jobb keze nem látszott, eltakarta az asztal.

Osborn meg akart fordulni, hogy megnézzze, mit figyel annyira McVey, amikor McVey váratlanul fölpattant, és Osborn és a bőrdzsekis férfi közé vetette magát.

– Álljon fel és induljon el előttem. Ki az ajtón. Ne kérdezzen semmit Gyerünk!

Osborn felállt Közben észrevette, mit nézett McVey.

– Jézusom, McVey, ez ő! A magas férfi.

McVey megpördült. Bernhard Oven ott állt, keze lassan felemelkedett, benne az automata pisztoly. Valaki felsikoltott.

Hirtelen két hatalmas dörrenés rázta meg a levegőt közvetlenül egymás után, majd szilánkokra zúzódnó üveg csörömpölése hallatszott.

Oven két hatalmas ütest érzett a mellkasán, hátrazuhan, az ablaktáblákon át ki az utcára. Hallotta, hogy az emberek kiabálnak és sikoltoznak, de nem értette, mi történt. Döbbsen felnézett és látta, hogy a másik amerikai, Osborn társa ott áll fölötte, kezében egy acélké 38-as Smith & Wesson revolverrel. Aztán minden elsötétedett körülötte.

Osborn odarohant és megtapintotta a nyakánál az ütőeret. Körülöttük teljes volt a felfordulás. Az emberek ordítottak, sikoltoztak rémületükben. Sokan kifelé lökdösődtek, próbáltak elmenekülni, mások még közelebb jöttek, hogy megnézzék, mi történt. Osborn felnézett McVeyre.

– Meghalt.

– Biztos benne, hogy ő volt a magas férfi?

– Igen.

McVey fején két gondolat villant át egyszerre. Az egyik, hogy egy Pirelli gumikkal ellátott, törött tükrű Ford Sierra egészen biztosan itt parkol valahol a közelben. A másik, hogy ez az ember semmiképp sincs százkilencven centi.

Letérdelt, és felhúzta a halott nadrágszárát.

– Múláb – mondta Osborn.

– Erre nem gondoltam.

– Gondolja, hogy szándékosan csináltatta?

– Hogy szándékosan amputáltatta-e a lábait? – McVey elővette a zseb-kendőjét, és rátekerte az automata pisztolyra, mely még mindig Oven kezében volt. Kihúzta az ujjai közül, és megnézte. Az azonosító száma ki volt törölve. A csövén hangtompító. Egy profi gyilkos munkaeszköze.

McVey felnézett Osbornra.

– Igen – mondta. – Igen, azt hiszem, szándékosan csináltatta.

69

McVey ellépett a holttest mellől.

– Takarja le az arcát.

Aztán odavillantotta az igazolványát a pincéreknek, akik egyszerre rémülten és kíváncsian álldogáltak pár méternyire, és szólt nekik, hogy ha még nem tették volna meg, hívják a rendőrséget, és küldjenek ki mindenkit a helyiségből.

Osborn lehúzott egy fehér abroszt az egyik szomszédos asztról, és letakarta vele Bernhard Oven arcát, miközben McVey átkutatta a ruháját, de nem talált semmit. A zsebébe nyúlt elővette a kis noteszét, és letépte róla a kartonborítót. Megfogta Oven kezét, a hüvelykujját hozzádörzsölte a véres ingéhez, aztán a kartonlapocskára nyomta a véres ujjlenyomatot.

– Tűnjünk el innen – mondta Osbornnak.

Gyorsan átlökdösődtek a bámészkodók gyűrűjén, átsiettek az éttermen, ki a konyhába, aztán a hátsó kijáraton át az utcára, egy kis sikátorba. Ahogy kiértek, már meghallották a szirénák vijjogását.

– Erre – mondta McVey, bár nem tudta igazán, hová is mennek. Amikor meglátta a magas férfi kezében a pisztolyt, az első gondolata természetesen az volt, hogy Osborn akarja megölni. De most, ahogy ráfordultak a boulevard du Montparnasse-ra, felöltött benne, hogy akár ő is lehetett a célpont. A magas férfi megölte Merrimant, órákkal azután, hogy felfedezték, hogy még mindig életben van, itt Párizsban. Aztán gyors egymásutánban elintézte Merriman barátnőjét, feleségét, a felesége családját Marseille innen jó 700 kilométer. Ezután szinte

pillanatokon belül megint itt termett Párizsban, és Vera Monneray lakásán kereste Osbornt.

Hogy tudott ilyen gyorsan megtalálni mindenkit? Merriman feleségét például, akit az egész országban keresett a rendőrség, mégsem tudtak a nyomára akadni? És Osbornt – hogy tudott olyan gyorsan rájönni, hogy Vera Monneray volt az a fekete hajú nő, aki elvitte Osbornt a golfpályáról? Aztán szintén villámgyorsan Lebrunre is rálőnek Lyonban, és az öccsét megölik. Bár valószínűleg ezt nem a magas férfi tette. Még ő sem tud egyszerre két helyen lenni.

Nyilvánvaló, hogy a dolgok hihetetlen gyorsasággal zajlanak. És a halálos kör egyre szűkül. Az, hogy a magas férfi eltűnt a képből, valószínűleg nem sokat változtat a helyzeten. Amit tett, azt csak egy bonyolult, szerteágazó és nagyon jó összeköttetésekkel rendelkező szervezet segítségével vihette végbe. Ha az Interpolba is beépültek, akkor miért ne lenne lehetséges, hogy a párizsi prefektúrába is?

Egy rendőrautó száguldott el mellettük, aztán egy másik. Az egész város zengett a szirénáktól.

– Honnan tudhatta, hogy itt leszünk a La Coupole-ban? – kérdezte Osborn. miközben nagy nehezen átvergődtek az izgatott tömegen.

– Gyerünk, gyerünk – sürgette McVey, és Osborn látta, hogy idegesen hátrapillant a rendőrautókra, melyek lezárták a boulevard du Montparnasse mindkét végét.

– Csak nem a rendőrség elől menekülünk? – kérdezte Osborn.

McVey nem felelt semmit.

Amikor elérték a boulevard Raspailt, jobbra fordultak, előttük egy metróállomás. McVey futólag megfontolta, hogy ne oda menjenek-e, aztán úgy döntött inkább nem, és továbbmentek az utcán.

– Ugyan miért tart egy nyomozó a rendőrségtől? – kérdezte Osborn.

Hirtelen egy rendőrségi mikrobusz fordult ki egy mellékutcából, és eltorlaszolta az előttük álló kereszteződést. Kipattant a hátsó ajtaja, és egy antiterrorista-kommandó tagjai szálltak ki, golyóálló mellényben, automata fegyverekkel.

McVey fojtottan káromkodott, és körbenézett. Két házzal lejjebb egy kis kávézó volt.

– Gyerünk, bemegyünk – mondta. Megragadta Osborn karját, és az ajtó felé rángatta.

Az emberek az ablakoknál állva figyelték, mi történik az utcán, alig vették észre őket, amikor beléptek. Keresett egy eldugott sarkot a bárpult mellett, Osbornt is odahúzta maga mellé, és intett a mixernek.

– *Vin blanc* – mondta, és az ujjával kettőt mutatott.

Osborn hozzáhajolt.

– Nem árulná el végre, mi folyik itt?

A mixer eléjük tett két poharat, és megtöltötte fehérborral.

– *Merci* – mondta McVey, fogta az egyiket, és átnyújtotta Osbornnak. Nagyot kortyolt, hátat fordított a helyiségnek, és Osbornra nézett.

– Hadd tegyem föl ugyanazt a kérdést, amit maga az előbb. Honnan tudta a pasas, hogy ott leszünk a La Coupole-ban? A válasz: vagy magát követte, vagy engem. Lehet, hogy valaki lehallgatta a Hotel Vieux telefonját, és volt olyan okos, hogy rájöjjön, nem az igazi Tommy Lasordával lesz találkozóm. Egy barátomra, egy párizsi nyomozóra rálóttek ma reggel Lyonban, az öccsét pedig, aki szintén rendőr, megölték. Valaki az Interpoltól érdeklődött Albert Merriman után, és Lebrun azt akarta kideríteni, ki volt az. Lehet, hogy a rendőrség is benne van az egészben, nem tudom. Csak azt tudom, hogy valami nagyon gyanús dolog folyik itt, és hogy mindenkinek veszélyben van az élete, aki csak távolról is kapcsolatban van Albert Merrimannel. Pillanatnyilag mi ketten maradtunk, és a legokosabb, amit tehetünk, hogy nem nagyon mászkálunk az utcán.

– McVey... – Osborn hirtelen nagyon megijedt – Van még valaki, aki tud Merrimanról.

– Vera Monneray! – McVey teljesen elfeledkezett róla a nagy felfordulásban.

Osborn elöntötte a rémület.

– A rendőrök, akik vigyáznak rá... elintéztém, hogy kísérik el Calais-ba, a nagyanyjához.

70

– Hogy, maga elintézte? – csodálkozott McVey.

Osborn nem felelt. Letette a poharát, és elindult a sötét kis folyosón a mosdók felé, a telefonhoz.

– Mit akar csinálni, felhívni?

– Igen. – Osborn ment tovább. Egyáltalán nem gondolta át, hogy mit tesz, csak az járt a fejében, hogy tudnia kell, jól van-e Vera.

– Osborn! – McVey keményen megragadta a karját, és visszarántotta. – Ha ott van még a kórházban, akkor nyilván jól van. De lehet, hogy a rendőrség lehallgatja a telefonját, és akkor szépen hagyják beszélni, amíg kinyomozzák, honnan megy a hívás. Ha a rendőrségnek is benne van a keze a piszkos dolgokban, akkor ahogy kitesszük innen a lábunkat, lehet hogy elintéznek. Ha meg már nincs a kórházban, úgysem tudunk mit csinálni.

Osborn felkiáltott.

– Hát nem érti? Tudnom kell, hogy mi van vele!
– Hogy akarja megtudni?
Osbornnak eszébe jutott egy ötlet.
– Philippe. – Majd felhívja Philippe-et, a portás felhívja Verát, aztán visszahívja őt
– A portás?
Osborn bólintott.
– Ő segített magának kijutni az épületből, igaz?
– Igen.
– És talán ő intézte el, hogy kövessék.
– Nem, nem tenne ilyet ő...
– Valaki közölte a magas férfival, hogy a feketehajú nő Vera Monneray. Valaki követte magát, mikor eljött. Mi van, ha a portás keze van benne? Attól tartok, le kell mondania a telefonálásról. – McVey hosszan és mereven nézett rá, és Osborn kénytelen volt belátni, hogy igaza van.

Fél órával később McVey kivett két egymásba nyíló szobát nem messze a La Coupole-tól, a St-Jacques szálló ötödik emeletén.

Hamis néven jelentkezett be, készpénzzel fizetett, és azt mondta, a csomagjaik elvesztek a pályaudvaron.

Amikor beléptek a szobába, bőkezű borraivalót csúsztatott a boy kezébe, és szégyenlős mosollyal arra kérte, semmiképpen ne zavarják őket

– *Oui, monsieur.* – A boy sokatudó és kissé gúnyos pillantást vetett Osbornra, aztán távozott.

McVey azonnal ellenőrizte mind a két szobát, a szekrényeket és fürdőszobákat is. Behúzta a függönyöket, aztán Osbornhoz fordult.

– Most lemegyek a hallba, telefonálnom kell. Nem akarok innen, mert esetleg a nyomára juthatnának a hívásnak. Ha visszajövök, szeretném, ha a lehető legrészletesebben elmondana mindent, amire csak emlékszik Albert Merrimannel kapcsolatban, attól a pillanattól kezdve, hogy megölte az apját, az utolsó pillanatig a folyóparton.

McVey a zakója zsebébe nyúlt, előhúzta Bernhard Oven automata pisztolyát, és Osborn kezébe nyomta.

– Nem kérdezem meg, hogy tudja-e, hogy kell használni, mert ha jól sejtem, tudja – jegyezte meg szarkasztikus éllel a hangjában. Az ajtó felé indult
– Ne engedjen be senkit, csak engem.

Kinyitotta az ajtót, kinézett a folyosóra, aztán kilépett. A liftet is ellenőrizte, mielőtt beszállt volna. A hallban nem volt senki, csak egy japán turistacsoport tagjai, akik épp most özönlöttek be, egy zöld zászlót a magasba tartó idegenvezető nyomában.

Az ajándékbolt mellett talált egy nyilvános telefont, és felhívta Noble üzenetrögzítőjét Londonban, a Scotland Yardon, és hagyott neki egy üzenetet.

Aztán betért az ajándékboltba, megnézegette a képeslapokat, és vett egy gyerekeknek való születésnap üdvözlőlapot amin egy nyuszi díszelgett. A hallban elővette a kartonlapocskát, amire Bernhard Oven ujjlenyomatát rögzítette. Egy borítékba csúsztatta a képeslappal együtt, megcímezte „Billy Noble” nevére, és elküldte egy londoni címre. A recepciós pulthoz ment, és megkérte, küldjék el az esti postával.

Épp visszafelé indult, amikor hirtelen két rendőr lépett be a szállóba, megálltak, és körbenézeldtek. McVey könnyedén visszasétált a pulthoz, és a kirakott prospektusok között kezdett böngészni. A rendőrök felé néztek. McVey úgy tett, mintha észre sem venné, kiválasztott három prospektust, aztán szépen átsétált a hallon. Leült a telefon közelében, és a prospektusokat lapozgatta. Hajókirándulások a Szajrán. Látogatás Versailles-ban. Túra a francia borvidéken. Hatvanig számolt magában, aztán felnézett. A rendőrök már nem voltak ott. Négy perc múlva Ian Noble visszahívta.

– Hol van most, McVey?

– Párizsban a St-Jacques hotelben. Jack Briggs néven. – A bal szeme sarkából valami mozgást látott. Odafordult: három öltönyös férfi jött felé a hallban. Az egyik mintha egyenesen ránézett volna, a másik kettő beszélgett.

– Osborn is velem van.

– Nincs vele semmi baj?

– Egyelőre nincs.

A három férfi továbbment a lift felé. McVey megvárta, amíg beszállnak, és összezárul mögöttük az ajtó, aztán villámgyorsan elmesélte Noble-nak a történeteket, és hozzátette, hogy az esti postával küldi a magas férfi ujjlenyomatát.

– Azonnal utána fogunk nézni – mondta Noble. Aztán még elmondta, hogy vitája volt a francia rendőrség képviselőjével, aki mindenáron tudni akarta, mégis mit képzelnek az angolok, hogy csak úgy elszállítgatnak egy súlyosan sebesült francia rendőrnyszemélyt. Azt szeretnék, ha Lebrun azonnal visszatérne Franciaországba. Noble azt felelte, hogy nahát, ez igazán felháborító, maga sem érti, hogy történhetett, és azonnal intézkedni fog. Azt is elmesélte McVeynek, hogy semmi eredménnyel nem járt az angol kórházakban végzett vizsgálódás. Ha folynak is sebészeti kísérletek valahol, csak a legnagyobb titokban.

McVey körbenézett a hallban. Irtózott az üldözési mániától, de szembe kellett néznie a ténnyel, hogy bárki – akár egyenruhás, akár civil – esetleg a titokzatos szervezet embere lehet. A magas férfi minden teketória nélkül lelőtte volna, és joggal feltételezhette, hogy aki a helyébe áll, az is képes megtenni. Vagy ha nem is lövi le, legalábbis jelenti, hogy hol van. Ha sokat vacakol idelenn, csak a saját esélyeit rontja.

– McVey, ott van még?

– Igen. Mit tudott meg Hugo Klassról?

– Semmit a világon, csak azt, hogy példás életet él. Feleség, két gyerek. Münchenben született Frankfurtban nőtt fel. Kapitány volt a német légierőnél. Ezután a nyugatnémet hírszerzésnél, a Bundesnachrichtendienstnél szolgált, ahol neves ujjlenyomatszaktörtető lett. Innen került át az Interpolhoz, Lyonba.

– Nem, valami biztosan elkerülte a figyelmüket – mondta McVey. – Ássanak mélyebbre. Nézzenek utána, kikkel barátkozik, várjon csak... – McVey erőltette az agyát, hogy kit is említett Lebrun. Klassz együtt dolgozott valakivel Merriman ujjlenyomatán: valami Hal... Hall... Hald... Halder!

– Van egy Halder nevű pasas. Rudolf Halder. Bécsben van az Interpolnál. Együtt dolgozott Klassz-szal Merriman ujjlenyomatán. Mondja csak. Ian, ismeri Manny Remmert?

– A nyugatnémet szövetségi rendőrségtől?

– Igen, régi barátom, Rungsdorfban lakik. Még nincs túl késő. Hívja fel otthon. Hivatkozzon rám. Kérdezze meg, nem tudnak-e valamit Klasszról vagy erről a Halderről. Megbízhat benne.

– McVey... – Noble hangjában aggodalom csendült. – Az az érzésem, nagyon csúnya darázsfészekbe sikerült belenyúlnia. Ha engem kérdez, jobb lenne, ha eltűnne Párizsból, amilyen gyorsan csak lehet. Hol érhetem el úgy másfél óra múlva?

– Sehol. Majd én hívom.

Már fél tíz is elmúlt amikor McVey bekopogott Osborn szobájának ajtaján. Osborn résnyire nyitotta, és kinézett.

– Remélem, szereti a csirkesalátát.

McVey az egyik kezében egy tálcát egyensúlyozott, rajta csirkesaláta fóliával letakart műanyag tálakban, a másik kezében egy kanna kávé, két csészével. Mindezt egy meglehetősen morcos felszolgálótól szerezte be a hotel kávézójában, ahol már zárni készültek.

Tíz órára a csirkesaláta és a kávé eltűnt. Osborn fel-alá járkált a szobában, néha szórakozottan megtornáztatta a sérült kezén az ujjakat miközben McVey az ágyon ült és a notesze fölé hajolva a jegyzeteit nézegette.

– Tehát Merriman azt mondta magának, hogy egy bizonyos Erwin Scholl, aki New Yorkban, a Westhampton Beach-en lakott, valamikor 1966-ban megbízta, hogy ölje meg az apját és még három embert.

– Úgy van.

– A másik három közül az egyik wyomingi volt, a másik kaliforniai, a harmadik New Jersey-i. Merriman elvégezte a munkát, és meg is fizették érte. Utána Scholl emberei megpróbálták eltenni láb alól.

– Igen.

– Csak ennyit mondott, az államok nevét? Az áldozatok nevét, városnevet nem említett?

– Csak az államokat.

McVey felállt és kiment a fürdőszobába.

– Majdnem harminc évvel ezelőtt Erwin Scholl bérnyílásokkal bízta meg Albert Merrimant, aztán megparancsolja, hogy intézzék el őt is, hogy ne maradjon elvarratlan szál, és ne tudjon beszélni.

McVey vizet engedett egy pohárba, és visszament a szobába.

– De Merriman túljárt az eszükön, megrendezte a saját halálát és megszökött. Scholl úgy hitte, hogy Merriman halott, és el is feledkezett az egészről. Amíg maga fel nem bukkant és fel nem kutattatta Merrimant Jean Packard-al. – McVey nagyot kortyolt a vízből, és elhallgatott Osbornnak egyelőre nem kell többet tudnia.

– Azt hiszi, Scholl áll amögött, ami Párizsban történt? – kérdezte Osborn.

– És Marseille-ben és Lyonban, harminc évvel később? Még nem tudjuk, ki ez a Scholl. Talán már nem is él.

– Akkor ki áll a háttérben?

McVey az ágy fölé hajolt, valamit lefirkantott számárfüles noteszébe, aztán Osbornra nézett.

– Doktor úr, mikor látta először a magas férfit?

– A folyónál.

– Előbb nem?

– Nem.

– Gondolkozzék. Aznap valamikor, vagy az előző napon, vagy még korábban?

– Nem, soha.

– Azért lőtt magára, mert Merrimannel volt és nem akarta, hogy szemtanú maradjon. Egyetért velem?

– Mi más oka lett volna rá?

– Például lehet, hogy fordítva volt, magát akarta megölni, és nem Merrimant.

– Dehát miért? Honnan tudná, ki vagyok? És ha így is lenne, miért irtaná ki utána Merriman családját?

Ez igaz. Látszólag senki nem tudta, hogy Merriman életben van, egészen addig, amíg az Interpol fel nem fedezte az ujjlenyomatát. Aztán elintézték. Valószínűleg azért – ahogy Lebrun is mondta –, hogy ne tudjon beszélni, ha a rendőrség elkapja. Klassz valamennyit késleltethette az információ kiadását, de nem tagadhatta le a létezését, hiszen túl sokan tudtak róla az Interpolnál. Merrimant tehát el akarták hallgattatni. És mivel már vagy huszonöt éve nem dolgozik, amiről el akarták hallgattatni, az akkor történhetett, amikor még bűnöző életet élt. Vagyis akkoriban, amikor például Scholl is felbérelte. Merrimant tehát, és mindenkit, akinek bizalmasan elmondhatta a dolgot, meggyilkolták. Mindebből az következik, hogy vagy fogalmuk sincs, kicsoda Osborn, vagy elkerülte a figyelmüket, hogy milyen kapcsolat fűzi Merrimanhez, aki az apja gyilkosa és...

– A fenébe! – mormolta McVey. A válasz tehát arra, hogy mi történik, valószínűleg nem Merriman vagy Osborn személye, hanem az a négy ember, akiket Merriman harminc évvel ezelőtt megölt – köztük Osborn apját.

McVey izgatottan felpattant.

– Mivel foglalkozott az apja?

– Hogy mi volt a munkája?

– Igen.

– Hát... feltaláló volt.

– Ez meg mi a fenét jelent?

– Amennyire emlékszem, egy akkoriban nagyon magas technikai színvonalon dolgozó agytröszt tagja volt. Feltaláltak dolgokat, aztán prototípust készítettek róluk. Ha jól tudom, többnyire orvosi műszereket.

– Emlékszik a cég nevére, amelyiknek dolgozott?

– Microtab. Tisztán emlékszem rá, mert küldtek egy hatalmas koszorút az apám temetésére, és nagy betűkkel rajta volt. De a cégtől senki nem jelent meg – mondta Osborn elmerengve.

– Ez a cég Bostonban volt?

– Nem, Walthamben. ez Boston egyik külvárosa.

McVey fogta a tollát, és felírta a noteszébe: Microtab – *Waltham, Mass.* – 1966.

– Arról tud valamit, hogy hogyan dolgozott? Egyedül? Egy csapatban, négy-öt kollégájával együtt?

– Az apám mindig egyedül dolgozott. Mindenki a cégnél. Tilos volt beszélniük munkájukról, még a kollégáiknak is. Emlékszem, egyszer az anyámmal beszélgettek erről. Az anyám nevetségesnek tartotta, hogy még a szomszédos irodában dolgozó munkatársával sem beszélhet. Talán a szabaddalmi jogok miatt.

– Arról tud valamit, hogy min dolgozott éppen, amikor meggyilkolták?

Osborn elmosolyodott.

– Igen. Épp akkor lett kész vele, haza is hozta, és megmutatta nekem. Gondolom, ezt sem lett volna szabad. De nagyon büszke volt rá.

– És mi volt az?

– Egy szike.

– Egy szike? Amit a sebészek használnak? – McVey érezte, hogy végigfut a hátán a hideg.

– Igen.

– Hogy nézett ki, emlékszik rá? Miben különbözött a hagyományos szikéktől?

– Az anyagában. Egy speciális ötvözetből készült, ami képes ellenállni nagy hőmérséklet-ingadozásoknak. Egy komputeres vezérlésű elektronikus karral állt volna összeköttetésben.

McVey mostmár úgy érezte, mint valaki egy csomó jégkockát csúsztatott volna az inge nyakába.

– Tehát valaki szélsőséges hőmérsékleteken akart műtéteket végezni, komputeres irányítással.

– Ezt nem tudom. Ne felejtse el, hogy akkoriban a számítógépek még gigantikus méretűek voltak, egy egész szobát betöltöttek, nem hiszem, hogy túl nagy gyakorlati jelentősége lett volna az ötletnek.

– Azt mondta, szélsőséges hőmérsékleteken. Ez nagyon alacsony vagy nagyon magas hőmérsékletet jelent?

– Nem tudom. De akkoriban már egy ideje kísérleteztek a lézersebészettel, mely tulajdonképpen a fényenergiát hővé alakítja át. Úgyhogy ha valami teljesen új területről volt szó, akkor gondolom az apámék inkább az alacsony hőmérsékleti tartománnyal foglalkozhattak.

McVey ereiben csak úgy száguldott a vér. Hát ezért vezetett minden szál Osbornhoz. végre megvan az összekötő láncszem Osborn, Merriman és a fej nélküli hullák között.

71

Berlin, október 10., hétfő, este negyed 11.

– Meddig kell még várnunk, Uta? – kérdezte Konrad Peiper éles hangon.

– Nagyon sajnálom, Herr Peiper. De bizonyára ön is megérti, hogy nem tehetek semmit – mondta Uta Baur. – Biztos vagyok benne, hogy percekben belül itt lesznek.

Uta és dr. Salettl kora este repültek Zürichből Berlinbe Lybarger vállalatának saját gépével, hogy megtegyék az előkészületeket, mielőtt a többiek is megérkeznének. Normális esetben már fél órával ezelőtt kezdetét vette volna az összejövétel. A vendégek összegyűltek a Pamplemousse-ban, a „*neue Kunst*” ötemeletes galériájában a Kurfürstendammon, és olyan emberek voltak, akik nincsenek hozzászokva, hogy megvárakoztassák őket, főleg nem ennyi ideig. A két férfit azonban, akikre vártak, nem lehetett megsérteni azzal, hogy csak úgy otthagyják őket.

Uta, aki szokása szerint feketébe volt öltözve, felállt, és odament egy kis asztalhoz, melyen egy hatalmas ezüst urna állt, friss arab kávéval, több üveg ásványvíz, tányérokon ínyenc szendvicsek és édességek, melyeket szűk farmerbe és cowboy-csizmába öltözött fiatal pincérlányok szolgáltak fel.

– Kérem, töltsék újra az urnát, már nem friss a kávé – szólt oda az egyiknek. A lány azonnal engedelmeskedett.

– Még tizenöt percet adok nekik, nem többet. Nekem is dolgom van, mit gondolnak ezek? – Hans Dabritz több szendvicset szedett egy tányérra, és visszaült a helyére.

Uta töltött magának egy pohár ásványvizet, és körbenézett az egyre türelmetlenebb vendégseregen. A névsoruk úgy hangzott mintha a „Ki kicsoda” német kiadásából olvasná fel valaki.

Hans Dabritz: alacsony, szakállas, ötvenéves. Építkezési vállalkozó, hatalmas politikai befolyással rendelkezik. Óriási lakásépítkezések fűződnek a nevéhez Kielben, Hamburgban, Münchenben és Düsseldorfban, ipari raktár-épületeket, felhőkarcolókat, irodaházakat építtetett Berlinben, Frankfurtban, Essenben, Brémában, Stuttgartban és Bonnban. Több bérház tulajdonosa Bonn, Frankfurt, Berlin és München belvárosában. A legnagyobb német bank, a frankfurti Deutsche Bank igazgatósági tagja. Bőkezű és folyamatos támogatója a helyi politikusoknak, a legtöbbjüket a kezében tartja. Viccesen azt szokták mondani róla, hogy a Bundestagban, a német parlament alsóházában Németország legalacsonyabb férfiának kezében van a legnagyobb hatalom. Bár mindig a háttérben marad, a német politikai élet szálainak egyik legfőbb mozgatója, és mindig megszerzi, amit akar.

Konrad Peiper, harmincnyolc éves (ő és a felesége, Margarete, ott voltak a zürichi hajó vendégei között is két nappal ezelőtt), a Goltz vállalat elnöke, mely a második legnagyobb kereskedelmi cég egész Németországban. Ezen cég leányvállalataként alapították meg a Lewsen International nevű londoni konszernt A Lewsent fedővállalatként használva megszervezték egy ötven kisebb és közepes méretű német céget összefogó hálózatot, melynek tagjai a Lewsen fő szállítói lettek. 1981 és 1990 között a Goltz titokban, a Lewsen háta mögé bújva olyan anyagokat szállított Iraknak, melyek felhasználhatók vegyi és biológiai fegyverek gyártásához, ezenkívül ballisztikus rakétákat és atomfegyvergyártáshoz szükséges alkatrészeket Irak ezeknek nagy részét elvesztette ugyan a „Sivatagi Vihar” hadművelet során, de ez a Goltz szempontjából nem számított. Peiper világelső fegyverszállító-céget csinált a vállalatból.

Margarete Peiper huszonkilenc éves. Filigrán, elbűvölő modorú és munkamániás. Húszéves korára már zenei menedzser volt, lemezproducer, a három legnagyobb német rockegyüttes tanácsadója. Huszonötévesen egyedüli tulajdonosa a Cinderellá-nak, mely Németország legnagyobb lemezstúdiója, lakást tart fenn Berlinben, Londonban és Los Angelesben. Jelenleg igazgatója, kizárólagos tulajdonosa és lelke az A.E.A (*Agency for Electric Arts*) nevű ügynökségnek, mely egy hatalmas, az egész világot behálózó művészeti szervezet, a legjobb írók, színészek, rendezők, zenészek képviselője. A bennfentesek szerint Margarete Peiper legfőbb erénye az, hogy mindig pontosan rá

van hangolva a fiatalság igényeire. Kritikusai szerint amit csinál, az borotvaélen táncol a kreatív zsenialitás és a pusztító tömegmanipuláció között. Amit ő mindig is tagadott, mondván, hogy őt nem vezérli más, csak az emberek és a kultúra iránti mélységes elkötelezettség.

Matthias Noll, a légierő nyugugalomba vonult vezérőrnagya, hatvankét éves. Hírhedt politikai lobbyszó. Kiváló szónok. A német békemozgalom bajnoka. A radikális alkotmányos változások heves ellenzője. Nagy köztisztelőnek örvend, főleg a lakosság idősebb rétegeinek körében, akiket még mindig gyötör a lelkiismeretfurdalás a Harmadik Birodalom bűnei miatt.

Henryk Steiner, negyvenhárom éves. Az új Németország forrongó szakszervezeteinek legfőbb szervezője. Tizenegy gyermek apja. Zömök és szeretetreméltó. A Lech Walesa-féle politikusok fájából faragták. Dinamikus és elsöprően népszerű politikai szervező. Több száz ezer, főleg az autó- és acéliparban dolgozó munkás érzelmi és gyakorlati támogatása áll mögötte, akik keményen küzdenek a gazdasági talponmaradásért a volt keletnémet tartományokban. Nyolc hónapot ült börtönben, mert megszervezte háromszáz teherautósofőr sztrájkját, akik tiltakoztak a rossz állapotban lévő országutak miatt; két héttel azután, hogy kiszabadult a börtönből, már a potsdami rendőrök négy órás munkabeszüntetését szervezte, mivel a bürokrácia miatt egy hónapot késlett a fizetésük.

Hilmar Grunel, ötvenhét éves, a legnagyobb német lapkiadó vállalat, a HGS-Beyer vezérigazgatója. Korábban az ENSZ-nél volt nagykövet, megátalkodottan konzervatív, tizenegy nagyobb napilap van a kezében, melyek mind határozottan jobboldali irányultságúak.

Rudolf Kaes, negyvennyolc éves. Pénzügyi szakértő a heidelbergi Gazdasági Kutatóintézetben, a Kohl-kormányzat kulcsszerepet betöltő gazdasági tanácsadója. Az Európai Gazdasági Közösség központi bankjában az egyetlen német képviselő. Lelkes híve a közös európai valutának, mivel pontosan tudatában van, hogy a német márka máris mennyire uralja az egész európai gazdaságot, és hogy az ezen alapuló valuta csakis a német gazdasági hatalom megerősödéséhez vezethet.

Gertrude Bierman (a hajókiránduláson is részt vett), harminckilenc éves. Két gyermek anyja, elvált. A Zöldek vezéralakja. Ez a radikális baloldali béke-mozgalom a korai nyolcvanas években született, amikor is fő célkitűzésük az volt, hogy az amerikai Pershing rakétákat eltávolítsák Németország területéről. Nagy hatással vannak a lelkiismeretes németekre, akik fontosnak tartják, hogy Németországot senki ne hozhassa kapcsolatba a nyugati militarizmussal.

Valahol megszólalt egy telefon, Uta Bauer látta, hogy Salettl felveszi. Hallgatott, aztán lerakta, és Utára pillantott.

– *Ja* – mondta.

Egy perc múlva nyílt az ajtó, és belépett Von Holden. Gyors pillantással felmérte a termet, aztán félrehúzódva megállt.

– *Hier sind sie!* – már itt is vannak, jelentette be Uta a vendégeknek, közben szigorú pillantást vetett a pincérlányokra, akik azonnal távoztak az oldalsó ajtón.

Ebben a pillanatban belépett egy feltűnően jóképű és rendkívül elegáns, hetvenöt éves férfi. Erwin Scholl.

– Dortmundnak dolga van Bonnban, nem tudott elszabadulni. Nélküle fogjuk elkezdni – jelentette be a jelenlévőknek, aztán leült Steiner mellé. Gustav Dortmundról, a Bundesbank elnökéről volt szó.

Von Holden becsukta az ajtót, és az asztalhoz ment. Töltött egy pohár ásványvizet, és átnyújtotta Schollnak, aztán visszalépett a helyére, az ajtó mellé.

Scholl magas volt és vékony – rövidre nyírt ősz haj, napbarnított arc, és áthatóan kék szemek. A kora csak súlyosabbá tette az egyéniségét, és keményebbre faragta a vonásait széles homlok, arisztokratikus orr, erős áll. Régi-módi, katonás tartása azonnal felhívta magára a figyelmet, ahogy belépett valahová.

– Kezddetjük – szólt oda halkán Utának.

Erwin Scholl maga volt a megtestesült amerikai sikertörténet: szegény német bevándorlóként kezdte, végül egy hatalmas kiadóirodalom feje lett, neves filantróp, alapítványtevő, több amerikai elnök közeli barátja Dwight Eisenhower-től Bill Clintonig. Mint a legtöbb jelenlévő, ő is mindig a háttérben maradt, bármilyen nagy hatalom volt is a kezében.

– *Bitte* – szólt bele Uta egy mikrofonba. A terem hirtelen elsötétedett, az egyik fal berregve szétnyílt, és egy 1,5 X 3 méteres hi-fi tévéképernyő bukkant elő.

Azonnal megjelent a borotvaélességű kép: egy futball-labda közvetlen közlőről. Aztán megjelent egy láb, és belerúgott a labdába. A kamera látótére kiszélesedett, az Anlegeplatz jól ápolt pázsitját mutatta, ahol Elton Lybarger két unokaöccse, Eric és Edward rugdosták egymásnak játékosan a labdát. Aztán a kamera kicsit félrehúzódtott, Elton Lybargert mutatta, aki ott állt Joannával, és nézte őket. Az egyik fiú Lybarger felé rúgta a labdát, aki határozottan visszarúgta. Aztán Joannára nézett, és büszkén rámosolygott. Joanna visszamosolygott, ugyanolyan büszkén.

Vágás: Lybarger elegáns könyvtárszobája. A kandallóban lobogó tűz előtt üldögélt, kardigánban, és arról beszélt valakihez, aki a kamera látóterén kívül maradt, hogy milyen szerepet játszik a Párizs-Bonn tengely az új Európai Gazdasági Közösségben. Artikuláltan és hozzáértően beszélt, a mondani-valójának lényege az volt, hogy Angliának az a törekvése, hogy megmaradjon az erkölcsi fensőbbrendűség szerepében tetszelgő kívülállónak, csak oda fog vezetni, hogy az angolok megbontják az Unió belső egységét, s ez hosszú távon nem érdeke sem Angliának, sem a Közösségnek. Az ő véleménye az volt, hogy Londonnak és Bonnak közelednie kell egymáshoz, hogy az Európai Közösség

valóban igazi gazdasági nagyhatalom lehessen, végül egy könnyed megjegyzéssel zárta:

– Persze valójában azt kellett volna mondanom, hogy London-Berlin együttműködés, hiszen mint tudják, a törvényhozás ígéretet tett, hogy 2000-re visszahelyezik Németország fővárosát Berlinbe, mely így újból Németország szíve lesz.

Lybarger képe elsötétedett Hirtelen egy szoba tűnt fel. A sarokban, a sötétségbe félrehúzódva egy férfi állt, épp csak a körvonalai rajzolódtak ki. A kamera szöveget váltott, és egy ágyat mutatott. Az ágyon Joanna feküdt, meztelenül, keze-lába fekete bársonyszalagokkal az ágyhoz kötözve. A fejét hátravetette, a tekintete üveges volt, semmi jelét nem adta, hogy mindez az akarata ellenére történne. Aztán egy férfi ráfeküdt, és ő magába fogadta. A kamera több szögből mutatta az aktust, semmi kétség nem lehetett a felvétel hitelessége felől.

A kamera visszafordult a sötét sarokba, ahol egy másik férfi állt meztelenül, összefont karokkal, és közömbösen figyelte, mi történik. Von Holden. Aztán megint visszaváltott az ágyra. A kép sarkában egy időközönként mutatta az eltelt időt.

7:19:19 a férfi eljutott a teljes orgazmusig.

7:22:20 Von Holden belépett a kamera látóterébe, és kikísérte a másik férfit a szobából. A két kamera közben egyszerre a férfira fókuszált, aki részt vett az aktusban: nem lehetett semmi kétség, hogy ki az.

Elton Lybarger.

– *Eindrucksvoll* – Meggyőző! – jelentette ki Hans Dabritz, amikor felgyulladt a villany, és a fal összezárult a tévéképernyő előtt.

– De nekünk nem egy videofelvételre van szükségünk – mondta élesen Erwin Scholl. Salettl-re pillantott.

– Képes lesz megtenni, amit akarunk tőle, doktor úr?

– Szükségem lenne még egy kis időre. De amint láthatták, máris figyelemreméltó az eredmény. – A többiek komolyan hallgatták a beszélgetést. Senki nem nevetgált nem tett megjegyzéseket. Amit láttak, klinikai tanulmány és kísérlet volt, melynek alapján meg kell hozni egy döntést. Semmi több.

– Doktor úr, azt kérdeztem, kész lesz-e arra, hogy megtegye, amit kívánunk tőle. Igen vagy nem? – Scholl tekintete szinte tőrként hasított Salettl-be.

– Igen, kész lesz.

– Bot nélkül. Segítség nélkül – folytatta Scholl.

– Bot nélkül és segítség nélkül.

– *Danke* – mondta Scholl megvetően. Felállt és Utához fordult.

– Nekem nincsenek kétségeim. – Azzal Von Holden kitárta előtte az ajtót, és Scholl kísért.

Scholl nem lifttel ment. Gyalog sétált le a galéria négy emeletén, Von Holden mellette. A földszintre érve Von Holden kinyitotta a kijáratot, és kiléptek a csípős éjszakába.

Egy egyenruhás sofőr kitárta a fekete Mercedes ajtaját. Először Scholl szállt be, aztán Von Holden.

– A Savignyplatzra – mondta Scholl.

– Lassítson – szólalt meg, amikor befordultak egy fasorral szegélyezett térre, és lassú tempóban elhajtottak egy háztömb mellett, ahol egymást érték a zsúfolt éttermek és lokálok. Scholl előrehajolt és nézte az embereket az utcán, ahogy sétáltak és beszélgettek. Tanulmányozta az arcukat, a gesztusukat. Úgy figyelt, mintha mindez új lenne a számára, mintha most látná először.

– Forduljon be a Kantstrasséra. – A sofőr bekanyarodott egy újabb csillogó bárokkal és zajos kávézókkal teli utcába.

– Itt álljon meg, kérem – mondta végül Scholl. Bár mindig udvariasan beszélt, a modora kimért volt. Mintha katonai parancsokat osztogatna.

A sofőr néhány házzal lejjebb talált egy parkolóhelyet, és megállt. Scholl hátradőlt, és elnézte a berlini fiatalokat a színes neonok villogó fényében.

Von Holden eltűnődött, hogy mi járhat a fejében. Érezte, hogy valami nyugtalanítja, attól a pillanattól, hogy kiment elé a Tegel repülőtérre, hogy elvigye a galériába. De Scholl nem mondott semmit, Von Holden pedig egy idő után úgy gondolta, bármi nyugtalanította is, elmúlt.

Scholl gondolataiban soha nem lehetett olvasni. Állandóan elrejtőzött arrogáns maszkja mögé. Ezen nem tudott, de nem is akart változtatni, hiszen ennek köszönhetette, hogy az lett belőle, aki. Képes volt napi tizennyolc órán át dolgoztatni az alkalmazottait, aztán kritizálta őket, amiért nem dolgoznak elég keményen, vagy pedig megjutalmazta őket egy világművészeti utazással.

Von Holden nyolc éve volt *Leiter der Sicherheit*, biztonsági főnök Scholl általános európai érdekeltségéinél: két nyomdája volt Spanyolországban, négy tévéállomása (három Németországban, egy Franciaországban), és az övé volt a düsseldorfi GDG, a Goltz, melynek Konrad Peiper volt az elnöke. Von Holden feladata volt a biztonsági szolgálat megszervezése és kiképzése. De nem csak ennyiből állt a munkaköre. Scholl sokkal titkosabb és messzebbre nyúló befektetésekkel is rendelkezett, és ezeknek a biztosítása is Von Holden dolga volt.

A zürichi akció, példának okáért Joanna elcsábítása nagyfokú ügyességet és tapintatot igénylő megbízás volt. Salettl biztos volt benne, hogy Lybarger

teljesen fel fog gyógyulni, érzelmileg, pszichológiailag és fizikailag egyaránt. De aggódott amiatt, hogy ha arra kerül a sor, hogy bebizonyítsák, utódok nemzésére is képes, problémák adódhatnak. Egy idegen nővel esetleg nem érzi magát elég fesztelenül, és ez ronthatja az eredményt.

Egy olyan nőben azonban, aki már hosszú ideje végzi a terápiáját, biztosan megbízik. Ismeri az érintését és az illatát. És habár talán soha eszébe sem jutott, hogy szexuális érdeklődéssel nézzen rá, a kísérlet alatt úgy is egy erős ajzószer hatása alatt lesz, nem lesz teljesen tudatában a körülményeknek.

Így esett a választás Joannára, aki távol van az otthonától, egyedülálló; nem túl csinos – könnyen áldozatául eshet a csábításnak. Az ötlet Salettl-től származott, aki elmondta Schollnak, ő pedig megbízta a feladattal a biztonsági főnökét. Ez nemcsak Lybarger biztonságát és a teljes diszkréciót garantálja, de Von Holden számára is remek alkalom, hogy bebizonyítsa, mennyire elkötelezett a Szervezet iránt.

Az utca túloldalán, egy diszkó bejárata fölött egy digitális óra számjegyei világítottak: 22:55. Már fél órája álltak itt, de Scholl még mindig némán ült, és elgondolkozva nézte az utcákon nyüzsgő tömeget.

– Igen, a tömegek – szólalt meg végül halkán.

Von Holden nem volt benne biztos, hogy hozzá szólt-e.

– Elnézést, uram, mondott valamit?

Scholl felé fordult, és a szemébe nézett.

– Oven meghalt. Hogy történt a dolog?

Von Holden tehát jól sejtette. Bernhard Oven kudarca nyugtalanította annyira Schollt, de csak most hozta szóba.

– Hibát követett el – mondta Von Holden.

– Hosszú ideig nem volt semmi problémánk, míg elő nem bukkant Albert Merriman. Aztán tőle és a hozzá közelállóktól is megszabadultunk, gyorsan és hatékonyan, ami csak azt bizonyítja, hogy a Szervezet a rendeltetésének megfelelően működik. Most azonban valaki megölte Ovent. Ezzel a kockázattal az ő foglalkozásánál mindig szembe kell nézni, csak az benne a nyugtalanító, hogy azt sugallja, talán mégis minden rendben a rendszer hatékonyságával.

– Oven egyedül dolgozott. A párizsi szektor azóta a kezébe vette az ottani helyzet irányítását.

– Ovent te képezted ki, nem a párizsi szektor – csattant fel Scholl. Bernhard Oven Von Holdennek dolgozott, tehát Oven kudarca az ő kudarca is.

– Ugye tudod, hogy megmondtam Utának, folytathatják az akciót.

– Igen, uram.

– Akkor azt is tudod, hogy a péntek esti események már meg vannak szervezve. Kellemetlen lenne, ha el kellene halasztani.

– Értem.

Von Holden hátradőlt az ülésen. Hosszú éjszaka áll előtte. Azonnal indulnia kell Párizsba.

Az utcákon nyirkos köd gomolygott, és az eső is szemerkélni kezdett A néhány autó, amely még ilyenkor is járt, kísérteties fénycsóvákat vetített a boulevard St-Jacques-on álló telefonfülkére.

– Á, McVey! – Benny Grossman hangja úgy hasított át a több ezer kilométernyi tengeralatti száloptikás kábelen, mint a sugárzó napfény. Párizsban hajnali negyed egy volt, kedd, New Yorkban este negyed nyolc, hétfő. Benny épp ekkor ért vissza a kapitányságra a bíróságon eltöltött hosszú nap után, hogy ellenőrizze, nem hagytak-e neki valami fontos üzenetet a nap folyamán.

Az út végében, a ködön keresztül, és széles, kétsávos út közepén húzódó fasoron át McVey épp rálátott a szállodájukra. Nem mert a szobából telefonálni, és a hallból sem, hátha visszajön közben a rendőrség.

– Benny, tudom, hogy az idegeire megyek, de...

– Ugyan, dehogy. – nevetett Benny, mint mindig. – Mondja csak nyugodtan.

McVey kinézett az utcára, megtapogatta a zakója alatt a 38-ast, aztán a jegyzeteibe pillantott.

– 1966-ban Westhampton Beach-en lakott egy bizonyos Erwin Scholl. Érdekelne, hogy ki ez, él-e még. Ha igen, hol? Továbbá. Szintén 1966-ban történt három megoldatlan gyilkosság, valószínűleg megbízásból... – McVey megint a jegyzeteibe pillantott – Három államban: Wyoming, Kalifornia és New Jersey.

– Hé, kicsit lassabban! Azt ne derítsem ki egy füst alatt, hogy ki ölte meg Kennedyt?

– Benny, nem kérném, ha nem lenne rá nagy szükségem. – McVey a szálloda felé nézett Osbornt magára hagyta a szobában, a magas férfi pisztolyával, és megint ráparancsolt, hogy ne vegye fel a telefont, és ne nyisson ajtót senkinek. McVey nagyon utálta a helyzetet, azt az érzést, hogy veszélyben van, ugyanakkor fogalma sincs, hogy honnan jöhet a veszély, és ki fenyegeti.

– Benny, az áldozatok valószínűleg magas technikai színvonalú tudományos kísérletekkel foglalkoztak. Feltalálók, precíziós műszerészek, tudósok, esetleg egyetemi professzorok lehettek. Valószínűleg extrém hőmérsékletekkel – nagyon alacsonnyal vagy nagyon magassal – kísérleteztek. Szeretném tudni, voltak-e ilyen ügyek, ha igen, kik voltak az áldozatok. Min dolgoztak, amikor megölték őket És legvégül: 1966-ban Walthamben, Massachussets államban működött egy Microtab nevű cég. Tudni akarom, hogy megvan-e még. Ha igen,

ki irányítja, kinek a tulajdonában van? Ha nem, mi lett vele, illetve kié volt 1966-ban?

– McVey, minek néz engem, komputernek, ami csak úgy kiköpi a választ? És mégis mikorra kéri, jövő karácsonyra jó lesz?

– Holnap reggel felhívom.

– Tessék?

– Benny, ez nagyon-nagyon fontos. Ha nem talál semmit és szüksége lenne segítségre, hívja fel Fred Hanleyt az FBI-tól, Los Angelesben. Mondja meg, hogy én kérem az adatokat. – McVey kicsit hallgatott – Még valami. Ha ottani idő szerint holnap délig nem keresném, értesítse Ian Noble-t a Scotland Yardon, és, mondjon el neki mindent, amit tőlem hallott.

– McVey – Benny hangja elkomolyodott – Bajban van?

– Nyakig.

– Nyakig? Ezt meg hogy értsem?

– Mindent köszönök, Benny,

Osborn megállt a sötét ablakban, és nézte az utcát. A köd sűrű volt, autók alig jártak. A járdákon senki. Az emberek otthon aludtak, várva, hogy felvirradjon a kedd reggel. Aztán meglátott egy alakot az utcai lámpa alatt, amint átsétált az úttesten a szálloda felé. Úgy gondolta, McVey az, de nem volt egészen biztos benne. Behúzta a függönyt, leült, felkattintotta az ágy melletti kis lámpát; a fény az automata 22-esre hullott. Úgy érezte, mintha már legalább fél évszázada bujkálna, pedig még mindig csak nyolc nap telt el azóta, hogy megpillantotta Albert Merrimant a Stella sörözőben.

Hány ember halt is meg ez alatt a nyolc nap alatt? Tíz, tizenkettő? Több? Ha soha nem találkozott volna Verával, és nem jön Párizsba, akkor ezek az emberek még mindig életben lennének. Kinek a bűne ez? A kérdésre nem volt válasz, mert nem volt igazán ésszerű kérdés. Találkozott Verával, eljött Párizsba, és ezt már nem lehet visszacsinálni.

Az utolsó egy-két órában, mióta McVey elment, igyekezett nem gondolni Verára. De azokban a percekben, amikor rágondolt, amikor nem tudta elfojtani, azt mondogatta magában, hogy egész biztosan jól van, hogy a rendőrök, akik elkísérték a nagyanyjához, megbízhatóak és tisztességesek, és nem tartoznak bele ebbe a korrupst és titokzatos hálózatba.

Ekkor kopogtak az ajtón. Osborn úgy összerendezte, mintha egy pisztoly-lövés lett volna. Felkapta a fejét, az ajtóra meredt, egy pillanatig nem tudta, hogy nem képzelődik-e.

Megint kopogtak.

McVey mintha azt mondta volna, hogy a kulcsával fog bejönni. Osborn ujjai összezárultak a pisztolyon. A kilincs lenyomódott. Valaki kicsit megtaszította az ajtót, hogy megnézzé, zárva van-e, aztán elengedte.

Osborn nesztelenül az ajtóhoz ment, és a falhoz lapült. Érezte, hogy a pisztolyt tartó keze izzadni kezd. Hirtelen hangokat hallott a folyosóról.

– Hé, szivi, eltévesztetted az ajtót – mondta McVey. Ezután egy csicsergő női hang mondott valamit franciául.

– Mondom, hogy eltévesztetted, hidd el, szépségem. Próbálkozz egy emelettel feljebb.

Dühös francia szóáradat.

Aztán a kulcs megfordult a zárban, az ajtó kinyílt és belépett McVey. Egy feketehajú lányt rángatott magával a karjánál fogva, a kabátja zsebéből egy összehajtogatott újság lógott ki.

– Ha annyira be akarsz jönni, hát gyere – mondta a lánynak, aztán Osbornra nézett – Zárja be az ajtót.

Osborn bezárta, és beakasztotta a biztonsági láncot.

– Jól van szivi, bent vagy, tessék. És most? – A lány csipőre tett kézzel megállt a szoba közepén. Osbornra nézett. Húsz év körül lehetett, és cseppet sem volt megijedve. Szorosan testhez simuló selyemblúzt viselt, nagyon rövid fekete szoknyát, neccharisnyát és magas sarkú cipőt. Csábosan mosolygott egyikükről a másikukra.

– Ki küldött?

– Fogadásból jöttem.

– Miféle fogadásból?

– Az éjszakai portás azt mondta, buzik vagytok. A boy szerint nem.

McVey nevetett.

– És téged küldtek, hogy derítsd ki?

– *Oui.* – A lány a blúza kivágásából előhúzott egy pár százfrankost bizonyítékkul.

– Mi a nyavalya ez? – kérdezte Osborn.

McVey elmosolyodott.

– Ugyan, csak ugrattuk őket, szivi. A boynak volt igaza. – Osbornra nézett. – Akarja maga először?

Osborn összeroszt.

– Tessék?

– Miért ne, ha már ki van fizetve – McVey a lányra mosolygott – Vetközz le.

– Máris. – A lány komolyan játszotta a szerepét és nagyon jól. Mindig egyenesen a szemükbe nézett. Aztán lassan vetközni kezdett.

Osborn csak nézett McVey ezt komolyan gondolta? Csak így? Hallotta már, mire képesek egyes helyzetekben a zsaruk, de soha nem hitte el, azt pedig végképp nem gondolta volna, hogy egyszer szemtanúja lesz.

McVey ránézett.

– Akkor enyém az elsőbbség, rendben? Ugye nem bánja, doktor úr, ha a hölgy és én bemegyünk a fürdőszobába?

Osborn döbbsen bánt.

– Csak tessék.

McVey kinyitotta a fürdőszobaajtót, és betessékelt a lányt. Egy pillanat múlva Osborn hallotta, hogy élesen felsikolt, aztán mintha nekiesett volna az ajtónak. Az ajtó kinyílt, és McVey kilépett.

Osborn nem tudta mire vélni a dolgot.

McVey kirángatta az újságot a zsebéből, és átnyújtotta, aztán összeszedte a lány szétszórt ruhadarabjait. Osborn széthajtogatta az újságot. Azonnal szemet szűrt neki a nagybetűs főcím. „EGY HOLLYWOODI DETEKTÍVET KERESNEK A LA COUPOLE-BAN TÖRTÉNT LÖVÖLDÖZÉS KAPCSÁN.” Alatta kisebb betűkkel: „Az ügy összefüggésben lehet a Merriman-gyilkossággal”. A cikkhez mellékelve volt Osborn fotója is, mellette egy két-három éves, mosolygós kép McVeyről.

– Ezt az *LA Times* Magazine-tól szerezhették. Egyszer csináltak velem egy interjút a gyilkossági nyomozók mindennapjairól. Jó unalmas lett, de azért leadták. – McVey egy szennyeszsákba gyűrte a ruhákat, kinyitotta az ajtót, kilesett a folyosóra, aztán kiakasztotta a zsákot a kilincse.

– Honnan jöttek rá, hogy mi voltunk ott? – csodálkozott Osborn.

McVey becsukta az ajtót, és ráfordította a kulcsot.

– Azt tudták, hogy ki a magas férfi, és hogy bennünket követhetett. Azt is tudták, hogy Lebrunnal dolgozom. Nem volt más dolguk, minthogy oda- küldjenek valakit egy fényképpel, és megkérdezzék: „Ők voltak azok?” Valaki a nyomunkban van, vagy a rendőrség, vagy mások. A lányt azért küldhették, hogy biztosra menjenek.

Osborn a csukott fürdőszobaajtóra nézett.

– Mit csinált vele?

McVey vállat vont.

– Gondoltam, nem lenne túl szerencsés, ha most hagynánk elmenni.

Osborn visszaadta az újságot McVeynek, és benyitott a fürdőszobába. A lány a vécén ült, a keze odabilincselve a vízvezeték csövéhez. A szája egy törülközővel betömve, és a tekintetén látszott, hogy majd szétrobban a dühtől. Osborn szó nélkül becsukta az ajtót.

– Tűzrőlpattant kislány – mondta McVey és elvigyorodott.

– Ha majd valaki feljön és megtalálja, legelőször is nagy patáliát fog csapni, és követelni fogja a ruháit. Minél többet késlekednek, nekünk annál jobb. Kezd szorulni a hurok. Tűnjünk el innen, de gyorsan.

Pár másodperc múlva először McVey, aztán Osborn óvatosan kilépett a folyosóra, mindketten pisztollyal a kezükben, de nem volt rá szükség, a folyosó teljesen üres volt.

Bárki küldte is a lányt, még várni fogja egy darabig, hogy visszamenjen, valószínűleg odalenn a hallban. Vagyis az illető egyelőre még csak gyanakszik, hogy ők azok, nem biztos benne és bizonyára adnak még egy kis időt a lánynak, bár McVey tudta, hogy nem sokat.

A szálloda ötödik emeletének mellékfolyosói szürkék voltak, a szőnyegek sötétvörösek. A tűzlépcsők a folyosók végéből nyíltak, egy pedig az épület közepén, a liftakna mentén vezetett lefelé. McVey a folyosó végében lévő választotta. Négy és fél perc alatt lent voltak az alagsorban, és egy hátsó ajtón át kijutottak egy kis sikátorba, majd onnan az utcára. Jobbra fordultak, és végigsétáltak a boulevard SL-Jacques-on, az egyre sűrűsödő ködben. Hajnali negyed háromra járt.

Háromnegyed három előtt két perccel megszólalt a telefon Ian Noble ágya mellett. Átsietett a dolgozószobájába, és ott vette fel, hogy ne zavarja meg a feleségét, aki a fájós izületei miatt nagyon rosszul aludt.

– Igen?

– Itt McVey.

– Arról volt szó, hogy másfél óra múlva visszahív, hol az ördögben volt eddig?

– Párizs utcáin.

– Osborn még mindig magával van?

– Elválaszthatatlanok vagyunk, mint a sziámi ikrek.

Noble elővett az íróasztala fiókjából egy részletes Párizs környéke térképet

– Ki tudnak jutni valahogy a városból?

– Hová?

Noble a térképre nézett.

– Úgy huszonöt kilométerre keletre, az N3-as autópálya mellett van egy Meaux nevű kisváros. A város határában egy sportrepülőtér. Egy civil Cessna-gépet keressenek, ST95 jelzés lesz a farkára festve. Ha az időjárás engedi, úgy 8-9 óra között ott lesz. A pilóta tízig várni fog magukra. Ha esetleg elmulasztanak, holnap ugyanabban az időben megint ott lesz.

– *Gracias, amigo* – mondta McVey, és letette a telefont. Kilépett Osbornhoz, aki a fülke előtt várt. A Gare de Lyon egyik bejáratánál voltak, a boulevard Diderot-n, északra a Szajnától, a város északnyugati negyedében.

– Na? – kérdezte Osborn várakozóan.

– Mit szólna egy kis alváshoz? – kérdezte McVey. Negyed óra múlva Osborn körbenézett a pihenőhelyükön, a Henri IV. rakparton, az Austerlitz híd alatti, kis kőpárkányon.

– Néhány órára vendégeskedünk a párizsi hajléktalanoknál. – McVey felhajtotta a kabátja gallérját, és kényelmesen elhelyezkedett. Osborn csak ült. Nekitámaszkodott a kőfalnak, és bámulta a Szajnáat, mintha a pokolban lenne, és épp most közölték volna vele, hogy örökké itt kell maradnia.

– Ugyan már, doktor úr – mondta McVey halkán –, itt még mindig jobb, mint a hullaházban.

Von Holden gépe Párizstól 30 kilométerrel északra, egy kis magán-repülőtéren szállt le, hajnali három óra előtt tíz perccel. 2 óra 37 perckor rádióan értesítették, hogy a párizsi szektor megtalálta a keresett személyeket, akik valamivel két óra után hagyták el a St.-Jacques szállodát. Azóta nem látták őket. A további információkat azonnal közlik, ahogy megtudnak valamit.

A Szervezetnek szeme és füle volt az utcákon, a rendőrörsökön, a kórházakban, követségeken, és ezernyi más helyen, Európa tucatnyi nagyvárosában, és még fél tucatban a világ más tájain. Így találták meg Albert Merrimant és Agnes Demblont, Merriman feleségét, Vera Monnerayt. És előbb-utóbb meg fogják találni McVeyt és Osborn is. A kérdés csak az, hogy mikor.

3 óra tízkor Von Holden már egy sötétkék BMW-ben ült, útban Párizs felé az N2-es autópályán.

Ez a McVey vagy nagyon szerencsés volt, hogy meg tudta ölni Bernhard Ovent, vagy nagyon érti a dolgát – vagy mindkettő. Az is erre mutatott, hogy így ki tudott csúszni a kezükből. Von Holdennek nagyon nem tetszett a dolog. A párizsi szektor első osztályú, köztisztületben álló és nagyon fegyelmezett emberekből áll, és Bernhard Oven egyike volt a legjobbaknak.

Bár Von Holden jó pár évvel fiatalabb volt nála, Oven felettese volt, először a szovjet hadseregben, majd később a Stasinál, míg a német egyesítést követően fel nem oszlatták.

Von Holden karrierje nagyon fiatalon kezdődött. Tizenennyolc éves korában eljött Argentínából, és Moszkvába ment, hogy ott fejezze be tanulmányait. Közvetlenül ezután a KGB irányítása alatt képezték tovább Leningrádban. Tizenöt hónappal később már századparancsnok volt a szovjet hadseregben, majd Bécsbe került, ahol a szovjet nagykövetség védelme volt a feladatuk. Itt lett a Specnac különleges egységének tagja, képzést kapott terrorista- és szabotázsakciók elkövetésére. Ekkor ismerkedett meg Bernhard Ovennel, aki egyike volt az alá beosztott hat hadnagynak.

Két évvel később hivatalosan leszerelték a szovjet hadseregből, és helyettes igazgatója lett a Keletnémet Sporthivatalnak, melynek feladatai közé tartozott a keletnémet élsportolók képzésének ellenőrzése a lipcsei Testnevelési

Főiskolán. Itt ismerkedett meg Eric és Edward Kleisttel, Elton Lybarger két unokaöccsével.

Lipszében Von Holden az Állambiztonsági Minisztérium, a Stasi külső munkatársa is lett, újoncok kiképzése volt a feladata titkos akciók és terrorista-cselekmények végrehajtására. Ekkor kérte, hogy az emberei közé tartozhasson Bernhard Oven, aki tizennyolc hónap alatt egyike lett a Stasi vezető embereinek és legjobb gyilkosainak.

Von Holden jól emlékezett arra a délutánra, amikor Argentínában, hatéves korában eldőlt a karrierje. Az apja egyik üzleti partnere épp náluk vendégeskedett, és együtt kilovagoltak. Megkérdezte tőle, mit szeretne csinálni, ha felnőtt. A szokásos kérdés, amit a felnőttek oly gyakran feltesznek a gyerekeknek. A válasz azonban már szokatlanabb volt.

– Magának dolgozni! – felelte a kis Pascal ragyogó arccal, aztán a lóva oldalába vágta a sarkát, és elszáguldott a pampán. A férfi egyedül poroszkált tovább a lován, és nézte, ahogy az apró figura biztos kézzel irányítja a lovat, aztán egy sövényt átugratva eltűnik a szeme elől. Ebben a pillanatban eldőlt Von Holden sorsa.

A férfi Erwin Scholl volt.

75

A vonatkerekek halk kattogása álmosító volt. Osborn hátradőlt, és elszundikált. Ha aludt is valamennyit a két óra alatt, amit az Austerlitz híd alatt kuporogva töltöttek, egyáltalán nem emlékezett rá. Rettenetesen fáradtnak és piszkosnak érezte magát McVey vele szemben, az ablaknak támaszkodva nyugodtan szunyókált; Osborn nem győzött csodálkozni, hogy McVey szinte bárhol képes aludni.

Öt órakeresztmetszést elő a rejtékhelyükről, és visszamentek a pályaudvarra, ahol kiderítették, hogy a meaux-i vonatok a Gare de l'Est-ről indulnak, ami Párizs túlsó végén van, taxival is tizenöt percre. Sürgette őket az idő, megkockáztatták a taxit, remélve, hogy a taxisofőr valóban az, akinek látszik.

A pályaudvarra külön-külön mentek be, más bejáraton. A délutáni lapok az újságos állványokon hatalmas betűkkel mind a La Coupole-ban történt lövöldözést taglalták, a cikk mellé McVey és Osborn fotóját is közölték.

Pár perc múlva megvették a jegyüket, megint külön-külön. Aztán vártak, úgy, hogy jól lássák egymást, húsz percen át. Csak akkor ijedtek meg kicsit, amikor egyszer rendőrök bukkantak fel: négy ijesztő külsejű, megbilincselte rabot vittek egy bent várakozó vonat felé. Először úgy tűnt, hogy pont a meaux-i

vonatra fognak felszállni, de az utolsó pillanatban másfelé vették az útjukat, és egy másik vonathoz mentek.

Fél hét előtt öt perccel a tömegben gondosan elvegyülve átsétáltak a peronon a vonathoz, és beültek ugyanabba a fulkébe. A vonat fél hétkor indult, és 7 óra 10-kor kellett Meaux-ba érnie. Bőségesen elegendő idejük lesz arra, hogy eljussanak az állomástól a repülőtérig, mire a Noble által küldött pilóta leszáll a Cessnával.

A vonatuk nyolc kocsiból álló belföldi szerelvény volt. Két tucat ingázó szállt még fel velük a másodosztályú kocsiba. Az első osztály teljesen üres volt, de nem ültek oda, mert utólag könnyen emlékezhettek volna rájuk a kalauz.

Osborn felhúzta a kabátja ujját, és megnézte az óráját 6 óra 59 perc. Még tizenegy perc a megérkezésig. Odakinn a nap felkelőben volt, a táj lágy fényekben fürdött, és zöldebbnek tűnt, mint amilyen valójában volt

Hirtelen súlyos, tompa puffanás hallatszott. Az egész vonat megrázkódott, és Osborn valami hatalmas erő vadul oldalra lökte, nekiesett a fiatal papnak, aki újságot olvasott mellette. Aztán az egész kocsi felborult, és mindketten a földre zuhantak. A kocsi többször is átfordult, üvegcsörömpölés, acélsikorgás keveredett az emberek sikolyaival. Osborn a padlón feküdt, súlyosan ránehezedett egy test. Aztán szétrobbanó üveg zaja hallatszott, mindenütt üvegcserepek záporoztak, és elöntötte a vér. Iszonyú acélsikorgás hallatszott, majd egy fülsiketítő csörömpölés. Osborn hátralökte az ütközés, aztán minden megállt.

Néhány másodperc múlva kinyitotta a szemét. Szürke eget látott maga fölött, fák lombját, fölöttük madarak köröztek. Egy ideig csak feküdt, és nem csinált semmit, csak mélyeket lélegzett. Aztán megpróbált megmozdulni. Először a bal lábát mozdította meg, aztán a másikat. Majd a karját emelte meg, míg látta a kötést a bal kezén. Megmozgatta a jobb kezét és karját. Csodával határos módon életben maradt, és minden tagja ép volt.

Feltápáskodott. Látta, hogy mindenfelé a vonat fémdarabjai hevernek körülötte. Ami egyben megmaradt belőle, az a sínek mellett, a töltés oldalában feküdt. Csak ekkor értette meg, hogy kirepült a vonatból.

Kicsit távolabb a töltésen látta a többi kocsit, egyik-másik harmonika-szerűen össze volt préselődve. Mindenfelé testek hevertek. Volt, aki mozgott, de a legtöbben nem. A domb tetején egy csapat gyerek jelent meg, lenéztek és mutogattak lefelé.

Osborn lassan kezdte felfogni, mi történt.

– McVey! – kiáltott fel hangosan. – McVey! – Látta, hogy a dombról emberek rohannak feléjük.

Szédült attól, hogy felállt. Lehunyta a szemét, egy fa törzsében megkapaszkodott, és mély levegőt vett. Megtapintotta a nyakánál a pulzusát. Erős volt és szabályos. Valaki – úgy látta, egy tűzoltó – franciául kérdezett tőle valamit.

– Jól vagyok – felelte angolul, mire a férfi elment.

Az áldozatok sikolyai és nyögései térítették magához, és látta, hogy teljes a káosz. Időközben megérkeztek a mentők és a tűzoltók. Kezdték kihúzni az embereket a kitört ablakokon keresztül a roncsok alól. A halottakat letakarták. Mindenhol emberek nyüzögtek. Mindent belengett a forró fékfolyadék éles, átható szaga.

Osborn befogta az orrát, és átgázolt a felforduláson.

– McVey! – kiáltotta megint – McVey!

– Szabotázs – hallotta valakitől, aki elhaladt mellette. Megfordult, és egy mentőssel találta szembe magát.

– Egy amerikait keresek – mondta. – Egy idősebb férfit nem látta valahol? – A férfi úgy bámult rá, mintha nem értené. Aztán egy tűzoltó lépett mellé, és együtt elrohantak valahova.

Osborn az üvegcserépek, fémdarabok között botladozva egyik holttesttől a másikig járkált, felhajtogatva a takarókat. McVey nem volt közöttük.

Amikor az egyik holttestről felemelte a takarót, észrevette, hogy a férfinak megrebbe a szeme. Megtapintotta a mellkasát, még dobogott a szíve. Felnézett, és meglátott egy orvost.

– Segítsen! – kiáltott oda neki. – Ez az ember még él!

Az orvos odarohant, Osborn továbbment. Fázott és szédelgett a sokktól. Az első gondolata az volt, hogy megkérdezi az orvostól, hol kaphatna egy takarót, de elég lélekjelenléte volt ahhoz, hogy eszébe jusson: ha ez tényleg szabotázsakció volt, akkor könnyen lehet, hogy ellene és McVey ellen irányult. Ha takaróért megy, kiderül, hogy ő is az utasok között volt és még életben van. Nem, gondolta, jobb lesz a háttérben maradni.

Körülnézett kicsit távolabb, a domb tetejénél sűrű fák álltak. Az orvos már hátat fordított neki, a mentőalakulat többi tagja sokkal távolabb dolgozott. Nagy erőfeszítésébe került, míg megmászta a kis lejtőt. Attól félt túl lassan fog menni, és közben meglátja valaki. De végül elért a fák közé, és hátranézett. Senki nem figyelte. Elégedetten elbújt a bokrok között. Lefeküdt a nedves levélszőnyegre, a karjára hajtotta a fejét, és lehunyta a szemét. Szinte azonnal elnyomta az álom.

76

Ian Noble egy órával később értesült a Párizs-Meaux vonat kisiklásáról. Az első jelentések szerint szabotázsakció történt. A második jelentés megerősítette, hogy egy bomba robbant közvetlenül mozdony alatt.

Az, hogy McVey és Osborn pont ezen a vonaton utazott, túl sok volt véletlennek. A pilóta megérkezett a megbeszélt időben, de az utasai nem jelentek meg, elment, ezért minden valószínűség szerint Osborn és McVey a vonaton volt.

Noble azonnal felhívta Cadoux-t lyoni lakásán és tájékoztatta a történetekről. Azt is meg akarta kérdezni, mit tudott meg Cadoux a német ujjlenyomat-szakértőről, Hugo Klassról, és Lebrun öccsének, Antoine-nak a haláláról. Noble azt feltételezte, hogy bármilyen szervezetnek dolgozik is Klass, és talán Antoine is, csak ők állhatnak a vonat kisiklása mögött. Újabb bizonyítéka annak, milyen messzire elér a kezük. Az még csak hagyján, hogy megtalálták Merrimant, Agnes Demblont és a többieket, és hogy nyomára jutottak Vera Monneraynek – de McVey és Osborn titkos találkozájáról is tudtak a La Coupole-ban, sőt, azt is tudták, hogy rajta vannak a Párizs-Meaux vonaton – ami már szinte megdöbbentő volt.

Cadoux szóhoz sem tudott jutni. Klasst követték ugyan, de eddig semmi eredmény, hétfőn szokás szerint bement munkába. A telefonját is lehallgatták, szintén eredménytelenül. Ami Antoine-t illeti, ő egyenesen hazament vasárnap későn este, miután együtt vacsorázott a bátyjával, aztán rögtön lefeküdt Valamiért felkelt, és átment a dolgozószobájába még hajnal előtt, ami egyébként nem volt szokása. Itt talált rá a felesége reggel fél nyolckor. A padlón feküdt, az íróasztalánál, mellette a szőnyegen egy kilencmilliméteres Beretta. Egy lövést adtak le belőle, a jobb halántékán egy golyó nyoma látszott. A boncolás és a ballisztikai vizsgálat megállapította, hogy a helyszínen talált fegyverből származott a lövés. A lakás ajtaja zárva volt, de a konyhaablakot nyitva találták. Valószínűleg itt jött be és itt távozott a gyilkos, bár semmi nyomot nem hagyott.

– Vagy csak ott ment ki – mondta Noble.

– Igen, erre is gondoltunk – mondta Cadoux. – Hogy Antoine beengedett valakit az ajtón, aztán bezárta. Ilyen későn csak valami jó ismerőse lehetett, máskülönben nem engedte volna be. Aztán az illető megölte, és kimászott az ablakon. De ennek nem találtuk semmi nyomát. A halottkém végül öngyilkosságot állapított meg.

Noble teljesen tanácstalan volt Mindenki, aki csak ismerte Albert Merrimant, vagy halott volt, vagy veszélyben forgott az élete. És aki a nyomára bukkant az ujjlenyomata révén – Klass – látszólag olyan ártatlan, mint a ma született bárány.

– Cadoux, a washingtoni Interpol-irodában kit keresett meg Klass, hogy elkérje a Merriman-dossziét?

– Senkit.

– Hogyhogy?

– Washingtonban semmi nyoma a dolognak.

– Ez lehetetlen. New Yorkból nekik küldték el faxon.

– Valami régi kódot használhatott. Tudja, régebben az Interpol vezetőinek személyes kódjuk volt, aminek a révén hozzájuthattak olyan információkhoz, amikhez senki más. Ma már ez a gyakorlat nem létezik. De előfordulhat, hogy valaki még ismeri és felhasználja ezeket a régi kódokat. New Yorkból lehet hogy Washingtonba küldték a faxot, de valamilyen úton-módon Washingtont megkerülve közvetlenül Lyonba került.

– Cadoux... – Noble kicsit habozott. – Tudom, hogy McVey ellenzi a dolgot, de sürget az idő. Tapintatosan tartóztassa le Klasst, és hallgassák ki. Ha akarja, én is odamegyek.

– Rendben van. Egyetértek. Azonnal értesítsen, ha hall valamit McVeyről.

– Természetesen.

Noble letette a kagylót Pár pillanatig elgondolkozott, aztán az íróasztala mögött álló pipatartóhoz fordult, kiválasztott egy kopottas, sárga Calabash pipát, megtömté, és rágyújtott.

Ha McVey és Osborn rajta voltak azon a vonaton, de életben maradtak, akkor holnap is odamennek a repülőtéren megbeszélt találkozóra. Szinte biztos volt benne, hogy rajta voltak a vonaton. Ha halottak, akkor nincs mit tenni, ha viszont túléltek, akkor biztos megpróbáltak elmenekülni onnan, mielőtt valaki felfedezi őket.

Háromnegyed tizenegy körül, majdnem négy órával a baleset után, egy karcsú, magas, feltűnően csinos újságíró, az igazolványa szerint a *Le Mond* munkatársa megállt kocsijával az országút szélén, a sajtó többi kocsija mögött, és csatlakozott a színhelyen nyüzsgő újságírókhoz és riporterekhez.

A francia Nemzeti Gárda, a meaux-i rendőrség és a tűzoltók egyesült erővel végezték a mentést; ezidáig tizenhárom halottat számoltak össze, a mozdonyvezető is köztük volt. Harminchat embert szállítottak kórházba, húsznak súlyos volt az állapota, tizenötöt könnyebb sérülésekkel kezeltek, aztán hazaengedtek. A többi utas még mindig a roncsok alá volt temetve, és a becslések szerint akár napokba is telhet, míg végleges adatot tudnak mondani az áldozatok számáról.

– Van listájuk az áldozatok nevéről? – kérdezte, amikor belépett a nagy sátorba, melyet a sajtó képviselőinek számára állítottak fel, úgy tizenöt méternyire a sínektől. Pierre André, egy őszülő segédtsízt, akinek a feladata volt az áldozatok összeszámlálása, rápillantott az újságíró nyakában lógó sajtóigazolványra, és rámosolygott, aznap talán először. Avril Rocard nagyon szép volt

– *Oui, madame* – mondta, és egy gárdistához fordult: – Hadnagy, kérem, adjon a hölgynek egy listát az áldozatokról.

A gárdista az egyik dossziéból előhúzott egy papírlapot, és átnyújtotta neki.

– *Merci* – mondta Avril.

– Figyelmeztetnem kell, hogy ez még távolról sem teljes lista. És addig nem szeretnék, ha publikálnák, amíg a hozzátartozókat nem értesítettük – mondta Pierre André, ez alkalommal mosoly nélkül.

– Hogyne.

Avril Rocard valójában párizsi detektív volt, a pénzhamisítási ügyek specialistája. Most azonban nem a párizsi prefektúra megbízásából jelent meg a baleset helyszínén, újságírónak kiadva magát, hanem Cadoux kérésére. Hosszú éveken át viszonyuk volt, és ő volt az egyetlen ember egész Franciaországban, akiben Cadoux úgy megbízott, mint saját magában.

Avril elindult kifelé, közben tanulmányozta a listát. A legtöbb utas, akit sikerült azonosítani, francia volt. Az áldozatok között volt még két német, egy svájci, egy dél-afrikai, két ír és egy ausztrál. Amerikai egy sem.

Visszament a kocsijához, és beszállt. Fogta a telefont, és egy párizsi számot hívott, ahonnan átkapcsolták Lyonba.

– *Oui?* – szólalt meg tisztán Cadoux hangja.

– Egyelőre semmi. Egyetlen amerikai sincs az áldozatok listáján.

– Milyen a helyzet?

– Mint a pokolban. Most mit csináljak?

– Nem volt semmi baj az igazolványoddal?

– Nem.

– Akkor maradj ott, amíg az összes áldozatot össze nem számolták.

77

Reggel nyolc óra volt, Benny Grossman épp hazaérkezett a munkából. Épp csak összefutott két kamaszfiával, Matt-tel és Daviddal, akik iskolába indultak. Egy gyors „szia, apa”, és már mentek is. A felesége, Estelle, aki fodrász volt egy queensi szalonban, szintén indulni készült.

– A hétszentségit! – hallotta meg Benny hangját a hálósobából. A tévé előtt állt, az egyik kezében egy sör, a másikban szendvics. Az egész éjszakát az Információs osztályon töltötte, ahol néhány komputeres szakember segítségével a legkülönbözőbb adatbázisokból próbálta előhalászni a McVey által kért adatokat.

– Valami baj van? – kérdezte Estelle, és bement a szobába.

– Sssss! – szólt rá Benny.

Estelle is a tévéképernyőre pillantott. A CNN beszámolója ment egy Párizs környéki vonatszerencsétlenségről.

– Ez tényleg szörnyű – mondta, miközben nézte, ahogy a tűzoltók épp egy vérrel borított nőt cipelnek el hordágyon. – De miért érdekel annyira?

– McVey is Párizsban van – mondta Benny, de le nem vette a szemét a tévéről.

– Hát persze, és még néhány millió más ember is – mondta Estelle hűvösen. – Nem bánnám, ha egyszer mi is Párizsban lehetnénk.

Benny hirtelen felé fordult.

– Estelle, indulj szépen dolgozni, oké?

– Tudsz valamit, amit én nem?

– Estelle, drágaságom. Indulj már. Kérlek.

Estelle a férjére nézett. Ismerte ezt a hangot, ilyenkor a rendőr beszélt belőle, és nem lehetett ellentmondani neki.

– Na jó. Aludj egy kicsit.

– Ühüm.

Estelle pár pillanatig még nézte, megcsóválta a fejét, és elment. Néha úgy érezte, Benny túlságosan is a szívén viseli a barátai sorsát. Ha valamire megkérték, bármit megtett nekik, bármennyi fáradságába került is. És ha fáradt volt, túltengett a képzelőereje.

Noble felügyelő? Benny Grossman vagyok, a New York-i rendőrségtől.

Benny a konyhaasztalnál ült, előtte kiteretve a jegyzetei. McVey azt mondta, ha délig nem hívja, akkor telefonáljon Noble-nak. Még csak reggel volt ugyan, de valami nagyon azt súgta neki, hogy McVey nem fog telefonálni.

Tíz perc alatt összefoglalta, amit megtudott az 1966-ban történt gyilkosságok áldozatairól:

– Alexander Thompson kiváló számítógép-programozó volt 1962-ig New Yorkban dolgozott, ekkor egészségi okokból nyugdíjba vonult, és visszaköltözött a wyomingi Sheridanbe. Itt kereste fel egy filmforgatókönyvíró, aki egy komputerekről szóló hollywoodi sci-fihez végzett kutatómunkát Harry Simpsonnak hívták, és az American Pictures stúdiónak dolgozott. Thompson huszonegyezer dollárt kapott azért, hogy tervezzen egy olyan programot, mely működtetni tudna egy elektronikus kart, amely az operáció során képes lenne mozgatni egy szikét, vagyis felváltaná a sebészt. Persze ez csak teória, sci-fi, a lényeg az, hogy működjön, ha csak kezdetleges szinten is. Thompson 1966 januárjában el is készült a programmal. Három nappal később lelőtték, az országút mellett találták meg a holttestét. A nyomozás során kiderült, hogy Hollywoodban nincs semmiféle Harry Simpson, sőt, American Pictures nevű stúdió sem. A Thompson által tervezett programnak nyoma veszett.

– David Brady precíziós műszereket tervezett egy kis cég számára a kaliforniai Qlendale-ben. 1964-ben a cég részvényeinek többségét felvásárolta a pittsburghi illetőségű Alama Steel Ltd. Brady azt a megbízást kapta, hogy tervezzen egy elektronikus kart, mely éppolyan hajlékony mozgásra képes, mint

az emberi csukló, és képes rendkívüli-precizitással mozgatni egy szikét az operáció során. Befejezte a munkáját, benyújtotta a tervrajzokat, és negyvennyolc órával később holtan találták a saját úszómedencéjében. A fulladás kizárt. Ugyanis egy jégcsákánnyal ölték meg. Két héttel ezt követően az Alama Steel-t felszámolták. Brady tervrajzai soha nem kerültek elő. Az Alama Steel valószínűleg soha nem is létezett. Egy wentworth Products Ltd. nevű ontariói cég állt mögötte, amely azonban szintén megszűnt, ugyanazon a héten, mint az Alama Steel.

– Mary Rizzo York fizikus volt, a Standard Technologies nevű cég alkalmazottja a New Jersey-i Perth Amboy-ban. A cég modern hűtési technológiákkal kísérletezett, összeköttetésben álltak egy T.L.T. International nevű vállalattal, mely fagyasztott húst szállított Ausztráliából és Új-Zélandból Angliába és Franciaországba. 1965 nyarán a T.L.T. profilt váltott, és Mary Yorkot megbízták azzal, hogy fejlesszen ki egy eljárást, mely lehetővé tenné a folyékony gáz szállítását hűtőhajókban. Az elgondolás lényege az volt, hogy mivel a földgáz nem szállítható az óceánok alatt vezetékekben, folyékony állapotban tankhajókkal szállítanák. Mary York kísérletekbe kezdett szélsőségesen alacsony hőmérsékleteken, először nitrogénnel, mely mínusz 196 Celsius fokon lesz cseppfolyós, később folyékony hidrogénnel, ezután pedig héliummal. Ez az a gáz, mely az összes közül a legalacsonyabb hőmérsékleten válik cseppfolyóssá, mínusz 269 fokon. A folyékony hélium képes arra, hogy más anyagokat is ilyen hőmérsékletre hűtsön. Mary York, aki ekkor hat hónapos terhes volt, egy napon, 1966. február 16-án késő éjszakáig bent maradt a laboratóriumában – és soha többé nem tért haza. A laboratóriumot felgyújtották. Ha hagyott hátra jegyzeteket, az ott éghetett, vagy a gyilkos magával vitte. Négy nappal később a holtteste Atlantic Cityben került elő a tengerből – megfojtották. Két hónappal ezután a T.L.T. International csődöt jelentett, a cég elnöke öngyilkosságot követett el.

– Felügyelő úr, volt még két dolog, amit McVey tudni akart – folytatta Benny. – A Microtab Company, mely Walthamben működött, ugyanebben az évben, 1966-ban ment tönkre. A második dologról pedig a következőt tudtam meg...

Ian Noble magnóra vette a Benny Grossmannal folytatott teljes beszélgetést. Miután befejezték, az egészet legépelte saját magának, a szalagot pedig azonnal bevitte Lebrunnek a Westminster kórházba.

Becsukta a kórterem ajtaját, leült Lebrun ágya szélére, és lejátszotta neki a szalagot. Lebrun, akinek még mindig oxigéncsővek álltak ki az orrából, szótlanul végighallgatta a negyedórás beszélgetést, míg el nem jutottak a végéig.

– A második dologról pedig a következőt tudtam meg. McVey arra volt kíváncsi, ki az az Erwin Scholl, aki 1966-ban egy nagy házban lakott a Westhampton Beach-en.

Nos, Erwin Scholl még ma is ott lakik. Van egy háza Palm Beach-en és Palm Springs-ben is. Visszavonultan él, de nagyon nagykutya, hatalmas kiadó-vállalata van, és híres műgyűjtő. Időnként együtt golfozik Bob Hope-pal, Gerry Forddal, sőt, az elnökkel is. Mondják meg McVeynek, hogy vigyázzon vele. Nagyon nagy ember, érinthetetlen. Mindezt egyébként McVey haverjától, Fred Hanleytól tudtam meg, aki a Los Angeles-i FBI-nál van.

Noble kikapcsolta a magnót Benny mondott még ugyan egy-két mondatot, amiből az derült ki, hogy nagyon aggódik McVey biztonságáért, de ezt már nem akarta, hogy Lebrun hallja.

Még a vonatszerencsétlenséget sem mondták el neki. Az öccse halálhírére is nagyon rosszul fogadta, egyelőre az is elég volt.

– Ian – mondta suttogva Lebrun – Hallottam a vonatról. Beszéltem Cadoux-val, úgy húsz perccel ezelőtt.

– Maga elől aztán nem lehet semmit eltitkolni – mosolyodott el Noble. – De van valami, amit maga sem tud. McVey lelőtte azt a pasast, aki megölte Merrimant, és aki megpróbálta Osbornt és Vera Monnerayt is elintézni. Elküldte nekem az újjlenyomatát. De nem találtunk semmit. Tiszta, nem szerepel a nyilvántartásunkban. Érthető okokból az Interpolhoz nem fordulhattam segítségért, úgyhogy felhívtam a katonai hírszerzést, akik voltak olyan kedvesek, és elláttak a következő információkkal. – Noble elővett egy kis noteszt, és fellapozta.

– Az illető neve Bernhard Oven. Lakcíme ismeretlen. Találtak viszont egy telefonszámot 0372-885-7373. Mint kiderült ez egy hentesüzlet telefonszáma. Stílusos, mi?

– 0372? Ez Kelet-Berlin hívószáma volt a német egyesítés előtt – mondta Lebrun.

– Úgy bizony. A barátunk pedig a Stasi magas rangú tisztje volt.

Lebrun rekedten suttogta:

– És mi a nyavalyát keres a keletnémet titkosszolgálat Franciaországban?! Különös tekintettel arra, hogy már nem is létezik.

– Nagyon remélem, hogy McVey nemsokára köztünk lesz, és felvilágosít róla – mondta Noble komolyan.

Az est leszállta után a vonat roncsai még obszcénebb látványt nyújtottak, mint napközben. Hatalmas reflektorokkal világították meg a helyszínt, és két óriási daruval próbálták eltávolítani a szétzúzódott, összepréselődött kocsikat a töltésről.

Késő délután könnyű köd ereszkedett le, a nedves hideg felébresztette Osborn, aki a bokrok között aludt. Felült, ellenőrizte a pulzusát, és normálisnak találta. Minden izma fájt, a jobb válla csúnyán lehorzsolódott, de egyébként meglepően jó állapotban volt. Talpra kecmergett, és kísétált a bozótos széléhez, ahonnan jól láthatta a baleset színhelyét, de azért ő maga rejtve maradt. Nem tudta kideríteni, hogy McVey életben van-e, mivel nem mert kérdezősködni, és ezzel megkockáztatni, hogy rábukkannak. Nem tehetett mást, ott maradt a rejtkehelyén, és figyelt, hátha meglát vagy meghall valamit Szörnyű, tehetetlen érzés volt, de nem volt más választása.

Lekuporodott a nedves falevelekre, maga köré húzta a kabátját, és hosszú ideje először hagyta, hogy a gondolatai Vera felé kalandozzanak. Az első genfi találkozásaikra gondolt. A mosolyára, a haja színére, a bővöletre, ami a szeméből áradt, amikor először ránézett.

Mire leszállt az este, a mentésen dolgozók felé szálló kiáltásaiból annyit megtudott, hogy valóban bombarobbanás okozta a balesetet és egyre inkább meg volt győződve róla, hogy ő és McVey volt a célpont. Tűnődött hogy odamenjen-e a Nemzeti Gárda parancsnokához, és felfedje-e magát amikor egy tűzoltó közvetlenül mellette, a bokroknál valamiért levette a kabátját és a sisakját lerakta a rendőrségi kordont tartó állványra, és elment Osborn kihasználta az alkalmat gyorsan odalépett, és felkapta a holmikat.

Belebújt a kabátba, jól a homlokába húzta a sisakot, és elindult a vonat felé; remélte, hogy senkinek nem fog feltűnni. A közelben egy sátor állt a sajtó képviselőinek. Bement, kicsit téblábolt a riporterek és tévések között és sikerült is szert tennie egy listára az áldozatok nevével. Villámgyorsan átfutotta, de csak egy amerikait talált rajta, egy nebraskai tizenéves fiút. McVey nem volt rajta – ez vagy azt jelenti, hogy elrejtőzött valahol, ahogy Osborn, vagy még mindig a roncsok alatt van. Felpillantott, és észrevett egy magas, karcsú és feltűnően csinos újságírónőt. Egyértelműen őt nézte, és felé indult Osborn gyorsan felkapott egy csákányt, a vállára vetette, és elindult a sínek felé. Hátranézett, hogy a nő követi-e, de nem látta sehol.

A távolban jól látszottak Meaux fényei. Negyvenezer lakosú kisváros, emlékezett, hogy olvasott róla valahol. A közeli repülőtéren időnként fel- vagy leszállt egy-egy gép. Pirkadatkor azonnal oda fog menni. Fogalma sem volt kivel beszélt McVey Londonban. Útlevele nincs, pénze is alig, nem nagyon tehet mást, mint hogy odamegy a repülőtérre, és várja a Cessnát, az eredeti tervük szerint.

Hirtelen fülsiketítő csikorgás hallatszott, az egyik daru a magasba emelte egy kocsi maradványait, és kicsit távolabb, a töltés mellett leejtette. Majd kábeleket rögzítettek a következő kocsira, és a másik daruval azt is leemelték a sínekről. Osbornnak elszállt minden bátorsága, csüggedten elfordult, és visszahúzódott a fák közé. Leguggolt, és nézte, mi történik.

Mióta is ismeri McVeyt? Őt nap, legfeljebb hat telt el azóta, hogy először találkoztak a szállodájában. Rátörtek az emlékek. Mennyire meg volt rémülve először, nem is sejtette, mit akar tőle egy nyomozó, de el volt szánva rá, hogy nem mutatja ki. Nyugodtan kivédte a kérdéseit, hazudott a sáros cipőjéről, és egész idő alatt azért imádkozott, McVeynek eszébe ne jusson felszólítani, hogy ürtse ki a zsebeit. Nehéz lett volna magyarázatot adni a fecskendőkre és a szukcinilkolinra. Ekkor még egyikük sem sejtette, hogy fel fognak gyorsulni az események, és milyen szövevényes összeesküvésbe csöppennek bele, mely most itt ért véget, ebben a véres pokolban. Remélte, hogy az éjszaka különösebb incidens nélkül fog eltelni, és másnap reggel ott találja McVeyt is a repülőtéren. De ez csak vágyálom volt, tudta jól. Ahogy telt az idő, egyre inkább felfogta a valóságot az ilyen tömegszerencsétlenségeknél minél később találnak rá valakire, annál kisebb az esélye, hogy életben van.

Egy ideje már nem a sínek mentén dolgozó mentőket figyelte, valami máson akadt meg a tekintete.– a töltés mellett a bokrok között meglátott valamit. Napközben elrejtették a szeme elől a sűrű bokrok, de most megcsillant rajta a reflektorok fénye.

Osborn felpattant, és leereszkedett a domboldalon. A kavicsos lejtőn csúszkálva, a fákba kapaszkodva botladozott le a bokrok felé.

Amikor odaért, meglátta, hogy az a valami egy vasúti kocsi leszakadt darabja, egy egész kupé, mely sértetlenül, egyben maradt Közelebb lépett, meglátott egy ajtót, mely teljesen el volt torlaszolva. Hirtelen rájött hogy a végé fülkéjének ajtaja.

Felkiáltott örömeiben:

– Nem, ez lehetetlen! McVey! – harsogta – McVey, odabenn van?

Egy pillanatig semmi válasz. Aztán:

– Osborn? – jött a fojtott, reszketeg válasz odabentről.

Osbornt hatalmas megkönnyebbülés öntötte el, és nevetésben tört ki. A kocsinak dőlve nevetett, a combját csapkodta, folytak a könnyei.

– Osborn, mi a nyavalyát csinál? Nyissa már ki ezt a rohadt ajtót!

– Nincs semmi baja? – ordított vissza Osborn

– Az istenit, szabadítson már ki innen!

Amilyen gyorsan rájött a nevetés, olyan gyorsan elkomolyodott Fel-rohant a domboldalon, még mindig a tűzoltó kabátjában. Határozott léptekkel elhaladt a katonák mellett, akik a baleset színhelyét körbevették és őrizték. A reflektorok fényében talált egy rövid nyelű feszítővasat. A kabátja alá csúsz-

tatta, és visszament arra, amerről jött. A domb tetejéről visszanezett, hogy megbizonyosodjon róla, senki nem figyeli.

Egy nagy reccsenés, az ajtó lepattant a zsalukról, és McVey kimászhatott a szabadba. A haja és a ruhája zilált volt, és az egyik szeme csúnyán bedagadt, de ettől eltekintve meglepően épen megúsza a dolgot.

McVey épp mondani akart valamit, amikor meglátta a hatalmas darukat, a reflektorokat és a vonat maradványait. Dermedten, földbe gyökerezett lábbal nézte.

– Te jószágos atyáúristen...

Aztán Osbornra nézett Hirtelen nem számított, hogy kik, hogy miért vannak itt – életben maradtak, csak ez volt a lényeg. Ösztönös mozdulattal átölelték egymást. Olyasmiben osztoztak, amit csak az érthet, aki maga is átélte, milyen az, ha az emberre rávetül a halál árnyéka, de mégis sikerül megmenekülnie tőle.

79

Von Holden egyedül üldögélt a Meaux szálló Art Deco stílusú bárjában, előtte egy Pernod szódával, és hallgatta a vasúti szerencsétlenségről szóló híreket. A bár tömve volt újságíró-kinézetű egyénnel, akik a napot kint töltötték a baleset helyszínén.

A legtöbben még mindig összeköttetésben álltak rádiótelefonon a helyszínen maradt kollégáikkal. Ha bármi új történik, azt azonnal megtudják – és így Von Holden is.

Az órájára nézett, aztán a bárpult feletti órára a falon. Az ő LeCoultre analóg órája egy berlini céziumórához volt állítva, mely egy másodpercet késhet vagy siethet minden háromezer évben. 9:17-et mutatott. A bárpult feletti óra egy percet és nyolc másodpercet késett. A terem túlsó végében egy rövid szőke hajú lány üldögélt rövid szoknyában, és két férfi társaságában iszogatott, akik a húszas éveik közepén járhattak. Az egyikük sovány volt, szarukeretes, vastag szemüveget viselt, és úgy festett, mint egy végzős egyetemista. A másik erősebb testalkatú volt, elegáns nadrágot és kasmír pulóvert viselt, hullámos haja hosszú volt. Ahogy beszélt, mindkét kezével gesztikulálva, ahogy rágyújtott és a gyufát a hamutartóba dobta, leginkább azt a benyomást keltette, mint egy kissé elkényeztetett, nyaraló playboy. A lányt Odette-nek hívták. Huszonkét éves volt, és a robbanószerkezetek szakértője – ő helyezte el a bombát a sínekre. A vékony, szemüveges férfi és a playboy nemzetközi terroristák voltak. Mindhárman a szervezet párizsi szektorának dolgoztak, és várták Von Holden

utasításait, amennyiben kiderülne, hogy Osborn és McVey mégis életben maradtak.

Von Holden úgy érezte, szerencsések, hogy egyáltalán idáig követni tudták a nyomukat. A párizsi szektornak több órájába telt, amíg megtalálták McVeyt és Osborn. Nem sokkal reggel hat óra után, az EuroCity vonat jegyárusa felismerte őket a Gare de l'Est-en, és Von Holdent értesítették, hogy a fél hetes meaux-i vonatra vettek jegyet. Fontolgatta, hogy esetleg a pályaudvaron ölik meg őket, de aztán elvetette az ötletet. Túl kevés az idő rendesen megszervezni az akciót, nem biztos a siker, és a pályaudvarokat szemmel tartja a rendőrség terroristaellenes alakulata. Más tervet kell készíteni.

6 óra 20 perckor, tíz perccel a vonat indulása előtt egy motorbiciklis hagyta el Párizst az N3-as autópályán. Meaux előtt három kilométerrel volt találkozója Odette-tel, ahol egy domboldalon haladnak a sínek. Négy csomag C4-es plasztik robbanóanyag volt nála.

Együtt elhelyezték a bombát, és beindították épp akkor, amikor a vonat felért a domboldalra, aztán gyorsan távoztak. Három perc múlva a mozdony teljes súlya ránehezedett a detonátorokra, és a bomba felrobbant.

Von Holden ismét az órájára pillantott, felállt, és kísért a bárból, egy pillantást sem vetve a háromfős társaságra, aztán a lifttel felment a szobájába. Mielőtt eljött Párizsból, beszerzett egy-egy fényképet Osbornról és McVeyről, és alaposan tanulmányozta őket, hogy tudja, kikkel van dolga.

Paul Osborn nem veszélyes, gondolta. Egykorúak lehetnek, és Osborn is jó formában lehet. De ezzel vége is volt a hasonlóságnak. Ha egy férfi valaha is kapott igazi katonai kiképzést, az meglátszik rajta. Osborn inkább olyannak tűnt, mint aki nem nagyon találja a helyét a világban.

McVey már egészen más. Az, hogy örepszik és talán egy kis súlyfeleslege is van, nem sokat számít. Von Holden azonnal látta rajta, mi az, ami képessé tette, hogy megölje Bernhard Ovent. Volt egy hatodik érzéke, ami a mindennapi embereknek nincs. Mindaz, amit hosszú pályafutása során látott és hallott, ott volt a tekintetében, és Von Holden azonnal ösztönösen tudta, hogy ha McVey egyszer a keze közé kap valakit – akár átvitt értelemben, akár valóságosan –, annak nincs menekvés. Az ilyen emberekkel csak egyféleképpen lehet elbánni: meg kell ölni őket azonnal, ahogy szembekerülünk velük.

Von Holden leült a kis asztal mellé, kinyitott egy táskát, és elővett egy kis rövidhullámú rádiót. Bekapcsolta, beütött egy kódjelet, és várt. Nyolc másodperc, míg szabad csatornát kap.

– Lugo – mondta be a fedőnevét. Majd: – Eksztázis – ez volt az akció kódszava, mely Albert Merriman megölésével kezdődött, és most McVey és Osborn ellen irányult. – Végül csak annyit mondott – Semmi eredmény.

Von Holden kikapcsolta a rádiót. Informálta a Szervezetet, hogy egyelőre nem tud semmi biztosat arról, hogy eredménnyel járt-e a szökevények likvidálása.

Elrakta a rádiót, leoltotta a villanyt, és kinézett az ablakon. Fáradt volt és bosszús. Mostanra már legalább egyiküknek elő kellett volna kerülni. Látták, amikor felszálltak, és a vonat egyszer sem állt meg útközben. Vagy ott vannak a roncsok alatt, vagy valami varázslat folytán elpárologtak, mint a kámfor.

Leült az ágyra és felkattintotta a lámpát, aztán felvette a telefont, és felhívta Joannát Zürichben. Nem látta azóta, hogy Joanna hisztérikusán kirohant a lakásából.

– Joanna, itt Pascal. Jobban vagy? – Egy pillanatig csend. – Joanna?

– Nagyon rosszul voltam – mondta Joanna.

Von Holden rögtön hallotta az aggodalmat a hangjában. Természetesen valóban történt vele valami azon az éjszakán. De igazából nem emlékezhet rá, mert erős nyugtatót adott be neki. Olyan érzés lehetett utána, mintha LSD-t vett volna be.

– Nagyon aggódtam érted. Akartam már előbb is telefonálni, de nem tudtam... őszintén szólva elég furán viselkedtél akkor éjszaka. Talán a túl sok konyak nem tett jót Meg a túl nagy szenvedély... nem gondolod? – mondta nevetve.

– Nem, Pascal, nem erről van szó. – Joanna hangja dühös volt – Nagyon keményen kell dolgoznom Mr. Lybargerrel, hogy péntekre járni tudjon bot nélkül. Nem értem, mire jó ez az egész. És nem értem, mi történt a múltkor éjszaka. Nem tetszik nekem, hogy így erőltetnem kell Mr. Lybargert, nem tesz jót neki. És az sem tetszik, ahogy dr. Salettl bánik velem, meg mindenki mással.

– Joanna, hadd magyarázzak meg valamit. Dr. Salettl azért viselkedik így, mert ideges. Pénteken Lybargernek tartania kell egy nagy beszédet a vállalatának főrésztvényesei előtt. Az egész vállalat sorsa azon áll vagy bukik, hogy úgy fogják-e megítélni, Lybarger tényleg képes tovább irányítani. Salettl felelőssége, hogy Mr. Lybarger teljesen felépüljön. Ugye érted?

– Igen... illetve nem egészen. Ne haragudj, nem tudtam. De ez még nem ok arra, hogy...

– Joanna, Mr. Lybarger Berlinben fogja tartani a beszédet. Pénteken reggel te és én, Mr. Lybarger és az unokaöccsei odarepülünk Mr. Lybarger saját gépén.

– Berlinbe? – Joanna a többit nem is hallotta, csak azt, hogy Berlin. Von Holden érezte a hangján, hogy nem tetszik neki az ötlet, elege van az egészségből, és szeretne már végre hazatérni imádott Új-Mexikójába.

– Joanna, én megértem, hogy fáradt vagy. Talán én is túl heves voltam veled. De nagyon sokat jelentesz nekem, ugye tudod? Kérlek, viseld el még egy kicsit ezt az egészszet. A péntek pillanatok alatt itt lesz, észre sem veszed, és szombaton már repülhetsz is haza, akár közvetlenül Berlinből.

– Haza? Taosba? – kérdezte Joanna izgatottan.

– Örölsz neki?

– Igen, nagyon.

– Akkor számíthatok rád?
– Hát persze, Pascal.
– Köszönöm. Sajnálom, ha bármi kényelmetlenséget okoztunk. És ha gondolod, Berlinben lesz még egy közös éjszakánk együtt, elmehetünk táncolni, vagy bárhova. Jóéjszakát.
– Jó éjszakát, Pascal.
Von Holden látta maga előtt a mosolyát, ahogy letette a kagylót. Pontosan azt mondta neki, amit kellett.

80

Benny Grossmant a csengő ébresztette fel mély álmából, délután negyed négykor. Ki a fene lehet az, gondolta dühösen. Estelle még dolgozik. Matt az iskolában van, David futball-edzésen. Úgy döntött, nem érdekli, bárki is az, nem nyit ajtót. Épp kezdett megint elszunyókálni, amikor ismét csöngettek.

– Jaj, istenem. – Felkelt, és kilesett az ablakon. Senkit nem látott az udvarban, a bejárati ajtóra viszont innen nem látott rá.

– Jól van, jövök már! – kiáltott ki, amikor megint felharsant a csengő. Magára rángatott egy melegítőnadrágot, lement a lépcsőn a földszintre, és kikukucskált. Két hasszid rabbi állt az ajtó előtt, az egyik fiatal és borotvált arcú, a másiknak hosszú ősz szakálla volt.

Te jó ég, mi történhetett? Benny dobogó szívvel nyitott ajtót.

– Igen?

– Grossman felügyelő? – kérdezte az idősebbik rabbi.

– Igen, én vagyok. – Bármilyen hosszú ideje volt is rendőr, ha a saját családjáról volt szó, Benny olyan gyenge volt, mint egy gyerek. – Mi az, mi történt? Estelle-lel van valami baj? Matt? Csak nem David...

– Attól tartok, önnek van egy kis baj, felügyelő úr – mondta az idősebb rabbi.

Bennynek nem volt ideje válaszolni. A fiatalabbik rabbi felemelte a kezét, és közvetlen közlőre a szeme közé lőtt. Benny hátrazuhan, mint egy darab fa. A rabbi beljebb lépett, és a biztonság kedvéért még egyszer belelőtt.

Az idősebbik gyorsan végigkutatta a házat. Az emeleten, Benny íróasztalán megtalálta a jegyzeteket, amiket beolvasott a telefonba Noble-nak. Gondosan összehajtogatta és zsebre vágta őket, aztán visszament a földszintre.

A szomszédban lakó Mrs. Greenfield roppant furcsának találta, hogy két rabbi jön ki Grossmanék házából, a délután kellős közepén.

– Valami baj történt? – szólt oda, amikor kiléptek a kapun, és elindultak a járdán.

– Nem, semmi. Salom – mondta kedvesen a fiatalabbik rabbi.

– Salom – felelte Mrs. Greenfield, és figyelte, ahogy a fiatalabbik kinyitja egy autó ajtaját az idősebb előtt. Még egyszer visszamosolyogtak rá, aztán elhajtottak.

A hatüléses Cessna-gép áthatolt a sűrű felhőrétegen és kezdett ereszkedni a francia táj felett.

A pilóta, Clark Clarkson, egy jóképű, barna hajú férfi, a brit királyi légierő egykori bombázópilótája, biztos kézzel tartotta a gépet a légörvényekben. Ian Noble mellette ült, a másodpilóta ülésén, a homlokát az ablaknak szorítva nézelődött lefelé. Clarkson háta mögött civil ruhában Geoffrey Avnel őrnagy ült, tábori orvos, a brit különleges haderő kommandójának tagja, aki tökéletesen beszélt franciául. Sem az angol katonai hírszerzés, sem Cadoux által kiküldött nyomozó, Avril Rocard nem tudott kideríteni semmit, hogy mi lett McVey és Paul Osborn sorsa. Ha rajta is voltak a vonaton, egész egyszerűen eltűntek.

Noble elmélete az volt, hogy egyikőjük vagy mindkettőjük megsebesülhetett, és mivel féltek attól, hogy aki felrobbantotta a vonatot, további támadásokat fog intézni ellenük, elmenekültek a vonat roncsainak közeléből. Tudták, hogy a Cessna másnap is visszajön értük, tehát valószínűleg valahol a baleset színhelye és a repülőtér közti területen lehetnek, ami mintegy három kilométer távolság. Ezért hozták magukkal Avnel őrnagyot.

Előttük már látszott Meaux városa, jobbra pedig a repülőtér. Clarkson rádión értesítette az irányítótornyot, és megkapta az engedélyt a leszállásra, öt perccel később, reggel 8 óra után 1 perccel, a Cessna ST95 földet ért.

Noble és Avnel őrnagy kimásztak a gépből, és bementek a kis épületbe, mely terminálként szolgált. Noble felmutatta a nyomozói igazolványát, aztán az üvegajtókon át beléptek a terminálba.

Noble mindenre számított, csak arra nem, ami ott várta: szemben egy széken ott ült McVey, Miki-egeres baseballsapkában és EuroDisney feliratú pólóban, és épp a reggeli lapot olvasgatta.

– Uramtyám, McVey! – kiáltott fel Noble.

– Jóreggelt, Ian – mosolygott McVey. Felállt, a hóna alá csapta az újságot, és kezet nyújtott.

Pár méterrel arrébb Osborn ült, hátrafésült és teljesen lesimított hajjal, még mindig a francia tűzoltó kabátjában, a *Le Figaro* egy példánya mögé bújva; figyelte, ahogy McVey és Noble kezet fognak, aztán Noble a fejét rázza valamire, hátrább lép, és valakit bemutat McVeynek. McVey közben Osborn felé pillantott, és odabólintott Noble, McVey és Avnel őrnagy szinte azonnal visszaindultak a kifutópályára vezető üvegajtó felé.

Osborn utolérte őket, és csatlakozott hozzájuk. Visszasétáltak a húszt méterrel arrébb várakozó Cessnához. Clarkson beindította a motort, és engedélyt kért a felszállásra. 8 óra 27 perckor már a levegőben voltak.

81

Miközben a Cessna lassan felemelkedett a felhők közé, McVey elmesélte, hogyan menekültek meg a balesetből, hogy az éjszakát az erdőben töltötték, a repülőtér közelében, aztán fél nyolc előtt valamivel bementek a váróterembe. Úgy tettek, mintha turisták lennének. Egy árusnál vette az EuroDisney pólót és sapkát, aztán egy mosdóban átöltözött. Osborn a hátra-simított hajjal próbálta kicsit megváltoztatni a külsejét. A párnapos szakállával és a tűzoltó egyenruhában úgy festett, mint aki részt vett a baleset utáni mentésen, és most kijött valaki elé a repülőtérré. Ezután nem volt más dolguk, mint várni.

Noble megcsóválta a fejét, és elmosolyodott.

– McVey, maga félelmetes fickó. Félelmetes.

– Ugyan – mondta McVey –, csak szerencsés.

– Az ugyanaz.

Noble kicsit hagyta pihenni McVeyt, aztán elővette a Benny Grossmannel folytatott beszélgetés gépelt változatát. Mire két óra múlva földet értek, McVey kétszer átolvasta, megemésztette, aztán összefoglalta, amit tudnak.

Paul Osborn apja egy olyan elektronikus szike prototípusán dolgozott, mely semmit sem veszít az élességéből a leghetlenebb hőmérsékleteken sem.

A Benny Grossman által kiderített adatok szerint Alexander Thompson egy komputerprogramot tervezett, amellyel vezérelni lehet egy olyan gépezetet, mely egy szikét képes mozgatni mikrosebészeti műtét közben.

David Brady egy elektronikailag irányítható kart dolgozott ki, mely az emberi csukló mozgékonyásával rendelkezik, és képes a szikét mozgatni.

Mary Rizzo York olyan gázokkal foglalkozott, melyek képesek más anyagokat nagyon alacsony hőmérsékletűre lehűteni, legalább mínusz 516 Fahrenheit fokra.

Mindez az 1962 és 1966 közötti időszakban történt. Mindegyik tudós egyedül dolgozott. Ahogy a feladatát elvégezte, nem sokkal ezután megölték. A bérgyilkosságokat Albert Merriman hajtotta végre. Merriman azt állította, hogy a megbízója Erwin Scholl volt Ugyanaz az Erwin Scholl, aki az FBI szerint

évtizedek óta bizalmas barátja volt az Egyesült Államok több elnökének is, tehát szinte megközelíthetetlen.

A londoni hullaház alagsorában hét fej nélküli holttestet és egy levágott fejet őriznek. A holttestek közül ötről bebizonyosodott, hogy az abszolút nulla fokot megközelítő hőmérsékletre hűtötték le.

McVey gondolataiban felvillant az emlék, amikor megkérdezte dr. Richmant, hogy miért akarna valaki abszolút nulla fokra lehűteni levágott fejeket és lefejezett holttesteket Richman válasza azonnali és egyértelmű volt – „Hogy összeillessze őket”

Vajon majdnem harminc évvel ezelőtt Erwin Scholl ilyesmivel kísérletezett volna? És mi volt az a nagy titok, ami miatt minden közreműködő tudóst eltetett láb alól? Talán szabadalmaztatni akart valami fontos találmányt? Lehetséges.

Londonra leszállt az alkonyat Noble, McVey és Osborn Noble irodájában ültek a Scotland Yardon. McVey a Miki-egeres sapkát már levette, de a pólót magán tartotta, Osborn pedig felváltotta a tűzoltóegyenruhát egy kopottas sötétkék kardigánnal, melynek a bal zsebe felett a Metropolitan emblémája díszelgett.

Annak már utánanéztek, hogy a világon bárhol szabadalmaztattak-e bármi olyan találmányt, ami kapcsolatban lehet ilyesféle sebészeti eljárásokkal, de nem találtak semmit.

A gazdaságvédelmi csoporttól adatokat kértek azokról a cégekről, melyeknek Merriman áldozatai dolgoztak, de ez idáig még nem jött meg az eredmény.

Halkan kopogtak az ajtón, és belépett Noble negyvenhárom éves vénkisasszony titkárnője, Elizabeth Welles. Egy tálcát hozott, rajta csészék és kanalak, egy kis kancsóban tej, egy ezüst cukortartóban kockacukor, egy kanna tea és egy kanna kávé.

– Köszönjük, Elizabeth – mondta Noble.

– Kérem, felügyelő úr. – Kihúzta magát, egy pillantást vetett Osborn felé, aztán kiment.

– Magát biztos egy ritka jóképű zsarunak nézi. Roppant szerelmes természetű. Teát vagy kávé?

Osborn elvigyorodott.

– Teát kérnék.

McVey kibámult az ablakon, egy férfit nézett, aki két kutyát sétáltatott, és alig figyelt oda Noble és Osborn évődésére.

– McVey, kávé? – hallotta meg Noble hangját.

Megfordult, és visszasétált hozzájuk. A tekintete éles volt, a járása feszült.

– Sokszor voltam már így egy-egy nyomozás során, hogy egy ponton egyszerscak idiótának érzem magam, mert hirtelen rájövök valamire, amit egész idő alatt tudnom kellett volna. Azt hiszem, végig rossz irányba tapogatóztunk. Én is, maga is, dr. Michaels, még Richman is.

– Dehát miről beszél? – Noble keze megállt egy kockacukorral a csészéje fölött.

McVey Osbornra nézett, hogy őt is bevonja a beszélgetésbe.

– Nem gondolja, hogy ha valaki évtizedeken át dolgozott azon, hogy megtalálja a módját annak, hogyan lehet egy levágott fejet egy másik testhez illeszteni, akkor a végső célja csak az lehet, hogy életre is keltse ezt a szörnyeteget?

– Igen, de minek? – Nobel beleejtette a kockacukrot a csészéjébe.

– Fogalmam sincs. De másképp miért kísérleteznének vele? – McVey megint Osbornhoz fordult – Próbáljuk meg elképzelni a folyamatot orvosi szempontból. Hogy zajlana le?

– Egyszerű. Elméletileg legalábbis. – Osborn hátradőlt a vörös bőrfotelben. – A megfagyasztott testet és a fejet az operáció után abszolút nulla fokot megközelítő hőmérsékletről normális hőmérsékletre kell felmelegíteni. Az operációhoz el kell vezetni az összes vért. A felolvasás után vissza kell ömleszteni. A legnehezebb megoldani, hogy egységesen történjen a felolvasás.

– De meg lehet csinálni?

– Azt mondanám, hogy ha a fagyasztást és az operációt meg tudták csinálni, akkor valószínűleg ezt is.

Ekkor működni kezdett a fax a Noble íróasztala mögött álló antik szekreter tetején. Kigyulladt rajta egy kis lámpa, és egy perc múlva nyomtatni kezdte a szöveget.

A vállalatokról kért jelentés volt.

McVey és Osborn odaléptek Noble íróasztala mögé, és olvasni kezdték:

Microtab, Waltham, Massachussets. Megszűnt 1966 július. Tulajdonosa a Wentworth Products Ltd., Ontario, Kanada. Igazgatótanács: Earl Samules, Evan Han., John Harrís. Mindnyájan bostoni lakosok, mindegyikük meghalt 1966-ban.

Wentworth Products Ltd., Ontario, Kanada. Megszűnt 1966 augusztus. Magántulajdonban lévő vállalat Tulajdonos: James Tallmadge. Meghalt 1967-ben.

Alama Steel Ltd., Pittsburgh, Pennsylvania. Megszűnt 1966. A Wentworth Products Ltd. leányvállalata. Igazgatótanács: Earl Samules, Evan Han, John Harrís.

Standard Technologies, Perth Amboy, New Jersey. A T.L.T. International (10 Park Avenue, New York) leányvállalata. Igazgatótanács: Earl Samules, Evan Ham, John Harrís.

T.L.T. International, az Omega Shipping Lines (17 Hanover Square, Mayfair, London) leányvállalata. Főrésztvevényes: Harold Erwin Scholl, 17 Hanover Square, Mayfair, London, U.K.

– Tessék! – bökött rá Noble diadalmasan Erwin Scholl nevére. A fax tovább folytatódott:

T.L.T. International, megszűnt 1967-ben.

Az Omega Shipping Lines vállalatot 1966-ban felvásárolta a Goltz csoport, S.A. Düsseldorf. A Goltz tulajdonosai Harald Erwin Scholl, 17 Hanover Square, London, U.K., Gustav Dortmund, Friedrichstadt, Düsseldorf, Németország. Elnöke 1978 óta Konrad Peiper, 52 Reichstrasse, Charlottenburg, Berlin, Németország. (N.B.: A Goltz 1981-ben felvásárolta a Lewsen International konszernt, Bayswater Road, London, U.K.)

Noble felnézett McVeyre.

– Tessék, a mi Scholl barátunk talán nem is olyan megközelíthetetlen, mint ahogy az FBI gondolja. Ugye tudja, kicsoda Gustav Dortmund?

– A német központi jegybank igazgatója – mondta McVey.

– Úgy bizony. A Lewsen International pedig Irak egyik legfőbb fegyveralkatrész-szállítója volt a nyolcvanas évek során. Ha nem tévedek, Scholl, Dortmund és Peiper szépen megtollasodtak azokban az években.

– Közbeszólhatok? – Osborn hozzájuk lépett, a kezében a *People* magazin egy számával, amit egy asztalon talált. McVey csodálkozva nézte, ahogy félretolja Noble teáscsészéjét, és eléjük teszi a magazint egy kétoldalas hirdetésnél kinyitva. Egy fiatal és nagyon népszerű rockénekesnő legfrissebb lemezének provokatív reklámja volt. Csupa víz volt, szorosan a testéhez tapadt a ruhája, és egy fekete-fehér gyilkos bálna hátán lovagolt.

Noble és McVey értetlenül nézett Osbornra.

– Látják? – mosolygott Osborn.

– Mit? – kérdezte McVey.

– A maguk Konrad Peipere.

– Mi van vele? – McVeynek fogalma sem volt, mire akar kilyukadni Osborn.

– Az ő felesége Margarete Peiper, a show-bussiness világának egyik nagyasszonya. Egy hatalmas ügynöksége van, ennek a bálnán lovagló ifjú hölgynek is ő a menedzsere, és még vagy egy tucat híres rockegyüttesnek. Mindezt egy tizenhetedik századi felújított berlini palotából intézi.

– Ezt meg honnan tudja? – Noble meg volt lepve. Osborn becsukta a magazint, és visszadobta az asztalra.

– Felügyelő úr, én ortopéd sebész vagyok. A betegeimnek vagy a fele húsz év alatti kölyök, aki sportolás közben sérült meg. A várószobám tele van ilyen magazinokkal.

– És maga el is olvassa őket?

Osborn elvigyorodott.

– Naná.

82

Az egyre rosszabb látási viszonyok miatt Clarkson megváltoztatta az eredeti útvonalat, és Ramsgate közelében szállt le, majdnem 200 kilométerrel délkeletre az eredeti célponttól. Emiatt a manőver miatt Von Holden a nyomukat veszítette.

Egy órával azután, hogy a Cessna felszállt Meaux-ból, egy repülőtéri őr megtalálta McVey öltönyét a mosdó szemétkosarában. A párizsi szektor percekben belül értesült a dologról, és húsz perccel ezután Von Holden beállított a repülőtérre a talált tárgyak osztályára, és azt mondta, az öltöny a nagybátyjáé, és szeretné elvinni.

Von Holden visszatért a szállodájába, miközben a párizsi szektor emberei utánanéztek, milyen gépek indultak attól az időponttól, hogy az öltönyt megtalálták, napkeltéig. Fél tízre megállapították, hogy egy hatüléses, ST95-ÖS jelzésű Cessna indult ide reggel az angliai Stortfordból, 8 óra 1 perckor landolt, és huszonhat perccel később visszaindult ugyanoda. Nem voltak bizonyosak benne, hogy McVey ezen a gépen volt, de azért értesítették a londoni szektort. Három órára az ottaniak nyomára jutottak a Cessnának a ramsgate-i repülőtéren, ettől kezdve azonban megszűntek a nyomok. A pilóta azt mondta, elviszi a gépet, amint jobbra fordul az időjárás, ezután buszra szállt London felé egy férfi társaságában, akire egyáltalán nem illett sem McVey, sem Osborn személyleírása. Az információt azonnal továbbították a párizsi szektornak, azok pedig közölték „Lugo”-val, aki közben visszatért Berlinbe. Este negyed hétkor a londoni szektornak a kezében volt McVey és Osborn fényképe, és teljes készségségben álltak, hogy megkeressék őket.

Fél kilenc után öt perccel McVey egymagában üldögélt az ágya szélén, knightsbridge-i szállodájában. A cipőjét levette, a keze ügyében egy pohár skót whisky állt az éjjeliszekrényen. Howard Nichol néven jelentkezett be a kaliforniai San Jóséból. Osborn Richard Green néven a Forum hotelben szállt

meg, a közelben, a Kensington negyedben, Noble pedig hazatért chelsea-i otthonába.

McVey egy faxot tartott a kezében: Bill Woodwardtól jött, a Los Angeles-i rendőrség egyik főnyomozójától, és tájékoztatta Benny Grossman meggyilkolásáról. A New York-iak egyelőre annyit tudtak kideríteni, hogy a gyilkosságot két rabbinak öltözött férfi követte el.

McVey igyekezett félrerakni az érzelmeit, és logikusan gondolkodni. Bennyt mintegy hat órával azután ölték meg, hogy felhívta Ian Noble-t, otthonról. Ami azt jelenti, hogy a szervezetnek nemcsak hogy vannak emberei az Államokban is, akik rendkívül magas szintű technikai felszereltséggel rendelkeznek, valószínűleg pontosan tudják, kit hívott Benny és hol. Márpedig ha Franciaországban és az Államokban jelen van a szervezet, akkor nagyon valószínű, hogy Angliában is.

McVey nagyot kortyolt a whiskyből, letette a poharat, tiszta inget vett, nyakkendőt kötött, és elővette a szekrényből az egyetlen megmaradt öltönyét A 38-ast a pisztolytáskájába csúsztatta, még egyet kortyolt a whiskyből, aztán elment.

Kilépett a hotel kifényesített rézzel díszített kapuján, és lesétált a Knightsbridge metróállomásra. Húsz perc múlva már ott is volt Noble ízlésesen berendezett lakásában, és várt, míg Noble közvetlen vonalán felhívta a Scotland Yardot, és kért egy kocsit a felesége számára. Negyedóra múlva már útban is volt a nővére cambridge-i otthonába, rendőri őrizettel.

– Nem új neki a helyzet – mondta Noble. – Tudja, az IRA miatt már máskor is voltam veszélyben. Csúnya ügyek ezek.

McVey bólintott. Kicsit aggódott Osborn miatt. A londoni rendőrök figyelmeztették, hogy ne tegye ki a lábát a szállodai szobájából. Próbálta hívni Osborn-t, mielőtt elindult volna Noble lakására, de nem vette fel a telefont Most megint próbálkozott, de semmi eredmény.

– Megint semmi? – kérdezte Noble.

McVey megrázta a fejét, és lerakta a kagylót. Abban a pillanatban megszörrent a telefon. A Scotland Yardról hívták Noble-t.

– Igen. Igen, itt van – mondta Noble, és McVeyre nézett. – Egy bizonyos Dale Washburn keresi magát Palm Springs-ből.

– A vonalban van?

Noble megkérdezte, és válaszul egy telefonszámot kapott, ahol Washburn elérhető. Letette a kagylót, és a cédulát átnyújtotta McVeynek.

McVey kiment a hallba, és onnan felhívta a Palm Springs-i számot.

– Próbálja meg addig megint Osborn-t, jó? – kiáltott vissza Noble-nak.

– Itt Dale – szólalt meg egy lágy női hang.

– Hello, angyalom, itt McVey. Találtál valamit?

– Mondjam, most rögtön?

– Hát persze.

– Van itt egy csomó ember.
– Biztosan a barátaid. Na mondd már, mi van.
– Két párom, édes. Ász és nyolcas. Most boldog vagy, hogy elárultam?
– Szóval pókereztek.
– Pontosan, pókereztem, amíg nem hívtál, várj, átmegyek a másik szobába. – McVey hallotta, hogy valamit mond a többieknek. Egy perc múlva felvett egy másik telefont.

Dale Washburn olyan volt, mintha egy Raymond Chandler krimiből lépett volna elő. Harmincöt éves, platinaszőke, fantasztikus alakkal és hozzáillő intelligenciával. Nyomozó volt a Los Angeles-i rendőrségnél, öt éven át, mígnem egy kábítószer-razzia közben megsebesült, golyó érte a hátát. Rokkantsági nyugdíjat kapott, visszavonult Palm Springsbe, ahol ideje nagy részét azzal töltötte, hogy kártyázgatott a barátaival, akik többnyire gazdagok és elváltak voltak, férfiak és nők vegyesen, és szép csendben néha-néha magánnyomozói feladatokat is vállalt. McVey akkor hívta fel, amikor megérkezett a knightsbridge-i szállodába. Megkérte, hogy ásson elő mindent amit csak tud Harald Erwin Schollról, lehetőleg egy-két órán belül.

– Semmi.

– Ugyan már – mondta McVey –, hogyhogy semmi? – Hallotta a saját hangján, hogy dühös – rosszabbul viseli Benny Grossman meggyilkolását, mint gondolta.

– Semmi, drágám. Sajnálom. Erwin Scholl az, akinek látszik. Pokolian gazdag kiadótulajdonos, műgyűjtő, egy tálból cseresznyézik a leghatalmasabbakkal, miniszterelnökökkel és elnökökkel. Ha van valami, az nagyon mélyen van elásva, és olyan helyen, ahol csak a nagyon nagyfiúk játszanak, és ahol a magunkfajta kisfiúknak és kislányoknak semmi keresnivalójuk.

– Na és az életrajza?

– Szegény bevándorló Németországból, közvetlenül a II. világháború előtt jött Amerikába, aztán rengeteget dolgozott, a többit elmondtam.

– Nős?

– Nem, szívem, soha nem is volt. Már amennyire ki tudtam deríteni pár óra alatt. És ha arra gondolsz, hogy meleg, akkor a barátai is a legmagasabb körökből származhatnak.

– Angyalom, ez nem volt túl sok.

– Egy információt adhatok, azt csinálsz vele, amit akarsz. Az embered Berlinben van, vasárnapig. Valami nagy ünnepségszerű lesz egy... várj csak, megnézem a jegyzeteimet, valahol egy... igen, itt van: egy Charlottenburg nevű házban vagy kastélyban.

– A Charlottenburgban? – McVey Noble-ra nézett.

– Ez egy múzeum Berlinben.

– Na, akkor mehetsz vissza zsugázni, angyalom. Ha hazamentem, elviszlek vacsorázni.

- Amikor csak akarsz, édes.
McVey letette a telefont Noble bámulta.
– Angyalom? – vigyorodott el gúnyosan.
– Igen – mondta McVey hűvösen. – Mi van Osbornnal?
Noble arcáról lehervadt a mosoly, és megrázta a fejét.
– Semmi.

83

- Vera...
– Jaj istenem, Paul!

Osborn érezte a megkönnyebbülést és az izgalmat Vera hangjában. A viharos események ellenére egyetlen percig sem feledkezett el róla. Egyszerűen nem bírta tovább, valamiképpen muszáj volt elérnie, beszélni vele, megtudni hogy jól van-e.

A szobájából nem telefonálhat, ezt tudta. Lement a szálló halljába. McVey biztos nem örülne, ha megtudná, de nem tudta visszafogni magát.

Az előcsarnokban, a bejárat közelében az összes telefon épp foglalt volt. Odament a recepciós pulthoz, és megkérdezte, vannak-e még valahol telefonok. A recepciós a bár melletti kis folyosóra irányította, ahol talált egy sor régimódi fülkét.

Belépett az egyikbe, becsukta maga után az ajtót, és elővette a kis noteszt, amibe felírta Vera nagyanyjának calais-i számát. Valamiért a régi faburkolat illata és a becsukott ajtó biztonságérzetet keltett benne. Hallotta, hogy a szomszédos fülkében valaki épp befejezi a beszélgetést, leteszi a kagylót, és kilép. Az üvegajtón át kilesve egy fiatal párt látott a lift felé menni. Ezután a folyosó üres lett visszafordult, felemelte a kagylót, és tárcsázott.

Hallotta, hogy kicsöng a vonal túlsó végén. Nagyon hosszú ideig csöngött, és már épp le akarta tenni, amikor egy idős nő hang beleszólt Osborn annyit tudott kihámozni a rossz angolságából, hogy Vera nincs ott. nem is volt. Ezután a kórházzal próbálkozott, hátha még mindig ott van Vera, és egyáltalán el sem ment Calais-ba. Néhány csöngés – és Vera hangja szólalt meg a telefonban.

– Vera...! – mondta dobogó szívvel, de Vera hangja tovább beszélt franciául, és rájött, hogy ez csak az üzenetrögzítője. Aztán egy kattanás, és a felvett hang arra kérte, hogy tárcsázzon egy nullát Egy pillanat múlva egy női hang szólalt meg.

– *Parlez-vous anglais?* – kérdezte Osborn. Igen, egy kicsit, felelte a nő. Verát két nappal korábban vidékre szólította valami fontos családi ügy, nem tudják, mikor jön vissza. Szeretne valamelyik másik orvossal beszélni?

– Nem, köszönöm – mondta Osborn, és lerakta. Egy hosszú percig csak nézte a falat. Még egy lehetőség van. Talán valamiért visszament a lakására.

Harmadszor is tárcsázott, közben átfutott a fején, hogy nem lenne-e jobb, ha kimenne egy utcai telefonhoz. De mielőtt letehetne volna, az első csöngésre egy férfi felvette.

– Monneray lakás, *bonsoir*.

Philippe volt az, az előcsarnokból. Miért veszi fel azonnal, anélkül, hogy megvárná, hogy Vera odafönn felveszi-e? Lehet, hogy McVeynek igaza volt, és Philippe is a szervezetnek dolgozik, és ő közölte velük, hol lakik Vera, és ő értesítette a magas férfit, amikor Osborn távozott a házból?

– Monneray lakás – ismételte meg Philippe. A hangja kicsit bizonytalanabb lett, mintha gyanakodna. Osborn egy pillanatig habozott, aztán úgy döntött, vállalja a kockázatot, és beszél vele.

– Philippe, Paul Osborn vagyok.

Philippe reakciója minden volt, csak óvatos nem. Nagyon izgatott lett, és nagyon örült, hogy hall felőle. A hangjában őszinte aggodalom hallatszott.

– Ó, *monsieur*! Láttam a tévében, mi történt a La Coupole-ban. Jól van? Hol van most?

Azt inkább nem mondom meg, gondolta Osborn.

– Philippe, hol van Vera? Tud róla valamit?

– *Oui, oui!* Épp ma telefonált, és meghagyott egy telefonszámot. Azt mondta, csak magával közöljem, ha esetleg telefonálna, senki mással.

Osborn valami zajt hallott odakinn, a fülke előtt, és odafordult. Egy alacsony, néger takarítónő porszívózott öreg volt, a haja fényes kék kendővel felkötve, haitinek nézett ki. A porszívó bugása egyre hangosabb lett, ahogy közeledett.

– Mondja a számot, Philippe – mondta Osborn és hátat fordított a folyosónak.

Előkeresett egy tollat a zsebéből, és kézfejeére felírta a számot.

– *Merci, Philippe*. – Meg sem várta, mit mond Philippe, lerakta.

Osborn megint megfontolta, hogy kimenjen-e egy másik telefonhoz, aztán azt mondta magában, a fenébe az egésszel, és feltárcsázta a kezére írt számot.

– *Oui?* – Osborn összerezzen. Egy határozott és kemény férfihang volt

– *Mademoiselle* Monneray keresem.

A telefonba behallatszott Vera hangja. Egy Jean Claude nevű valakinek mondott valamit. Aztán egy kattanás, és Vera a nevét mondta.

– Jézusom, Vera... – sóhajtott fel Osborn. – Mi a csuda folyik itt? Hol vagy? Felhívtam a nagyanyádat, de az ő angolsága még rosszabb, mint az én

franciátudásom, nem nagyon értettem, mit mond. Nagyon aggódtam, a francia rendőrök miatt, lehet, hogy ők is benne vannak az egészben, és én elküldtelek velük... Vera, hol vagy? Ugye nincs semmi, bajod, mondj már valamit!

– Jól vagyok, Paul, de... – Vera habozott. – Nem mondhatom meg, hol vagyok. – Vera körbepillantott a kicsi, hangulatos, sárga-fehér hálósobában, melynek egyetlen ablaka egy hosszú, jól megvilágított kocsibehajtóra nézett. Mögötte fák és sötétség. Kinyitotta az ajtót, előtte egy fekete pulóveres férfi állt, pisztollyal, és egy másik készüléken ellenőrizte a beszélgetést. Mellette a falnak támasztva egy puskát. Vera felnézett, látta, hogy a férfi bámulja, befogta a kagylót, és odaszólt neki.

– Jean Claude, légy szíves... – A férfi kicsit habozott, aztán lekapcsolta a kihangosítót.

– Kivel beszélsz? Ki volt az a férfi, aki felvette? – kérdezte Osborn. Odakinn a porszívó hangosabban zúgott, mint valaha. Osborn dühösen hátrafordult, kinézett, és meglátta, hogy a takarítóasszony rábámul. A tekintetük összetalálkozott, mire a nő gyorsan elfordult, és a porszívó zaja távolodni kezdett.

– Vera, az istenért, mi történt?

Vera nem felelt

– Miért nem mondhatod meg, hol vagy?

– Azért, mert...

– Miért?

Osborn rájött a válaszra.

– Szóval vele vagy. A szeretőddel.

– Nem, egyáltalán nem! – csattant fel Vera.

– Vera, a rohadt életbe, ne hazudj nekem. Most ne. Ha vele vagy, mondd meg.

– Paul, hagyd abba, kérlek! Vagy vessünk véget az egésznek.

Osborn hirtelen kijózanodott.

– Ne haragudj.

Vera elsimította a haját az arcából, és leült a kis íróasztal mellé. Egy ügyetlen és primitív, de nagyon kedves agyagszamar állt rajta, valószínűleg egy gyerek keze munkája. Felemelte, nézegette, aztán magához szorította.

– Paul, nagyon félttem a rendőrségtől, és nem tudtam, mit csináljak. Végző kétségbeesésemben felhívtam Francois-t. Gondolhatod, milyen nehezemre esett a történetek után. Ő hozott el ide, egy vidéki házba, aztán visszament Párizsba. Három titkosügynök vigyáz rám. Senki nem tudhatja, hol vagyok, neked sem mondhatom meg. Lehet, hogy lehallgatják a beszélgetésünket.

– Biztonságban vagy?

– Igen.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha most befejezzük. Holnap megint felhívlak.

– Paul, Párizsban vagy?

– Nem. Miért?
– Mert ott veszélyben lennél.
– A magas férfi halott. McVey lelőtte.
– Tudom. Sőt, azt is megtudtam, hogy régebben a Stasinak dolgozott.
Lehet, hogy a hivatalos verzió szerint feloszlatták a szervezetet, de én nem hiszem el.

– Francois-tól tudod?
– Igen.
– De miért akarta volna a Stasi megölni Albert Merrimant?
– Paul, idehallgass. – Vera gyorsan beszélt, a hangja ijedt volt és tanácstalan. – Francois le fog mondani. Holnap reggel hozzák nyilvánosságra. A saját pártja kényszeríti rá. Az európai közösség ügyével van összefüggésben.

– Hogyhogy? – Osborn nem értette.
– Francois-nak az a véleménye, hogy így mindenki alávetett lesz Németországnak, és az ő kezükben lesz egész Európa pénzesládájának a kulcsa. Nem tetszik neki a dolog, és szerinte Franciaország túlságosan elkötelezte magát az Egyesült Európa mellett, a saját érdekei ellenére.

– Vagyis rákényszerítik, hogy lemondjon?
– Igen. Nem nagyon akar, de nincs más választása. Egyre csúnyább az ügy.

– Vera, Francois attól fél, hogy az életébe kerülhet, ha nem hajlandó lemondani?

– Nekem soha nem mondta, de...

Osborn az elevenére tapintott. Soha nem beszéltek a dologról, de Verának nagyon is megfordult a fejében ez az eshetőség. Vajon az, hogy a magas férfi a Stasinak dolgozott, azt jelenti-e hogy az egész ügy a francia belpolitikával is össze van fonódva? Lehet, hogy Francois amiatt is aggódik, hogy Verával fognak valamit csinálni, figyelmeztetésképpen?

– Vera... ha lehallgatnak is, nem érdek. Gondolkozz, kérlek. Abból, amit Francois mondott, úgy gondolod, hogy lehet valami kapcsolat az Albert Merriman-ügy és Francois helyzete között?

– Nem tudom... – Vera a szamarat nézegette a kezében, aztán gyengéden lerakta az asztalra. – Emlékszem, miket mesélt a nagymamám a náci megszállásról. Minden perc csupa félelem volt. Az embereket minden magyarázat nélkül elhurcolták. Mindenki kémkedett mindenki után, néha még a családon belül is. Paul, most is pont így érzem magam, mintha ugyanaz az árnyék lebegne felettünk.

Osborn hirtelen valami zajt hallott a háta mögül. Megfordult. McVey állt a fülke előtt, és felrántotta az ajtaját.

– Tegye le! – mondta. – Azonnal!

McVey átlökdöste Osborn a bárón, aztán ki az utcára. El sem tudott köszönni Verától, McVey lenyomta a villát.

– Vele beszélt, igaz? Vera Monnerayjel – kérdezte McVey, miközben kinyitotta a járdaszélen várakozó Rover ajtaját, melyben Noble és egy sofőr ült.

– Igen – mondta Osborn. McVey már megint a magánügyeibe ütötte az orrát, ami Osbornnak egyáltalán nem tetszett.

– A francia rendőrség vigyáz rá?

– Nem. A titkosszolgálat.

Ajtók csapódtak, és Noble sofőrje elindult velük. Öt perc múlva már a Piccadilly Circusnál jártak, és befordultak a Trafalgar Square felé.

– Titkosított a szám? – kérdezte McVey hűvösen, és Osborn kezére firkált telefonszámra pillantott.

– Mit akar tőlem? – kérdezte Osborn védekezően, és eldugta a kezét.

McVey csak nézte.

– Remélem, nem fog Vera életébe kerülni a maga kis akciója.

Noble hátrafordult.

– Megkérdezte valakitől, hogy hol van a telefon, vagy magától találta meg?

– Nem mindegy? – kérdezte Osborn.

– Megkérdezte, vagy magától találta meg?

– A hallban lévő telefonok mind foglaltak voltak. Megkérdeztem, hogy van-e másutt is telefon.

– És valaki megmondta.

– Persze.

– Láttam valaki, hogy melyik fülkébe ment be? – folytatta Noble.

– Nem – mondta Osborn gyorsan, aztán eszébe jutott valami. – Egy néger takarítónő. A folyosót porszívózta.

– Gyerekjáték lenyomozni, hogy egy nyilvános fülkéből hová ment a hívás – mondta Noble. – Főleg, ha az ember tudja, melyik fülkéből beszéltek. Titkosított vagy nem, ötven font a megfelelő kezekbe, és már meg is van a telefonszám, város, utca, házszám, még az is, hogy mit ebédelték aznap.

Osborn sokáig némán ült, és nézte, ahogy az éjszakai London elsuhan mellettük. Kénytelen volt beismerni, hogy Noble-nak igaza van. Ostobán viselkedett, meggondolatlanul. Dehát ez nem az ő világa. Ahol minden gondolatot kétszer meg kell gondolni, és mindenki gyanús, aki él és mozog.

Végül McVeyre pillantott.

– Ki csinálja ezt az egészet? Kik ezek?

McVey megrázta a fejét.

– Azt tudja, hogy a fickó, akit lelőtt, a Stasinak dolgozott?

– Vera mondta?

– Igen.

– Igazat mondott.

Osborn alig hitt a fülének.

– Szóval maguk tudták?

McVey nem felelt semmit Noble sem.

– Akkor hadd mondjak valamit, amit talán még maguk sem tudnak. A francia miniszterelnök le fog mondani. Reggel jelentik be. A saját pártja kényszerítette rá, mert nem ért egyet a szereppel, amit Franciaország az Egyesült Európában fog játszani. Szerinte a németeknek túl sok hatalom van a kezében.

– Ez nem újdonság. – Noble vállat vont, és mondott valamit a sofőrnek.

– Az sem újdonság, hogy attól fél, ha ellenkezik, meg fogják ölni? Vagy Verát, hogy megfélemlítsék.

McVey és Noble pillantásokat váltott.

– Ezt csak gondolja, vagy Vera mondta magának?

– Nagyon fél. Több okból is.

– Maga mindenesetre nem sokat segített a helyzetén. Legközelebb, ha mondok magának valamit, jó lenne, ha be is tartaná. – McVey elfordult, és kinézett az ablakon. A kocsira csend telepedett, csak a motor halk zúgása hallatszott. A többi autó reflektorai néha fényeket vetettek rájuk, de többnyire sötétben ültek.

Osborn hátradőlt az ülésen. Soha életében nem volt még ennyire fáradt. Minden tagja fájt. A tüdeje mintha ólomból lett volna. Aludni kellene. Már nem is emlékezett rá, mikor aludt rendesen utoljára. Szórakozottan végigsimította borostás állát; nem is tudta, mióta nem borotválkozott. McVeyre pillantott, és látta, hogy ő is pontosan ilyen elgyötört. A szeme alatt sötét karikák, az állán összes borosta ütközött ki. A ruhája olyan volt, mintha egy hete abban aludna. Noble sem festett sokkal jobban. A Rover lelassított, befordultak egy szűk kis mellékutcába, és behajtottak egy földalatti garázsba. Osbornnak csak most jutott eszébe megkérdezni, hogy hová mennek.

– Berlinbe – közölte McVey.

– Berlinbe?!

Két rendőr lépett a kocsihoz, és kinyitották az ajtókat.

– Erre parancsoljanak, uraim. – Végigvezették őket egy folyosón, aztán kiléptek egy ajtón, és egy kifutópályán találták magukat, egy nagy repülőter távoli sarkában. A távolban egy kétmotoros gép várakozott, kivilágítva, a beszállólépcső odagördítve az ajtajához.

– Magát azért visszük magunkkal, mert tanúskodnia kell majd egy német bíró előtt. El kell mondania neki, amit Albert Merrimantól hallott a halála előtt.

– Schollról?

McVey bólintott.

Osborn szívverése felgyorsult.

– Berlinben van?

– Igen.

Noble felment a lépcsőnkön, és beszállt a gépbe.

– Azért kell tanúskodnom, hogy letartóztatási parancsot adjanak ki ellene?

– Igen. Beszélni akarok vele.

Osborn alig bírt magával örömeiben. Mindig is érezte, hogy McVey segíteni fog neki megtenni a következő lépést, Scholl közelébe jutni.

– Én is szeretnék ott lenni.

– Azt rögtön gondoltam – mondta McVey, és eltűnt a gép belsejében.

85

– Amint látja, semmi jele dulakodásnak vagy behatolásnak. A kerítést teljes hosszában videokamerákkal figyeljük, és kutyás őrök is ellenőrzik. Semmi nyoma, hogy a biztonsági rendszeren áthatolt volna valaki. – George Springer, az Anlegeplatz biztonsági szolgálatának vezetője átsétált Elton Lybarger tágas hálósobáján, az ágyra pillantott, mely most üresen állt, de látszott, hogy feküdtek benne, és hallgatta a fegyveres őr beszámolóját Csütörtök hajnal volt, fél négy.

Springert valamivel három óra után ébresztették fel, és tájékoztatták, hogy Lybarger eltűnt a szobájából. Azonnal kapcsolatba lépett a biztonsági őrökkel, akik monitorokon szemmel tartották a főkaput, a kerítést és a szolgálati kaput a garázs közelében. Az elmúlt négy órában senki nem ment ki és nem jött be.

Springer még egy utolsó pillantást vetett Lybarger szobájára, aztán az ajtó felé indult.

– Lehet, hogy rosszul lett, és segítséget akart kérni, vagy talán alvajáró. Hány őr van szolgálatban?

– Tizenhét

– Hívja össze mindet. Kutassák át az egész házat, minden szobát és hálósobát. Nem érdekel, ha alszik bennük valaki, keltsék fel. Én szólok Salettl-nek.

Lybarger alig egy órával ezelőtt talált rá véletlenül a videokazettára. Nem tudott elaludni, ezért átment a könyvtárszobába, hogy keressen valami olvasnivalót. Az utóbbi időben nagyon rosszul aludt. Ha mégis sikerült elaludnia, zavaros, furcsa álmai voltak, különös helyeken és idegen emberek között bolyongott, akik ismerősek voltak ugyan, de mégsem tudta hová tenni őket.

A könyvtárban átlapozgatott egy csomó magazint és újságot. Még mindig nem volt álmos, kiment a kertbe. A kis házban, ahol Eric és Edward lakott, égett a villany. Az ajtóhoz ment, és bekopogott. Amikor senki nem felelt a kopogásra, benyitott és belépett.

Az elegáns nappalit szinte betöltötte a hatalmas márványkandalló, drága bútorok álltak benne, és a legmodernebb audio- és videoberendezés. A polcokon sportversenyeken nyert serlegek. A szobában nem volt senki, a hálósobákba vezető ajtók csukva voltak.

Lybarger úgy gondolta, biztosan alszanak már, és épp el akart menni, amikor az egyik polcon meglátott egy nagy barna borítékot heverni. „Lybarger” – ez állt rajta. Úgy gondolta, csak neki szólhat, kinyitotta, és egy videokazettát talált benne. Kíváncsian visszavitte a dolgozószobájába, és betette a videomagnóba, hogy megnézze.

Saját magát látta, amint egy futball-labdát rugdos az unokaöccseivel. Aztán a politikai témájú előadását, amit gondosan gyakorolt a beszédterápia-tanárával, aki a zürichi egyetem drámaprofesszora volt. Azután pedig megdöbbenő képek következtek – róla és Joannáról az ágyban, közben Von Holden végig ott állt a sarokban, anyaszült meztelenül.

Joannát mindig is a barátjának tekintette. Sőt, mintha a húga vagy a lánya lett volna. Undorral töltötte el, amit látott. Hogy történhetett ez? Egyáltalán nem emlékezett semmire. Érezte, hogy itt valami szörnyű titok lappang.

A kérdés az, hogy vajon Joanna tud-e róla. Valami beteges játékot folytatnak Von Holdennel? Dühösen és döbbenten azonnal Joanna szobájába rohant, felébresztette legmélyebb álmából, és követelte, hogy azonnal jöjjön vele, és nézze meg a kazettát.

Joanna zavartan és értetlenül követte. Miután végignézte a kazettát, éppolyan döbbenet és zaklatott lett, mint Lybarger. Az a szörnyű lidércnyomás tehát egy-két nappal ezelőtt nem álom volt!

Amikor vége lett a szalagnak, Joanna kikapcsolta a videomagnót, és szembefordult Lybargerrel. Lybarger sápadt volt és reszketett, éppúgy, mint Joanna.

– Ugye, nem tudta? Nem tudta, hogy mi történik? – kérdezte Joanna.

– Maga sem?

– Nem. Mr. Lybarger. Persze hogy nem.

Hirtelen kopogtak az ajtón. Azonnal kinyílt, és belépett Frieda Vossler, az Anlegeplatz biztonsági szolgálatának egyik tagja.

Salettl és Springer pár perc múlva érkezett meg, és ott találták Lybargert, aki az asztalt csapkodta dühében a kazettával, és ordítva követelt magyarázatot Vosskertől.

Salettl nyugodtan kivette a kezéből a kazettát, és figyelmeztette, hogy ha nem vigyáz, újabb szélütés érheti. Joannát a biztonságiakra hagyta, és visszakísérte Lybargert a szobájába, megmérte a vérnyomását, ágyba fektette, erős nyugtatót adott be neki és egy enyhe tudattágító hatású szert. Ettől aludni fog jó ideig, és kavargó, tarka álmokat lát majd. Salettl azt remélte, ha felébred, nem fogja tudni, hogy a kazetta-dolgot álmodta-e.

Joannát már nehezebb volt megnyugtatni. Salettl fontolgatta, hogy azonnal felmond neki, és az első géppel hazaküldi Amerikába. De aztán rájött, hogy a hiánya még több gondot okozhatna, mint a jelenléte. Lybarger hozzá van szokva, szüksége van rá. Joanna nagyon jó eredményeket ért el vele, Lybarger már tud bot nélkül járni, és isten tudja, hogy reagálna, ha Joanna elmenne. Nem, gondolta Salettl, szó sem lehet róla, hogy elküldjék Joannát. Feltétlenül el kell kísérnie Lybargert Berlinbe, és vele kell maradnia, míg túl nem lesz a beszédén. Végül udvariasan rávette, hogy fekdjön le, és megígérte, hogy másnap mindent meg fognak magyarázni neki.

Joanna rémült volt, dühös és felháborodott, de végül megadta magát.

– Csak azt mondja meg, ki tudott róla Pascalon kívül? Ki csinálta a felvételt?

– Nem tudom, Joanna. Én nem is láttam, fogalmam sincs, mi ez az egész. Ezért kérem, hogy legyen türelemmel holnap reggelig.

– Jól van – mondta Joanna. Salettl kiment, Joanna pedig gondosan bezárta utána az ajtót.

Salettl az ajtó elé állította Frieda Vosskert, és azt az utasítást adta, hogy az engedélye nélkül senki nem léphet se ki, se be.

Öt perc múlva már az íróasztalánál ült. Közben már csütörtök reggel lett. Alig harminchat óra múlva Lybarger Berlinben lesz, a Charlottenburg kastélyban. Nem számítottak rá, hogy ilyen közel a célhoz bármi probléma adódhat. Felvette a telefont, és Uta Bauert hívta Berlinben. Azt hitte, fel fogja ébresztteni, de kiderült, hogy már a dolgozószobájában van.

– *Guten Morgen* – Uta hangja friss volt és éber. Hajnali négykor már dolgozott.

– Úgy gondoltam, jobb ha értesítem róla, hogy egy kis baj történt.

Osborn órája hajnali fél háromot mutatott. Október 13., csütörtök.

Látta, hogy a sötétben mellette ülő Clarkson a Beechcraft Bárón gép piros és zöld fényekkel villogó műszerfalát figyeli. Mögöttük McVey és Noble el-elszundítottak, és sokkal inkább úgy festettek, mint két nagypapa, és nem mint veterán nyomozók. Alattuk az Északi-tenger vize csillogott a halvány félhold fényében, a dagály épp kezdett felkúszni a holland partokra.

Kis idő múlva erősen jobbra húzódtak, és beléptek Hollandia légterébe. Az Ijsselmeer sötét víztükre fölött repültek, majd tovább kelet felé, zöldellő, dús szántóföldek fölött, Németország irányába.

Osborn maga is elszunyókálhatott, mert amikor magához tért, a horizon ton már pirkadt, és a gép lefelé ereszkedett a vékony felhőrétegen keresztül. Közvetlenül alattuk az Elba sima és sötét szalagja kanyargott.

Még lejjebb ereszkedtek, és harminc kilométeren át követték a folyó vonalát, míg a távolban fel nem tűntek egy Havelberg nevű városka fényei.

McVey és Noble már ébren voltak, figyelték, ahogy Clarkson élesen baloldalra dönti a gépet. Tett egy kanyart, és lassan, szinte hangtalanul ereszkedni kezdett a még mindig sötétbe burkolózó táj felett. A földön egy jelzőfény villant kétszer, aztán kialudt.

McVey szállt ki elsőnek a gépből, és alig tette a lábát az Elba-part harmatos fűvére, mikor egy dörgő hang harsant fel:

– McVey! – majd hangos nevetés, és egy hatalmas, mackós figura átölelte.

Manfred Remmer a Bundeskriminalamt, a német szövetségi rendőrség hadnagya volt, százkilencven centi és száztizenöt kiló. Harminchét éves volt, McVeyt tizenkét éve ismerte. Fiatal nyomozó korában egy nemzetközi csereakció keretében a Los Angeles-i rendőrségnél volt gyakorlaton.

Három hétre volt beosztva a gyilkossági csoporthoz, McVey keze alá. Ez idő alatt Remmer részt vett hat bírósági tárgyaláson, kilenc boncoláson, hét letartóztatásban, és huszonkét kihallgatáson. Hetente hat napot, naponta tizenöt órát dolgozott. A szállodai szobája helyett McVey irodájában aludt egy tábori ágyon, hogy ha bármi történne, azonnal ott legyen. McVey és ő állandóan együtt voltak, letartóztattak öt veszélyes kábítószer-kereskedőt, akiknek számos gyilkosság száradt a lelkén, és elfogtak egy sorozatgyilkost, aki nyolc fiatal lányt ölt meg.

– McVey, annyira örülök, hogy látom. Nagyon örültem, amikor meghallottam, hogy idejön – mondta Remmer, miközben az ezüstszínű Mercedes-szel kihajtott a mezőről egy földútra. – Sikerült előásnom egyet-mást az Interpolos fickókról, Klassról és Halderről. Nem volt könnyű. Gondoltam, jobb ha személyesen mondom el, és nem telefonon. Előtte beszélhetek? – Remmer a vállán keresztül egy pillantást vetett Osbornra, aki hátul ült McVey mellett.

– Persze, nyugodtan – mondta McVey, és összekacsintott Osbornnal. Nem volt értelme tovább titkolózni előtte.

– Hugo Klass 1937-ben született Münchenben. A háború után az anyjával Mexikóvárosban élt Később Brazíliába költöztek, először Rio de Janeiróba, majd Sao Paulóba. – Remmer nagy zötykölődéssel áthajtott egy kis öntözőárkon, és ráfordult az országútra. Előttük már egészen kivilágosodott az ég alja, és halványan kirajzolódtak Havelber barokkos körvonalai.

– 1958-ban visszatért Németországba, a német légierőnél szolgált, majd a hírszerzésnél, ahol kiváló ujjlenyomat-szakértő lett belőle. Ezután az...

Noble előrehajolt és közbevágott.

– Az Interpolhoz került. Ennyit mi is megtudtunk az angol hírszerzéstől.

– Nagyszerű – mosolygott Remmer. – Akkor biztos a többit is tudják.

– Miféle többit? Csak ennyit tudtunk kideríteni.

– A családja történetéről semmit?

Noble hátradőlt.

– Sajnos nem – mondta szárazon.

– Na, nyögie már ki, mit tud – McVey feltette napszemüvegét, a felkelő nap pont a szemébe világított.

– Klass nem az igazi neve. Haussmannak hívják. A háború alatt az apja, Erich Haussmann az SS-ben szolgált. Az azonosítási száma 337795 volt. Az SD-nek, a náci párt belső biztonsági szolgálatának is tagja volt. Két hónappal a háború vége előtt Haussmann eltűnt. A felesége, Bertha Haussmann visszavette a lánykori nevét, a Klasst. Egy fillér nélkül hagyta el a fiával Németországot 1946-ban, és Mexikóvárosba mentek. Ennek ellenére egy villában éltek, szakácsnővel, szobalánnyal, akiket magukkal vittek, amikor később Brazíliába költöztek.

– Gondolja, hogy exnációk támogatták őket a háború után?

– Könnyen lehet, de nem tudjuk bizonyítani. Haussmann felesége 1966-ban halt meg egy autóbalesetben, Riótól nem messze. Azt azonban biztosan tudjuk, hogy Erich Haussmann több mint hússzor meglátogatta őket, mialatt Brazíliában éltek.

– Azt mondta, a háború vége előtt eltűnt Németországból – hajolt előre megint Noble.

– És meg sem állt Dél-Amerikáig, méghozzá nem egyedül, vele volt Rudolf Halder apja és bátyja, azé a Halderé, aki most a bécsi Interpol-iroda vezetője. Aki segített Klassnak rekonstruálni Merriman ujjlenyomatát. – Remmer elővett egy csomag cigarettát a kesztyűtartóból, kirázott belőle egy szálal, és rágyújtott.

– Halder igazi neve Otto – folytatta, és beszívta a füstöt – Az apja és a bátyja is az SS-nél és az SD-nél volt, ugyanott, mint Klass apja. Halder és Klass pont egyidősek, ötvenöt évesek. Gyermekkoruk legfogékonyabb éveit nemcsak hogy a náci Németországban töltötték, hanem egyenesen náci fanatikusok

között nőttek fel. Tizenéves korukban Dél-Amerikában éltek, a neveltetésüket exnácik irányították és támogatták.

Noble McVeyre pillantott.

– Csak nem azt hiszi, hogy valami neonáci összeesküvéssel van dolgunk?

– Neonáci? Azokra a kopaszra nyírt kölykökre gondol, akik *Sieg heil*-t ordítanak, időnként összevernek egy-két bevándorlót vagy felgyújtják a menekülttáborokat? Akikről mindennap szó van a híradóban? Nem, ez csak a jéghegy csúcsa, és tulajdonképpen nem veszélyes. Az igazi veszély sokkal mélyebben rejlik. Itt nem az új nácikról van szó, hanem a régiekről! Akik meggyilkoltak hatmillió zsidót, és lerombolták egész Európát. A mag most is ott rejlik a mélyben, várja a kellő időt, hogy kicsírázzon. Ha az ember annyi időt tölt Németország utcáin, mint én, akkor pontosan tudja. Soha senki nem beszél róla, de ott van.

– Manfred – mondta McVey halkan. – Tudom, hogy nagyon a szíven viseli ezt a dolgot. Az előző generáció követte el a szörnyűségeket, de a bűntudat és a szegény a maguk vállát nyomja. Talán így is helyes. De ezek csak érzelmek, nem tények.

– Elsőkézből származó bizonyítékokkal és tényekkel valóban nem szolgálhatok, ebben igaza van.

– Na és mire jutott a Bundeskriminalamt és a Bundesnach... richts... izé, a német hírszerzés.

– Hogy ők találtak-e bármi bizonyítékot egy náci szervezkedésről, mely elég kiterjedt ahhoz, hogy komoly befolyása lehessen?

– Igen.

– A válasz ugyanaz. Nem, nincs bizonyítékunk. Legalábbis olyan, amiről én vagy a feletteseim tudnánk, bár a téma állandóan napirenden van. A kormány politikája az, hogy maradjunk *je wachsam*. Vagyis mindig éberek.

McVey egy pillanatig tanulmányozta Remmer arcát.

– És maga személyesen mit gondol? A körülmények megértek...

Remmer kicsit habozott, aztán bólintott.

– Soha senki nem fogja nyíltan kimondani. Ha bekövetkezik, senki nem fogja kiejteni a náci szót. De azért meg fogják kaparintani a hatalmat. Két-három év kell még, legfeljebb öt.

A kocsiban csend lett Osbornnak az járt az eszében, amit Vera mondott Francois Christian lemondásáról és az új Egyesült Európáról, és a nagynyaja szomorú emlékeiről a náci megszállással kapcsolatban, „úgy érzem, mintha ugyanaz az árnyék lebegne felettünk.” Olyan tisztán hallotta Vera hangját, mintha ott ülne mellette a kocsiban, hallotta benne a félelmet, amitől végigfutott a hideg a hátán.

Közben megérkeztek egy kisváros külső kerületébe. Osborn kibámult az ablakon. A reggeli nap már a háztetők fölé hágott. Az utcákat vörös és aranszínű lehullott levelek borították. Iskolásgyerekek álldogáltak az utca-

sarkon, egy idős pár sétált a járdán, a nő bottal, és büszkén karolt a férjébe. Egy kereszteződésnél egy rendőr vitázott valamin egy teherautósofőrrel, a boltok épp nyitottak.

Nehéz lett volna megmondani, mekkora lehet a város. Talán két-háromezer lakosú. Hány hasonló város ébredszik most Németország-szerte? Sokszáz, sokezer? Városok és falvak, ahol az emberek élik mindennapi életüket, valahol a születés és a halál között. Lehetséges lenne, hogy bármelyikük is arra vágya a szíve mélyén, hogy újra katonák meneteljenek az utcákon horogkeresztes karszalaggal, hogy a hazája ismét a csizmatalpak csattogásától visszhangozzék?

Nem, ez elképzelhetetlen. Az a szörnyűség fél évszázada történt. A Harmadik Birodalom halott. Lehet, hogy a világ többi népe úgy véli, soha nem szabad elfelejteni, ami történt, de biztos volt benne, hogy Németország igenis felejteni akar. Remmer biztosan téved.

– És tudok mondani még egy nevet – törte meg a csendet Remmer. – Tudjuk, hogy ki helyezte el Klasst és Haldert az Interpolnál. Az Interpol jelenlegi személyzeti főnöke, aki régebben a párizsi prefektúrán dolgozott.

– Cadoux? Nem, az lehetetlen! Hosszú évek óta ismerem! – Noble teljesen meg volt döbbenve.

– Pedig ő volt – Remmer újabb cigarettára gyújtott.

– Cadoux.

87

Reggel háromnegyed hatkor Scholl a berlini Grand Hotel legfelső emeletén található lakosztályának dolgozószobájában, az ablaknál állt, és nézte, ahogy a nap felkel a város felett. Egy szürke angóramacskát tartott a karjában, és szórakozottan cirógatta.

A háta mögött Von Holden épp telefonon beszélt Salettl-lel. Az ajtó túloldalán, a másik szobában a titkárnője ült. Hallotta, hogy sorra érkeznek a nemzetközi hívások, de egyiket sem fogadta.

Odakinn az erkélyen Viktor Sevcsenko cigarettázott, elnézte az egykori Kelet-Berlint, és várta, milyen utasításokat fog kapni. Sevcsenko harminckét éves volt, kemény, izmos testfelépítésű, mint egy birkózó. Akárcsak Bernhard Oven, ő is a szovjet hadseregből került a Stasihoz, majd a német egyesítés után tagja lett a Szervezetnek, sőt, a berlini szektor főnöke.

– *Nein* – mondta Von Holden élesen a telefonba, mire Scholl hátrafordult.

– Nem, erre semmi szükség – mondta Von Holden, és a fejét rázta.

Scholl visszafordult az ablakhoz, és tovább simogatta a macskát. Ami érdekelte, az már a telefonbeszélgetés legelején kiderült. Elton Lybarger jól van, a szobájában pihen, és a tervezett időpontban meg fog érkezni Berlinbe.

Másfél nap múlva egész Németország legbefolyásosabb polgárai össze fognak gyűlni a Charlottenburgban, hogy köszöntsék. Valamivel kilenc óra után kitáruul majd az ebédlő ajtaja, a terem elcsendesedik, és belép Lybarger. Elegánsan, bot nélkül végigsétál a termen, felmegy az emelvényre vezető lépcsőkön, és szembefordul a hangosan ünneplő tömeggel, mint egy uralkodó. Aztán felemeli a kezét, csendre inti őket, és megtartja élete legfontosabb beszédét.

Schollt az zökkentette ki az álmodozásból, hogy Von Holden lerakta a kagylót. Egy fotelba ejtette a macskát, és leült az íróasztalhoz.

– Lybarger véletlenül megtalálta a videokazettát, és megmutatta Joannának is – mondta Von Holden. – De ma reggel már alig emlékszik rá. A lánnyal viszont van egy kis baj. De Salettl majd elintézi.

– Azt akarta, hogy te menj oda elsimítani a dolgot? Ezen vitatkoztatok?

– Igen, de én úgy gondolom, nincs rá szükség, hogy odamenjek.

– Pascal, dr. Salettl-nak igaza van. Ha a lány továbbra is akadékoskodik, az rossz hatással lehet Lybargerre is, amit a legkevésbé sem szeretnénk. Salettl talán meg tudja nyugtatni, de semmi esetre sem annyira, mint te. Ha az érzelmeire próbálunk apellálni, az sokkal eredményesebb lesz.

– Lehet, de én úgy érzem, itt van a helyem, Berlinben. – Von Holden határozottan nézett Schollra. – A múltkor aggódott amiatt, hogy a rendszer talán nem működik olyan hatékonyan, mint ahogy kellene. Ez részben igaz. Mindenesetre a londoni szektor megtalálta Lebrunt, a sebesült francia nyomozót, akit elszállítottak Franciaországból. A londoni Westminster kórházban van. Éjjel-nappal őrzí a londoni rendőrség. A londoni szektor a párizsiakkal együttműködve lenyomozott egy telefonhívást: Osborn, az amerikai orvos egy vidéki házat hívott Nancy környékén. Vera Monneray ott tartózkodik, a francia titkosszolgálat őrizete alatt – Scholl mozdulatlanul ült, a kezét összekulcsolva az íróasztalon nyugtatta.

– Osbornhoz és McVeyhez csatlakozott a Metropolitan különleges ügyosztályának nyomozója – folytatta Von Holden. – Noble a neve. Hajnalban egy magánrepülőgéppel megérkeztek Havelbergbe, ahol a Bundeskriminalamt egy felügyelője, Remmer várta őket. Feltételezésünk szerint csak ide jöhettek, Berlinbe.

Von Holden felállt, egy kis szekrényhez lépett, egy poharat megtöltött ásványvízzel, és folytatta.

– Nem a legjobb hír, de legalább még idejében megtudtuk. A probléma az, hogy egyáltalán nem lett volna szabad eljutniuk idáig. Ez már valóban a rendszer működési hibája. Bernhard Oven le kellett volna, hogy lője őket Párizsban. Ehelyett őt lőtte le McVey. Ezután meg kellett volna halniuk a

párizsi szektor által megrendezett vonatszerencsétlenségben, de ez sem sikerült. Most pedig itt vannak, másfél nappal azelőtt, hogy Lybarger elmondja a beszédét.

Von Holden kiitta a vizet, és letette a poharat.

– Ha Zürichben vagyok, akkor nem tudom megoldani ezt a problémát.

Scholl hátradőlt a karosszékeben, és Von Holdent tanulmányozta. A macska közben a fotelből egy puha mozdulattal átugrott az ölébe.

– Pascal, ha most elindulsz, estére akár vissza is jöhetsz.

Von Holden úgy meredt Schollra, mintha megőrült volna.

– De uram, ezek az emberek nagyon veszélyesek!

– Tudod, hogy miért jönnek Berlinbe, Pascal? Én megmondhatom: Albert Merriman miatt, ő beszélt nekik rólam. Amikor 1964-ben Palm Springsbe mentem, találkoztam egy kilencvenéves emberrel. Fiatalkorában, a múlt század hetvenes éveiben indián harcos volt. Azt mesélte, hogy az indiánok megölték azokat a fiatal harcosokat, akik képesek voltak a nyomukra bukkanni, mert tudták, hogy ha felnőnek, veszélyes vetélytársak lehetnek.

– Mit akar ezzel mondani, Herr Scholl?

– Csak azt, hogy erre gondolnom kellett volna annak idején, amikor felbéreltem Albert Merrimant. Nemrég átnéztem a magánjellegű irataimat tartalmazó dossziékat. Az egyik ember, akit Merriman a megbízásomból meggyilkolt, orvosi műszereket tervezett Osbornnak hívták. Ha nem tévedek, Paul Osborn a fia lehet.

Scholl a karjában a macskával felállt, kinyitotta az erkélyajtót, és kiment.

– Hagyjon minket magunkra – szólta oda Sevcsenkónak, és kilépett a napfényre.

– Nem Lybarger miatt jönnek Berlinbe, vagy mintha bármi sejtelmük lenne arról, hogy mi fog történni a Charlottenburgban. Miattam jönnek. Ha a rendőrségnek lenne valami közvetlen bizonyíték a kezében arról, hogy közöm volt Merrimanhez, akkor már léptek volna. De nem tudhatnak többet, csak azt, amit Osbornnak mondott el Merriman, aki mostmár halott. Tehát nem tehetnek ellenem semmit, és ha mégis próbálkoznak, egy jó ügyvéd könnyűszerrel kivédheti. Osborn már más eset, ebben egyetértünk. Ő az apja miatt jön ide. Nem áll szövetségben a rendőrséggel, feltételezem, csak arra használja őket, hogy rajtuk keresztül a nyomomra akadjon. És ha megtalált, nem fog visszariadni a kockázatoktól. Attól tartok, ez már veszélyeztetheti a terveinket. – Scholl szembefordult Von Holdennel, aki a napfényben jól látta, milyen mély árkokat vésett az arcára az idő.

– Nyilván komoly biztonsági intézkedéseket tettek. Találd meg őket, tartsd rajtuk a szemed, előbb-utóbb biztos megpróbálnak kapcsolatba lépni velem. Akkor jön el a mi időnk a cselekvésre. Majd te és Viktor megteszitek, amit szükséges. Addig nyugodtan visszamehetsz Zürichbe.

– Attól tartok, alábecsüli őket, uram.

Scholl eddig nyugodt és higgadt volt, de most elvörösödött az arca.

– Azt hiszed, én örülök, hogy még mindig életben vannak, vagy hogy Joannával annyi bajunk van? Ezekről a dolgokról neked kellett volna gondoskodni. – A macska ijedten szabadulni próbált Scholl karjából, de ő szorosan tartotta, és gépiesen tovább simogatta.

– És nem elég, hogy ennyi hibát követtél el, még ellent is mondasz. Neked talán van jobb ötleted, hogy hogyan bánjunk el velük?

Scholl keményen nézett Von Holden szemébe. Úgy érezte, ellene fordult legkedvesebb pártfogoltja. Von Holden jól tudta, hogy a számára ez nem egyszerűen csalódás, hanem egyenesen árulásnak tekinti. Scholl annak idején keményen megküzdött Dortmunddal, Salettl-lel és Uta Baurral, hogy egyezzenek bele, amikor kinevezte biztonsági főnöknek, és bejuttatta a Szervezet legbelsőbb köreibe. Azzal győzte meg őket, hogy ők már öregek, a jövő nem az ő kezükben van. A legnagyobb birodalmak is ezért omlottak össze a történelem során, mert nem volt egyértelmű, ki vegye át a hatalmat Idővel majd a fiatalok lépnek az ő helyükbe, Peiperék, Hans Dabritz, Henryk Steiner, vagy akár Gertrúd Bierman. De ez az idő még nem jött el. Scholl ismerte Von Holdent gyerekkora óta, és Von Holden már számtalanszor bizonyosságot tett tehetségéről és hűségéről.

– Sajnálom, uram, hogy csalódást okoztam – mondta halkán Von Holden.

– Pascal. – Scholl most már lecsillapodott – Tudod, hogy olyan vagy nekem, mintha a fiam lennél. De most nem beszélhetek úgy veled, mint a fiammal. Te vagy a biztonsági főnök, és teljes mértékben te vagy felelős az akció lebonyolításáért.

Scholl hirtelen megragadta a macskát a nyakánál, és kinyújtott karral kilógatta az erkély korlátján a húsz méteres mélység fölé. Az állat rémülten nyávogott és kapálózott, minden körmével igyekezett kapaszkodni Scholl kezébe.

– Pascal, soha nem vonhatod kétségbe a parancsaimat.

A macska egyik mancsával hosszú, véres csíkot karmolt Scholl kezére.

– Soha. Megértetted? – Scholl nem törődött a macskával és a karmolással, pedig már a csuklóján folyt a vér. A tekintetét le nem vette Von Holdenről.

– Igen, uram. Értem.

Scholl még egy hosszú percig nézte.

– Köszönöm, Pascal.

Azzal szétnyitotta a markát, és a macska lezuhant, mint egy darab kő.

– Ha eljön az idő, légy udvarias a doktor úrral, őt öld meg először.

Von Holden Scholl kezére nézett, majd megint az arcába.

– Igen, uram.

Aztán mintha valami ősi rituálét adnának elő, Scholl odanyújtotta a kezét, Von Holden letérdelt elé, és megfogta. Lassan a szájához emelte, és megcsókolta a vérző kezét Scholl összerázkódott, és elhúzta.

Von Holden fölállt, megfordult, és bement a szobába.

88

London, reggel háromnegyed 8.

Millie Whitehead, Lebrun kedvenc ápolónője, épp befejezte a mosdatását egy szivaccsal, és a párnáit rázogatta fel, amikor besétált Cadoux, egyenruhában.

– Így könnyebb átjutni a repülőtérén az útlelvizsgálatnál – magyarázta széles mosollyal.

Lebrun kezét nyújtott régi barátjának. Még mindig oxigéncsővek álltak ki az orrából, ami miatt nehezebb esett a beszéd. Cadoux odahúzott egy széket, és leült az ágy mellé.

– Hogy van, öreg barátom? Jól bánnak magával?

Az elkövetkező tíz percben Cadoux a régi szép időről beszélt. Eközben Lebrun jobb mutatóujja a 25-ös automata ravaszán nyugodott, mely a paplan alatt rejtőzött, Cadoux mellkasára irányítva. McVey ugyanis figyelmeztette, hogy bármilyen régi barátja is Cadoux, nagyon úgy néz ki, hogy együttműködik a Szervezettel. Sőt, igen valószínű, hogy ő áll az Interpolon belül zajló kétes ügyek mögött, és ő rendelte el Lebrun öccsének megölését, és a Lebrun elleni merényletet is. Ha pedig ez igaz, akkor csak egyvalamiért jöhetett ide hogy megölje.

De minél többet beszélgettek, minél barátságosabb lett a hangulat, Lebrun annál inkább úgy érezte, McVey mégiscsak tévedhetett. Egyébként is, hogy merészelne itt próbálkozni bármivel, amikor a nap huszonnégy órájában fegyveres rendőrök őrzik? Most is itt állnak az ajtó előtt, ami ráadásul nyitva van.

– Bocsásson meg, muszáj rágyújtanom, de tudom, hogy itt nem szabad – Cadoux fogta a sapkáját, felállt, és elindult az ajtó felé. – Kimegyek a folyosóra, pár perc múlva visszajövök.

Cadoux kiment, Lebrun kicsit elengedte magát. Egészen biztos, hogy McVey tévedett. Egy perccel később belépett az egyik rendőr.

– Minden rendben van?

– Igen, köszönöm.

– Az ágyat jönnek áthúzni. – A rendőr félrelépett, és beengedett egy nagydarab ápolót, aki tiszta ágyneműt hozott.

– Jó napot – üdvözölte Lebrunt, és az ágyneműt letette a székre. A rendőr visszament a folyosóra.

– Ezt becsukom, hogy ne zavarjanak – mondta a férfi, és becsukta az ajtót.

Lebrun ösztönei azonnal veszélyt jeleztek.

– Miért csukja be az ajtót? – kiáltott fel. A férfi megfordult és elmosolyodott. Aztán hirtelen odanyúlt, és kitépte Lebrun orrából az oxigéncsőveket, egy párnát nyomott az arcába, és teljes súlyával rászorította.

Lebrun kétségbeesetten küzdött, jobb kezével az automata után tapogatózott, de a férfi ereje és a saját gyengesége eldöntötte a küzdelmet végül megtalálta a pisztolyt, és megpróbálta annyira felemelni, hogy a férfi gyomrába találjon, de belegabalyodott a lepedőbe, és a lövés a matracba fúródott. Lebrun felnyögött, és kétségbeesetten próbálta kiszabadítani a pisztolyt. A tüdeje égett levegő után. A következő pillanatban tisztán megértette, hogy meg fog halni: minden elsűrkiült körülötte, aztán még sötétebb szürke lett, végül fekete. Mintha még érezte volna, hogy valaki kiveszi a kezéből a pisztolyt aztán egy tompa puffanást hallott, és hirtelen valami ragyogó fényesség öntött el mindent.

Öt másodperccel később nyílt az ajtó. Az ápolónak öltözött férfi védekezően felkapta a pisztolyt és odafordult. Cadoux lépett be, megnyugtatóan felemelte a kezét és becsukta maga mögött az ajtót. Az ápoló megnyugodva leeresztette a pisztolyt, és Lebrun felé intett a fejével. Közben észrevette, hogy Cadoux a pisztolytáskájába nyúl, és előhúzza a fegyverét.

– Hé, mi az? – kiáltott fel. A hangját elnyomta a hatalmas dörrenés.

A rendőrök a folyosón még két lövést hallottak. Amikor berontottak, ott találták Cadoux-t, a lábánál a halott ápoló. Lebrun 25-öse a halott kezében.

– Ez az ember lelőtte Lebrun felügyelőt. – mondta Cadoux.

89

Brandenburg, Németország

– Miféle hely ez a Charlottenburg, ahol Scholl részt vesz azon a rendezvényen? – kérdezte McVey a hátsó ülésről előrehajolva Remmer felé. Útban voltak Berlin felé, épp megérkeztek a tizenötödik századi Brandenburg városkába. Egy széles sugárúton jártak, melyet pompásan sárguló őszi fák sora szegélyezett.

– Hogy miféle hely? – Remmer a visszapillantó tükörben McVeyre nézett. – A barokk építészet remekműve. Múzeum, mauzóleum, rengeteg műtárgy, melyek rendkívül kedvesek a németek szívének. Ez volt szinte minden porosz uralkodó nyári rezidenciája I. Frigyestől IV. Frigyes Vilmosig. Ha ott lakna a kancellár, akkor olyan lenne, mintha Amerikában összegyűrnánk a Fehér Házat és az összes nagy múzeumot.

Osborn kinézett az ablakon. A nap egyre magasabban állt az égbolton, sötétliláról ragyogó kékre festette a kis tavak vizét, melyek mellett elhajtottak. Teljesen megbénította, ami az utóbbi tíz napban történt. Ijesztő volt arra gondolni, hogy mi fog kiderülni Berlinben. Mintha valami hatalmas hullám sodorná magával, ami felett nem tud uralkodni, ugyanakkor mégis az a megnyugtató érzése volt, hogy idáig is azért jutott el, mert valami láthatatlan kéz irányította a lépteit, és bármi vár rá, bármilyen szörnyűség vagy veszély, annak is oka és célja lesz. Arra gondolt, vajon igaz-e ez a többiekre is. McVey, Noble, Remmer – vajon őket is ugyanaz az erő irányítja? Hogy lehetséges ez, mikor egy hete még egyiküket sem ismerte? Hagyta, hogy a gondolatai szeszélyesen ide-oda csapongjanak, elnézte az elsuhanó tájat, a hullámszó, itt-ott facsoportokkal megszakított és kis tavakkal tarkított szántóföldeket. Pár pillanatra egy fenyves zárta el a kilátást, de a fenyőfák gyorsan el is tűntek, és a távolban felbukkantak egy katedrális tornyocskái. Hirtelen ellenállhatatlan erővel rátört az érzés, hogy igen, azért vannak itt mindnyájan – McVey és Noble és Remmer és ő maga is – mert részei valami nagy tervnek, a sors bonyolult játszmányának, melyet ők maguk nem képesek felfogni és áttekinteni.

Nancy, France

A reggeli nap kibukkant a dombok mögül, és megvilágította a barna-fehér tanyaépületet, mely olyan volt, mintha egy Van Gogh-festményről lépett volna le.

A ház előtti verandán a titkosszolgálat két embere, Alain Cotrell és Jean Claude Dumas pihent, Dumas egyik kezében egy csésze kávé, a másikban egy kilencmilliméteres karabély. Pár száz méterrel lejjebb, a hosszú behajtóút közepetáján, a tanyaház és az országút között, Jacques Montand örködött egy fának támaszkodva, a vállán egy francia gyártmányú Famas géppisztoly. Egy nyüzsgő hangyabolyt figyelt a fa tövében.

Vera a házban, a hálósobában ült az antik tükrös öltözőkódóasztalnál, és olvasgatta az ötoldalas levelet, amit Paul Osbornnak írt. Próbálta elrendezni mindazt, ami a megismerkedésük óta történt velük. Nem értette, miért tette le olyan hirtelen a múltkor Paul a telefont. Először arra gondolt, a vonallal van valami baj, és majd visszahívja, hogy folytassák a beszélgetést. De nem hívta, és ahogy teltek-múltak az órák, Vera egyre inkább érezte, hogy valami történ-

hetett. Inkább bele sem gondolt hogy mi. Az éjszaka hátralevő részét magára erőltetett, sztoikus nyugalomban töltötte, két orvosi folyóirat olvasgatásával, amiket Párizsból hozott magával.

Hajnakra úgy döntött, hogy mindenképpen beszélnie kell Paullal. Ha másképp nem, hát levélben.

Miután végigolvasta a levelet, nevetésben tört ki. A szívből jövőnek szánt szerelmes levél kanyargós, hosszú lére eresztett, álfilozofikus értekezésnek sikerült az élet értelméről, mint egy lányiskolái fogalmazvány. Mosolyogva széttépte a levelet, és a papírkosárba dobta. Ekkor észrevette, hogy a behajtóúton egy autó közeledik a ház elé.

Ahogy közelebb ért, ki tudta venni, hogy egy fekete Peugeot az, a tetején kék fény villog. Amikor az út feléhez ért, Montand, az ör, felemelt karral elállta az útját. A kocsi megállt, és Montand odasétált az ablakhoz. Egy perc múlva az adóvevőjén mondott valamit, megvárta a választ, aztán bólintott, és továbbbengedte a kocsit.

Alain Cotrell elé ment, hogy fogadja, és mint Montand, ő is megállította a kocsit Jean Claude Dumas mögötte jött, a puskája a vállán lógott.

– *Oui, madame?* – mondta Alain, amikor a kocsi ablaka legördült, és egy sötéthajú, feltűnően csinos nő nézett ki rajta.

– A nevem Avril Rocard – mondta, és felmutatta az igazolványát. – A párizsi prefektúrától jöttem. Párizsba kell vinnem *Mademoiselle* Monnerayt, McVey felügyelő kérésére. *Mademoiselle* Monneray tudni fogja, kiről van szó. – Elővett egy hivatalos parancsot, a francia kormány papírján. – Cadoux kapitány parancsa az Interpoltól. A miniszterelnök, Francois Christian nevében.

Cotrell átvette a papírt, megnézte, aztán visszaadta. Közben Jean Claude Dumas megkerülte a kocsit, és benézett a másik oldalra is. Üres volt.

– Egy pillanat – mondta Cotrell. Hátralépett, elővette a rádióját, és elsétált Dumas visszament a vezetőülés oldalára.

Avril a visszapillantó-tükörben látta, hogy Montand a kocsi mögött áll, harminc méterrel lejjebb az úton.

Cotrell egy perc múlva visszaindult a kocsi felé. Az egész testtartásán látszott, hogy megváltozott a viselkedése, Avril látta, hogy az egyik kezével a zsebe felé nyúl.

– Rágyújthatok? – kérdezte Avril Dumas-ra pillantva.

– *Oui* – bólintott Dumas, és figyelte, ahogy Avril jobb kezével benyúl a táskájába. A bal kezére azonban nem figyelt, ezért teljes meglepetésként érte, amikor előrántotta a pisztolyát. Két halk pukkanás, és Dumas hátrazuhan, neki a közeledő Cotrellnek. Cotrell elvesztette az egyensúlyát, közben meglátta a Berettát Avril kezében. A pisztoly megrándult Cotrell a nyakához kapott. A második lövés a szeme között találta el, és azonnal megölte.

Montand rohanva közeledett a kocsi felé, közben lövéseket adott le, de Avril gyorsabb volt. A első lövés Montand lábát érte, aki elesett. A földön

fetrengett, a fogát csikorgatta fájdalmában. Avril odasétált, lenézett rá, és lassan felemelte a pisztolyt. Pár pillanatig várt, aztán lőtt. Egyszer a bal szeme alá, egyszer a szívébe.

Aztán megigazgatta a kosztümkabátját, sarkon fordult, és elindult a ház felé.

90

Vera mindent látott a hálószoza ablakából. Azonnal a telefon után nyúlt, de nem volt vonal. Amikor Francois idehozta, kérte tőle, hogy adjon neki egy pisztolyt, hogy ha valami nagy baj történne, megvédhesse magát. Nem lehet semmi baj, mondta Francois. A titkosszolgálat legjobb emberei fogják őrizni. Vera hiába mondta, hogy már eddig is épp elég baj történt, Francois csak annyit mondott, hogy 400 kilométerre van Párizstól, legjobb és leghűségesebb embereinek védelme alatt, és ezzel lezárta a vitát.

És most ezek a legjobb és leghűségesebb emberek ott fekszenek holtan, és a nő, aki megölte őket, már majdnem beért a házba.

Avril Rocard átsétált a behajtóutat a háztól elválasztó fűvön, és a verandára lépett. Ezidáig helyesnek bizonyult a Szervezet minden értesülése. Hárman őrizték a házat. Figyelmeztették, hogy esetleg egy negyedik ember, akit nem vettek észre, bent lehet a házban. Az is lehet, hogy a második, aki beszélt valamit az adóvevőjén, jelezte a veszélyt. Vagyis nagyon gyorsan kell cselekednie.

Új tölténytárat csúsztatott a Berettába, bal kezével lenyomta a kilincset és óvatosan belökte az ajtót. A tölgyfaajtó félig kinyílt. Odabenn csend volt. Az egyetlen hang a háta mögül jött, odakinn újból csicseregni kezdtek a madarak, miután a fegyver dördüléseire ijedten elhallgattak.

– Vera – szólt be hangosan. – A nevem Avril Rocard. Rendőr vagyok. A telefonok nem működnek. Francois Christian küldött, hogy vigyem el innen. A titkosszolgálat emberei, akik vigyáztak magára, gonosztevők voltak, akik beépültek a francia titkosszolgálatba.

Csend.

– Vera, van valaki magával? Azért nem mer megszólalni?

Avril lassan kitarta az ajtót és belépett Balra egy hosszú pad, mögötte üres fal. Az ajtó egyenesen a nappaliba nyílt. A szoba túlsó végéből egy homályba vesző folyosó indult.

– Vera?

Semmi válasz.

Vera egyedül állt, a ház hátsó kijáratánál. Első gondolata az volt, hogy itt kimenekül, de aztán rájött, hogy arra nincs semmi, csak a rét és egy kis kacsausztató, és így csak kitűnő célpontot nyújtana.

– Vera – szólalt meg megint Avril. Vera hallotta, ahogy a léptei alatt nyikorognak a padlódeszkák.

– Vera, ne féljen tőlem. Azért jöttem, hogy segítsek.

Vera mély levegőt vett. Tőle jobbra kis ablak nyílt, kinézett, azt remélve, hátha jön valaki, a titkosszolgálat egy újabb embere, a postás, akárki.

– Vera – Avril hangja már egészen közel volt. Vera kétségbeesetten nézett körül. Mégiscsak orvos, az a dolga, hogy életeket mentsen, és nem az, hogy öljön. De ha nincs más választása, ha csak így védheti meg magát, akkor meg fogja tenni. Gyorsan leszakította a függöny zsinórját az ablak mellől, és a kezében szorongatta.

– Vera, ha itt van valahol, kérem, jöjjön elő. Francois nagyon aggódik a biztonságaért.

Vera hegyezte a fülét Avril hangja egyre távolodott, mintha kifelé menne a házból. Vera kiengedte a levegőt és kicsit lazított. Ekkor teljesen váratlanul a kis ablak szilánkokra tört.

Avril kint megkerülte a házat, és az ablak előtt állt. Vera felsikoltott, az üvegszilánkok a nyakába és az arcába záporoztak. Avril keze jelent meg az ablakban, benne a pisztoly. Vera gondolkodás nélkül a csuklójára tekerte a zsinórt, és teljes erejéből megrántotta. A pisztoly kiesett Avril kezéből, és a felsőteste be-bukott az ablakon. A Beretta nagy csattanással Vera lába elé zuhant.

Avril keze és arca csupa vér volt az üvegszilánkoktól, vadul küzdött, hogy kiszabadítsa a kezét. De Vera csak annál jobban szorította. Hirtelen hangos roppanás hallatszott, és Avril hangosan felsikoltott, ahogy a vállá megrándult. Vera elengedte, ő pedig összecsukszott odakint az ablak előtt.

Vera kilépett a hátsó ajtón.

– Ki maga? – A pisztolyt a kezében tartotta, és a nőre szegezte, aki a földön feküdt. Megrándult karja esetenül kicsavarodva hevert alatta.

– Feleljen! Ki maga? Kinek dolgozik?

Avril nem válaszolt. Vera nagyon óvatosan közelebb lépett.

– Nyújtsa előre a kezét, hogy lássam – parancsolt rá.

Avril nem mozdult. Vera ekkor észrevette, hogy a nyakánál kárminvörös vér szivárog. Kicsit meglökte a lábával. Nem történt semmi.

Reszketve még közelebb lépett, a pisztolyt mindvégig rászegelte. Lehajolt, a vállánál megragadta, és a hátára fordította. Az álla alól vér csorgott a blúzára. A bal kezében valamit szorongatott. Vera letérdelt mellé, és szétnyitotta az ujjait, hogy megnézze, mi az. Rémülten hátrahőkölt, és felsikoltott. Egy borotva volt Abban az egy percben, amíg Vera odabenn felkapta a pisztolyt, és a hátsó ajtón kilépett Avril Rocard elvágta a saját torkát.

A szőke, bajor népviseletbe öltözött pincérnő Osbornra mosolygott, és letett elé egy kanna gőzölgő kávéját. Ahogy megérkeztek Berlinbe, azonnal a Waisenstrasséra hajtottak, a város egyik legrégebbi éttermébe. A tulajdonos, Gerd Epplemann, egy sovány, kopaszodó ember, fehér, kikeményített kötényben egy kisebb különterembe vezette őket ahol már várt rájuk Diedrich Honig.

Honignak fekete, hullámos haja volt, és ősz szálakkal tarkított, szépen nyírt körszakálla. Majdnem olyan magas volt, mint Remmer. A zakója ujjai túl rövid volt, amitől csak még magasabbnak tűnt. Hajlott tartása, és ahogy a fejét lógatta, határozottan emlékeztetett Abraham Lincolnra.

– Szeretném, ha meggondolnák, milyen kockázatot vállalnak, Herr McVey, Herr Noble – mondta, le nem véve róluk a szemét. – Erwin Scholl a nyugati világ egyik legbefolyásosabb embere. Ha hozzányúlunk, olyasmivel találhatják szembe magukat, ami nagyon kínos lehet maguknak is, és a rendőrségnek is. Egészen addig, hogy esetleg kirúgják vagy lemondásra kényszerítik magukat. És ez még nem is minden, egy horda jogász beperelné magukat olyan törvények megsértéséért, amikről még csak nem is hallottak. Tönkre fogják tenni magukat, rámegegy mindenük, a lakásuk, a kocsijuk, örülhetnek, ha a nyugdíjuk megmarad. Az ilyen emberek bármit megtehetnek.

Honig leült egy hosszú asztalhoz, és töltött magának a gőzölgő kávéból. A berlini rendőrség immár visszavonult rendőrfőnöke volt, és a német üzleti világ leggazdagabb és legbefolyásosabb emberei keresték a kegyét. A hidegháború évei alatt ugyanis mit sem csökkent a nemzetközi terrorizmus elszántasága. Ennek eredményeképp a vezető európai üzletemberek, pénzemberek, gyárosok és családjuk védelme egyre fontosabb lett, és Berlinben Honig látta el ezt a feladatot.

– Hálás vagyok, hogy így aggódik értünk, Herr Honig – mondta gúnyosan McVey. – Engem sokszor megfenyegettek már, de eddig még mindig túléltem. Azt hiszem, ugyanezt elmondhatjuk Noble és Remmer felügyelőkről is. Úgyhogy ezt hagyjuk, és térjünk rá arra, amiért itt vagyunk. Gyilkosságokról van szó. Egy gyilkosságsorozatról, mely harminc évvel ezelőtt kezdődött, és mind a mai napig folytatódik. A legutóbbi eset New Yorkban történt, huszonnégy órája. Az áldozat egy Benny Grossman nevű nyomozó. Jó barátom volt – McVey hangjából csak úgy sütött a keserőség. – Már jó ideje nyomozunk,

és az utóbbi egy-két napban végre kezd valami sejtésünk lenni, hogy ki áll a háttérben. Minél mélyebbre ásunk, annál gyakrabban bukkan fel Erwin Scholl neve. Bérgyilkosságokra adott megbízást, Herr Honig. Ami az egyik leg súlyosabb büntettnek számít mindenhol a világon. Beszélni akarok vele.

Honig habozott.

– Nem tudom, hogy ez lehetséges-e, felügyelő úr. Maga amerikai, Németországban nincsen hivatalos jogköre. És hacsak nincs egyértelmű bizonyíték arról, hogy Scholl itt követett el valamit, addig...

McVey nem vett tudomást az ellenvetésekről.

– Az eljárás a következő. Remmer felügyelő szerez egy letartóztatási parancsot, majd Schollt a német szövetségi rendőrség kiadja az Egyesült Államoknak. A vád gyilkosságra való felbujtás. Az amerikai nagykövetet majd mi tájékoztatjuk.

– Egy letartóztatási parancs nem jelent semmit egy olyan emberrel szemben, mint Scholl – mondta halkán Honig. – Az ügyvédei megeszik reggelire.

– Tudom – mondta McVey. – Akkor is meg akarom próbálni.

Honig kinyújtotta a kezét maga előtt az asztalon, és vállat vont.

– Uraim, én megteszem, ami tőlem telik.

McVey felé hajolt.

– Ha nem tudja megcsinálni, mondja meg most, és akkor keresek valakit, aki megteszi. Még ma el kell intézni.

92

Holden nyolc előtt tíz perccel távozott Scholl lakosztályából. 10 óra 20-kor a kis magánrepülőgép már a zürichi Kloten repülőtér felé közeledett.

11 előtt 8 perccel érkezett meg a limuzinnal az Anlegeplatzra, 11-kor halkán bekopogott Joanna szobájának ajtaján. Joannát meg kell nyugtatni, kerüljön bármibe. Von Holden egy bernáthegyi-kölyköt tartott a karjában.

– Joanna – szólta be, miután nem jött válasz a kopogásra. – Én vagyok az, Pascal. Tudom, hogy fel vagy zaklatva, de beszélnem kell veled.

– Nincs semmi mondanivalóm, se neked, se másnak – csattant fel Joanna hangja a csukott ajtón keresztül.

– Kérlek...

– Nem! A fenébe is, hagyjál békén!

Von Holden lenyomta a kilincset.

– Bezárta – mondta az ajtó előtt strázsáló őr, Frieda Vossler.

– Köszönöm, maga elmehet – mondta Von Holden.

– Azt a parancsot kaptam, hogy...

– Elmehet.

– Igenis, Herr Von Holden. – Frieda Vossler a zsebébe csúsztatta az adóvevőjét, éles pillantást vetett rá, és elment. Ha férfi lett volna, és a Specnacban vannak, ezért az egyetlen pillantásért megöli. A kutyakölyök kapálózni és nyüsztíteni kezdett a karjában, úgyhogy visszafordult az ajtóhoz.

– Joanna – mondta gyengéd hangon. – Hoztam neked valamit Henry helyett.

– Valami történt Henryvel? – Az ajtó hirtelen kitárult, ott állt Joanna, mezítláb, farmerban és pólóban. Megrémisztette a gondolat, hogy valami baj történhetett a kutyájával. Aztán meglátta a kölyköt.

Öt perc múlva már Von Holden lecsókolta a könnyeket az arcáról, és a padlón ülve játszott az öthetes kiskutyával. Von Holden elmagyarázta, hogy amit a videon látott, az csak egy orvosi kísérlet volt, ami ellen ő maga a leghevesebben tiltakozott, de Lybarger vállalatának igazgatótanácsa ragaszkodott hozzá, mindenképpen bizonyítékot akartak, hogy képes lesz irányítani egy ötvenmilliárd dolláros multinacionális céget. Attól féltek, újabb szélütés vagy szívroham érheti, és egyértelmű bizonyítékot akartak a testi erejéről.

Salettl megparancsolta, hogy mindkettőjüknek adjanak be egy erős nyugtatót. A kísérlet megtörtént, videofelvétel készült róla, amit bemutattak az igazgatótanácsnak. Az egyetlen kazettát azóta megsemmisítették. Nem volt ott senki más, a kamerák automatikus távirányításúak voltak.

– Joanna, nekik ez csak üzlet semmi más. Én minden örömmel tiltakoztam. De így legalább én voltam ott, és nem egy idegen. Annyira sajnálom...

– Joanna szeme könnyes lett. – Csak még egy napot maradj, Joanna, kérlek, Mr. Lybarger kedvéért Csak még az utazás Berlinbe, aztán már indulhatsz is haza.

Von Holden Joanna mellett ült a földön, és a hátára hengeredett kutyakölyök hasát vakargatta.

– Ha most azonnal el akarsz utazni, azt is megértem, és már itt is lesz a kocsí, hogy a repülőtérre vigyen. Majd szerzünk valakit Mr. Lybarger mellé, és ahogy tudunk, túlesünk a holnapi rendezvényen.

Joanna nem tudta eldönteni, hogy mit tegyen. Dühös volt és felháborodott amiatt, amit tettek vele, de tudta, hogy Elton Lybarger éppúgy áldozat, mint ő maga, és még mindig nagyon a szívéen viselte a sorsát.

Von Holden kinyújtotta a kezét, a kis szörgombóc talpra állt és nyalagatta. Von Holden a füleit vakargatta, és ugyanaz a meleg, gyengéd mosoly ült az arcán, amivel úgy meghódította Joannát az első találkozásukkor. Joanna ebben a pillanatban azonnal eldöntötte, hogy minden igaz volt, amit mondott, és hogy a kérése végül is nem teljesíthetetlen.

– Jól van. Elmegyek Berlinbe – mondta szégyenlős mosollyal. Von Holden felé hajolt, megcsókolta a homlokát, és megköszönte, hogy ilyen megértő volt.

– Joanna, ne haragudj, de nekem még ma vissza kell mennem Berlinbe, az előkészületek miatt. Te holnap fogsz jönni Mr. Lybargerrel és a többiekkel.

Joanna kicsi habozott, Von Holden már-már azt hitte, meg fogja gondolni magát, de aztán mégsem.

– Ott, ugye, találkozunk?

– Hát persze – mosolyodott el Von Holden.

Joanna is elmosolyodott, és kicsit megnyugodott, most először, mióta látta a kazettát Von Holden még egyszer játékosan összeborzolta a kiskutya szőrét, felállt, megfogta Joanna kezét, és őt is felsegítette. Egy borítékot vett elő a zsebéből, és lerakta az asztalra.

– Talán ez egy kicsit kárpótol azért, ami történt. Attól tartok, nem a leg-személyesebb formája a bocsánatkérésnek, de mindenesetre hasznos. Berlinben találkozunk – mondta, azzal kiment.

Joanna a borítékra meredt, miközben a kutya ott nyüszített a lábánál. Végül felvette és kinyitotta. Amikor meglátta, mi van benne, elakadt a lélegzete. Egy ötszázezer dolláros csekk a nevére kiállítva.

93

Remmer befordult a Mercedes-szel a Hardenbergstrasse 15. szám alatt álló csupa üveg és beton törvényhatósági épület földalatti parkolójába. Az étteremben több mint két órát eltöltöttek, megebédeltek, kávézgattak, és vártak. Aztán megérkezett Honig üzenete, hogy Otto Gravenitz vizsgálóbíró háromkor fogadja őket az irodájában.

Útközben McVey ellátta Osbornt tanácsokkal, hogy miről beszéljen a vallomásában. A lényeg az, amit Merrimantól hallott, a többiről csak annyit mondjon, amennyit feltétlenül szükséges.

Vagyis ne nagyon említse Jean Packard-t. Vagy a szukcinilkolinos fecskendőt. McVey igyekezett megnyugtatni Osbornt, aki kicsit félt, hiszen mégiscsak olyan helyzetbe fog kerülni, ahol esetleg gyilkossági kísérlettel vádolhatják.

McVey részéről ez baráti gesztus volt, amit Osborn értékel is, ugyanakkor tudta, hogy McVeyt leginkább a saját érdekei vezetik. Nem akarja, hogy elterelődjön a figyelem a Scholl elleni letartóztatási parancsról. A tanúvallomásnak a lehető legegyszerűbbnek kell lennie, és egyértelműen Scholl ellen kell

irányulnia, hogy meggyőzze a bírót, és Honigot is, akinek a véleménye nyilván sokat fog nyomni a latban. Ha Osborn túl sokat mond, egész más ügy kerekedhet ki a dologból.

– Maga mit gondol? – kérdezte McVey Remmertől miközben a liften mentek fölfelé. – Vajon ők tudják, hogy itt vagyunk?

Remmer vállat vont.

– Abban biztos vagyok, hogy a repülőtértől Berlinig senki nem követett. És az étteremtől idáig sem. Dehát ki tudja. A biztonság kedvéért jobb lesz, ha azt feltételezzük, hogy tudják, nem?

Noble McVeyre pillantott. Remmernek igaza volt jobb félni, mint megijedni. Túl sokszor tapasztalták már, hogy milyen jól működik a Szervezet.

A lift megállt a hatodik emeleten, kiszálltak, egy titkárnő irodájába léptek, aki bevezette őket egy kis várószobába, és kérte, hogy itt várjanak.

– Ismeri ezt a bírót? Mi is a neve, Gravenitz? – McVey körbenézett a szobában. A puritán berendezés, az egyszerű könyvespolc és az olcsó metszetek bármelyik Los Angeles-i hivatalos épületbe jól illettek volna.

Remmer bólintott.

– Nem túl jól, de ismerem.

– Mire számíthatunk?

– Az attól függ, Honig mit mondott neki. Ahhoz kétségtelenül elég volt, hogy beleegyezzen, és fogadjon bennünket. De nem hiszem, hogy ez bármit is jelentene. Gravenitzet nem lesz könnyű meggyőzni.

McVey az órájára pillantott, leült egy íróasztal mellé, és Osbornra nézett.

– Jól vagyok – mondta Osborn, és a falnak támaszkodott az ablak mellett.

Az ajtó kinyílt, Diedrich Honig lépett ki. Gravenitznek egy kis dolga akadt, mondta mentegetőzve, de rögtön bemehetnek hozzá. Aztán Noble-ra nézett, és közölte vele, egy üzenet jött a számára, hogy azonnal hívja fel a londoni irodáját.

Noble felemelte az íróasztalon álló telefont, és fél perc múlva már kapcsolták is a londoni gyilkossági csoport főfelügyelőjét.

– Jézusom, az nem lehet – mondta Noble egy perc múlva. – Dehát hogy történt? Huszonnégy órában őriztük.

– Lebrun? – suttogta McVey.

– És most mégis hol van? – kérdezte dühösen Noble. – Kerítsék elő, és ha megtalálták, tartsák őrizetben. Ha bármit megtudna, értesítsenek Remmer felügyelő irodájában, Bad Godesbergben. – Noble letette a telefont, McVeyhez fordult, és elmondta mi történt. Lebrunt meggyilkolták, Cadoux is ott volt, és a felfordulásban eltűnt, miután lelőtte az ápolót.

– Aki gondolom, meg is halt – mondta McVey összeszorított fogakkal.

– Nyert.

McVey átsétált a szobán, és Honigra nézett.

– Veszítette már el barátját munka közben?

– Ehhez a játékhoz ez is hozzátartozik – mondta csendesen Honig.
– Meddig kell még várnunk Gravenitzre? – csattant fel McVey. Ez már nem kérdés volt, hanem parancs.

94

A bíró, Richter Otto Gravenitz alacsony volt és méltóságteljes, az arca vörös, a fején hatalmas ősz sörény lobogott. A burmai tíkfa-fotelek felé intett, és németül hellyel kínálta őket. Megvárta, amíg leülnek, aztán ő maga is letelepedett masszív rokokó íróasztala mögé, a lába alig ért le a keleti szőnyegig. Az épület többi részének spártai egyszerűségével ellentétben Gravenitz irodája a gazdagság és jó ízlés oázisa volt, a hatalom és pozíció jól kiszámított fitogtatása.

Honig angolul elmagyarázta a többieknek, hogy Scholl társadalmi helyzete és az ellene felhozott vádak súlyossága miatt Gravenitz úgy döntött, csak ő lesz jelen, egyelőre az államügyészt nem vonja be.

– Jól van – mondta McVey. – Kezdjük már.

Gravenitz bekapcsolt egy magnót, és fél négy előtt öt perccel neki-kezdtek.

McVey rövid bevezetőjében, melyet Remmer fordított németre, elmondta, hogy kicsoda Osborn, hogy véletlenül ráakadt az apja gyilkosára Párizsban, és mivel nem volt ideje a rendőrséghez fordulni, mert félt, hogy addig elveszíti szem elől, inkább követte, egészen egy Szajna-parti kis parkig. Aztán összeszedte a bátorságát, és odament hozzá, hogy kifaggassa, de pár perccel később Merrimant lelőtte egy férfi, akit valószínűleg szintén Erwin Scholl bérelt fel.

McVey ezután kimért pillantást vetett Osbornra, leült, és átadta neki a terepet. Remmer tolmácsolásával Osborn megesküdött, hogy az igazat mondja, aztán belekezdett a tanúvallomásába. Megerősítette, amit McVey elmondott, aztán elmesélte, amit Merrimantól hallott.

Gravenitz hátradőlt, és Osborn méregette, miközben hallgatta Remmer tolmácsolását. Amikor Osborn a mondanivalójának végére ért, a bíró Honigra nézett, aztán megint Osbornra.

– Egészen biztos benne, hogy Merriman ölte meg az apját? Harminc évvel ezelőtt?

– Igen – mondta Osborn.

– Bizonyára gyűlöletet érzett eziránt az ember iránt.

McVey figyelmeztető pillantást lövellt Osborn felé.

– Ön is azt érezne az én helyemben – mondta Osborn rezzenéstelen arccal.

– Tudja, hogy miért ölette meg Erwin Scholl az édesapját?

– Nem tudom – felelte Osborn nyugodtan.

McVey megkönnyebbülten felsóhajtott. Osborn nagyon jól játszotta a szerepét.

– Mint tudja, én akkor még gyerek voltam. De tisztán láttam annak az embernek az arcát, és azóta sem felejtettem el, bár soha többé nem láttam, egészen addig, míg Párizsban rá nem bukkantam. Nem tudom, mit mondhatnék még.

Gravenitz kicsit várt, aztán McVeyre nézett.

– Teljes mértékben bizonyosak abban, hogy ez az Erwin Scholl, aki most itt tartózkodik Berlinben, ugyanaz a személy, mint aki annakidején felbérelte Albert Merrimant?

McVey felállt.

– Igen, bíró úr.

– Miből gondolják, hogy az, aki lelőtte Merrimant, szintén Scholl megbízásából cselekedett?

– Mert Scholl emberei már korábban is megpróbálták megölni Merrimant. Hosszú ideje álnéven élt, de végül a nyomára bukkantak.

– Tehát meg vannak győződve róla, hogy Scholl áll a háttérben.

Ez volt az a kérdés, amit McVey nagyon szeretett volna elkerülni. Mint minden jó vizsgálóbíró, Gravenitz is rendelkezett azzal a hatodik érzékkel, mely pontosan megszúgta, hogy mikor hazudnak neki, ahogy egy szülő is megérzi, ha a gyereke füllent.

– Hogy be tudom-e bizonyítani? Nem, bíró úr, még nem.

– Értem... – mondta Gravenitz.

Scholl nemzetközi jelentőségű, fontos ember. Gravenitz ingadozott. Egy megfontolt bíró legalább annyira meggondolja, hogy letartóztatási parancsot adjon ki Scholl ellen, mintha magát a kancellárt kellene letartóztatnia, és ezt McVey is tudta. Osborn vallomása valójában semmin nem alapszik, pusztán hallomásból tudja, amit tud. Valamivel meg kell győzni Gravenitzet, különben letartóztatási parancs nélkül kell a keze közé keríteni Schollt, ezt pedig nagyon nem szeretne volna. Remmer is ugyanerre a következtetésre juthatott, mert hirtelen föllállt.

– Bíró úr – mondta németül. – Ha jól tudom, azért egyezett bele, hogy ilyen sürgősen fogad bennünket, mert két rendőrt is megöltek, akik az ügyön dolgoztak. Egy eset még lehetne véletlen, de kettő...

– Igen, ez nagyban befolyásolta a döntésemet – mondta Gravenitz.

– Azt is tudja, hogy az egyikük egy New York-i detektív volt, akit az otthonában lőttek agyon. A másikuk a párizsi rendőrség magasrangú felügyelője, súlyosan megsebesült egy ellene elkövetett merényletben a lyoni pályaudvaron, aztán egy londoni kórházba szállították álnéven, állandó rendőri őrizet alatt – Remmer kis szünetet tartott, aztán folytatta. – Nem sokkal ezelőtt lelőtték, a kórteremben.

– Igazán sajnálom – mondta Gravenitz őszintén.

Remmer bólintott, és folytatta.

– Minden okunk megvan rá, hogy feltételezzük, az elkövető egy Scholl irányítása alatt álló szervezethez tartozik. Feltétlenül ki kell hallgatnunk Schollt, személyesen, nem elég, ha az ügyvédekkel beszélünk. Letartóztatási parancs nélkül soha nem fogunk a közelébe jutni.

Gravenitz összekulcsolta a kezét, hátradőlt, aztán McVeyre pillantott, aki mereven nézte, a döntését várva. A bíró kifejezéstelen arccal feljegyzett valamit egy jegyzetömbre. Ezüstös sörényébe túrt, Honigra nézett, aztán megállapodott a tekintete Remmeren.

– Jó – mondta. – Rendben van.

95

McVey, Noble és Osborn várakozott, amíg Gravenitz megírta a letartóztatási parancsot, aztán átadta Remmernek. Megköszönték, kezet ráztak Honiggal, és Gravenitz magánliftjén lementek a parkolóba.

A tüzzel játszanak, ezt mindnyájan tudták, Osborn is. A letartóztatási parancs, amely McVey zsebében lapult, gyakorlatilag semmit nem ér, ahogy Honig meg is mondta. Odamehetnek Schollhoz a letartóztatási paranccsal, és akár be is vihetik, de fél órán belül egy hadseregnyi ügyvéd jelenne meg, és Scholl szépen kísétálna, anélkül, hogy egyszer is kinyitotta volna a száját.

Az elkövetkező hetekben számtalan ember tanúskodna, megesküdvé, hogy Schollnak az egész üggyhez semmi köze, hogy soha semmi dolga nem volt Osborn apjával, vagy a gyilkosságok bármelyik áldozatával, letagadnák, hogy valaha is hallott volna Albert Merrimanról, eskü alatt állítanák, hogy az említett időpontban nem is Long Island-i házában tartózkodott. A legmagasabb társadalmi helyzetű emberek szájából származó tanúvallomások szavatolnák Scholl teljes ártatlanságát, és a vádakat elejtenék.

Aztán talán egy év múlva, amikor már az egész ügy szinte feledésbe merült, akkor jönne a jól kiszámított bosszú, amiről Honig is beszélt. És McVey, Noble, Remmer, sőt Osborn is búcsút mondhatna a karrierjének, az

egész életük romba dőlne, sárba taposnák a nevüket, a leglehetősebb, légből kapott vádakkal. Remmer nagy csikorgással ráfordult a Hardenbergstrasséra, öt perc múlva meg is érkeztek a huszonkét emeletes, üvegből és acélból épült felhőkarcoló, az Europa Center parkolójába. Kiszálltak, Remmer kivett egy géppisztolyt az ajtó oldalán lévő zsebből, és berakta a csomagtartóba. Rágyújtott egy cigarettára, aztán egy vasajtóhoz vezette őket, mely egy folyosóra nyílt, ahol elektromos- és vízvezetékek húzódtak végig, és az Europa Center épületkomplexumába vezetett.

– Azt tudjuk, hogy most hol van Scholl? – McVey kérdése kongó visszhangot vert a hosszú folyosón.

– A Grand Hotel Berlinben szállt meg, a Friedrichstrassén, az Állatkerttel szemben. Innen jó kis séta egy olyan öregúrnak, mint maga – Remmer McVeyre vigyorgott, aztán a folyosó végén kinyitott egy ajtót. Elnyomta a cigarettáját egy hamutartóban, megállt a szolgálati liftnél, és megnyomott egy gombot. Az ajtó szinte azonnal szétnyílt, mind a négyen beszálltak. Osborn csak akkor vette észre, hogy Remmer egy pisztolyt szorongat a kezében.

Végignézett a társaságon, és nagyon kilógónak érezte magát. Csupa veterán rendőr, igazi profik. McVey megmondta, hogy azért hozza el Berlinbe, hogy tanúskodjon. Most, hogy ezzel megvoltak, úgy érezte, többé nincs rá semmi szükség. Hogy is lehetett olyan naiv, hogy tényleg elhiggye, McVey meg fogja engedni, hogy jelen legyen, amikor kihallgatja Erwin Schollt? Összeszorult a gyomra. McVey nyilván egyáltalán nem törődik az ő kis magánháborújával. Csak a saját dolga érdekli.

– Mi az? – McVey észrevette, hogy Osborn nézi.

– Csak gondolkodom – felelte halkán Osborn.

– Ne vigye túlzásba – mondta McVey mosolytalanul.

A lift lassított, és megállt. Az ajtó szétnyílt, Remmer lépett ki először. Körbenézett, aztán végigvezette őket egy szőnyeggel borított folyosón. Egy szállodában voltak, a Hotel Palace-ban.

Remmer megállt a 6132-es szobánál, és bekopogott. Az ajtó kinyílt, és egy köpcös, zord külsejű detektív beinvitálta őket egy nagy lakosztályba, mely két tágas hálósobából állt, egy kis átjáró kötötte össze őket. Mindkét szoba ablakai az Állatkert parkjára néztek, az egyik szobából az épület újabb szárnyára is rá lehetett látni.

Remmer a dzsekije alá csúsztatta a pisztolyt, és beszélgetni kezdett a nyomozóval, aki beengedte őket. McVey az átjáróból benézett a másik szobába, aztán visszajött. Noble nem örült neki, hogy ha nem is szemtől szembe, de a másik szárny jó néhány szobájából ide lehetett látni, és ki is nyilvánította nemtetszését McVey helyeselt.

A köpcös nyomozó erős akcentussal közölte velük, hogy szerencsések voltak, hogy egyáltalán kaptak szobát, hát még egy lakosztályt ugyanis Berlinben épp a szakvásárok és konferenciák ideje van. A szobák három

hónapra előre le vannak foglalva, és ilyenkor még a szövetségi rendőrség sem tehet semmit.

– Manfred, ez esetben módfelett meg vagyunk elégedve – mondta McVey. Remmer bólintott, aztán mondott valamit németül a másik nyomozónak, aki távozott. Remmer bezárta utána az ajtót.

– Mi majd itt ütünk tanyát – mondta McVey Remmernek. – Noble és Osborn elfoglalhatja a másik szobát – Az ablakhoz ment, elhúzta a pókháló finomságú függönyt, és lenézett a forgalmas Kurfürstendammra. – A telefonok biztonságosak? – Tekintete végigsiklott az utca túloldalán elterülő Állatkert fái.

– Két vonalunk is van – Remmer cigarettára gyújtott, levette a bőrdzsekijét, előbukkant izmos felsőteste, és a régimódi, vállra szíjazott pisztolytáska, benne az óriási automata fegyver.

McVey is levette a kabátját és Noble-ra nézett.

– Érdeklődj meg, mi a helyzet a Lebrun-ügyben. Kérdezze meg, kiderült-e már, ki volt, aki lelőtte. Hogy jutott be hozzá. Mit tudnak Cadoux-ról. Tudja-e valaki, hol van most? Meg kell tudnunk, hogy véletlenül volt-e ott, vagy mert köze van a dologhoz. – McVey felakasztotta a kabátját, és Osbornra nézett – Helyezze magát kényelembe. Egy jó darabig itt leszünk. – Aztán bement a fürdőszobába, hogy megmossa a kezét és az arcát. Egy törölközővel a kezét száríttatva kijött, és Remmerhez fordult.

– Ez a holnap esti charlottenburgi dolog. Meg kell tudnunk, mi lesz ott, és kik lesznek jelen. Gondolom, az emberei utána tudnak nézni?

Osborn otthagya őket, átment a másik hálósobába, és körbenézett. Igyekezett elnyomni magában a kisebbségi érzést. Két ágy, zöld-kék mintás ágytakarók. Kis asztal az ágyak között. Két éjjeliszekrény. Egy tévé. Külön fürdőszoba. Az volt az érzése, McVey azért rakta Noble-lal egy szobába, hogy elkerülje, hogy ő kérdéseket tegyen fel neki, és magyarázkodnia kelljen, amiért nem viszi magával Schollhoz. „Sajnálom, ez hivatalos ügy” – mondja majd, és szépen itthagya a német rendőrök őrizetében.

Zártkörű vacsora. Fekete nyakkendő. Száz vendég. Belépés csak meghívóval. – Remmer ingujjban üldögélt egy kis asztalnál, egyik kezében egy csésze kávé, a másikban cigaretta. Az utóbbi egy órában féltucat telefon-

beszélgetést folytatott le a Bundeskriminalamt hírszerző részlegével, akik próbáltak utánajárni, mi ez a rendezvény Charlottenburgban.

Osborn is ott üldögélt a szobában, és nézte, ahogy McVey fel-alá járkál cipő nélkül, zokniban. Úgy döntött, egyszerűen fel fogja használni McVeyt a saját céljaira, ahogyan McVey is felhasználta őt. Szépen csendben, észrevétlenül. Találnia kell valami módot, hogy a maga javára fordítsa ezt a helyzetet. Mint megtudta, a Hotel Palace a Berlin belvárosában álló Europa Center hatalmas épületkomplexumának része, ahol üzletek és kaszinók is találhatók. Az Állatkert olyasféle, mint a Central Park New Yorkban, hatalmas területen fekszik, és sétányok szelik át. Amit ki tudott hámozni a rendőrök egymás közti, illetve telefonbeszélgetéseiből, abból az derült ki, hogy a szobájuk előtt rendőrök őrzik őket, a hallban is két ember őrködik, másik kettő pedig a tetőn. A biztonsági vizsgálat kiderítette, hogy a szemben lévő szárny idénéző szobái közül négyben Osakából érkezett japán turisták laknak, a másik kettőben egy komputeres szakkiállításra érkezett üzletemberek. Az egyikük Münchenből jött, a másik Orlandóból, a Disney Worldtól. Minden jel arra vallott, hogy mindnyájan valóban azok, akinek mondják magukat. Vagyis amennyire csak lehet, biztonságban vannak. Ez azonban azt is jelentette, hogy Osbornnak nincs semmi esélye arra, hogy bármiféle magánakcióba kezdjen McVey tudta nélkül.

– Egy Berghaus-csoport nevű svájci cég rendezi – olvasta Remmer egy sárga jegyzetömről. Noble közben élénken beszélt a telefonon, az ő keze ügyében is egy ugyanolyan sárga jegyzetömb feküdt.

– A vacsorát egy bizonyos... – Remmer megint a jegyzeteibe pillantott – ... Elton Karl Lybarger tiszteletére adják. Egy zürichi üzletember, akit egy évvel ezelőtt súlyos szélütés ért San Franciscóban, de mostanra teljesen felgyógyult, ezt ünneplik.

– Ki a nyavalya ez az Elton Lybarger? – kérdezte McVey. Remmer megvonta a vállát – A leghalványabb fogalmam sincs, soha nem hallottam róla, és erről a Berghaus csoportról sem. A hírszerzés most dolgozik rajta, és megpróbálják megszerezni a meghívottak névsorát is.

Noble letette a kagylót, és feléjük fordult.

– Cadoux egy kódolt üzenetet küldött az irodámba, mely szerint elmenekült a kórházból, mert attól félt, hogy esetleg a rendőrök engedték be a gyilkost a kórterembe, és hogy ők is részei a szervezkedésnek. Attól félt, őt is elintézik. Azt mondja, amint tud, kapcsolatba fog lépni velünk.

– Mikor küldte az üzenetet és honnan? – kérdezte McVey.

– Valamivel több, mint egy órája érkezett faxon. A Gatwick repülőtérrel.

Von Holden gépe késett a köd miatt, fél hét után öt perccel ért földet a Tempelhof repülőtérén, a tervezettnél három órával később. Fél nyolckor kiszállt a taxiból a Spandauerdammon és átsétált a Charlottenburghoz, mely most sötétben állt, a kapuk bezárva. Kísértést érzett, hogy körbejárja az épületet,

és megpróbáljon egy oldalajtón bejutni, hogy ellenőrizze, mennyire szigorúak a biztonsági intézkedések. De Viktor Sevcsenko aznap már kétszer ellenőrzött mindent, és jelentést is tett róla. Márpedig Sevcsenkóban úgy megbízott, mint saját magában.

Megállt, benézett a kovácsoltvas kapun, elképzelte, mi fog lezajlani alig huszonnégy óra múlva. Ő is jelen lesz, mindent látni és hallani fog. Már a gondolata is annyira felizgatta, hogy majdnem könnybe lábadt a szeme.

Délután öt órakor a berlini szektor megállapította, hogy McVey és Osborn néhány ember kíséretében megérkezett a városba, a Hotel Palace-ban vettek ki szobát, és a német szövetségi rendőrség védelme alatt állnak. Pontosan úgy, ahogy Scholl megjósolta, és valószínűleg abban is igaza volt, azért jöttek Berlinbe, hogy vele beszéljenek. Lybarger és a charlottenburgi ünnepség nem érdekli őket.

Találd meg őket, és tartsd rajtuk a szemed, mondta Scholl. Egész biztos megpróbálnak kapcsolatba lépni velem, és akkor majd te meg Viktor megteszitek, amit kell.

Igen, gondolta Von Holden, meg fogjuk tenni, amit kell. És olyan gyorsan és leleményesen, ahogy csak lehetséges.

Azért egy kissé nyugtalanította a helyzet. Meg volt győződve róla, hogy Scholl lebecsüli az ellenfeleit, különösen McVeyt, aki nagyon okos és tapasztalt, és eddig nagyon szerencsés is volt. Ami nem jó kombináció. Bármilyen tervet készít, annak a lehető legátgondoltabbnak kell lennie, a véletlenek nem játszhatnak bele. Annak örült volna jobban, ha ő lehet a kezdeményező fél, és minél előbb sikerülne elintézni a dolgot, még mielőtt nekik alkalmuk lenne belefogni a saját terveikbe. Csakhogy kézre keríteni négy embert, akik közül legalább háromnál fegyver is van, ráadásul a rendőrség őrzi őket egy szállodában, egy olyan hatalmas komplexumban, mint az Europa Center – ez szinte lehetetlen. Rendkívül körültekintő akciót kíván. És ha valami rosszul sül el, és elkapnak valakit, azzal azt kockáztatják, hogy az egész Szervezetet kompromittálják, méghozzá a lehető legrosszabbkor.

Tehát, hacsak Osbornék el nem követik azt az elképzelhetetlen hibát, hogy elhagyják az épületet védelem nélkül, akkor követni fogja Scholl parancsait. Jobb lesz, ha a terve kidolgozására fordítja az energiáját nem pedig arra, hogy az ellenfelei miatt aggodalmaskodik. De azért aggasztotta a jelenlétük, olyannyira, hogy majdnem azt is felvetette Schollnak, halasszák el az ünnepséget, míg el nem intézi ezt az ügyet. De ez lehetetlen lett volna. Scholl ezt meg is mondta az első pillanatban.

Befordult a sarkon, aztán a Sophie-Charlottenstrasse 37-ben becsöngetett a kaputelefonon.

– *Ja?* – szólalt meg egy hang.

– Von Holden vagyok. – Éles berregés hallatszott, és a kapu kinyílt Von Holden felment a lépcsőkön egy tágas második emeleti lakásba, ahol a

Lybarger-vacsora biztonsági szervezőinek főhadiszállása volt. Egy egyenruhás őr nyitott ajtót, és bevezette a hallba, ahol több íróasztalnál is titkárnők szorgoskodtak.

– *Guten Abend* – mondta halkán, és kinyitott egy kis dolgozósobába vezető ajtót. A fejében tovább folytatódott az előző gondolatsor. A baj az, hogy minél tovább maradnak a hotelban, anélkül, hogy megpróbálnának kapcsolatba lépni Schollal, annál több idejük lesz a tervük kifőzésére. Ez azonban fordítva is igaz: neki is annál több ideje lesz, hogy kiderítse, mennyit tudnak és mit terveznek, és megtegye a kellő lépéseket.

97

Gustav Dortmund, Hans Dabritz, Rudolf Kaes, Hilmar Grunel – Remmer lerakta a faxot, és McVeyre nézett, aki szintén a charlottenburgi meghívottak ötoldalas névsorát tanulmányozta. – Herr Lybargernek igencsak gazdag és befolyásos barátai vannak.

– És vannak, akik nem olyan gazdagok ugyan, de azért épp elég befolyásosak – tette hozzá Noble, akinek a kezében szintén egy névsor volt – Gertrude Bierman, Matthias Noll, Henryk Steiner.

– Politikai szempontból a szélső baloldaltól a szélső jobbig terjed a skála. Normális esetben ezek az emberek arra sem lennének hajlandóak, hogy egy szobában tartózkodjanak. – Remmer kirázogatott egy cigarettát a dobozból, rágyújtott, aztán töltött magának egy pohár ásványvizet az asztalon álló üvegből.

Osborn a falnak támaszkodva figyelte őket. Neki nem adtak névsort, és nem is kért. Az utóbbi egy órában, mióta kezdtek befutni az információk, és a nyomozók egyre jobban belemelegedtek a munkába, róla szinte tudomást sem vettek. Ami csak tovább fokozta az addigi meggyőződését, hogy amikor elindulnak, hogy találkozzanak Schollal, őt biztos nem fogják magukkal vinni.

– Úgy tűnik, Scholl az egyetlen amerikai közöttük, bár ő is német születésű. Igaz? – kérdezte McVey Remmertől.

– Minden vendég német, akit sikerült azonosítanunk – felelte Remmer. Tizenhét olyan név volt a listán, melynek tulajdonosáról ezidáig nem tudták kideríteni, hogy kicsoda. De Scholl kivételével a többiek mind köztisztviselőként álló, bár nagyon különböző politikai nézeteket valló német állampolgárok voltak.

Remmer megint a listára pillantott, hatalmas füstfelhőt eregetve, amit McVey elhessegetett.

– Manfred, nem zavarja? Nem lenne jobb leszokni róla? – Remmer ránézett, és már épp válaszolni akart, de McVey felemelte a kezét – Tudom, tudom, előbb-utóbb úgyis meghalok. De nem szeretném, ha maga is közreműködne benne.

– Sajnálom – mondta Remmer nyugodtan, és elnyomta a cigarettát.

A beszélgetés egyre ingerültebbé vált, hosszú szünetek szakították meg, ami mutatta, hogy egyre fáradtabbak. Azonkívül, hogy egy szálloda bálterme helyett a Charlottenburgban fogják tartani, ez az összejövetel semmiben nem különbözött a többszáz hasonlótól, amit évről évre rendeznek a világ minden táján. De ez csak a felszín, az érdekes az, ami alatta rejlik. Hárman együttvéve vagy száz évnyi nyomozói tapasztalattal rendelkeztek, ösztönösen megérezték dolgokat. Erwin Scholl miatt jöttek Berlinbe, és amennyire meg tudták állapítani, Scholl viszont Elton Lybarger miatt jött. A kérdés csak az, hogy miért?

A „miért”-et csak még rejtélyesebbé tette, hogy az összes meghívott közül Lybarger az egyetlen, aki teljesen jelentéktelen és ismeretlen személy.

Remmer emberei Bad Godesbergben utánanéztek: a teljes neve Elton Karl Lybarger, 1933-ban született Essenben, egy szegény kőműves egyetlen gyermekeként 1951-ben leérettségizett, aztán eltűnt a háború utáni Németország forgatagában. Aztán úgy harminc évvel később, 1983-ban egyszercsak megint előbukkan, de ekkor már multimilliomos, egy Anlegeplatz nevű, kastélyhoz hasonlatos ház tulajdonosa, szolgálk hada veszi körül, és a kezében van számos kitűnő nyugat-európai cég részvényeinek nagy része.

A kérdés az, hogyan jutott el idáig?

1956 és 1980 között az adóhivatal adatai szerint a foglalkozása „könyvelő” volt, Hannover, Düsseldorf, Hamburg és Berlin szegényebb negyedeiben lakott, majd 1983-tól Zürichben. 1983-ig a jövedelme minden évben épp hogy elérte az átlagot. Aztán 1983-ban egyszer csak a csillagos égig szökött. 1989-ben (ebben az évben érte a szélütés) az adóköteles jövedelme már több mint negyvenhét millió dollár volt.

És nem volt rá semmiféle magyarázat. Persze, az emberek néha sikeresek az üzleti életben. Olykor egyik napról a másikra meggazdagodnak. De hogy lehetséges, hogy miután hosszú éveken át majdhogynem szegény könyvelő volt, hirtelen ilyen vagyonna és befolyásra tett szert?

Ez rejtély. Nem volt tagja vállalatok, egyetemek, kórházak vagy jótékonyági szervezetek igazgatói tanácsának. Nem tartozott klubokhoz, nem voltak politikai vonzalmai. Nem volt jogosítványa, soha nem kötött házasságot. Még csak egy hitelkártyája sem volt. Ki ez az ember? És miért gyűlik össze Németország krémje, hogy megünnepelje a felgyógyulását?

Remmer feltevése az volt, hogy Lybarger valahogy a kábítószer-kereskedelemben keveredhetett, így halmozta fel a vagyonát egy svájci bankban, 1983-ig titokban, és csak ekkor lépett a nyilvánosság elé.

McVey megrázta a fejét. Volt valami, ami azonnal szemet szúrt neki is, és Noble-nak is a vendégek névsorán, valami, amiről Remmer nem tudhatott. A listán szerepelt két ismerős név: Gustav Dortmund és Konrad Peiper, akik Scholl-lal együtt tagjai voltak a Goltz-csoport igazgatótanácsának. Ez volt az a cég, amely megvásárolta a Standard Technologies nevű vállalatot New Jerseyben, ők bízták meg 1966-ban Mary Rizzo Yorkot, hogy gázokkal kísérletezzen alacsony hőmérsékleteken.

Igaz, abban az időben még csak Scholl és Dortmund volt érdekelt a vállalatban. Konrad Peiper csak 1978-ban lett igazgató, és ő csinált világklasszisnak számító, illegális fegyverszállító céget belőle. Az mindenesetre nyilvánvaló volt, hogy a Goltz soha nem volt tisztességes és feddhetetlen vállalkozás.

Amikor McVey megkérdezte Remmert, mit tud Dortmundról, az csak annyit felelt, hogy azonkívül, hogy a Bundesbank elnöke, a legelőkelőbb gazdagok közé tartozik. A családja már két évszázada az egyik legnagyobb bankárfamíliának számít, éppúgy, mint a Rotschildok.

– Tehát ő is gáncstalan lovag, mint Scholl – mondta McVey.

– Ahhoz, hogy megbukjon, valami egetrengető botrány kellene, ha erre céloz.

– Na és Konrad Peiper?

– Róla szinte semmit nem tudok. Nagyon gazdag, van egy gyönyörű felesége, aki szintén roppant befolyásos. De a legfontosabb, amit tudni kell róla, az az, hogy az apai nagyapjának testvére, Friedrich, mindkét világháborúban fegyvert szállított a fél földgolyónak. Az ő egykori cége ma remekül megél kávéfőzők és mosogatógépek gyártásából.

McVey Noble-ra pillantott, aki csak megrázta a fejét. Az egész ügy éppolyan rejtélyes, mint a legelején.

– A legelső áldozat tehát Osborn apja volt. 1966 áprilisában, aki egy speciális szikét tervezett – McVey leült az ablakpárkányra. – A legutolsó Lebrun, ma reggel – mondta keserűen. – Nem sokkal azután, hogy kiderítette, Hugo Klassnak köze van Merriman meggyilkolásához... És az első gyilkosságtól az utolsóig egyetlen egy összekötő kapocs van, mégpedig nem más, mint...

– Erwin Scholl – fejezte be helyette a mondatot Noble.

– És megint visszaérkeztünk a szokásos kérdéshez. Miért? Mi volt az indítók? Mi ez az egész? – McVey jól tudta tapasztalatból, hogy a legtöbb gyilkossági ügy ilyen, az ember körbekörbejár, és százszor felteszi ugyanazt a kérdést. És a legvégén mindig kiderül, hogy egész idő alatt ott volt az orra előtt a megoldás. De ez most más. Ebből a körből nem lehetett kilépni, minél több információhoz jutnak, annál tágabb lesz a kör, de ez minden.

– A fej nélküli holttestek – szólalt meg Noble.

McVey kétségbeesetten széttárta a kezét.

– Jól van, miért ne, akkor kezdjük onnan.

– Hogy jön ez ide? – Remmer McVeyről Noble-ra nézett, aztán vissza.

Mivel Németországban is találtak lefejezett holttesteket, ezért Remmerék is kaptak McVey jelentéseiből, melyeket az Interpolnak készített. McVey azonban egyelőre szándékosan nem informálta az Interpol a fagyasztásról, és a mögötte álló esetleges kísérletekről, úgyhogy Remmer erről nem tudott semmit. Legfőbb ideje volt tájékoztatni róla.

98

Gerd Lang jóképű, göndör hajú szoftvertervező volt, Münchenből érkezett Berlinbe, hogy részt vegyen egy háromnapos komputeres bemutatón. A 7056-os szobában lakott, a Hotel Palace újabb szárnyában. Harminckét éves volt, és épp egy fájdalmas válás állt mögötte, ezért aztán amikor egy vonzó, huszonnégy éves, kedves mosolyú, szőke lány beszédbe elegyedett vele a bemutatón, és lelkesen érdeklődni kezdett a munkája iránt, meghívta, hogy folytassák egy ital és talán egy vacsora mellett a beszélgetést így is történt, utána pedig felmentek a szobájába. Az első gondolata, amikor már a heverőn ültek a sötétben, az volt, hogy a lány meg akarja simogatni a nyakát. Az ujjai összezárultak körülötte, és tréfálkozva megkérdezte, milyen érzés. De nem volt ideje válaszolni. A lány ujjai gyilkos szorítással kulcsolódtak a nyakára. Ösztönösen odakapott, hogy ellökje, de hiába. A lány hihetetlenül erős volt, mosolyogva figyelte hiábavaló küszködését, mintha valami játék lenne az egész. Lang próbálta ellökni magától, kiszakítani magát a vaskapocs erejű szorításból, de hiába. Az arca vörös lett, aztán lila. Utolsó gondolata az volt, hogy a lány mindvégig mosolygott.

A szőke lány átcipelte a holttestet a fürdőszobába, belerakta a fürdőkádba, és elhúzta a zuhanyfüggönyt. Visszament a nappaliba, a táskájából elővett egy katonai távcsövet, és a 6132-es szoba kivilágított ablakaira irányította. Beállította az élességet, látta, hogy az áttetsző függöny be van húzva, és az ablak előtt egy őszes hajú férfi áll. Feljebb irányította a távcsövet. A tetőn egy férfi öröködt, a vállán automata fegyver.

– A rendőrség – suttogetta, és visszafordította a távcsövet az ablak felé.

Osborn egy kis asztalnál üldögélt, és hallgatta, ahogyan McVey elmondja Remmernek, amit tudni kellett a lefejezett holttestekről. Most, hogy így végighallgatta, szinte a science fiction határán járt a történet. Csakhogy nem az volt. Valaki vagy tényleg elvégezte, vagy épp próbálja elvégezni ezt a kísérletet.

Remmer döbbenten hallgatta McVeyt, szinte csüggött minden szaván.

Osbornba hirtelen belé villant a gondolat, hogy mi lesz, ha McVey nem tudja végigvinni az ügyet. Bármilyen jó nyomozó is, Schollal még ő sem tud elbánni, ahogy Honig is megmondta. És akkor mi lesz? Nagyon jól tudta a választ. Akkor bármilyen közel jutott is a megoldáshoz, minden romba fog dőlni. Minden reménye oda lesz. Ha most nem sikerül, soha többé nem tud Erwin Scholl közelébe jutni.

– Elnézést – mondta hirtelen, felállt, átment a másik szobába, és megállt a sötétségben. Hallotta az átszűrődő hangokat. Tovább beszélgettek, nem törődtek vele, hogy ő ott van-e vagy sem.

Hirtelen minden ok nélkül elviselhetetlenül fojtogatónak és nyomasztónak érezte a szobát. Bement a fürdőszobába, felkapcsolta a villanyt, és poharat keresett, de nem talált. A csap fölé hajolt, és a tenyeréből ivott. Nedves kezével végigsimította a tarkóján. A tükörben meglátta, hogy Noble bejön a szobába, valamit felvesz az öltözőködöasztrálról, közben egy pillantást vet a fürdőszobába, aztán visszamegy a többiekhez.

Elzárta a csapot, és a tükörbe pillantott. Az arca sápadt volt, a homlokán és az ajka fölött izzadság gyöngyözött. Kinyújtotta a kezét, remegett. Csak állt, rázta a hideg, szinte úgy érezte, elájul. Egyvalami teljesen világos volt Scholl itt van, karnyújtásnyira. Kerüljön bármibe, ki kell csúsznia McVeyék kezéből. Meg kell tudnia, miért halt meg az apja.

99

Három férfi beszélget egy hotelszobában – ez lehet érdekes is, de unalmas is, különösen, ha egy sötét szobából figyelni őket valaki, és az a feladata, hogy felvételeket készítsen róluk egy teleobjektívvel.

A szőke lány a fényképezőgépet felváltotta a távcsővel, amikor észrevette, hogy egy negyedik férfi lép a szobába, épp a zakójába bújva. A három férfi közül az egyik felállt és odalépett hozzá. Rövid beszélgetés következett, és az első férfi az ajtó felé indult. Ott megtorpant, mondott valamit a másiknak, aki kicsit habozott, aztán megfordult, és eltűnt. Majd visszatért, és valamit átadott az első férfinak. Az kinyitotta az ajtót, és kiment a szobából.

A lány letette a messzelátót, és elővett egy adóvevőt.

– Natalia – szólt bele.

– Lugo – jött a válasz.

– Osborn épp most távozott.

Osborn biztos volt benne, hogy McVey nem fogja odaadni a pisztolyt, sőt azt sem fogja megengedni, hogy kitegye a lábát a szobából. Annyit mondott neki, hogy úgy érzi, úgysem tud a segítségükre lenni, fáj a feje, és nyomasztja a szoba. Szeretne sétálni egyet, hogy kicsit felfrissüljön.

Már majdnem tíz órára járt, McVey fáradt volt, és sok minden kavargott a fejében, úgyhogy némi fontolgtatás után beleegyezett. Megkérte Remmert, hogy az egyik emberét küldje el Osbornnal. Figyelmeztette, hogy az Europa Centert ne hagyja el, és tizenegyre jöjjön vissza.

Osborn nem tiltakozott, csak bólintott, és az ajtó felé indult. Aztán az utolsó pillanatban visszafordult, és elkérte McVeytől a pisztolyt. Tudta, hogy McVey is tisztában van vele: rendőri védelem ide vagy oda, nem árt az óvatosság. De azért eltelt egy hosszú, kínos pillanat, mielőtt átnyújtotta Bernhard Oven automata pisztolyát.

Osborn alig tett pár lépést a lift felé, már szembe is találkozott Johannes Schneiderrel, a BKA felügyelőjével. Harminc körül járhatott, magas volt, az orrán furcsa horpadás, ami azt mutatta, hogy valószínűleg többször is eltörhetett.

– Szóval levegőzni akar? – kérdezte erős akcentussal. – Jól van, mehetünk.

Amikor megérkeztek a szállodába, Osborn talált egy prospektust, mely részletesen bemutatta az Europa Centert, mely többszáz üzletnek, étteremnek, kabarénak és kaszinónak adott otthont. Kis térképek is voltak, bejelölve az összes bejárat és kijárat.

Osborn elmosolyodott.

– Járt már Las Vegasban, felügyelő úr? – kérdezte.

– Nem, soha.

– Én nagyon kedvelem a szerencsejátékokat. Milyen az itteni kaszinó?

– A Spielbank kaszinó? Kitűnő és nagyon drága hely.

– Akkor menjünk oda.

A lifttel lementek a hallba, ahol Osborn átváltotta a maradék pénzét márkára, aztán hagyta, hogy Schneider a Kaszinóhoz vezesse.

Negyedóra múlva Osborn megkérte Schneidert, hogy vegye át a lapjait egy időre a baccara-asztalnál, míg ő kiszalad a mosdóba. Schneider látta, hogy útbaigazítást kér az egyik biztonsági őrtől, aztán elsétál.

Osborn átvágott a kaszinón, a terem sarkánál befordult, ellenőrizte, hogy Schneider nem követi-e, aztán szépen kísért. Az előcsarnokban megállt egy újságosnál, és vett egy Berlin-térképet, zsebrevágta, aztán egy oldalsó kijáraton az utcára lépett, és balra fordult a Nürnbergstrasséra.

Viktor Sevcsenko az utca túloldalán várakozott, és látta kijönni Osborn. A járdán ácsorgott, egy fényesen kivilágított görög étterem előtt, félrehúzódva a

sötétbe, farmert viselt és sötétszínű pulóvert, a fején egy Sony walkmannek kinéző fejhallgató. Felemelte a kezét mintha köhögne, és beleszólt a kis adóvevőbe.

– Viktor.

– Lugo – jött recsegve a válasz Von Holden hangján.

– Osborn most jött ki. Egyedül van. A Budapesterstrassén megy az Állatkert felé.

Osborn az autókat kerülgetve átment a Budapesterstrasse túloldalára, és visszanézett az Európa Centerre. Ha Schneider követte is, ő nem látta. Kikerülgetve az utcai lámpák fényköreit, elindult az Állatkert felé, de rövidesen megérezte, hogy rossz irányba megy, és visszafordult. A járdát falevelek borították, melyeket megnedvesített a szemerkélő eső. A levegő olyan hideg volt, hogy meglátszott a lehelet. Hátranézett, de csak egy esőkabátos férfit látott, a kutyáját sétáltatta, mely minden fánál és lámpaoszlopnál megállt szaglászni. Schneidernek semmi nyoma. Meggyorsította a lépteit, jó száz métert ment, aztán egy parkolóház bejáratánál megállt a lámpa alatt, és szénnyitotta a térképet.

Percekbe telt, míg megtalálta, amit keresett. A Friedrichstrasse a Brandenburgi kapu túloldalán van. Úgy becsülte, tíz perc lehet taxival, vagy fél óra gyalog, át az Állatkerten. Jobb lesz gyalog. És addig lesz ideje gondolkozni is.

– Viktor.

– Lugo – szólalt meg Von Holden hangja.

– A nyomában vagyok. Kelet felé tart. Bemegy az Állatkertbe.

Von Holden még mindig az irodájában üldögélt a Sophie-Charlottenstrassén. Fel-alá járkált, kezében az adóvevővel, és alig merte elhinni, hogy ilyen szerencsájuk lehet.

– Még mindig egyedül van?

– Igen – Viktor hangja kristálytisztán szólt.

– Az ostoba.

– Mik az utasítások?

– Kövesse. Öt perc múlva ott leszek.

– Még mindig nem tudnak semmit Cadoux-ról. Hívták a lyoni titkos számát, de nem vette fel.

McVey tanácstalanul és fáradtan Remmerre pillantott, aki az utóbbi háromnegyed órában a harmadik feketét itta. Hússzor átolvasták a meghívottak névsorát, de azon a néhány néven kívül, melyet még nem sikerült azonosítani, nem találtak semmi többet, mint amikor először átnézték. Talán az ismeretlen nevek között lesz a megoldás, talán nem. McVeynek az volt az érzése, inkább az ismert nevek között kell keresgélni. Megkérdezte Remmert, nem lehetne-e több információt szerezni róluk. Talán nem az a lényeg, hogy kicsodák és mivel foglalkoznak, hanem mint Klass és Halder esetében, a családjuk történetében rejlik valami érdekes.

– Gondoljuk végig még egyszer a Klass/Halder szálat, és hogy milyen kapcsolatban lehet Cadoux-val. – McVey egy széken ült, a lábát fölrakta az ágy szélére. – Cadoux-nak nem volt esetleg apja, bátyja, unokatestvére, akárki, aki náci vagy náciszimpatizáns volt a háború alatt?

– Hallott már az Ajaxról? – kérdezte Remmer.

Noble felnézett.

– Az Ajax egy szervezet volt a francia rendőrségen belül, akik együttműködtek az ellenállókkal a német megszállás alatt. A háború után aztán kiderült, hogy csak öt százalékuk vett részt igazán az ellenállásban, a többiek mindenfélét csempészték a Vichy-kormányoknak.

– Cadoux nagybátyja rendőr volt. Tagja az Ajaxnak Nizzában. A háború után, amikor kivizsgálták a náci kollaborátorok ügyét, felmentették az állásából.

– Na és az apja? Ő is az Ajax tagja volt?

– Cadoux apja meghalt, egy évvel a születése után.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy a nagybátyja nevelte fel? – kérdezte McVey.

– De igen.

McVey a levegőbe bámult, aztán felállt, és átment a szobán.

– Szóval mégiscsak erről lenne szó, Manfred? Nácikról? Scholl is náci? Lybarger is? – visszament és felvette az ágyon heverő névsort. – Ezek a gazdag, művelt, kiváló emberek mind a német nácik új nemzedékéhez tartoznának?

Ekkor kigyulladt a fax kis lámpája, surrogó hang hallatszott, és elkezdett kigördülni a papír. Remmer kivette a gépből, és elolvasta.

– Nem találták semmi nyomát a hivatalos nyilvántartásokban annak, hogy Elton Lybarger valóban Essenben született volna 1933-ban, vagy bármikor akkortájt. Tovább kutatnak. – Remmer tovább olvasott, aztán felnézett – Lybarger kastélya Zürichben.

– Mi van vele?

– A tulajdonosa Erwin Scholl.

Osbornnak semmi elképzelése nem volt, hogy mit fog csinálni, ha megérkezik a Grand Hotel Berlinbe. Albert Merrimannel egészen más volt a helyzet. Volt ideje tervet kovácsolni, nyugodtan végiggondolni a cselekedeteit, amíg Jean Packard nyomozott Merriman után. Most ahogy átvágott egy kivilágított sétaúton az Állatkert parkjában, három kérdés állt előtte: hogy találkozhat Schollal egyedül, hogy veheti rá, hogy beszéljen, és mit tegyen azután.

Próbálta elképzelni, hogyan élhet egy ilyen fontos személy, mint Scholl. Nyilván állandóan emberek veszik körül, és legalább egy testőr, talán több is. Vagyis nagyon nehéz lesz a közelébe férkőzni, ha nem lehetetlen.

De ha mondjuk mégis sikerül, akkor hogyan vehetné rá, hogy elárulja, amit tudni akar? Scholl nyilván tagadni fogja, hogy valaha is hallott volna Albert Merrimanról, Osborn apjáról, vagy a többi áldozatról. A szukcinilkolin jó ötlet lenne, dehát Berlinben nem ismer senkit, aki segítene beszerezni. Egy pillanatra Vera jutott az eszébe. Vajon hol lehet, és jól van-e? Gyorsan másfelé terelte a gondolatait. Most Schollra kell koncentrálni, semmi másra.

Sevcsenko és Von Holden jól látta Osbornt, talán száz méterrel járt elöttük. Még mindig egyedül volt, a sétányon haladt, melyen egy-két perc múlva eljut a park széléig, és a Brandenburgi kapu közelében fog kibukkanni.

– Hogy akarja csinálni?

– Szembe akarok nézni vele – mondta Von Holden.

Osborn az órájára pillantott: fél tizenegy múlt öt perccel. Vajon Schneider még mindig keresi, vagy már jelentette Remmernek, hogy eltűnt? Ha igen, McVey és Remmer már biztosan riasztotta az egész berlini rendőrséget, és mindenki őt keresi, útlevele nincs, McVey a végén még képes lesz börtönbe dugatni, hogy ne legyen láb alatt.

Körbenézett, hogy megállapítsa, merre járhat. Még mindig hideg volt, de a szitáló eső elállt. A park kihalt volt és sötét, mindenfelé fák. Csak a kivilágított sétányok és a távolban a magas épületek sejtették, hogy városban van, és nem egy erdő kellős közepén. Hátranézett. Épp most hagyott el egy találkozási pontot, ahol őt sétány futott össze, mint egy kerék küllői. Merről is jött? És merre kell továbbmennie?

Pár méterrel odébb egy pad állt, odament, és leült. Kell pár perc, hogy kitisztuljanak a gondolatai, és eldöntse, mi legyen a következő tennivaló. A levegő tiszta volt és üde, mélyen beszívta. A kezeit zsebre dugta, hogy kicsit megmelengetse őket. A jobb keze beleütközött az automata pisztolyba, amiről szinte már el is feledkezett. Ekkor valami zajra lett figyelmes.

Egy férfi közeledett felé. A kabátgallérja felhajtva, kissé hajlottan járt, mintha nyomorék lenne. Ahogy közelebb ért, Osborn észrevette, hogy magasabb, mint amilyennek látszik, széles vállú, a haja rövidre van nyírva. Alig

egy-két méternyire volt tőle, amikor a férfi felemelte a fejét, és összetalálkozott a tekintetük.

– *Guten Abend* – mondta Von Holden.

Osborn biccentett, aztán elfordult, hogy ne kelljen tovább folytatni a beszélgetést. A kezét a zsebébe mélyeszte, és megragadta a pisztolyt. A férfi tízlépésnyire lehetett, amikor váratlanul megtorpant, és visszafordult. A mozdulat olyan hirtelen volt, hogy Osborn megijedt, ösztönösen előkapta a pisztolyt és a férfi mellének szegezte.

– Tűnjön el inneni – kiáltott fel.

Von Holden egy pillanatig csak nézett rá, aztán a pisztolyra esett a tekintete. Osborn nagyon ideges volt, de a keze biztosan tartotta a fegyvert, a mutatóujja lazán nyugodott a ravaszán. Von Holden halványan elmosolyodott. Megismerte Bernhard Oven pisztolyát.

– Mi olyan nevetséges? – csattant fel Osborn. Észrevette, hogy a férfi elnéz a vállá fölött, valahová a háta mögé. Azonnal hátráblépett, a pisztolyt továbbra is előreszegezve. Kicsit oldalra fordította a fejét, és hátranézett. Egy fa árnyékába húzódva egy másik férfi állt, három-négy méternyire.

– Mondja meg neki, hogy menjen oda maga mellé – Osborn visszafordította a tekintetét Von Holdenre.

Von Holden nem felelt semmit.

– *Sprechen Sie Englisch?* – kérdezte Osborn.

Von Holden hallgatott.

– *Sprechen Sie Englisch?* – ismételte meg Osborn hangosabban.

Von Holden alig észrevehetően bólintott.

– Akkor mondja meg neki, hogy menjen oda maga mellé. Gyerünk! – Az ujjja a ravaszon nyugodott; ha baj van, csak egy apró mozdulat, és a fegyver azonnal elsül.

Von Holden még egy percig várt, aztán németül odakiáltott Sevcsenkónak:

– Csinálja azt, amit mond.

Sevcsenko előlépett a fa árnyékából, és átsétált a fűvön Von Holden mellé.

Osborn egy pillanatig némán nézte őket, aztán lassan hátrálni kezdett, a pisztolyt továbbra is Von Holden mellének szegezve. Tíz métert hátrált, aztán egy fa alatt sarkonfordult, és futni kezdett. Átvágott egy sétányon, felrohant egy lépcsősoron, aztán a fűvön át be a fák közé. Hátranézett, és látta, hogy követik. A két sötét figura körvonalai csak egy pillanatra rajzolódtak ki, futva közeledtek a fák között.

Nem messze fényeket látott, és autók reflektorait. Megint hátranézett. A fák egybemosódtak a sötétben. Feltételezte, hogy még mindig közelednek, de nem tudta megmondani, hol lehetnek. Dobogó szívvel, a nedves fűvön meg-megcsúszva tovább rohant. Végül járdát érzett a lába alatt, és látta, hogy

kiért a parkból. Utcai lámpák, nagy forgalom, közvetlenül az orra előtt. Megállás nélkül kirohant az útestre. Dudák tülköltek. Kerülgette az autókat, fékek csikorgása hallatszott mindenfelől, aztán egy hatalmas csattanás: egy taxi megpróbálta kikerülni, és eközben beleütközött egy parkoló autóba. Egy pillanattal később egy másik autó beleszaladt a taxiba, az ütközője leszakadt, és nagyot pördülve eltűnt a sötétségben.

Osborn hátra sem nézett. A tüdeje égett. Egy parkoló kocsisor mögött lebukott, és egy fél saroknyit tovább futott, aztán befordult egy mellékutcába. Egy útkereszteződésnél találta magát, fényesen kivilágított, széles utcán. Zihálva befordult egy sarkon, és végigsietett a járókelőkkel teli járdán.

A pisztolyt a nadrágszíjába dugta, eltakarta a kabátjával, és tovább ment, közben igyekezett összeszedni a gondolatait. Egy Burger King előtt elhaladva hátrafordult. Senki. Lehet, hogy egyáltalán nem is követték. Talán csak képzelődött. Továbbment, sodortatta magát a tömeggel.

Kirívóan öltözött tinédzserek jöttek szembe, egy fekete hajú lány rámosolygott. Miért is vette elő a pisztolyt? Az a férfi nem csinált semmit, csak sarkon fordult. Lehet, hogy a másikkal nem is ismerték egymást, csak véletlenül épp arra járt. De az idegen furcsa testtartása, és ahogy olyan hirtelen megfordult, miután köszönt, veszélyt sugallt. Jobb résen lenni.

Egy utcai órán meglátta, hogy nyolc perc múlva tizenegy.

Egészen megfeledkezett McVeyről. Nyolc perc múlva vissza kellene érnie a hotelba, de fogalma sincs, hogy hol lehet most. Mit csináljon? Telefonáljon oda? Találjon ki valamit, mondjuk, hogy... Ekkor befordult egy sarkon, és az orra előtt ott tornyosult az Europa Center. A bejárat fölött kivilágítva ragyogott a Hotel Palace felirat.

Tizenegy előtt hat perccel Osborn belépett a liftbe, és megnyomta a hatodik emelet gombját. Az ajtó összearcult, a lift elindult fölfelé. Egyedül volt és biztonságban.

Igyekezett kisöpörni a gondolataiból a parkban történeteket Körbenézett a liftben. Az egyik fal tükörből volt; belenézett, hátrasimította a haját és megigazgatta a kabátját. A másik falon egy poszter Berlinről, turista látványosságok fotóival. Középen a Charlottenburg képe. Hirtelen eszébe ötlött, amit Remmer mondott korábban. „Karl Elton Lybarger tiszteletére adják a vacsorát. Egy zürichi üzletember, akit egy évvel ezelőtt San Franciscóban súlyos szélütés ért, de mostanra teljesen felgyógyult ezt ünneplik.”

– A franca! – kiáltott fel Osborn. – Ez előbb is eszembe juthatott volna.

Pontosan két perccel tizenegy előtt bekopogott a 6132-es szoba ajtaján. Egy pillanat múlva McVey kinyitotta. Öten álltak mögötte, és mind némán bámultak rá. Noble, Remmer, Johannes Schneider és két egyenruhás berlini rendőr.

– Na, megjött? – kérdezte hűvösen McVey.

– Elvesztettem Schneider felügyelőt. Kerestem mindenfelé. Mit tehettem volna? – Osborn nem vett tudomást McVey tekintetéről, átsétált a szobán, és felvette a telefont. Kis csönd, aztán kicsöngött.

– Dr. Mandellal szeretnék beszélni – mondta.

Remmer vállat vont, megköszönte a rendőröknek, hogy idefáradtak, McVey pedig kezét rázott Schneiderrel, aztán Remmer mindhármukat kikísérte, és becsukta az ajtót.

– Akkor majd később visszahívom, nagyon köszönöm – Osborn lerakta a kagylót, és McVeyre nézett – Javítson ki ha tévedek – mondta olyan energikusan, amit McVey nem tapasztalt nála, mióta eljöttek Angliából –, de letartóztatási parancs ide vagy oda, az esélyeink, hogy olyan bizonyítékot szerezzünk Scholl ellen, ami elég ahhoz, hogy vád alá helyezzék, hát még hogy el is ítéljék, egyenlők a nullával. Túl nagy hatalom van a kezében, túl jók az összeköttetései, egyszerűen felette áll a törvénynek. Jól mondom?

– Folytassa, doktor úr.

– Tegyük fel most azt a kérdést, hogy egy ilyen ember mint Scholl, miért jön ide a világ túlsó végéről, hogy részt vegyen egy olyan személy tiszteletére rendezett vacsorán, aki az adataink szerint gyakorlatilag nem is létezik, és aki miatt egyre több gyilkosságot követnek el, ahogy közeledik a charlottenburgi vacsora időpontja?

Osborn gyors pillantást vetett a többiekre is, aztán visszafordult McVeyhez.

– Lybarger. Fogadni mernék, hogy ő a megoldás kulcsa. Ha többet tudnánk róla, akkor Erwin Schollról is sokkal többet tudnánk.

– Ha úgy gondolja, hogy maga többet tud kideríteni, mint az egész német rendőrség, tessék, magáé a pálya – mondta McVey.

– Remélem, hogy igen. – Osborn a telefon felé intett. Teljesen fel volt lelkesedve. Tudta, hogy egyedül nem tehet semmit, de elhatározta, nem fogja hagyni, hogy kihagyják a játékból.

– Az előbb dr. Herb Mandelnek telefonáltam. A legjobb érsebész, akit ismerek, és a San Franciscó-i központi kórházban dolgozik. Ha igaz, hogy

Lybargert szélütés érte, méghozzá San Franciscóban, akkor kell, hogy legyen róla valami orvosi feljegyzés.

Von Holden dühöngött. Azonnal le kellett volna lőnie Osbornt ott helyben, a padon. De meg akart róla győződni, hogy tényleg ő az, azért ment közelebb. Viktor és Natalia megbízhatóak ugyan, de ők csak fényképről ismerték Osbornt. Nem is az aggasztotta, hogy megölhet egy ártatlan embert, mint inkább az, hogy tévesen azt hinné, elintézte Osbornt. Teljesen meglepetésként érte, amikor Osborn előrántotta a pisztolyt. Persze számíthatott volna rá. Schollnak igaza volt abban, hogy Osborn erős érzelmi hatás alatt áll, ezért kiszámíthatatlan.

Mindegy, akkor is meg kellett volna ölnie. Szándékosan nézett Viktorra Osborn válla fölött, hátha ezzel rá tudja venni, hogy hátraforduljon. Az az egy pillanat pont elég lett volna. De Osborn csak hátrábblépett, ahonnan mindkettőjüket láthatta. Így túl nagy volt a kockázat.

Ha csak egyetlen pillanatra megállt volna, miközben üldözték, akkor is alkalma lett volna lelőni.

Von Holden a Sophie-Charlottenstrasse-i ház lépcsőin ment felfelé. Nem is annyira a kudarca nyugtalanította, az ilyesmi előfordul. Hanem valami általános kellemetlen érzés. Az, hogy Osbornt egyedül találta, nagy ajándék volt a véletlentől, amit ki kellett volna használnia, de nem sikerült. És nem először fordult elő, hogy nem ragadták meg a kínálkozó lehetőséget: Bernhard Oven is kudarcot vallott Párizsban, a vonat kisiklása sem sikerült, Osborn és McVey még mindig életben vannak. Von Holdent valami nagyon baljós előérzet kerítette hatalmába.

Vorahnung. Balsejtelem. Ez a szó fiatalkora óta üldözte. Úgy érezte, fiatalon és szörnyűségesen fogja érni a halál. Nem tudta elfojtani magában ezt az érzést valamiképpen önálló életet élt.

Minél régebben dolgozott Schollnak, annál inkább úgy érezte, hogy mindenkire, akihez köze van, a katasztrófa árnyéka vetül. Bár erre nem volt semmi bizonyítéka, hiszen amihez Scholl nyúlt, mindig sikerült neki, és ez így volt már hosszú évek óta. De ez a balsejtelem akkor is megmaradt a lelkében.

Voltak időszakok, amikor egészen elhalványodott. Gyakran napokra, akár hónapokra. De aztán mindig visszatért, és lidérces álmokat és rettegést hozott magával. Amikor felébredt, hideg verejtékben fürdött, és egész éjjel nem mert újból elaludni, nehogy visszatérjen a lidércnyomás.

Aztán egyszer csak eltűntek ezek az érzések. Egyszerűen megszűntek. Most már majdnem öt éve, és úgy érezte, kigyógyult belőlük. Az utóbbi években nem is gondolt az egészre. Egészen a tegnap éjjelig, amikor megtudta, hogy McVey és a többiek elindultak Londonból. Nem volt kétséges, hogy mi a céljuk. Amikor aznap lefeküdt, nem mert elaludni, mert pontosan tudta, hogy megint rá

fognak törni azok a rémálmok. Így is lett. És rettenetesebbek voltak, mint valaha.

Von Holden belépett a lakásba, odabólintott az űrnek, és végigsétált a hosszú előszobán. Amikor a titkárnők íróasztalaihoz ért, egy magas, kerekarcú, festett vörös hajú nő felnézett a számítógép mellől, melyen épp a charlottenburgi elektronikus biztonsági rendszert ellenőrizte.

– Odabent várja – mondta.

– *Danke.* – Von Holden benyitott az irodájába. Egy ismerős arc fordult felé mosolyogva.

Cadoux.

102

Éjjel két óra múlt. Három órával ezelőtt kezdtek bele a kutatásba, lebonyolítottak egy tucat telefont, és dr. Herb Manddel valamint Fred Hanley FBI-ügynök közreműködésével összerakták, hogy mi is történt Elton Lybargerrel, míg az Egyesült Államokban tartózkodott.

Semmiféle feljegyzést nem találtak arról, hogy bármelyik San Franciscó-i kórházban ápolták volna Lybargert szélütéssel. De 1992 szeptemberében egy E. Lybarger nevű beteget az exkluzív Colorado kórházba, a kaliforniai Carmelbe szállított egy mentőautó. 1993 márciusáig tartózkodott itt, ekkor átszállították a Rancho de Piñon nevű előkelő szanatóriumba, az új-mexikói Taos közelében. Alig egy héttel ezelőtt innen érkezett haza Zürichbe, a gyógytornásza, Joanna Marsh kíséretében.

A carmeli kórház csak az orvosi műszereket szolgáltatta, Lybargert a saját orvosa és ápolónője látta el. Egy nappal az érkezésük után, még négy asszisztens csatlakozott hozzájuk, mindnyájan svájci útlevéllal rendelkeztek. Az orvos osztrák volt, a neve dr. Helmuth Salettl.

Hajnali negyed négykor Bad Godesbergből befutott faxon dr. Helmuth Salettl életrajza, Remmer mindenkinek adott belőle egy példányt, ez alkalommal Osbornnak is.

Salettl hetvenkilenc éves, aggleény, a húgával él Ausztriában, Salzburgban. 1914-ben született, a háború kitörésekor a berlini egyetem fiatal orvosa. Később az SS-nél lett szakaszpáncsnok, és Hitler kinevezte közegészségügyi megbízottnak. Aztán a háború utolsó napjaiban letartóztatták, mivel titkos dokumentumokat próbált az amerikaiaknak eljuttatni. Halálra ítélték, egy Berlin környéki villában zárva várta a kivégzését, de az utolsó pillanatban átszállították egy másik villába, valahol Németország északi

részében, ahol aztán a felszabadító amerikai csapatok megmentették. Frankfurt közelében, az oberurseli táborban kihallgatták a szövetségesek tisztjei, aztán Nürnbergben bíróság elé állították, és elítélték háborús cselekedetekben való részvételért. Később visszatért Ausztriába, ahol belgyógyászként működött hetvenéves koráig. Majd visszavonult, és csak néhány válogatott betegével foglalkozott tovább, köztük Elton Lybargerrel is.

– Tessék, már megint – mondta McVey, miután befejezte az olvasást, és az ágy szélére ejtette a papírlapot.

– A náci kapcsolat – mondta Remmer.

McVey Osbornra nézett.

– Vajon miért töltene el egy orvos egy szélütéses betege mellett hét hónapot a világ túlsó felén? Van ennek értelme?

– Nem sok, hacsak nem rendkívül súlyos esetről van szó, és a beteg nagyon különc vagy neurotikus, vagy éppen a családja az, és ragaszkodnak az orvos jelenlétéhez, és hajlandóak a költségeket is állni.

– Doktor úr – mondta McVey –, Lybargernek nincs családja, nem emlékszik? És ha olyan beteg volt, hogy hét hónapon át mellette kellett tartózkodnia az orvosának, akkor biztos, hogy nem az ő kérésére történt, hiszen legalábbis eleinte nem lehetett olyan állapotban, hogy meg tudja ítélni a saját helyzetét.

– De valaki megkérte. Valaki odaküldte Salettl-t és az egész ápoló-személyzetet Amerikába, és fizette is őket – tette hozzá Noble.

– Biztosan Scholl – mondta Remmer.

– Miért is ne? Az övé Lybarger svájci háza. Miért ne intézhetné ő a többi ügyeit is?

McVey leült az ágy szélére, és ezredszer is átolvasta az ötoldalas faxot, melyet a charlottenburgi meghívottakról küldtek Bad Godesbergből. Semmi nem mutatott arra, hogy bárki is más lenne közülük, mint tisztas német polgár. A gondolatai egy pillanatig elidőztek azokon a neveken, melyeknek nem ismerték a gazdáját. Igen. Talán ott rejlik a válasz, de ez nem túl valószínű. Továbbra is nagyon erősen az volt az érzése, hogy ott van az orra előtt a megoldás, valami olyan információban, amit már tudnak.

– Manfred – mondta Remmerre pillantva. – Nyomozunk, egyre mélyebbre ásunk, keresgélünk, a világ leghatékonyabb rendőri és hírszerző szervezeteitől próbálunk információkat szerezni ezekről az emberekről, és mit találunk? Az égette világon semmit. De azt tudjuk, hogy valami különös dolog folyik itt. Talán szoros összefüggésben van a holnap esti rendezvénnyel, talán nem. Akárhogy is, mindenesetre holnap felkeressük Schollt, és felteszünk neki néhány kérdést. Meg kell szorongatnunk, mielőtt az ügyvédei észbe kapnak. És ha nem sikerül megizzasztanunk annyira, hogy mindent bevalljon, vagy legalább elmondjon valamit, aminek a segítségével tovább tudunk lépni, akkor...

– Miért mondja ezt nekem? – kérdezte Remmer.

– Mert maga az egyetlen német közöttünk. Magának tudnia kell a választ. Ha ez a Lybarger-ügy valami náci-szimpatizáns politikai szerveződés, akkor mi lehet a célkitűzésük? Kiirtani a zsidókat, mint annak idején? Létrehozni egy katonai gépezetet, amivel átgázolhatnak Európán és Oroszországon? Újrájátszani a történelmet? De miért akarná ezt bárki is? Magától kérdezem, Manfred, mert én nem tudom.

– Én... – Remmer keze ökölbe szorult – ... én sem tudom.

– Nem tudja.

– Nem.

– Én azt hiszem, igenis tudja.

A szobára halálos csend telepedett. Alig mertek levegőt venni. Remmer hátrált egy lépést.

– Hallgatjuk, Manfred – mondta halkan McVey. – Tudom, hogy igazságtalan vagyok magával. De muszáj megkérdezni, hátha segíthet valamit.

– McVey, én nem tudok...

– De igen.

Remmer körbenézett a szobában.

– *Weltanschauung*. Amiről itt szó van, az egy világnézet. Hitler világnézete. A történelem örökkévaló küzdelem, melyben csak a legerősebb maradhat fenn és uralkodhat. Hitler szerint a német a legerősebb nép a világon. Ezért az a rendeltetése, hogy uralkodjon a többiek felett. Ereje azonban a nemzedékek során elgyöngült mert a német faj alacsonyabbrendűekkel keveredett. Hitler úgy gondolta, a történelem során a vérkeveredés volt az oka minden nagy kultúra pusztulásának. Németország azért vesztette el az első világháborút, mert az árják nem őrizték meg vérük tisztaságát.

A szállodai szoba színházzá alakult a színpadon egyetlen színész állt Remmer. Kihúzta magát a szeme csillogott, a homlokán verejtékcseppek gyöngyöztek. Eleinte csak suttogott, de lassan szónokiassá erősödött a hangja. Úgy beszélt, mintha valami betanult szöveget mondana fel, még pontosabban olyan valamit, amit egyszer nagyon megtanult, de aztán tudatosan elfojtott magában.

– A náci mozgalom kezdetekor nyolcvanegynéhány millió német élt Németországban. Hitler látomása az volt, hogy száz év múlva kétszázötvenmillió lesz, vagy még több. Ehhez élettérre van szükség, nagyon sokra, hogy az egész nép teljes szabadságban, a saját törvényei szerint élhessen.

De a földet csak az birtokolhatja, aki erőnek erejével megszerzi magának. Vagyis az új birodalmat a régi teuton lovagok nyomdokaiban lépkedve kell meghódítani. A német kardnak meg kell szereznie a német földet, mely kenyeret adhat a német szájaknak...

– És ezért kellett megölni hatmillió zsidót? – szólt közbe McVey kíméletlenül.

– Meg kell értenie, milyen volt a helyzet akkoriban, az első világháborúban elszenvedett teljes vereség után. A versailles-i béke porba tiporta a büszkeségünket, hatalmas volt az infláció, tömeges a munkanélküliség. Ugyan ki szállt volna szembe egy olyan vezérrel, aki visszaadta az önbecsülésünket és a méltóságunkat? Nézzék meg a korabeli fényképeket, a filmfelvételeket. Nézzék meg rajtuk az emberek arcát imádták a Führert. Imádták a beszédeit, és a tüzet, mely bennük lobogott. Magával ragadta őket. Teljesen elfeledtette velük, hogy ezek egy műveletlen, elmebajos ember szavai. – Remmer arckifejezése üres lett, elhallgatott, mintha hirtelen elfelejtette volna, miről beszélt eddig.

– De miért? – sziszegte McVey, mint egy színházi ságó. – Elég volt a történelemleckeiből, Manfred. Most halljuk az igazat. Miért ragadta magával az embereket Hitler? Miért feledkeztek meg róla, hogy amit hallanak, egy műveletlen, elmebajos ember szavai? A náci párt nemcsak Hitlerből állt. Bármilyen hatalom volt is a kezében, nem volt egyedül...

Remmer a földet bámulta. Lassan felemelte a fejét, a tekintetében rettegés ült.

– Olyan ez, mint egy vallás. Az emberek hisznek a mítoszokban. Primitív, ősi, törzsi mítoszok... És ma is ott rejtőznek a felszín alatt, várva a kellő történelmi pillanatot, amikor újból a nép élére áll egy karizmatikus vezér, aki életre kelti a mítoszokat... Hitler volt az utolsó ilyen vezér. És mi, a világ legfelsőbbrendű népe mind a mai napig követnénk bárhová...

Remmer mereven McVeyre szegezte a tekintetét. Aztán elfordult, elővett egy cigarettát, rágyújtott, és leroskadt egy heverőre, olyan messze a többiektől, amennyire csak lehetett. Előregörnyedt, maga elé húzott egy hamutartót, és a földet nézte. Nem emelte a szájához a nikotinfoltos ujjai között tartott cigarettát; a füstje a mennyezet felé kígyózott.

103

Osborn feküdt a hajnali szürkületben, és hallgatta Noble lélegzését. McVey és Remmer a másik szobában aludtak. Fél négykor feküdtek le, most háromnegyed hat van. Két órát sem aludt.

Mióta Berlinben voltak, érezte, hogy McVey egyre bosszúsabb, már-már kétségbeesett. Ezért kínoztta meg úgy Remmert, hátha ő rá tud világítani valamire, a lényegre, amit egyikük sem képes felfogni. Sok mindent meg is

értett abból, hogy milyen ember lehet Scholl. De ez még mindig nem elég konkrét.

Lybarger személye már valamivel megfoghatóbb. Osborn biztos volt benne, hogy valamiképpen ő a kulcsfigura. De egyelőre szinte semmit nem sikerült kideríteniük róla. Az egyetlen ígéretes nyom az volt, hogy dr. Salettl szerepelt a charlottenburgi meghívottak között is, de ezidáig a BKA nem tudott a nyomára bukkanni. Nem találták sem Ausztriában, sem Németországban, sem Svájcban. Vajon hol lehet?

Valahol kell, hogy legyen valami, amit nem tudnak Lybaggerről. De mi lehet az, és hol kellene keresni?

McVey ébren volt, épp jegyzeteket készített, amikor Osborn átment hozzá.

– Végig azt feltételeztük, hogy Lybaggernek nincs családja. De honnan lehetünk ebben olyan biztosak? – kérdezte Osborn. – Egy osztrák orvos Amerikában hónapokon át kezeli egy nagyon súlyos betegét. Lassanként javul az állapota. Ha van felesége, gyereke, testvérei...

– Akkor biztosan értesíteni akarja őket, hogy jobban van – fejezte be McVey.

– Pontosan. Ha a beteg épp szélütés után lábadozik, akkor nehézségei lehetnek a beszéddel és az írással. Tehát megkéri az orvosát, akiben megbízik, hogy telefonáljon helyette. Legalább havonta egyszer, talán gyakrabban is.

Közben Remmer is felébredt, és hallgatta a beszélgetést Felült az ágyban.

– A telefontársaságnál utána lehet nézni.

Alig egy óra múlva megérkezett a fax az FBI-tól, Fred Hanleytól.

Sok-sok oldal Salettl telefonhívásairól, melyeket a carmeli kórházból a magántelefonján bonyolított le. Összesen hétszázharminchat beszélgetés. Hanley pirossal bekarikázta azokat, melyek Erwin Schollnak mentek, a világ minden tájára, a többi hívás helybeli volt, illetve Ausztriába, vagy Zürichbe szólt. Szerepelt azonban huszonöt beszélgetés, melyeknek a nemzetközi kódja 49 volt – ez Németország. A város kódja 30 – ez pedig Berlin.

McVey lerakta a papírlapokat, és Osbornra nézett.

– Jó ötlet volt, doktor úr. – Aztán Remmerre pillantott – Maga van hazai pályán, most mit csináljunk?

– Ugyanazt, amit Los Angelesben csinálnának. Megkeressük ezt a nőt, akié ez a berlini telefonszám.

Reggel háromnegyed nyolc.

– Nem hiszem, hogy ez a Karolin Henniger kapcsolatban állna Lybaggerrel – mondta McVey, miközben Remmer megállt a Mercedes-szel egy

drága régiségüzlet előtt a Kantstrassén. – Szerintem Salettl rokona vagy barátnője lehet.

– Majd kiderül. – Osborn kinyitotta az ajtót, és kiszállt. Az övé volt a terv, nem hagyja, hogy McVey tönkregye. Azt fogják mondani, hogy ő egy amerikai orvos, és dr. Salettl-t keresi, egy közös ismerősüktől hoz neki üzenetet Kaliforniából. Remmer egy német barátja, akit azért hozott magával, hogy tolmácsoljon, ha esetleg Karolin Henniger nem beszélne angolul.

McVey és Noble a Mercedesből nézte, ahogy beléptek a házba. Az utca túloldalán egy világoszöld BMW-ből a BKA emberei figyelték, hogy nincs-e valami baj.

Miután Remmer kinyomozta, hogy a telefonszám Karolin Hennigeré, McVey felhívta egy régi barátját Los Angelesben, Charles O’Connel bíborost Tudta, hogy Scholl katolikus, és lelkes támogatója a New York-i és a Los Angeles-i egyházmegyének is, tehát valószínűleg jól ismeri O’Connel. Ez volt az egyetlen pont, ahol Scholl is olyan, mint egy átlagos ember. Ha egy bíboros kér tőle valamit személyesen, nem tagadhatja meg. McVey megkérte a bíborost, nem tudná-e elintézni, hogy aznap késő délután Scholl fogadja őt, itt Berlinben. Nagyon fontos ügyről lenne szó. O’Connel egy szóval sem kérdezte, hogy miről, csak annyit mondott, hogy mindent megtesz, amit tud, és majd visszahívja, hogy mit intézett.

– Ugye tudják, hogy ez a nő nem követett el semmit? Nem köteles válaszolni a kérdéseinkre, ha nem akar.

– Hát persze. – Osborn nem akart most semmiféle jogi csúrés-csavarásra gondolni. Kezdenek kifutni az időből. Nem számít semmi, csak hogy minél közelebb jussanak Schollhoz.

Az 1. és a 2. számú lakás ajtaja közvetlenül a lépcsőház jobb illetve baloldalán nyílt. A rövid folyosó végén állt a 3. számú lakás, Karolin Hennigeré.

Osborn ért oda elsőnek az ajtóhoz. Remmerre pillantott, aztán bekopogott. Egy percre néma csönd, aztán lépéseket hallottak, odabent elhúztak egy reteszt, és az ajtó résnyire nyílt, de a biztonsági lánc bekapcsolva maradt. Egy csinos nő nézett ki, elegáns kosztümben. Rövid, kicsit őszerű haja volt, a negyvenes éveinek közepén járhatott.

– Ön Karolin Henniger? – kérdezte udvariasan Osborn.

A nő Osbornra nézett, aztán a mögötte álló Remmerre.

– Ja... – mondta.

– Beszél angolul?

– Igen. – A nő megint Remmerre nézett – Kik maguk? Mit akarnak?

– A nevem Osborn. Orvos vagyok, amerikai. Egy ismerősét keressük, dr. Helmuth Salettl-t.

A nő arca elfehéredett.

– Nem ismerek ilyen nevű embert – mondta. – Nagyon sajnálom. *Auf Wiedersehen!*

Hátralépett, és becsapta az ajtót. Hallották, hogy a retesz bezárul, és a nő valakinek kiált.

Osborn dörömbölt az ajtón.

– Kérem, szükségünk van a segítségére!

Hallották, hogy a nő bent beszél valakihez, a hangja egyre távolodott. Aztán valahol csapódott egy ajtó.

– Elmegy a hátsó ajtón át – Osborn a lépcső felé indult Remmer visszatartotta. – Doktor úr, figyelmeztetem. Nem tehetünk semmit.

– Lehet hogy maga nem, de én igen – Osborn félrelökte Remmert, és elrohant.

Az utcára érve elszáguldott a sarokig, és befordult a kis mellékutcába. Az utca végében Karolin Henniger épp egy bészszínű Volkswagen ajtaját nyitotta ki, és egy kisfiút tuszkolt be a kocsiba.

– Várjon! – üvöltötte Osborn. – Várjon, kérem!

Osborn elérte a kocsit, épp abban a pillanatban, amikor beindult a motor.

– Kérem, beszélnem kell magával! – könyörgött a nőnek. A kerekek megcsikordultak, és a kocsi elindult. – Ne! – Osborn rohant mellette. – Nem akarom bántani, kérem, várjon!

Túl késő volt Osborn látta, hogy McVey és Noble elugranak a Volkswagen elől, mely közben kiért a mellékutca végébe, ráfordult a Kantstrasséra, és eltűnt.

– Megpróbáltuk, nem sikerült. Az ilyesmi előfordul – mondta pár perccel később McVey, miközben beszálltak a Mercedesbe, és elindultak.

Osborn Remmerre nézett a visszapillantótükörben. Nagyon dühös volt.

– Látta a nő arcát, amikor kimondtam Salettl nevét? Nagyon is ismeri, a rohadt életbe. Valamit tud Salettl-ről, és fogadni mernék, hogy Lybargerről is.

– Talán igen, doktor úr – mondta McVey halkán. – Csakhogy ő nem Albert Merriman, nem gyilkolhatjuk meg, hogy előtte kiszedjük belőle, mit tud.

104

A napfény beáradt a tizenhat üléses gép kerek ablakain, amint a felhőtakarón áthasítva, nagy ívben északkelet felé fordult, és nekiindult a másfél órás útnak Berlin felé.

Joanna hátradőlt, és egy pillanatra lehunyta a szemét. Bármilyen gyönyörű volt is Svájc, maga mögött hagyta. Holnap ilyenkor már a berlini repülőtéren lesz, a Los Angeles-i gépre várva.

Vele szemben Elton Lybarger békésen szundikált. Ha aggasztotta is, ami előző nap történt, nem látszott rajta. Dr. Salettl sápadtnak és kimerültnek tűnt, Lybargerrel szemben ült, és valamit irogatott egy fekete bőrkötéses noteszba. Időnként felpillantott és németül váltott egy-két szót Uta Baurral, aki egy milánói divatbemutatóról érkezett, hogy elkísérje őket Berlinbe. A mögötte levő üléseken Eric és Edward ültek, némán és villámgyors tempóban sakkoztak.

Salettl jelenléte nyugtalanította Joannát, igyekezett inkább a kiskutyájára gondolni, akit Kelsónak nevezett el. Megetette, megsétáltatta, és elbúcsúzott tőle. Holnap egy közvetlen járattal elküldik Zürichből Los Angelesbe, ahol majd magához veheti, és együtt repülnek tovább Albuquerque-be. Azután három óra autóval, és már otthon is lesznek, Taosban.

Joanna első gondolata az volt, amikor meglátta a videofelvételt, hogy fogad egy ügyvédet, és bepereli őket. De mi értelme lenne? A per csak ártana Mr. Lybargernek, és esetleg még az állapotán is ronthat, ha hosszan elhúzódik a dolog. Most már nem akart mást, csak otthagyni Svájcot, amilyen gyorsan csak lehet, és úgy tenni, mintha az egész meg sem történt volna. Eltűnődött, helyesen tette-e, hogy elfogadta a csekket. Félmillió dollár! Kell majd keresnie valakit, aki tanácsokat ad, hogy hogyan fektesse be, és ezentúl a kamatokból fog élni. Talán vásárol egy-két dolgot, de nem túl sokat. Valami óvatos befektetés, az lesz a legbölcsebb.

Hirtelen egy kis piros lámpa villogni kezdett az ülése mellett a falra erősített telefonon. Nem tudta, mit tegyen, nem mozdult.

- Magát hívják – hajolt oda Eric a háta mögül.
- Köszönöm – mondta Joanna, és felvette a kagylót.
- Jó reggelt. Hogy vagy? – Von Holden hangja könnyed és vidám volt.
- Jól vagyok, Pascal – mosolyodott el Joanna.
- És Mr. Lybarger?
- Ő is remekül van. Épp alszik.
- Egy óra múlva földet értek, várni fog a kocsi.
- Te nem jössz ki elénk?
- Nagyon jólesik, hogy ilyen csalódott a hangod, Joanna, de sajnos csak később fogunk találkozni. Sok elintéznivalóm van még az esti rendezvény előtt.

Csak azért hívtalak, hogy minden rendben van-e.

Joannának nagyon jól esett a Von Holden hangjából kicsendülő melegség.

- Minden rendben, ne aggódj.

Von Holden letette a rádiótelefont az autóban, sebességet váltott, lelassított, azután befordult az ezüstszürke BMW-vel a Friedrichstrasséra. Közvetlenül előtte egy teherautó fékezett, jól rá kellett taposnia a fékre, hogy bele ne szaladjon. Káromkodva félrerántotta a kormányt, közben a másik kezével megérintette a szögletes műanyag dobozt, mely a mellette lévő ülésen

hevert, hogy nem esett-e le. Egy pirosbetűs digitális óra az egyik üzlet kirakataiban 10:39-et mutatott.

Az utóbbi néhány órában drámai fordulatot vettek az események. Talán kicsit javult a helyzet. A berlini szektor emberei az utca túloldalán álló épületből lehallgatták a Hotel Palace 6132-es szobájának biztonságosnak tartott telefonjait, egy mikrohullámmal működő vevőkészülékkel, melyet most próbáltak ki először. A beszélgetéseket rögzítették, és elvitték a Sophie-Charlottenstrasséra ahol legépelték, és átadták Von Holdennek. A lehallgatókészüléket csak előző éjjel tizenegy körül állították oda, úgyhogy a korábbi beszélgetésekről lemaradtak. De amit utána rögzítettek, az is épp elég volt ahhoz, hogy Von Holden azonnal jelentkezzen Schollnál.

Elhaladt a Hotel Metropole előtt, átvágott az Unter den Lindenen, és megállt a Grand Hotelnél. Fogta a műanyag dobozt, kiszállt, bement a hotelba, és a lifttel azonnal felment Scholl lakosztályába.

Egy titkár bejelentette, és bevezette. Scholl épp az íróasztalánál ülve telefonált, vele szemben egy férfi várakozott, akit Von Holden kimondottan utált, és jó rég nem látott: Scholl amerikai ügyvédje, H. Louis Goetz.

– Üdvözlöm, Mr. Goetz.

– Von Holden...

Goetz ötvenéves volt, ravasz és kegyetlen. A külseje kifinomult volt és agyonápolt. Úgy festett, mintha a napja felét azzal töltené, hogy ezt elérje. Manikűrözött és kifényesített körmök, napsütötte barnaság, kék hajszálcsíkos Armani öltöny, fekete, hajszárártóval hullámosított fizura, a halántékán épp csak leheletnyit öszült, mintha szándékosan lenne befestve. Von Holden tudta, hogy a pletykák szerint pillanatnyilag azon dolgozik, hogy segítsen Schollnak és Margarete Peipernek megvásárolni egy jóhírű hollywoodi színészügynökséget, melynek révén a Szervezet hatékonyabban tudná befolyásolni a film- és televíziós ipart, vagyis a nézők millióit.

Von Holden megvárta, amíg Scholl leteszi a telefont, aztán lerakta elé a műanyag táskát, és kinyitotta. Egy kis magnó volt benne, és a beszélgetések kazettán, melyeket a berlini szektor rögzített.

– Megvan nekik a vendégek teljes névsora, és részletes dossziét állítottak össze Lybargerről. McVey elintézte, hogy Los Angeles bíborosa hívja fel önt ma délelőtt, és kérje meg, hogy találkozzék McVeyjel a Charlottenburgban ma este, egy órával a vendégek megérkezése előtt. Arra számít, hogy ideges lesz, és ezt a maga hasznára fordíthatja a kihallgatás alatt.

Scholl tanulmányozni kezdte a gépiratokat. Amikor befejezte, átadta Goetznek, aztán néhány helyen belehallgatott a szalagokba.

– Csak azt tették, amire magam is számítottam, Pascal. Bevetettek minden rendelkezésükre álló eszközt, hogy információkat gyűjtsenek arról, hogy mi dolgom van itt Berlinben, aztán megpróbálnak találkozni velem. Az, hogy tudnak Lybargerről és Salettl-ről, vagy hogy megvan nekik a vendégek

névsora, nem számít. Most, hogy biztosan tudjuk, hogy fel fognak keresni, eszerint fogunk cselekedni.

Goetz felnézett a papírokból. Nem tetszett neki, amit olvasott, és az sem, amit hallott.

– Erwin, csak nem akarja kinyírni őket? Három nyomozót meg egy orvost?

– De, valami ilyesmit tervezek, Mr. Goetz. Miért, mi a probléma?

– Probléma? Az ég szerelmére, Bad Godesbergben a rendőrségen megvan a vendégek névsora. Ha elteszi láb alól ezeket a fickókat, a nyakunkra hozza az egész szövetségi rendőrséget. Jó az nekünk, ha beleütik az orrukat a dolgainkba?

– Mr. Goetz – mondta Scholl halkán. – Ugyan, miért hoznám ezzel a nyakunkra a szövetségi rendőrséget? Mit találnának? Egy középkorú férfi felgyógyul egy súlyos betegségből, és tart egy teljesen érdektelen és unalmas beszédet egy vacsorán, száz álmos vendégnek a Charlottenburgban. Aztán mindenki szépen hazamegy. Ez egy szabad ország, mindenki azt tesz, amit akar.

– De azért ott lesz három halott nyomozó és egy amerikai orvos. Azt hiszi, ennyiben fogják hagyni?

– Mr. Goetz, az illető úriemberek, éppúgy mint ön, és Von Holden és jómagam, egy európai nagyvárosban tartózkodnak, mely tele van veszélyes emberekkel. Még mielőtt véget érne a mai nap, McVey felügyelő és a barátai valami olyan kínos helyzetben fogják találni magukat, melyet képtelenség lesz bármiképpen is kapcsolatba hozni a Szervezettel. Igazam van, Pascal?

Von Holden bólintott.

– Hogyne. – McVey, Osborn, Noble és Remmer likvidálása az ő feladata lesz.

– Látja, Mr. Goetz, nincs miért aggódnunk. Tehát, hacsak nem gondolja úgy, hogy hozzá tud tenni valamit, visszatérhetnénk az ügynökség megvásárlására.

Scholl telefonja megszólalt, felvette. Hallgatta, közben Goetzre nézett, és elmosolyodott.

– Feltétlenül – mondta. – O’Connel bíboros úrnak mindig szívesen a rendelkezésre állok.

Osborn a zuhany alatt állt, és próbált kicsit lecsillapodni. Reggel kilenc óra múlt, még tizenegy óra van hátra a charlottenburgi ünnepség kezdetéig.

Karolin Henniger tud valamit, de hiába, nem lehet kiszedni belőle. Remmer ismét ellenőrizte, amikor visszaértek a szállodába. Német állampolgár, egyedül neveli tizenegy éves kisfiát, a hetvenes évek második felét és a nyolcvanas évek túlnyomó részét Ausztriában töltötte, 1989 nyarán tért vissza Berlinbe. Eljár szavazni, befizeti az adóját, nem szerepel a rendőrségi nyilván-tartásokban. Remmernek igaza volt a legelején. Nem tehetnek semmit.

Pedig valamit tud. Osborn pontosan érezte.

Hirtelen kivágódott a fürdőszobaajtó.

– Osborn, jöjjön ki, azonnali – kiáltott McVey.

Fél perc múlva, egy törülközővel a dereka körül, víztől csöpögve Osborn ott állt a szoba közepén, és a tévét bámulta. Élő adás ment Párizsból, a francia parlamentben épp valami nagyon komor dolog történt, egyik képviselő állt fel a másik után, rövid bejelentéseket tettek, aztán leültek. Gyors német kommentár szólt alatta, aztán egy interjú következett franciául, és Francois Christian nevét hallották emlegetni.

– Szóval lemondott? – kérdezte Osborn.

– Nem – mondta McVey. – Megtalálták a holttestét. Állítólag öngyilkos lett.

– Te jóságos atyáúristen!

Remmer telefonon beszélt az embereivel Bad Godesbergben, Noble a másik telefonon Londen-nal. Mind a ketten részletes információt kértek. McVey megnyomott egy gombot a távirányítón és megjelent a teletext angol nyelvű felirata.

– A miniszterelnök a jelek szerint felakasztotta magát, a holttestét kora reggel találta meg egy kocogó Párizstól nem messze, egy parkban. Christian állítólag napok óta depressziós volt. A francia belpolitikai élet különböző csoportjai között éles ellentét áll fenn az Egyesült Európa ügyében. Christian az egyesülést ellenző kisebbség vezéregyénisége volt. A kormányon belüli források szerint a saját pártja kényszerítette lemondásra, amit ma reggel szándékoztak bejelenteni. A felesége szerint azonban az utolsó pillanatban meggondolta magát, és mára egy értekezletet hívott össze pártjának vezetői számára. A francia elnök országos gyásznappá nyilvánította a mai napot.

Osborn hallotta, hogy McVey valamit beszél hozzá, de képtelen volt odafigyelni. Nem tudott másra gondolni, csak Verára. Vajon tudja-e már, és ha igen, honnan? Ha nem tudja, mikor fogja megtudni? Mi lesz vele azután?

– Idehallgasson – csattant fel hirtelen. – Verát Francois Christian vitte el arra a helyre, ahová Londonból telefonáltam. Valahová vidékre. Lehet, hogy ő még nem is hallott az egésztől. Fel kell hívnom. Megtehetem?

– Már nincs ott. – Noble épp ekkor rakta le a telefont, és Osbornra nézett.

– Hogyhogy nincs ott? – Osborn nagyon megrémült – Honnan tudja?

– Most táviratoztak Bad Godesbergbe – mondta McVey halkán. – Egy tanyán volt, Nancy közelében. A három francia titkosrendőrt, akik vigyáztak rá, holtan találták, valaki agyonlőtte őket. Egy Avril Rocard nevű rendőr is ott járt a párizsi prefektúráról. A jelek szerint elvágta a saját torkát. Senki nem tudja, mit keresett ott. Vera Monneray elvitte a kocsiját, amit később Strassbourgbán a pályaudvar előtt találtak meg, ahol Berlinbe vett egy vonatjegyet úgyhogy hacsak valahol útközben le nem szállt akkor itt kell lennie a városban.

Osborn paprikavörös lett. Nem hitt a fülének. Már nem érdekelte, mit tud a rendőrség, és hogy honnan tudják, örülség, amit gondolnak.

– Szóval azt hiszik, hogy Vera is közéjük tartozik?! Hogy tagja a Szervezetnek? Milyen bizonyítékuk van, hadd halljam? Tudni akarom!

– Osborn. én tudom, hogy mit érez. Én csak elmondtam, amit tudunk. – McVey nyugodt volt, szinte együttérző.

– Igazán? Elmehet a pokolba.

– McVey – fordult oda Remmer a telefontól. – Valaki Avril Rocard néven bejelentkezett a Kempinski szállóba, ma reggel hét óra után.

A szoba üres volt, amikor beléptek. Remmer volt az első, kezében az automata pisztollyal, utána McVey, Noble és végül Osborn. Kint a folyosón két rendőr őrizte az ajtót.

Remmer gyorsan átment a hálósobába, aztán a fürdőszobát is ellenőrizte. Mind a kettő üres volt. Kiszólt McVeynek, aztán visszament a fürdőszobába, gumikesztyűt húzott, és elkezdte átvizsgálni az egész helyiséget. Noble a hálósobába ment, McVey a nappaliba. A szoba elegánsan volt bútorozva, ablakai a Kurfürstendammra néztek. A szőnyegpadlón látszott, hogy nemrég porszívóztak. A kanapé előtti kisasztalon egy reggelizőtálca, rajta egy pohár narancslé, több érintetlen szelet pirítós, egy ezüstkannában kávé, egy kávéscsésze félig kihűlt feketekávéval.

– Feketén issza?

– Tessék? – Osborn kábán állt. Elképzelhetetlen volt a számára, hogy Vera itt lehet Berlinben. Az pedig még inkább, hogy bármi köze lehet a Szervezethez.

– Vera Monneray – mondta McVey. – Feketén issza a kávé?

Osborn dadogott.

– Én... én nem is tudom. Igen. Talán. Nem vagyok biztos benne.

A másik szobában megszólalt egy telefon. Remmer kijött a fürdőszobából, és felvette a kagylót. Várt, aztán valami mondott németül. A zsebéből elővett egy kis noteszt, és valamit feljegyzett.

– *Danke* – mondta, és letette.

– O’Connel bíboros hívott vissza – mondta McVeynek. – Scholl várja a hívását Ezen a számon. – Kitépett egy lapot a noteszéből, és átnyújtotta McVeynek. – Lehet, hogy végül mégsem lesz szükség a letartóztatási parancsra.

– Talán igen, talán nem.

Remmer visszament a fürdőszobába, McVey pedig tovább kutatott a nappaliban.

– Ez az Avril Rocard – mondta Osborn, aki igyekezett erőt venni magán, és logikusan gondolkodva valami megoldást találni az egészre. – Azt mondják, a párizsi rendőrségnél volt. Egészen biztosan azonosították a holttestét? Lehet, hogy valaki más volt. Talán mégis Avril Rocard lakik ebben a szobában, nem Vera.

– Uraim... – Noble a hálószoba ajtajában állt. – Átfáradnának?

Osborn a többiekkel együtt nézte, ahogy Noble kinyitja a szekrény ajtaját. Két ruha volt benne, egy fekete bársony estélyi, és egy ezüstróka stóla. Noble egy alacsony fiókos szekrénykéhez lépett, és kihúzta a legfelső fiókot. Csipkés fehérneműk, öt felnyitatlan doboz Armani harisnyanadrág, egy áttetsző selyemköntös. Az alatta levő fiókban két táska, egy fekete az estélyi ruhához, és egy barna bőr vállra akasztható.

Kivette a fekete ridikült, és kinyitotta. Két ékszertok volt benne, és egy bársonyzacskó. Az egyik tokban egy gyémánt nyakék, a másikban hozzávaló fülbevalók. A bársonyzacskóban egy 25-ös kaliberű automata pisztoly. Noble visszarakott mindent, és kivette a barna bőrtáskát. Egy gumival összefogott számlaköteget talált benne, mindegyik Avril Rocard nevére szólt. Egy igazolvány a párizsi prefektúrától, és egy kis fekete nejlonzacskó. Kinyitotta, benne Avril Rocard útlevele, német márka, egy felhasználatlan elsőosztályú repülőjegy Párizsból Berlinbe, és egy borítékban a Kempinski szálló visszajelzése a szobafoglalásról, az érkezés napjaként október 14., péntek volt megjelölve, a foglalás egy éjszakára szólt. Noble felpillantott a többiekre, aztán még mélyebbre kotort a táskába, és egy díszes, felnyitott borítékot húzott elő. Egy meghívó volt benne az Elton Lybarger tiszteletére adandó vacsorára.

McVey ösztönösen a zsebébe nyúlt a vendégek névsoráért.

– Nem kell, már megnéztem. Szerepel rajta egy A. Rocard, öt-hat hellyel Salettl neve előtt, ő volt az egyik vendég, akiről nem tudtunk semmit – mondta Noble, és felállt. – És van itt még valami...

Az ágy melletti asztalról felvett egy tárgyat, mely egy fekete selyemsálba volt csomagolva.

– A matrac alatt találtam. – Kibugyolálta a sálát, és elővett egy hosszúkás, felkunkorodó sarkú, bőr irattárcát. Látta, hogy Osborn összerendezzen. – Ugye ismerős, dr. Osborn?

– Igen – mondta Osborn. – Ismerem...

Látta már Genfben, Londonban, Párizsban. Vera Monneray irattárcája.

Nem csupán Osborn volt zaklatott Berlinben.

Cadoux, miközben Von Holdent várta a Sophie-Charlottenstrasse-i lakás irodájában, már az idegösszeomlás szélén állt. Két nyugtalan órát töltött el azzal, hogy panaszkodott mindenkinek, aki csak hajlandó volt meghallgatni – a német kávéról, hogy nem jut francia nyelvű újsághoz, és mindenféle semmiségről; minden egyes kifogással az Avril Rocard miatt érzett egyre növekvő aggodalmát akarta palástolni. Már csaknem huszonnégy órája végeznie kellett volna feladatával a Nancy melletti tanyán, de még mindig nem jelentkezett.

Cadoux négyszer telefonált a párizsi lakására, de minden alkalommal hiába. Egy álmatlan éjszaka után felhívta az Air France-t, hogy megtudja, jelentkezett-e Avril a berlini járatra. Amikor itt sem járt sikerrel, már kezdett kiborulni. Cadoux, a szakképzett terrorista, gyilkos és hivatásos rendőr, akit a Szervezet Erwin Scholl védelmének megszervezésére jelölt ki, bárhol is legyen éppen a világban – legbelül Cadoux a szíve rabja volt Avril Rocard volt az élete.

Végül megpróbálta telefonon felkutatni a lányt. Kapcsolatba lépett a Francia Titkosszolgálat egy alkalmazottjával, aki megerősítette, hogy három titkosügynök és egy nő holttestét találták meg Nancynél egy tanyán, többet azonban ő sem tudott. Cadoux szó szerint örvengött, amikor elszánta magát az utolsó, valószínűleg a legésszerűbb lépésre, és felhívta a Hotel Kempinskit.

Hatalmas megkönnyebbülésére megtudta, hogy Avril Rocard aznap reggel 7:15-kor megérkezett a szállodába Berlin főpályaudvaráról, a Bahnhof Zooról. Letette a kagylót és cigarettáért nyúlt. Amikor kifújta a füstöt, megkönnyebbülten elmosolyodott, és öklével az asztalra csapott.

Harminc másodperc múlva, pontosan 10:59-kor, amikor Von Holden még mindig Schollnál volt, Cadoux ismét felvette a telefont, és Avril Rocard szobáját tárcsázta a Kempinskiiben. A véletlen úgy hozta, hogy a vonal foglalt volt.

Mégpedig McVey foglalta le, azért hogy Schollt hívja. Beszélgetésük első fele formális és udvarias volt. Megvitatták az O’Connel bíboroshoz fűződő kölcsönös barátságukat, összevetették Berlin és Dél-Kalifornia időjárását, majd kifejtették, milyen érdekes, hogy mindketten egyazon időben tartózkodnak a városban. Végül rátértek McVey hívásának valódi okára.

– Leginkább személyesen beszélnék erről, Mr. Scholl. Nem szeretném, ha félreértenének.

– Nem egészen értem.

– Mondjuk úgy, hogy személyes ügyről van szó.

- Felügyelő úr, az előjegyzési naplóm mára teljesen tele van. Nem várhatna ez az egész addig, amíg megjövök Los Angelesből?
  - Attól tartok, nem.
  - És mit gondol, mennyi időre lesz szüksége?
  - Fél óra, negyven perc.
  - Nos...
  - Tudom, mennyire elfoglalt és nagyon hálás vagyok az együttműködéséért, Mr. Scholl. Úgy tudom, ma este a Charlottenburgba megy egy fogadásra. Találkozhatnánk esetleg előtte a Kastélynál. Mondjuk hét...
  - Pontosan ötkor várom a Hauptstrasse 72-ben, Friedenau kerület. Biztos vagyok benne, hogy megtalálja. Jó napot.
- Kattanás hallatszott a vonal másik végéről, amikor Scholl letette a kagylót és Louis Goetzre, majd Von Holdenre pillantott, amint ők is letették a hallgatóikat.
- Ezt akarta?
  - Pontosan ezt akartam – válaszolta Von Holden.

107

Bár Cadoux hívása végül soha nem ért célba a Kempinskiben, a porta a BKA utasítására tartotta még egy ideig a vonalat, hogy a szövetségi rendőrség behatárolhassa a hívást.

Osborn ismét Johannes Schneider felügyelő társaságában volt. Ezúttal azonban egy másik BKA felügyelő is eljött, a nagydarab, kopaszodó, két gyermekét egyedül nevelő Littbarski. Mindhárman a félsaroknyira lévő zsúfolt Kneipe borozó egy kicsiny boxában itták a kávéjukat és várakoztak, miközben McVey, Noble és Remmer épp a Sophie-Charlottenstrasse-i lakás lépcsőjén haladt felfelé.

Egy középkorú, festett vörös hajú asszony nyitott ajtót, a fején fejhallgatóval, és Remmer, BKA igazolványát felmutatva németül bemutatkozott. Elmondta, hogy arra lennének kíváncsiak, ki telefonált a Hotel Kempinski Berlinbe az elmúlt egy órában.

- Nem tudnám megmondani – válaszolta a nő németül.
- Akkor hívjon ide valakit, aki tudja.

A nő habozott. Mindenki elment már ebédelni, mondta. Remmer biztosította, hogy tudnak várni. De ha esetleg kifogásolja, házkutatási parancsot is hozhatnak. Ekkor a nő kicsit felemelte a fejét, mintha egy távoli hangra lenne figyelmes. Majd ismét rájuk nézett és elmosolyodott.

– Elnézésüket kérem. Egyszerűen arról van szó, hogy rendkívül elfoglaltak vagyunk. Ez a hely lesz a fogadóközpontja annak az összejövételnek, amelyet a Charlottenburgban tartanak. Sok fontos embert várunk, és megpróbálunk mindent jól megszervezni. Egyébként többen is a Kempinskiben szállnak meg. Valószínűleg én telefonáltam, hogy ellenőrizzem, mindenki megérkezett-e és minden rendben van-e.

– Melyik vendéget hívta?

– Már... már mondtam, hogy többen is vannak.

– Nevezze meg őket!

– Meg kell néznem a naplót.

– Hát nézze meg.

Bólintott és arra kérte őket, hogy várjanak. Remmer úgy látta jónak, ha ők is beljebb kerülnek. Az asszony megint felemelte a fejét és a távolba nézett

– Rendben – mondta végül, majd egy szűk előszobán keresztül egy falmélyedésben lévő íróasztalhoz vezette őket. Amint helyet foglalt a többvonalas telefonkészülék mellett, odébbtolt egy kis vázát, amelyben egy szál sárga rózsza hervadozott, és felnyitotta az irattartóját. A Kempinski feliratú oldalhoz lapozott, és meglehetősen udvariatlan módon odatolta Remmer orra elé, hogy olvassa el ő maga. Hat név volt a listán, köztük Avril Rocard-é.

Az asszonyt Remmerrel hagyva McVey és Noble kicsit körülnéztek. Balra egy másik előtér volt, a végén és oldalt pedig ajtók. Mindkettő csukva. Szemben, a nappaliban két nő és egy férfi ült íróasztaloknál. Egyikük számítógépen irt valamit, a másik kettő pedig telefonált. McVey a zsebébe süllyesztette a kezét és megpróbált egykedvű arcot vágni.

– Valaki beszél hozzá a fejhallgatón keresztül – szólalt meg halkan, mintha csak az időjárásról tenne egy megjegyzést. Noble még éppen idejében pillantott a nőre, hogy észrevegye, ahogy az a Remmer felől a nappaliban telefonáló férfi felé bólint. Remmer követte a nő pillantását, majd átsétált a férfihoz, és felmutatta az igazolványát. Néhány percig társalogtak, majd Remmer visszatért McVeyhez és Noble-hoz.

– Szerintük ez a férfi telefonált Avril Rocard-hoz, azt azonban egyikük sem tudja, hol szállt meg Salettl vagy Lybarger. A nő úgy véli, egyenesen a Charlottenburghoz mennek majd a repülőtérre.

– Mikor kell leszállniuk?– kérdezte Noble.

– Nem tudja. Úgy látszik, mindössze annyi a dolguk, hogy gondoskodjanak a vendégekről.

– Kik vannak még a többi szobában?

– Azt mondja, hogy csak ők négyen.

– Bemehetünk oda is?– mutatott McVey az előszoba felé.

– Megfelelő indok nélkül nem.

McVey lenézett a cipőjére.

– És házkutatási engedéllyel?

Remmer óvatosan elmosolyodott.

– De hát milyen alapon?

McVey felnézett.

– Tűnjünk el innen.

Von Holden kamerán figyelte, ahogy a detektívek lemennek a lépcsőn, majd távoznak. Mindössze tíz perccel előttük tért vissza a Scholl-lal történt találkozájáról, és Cadoux-t, aki még mindig Avril Rocard-t hívogatta a Kempinskiben, az irodájában találta. Amikor észrevette Von Holdent, Cadoux felháborodottan csapta le a kagylót. Először foglalt, aztán nem veszik fel! Von Holden dühösen ráförmedt, hogy azonnal fejezze be a telefonálgatást, nem vakációra jött Berlinbe. Megérkezett a rendőrség. Von Holden mindjárt tudta, merről fúj a szél és hogy azonnal cselekednie kell. Fel kell őket tartóztatnia a kapunál, hogy az egyik titkárnőt felválthassa egy biztonsági őrrrel.

Most hogy az ajtó bezárult a detektívek után, és látta hogy McVey még visszafordul és a házat tanulmányozza, mérgesen Cadoux-hoz fordult.

– Teljesen megőrült, hogy innen telefonált Avril Rocard-nak– szóltat meg hidegen.

– Sajnálom, Herr Von Holden – válaszolt Cadoux bocsánatkérően, mindazonáltal nem akarta kiadni az érzelmeit egy nála tizenöt évvel fiatalabb férfinak.

Von Holden felnézett rá.

– Felejtse el. Holnap már úgyis mindegy lesz. – Egy perccel ezelőtt már majdnem megmondta neki, hogy Avril Rocard halott.

Az arcába vágta volna, hidegen, közömbösen, aztán élvezte volna a másik gyötrelmét. De volt még más is, amit megmondhatott volna. Nevezetesen azt, hogy Avril Rocard nem pusztán gyönyörű nő és kiváló mesterlövész volt, hanem a szeretője is. Ezért hívták meg Berlinbe – egyrészt, hogy Lybarger nagyobb biztonságban legyen az ünnepség alatt, másrészt Von Holden saját szórakozására. Mindezt elmondhatta volna, hogy növelje Cadoux fájdalmát, de úgy döntött, nem teszi, legalábbis nem most Cadoux-t ugyanis egy olyan dolog miatt hívták Berlinbe, amihez teljes, osztatlan figyelmére volt szükség. Von Holden tehát hallgatott.

Osborn megpróbált nem gondolni arra, hogy merre járhat, és mit csinálhat éppen Vera. Az ötlet, hogy ő is benne van a szervezetben, teljesen képtelennek tűnt, de akkor miért tett úgy, mintha ő lenne Avril Rocard? Teljesen zöldfülűnek és bátortalannak érezte magát, és alig figyelt oda, miközben Schneidernek és Littbarskinak az amerikai futball szabályait próbálta elmagyarázni egy zajos kocsmában, ahol Berlin összes turistája összegyűlt.

Először úgy tűnt, hogy csak a szokványos német nyelvű rendőrségi híreket hallják Schneider táskarádiójából. Túl hangosra volt állítva, a környező boxokban is felkapták a fejüket az emberek. Schneider épp lejjebb akarta

csavarni a hangerőt, amikor hirtelen Vera neve hangzott el. Osborn szíve a torkában dobogott

– Mi az ördög ez?– kérdezte, és megragadta Schneider csuklóját. Littbarski megdermedt.

– *Sich schonen.* – Nyugodjon meg, mondta Osbornnak.

Osborn engedett a szorításból, és Littbarski megkönnyebbült.

– Mi van vele?– Schneider látta, hogy az izmok megfeszülnek Osborn nyakán.

– Két szövetségi rendőrnő letartóztatta Vera Monnerayt, amikor kijött egy templomból – válaszolt Schneider erős akcentussal angolul.

Templomból? Miért ment Vera templomba? Osborn erősen gondolkozott. Nem emlékezett, hogy Vera valaha is említést tett volna templomról, hitről vagy bármi hasonlóról.

– Hová viszik?

Schneider megrázta a fejét.

– Nem tudom.

– Hazudik. Tudom, hogy tudja.

Littbarski ismét ideges lett.

Schneider felvette a rádiót és indulni készült.

– Azt a parancsot kaptam, hogy akármi történjék is, vissza kell vinnem a szállodába.

Littbarskiról megfélekezve, Osborn kinyújtotta a karját, hogy megállítsa Schneidert.

– Nem tudom, mi folyik itt. Szeretném azt hinni, hogy tévedésről van szó, de addig, amíg nem látom, nem beszélek vele, nem tudhatok semmit. Nem akarom, hogy McVey egyedül találja őt. A fenébe, Schneider, kérem, segítsen!

Schneider ránézett.

– Látom magán, hogy meg van veszve érte. Így mondják az amerikaiak, ugye, hogy meg van veszve érte?

– Pontosan ez a helyes kifejezés. Igaza van, meg vagyok veszve érte... Vigyen el hozzá, akárhová is viszik... – Osborn már majdnem könyörgött.

– Egyszer már benne hagyott a pácban, Osborn.

– Soha többé, Schneider. Soha többé.

volt koncentrálni. Düh és kétségbeesés marcangolta a lelkét. A négy ember közül, akiket meg akart ölni, három, maga McVey is, csak úgy besétált az irodájába és egyszerűen kiereszkedett az együttműködését. Ráadásul tehetetlen volt; kénytelen volt beengedni őket, mert attól félt, ha ezt nem tenné meg, az egész irodát megszánná a szövetségi rendőrség.

A legörjítőbb az volt, hogy ezt az egészet Cadoux-nak egy olyan nő iránt táplált érzelmei váltották ki, aki Von Holden számára pusztán annyiban volt érdekes, hogy időnként tudtán kívül némi információval szolgált az Interpol belső alkalmazottairól. Miközben Cadoux hülyeségén dühöngött, azért kidolgozta a saját stratégiáját.

Hauptstrasse 72., délután negyed egy.

Joanna látta, hogy a BMW befordul az utcáról, megáll egy percre az örbódénál, aztán a kapun áthaladva a kocsifeljárón a rezidencia előtt leparkol. Az emeleti háló ablakából nem lehetett jól odalátni, mégis biztos volt benne, hogy egy másodpercre elkapta Von Holden pillantását, amikor az kiszállt az autóból és elindult a ház felé. A tükrökhöz szaladt, simított egyet a haján, és a szájára kent egy leheletnyit a drága, nedvesfényű rúzsból, amit Uta Baurtól kapott. Nem tudta megmagyarázni, hogy miért, de annak ellenére, ami történt vele, szenvedélye a férfi iránt erősebb volt, mint bárki más iránt valaha. Mintha kielégíthetetlen éhség vagy szomjúság tört volna rá, amit csak az együttlét csillapíthat.

Ajtót nyitott, és kilépett a hallba. Von Holden a földszinten Erickel és Edwarddal tanácskozott. Egy pillanattal később eltűnt a szeme elől. Joanna legszívesebben utána röpiült volna, de nem tehetette, amíg Lybarger unokaöccsei is ott voltak.

Így hát az előtérén keresztül egy csukott ajtóhoz ment és halkán bekopogott öszhajú, sápadt, malacképű, szmokingos férfi nyitott ajtót. A bőre olyan fehér volt, hogy Joanna szinte azt hitte, albínó.

– Én... én Mr. Lybargernek a... – A férfi külseje és fölényes tekintete elbátortalanította Joannát.

– Tudom, hogy ön kicsoda – mondta a férfi rekedt torokhangon.

– Mr. Lybargerhez jöttem – folytatta Joanna. A férfi habozás nélkül bevezette a szobába.

Elton Lybarger az ablak mellett ült, és egy halom számárfüles, hatalmas betűkkel nyomtatott papírt olvasott. Az aznap esti beszéde volt, már napok óta egyebet sem tett, mint ezt gyakorolta.

– Tudni szerettem volna, hogy minden rendben van-e – magyarázta Joanna, és csak ekkor vette észre, hogy egy másik szmokingos férfi áll a hátsó udvarra néző ablaknál. Nem értette, miért van Mr. Lybargernek két testőre is szüksége egy ilyen előkelő, finom házban, amelynek ráadásul külső kapuja és őre is van.

– Köszönöm, Joanna, minden rendben van – válaszolta Lybarger anélkül, hogy felpillantott volna.

– Később még visszajövök – ígérte Joanna.

Lybarger szórakozottan rábólintott, majd folytatta az olvasást. Joanna kedvesen rámosolygott a malacképű testőrré, megfordult és kiment.

Von Holden egyedül volt egy sötét falú dolgozószobában, amikor Joanna belépett és halkán becsukta maga mögött az ajtót. A férfi háttal ült neki, és éppen németül beszélt valakivel telefonon. A szoba sötét volt a kinti napfény után. Az udvaron a zöld fű szinte vibrált a kert végében álló hatalmas bükkfáról hulló sárga és vörös levelek alatt. A fától balra egy öt férőhelyes garázs volt, azon túl pedig egy vaskapu, amely valószínűleg egy hátsó javítóműhely beállójára nyílhatott.

Von Holden hirtelen befejezte a beszélgetést és megfordult a székén.

– Nem kellett volna bejőnnöd, amíg telefonálok, Joanna.

– Látni akartalak.

– Hát most láthatsz.

– Igen – mosolygott Joanna. Úgy tűnt neki, hogy még sohasem látta ilyen fáradtnak a férfit. – Ebédeltél már?

– Nem emlékszem.

– Nem is reggeliztél?

– Nem tudom.

– Teljesen kimerültél. Meg is kellene borotválkoznod. Gyere fel a szobámba, zuhanyozz le és pihenj egy kicsit!

– Nem lehet, Joanna.

– Miért nem?

– Mert dolgom van. – Hirtelen felállt – Ne anyáskodj fölöttem, ki nem állhatom.

– Szó sincs róla, hogy anyáskodni akarnék... én... csak együtt szeretnék lenni veled. – Rámosolygott és megnedvesítette az ajkát – Gyere fel most, kérlek, Pascal. Lehet, hogy soha többé nem leszünk már kettesben.

– Úgy beszélsz, mint egy kislány.

– Ez nem igaz... te is tudod... – Közelebb ment, most már szorosan előtte állt. A kezét lecsúsztatta a férfi nadrágján. – Akkor hát itt! Most azonnal! – Doromboló hangja, testének minden mozdulata csábító volt – Annyira kívánlak... – suttogetta.

Von Holden gyors mozdulattal eltolta a lány kezét.

– Nem lehet. Menj most el, majd este találkozunk.

– ...Pascal, szeretlek...

Von Holden rámeredt.

– Tudnod kellene, hogy már...

Pupillái apró pontokká szűkültek, alig lehetett látni a szemét. Joannának elakadt a lélegzete és hátrébb húzódott. Soha, de soha nem látott még ennyire felháborodottnak és fenyegetőnek senkit, mint most Von Holdent.

– Ki innen! – sziszegte a férfi.

Joanna felkiáltott, gyorsan megfordult, beleütközött egy székre, aztán kifutott a szobából. Az ajtót nyitva hagyta. Von Holden hallotta cipőjének kopogását az előtér kőpadlóján, majd a lépcsőn. Amikor felkelt, hogy becsukja az ajtót, Salettl lépett be.

– Úgy látom, valaki feldühítette.

Von Holden hátat fordított és kibámult az ablakon. Az előbb már a kocsiból felhívta Schollt a végső terv ügyében. Scholl meghallgatta és azonnal egyetértett vele. Aztán, ugyanilyen hirtelen, meggondolta magát. Azt mondta, túl veszélyes lenne a dolog. Mint Scholl európai biztonsági főnökét, túl sokan ismerték, és nem kockáztathatják meg, hogy ha valami probléma adódik, Von Holdent elfogják vagy megölik, és a szálak hozzá vezetessenek. Túlzottan közel van a rendőrség. Nem, Von Holden készíti a terveket, de Viktor Sevcsenko fogja azokat végrehajtani. Aznap este mindenki látja majd Von Holdent, amikor Mr. Lybargert kíséri a Charlottenburghoz. Később csendben távozik, hogy elvégezze a „másik dolgot”, ahogy Scholl nevezte. Így rendelkezett, majd letette a kagylót.

– Tudja, *Herr Leiter der Sicherheit* – jegyezte meg finoman Salettl –, a személyes biztonsága most mindennél fontosabb.

– Igen, tudom. – Von Holden Salettl felé fordult. Salettl nyilván tudta, miről volt szó Scholl és Von Holden között, mert ez volt az a „másik dolog”, amire utalt. Közvetlenül a charlottenburgi ünnepség után lesz egy másik, zárt körű fogadás kizárólag néhány kiváltságos vendég számára. Teljes titokban fog lefolyni majd a mauzóleumban, abban a templomszerű épületben a palotakertben, ahol a porosz királýsírok találhatók. Itt fogja Von Holden azt a bizonyos „dolgot” bemutatni, ő az egyetlen, aki a titkos kódot, amivel hozzá lehet jutni, ismeri.

S hogy minderre éppen őt választották ki, az a személye iránt megnyilvánuló tisztelet jele. Akármennyire is bosszantotta a dolog, Schollnak és Salettl-nek végül is igaza volt. A biztonsága most mindennél értékesebb. Rá kellett ébrednie, hogy bár még minden a vérében van, mégsem a régi Specnac katona, ő a *Leiter der Sicherheit*. És ez jóval több pusztá munkaköri leírásnál. Minden arra mutatott, hogy a Szervezet őt jelölte ki a „láng őrzőjének”. Ha ezt eddig nem is fogta fel teljesen, most megértette, jobban, mint valaha.

A Kaiser Friedrichstrasse-i épület alagsori kihallgatószobája vakító fehér volt. A padló, a mennyezet, a falak, minden. Ugyanolyan fehér, mint a féltucat szomszédos 2x2,5 méter nagyságú cella. Nagyon kevesen tudtak a cellák létezéséről, annak ellenére, hogy a csaknem kétezer négyzetméter alagsori terület teljes egyharmadát a BKA különleges ügyeket intéző részlege foglalta el. Közvetlenül az 1972-es müncheni olimpián történt öldöklés után hozták létre, és elsősorban az elfogott terroristák és informátorok kihallgatására használták. Ezt megelőzően a Baader-Meinhof csoport, a Vörös Hadsereg Frakció, és a Palesztin Felszabadítási Front tagjait, továbbá a 103-as Pan Am járat felrobbantásának gyanúsítottjait őrizték itt ideiglenesen. A kopár fehérség mellett a hely másik jellegzetessége az volt, hogy a világítást soha nem kapcsolták ki. Ettől a foglyok harminchat órán belül teljesen elvesztették az időérzéküket és összezavarodtak, majd ettől kezdve a helyzetük csak romlott. Vera egyedül ült a központi kihallgatóteremben egy padlóhoz rögzített, fehér pvc-szerű anyagból készült padon. Nem volt a szobában sem asztal, sem szék. Csak a pad. Már lefényképezték, és ujjlenyomatot is vettek.

Fakószürke papucscipőt és egy világosabb szürke, majdnem fehér műszálas kezeslábast viselt, melynek a hátán narancssárga felirat volt – *GEFANGER, Bundesrepublik Deutschland* (ELÍTÉLT, Német Szövetségi Köztársaság). Zaklatottnak és megviseltnek tűnt, de teljesen öntudatánál volt, amikor az ajtó kinyílt és belépett Osborn. Egy pillanatra egy alacsony, formátlan rendőrnő állt meg mögöttük az ajtóban. De csaknem azonnal hátralépett és becsukta az ajtót.

– Istenem – suttogta Osborn. – Jól vagy?

Vera kinyitotta a száját, mondani szeretett volna valamit, de képtelen volt megszólalni. Hullottak a könnyei. Egymás karjába borultak, és mindketten zokogtak. A sírás és a riadt simogatások közepette Osborn hallotta, hogy azt mondja:

– Francois halott... Miért vagyok itt? ...Mindenkit megöltek a tanyán... Mit tettem?... Csak... azért... jöttem... Berlin... volt az... utolsó... hely... ahol kereshettek.

– Vera. Shhh. Jól van, édesem. – Osborn szorosan ölelte, védelmezően, mint egy kisgyermeket – Jól van, minden rendben lesz... – Hátrasimította a lány haját, lecsókolta a könnyeit, és megtörölgette az arcát a kezével.

– Még a zsebkendőt is elvették – szólalt meg Osborn, és megpróbált mosolyogni. Elvették az övét és a cipőfűzőit is. Ismét összeborultak, a karjukkal szorosan átfonták egymást.

– Ne engedj el – kérte Vera. – Soha többé...

– Mondd el, mi történt. – Osborn megfogta a lány kezét, és leültek a padra. Vera letörölte a könnyeit, behunyta a szemét és próbált visszaemlékezni. Maga előtt látta a tanyát Nancy mellett, és látta a három lemészárolt titkosügynököt a földön heverni. Nem messze tőlük Avril Rocard üveges szemekkel meredt maga elé, a vér lassan szivárgott a torkából.

Amikor bement házba, az összes telefon süket volt. Nem találta a titkosszolgálat Fordjának a kulcsát ezért Avril Rocard fekete rendőrségi Peugeot-jával ment be a városba. Egy telefonfülkéből megpróbálta Francois-t hívni Párizsban, de az iroda és a lakás száma is foglalt volt. Nem meglepő, gondolta, hiszen nemrég jelentették be, hogy lemond. A halottak látványától még mindig sokkos állapotban a város szélére, egy parkhoz hajtott.

A kocsiban ülve megpróbálta leküzdeni rettegését és zavarodottságát, és kitalálni, mit tegyen. Ekkor megpillantotta Avril tárcáját a mellette lévő ülésnél a földön. Benne volt a rendőrigazolványa és az útlevéltartója. A tokban az útlevél mögé dugva egy első osztályú, Párizsból Berlinbe szóló Air France repülőjegyet talált, és a Hotel Kempinski borítékját, amelyben visszaigazolja a szobafoglalását. És volt ott még egy elegáns német nyelvű meghívó is egy ünnepi vacsorára a Charlottenburg kastélyba október 14-én pénteken este 8 órára. A meghívó szerint a vacsorát Elton Lybarger tiszteletére rendezik. Az est támogatói között Erwin Scholl neve is szerepelt. Azé az emberé, aki Albert Merrimant felbérelte, hogy megölje Osborn apját.

Egyetlen gondolata az volt, hogy ha Scholl Berlinben van, akkor talán Paul Osborn is tud róla és ő is odament. Ez volt az egyetlen szál, amelyen elindulhatott. Bár jó pár évvel fiatalabb volt nála, eléggé hasonlított hozzá, így kiadhatta magát Avril Rocard-nak. Mindez csütörtökön történt, a charlottenburgi rendezvényt pedig péntekre hirdették. Nancyból Berlint leggyorsabban a Strassbourgból induló vonattal érhet el, így hát odament.

Kétszer állt meg útközben, hogy Francois-nak telefonáljon. Először az összes vonal foglalt volt. Másodjára, az autópálya egyik pihenőjéből elérte az irodáját. Akkorra már majdnem délután négy óra volt, de Francois aznap még nem volt benn és nem is hallottak róla, amióta reggel hét órakor elment otthonról. A sajtót és a televíziót még nem tájékoztatták az eltűnéséről, de a titkosszolgálat és a rendőrség már teljes riadókészültségben volt. Az elnök Francois feleségét és gyermekeit ismeretlen helyre szállíttatta, fegyveres őrség védelme alatt.

Vera emlékezett, hogy amikor letette a kagylót, nem érzett mást, csak zsibbadtságot. A világon semmi sem létezett. Nem létezett Francois Christian, sem dr. Paul Osborn Los Angelesből. És nem volt többé Vera Monneray sem, aki visszatérhetne lakásába és a párizsi életébe, s ott folytathatna mindent, ahol abbahagyta, mintha semmi sem történt volna. Négy ember halt meg, és a férfi, akit valaha ismert és olyan nagyon szeretett, eltűnt, mintha sosem létezett volna.

Berlinben bejelentkezett Avril szobájába, ahol már ott voltak a ruhái. Rövidesen hozták a reggelijét. A tálcán egy újságot is talált, benne Francois öngyilkosságának hírével. Majdnem elájult. Tudta, hogy ki kell mennie a friss levegőre, hogy összeszedje magát, gondolkozni próbáljon, és megtervezze, hogyan viselkedjen, ha valaki esetleg felkeresi. Vagy mit tegyen akkor, ha nem keresik, és egyedül kell este a Charlottenburgba mennie. Útlevelét a matrac alá rejtette, nehogy valaki megtalálja és rájöjjön, kicsoda valójában. Miközben járkált, egy templomhoz ért, az 1933 és 1945 között a hit és meggyőződés szabadságáért harcoló mártírok emléktemplomához. Azt gondolta, a templomban talán valamilyen választ talál a történetekre. Ehelyett azonban a német rendőrséget találta a kapu előtt, amikor kijött.

Schneider felügyelő nem mondott igazat, amikor Osbornnak azt ígérte, ha valami történik, visszaviszi a szállodába. Az igazság az volt, hogy ha Vera Monnerayt megtalálják, Osborn közvetlenül oda viszik, ahol a lányt őrzik. McVey azt akarta, hogy Osborn és Vera Monneray is azt higgye, egyedül vannak, és ezáltal ő begyűjthesse mindazt az információt, ami egy ilyen találkozás alkalmával kiderülhet. Azt beszélték meg, hogy úgy tesznek majd, mintha mindez Osborn terve lett volna. Schneider segítségével működött is a dolog, és Osborn is az ő malmára hajtotta a vizet.

A kihallgatószoa ajtaja hirtelen kinyílt. Osborn megfordult és McVeyt látta befelé jönni.

– Vigyétek ki innen azonnal! – Parancsolta McVey dühösen, és két egyenruhás szövetségi rendőr azon nyomban megragadta és kitaszigálta Osborn.

– Vera! – kiáltotta és megpróbált visszanézni. – Vera! – Második kiáltása után a nehéz acélajtó dübörögve becsapódott. Gyorsan levezették egy keskeny folyosón, majd fel néhány lépcsőfokon. Kinyitottak egy újabb ajtót és egy másik fehér szobába értek. A rendőrök távoztak, az ajtót becsukták és rázárták.

Tíz perc múlva bejött McVey. Vörös volt az arca, és nehezen lélegzett, mintha rengeteg lépcsőt mászott volna meg.

– Na, mit sikerült magnóra venni? Talált valami érdekeset? – szólalt meg fagyosan Osborn, amint az ajtó kinyílt – Jó ötlet volt engem küldeni be először hozzá. Hátha nekem elmond valamit, amit magának vagy a német rendőrségnek nem mondana, és a mikrofonok szépen felvesznek mindent. De nem sikerült, ugye? Mindössze az igazat hallhatták.

– Honnan tudja, hogy az volt az igazság?

– Mert tudom, a fene vigye el!

– Említette valaha Cadoux kapitány nevét az Interpoltól, beszélt róla már?

– Nem. Soha.

McVey mereven nézte, majd szelídebben megjegyezte:

– Rendben van, higgyünk neki. Mind a ketten.
– Akkor engedjék ki.
– Osborn, maga nekem köszönheti, hogy itt van. Ahelyett, hogy holtan heverne valamelyik párizsi bisztró padlóján a Stasi revolvergolyójával a két szeme között.

– McVey, nagyon jól tudja, hogy a két dolognak semmi köze egymáshoz. És Verát sincs joga itt tartani, ezt is nagyon jól tudja!

McVey mindvégig farkasszemet nézett Osbornnal.

– Tudni akarja, vagy nem, miért ölték meg az apját?

– Ami az apámmal történt, annak semmi köze nincs Verához.

– Honnan tudja? Miért ilyen biztos benne? – McVey nem akart kegyetlen lenni, csak puhatolózott. – Azt mondta, Genfben találkoztak. Maga szólította meg őt vagy ő magát?

– Én... ennek semmi...

– Feleljen.

– ...ő szólított meg... engem...

– Francois Christian szeretője volt, aki érdekes módon éppen azon a napon, amikor ez az egész dolog zajlik Lybarger körül, váratlanul meghal, Vera pedig feltűnik Berlinben és meghívója is van az estélyre.

Osborn dühös volt. Dühös és zavarodott. Mit akar McVey tenni? Az, hogy Vera a Szervezet tagja lenne, örökség. Egyszerűen lehetetlen. Osborn elhitte, amit a lány az imént mondott neki. Túlzottan szerették egymást ahhoz, hogy ne higgyen neki. Nagyon sokat jelentett neki Vera szerelme. Elfordult, és felpillantott a mennyezetre. Olyan magasan, hogy a padlón állva lehetetlen legyen elérni, egy sor fényes lámpa égett. Vakító százötven wattos égők, amelyeket egy pillanatra sem kapcsolnak le.

– Jó, lehet, hogy ártatlan – szólalt meg McVey. – De nem a maga dolga ezt kideríteni, doktor úr, hanem a német rendőrségé.

Mögöttük kinyílt egy ajtó és Remmer lépett be.

– Van egy videofelvételünk a hauptstrassei házról. Noble ott vár.

McVey ismét Osbornhoz fordult.

– Ezt magának is meg kell néznie – közölte.

– Miért?

– Mert abban a házban fogunk majd Scholl-lal találkozni. Mind a ketten, maga is és én is.

Joanna bőröndje az ágyon volt, és már csak néhány dolog hiányzott belőle, amikor Von Holden belépett.

– Joanna, bocsáss meg, kérlek...

Joanna nem vett róla tudomást. Elővette az eredeti Uta Baur modellt, amit az este akart viselni. Kiteregette az ágyon és elkezdte összehajtogatni. Von Holden egy ideig csendben figyelte, majd odament hozzá és a vállára tette a kezét Joanna megdermedt.

– Nagyon nehéz időszak ez nekem, Joanna... Ahogyan számodra és Mr. Lybarger számára is. Kérlek, ne haragudj, amiért úgy viselkedtem az előbb...

Joanna mozdulatlan maradt, a szemét egy távoli ablakra szegezte.

– Meg kell mondanom az igazat... Egész eddigi életem során soha senki nem mondta még, hogy szeret. Amikor te azt mondtad... megijesztettél...

Érezte, hogy eláll a lány lélegzete.

– Én ijesztettelek meg téged?

– Igen...

Joanna nagyon lassan felé fordult. A rémes, gyűlölettől izzó szemek, amelyek annyira megijesztették egy órával ezelőtt, most melegen és érzékenyen tekintettek rá.

– Ne mondj ilyet.

– Joanna, nem tudom, képes vagyok-e egyáltalán a szerelemre...

– Kérlek, ne... – Joanna érezte, hogy szeme könnyelábad és egy könnycsepp gördül le az arcán.

– Igazad van. Én nem...

Joanna váratlanul szájon csókolta, hogy ne tudja tovább folytatni.

– Te ... – csak ennyit mondott.

A férfi átölelte, Joanna hozzásimult. Megcsókolták egymást és a testük egymásnak feszült. Joannát teljesen hatalmába kerítették az érzelmei. Akármennyire is megrettent korábban, már semmire nem gondolt. Elfelejtett mindent, mintha meg sem történt volna.

A százötven méter magasságban lévő felüljáróról nézve a Hauptstrasse 72. olyan volt, mint egy tizenkilencedik századi villa, háromszintes főépületből és egy öt férőhelyes hátsó garázból állt. Az utcáról öntöttvas kapu nyílt, a kocsifelhajtó félkörívben vezetett el egy őrbódé mellett. A garázshoz a ház jobb oldalánál lehetett eljutni, míg a baloldalon egy vörössalakos tenispálya volt. Az egész épületegyüttest magas, repkénnyel benőtt kőfal vette körül.

– Van még egy kapu hátul, a garázs mellett. Egy műhelybe vezethet – jegyezte meg Noble, miközben a felüljárót tanulmányozta a hatalmas Sony képernyőn.

– Igen, és szokták is használni – tette hozzá Remmer. Noble, Remmer, McVey és Osborn egy videoteremben ültek a cellák fölötti emeleten. Osborn hátradőlt, állát a kezére támasztotta. Alattuk éppen Verát hallgatták ki. Azt

találgatta, hogy vajon mit csinálhatnak vele. Másrészt azon tűnődött, mi van akkor, ha McVeynek mégis igaza volt, és Vera a Szervezetnek dolgozik. Mit tudhatott meg Francois Christiantól, amit továbbadhatott nekik? És hogy kerül az egészbe ő, Osborn? Mit akart tőle Vera?

– Ezt egy mosoda szállítóautójáról vettük fel, amíg a sofőr bevitte a ruhát egy házba az utca túlsó oldalán – magyarázta Remmer, miközben a tévéfelvétel minőségű színes videofilm kockái peregtek a képernyőn. – Csak rövid, különböző járművekről készített anyagaink vannak. Azért van csak egy a felüljáróról fényképezve, nehogy gyanút fogjanak. Nem akartuk, hogy gyanakodjanak, mert figyelik őket.

A rejtett kamera közeledett a ház felé. Egy Mercedes limuzin parkolt a kocsifelhajtón, és egy kertész dolgozott a gyepen. Látszólag semmi más nem történt. A kamera megállt, majd távolodni kezdett.

– Az ott micsoda? – szólalt meg hirtelen McVey. – Valami mozgást látok az emeleti ablakban, jobbról a másodikban.

Remmer leállította a kazettát és visszatekerte. Majd újra lejátszotta, lassítva.

– Valaki áll az ablakban – mondta Noble.

Remmer ismét lejátszotta, most még lassabban, egy különleges lencsével egészen közel hozva az ablakot.

– Egy nő. De nem sokat látok belőle.

– Nagyíttassa ki, rendben? – kérte Noble.

– Meglesz – válaszolt Remmer és máris hivatott egy technikust, majd kivette a kazettát, félretette és berakott egy másikat. Nagyjából ugyanaz a felvétel volt ez is a házról, csak más szögből. Az alig észrevehető mozgás az emeleti ablakban arra utalt, hogy McVeynek igaza volt, valaki állt ott és kifelé nézett. Egyszer csak egy sötét BMW fordult be az utcáról és megállt az őrnél. Egy pillanattal később a kapu kinyílt és a kocsí begurult. A főbejáratnál magas férfi szállt ki, és bement a házba.

– Tudja valaki, hogy ki lehet ez? – kérdezte McVey. Remmer megrázta a fejét.

– Pillanatokon belül nagy élvezetben lesz részünk – jelentette ki Noble, és egy betűrendbe szedett fényképes irattartót ütött fel. Mindezidáig Bad Godesberg a száz meghívott közül hatvanhárom vendég arcképét küldte el nekik. A legtöbb Polaroid igazolványkép volt de akadtak reklám- illetve sajtófotó másolatok is. – Én megnézem A-tól F-ig, a többi a maguké.

– Hozzuk csak közelebb! – Remmer visszatekerte a kazettát, majd megnyomta a lassúlejátszó gombot. Az autó lassan behajtott, s Remmer ráállt a zoom lencsével. A kocsí a ház elé ért, megállt, a férfi kiszállt.

– Úristen... – szólalt meg Osborn.

McVey azonnal odafordult.

– Ismeri a fickót? – Remmer visszatekerte, majd kimerevítette a képet, amint Von Holden éppen kiszáll az autóból.

– Ő követett engem a parkba. – Osborn a képernyőről most egyenesen McVeyre nézett.

– Miféle parkba? Mi a fenéről beszél?

– Azon az éjjel, amikor elmentem. Szándékosan hagytam ott Schneidert – Most, hogy kiderült a titok, és a saját hazugsága visszaütött rá, már nem is érdekelte. – Scholl szállodája felé menet az Állatkerten mentem keresztül. De hirtelen felfogtam, hogy mit teszek, hogy mindent elronthatok. Már éppen visszafordultam, amikor ez a pasas – Osborn a képernyőre nézett – elkezdett közeledni felém. A pisztoly a zsebemben volt. Elvesztettem a fejemet és ráfogtam a fegyvert. Vele volt egy haverja is, a bokorban rejtőzött. Azt mondtam, nagyon megjárják, ha nem hagynak békén. Úgy menekültek, mint az örültek.

– Biztos benne, hogy ő az?

– Igen.

– Akkor ez azt jelenti, hogy figyelik a szállodánkat – mondta Remmer. Noble ránézett.

– Megnézhetnék, amikor bemegy a házba? Normál sebességgel, ha kérhetem.

Remmer megnyomta a lejátszógombot, és Von Holden újból megmozdult. Bezárta a BMW ajtaját, átment a kocsifelhajtón, felsietett a lépcsőn, valaki kinyitotta az ajtót, és belépett.

Noble hátradőlt.

– Még egyszer, legyen szíves. – Remmer megismételte az egészet, majd újból leállította a filmet, amikor Von Holden belépett a házba.

– Száz az egyhez, hogy Specnac kiképzést kapott – mondta Noble. – Szabotőr és terrorista, akit a szovjet hadsereg különleges felderítő egységénél képeztek ki. Kell némi tapasztalat, hogy ezt valaki észrevegye. Lehet, hogy ők nem is tudnak róla, de a katonáikat fel lehet ismerni a jellegzetes járásukról és testtartásukról, úgy mozognak, mintha cirkuszi kötélén egyensúlyoznának. – Noble Osbornhoz fordult – Ha tényleg követte magát akkor nem is tudja, milyen szerencsés, hogy most itt ülhet és mesélhet róla. – Noble McVeyre és Remmerre pillantott.

– Ha Lybarger a házban tartózkodik, lehetséges, hogy a barátunk biztonsági tiszt de az is lehet hogy ő maga a parancsnok.

– Vagy Scholl saját biztonsági őre – tette hozzá Remmer.

– Vagy valami egészen másért van ott – McVey a képernyőt bámulta, és Von Holden arcát vizsgálta.

– Lehet, hogy átejt minket? – kérdezte Noble.

– Nem tudom. – McVey bizonytalanul ingatta a fejét, majd Remmerre nézett – Nagyíttassuk ki őt is, talán egy fokkal előbbre jutunk.

Egy lámpa kigyulladt a telefonon, s Remmer mellett megcsörrent a készülék.

– *Ja?* – szólt bele.

Negyed három volt, amikor odaértek. A berlini rendőrség már körülzárta a háztömböt. A gyilkossági nyomozók félrehúzódtak, hogy utat engedjenek Remmernek az üzleten át a kantstrassei antik kereskedés hátsó szobájába.

Karolin Henniger egy lepedővel letakarva feküdt a földön, mellette a tizenegy éves fia, Johann.

Remmel letérdelt, és felemelte a lepedőt.

– *Úristen...* – suttogta.

McVey a fiút nézte meg.

– *Borzalmas...* – mondta és felnézett Osbornra.

Anyát és fiát egy-egy fejlődéssel ölték meg.

111

Kilencven perccel később, délután 3:55-kor Osborn az ódon Hotel Meineke egyik hatalmas ablakából nézte a várost. Mint mindannyian, ő is megpróbálta az imént látott szörnyűségeket elfelejteni, és a pillanatnyi tenni-valókra, legfőképpen Schollra akart összpontosítani. Mégis, nehéz volt elterelni a gondolatait. Ki volt valójában ez a Karolin Henniger, hogy valaki ilyen szörnyűséget művelt vele és a gyermekével? Talán azt hitte a gyilkos, hogy az asszony valamit közölt a rendőrséggel aznap reggel? S ha valóban így volt, miről tudott, amibe a rendőrséget is beavathatta volna? Osborn nem tudott szabadulni az önvádtól és a kételytől, amit McVey szemében is látott. Ha nem mentek volna el hozzá, Karolin Henniger vajon még most is élne? Ezzel a teherrel neki kell egyedül megbirkóznia, tudta jól. A legjobb lenne, ha az egészet úgy, ahogy van, elfelejtené.

Bement a fürdőszobába, kezét és arcot mosott. Miután a Palace Hotel Casino szárnyának hetedik emeleti fürdőszobájában egy holttestet találtak, az akció színhelyét áttették a Meineke szállodába. Bad Godesbergtől egy különleges csoportot hozattak, amely a gyilkosság után átkutatta a szobát bizonyítékokért.

Azért jöttek éppen a Meineke szállóba, mert ez mindössze egyetlen épületből állt, és kizárólag egy rozoga lifttel lehetett benne közlekedni. Ha valaki be akarna jönni, csak igen nagy nehézségek árán tudna az előtérben posztoló BKA detektíveken, vagy a liftajtó mellé kirendelt Schneideren és

Littbarskin átjutni. Ekkora fokú védelem mellett McVey és a többiek nyugodtan töprenghettek a legújabb rejtélyes fordulaton.

Cadoux.

Hirtelen ismét felbukkant a semmiből, és mindannyiuk nagy meglepetésére üzenetet hagyott Noble részére az Új Scotland Yardnál lévő irodájában, miszerint Berlinben van. Hangsúlyozta, hogy bajban van, és rendkívül fontos lenne Noble-val vagy McVeyjel beszélnie, amilyen hamar csak lehet, és azt mondta, hogy egy óra múlva újból telefonál.

McVey nem tudta, mire vélje a dolgot. Láta, hogy Osborn figyel, ahogy egy halom mogyorót szór a markába egy zacskóból.

– Tudom. Túl sok zsiradék, túl sok só. De azért mind megeszem. – Gondosan kiválasztott egy szemet, egy ideig tanulmányozta, aztán a szájába ejtette. – Ha Cadoux igazat mond, és a Szervezet rászállt, akkor tényleg bajban van – jegyezte meg, miközben tovább rágcsált. – De ha hazudik, akkor valószínűleg nekik dolgozik. És akkor azt is tudja, hogy mi itt vagyunk Berlinben. Az lesz a feladata, hogy megpróbálja minket kicsalni valahova, ahol...

Nem fejezte be a mondatot, mert kopogtak az ajtón. Remmer a vállán lévő pisztolytáskából előhúzta a fegyverét és kiszólt.

– Igen?

– Schneider.

Remmer ajtót nyitott és Schneider belépett, nyomában egy csinos, negyven-egynéhány éves, barna hajú nővel. A nő magasabb és testesebb is volt Schneidernél. Halvány rúzs emelte ki a száját, amelynek szélei fölfelé görbültek az állandó mosolygástól. A hóna alá szorítva egy barna borítékot tartott.

– Bemutatom Kirsch hadnagyot – szólta Schneider, majd hozzátette, hogy a hadnagy a BKA számítógépes filmnagyító csoportjának a tagja. A nő Remmer felé bólintott, majd a többiekre nézett, és angolul szólalt meg.

– Örömmel közölhetem, hogy sikerült megállapítani a BMW-t vezető férfi személyazonosságát. A neve Pascal Von Holden, ő Erwin Scholl európai üzleti akcióinak biztonsági főnöke. Most futtatjuk az életrajzát. – Kinyitotta a borítékot és kivett belőle két 8x10-es fekete-fehér nagyítást a Hauptstrasse 72.-ről készült felvétel anyagából. Az elsőn Von Holden volt látható, amint éppen kiszáll az autóból. A kép szemcsés volt, de az arcvonásokat elég tisztán ki lehetett venni. A másik fotó rosszabb minőségű volt, de azért viszonylag jól látszott rajta egy fiatal, sötéthajú nő, aki az ablakból néz kifelé.

– A nő azonosítása kicsit nehezebben ment, de az FBI-től megerősítették a véleményünket, éppen, amikor elindultam, hogy hozzam a fotókat – mondta Kirsch hadnagy. – Amerikai, okleveles gyógytornász. A neve Joanna Marsh. Taosban él, Új-Mexikóban.

– Hát ez igazán gyenge munka volt a rendőrség részéről, nem igaz McVey?– viccelt Noble és látszott rajta, hogy el van ragadtatva.

– Csak szerencsénk volt – mosolygott McVey. A BKA faxon elküldte a fényképeket a berlini és a zürichi rendőrségnek, a nő fotóját pedig külön Fred Hanleynek az FBI Los Angeles-i irodájába. Kissé merész elképzelés volt, de azt gyanította, hogy amennyiben Lybarger Berlinben van, és a hauptstrassei házban tartózkodik, jó esély van rá, hogy a gyógytornásza is vele van. Most pedig, hogy a nő személyazonosságáról megbizonyosodtak, az egésznek a fordítottja is igaz kell legyen. Azaz: ha a nő ott volt, akkor Lybargernek is ott kellett lennie.

– *Danke* – köszönte meg Remmer, Kirsch hadnagy és Schneider pedig távoztak.

Tompa kattanást lehetett hallani, ahogy az épület fűtését bekapcsolták. McVey először az egyik, majd a másik fényképet tanulmányozta, igyekezett az emlékezetébe vésni, amit lát, aztán átadta őket Noble-nek és az ablakhoz sétált. Megpróbálta magát Joanna Marsh helyébe képzelni. Min gondolkodhatott, amikor az ablakon nézett kifelé? Mennyit tudhat arról, ami itt zajlik? És mit mondana, vagy mit tudna mondani, ha felkeresnék őt?

Egyetértett Osbornnal, hogy Lybarger személye körül kell a megoldást keresniük. A nevetséges és egyben őrjító csak az volt a dologban, hogy noha Lybarger gyógytornászáról már volt egy fényképük, amelyet egy videofilmről nagyítottak ki és szó szerint percek alatt azonosítottak egy a fél világot behálózó szervezet segítségével, az egyetlen fotó, amit Lybaggerről magáról keríteni tudtak, egy négy évvel ezelőtti fekete-fehér útlevékép volt. Ennyi. Ezenkívül semmi. Még csak egy amatőr felvétel sem. Ami elég döbbenetes. Egy olyan fontos, vagy látszólag fontos emberről, mint Lybarger, legalább egyszer meg kellett hogy jelenjen egy fénykép. Valahol. Egy képesűjságban, egy napilapban vagy legalább egy befektetési tanácsadóban. De sehol semmi. Egy esetleges ujjlenyomat isteni adomány lett volna. Minden bizonnyal Elton Lybarger az egész civilizált világ legtitokzatosabb, legjobban őrzött embere.

McVey az órájára pillantott: 4:27.

Alig harminc perc múlva kell találkozniuk Scholl-lal. Egyetlen remény-ségük Salettl volt. McVey mindenképpen beszélni akart vele, mielőtt Scholl-lal találkozik. Talán Karolin Henniger tudott volna segíteni abban, hogy elérje Salettl-t. Ki tudja? Lehet, hogy Salettl tudna némi információval szolgálni Lybarger személyét illetően. Arról nem is szólva, hogy Salettl keze is benne lehetett a fejnélküli holttestek ügyében. Ha azonban rövid időn belül nem következik be valami drámai fordulat, akkor nincs semmi esély arra, hogy találkozzanak vele, és mindössze annyi információjuk marad, amennyi már eddig is volt. Azaz gyötrelmesen kevés.

Hirtelen az az ötlete támadt, hogy felhívja Joanna Marshot telefonon és megpróbálja kifaggatni, amennyire csak lehet, még mielőtt letenné a telefont, vagy valaki más letetné vele. Mindent meg kell próbálni. Már éppen meg akarta kérdezni Remmertől a hauptstrassei ház számát, amikor a házi vonalak egyikén keresték. Remmer McVeyre pillantott és felvette.

– Cadoux.

Noble felvette az egyik telefont, McVey átvette a kagylót Remmertől, és a kezével befogta.

– Lokalizálják! – Remmer bólintott, majd bement a hálósobába, ahol felvette a másik telefont.

– Cadoux, itt McVey. Noble hall minket a másik készüléken. Hol van most?

– Egy telefonfülkében egy kis élelmiszerüzletben a város északi részén. – Cadoux nem tudott jól angolul, akadozva beszélt. A hangja fáradt és rémült volt, majdnem suttogott, nehogy valaki meghallja, amit mond. – Az Interpolon belül Klass és Halder a felelősek Albert Merriman, Lebrun és az öccse meggyilkolásáért.

– Kinek dolgoznak? – McVey mindjárt az elején meg akarta tudni, kinek az oldalán áll Cadoux.

– Én... nem mondhatom meg.

– Mi a fenét jelent ez? Tudja vagy nem tudja?

– McVey, értse meg, amit csinálok... az... nekem ez nagyon kellemtelen...

– Jól van, nyugodjon meg...

– Ezek... Klass és Halder... egy régi családi kapcsolatra hivatkozva arra kényszerítettek, hogy vegyek részt Lebrun megölésében. Azért hoztak Berlinbe, mert tudják, hogy maguk itt vannak. Engem akartak felhasználni, hogy magukat törbe csalják. Egyszer dolgoztam nekik, de nem tetszett a dolog, és meg is mondtam nekik... nem teszem többé.

– Cadoux – McVey hangja együttérzővé vált –, tudják, hogy hol van?

– Lehetséges, bár azt hiszem, nem. Legalábbis még nem. De tudok valamit, aminek a hasznát veheti. Egy Lybarger nevű emberről és a fej nélküli hullákról van szó.

McVey és Noble meglepetten pillantott egymásra.

– Cadoux, mondja már el, hogy mit tud...

– Nem biztonságos tovább itt maradnom.

– Cadoux, itt Noble beszél. Nem vett részt egy bizonyos dr. Salettl a fejek eltávolításában?

– A Hotel Borggreveben szálltam meg. Borggrevestrasse 17. 412-es szoba a legfelső emeleten, hátul. Most le kell tennem. Várom magukat.

Noble letette a kagylót és McVeyre nézett.

– Vajon végre megláthatjuk az alagút végét, vagy ez csak egy szembejövő vonat fénye?

– Fogalmam sincs – válaszolt McVey. – Valószínűleg egy része igaz annak, amit mondtam

Remmer visszajött a hálósobából.

– Egy élelmiszerboltból hívott a Schonholcz metrómegálló közeléből. A nyomozók úton vannak.

McVey csípőre tette a kezét és maga elé nézett.

– Jó, tehát ez a része legalábbis igaz volt.

– Csapdától tart, ugye? – kérdezte Remmer.

– Úgy van. De ugyanennyire tartok egy másik dologtól. Amitől végig félttem. Hogy Osborn tanúvallomását leszámítva, nincs bizonyítékunk Scholl ellen.

– Talán Cadoux választ ad egy jópár dologra – jegyezte meg Noble csendesen. – Akármilyen nehéz is, találkozunk kell vele.

McVey tűnődött.

– Nem hiszem, hogy van más választásunk.

112

Délután 4:57.

A lemenő nap már ragyogó vörösre festette az ég alját, amikor egy ezüst színű Audi ráfordult a Haupstrasséra és a 72-es számú ház főbejáratához gördült. A kapuórhöz érve a kocsí vezetője letekerte az ablakot, és felmutatta BKA igazolványát.

– A nevem Schneider. Herr Scholl számára hozok üzenetet – mondta németül. Közben két másik biztonsági őr bukkant fel a lassan mindent beborító sötétségből, az egyikük egy németjuhász kutyát vezetett pórázon. Megkérték Schneidert, hogy szálljon ki, majd alaposan megmotozták. Öt perccel később már a főbejárat felé tartott a kocsival.

A kapu kinyílt és bevezették. Egy sápadt, malacképű, szmokingos férfi fogadta a hallban.

– Üzenetet hoztam Herr Schollnak – kezdte Schneider.

– Nekem is átadhatja.

– Azt az utasítást kaptam, hogy személyesen Herr Scholl-lal beszéljek.

Átmentek egy kisebb, lambériás szobába, ahol a férfi megmotozta.

– Nincs nála fegyver – szólta oda egy másik szmokingos férfinak, aki időközben lépett be. Magas volt és jóképű; Schneider azonnal tudta, hogy Von Holdennel áll szemben.

– Üljön le. kérem – mondta a magas férfi, majd egy oldalajtón át távozott. Fiatalabb volt és erősebb is, mint a fénykép alapján sejteni lehetett. Körülbelül Osbornnal lehet egyidős, gondolta Schneider.

Talán tíz percre várakozott, a malacképű pedig mellette állt és figyelte, míg nem ismét kinyílt az ajtó és belépett rajta Scholl, nyomában Von Holdennel.

– Erwin Scholl vagyok.

– Schneider, a Bundeskriminalamtól – mutatkozott be Schneider és felállt. – McVey felügyelő nagyon sajnálja, de nem ér rá. Megbízott, hogy kérjek elnézést a nevében és beszéljek meg önnel egy másik időpontot.

– Sajnos ez lehetetlen – válaszolta Scholl. – Még ma este Buenos Airesbe utazom.

– Nagyon sajnálom. – Schneider egy kis szünetet tartott, ezalatt megpróbálta jól megfigyelni Schollt.

– Csak ennyi időm volt Mr. McVey tudta ezt.

– Értem. Nos, kérem, bocsásson meg neki. – Kissé meghajította magát, bólintott Von Holden felé, majd sarkonfordult és távozott. Néhány pillanattal később kinyílt a kapu és elhajtott. Az lett volna a feladata, hogy ha lehet, jól nézze meg magának Lybargert és a nőt. De csak a hallba és egy kis lambériás szobába jutott be. Scholl teljes közönnyel fogadta. Von Holden szívélyes volt, de semmi több. Scholl a megbeszélrt időben megjelent, és semmilyen jel nem utalt rá, hogy nem áll szándékában McVey-jel találkozni. Mindez azt jelenti, hogy nagy valószínűséggel nem is sejtik, mire készült Cadoux, azaz talán mégsem rejlik csapda a dologban. Schneider megkönnyebbülten felsóhajtott.

Scholl úgy festett, mint egy magát jól tartó öregúr, aki megszokta, hogy engedelmesskednek neki, és az akarata mindig teljesül. Az egyetlen különös dolog nem is annyira a bal kezén és csuklóján lévő több mély heg volt, hanem az, ahogy a kezét tartotta, mintha csak kérkedne a sérüléseivel, és azt mondaná: bárki más szenvedne a fájdalomtól és együttérzést várna –, én azonban élvezettel viselem. De ezt úgysem értheti meg senki.

113

Két külön autóval mentek. Noble Remmerrel a Mercedesben ült. Osborn a fekete Fordot vezette, mellette ült McVey. A megkülönböztető jelzés nélküli BKA kísérekocsik már a szállodánál álltak. Az egyikben két veterán felügyelő, Kellermann és Seidenberg ült, a másikban pedig Littbarski, meg egy kölyök-képű nyomozó, akit Holtnak hívtak. Kellermann és Seidenberg a hátsó utcában, Littbarski és Holt a szállóval szemben várakoztak. Kellermannék megnézték a kis fűszeresüzletet a Schonholz metrómegálló közelében, ahonnan Cadoux telefonált. A tulajdonos halványan emlékezett egy Cadoux-hoz hasonló külsejű

férfira, aki használta is a telefont, de csak egészen rövid ideig tartózkodott a boltban és egyedül volt.

Remmer éppen előttük parkolt le a járdaszegélynél. Kikapcsolta a kocsi világítását.

– Menjen tovább a sarokig. Ha talál parkolóhelyet, álljon be – mondta McVey Osbornnak.

A Hotel Borggreve az Állatkerttől északkeletre, egy különösen sötét utcában volt. Csak négy emelet magas volt, két nagyobb épület között helyezkedett el. Réginek és elhanyagoltnak látszott Cadoux azt mondta, 412-es szoba. A legfelső emeleten, hátul.

Osborn befordult a sarkon és beállt egy fehér Alfa Romeo mögé. McVey kigombolta a zakóját, előhúzta 38-as pisztolyát és kipattintotta a tárat, hogy megnézzze, tényleg töltve van-e.

– Nem szeretem, ha átvernek – szólalt meg. Eddig még nem reagált a vallomásra, amit Osborn a hauptstrassei ház filmjének vetítésekor tett, amikor Von Holdent felismerte. Most is csak azért hozta fel, mert emlékeztetni akarta Osbornra arra, hogy végül is ki irányítja a dolgokat.

– Nem a maga apját ölték meg – válaszolta Osborn, és ránézett. Még mindig dühös volt, amiért McVey megpróbálta őt Vera kihallgatásakor felhasználni, hátha mond a lány valamit, amin rajtakaphatja. És szintén nagyon, de nagyon mérges volt, amiatt, hogy Verával olyan rosszul bántak. Mióta látta Verát, és a karjában tarthatta, teljesen meg volt győződve róla, hogy a rosszindulatú feltételezéseknek semmi alapjuk. Az, hogy ilyen körülmények között találkozott vele, leegyszerűsítette a dolgokat, mert rájött, hogy mi most a legfontosabb. Választ kell kapnia Scholltól, mielőtt elkezdene rágódni azon, hogy ki is valójában Vera és mit jelent a számára. Ezért nem tudott megbocsátani McVeynek. És ezért érezte úgy, hogy mostantól teljesen egyenrangúak.

– Hosszú lesz az éjszaka és igen kemény, doktor úr. Ne húzza fel magát – McVey a pisztolytáskájából elővette a revolverét, majd bekapcsolta az adóvevőjét.

– Remmer?

– Itt vagyok, McVey. – Remmer hangja élesen szólt a kis hangszóróból.

– Mindenki a helyén van?

– *Ja.*

– Mondja meg nekik, nem tudjuk, mi a helyzet, úgyhogy csak semmi kapkodás.

Hallották még, hogy Remmer továbbadja az üzenetet németül. Ezután McVey kinyitotta a kesztyűtartót és kivette belőle az automata pisztolyt, amely Osbornnál volt a parkban, és átadta neki.

– Ne kapcsolja be a világítást és tartsa zárva az ajtókat – Mereven ránézett, majd kinyitotta az ajtót s kiszállt. Hideg levegő áramlott be, majd becsapódott az ajtó és McVey már ott sem volt. Osborn a visszapillantó tükör-

ből látta, hogy a sarokra érve kigombolja a zakóját. Aztán befordult, és az utca teljesen üres lett.

A Hotel Borggreve mögött keskeny fasor húzódott. A szemközti oldalon lakóépületek sorakoztak. Ami itt történik, az Kellermann és Seidenberg dolga. Kellermann a sötétben állt, távcsövét a legfelső emelet balról második szobájának ablakára irányította. Mindössze annyit látott, hogy ég a villany a szobában. Egyszer csak meghallotta Littbarski hangját az adóvevőjén.

– Kellermann, bemegyünk. Van valami?

– *Nein* – szólt bele gomblyukmikrofonjába. Az utca másik oldalán látta Seidenberg testes alakjának körvonalait egy tölgyfa szomszédságában. Puskát tartott a kezében és a szálloda hátsó ajtaját figyelte.

– Itt sincs semmi – mondta Seidenberg.

Salettl a Hauptstrasse 72. második emeletén egy hatalmas hálósobában állt és nézte, hogyan segítkeznek egymásnak Edward és Eric a csokornyakkendőjük megkötésében.

– Hogy érzitek magatokat? – kérdezte.

– Jól – válaszolta Eric, és gyorsan megfordult, majdhogynem vigyáz-állásba vágva magát.

– Jól – visszhangozta Edward.

Salettl még egy pillanatig várt, majd távozott. A földszinten áthaladt egy gazdagon díszített tölgyfaborítású előszobán és belépett egy hasonlóan elegáns dohányzóba, ahol Scholl fehér nyakkendőben feszített a ropogó tűz előtt, és egy pohár konyakot tartott a kezében, Uta Baur, teljesen fekete ruhában mellette ült, és egy szipkából török cigarettát szívott.

– Von Holden Mr. Lybargernél van – jegyezte meg Salettl.

– Tudom – válaszolta Scholl.

– Sajnálatos, hogy a nyomozó a bíborost is belevonta...

– Senki mással ne törődjön, csak Erickel, Edwarddal és Mr. Lybargerrel – szólt közbe hűvösen Scholl. – Ez a mi esténk, kedves doktor. Mindannyiunké. – Hirtelen másfelé nézett és úgy folytatta. – Nem csak az élőké, hanem azoké is, akik már meghaltak, de valaha volt bátorságuk és elhivatottságuk elkezdni ezt az egészet. A mai este az ő emléküket idézi. Értük fogjuk megízlelni és megérinteni a jövőt – Scholl ismét Salettl-re nézett – És semmi, kedves doktor – folytatta csendesen –, semmi nem akadályozhat meg bennünket ebben.

– A 412-es kulcsát kérném – mondta Remmer németül az íróasztal mögött ülő őszhajú asszonynak, aki vastag szemüveget viselt, a vállán barnás sál volt átvetve.

– Az a szoba foglalt – válaszolt méltatlankodva, és felnézett McVeyre, aki Remmer mögött állt a lifttől balra.

– Hogy hívják?

– Miért kellene megmondanom? Mit gondolnak, kicsodák maguk?

– BKA – szólt Remmer, és felmutatta az igazolványát.

– A nevem Anna Schubart – mondta gyorsan az asszony. – Mit akarnak?

McVey és Noble a bejárati ajtó és egy szőnyeggel borított lépcsősor között állt. Az előtér kicsi volt, és sötét mustársárga színre festették. Az íróasztaltól nem messze egy fakesetű bársony kanapé, mögötte pedig két kifakult, össze nem illő, túlzottan kitömött szék állt a kandalló felé fordítva, melyben tűz pislákol. Egy idős férfi szunyókált az egyik széken, a térdén széthajtogatott újság feküdt.

– A lépcső felvezet egészen a legfelső emeletre?

– Igen.

– A lépcsőn és a liften kívül máshol nem lehet közlekedni?

– Nem.

– Az öregember szállóvendég?

– Ő az apám. De hát miről van szó?

– Itt laknak az épületben?

– Igen, ott hátul. – Anna Schubart fejével az asztal mögött lévő zárt ajtó felé bökött.

– Keltse fel az apját és menjenek be. Szólok majd, ha kijöhetnek.

Az asszony elvörösödött és majdnem a pokolba küldte őket, amikor kinyílt a bejárati ajtó, és belépett Littbarski meg Holt. Littbarskinál vadászpuska volt Holt oldalán egy Uzi géppisztoly himbálózott.

Ez már sok volt Anna Schubart büszkeségének. Benyúlt a falon lévő dobozba, kivette a 412-es kulcsát és átadta Remmernek. Aztán gyorsan odament az öreghez és felrázta.

– *Komm, vater* – sürgette. Felsegítette és kitámogatta a pislogó, hunyorgó férfit a hátsó szobába. Szúrós tekintettel nézett vissza a rendőrségre, mielőtt becsukta maga után az ajtót.

– Mondja meg Holtnak, hogy maradjon itt – szólt McVey Remmerhez. – Maga és Littbarski felmennek a lépcsőn. Fönn várjuk magukat.

McVey odament a lifthez, megnyomta a gombot és az ajtó azonnal kinyílt. Noble és ő beszálltak, az ajtó bezárult. Remmer és Littbarski elindultak a lépcsőn.

Kint, a szálloda mögötti fasorban Kellermann úgy látta, mintha valami fény gyulladt volna a Cadoux szobája melletti szobában, de még távcsővel sem lehetett jól odalátni. Akármilyen is volt az, nem tűnt olyan fontosnak, hogy jelentse.

A lift megállt a legfelső szinten és kinyílt az ajtó. McVey, a harmincnycsalással a kezében, kikémlelt. Az előtér üres volt. McVey kiszállt Noble követte, kezében egy 44-es mattfekete automata Magnummal.

Körülbelül hat métert tehettek meg, amikor McVey megállt és egy velük szemben lévő zárt ajtó felé intett a fejével.

A 412-es szoba.

Váratlanul egy árnyék jelent meg a mennyezeten az előtér túlsó oldalán, és mindkét férfi nekivetette hátát a falnak. Remmer fordult be a sarkon, kezében fegyverrel. Littbarski a nyomában. McVey előlépett, és a 412-es ajtajára mutatott. Mindannyian odamentek, McVey és Noble balról, Remmer és Littbarski pedig jobbról.

Amikor odaértek, Littbarski az előtér közepére állt, ahonnan pontosan az ajtóra lehetett.

McVey átvette a pisztolyt a bal kezébe, az ajtó mellé állt, majd belehelyezte a kulcsot a zárba és elfordította.

Klikk.

A zár nyelve megmozdult. Hallgatóztak.

Csend volt Littbarski kitámasztotta a karját, és célba vette az ajtó közepét. Egy izzadságcsepp jelent meg Remmer arcán, miközben hátát a falnak vetve az ajtó másik oldalánál állt. Noble, mindkét kezével a Magnumot tartva, tüzelésre készen várakozott.

McVey mély lélegzetet vett, és megragadta az ajtógombot. Elfordította és finoman belökte az ajtót, mire az néhány centire kinyílt, majd megállt. A szobában félhomály volt, csak a rokokó állólámpát és egy kanapé sarkát látták. Egy rádióból halk Strauss keringő szólt.

– Cadoux! – kiáltotta hangosan McVey. Semmi. Csak a keringő szólt tovább.

– Cadoux – mondta ismét.

Még mindig nem jött válasz.

McVey Remmerre pillantva erőteljesen belökte az ajtót, és most már láthatták, hogy Cadoux ott ül velük szemben a kanapén. Sötét kordbársony kabátot és kék inget viselt keskeny nyakkendője meg volt lazítva a nyakánál. Az ingét szinte teljesen elborította egy nagy bíborvörös folt, a nyakkendőjén pedig három lyuk tátongott pontosan egymás fölött.

McVey kiegyenesedett és szétnézett az előtérben. Az öt másik szoba ajtaja mind zárva volt, és fény sem szűrődött ki sehonnan. Az egyetlen hang Cadoux szobájából, a rádióból jött. McVey felemelte a pisztolyát belépett az ajtón, és közben teljesen kitárta a lábával. Egy franciaágyat láttak, mellette egy éjjeliszekrényt mögötte egy félig nyitva hagyott ajtót, amely a sötét fürdő-

szobára nyílt McVey a válla fölött hátranézett Littbarskira, aki megmarkolta a fegyverét és bólintott. McVey ekkor Remmerre pillantott, aki az ajtó másik oldalánál állt, majd Noble felé nézett a bal válla fölött.

– Cadoux halott. Lelőtték – szólt bele Remmer németül a gallérjánál lévő mikrofonba.

A hallban Holt elkezdett visszavonulni, közben a bejárati ajtót fedezte az Uzijával. A hátsó fasorban Seidenberg nagyokat pislogott, hogy tisztábban lásson, s beljebb húzódott az árnyékba a tölgyfa mögé, egyszerre biztosítva a hátsó bejáratot és a fasort Kellermann az ablakra irányította a távcsövét.

– Bemegyünk a szobába – hallatszott Remmer hangja az összes rádióból. Mindenki feszültté vált, mintha hirtelen valami általános balsejtelem lett volna rajtuk úrrá.

Littbarski az előtérben állt, amikor McVey bevezette a többieket a szobába. Hirtelen a napnál is ragyogóbb fényesség öntött el mindent.

– Vigyázzanak! – kiáltotta.

Hatalmas robbanás dörrent. Littbarskit ledöntötte a lábáról, a 412-es szoba ablaka pedig a kerettel együtt kizuhant a fasorba. Közvetlenül ezután mindenfelé hatalmas lángnyelvek törtek fel, sűrű fekete füstoszlop kíséretében.

Ugyanebben a pillanatban kivágódott a szálloda személyzeti lakásának ajtaja és Anna belépett a hallba.

– Mi volt ez? – rivallt rá Holtra németül.

– Menjen vissza! – üvöltötte Holt, és felnézett a mennyezetről hulló porra és vakolatra. Akkor eszmélt csak fel, hogy a nő most nem viselte a vastag szemüveget. Visszanézett rá, de már túl késő volt. Anna egy 45-ös rohampisztolyt tartott a kezében, a csövére hangtompító volt szerelve.

FTTT. PTTT. PTTT.

A fegyver megrándult a kezében és Holt hátratántorodott. Megpróbálta felvenni az Uzit, de már nem volt képes rá. Az alsó állkapcsa és bal arca teljesen szét volt löve.

McVey a hátán feküdt a földön. Minden lángokban állt. Hallotta, hogy valaki sikolt, de nem tudta, ki az. A lángokon keresztül látta Cadoux-t. Most is mosolygott és fegyvert tartott a kezében. McVey hasra fordult és kétszer lőtt. Majd rájött, hogy Cadoux-ból csak a felsőteste maradt meg, a fegyver valaki másnak a kezében volt, de hogy kiében, azt nem látta.

– Ian! – kiabálta, és megpróbált felkelni. Elviselhetetlen volt a hőség. – Remmer!

Valahonnan, a tűz moraján túlról, úgy tűnt, automata fegyverek ropogását hallja, amit azonnal követett Littbarski puskájának hatalmas dörrenése. Feltápáskodott, és megpróbálta megtalálni, merre lehet az ajtó. Valaki nyögött és köhögött a közelben. Egyik kezét felemelte, hogy védje magát a forróságtól

meg a lángoktól, és elindult a hang irányába. Egy másodperccel később megpillantotta Remmert, aki a füsttől émelyegve és köhögve megpróbált féltérdről felemelkedni. McVey a könyökénél fogva felsegítette.

– Manny! Keljen fel! Jól van!

Remmer a fájdalomtól felhőrdülve felállt, és elindultak arrafelé, ahol a füstön keresztül az ajtót sejtették. Aztán valahogy kijutottak a hallba, Littbarski a földön feküdt, a mellkasán több golyó ütötte sebből szivárgott a vér. Odébb egy fiatalasszony holtteste hevert. Egy pisztoly volt mellette a földön, Littbarski fegyvere szinte lefejezte az asszonyt.

– A Krisztusát! – káromkodott McVey. Amikor felnézett, látta, hogy a tűz már a hallban is ég és a lángok a falak mentén kúsznak felfelé. Remmer féltérdre rogyott, arca eltorzult a fájdalomtól. A bal alsókarja hátrafordult, a keze természetellenes szögben lógott.

– Hol a pokolban van Ian? – McVey visszaindult a szobába. – Ian! Ian!

– McVey! – Remmer a falhoz támaszkodott, hogy állva tudjon maradni. – Ki kell jutnunk innen!

– IAN! – McVey ismét bekiáltott a sűrű füstbe. Remmer ekkor karonfogta és lefelé kezdte ráncigálni.

– Gyerünk, McVey! Úristen! Hagyja már ott! Ő is ezt tenné, higgye el!

McVey tekintete összekapcsolódott Remmerével. Igaza volt. A halottak meghaltak, a pokolba velük. Ekkor valami hangot hallottak valahonnan a lábuk felől és észrevették, hogy Noble mászik át az ajtónyíláson. A haja és az egész ruhája lángolt.

A fasor másik oldaláról, valamelyik ház tetejéről Viktor Sevcsenko a távcsöves puskájával, két lövéssel leterítette Kellermant és Seidenberget. Ezután Sevcsenko eldobta a Steyr-Mannlichert és egy automata Kalasnyikovot vett magához. Felrohant a lépcsőn az előtérbe, hogy segítsen Nataliának és Annának. De már volt ott valaki, egyetlen ember, akire nem számított sem ő, sem Anna – Osborn, aki meghallván a robbanást odafutott, Bernhard Oven pisztolyával a kezében.

Először egy öregembert látott, amikor kinyitotta a kocsi ajtaját. A pillanatnyi döbbenet elég volt Osbornnak arra, hogy észrevegye az automata fegyvert az öreg kezében. A pisztolyát a gyomrához nyomta és lőtt. Ezután elrohant a fél háztömbnyire lévő szállodába, berontott a hallba, ahol Anna a biztonság kedvéért éppen még egyet eresztett Holtba. Amikor észrevette őt, Anna lövöldözni kezdett felé. Mivel nem volt más választása, Osborn meghúzta a ravaszt. Első lövése a nő torkát találta el. A második a fejét érte, megpördítette és arccal a székre esett.

Osborn füle még mindig csengett a fegyverek zajától, és érezte, hogy az lesz a legjobb, ha azonnal eltűnik. Alig indult el, megjelent Sevcsenko a Kalasnyikovval. Látta Osborn, de nem volt elég gyors. Osborn három lövést

eresztett a mellkasába, mielőtt még átléphette volna a küszöböt. Sevcsenko egy másodpercig csak állt, értetlenül, hogy miért Osborn lőtte le őt, és nem fordítva. Majd hátratántorodott, megpróbálta elkapni a korlátot, de fejével előre lezuhant a lépcsőn.

A puskapor fanyar szaga még érződött, amikor Osborn lenézett Sevcsenko után. A bejárati ajtón keresztül beáramló gyenge szellő nem tudta felfrissíteni a levegőt. Hihetetlenül rövid idő alatt Osborn megölt három embert, köztük egy nőt. Megpróbálta felfogni, de nem volt képes rá. Kis idő múlva távoli szirénák hangját hallotta.

Aztán visszazökkent a jelenbe.

A jobbán csikorgó hangot, majd tompa zökkenést hallott Megfordult, és látta, hogy kinyílik a liftajtó. Zakatoló szívvel hátrább lépett, találgatva, vajon maradt-e még löszere. Hirtelen felbukkant egy alak.

– *HALT!* – üvöltötte Osborn. Minden erejével megpróbálta némettudását összeszedni, közben az ujját a ravaszra tette, lövésre emelve az automata pisztoly borzalmas csövét.

– *OSBORN! ÚRISTEN, NE LŐJÖN!* – harsant fel McVey hangja. Elő-tántorogtak a liftből, öklendezve és köhögve, friss levegő után kapkodva. McVey és Remmer rongyosak és véresek voltak, bűzlöttek a füsttől. Noble rémesen össze volt égve, félig ájultan a másik kettőre támaszkodott.

Osborn odarohant hozzájuk. Közvetlen közlelől látva Noble állapotát, elszörnyedt.

– Üljön le egy székre. Nyugodtan.

McVey szeme vérvörös volt a füsttől, amikor Osbornra nézett.

– Nyomja meg a vészcsengőt – mondta lassan és tagoltan, mintha teljesen biztosra akarná venni, hogy megértik. – Az egész felső szint ég.

115

Délután 6:50.

– Ma este nyugodt vagyok – mondta Elton Lybarger könnyed mosollyal, Von Holdenről Joannára tekintve. Az egész Berlinen át egymást követő, három fekete páncélozott Mercedes-Benz limuzin közül a középsőben ültek. Scholl és Uta Baur utazott az első kocsiban–, az utolsóban pedig Salettl az ikrekkel, Erickel és Edwarddal. – Teljesen nyugodt vagyok és bízom magamban. Köszönöm mindkettőtöknek.

– Ezért vagyunk itt. Hogy zavartalan legyen a nyugalma – válaszolta Von Holden, miközben a limuzinok befordultak a Lietzenburgstrasséra, majd továbbhajtottak a Charlottenburg irányába.

Von Holden lesöpört néhány porszemet a szmokingjáról, és elővette a rádiótelefonját Joanna elmosolyodott. Ha a férfi nem lenne ennyire elfoglalt, minden bizonnyal értékelné, milyen remekül néz ki, hiszen őmiatta igyekezett ennyire. Hibátlan volt a sminkje, a haját pedig baloldalt elválasztotta, úgy hogy az arca jobb oldalán természetes hullámokban hulljon alá, kiemelve a lélegzetelállítóan csábító Uta Baur modellt – egy földig érő fehér és smaragdszínű ruhát, amely a nyakánál teljesen zárt volt, de lejjebb majdnem a szegycsontjáig ki volt vágva, és a dekoltázsából kihívóan sokat mutatott. A vállára terített rövid, fekete menyétbundában úgy festett ezen az utolsó estén, amit az európai arisztokrácia körében fog tölteni, mintha maga is közülük való lenne.

Von Holden visszamosolygott rá. Közben a telefon kicsöngött a másik oldalon. Egyszer csak egy gépi hang szólalt meg németül.

– Az állomás jelenleg nem kapcsolható, kérem, hívja újra.

Von Holden lassan a helyére illesztette a telefont, és megpróbálta palástolni az idegességét. Megint úgy érezte, hogy sokkal erőszakosabban kellett volna Scholltól követelnie, hogy ott lehessen az akció helyszínén a Hotel Borggreveben, és ne neki kelljen Lybargert a Charlottenburgba szállítania. De nem volt elég erőszakos, és most már a világon semmit nem tehetett.

Délután háromkor tervének utolsó részleteit is egyeztette azokkal a Stasi által kiképzett kémekkel, akik majd végrehajtják – Cadoux-val, Nataliával és Viktor Sevcsenkóval. Még korábban csatlakozott hozzájuk Anna Schubart és Wilhelm Podl, akik Líbiában kiképzett terroristák, robbantásszakértők voltak. Ők ketten vonattal jöttek át Lengyelországból.

Egy motorkerékpár-javító műhely elhanyagolt hátsó helyiségében találkoztak Berlin egyik nagy pályaudvara, az Ostbahnhof szomszédságában. Von Holden fényképeket és rajzokat hozott a Hotel Borggreveről, amelynek tulajdonosa egy fantomcég volt, amely a berlini szektort fedezte. Gondosan kidolgozott minden részletet az események időzítésével együtt. Olyannyira részletesen eltervezett mindent, hogy még azt is megmondta, hogy Anna és idős apját játszó Wilhelm mibe öltözzenek, milyen típusú és mennyi fegyver legyen náluk, és mennyi robbanóanyaggal mekkora erejű robbantást hajtsanak majd végre.

Tudta, hogy McVey és társai nem fogják kihagyni ezt a helyzetet. Az egyetlen dolog, ami miatt Von Holden kissé idegeskedett, és amire már Scholl is felhívta a figyelmét, az volt, hogy akármennyire is megállják McVeyék a helyüket, mégiscsak rendőrök. Rendőrök módjára gondolkoznak, rendőrök módjára készülnek fel – körületekintően, de kiszámíthatóan. Von Holden tudta ezt, mivel saját beosztottjai közül is jónéhányat a rendőrség soraiból toboroztak, és hamar kiderült, mennyire képtelenek terrorista-aggyal gondolkodni.

Ezt leszámítva minden nagyon egyszerűnek tűnt. Cadoux először majd felhívja őket telefonon annyi valós információval, amennyi épp elég ahhoz, hogy gyanúba keverje magát, majd megígéri, hogy segíteni fog nekik Scholl felkutatásában. Ezután azt mondja, hogy életveszélyben van azok miatt, akiket átejtett, majd megad egy címet, ahol megtalálhatják, és leteszi a kagylót.

Amikor megérkeznek, elkezdi ismertetni a kért információkat, majd elnézést kér, és kimegy a mellékhelyiségbe. Mivel nem teljesen bíznak majd benne, egyikük el akarja kísérni. És persze Cadoux nem fog tiltakozni. Ahogy elhagyják a szobát, Natália távirányítóval aktivizálja a plasztikbombát. Cadoux pedig lelövi a kísérlőjét.

Pontban 3:45-kor lett vége a megbeszélésnek. Von Holden Cadoux-t elvitte a fűszereshez, ahonnan majd telefonál, a többiek a szállodához mentek. A telefonálás után Cadoux-ék is követték őket, még egyszer átfutották a tervet és elhelyezték a robbanóanyagokat. Ezután Von Holden közölte a többiekkel, hogy négy szemközt kíván Cadoux-val beszélni, majd becsukták a 412-es szoba ajtaját.

Azt akarta, hogy Cadoux fontosnak érezze magát, és azt higgye, nem neheztel rá a korábban elkövetett hibája miatt, mivel tudja, mit jelent számára Avril Rocard. Minden jót kívánva már éppen elindult kifelé, amikor rájött, hogy elfelejtett fegyvert adni Cadoux-nak. Kinyitotta az aktatáskáját és kivett egy osztrák gyártmányú automata Glock 18-as típusú pisztolyt. Társzerkezet is tartozott hozzá, harminchárom sorozatot lehetett leadni vele. Cadoux arca felderült, amikor megpillantotta.

– Jó választás – mondta.

– Van még valami – mondta Von Holden, mielőtt átadta volna a pisztolyt

– Avril Rocard meghalt Egy tanyán ölték meg Nancy közelében.

– Micsoda? – nyögött föl Cadoux.

– Igen sajnálatos. Különösen számomra.

– A maga számára? – Cadoux falfelhívó volt.

– Én hívtam őt Berlinbe. A szeretőm volt nem is tudta? Nagyon élvezte a mókát, érti, mire gondolok.

Cadoux dühtől üvöltve nekirontott. Von Holden meg sem mozdult, amíg Cadoux egészen közel nem ért hozzá. Akkor egyszerűen felemelte a pisztolyt és leadott három gyors lövést. Cadoux teste elfojtotta a dörrenéseket. Von Holden a kanapéra ültette a holttestet, és kísértelt a szobából.

Ahogy közeledtek a Charlottenburghoz, Von Holden már távolról látta az épület fényesen kivilágított homlokzatát. Még egyszer felvette a telefont és beütötte a számokat. Várt, amíg ki-csöngött. Ismét ugyanazt a választ kapta. A hívott szám jelenleg nem kapcsolható. Letette a telefont és a távolba meredt. Mindent tökéletesen világosan elmagyarázott az embereinek. A robbanást követően azonnal mind a négyüknek el kell hagyniuk a szállodát és az utca

szemközti oldalán parkoló kék Fiat mikrobusszal kell távozniuk. Déli irányba kell haladniuk mindaddig, amíg Von Holden kapcsolatba nem lép velük rádiótelefonon. Később a Tempelhof repülőtér közelében a Borussiastrassén kiszállnak a kocsiból, és négy különböző irányba mennek tovább. Tíz órára el kell hagyniuk az országot.

– Valami baj van, Pascal? – kérdezte Joanna.

– Nem, semmi. – Von Holden rámosolygott.

Joanna viszonzta a mosolyt. Átérték a vaskapun, s benn voltak Charlottenburg kocsifelhajtóján. Megkerülték I. Frigyes Vilmos választófejedelem lovas szobrát. Von Holden észrevette Scholl limuzinját Scholl és Uta Baur éppen akkor szálltak ki belőle. Aztán az ő kocsijuk is megállt Kinyitották az ajtaját, és egy megtermett szmokingos biztonsági őr nyújtotta a karját Joannának.

Három perccel később bevezették őket a történelmi lakosztályokba, I. Frigyes és felesége, Sophie-Charlotte gazdagon díszített magán lakrészébe. Scholl hirtelen úgy viselkedett, mint egy izgatott színházi rendező. Lybargert, Ericet és Edwardot egy sarokba állította, és megpróbált egy állványon elhelyezni egy fényképezőgépet, amellyel lefényképezné őket.

Von Holden félrehúzta Joannát és megkérte, vezesse Lybargert egy szobába, ahol pihenhet, amíg nem hívják.

– Valami baj van, ugye?

– A világon semmi. Mindjárt visszajövök – válaszolta sietve Von Holden. Aztán Schollt kikerülve kiment egy oldalajtón, és átküzdötte magát a folyosón egy sereg kiszolgálószemélyzet között. A főbejárat közelében behúzódott egy falmélyedésbe és megpróbálta elérni a Hotel Borggrevet a rádiótelefonján. Nem sikerült.

Odaintett egy biztonsági ört, és kiment a főbejáraton át, ahol most kezdtek érkezni a vendégek. Láta, hogy a meglepően alacsony, szakállas Hans Dabritz kiszáll egy limuzinból és karját nyújtja egy nála harminc évvel fiatalabb, magas, valószínűtlenül karcsú, fekete manökennek. Az árnyékban maradva az utca felé haladt. Átment a kocsifelhajtón, ekkor egy pillanatra meglátta Konrad és Margarete Peipert egy elhaladó autó hátsó ülésén. Mögöttük limuzinok várakoztak hosszú tömött sorban, hogy a főkapun befordulhassanak. Ha hívni akarta volna a saját kocsiját, legalább tíz percbe telt volna, míg ideér. Ebben a pillanatban tíz perc túl hosszú idő ahhoz, hogy csak úgy álldogáljon. A túlsó oldalon az aktivista Gertrude Biermann szállt ki éppen egy taxiból és határozott léptekkel elindult felé. Vastag bokája kilátszott a zöld katonai lódenkabát alól. Amikor a főkapuhoz ért, katonás külseje némi izgalmat okozott a biztonsági őrök körében. A túloldalon még az út szélén állt a taxi, amivel érkezett Von Holden odasietett, kinyitotta a hátsó ajtót és beszállt.

– Hová parancsolja? – kérdezte a sofőr. A válla fölött hátranézett, majd hangos kerécsikorgással elindult.

Délután, miután szeretkezett Joannával a lány szobájában, a hauptstrassei házban, azonnal elaludt. Bár csak néhány percig szunyókált, ahhoz elegendő volt, hogy visszatérjen a szokásos álma. A saját kiáltásától riadt fel, a rettegéstől ömlött róla az izzadság. Joanna próbálta megvigasztalni, de ő ellökte magától, és beállt a jéghideg zuhany alá. A víztől hamar magához tért, és az egészet a kimerültség hatásának tudta be. De ez nem volt igaz. Az álom valódi volt. A „*Vorahnung*”, a szörnyű, baljós előérzet visszatért. És abban a pillanatban is belecsapott, amikor megérintette a limuzin telefonját és pontosan tudta, hogy most sem fogják felvenni. Valójában már a tárcsázás előtt tudta, hogy valami borzalmas történt.

– Azt kérdeztem, hová szeretne menni? – szólt hátra ismét a sofőr. – Vagy menjek itt körbe, amíg eldönti?

Von Holden a sofőr arcára nézett a tükörben. Fiatal volt talán huszonkét éves lehetett. Szőke volt, vidám, és rágógumit rágott. Honnan is tudhatta volna, hogy már csak egyetlen helyre mehet az utasa.

– A Hotel Borggrevehez – válaszolta.

116

Tíz perc sem telt bele, és a taxi befordult a Borggrevestrasséra, de ott azonnal megállt. Az utcát tűzoltóautók, mentők és rendőrautók barikádja zárta el. Von Holden látta, hogy a távolban lángok csapnak fel. Pontosan ennek a látványnak kellett fogadnia, feltéve, hogy minden rendben ment. De mivel senkivel nem tudott beszélni, nem tudhatta biztosan, hogy mi történt.

Hirtelen vadul kalapálni kezdett a szíve és kiverte a hideg veritek. A szívdobogása egyre gyorsult. Úgy érezte, valami belülről összeszorítja a mellkasát. Halálra rémülten, levegő után kapkodott, meg kellett kapaszkodnia, mert attól félt, hogy elájul és a földre zuhan. Valahonnan hallotta, hogy a sofőr újra megkérdezi, merre menjenek, mert a rendőrség mindenkit elküld a környékről. Von Holden megragadta a gallérját, és ujjaival a nyakkendőjét markolásztta, végül sikerült meglazítania. Zihálva hátradőlt.

– Mi a baj? – fordult hátra a sofőr.

Ekkor az egyik villogó lámpájú jármű, melynek fénye éles késként hasított a szemébe, megállt mellettük. Felkiáltott, egyik kezét felemelte, és elfordult.

Úgy érezte, hogy ott pusztul, ha nem jut ki a taxiból, ezért az ajtó felé nyúlt. Kilökte, átvonszolta magát az ülésen és kilépett az éjszakai levegőre.

– Hé! Mit csinál? – kiabált utána a sofőr. – Azt hiszi ingyen furikáztam? – A mosolygós, rágógumis kölyök egyszerre dühödt kapitalistává változott Von Holdennek ekkor tűnt csak fel, hogy nő. A haját betúrta a sapkája alá, és bő dzsekit viselt.

Mélyen beszívta a levegőt, és visszabámult rá.

– Tudja hol van a Behrenstrasse? – kérdezte.

– Persze.

– Akkor vigyen a 45-be.

A szembejövő autók fényszórói megvilágították a kocsi utasait. Schneider vezetett, mellette ült Remmer, hátul pedig McVey és Osborn. McVey arcának jobb fele és az alsó ajka teljesen összeégett. Bekente krémmel, hogy valamiképp védje. Remmer haja annyira lepörkölődött, hogy a fejbőre is kilátszott, a bal keze pedig több helyen is eltörött, amikor a robbanás után a mennyezet egy része rászakadt. Osborn kötözte be jó szorosan, mert Remmer ragaszkodott hozzá, hogy amíg tud járni, addig az éjszakának nincs vége. Noble-t egy mentőautóba tették. A testének kétharmada megégett, infúziót kapott. Csoda volt, hogy egyáltalán életben maradt. Ő azonban kinyitotta a szemét, felnézett rájuk és rekedt hangon kiszólt az oxigénmaszk mögül.

– Plasztikbomba. Hülye barmok vagyunk. – De aztán a dűhtől felerősödött a hangja. – Kapták el őket – mondta és fénylettek a szemei. – Kapták el és tapossák el őket!

Remmer megkapaszkodott, amikor Schneider bevett egy éles kanyart az Audival, aztán hátranézett McVeyre.

– Nem fogjuk meglepni Schollt, azt tudják. A biztonságiak abban a pillanatban értesítik, amint megérkezünk.

McVey félrenézett és nem válaszolt Noble-nak igaza volt. Hülye barmok voltak, hogy így belesétáltak a csapdába. De idegesek voltak, szorította őket az idő. Oda akartak érní Cadoux-hoz, mielőtt a Szervezet megtalálná. Most már tudta, hogy nem lett volna szabad egy ilyen veszélyes helyzetbe egyedül belemenniük – legalább egy kommandócsoporthoz is be kellett volna vonniuk. De nem tették, és ezért négyőjük közül Noble-nak kellett a legnagyobb árat fizetnie. Az is bántotta, hogy öt német rendőr meghalt. De most már nem volt mit tenni. Az egyetlen vigasz, ha lehetett még szó vigaszról egyáltalán, az volt, hogy a Szervezet négy tagja is otthagyták a fogát. Remélhetőleg a holttestük azonosítása után megtudnak valamit.

– Nem csak hogy informálni fogják Schollt az érkezésünkről, egyszerűen nem fognak beengedni – folytatta Remmer. – A házkutatási parancs kizárólag Scholl lakására szól. Azt fogják mondani, hogy nem érvényes az egész területre. Viszont nem szerezhetünk engedélyt az egész területre, ha nem jutunk be hozzá.

McVey felnézett.

– Mondja meg nekik, hogy ha megpróbálnak feltartóztatni minket, körülzárjuk az épületet. Ha ez sem elég, használja a fantáziáját. Maga a rendőr, ők csak egyszerű biztonságiak. – Hirtelen Osborn felé fordult és egészen közel hajolt hozzá. Az arcán nagyon csúnya és fájdalmas volt az égés, de a szeme élénken és elszántan fénylett. Gyorsan, határozottan beszélt – Scholl tagadhat és kapásból visszautasíthat mindent, de tudni fogja, hogy kik maguk, és hogy ez az egész az Albert Merrimannel Párizsban lezajlott ügy miatt kezdődött el. Azt feltételezi majd, hogy Merriman beszélt róla. Amit viszont nem tud, legalábbis azt hiszem, hogy nem tudja, az az, hogy mire jöttünk mi rá magunktól. Még ha a biztonsági emberei figyelmeztetik is, meg fog döbbsenni, hogy ott lát, mivelhogy már halottnak vélt mindannyiunkat, és valószínűleg dühös lesz, amiért megzavarjuk az összejövetelét. Amire számítottak is. Több okból, amiket ugyan nem látunk teljesen tisztán, nagyon fontos a számára ez a vacsora, és olyan gyorsan akar majd szabadulni tőlünk, ahogy csak lehet, hogy visszatérhessen a vendégeihez. Mi viszont nem engedjük el. Ettől majd egyre dühösebb lesz. De mi még ennél is jobban feldühítjük majd.

Osborn hitetlenkedve nézett rá.

– Hogy érti?

– Elmondunk neki mindent, amit csak tudunk. A maga apja meggyilkolásáról. A szikéről, amit felfedezett, és azokról az emberekről, akiket ugyanabban az évben tettek el láb alól, amikor a maga apját. Időnként bedobunk olyasmiket is, amiben nem vagyunk teljesen biztosak, de úgy teszünk, mintha pontosan tudnánk. Az a lényeg, hogy olyan nyomásnak tegyük ki, ami alatt összeroppan. Olyan erősen megszorogatjuk, hogy a végén mindent bevalljon. Azt is, hogy bérgyilkosokat fogadott – McVey hirtelen Remmerre nézett. – Hány biztosító egységet kért?

– Hatot. És másik hat legyen készenlétben, utasításra várva.

– McVey – szólalt meg Osborn. – Azt mondta, mondunk majd neki olyasmit is, amit nem tudunk biztosan. Például mit?

– Mondjuk azt, hogy nagyon szerettünk volna adatokat gyűjteni az egyik vendégéről, Herr Lybargerről, de hiába, nem jutottunk semmire. Tehát kíváncsiak vagyunk rá, és szeretnénk találkozni vele. Számtalan kifogásra hivatkozva persze vissza fogja utasítani. Erre azt mondjuk majd, hogy rendben van, de mivel nem engedélyezi a találkozót, továbbá mivel nem találtunk róla semmiféle adatot minden okunk megvan azt feltételezni, hogy az a szerencsétlen fickó már régen halott.

– Halott? – szólt hátra Remmer.

– Úgy van. Halott.

– Akkor ki játssza Lybarger szerepét és miért?

– Azt nem mondtam, hogy nem maga Lybarger az illető. Csak annyit mondtam, hogy azért nem találtunk róla adatokat, mert már halott. Legalábbis legnagyobb részben...

Osborn érezte, hogy elsápad.

– Csak nem feltételezi, hogy egy sikeres kísérlettel állunk szemben? Hogy Lybarger fejéhez valaki más testét illesztették, atomsebészettel abszolút nulla fokon?

– Nem tudom, mindenesetre nem rossz ötlet, nem igaz? Akár hazudott, akár nem, Cadoux azt állította, olyan információ birtokában van, amely összeköti Schollt Lybargerrel, Lybargert pedig a fej nélküli holttestekkel. Különben mi lenne az oka a Lybarger szélütése körüli rejtélynek, miért volt egyedül dr. Salettl-lel a carmeli kórházban, és miért tartott olyan sokáig a felépülése az új-mexikói szanatóriumban? Richman, a mikropatológus azt mondta, ha ilyen műtétet sikeresen végrehajtanak, az eredmény teljesen varratmentes lesz, észre nem vehető nyomokkal, mint amikor egy új ág nő a fán. Még a gyógytornásza, az az amerikai lány sem jönne rá, mi történt. A legmerészebb álmaiban sem gondolná.

– McVey, azt hiszem túl sok időt töltött Hollywoodban. – Remmer rágyújtott egy cigarettára és szorosan bekötözött ujjai között tartotta. – Nem akarja eladni a sztorit, hogy megfilmesítsék?

– Lefogadom, hogy Scholl ugyanezt mondja majd, de azt hiszem, mégis meg kell próbálnunk.

– De hogyan bizonyíthatnánk?

– Lybarger ujjlenyomataival.

Remmer rámeredt.

– McVey, úgy látom, nem csak úgy játszadozik a gondolattal. Maga tökéletesen hisz ebben a dologban.

– Miért ne hinnék, Manfred? Túl öreg vagyok már. Akármit el tudok hinni.

– De még ha meg is szerezzük Lybarger ujjlenyomatát, ami nem lesz éppen könnyű, mire megyünk vele? Ha ez a Frankenstein-dolog igaz, vagyis a saját teste nyaktól lefelé halott és Isten tudja hol van eltemetve, nem tudjuk az ujjlenyomatot mivel összehasonlítani.

– Manfred, ha lehetősége lenne a fejét egy másik testhez operáltatni, nem egy sokkal *fiatalabb* testet választana?

– Nem is tudtam, hogy ilyen gondolatok is foglalkoztatják – mosolyodott el Remmer.

– Szerintem mindenki szeret ilyesmiket elképzelni.

– Nos... hát persze, hogy fiatalabb testet választanék. Képzeld el, hány gyönyörű fiatal lányt kaphatnék meg – vigyorgott Remmer.

– Jó. Akkor hadd mondjam el, hogy megtaláltuk egy húszegynéhány éves fiatalember megfagyasztott fejét, egy londoni hullaházban őrzik. A neve Timothy Ashford, Clapham south-i lakos. Valamikor volt egy zúrja a rendőrséggel, úgyhogy megvan az ujjlenyomata.

Remmer mosolya elhalványult.

– Csak nem azt hiszi, hogy ennek a Timothy Ashfordnek az ujjlenyomata Lybargeré lesz...?

McVey az egyik kezét felemelte és megérintette a sebeit borító krémet. Megrázkódott a fájdalomtól, elvette a kezét és lenézett a megpörkölődött bőrét borító fekete pöttyökre.

– Ezek az emberek mindent megtettek azért, hogy senki ne tudja meg, mit művelnek, és rengetegen haltak meg már emiatt Igen, csak találgatok, Manfred. De Scholl ezt nem tudja majd, nem igaz?

117

A Charlottenburg falait német romantikus festők, Runge, Overbeck és Caspar David Friedrich képei bontották, a borongós tájakon az emberi lények szinte elvesztek a mindent megsemmisítő, hatalmas természetben. Egy vonós-négyes és egy zongorista a festmények hangulatát kiemelő Beethoven szonátákat és koncertókat adott elő az Elton Lybarger megünneplésére érkező befolyásos vendégeknek, akik hangosan társalogtak politikáról, a gazdasági helyzetről, és általában Németország jövőjéről. Elegánsan öltözött pincérek keringtek közöttük bőségszaruval díszített tálcákkal, melyek meg voltak rakva italokkal és szendvicsekkel. Salettl magányosan álldogált a csarnok bejáratánál és a kavargást szemlélte. Úgy látta, csaknem az összes meghívott eljött, és rámosolygott a sokaságra. Amikor keresztülment a termen, észrevette Uta Baurt Konrad Peiperrel. Scholl a német lapkiadó Hilmar Grunel és Margarete Peiper társaságában amerikai ügyvédjét, Louis Goetzt hallgatta, aki angolul üdvözölte a vendégeket. Ekkor belépett Gustav Dortmund a feleségével, egy komoly, őszhajú hölgygel, aki sötétzöld estélyit viselt, melynek egyszerűségét egy káprázatos gyémánt nyakék ellensúlyozta. Scholl szinte azonnal csatlakozott Dortmundhoz, majd elvonultak egy sarokba beszélgetni.

Salettl felemelt egy pezsgőspoharat, odaintett egy pincért, majd az órájára pillantott – 7:52. 8:05-kor a vendégeket felvezetik a fölépcsőn az Arany Csarnokba, ahol felszolgálják a vacsorát. Pontban 9-órakor elnézést kér majd, s átmegy a mauzóleumba, hogy ellenőrizze, rendben haladnak-e Von Holden előkészületei a zártkörű összejövetelre, melyet Lybarger beszéde után rendeznek majd. 9:10-re átér majd Lybarger tartózkodási helyére, ahol Lybarger Joanna, Eric és Edward társaságában már az utolsó simításokat fogja végezni.

Joannát félrevonja majd, közli vele, hogy a feladatát ezzel teljesítette, és elbocsájtja egy sofőrrel, akinek meghagyja, hogy azonnal vigye ki a repülőtérre. Ez azt jelenti, hogy miután Joanna elmegy, a nagy gonddal válogatott biztonsági

örök és a személyzet kivételével nem lesz más kívülálló az egész épületben. 9:15-kor Lybarger bevonul az Arany Csarnokba. 9:30-kor befejezi a beszédét, 9:45-re pedig mindennel végeznek is.

A méltóságteljes, ősi fákkal szegélyezett Behrenstrassén családi házak sorakoztak. Egy középkorú házaspár a vacsora utáni sétája során éppen elhaladt egy lámpa alatt, amikor Von Holden taxija megállt a 45-ös szám előtt.

Von Holden szólt a sofőrnek, hogy várja meg, majd kiszállt, bement a vaskapun, és felsietett a négyemeletes ház lépcsőjén. Megnyomta a csengőt, kicsit hátrább lépett és felnézett. A korábban tiszta ég befelhősödött, az időjárás-jelentés szemerkélő esőt és ködöt jósolt az este további részére. Ez rossz jel volt. Ködben nem szállnak fel a gépek, márpedig Schollnak közvetlenül a kastélyban tartott záróünnepség után argentinai birtokára kell repülnie. Ezen az éjszakán igazán nem szabad, hogy köd legyen.

Hirtelen kinyílt az ajtó, és egy csontsovány hatvan év körüli ember nézett ki.

– *Guten Abend* – mondta felismerve Von Holdent félreállt hogy az beléphessen.

– Jó estét Herr Frazen.

Két idősebb nő és egy férfi nézett fel egy kártyaasztal mellől, amint Von Holden elhaladt mellettük. A nők kislányosan vihogtak Von Holden szmokingján. A férfi rájuk szólt, hogy maradjanak csendben.

Az előtér túlsó végén Von Holden kinyitott egy ajtót és belépett egy dolgozószobába. Türelmetlenül becsukta maga után az ajtót, majd odalépett a sarokban egy íróasztal mögött álló szekrényórához. Kinyitotta az órát, kivette a felhúzókulcsot és beleillesztette egy szinte láthatatlan lyukba a bal oldalon, egy műszerfalon. Kilencven fokkal elfordította, mire a fal kinyílt és előtűnt egy fényes, rozsdamentes acél ajtó. A jobb felső sarkában egy digitális vezérlőpanel volt. Von Holden beütötte a kódot. Az ajtó azonnal kinyílt, és egy kis felvonó vált láthatóvá. Von Holden belépett a felvonóba, és az ajtó bezárult mögötte.

Teljes három percig ereszkedett lefelé a lift, majd megállt, és Von Holden egy hatalmas, téglalap alakú szobába lépett, 120 méterrel a Behrenstrasse szintje alatt. A szoba teljesen üres volt. A padló, a mennyezet és a falak ugyanabból az anyagból – másfél méter oldalhosszúságú, 25 cm vastag fekete márványpanelekből épültek.

A szoba másik végében egy fényes acél tárgy állt, amely némiképp egy drága, absztrakt fémszoborhoz hasonlított. Von Holden léptei visszhangoztak, amint közeledett a tárgyhöz. Amikor odaért, megállt pontosan előtte.

– Lugo – mondta. Aztán megadott egy tízjegyű azonosító számot, majd az anyja nevét – Bertha.

A balján azonnal kinyílt egy ajtó, és belépett egy hosszú, halványan megvilágított folyosóra. Mint a másik helyiségben, itt is márvánnyal borították

a falakat. Fényes fekete helyett itt azonban kékesfehér színű volt minden, szinte éteri hatást keltve.

Az átjáró csaknem 70 méter hosszú volt, és sehol sem nyílt belőle ajtó vagy másik folyosó. A végén egy újabb felvonó volt Von Holden itt is megadta az előbbi azonosítót, de most egy másik számot is hozzátett 86672.

150 méter mélyen a lift megállt.

– Lugo – mondta ismét, erre az ajtó kinyílt és Von Holden belépett a Kertbe, amelyet németül „*der Garten*”-nek hívtak, és amelynek létezéséről mindössze egy tucat élő ember tudott. Minden látogatása alkalmával úgy érezte, mintha egy fantasztikus film szereplője lenne. Még az az elcsépelte ötlet is, hogy a bejárat egy magánházon keresztül érhető el, egy futurisztikus melodráma kellékének tűnt.

Mindez azonban mégsem egy film díszlete volt. A tervek 1939-ben készültek, és az eredeti építkezést 1942-44-ben fejezték be, amikor a náciellenes hírszerzők a német hadsereg vezetésének legfelső szintjeibe is beépültek, és a szövetséges bombázók egyre mélyebbre hatoltak a Harmadik Birodalom szívébe.

A *Garten* létezése olyannyira titkos volt, hogy az építkezés kezdetén egy alagutat vágtak egy közeli metróvonalhoz, amelyet ideiglenesen lezártak felújítási munkálatok miatt. A liftakna, a folyosók és a szobák kiásásakor keletkezett törmeléket, de a munkaeszközöket és a munkásokat is ezen az alagúton keresztül szállították.

Annak ellenére, hogy az építkezés négyszáz emberrel, napi huszonnégy órában huszonegy hónapig tartott, sem a Behrenstrasse lakói, sem Berlin többi része nem is sejtette, mi zajlik a lábuk alatt. Végso övintézkedésként a négyszáz munkást – építészeket, mérnököket, szakmunkásokat – elgázosították, amikor azok éppen pezsgővel ünnepelték a munka sikeres befejezését, majd a második lift alapjánál ezer köbméter beton alá temették őket. Rokonaiknak, akik nem nyugodtak bele eltűnésükbe, azt mondták, a szövetségesek bombázásainak estek áldozatul. Akik ennyivel sem elégedtek meg, azokat egyszerűen lelőtték. Az ezt követő évek során, amikor különböző elektronikus és szerkezeti fejlesztéseket hajtottak végre, a gondosan kiválasztott néhány mérnök és mesterember ugyanerre a sorsra jutott, jöllehet sokkal kevésbé gyanús körülmények között: autóbaleset, áramütés, véletlen mérgezés vagy vadász-baleset végzett velük.

A legfelsőbb náci vezetéshez tartozó maroknyi kiválasztotton kívül tehát senki nem tudott a hatalmas műről. Most, csaknem fél századdal később, Scholl, Von Holden és a Szervezet néhány más vezető tagja kivételével továbbra sem volt róla senkinek tudomása.

Von Holden előtt szétnyílt egy újabb ajtó, és egy hosszú, ezernyi kerámiaacsempével kirakott falú folyosóba lépett be. 8 óra 10 perc volt.

A folyosó közepénél megállt egy ajtó előtt. Egy Braille-rendszerhez hasonló táblán végigfuttatta ujjait, és beütött egy ötjegyű kódot, majd várakozott, amíg a tábla fölött egy zöld lámpa ki nem gyulladt. Ekkor három újabb számot ütött be. A zöld fény kialudt és az ajtó felemelkedett. A fejét előrehajtvá belépett, és az ajtó leereszkedett mögötte.

Eltartott egy kis ideig, amíg a szeme hozzászokott a szoba majdnem áttetsző, ezüstkék derengéséhez. De még akkor sem érzékelte pontosan a mélységet és a távolságot. Mintha egy túlvilági helyre került volna, amely csak az álmában létezik.

Pontosan szemben egy fal halvány körvonalai látszottak. Mögötte helyezkedett el az F szektor, a Kert legbelső helyisége. Ezt a kis négyszögletű szobát minden oldaláról, alulról és fölülről is 40 cm vastag titánacél fal védte, amelyet három méter beton vett körül. A betonba 40 centiméterenként egy zselészerű anyagból álló válaszrétegeket iktattak, amelyek stabilan tartották a helyiséget akár egy hidrogénbomba támadás vagy egy 10-es erősségű földrendés esetén is.

– Lugo – szólalt meg hangosan Von Holden, és megvárta, amíg a gép a hangjelet digitálisan tömöríti, és összeveti az archívumban tárolt szintén digitálisan tömörített eredetivel. Egy pillanat múlva a falon egy megvilágított monitor jelent meg.

– *Zehn – Sieben – Sieben – Neun – Null – Null – Neun – Null – Vier* – tagolta. Három másodperccel később fekete betűk rajzolódtak ki a képernyőn.

LETZTE MITTEILUNG/LEITER DER SICHERHEIT FREITAG/VIERZEHN/OKTOBER

Aztán a betűk eltűntek. Von Holden előrehajolt, mindkét kezét szorosan az üveghez nyomta, majd hátralépett. A monitor elsötétült, és az ajtaja rácsukódott. Tíz másodperc telt el, amíg a gép az ujjlenyomatát letapogatta. Hét másodperccel később sötétképek pontok mátrixa jelent meg a padlón, melyek végül egy pontosan 60x60 centiméter nagyságú négyzetet formáztak.

– Lugo – mondta Von Holden újra. A négyzet elhalványult és egy dobogó emelkedett ki a helyén. A dobogón, átlátszó tartóban egy szürke fémszerű doboz volt, melyet szén, folyékony kristály polimerek és Kevlar összetételéből gyártottak. 65x60 centiméter nagyságú volt. Ezért a dobozért jött, ezt fogják majd Elton Lybarger beszéde után a Charlottenburg Mauzóleumban rendezett ünnepségen a néhány kiválasztott vendégnek bemutatni.

Az akciót, amelyre készültek, kezdettől fogva „*Übermorgen*”, azaz „Holnapután” fedőnéven emlegették, és ebben a dobozban őrizték legfontosabb kellékét. Ha megvalósul ez a hatalmas álom, a Szervezet a jövő században, sőt azon túl is fönmaradhat. Von Holden a kezébe vette a dobozt, melyet kész volt az élete árán is megvédelmezni.

A húszéves taxisofőrt, akit Von Holden a Behrenstrasse 45. előtt hagyott várakozni, Greta Stasselnek hívták. A lány látta, hogy az utasa megnézte a kocsi belsejét kiragasztott iratait, és azon tűnődött, vajon emlékszik-e a nevére. Kétkedett benne. Úgy látszott, valami aggasztja a férfit, de még így is vonzó volt.

Összerezcent, mert egy alak bukkant fel a sötétből és bekopogott az ablakán. Aztán rájött, hogy ki az, és azt mutogatja, hogy van nála valami, amit be szeretne tenni a csomagtartóba. Kivette a kulcsot, kiszállt és a kocsi hátuljához ment. Tényleg nagyon jóképű volt a férfi, és most már nyugodtnak tűnt. Lehet, hogy nem is volt semmi gondja.

– Hol van a csomag? – A lány mosolygott, és felnyitotta a csomagtartót.

Von Holden egy pillanatra megingott, mert még sohasem látott ilyen gyönyörű mosolyt. Greta észrevett egy négyzetes, fehér műanyag dobozt az útpadkán. Az autó piros hátsó lámpái megvilágították a feliratot: TÖRÉKENY – ORVOSI ESZKÖZÖK.

– Elnézést, nem ez lesz az – szólalt meg Von Holden, mert a lány lehajolt, hogy felemelje.

Amikor visszafordult, zavarodottnak látszott, bár még mindig mosolygott.

– Úgy értettem, valamit be akart tenni a csomagtartóba...

– Úgy van...

A lány még akkor is mosolygott, amikor a kilencmilliméteres Glock golyója az orra fölött behatolt a koponyájába. Von Holden elkapta, mielőtt összeesett volna. Felemelte, és befektette a csomagtartóba. Lecsukta a tetőt, fogta a kulcsokat, a dobozt maga mellé tette az első ülésre, indított és elhajtott. Fél háztömbnyire onnan ráfordult a fényben úszó Friedrichstrasséra. A lány taxis menetnaplójából kitépte a legfelső lapot, félkézzel összehajtotta és zsebetette. Az óra a műszerfalán 8:30-at mutatott.

8:35-kor Von Holden a Strasse 17 Juni környékén járt, öt percre a Charlottenburgtól. Nem gondolt a csomagtartóban fekvő holttestre. Semmit nem jelentett a számára megölni a lányt. A cél érdekében egyszerűen meg kellett tennie.

Az „Übermorgen”, a végső győzelem legfőbb kelléke, az ülésen pihent a tartójában. Von Holdent már a pusztá jelenléte felvillanyozta és bátorságot

öntött belé. Noha kétszer is kereste az embereit, és még mindig semmi választ nem kapott, úgy érezte, hogy a dolgok jól alakultak. A rádióban bemondták, hogy a helyszíni tudósítók szerint legalább három újabb német szövetségi rendőr lelte halálát a lövöldözésben, a robbanásban vagy a tűzben. Két, a felismerhetetlenségig összeégett, azonosíthatatlan holttestet már elszállítottak. Két másik hullát is találtak, de azokat sem sikerült azonosítani. Egy terrorista csoport már telefonált a rendőrségre, és vállalta a robbantást. Von Holden megnyugodva hátradőlt és nagyot sóhajtott. Lehet, hogy alaptalan volt az aggodalma, talán minden pontosan úgy zajlott, ahogyan tervezték.

Egy kilométerrel odébb parkoló limuzinok szegélyezték a Spandauerdammot a Charlottenburg előtt. A sofőrök csoportokba verődve cigarettáztak és beszélgettek. Gallérjaikat felhajtották, sapkájukat mélyen a szemükbe húzták a sűrűsödő ködben.

Szemben a járdán Walter van Dis, egy derékig érő hajú, bőrdzsekis, tizenhét éves holland gitáros álldogált egy csomó más emberrel, és a kastélyt nézték. Semmi sem történt, csak úgy nézelődtek, szórakoztatta őket a látvány, a luxus, amely – hacsak a világ drámai fordulatot nem vesz – soha nem lesz az övék.

Von Holden kocsiajtók csapódására lett figyelmes, ezért egy kissé odébb állt, hogy lássa, mi történik. Négy férfi szállt ki egy autóból, átmentek az utcán a Charlottenburg főkapuja felé. Von Holden azonnal visszalépett az árnyékba, és egyik kezét a szájához emelte.

– Walter– szólt bele egy apró mikrofonba.

Egy pillanat múlva visszajelzett a rádiója. Izgatottan bekapcsolta, azt remélve, hogy egyik embere hangját hallja majd a Hotel Borggreveből. Ehelyett azonban csak Walter beszélgetett néhány kastélybeli biztonsági őrral, akik részletekre voltak kíváncsiak. Milyen emberekről beszélt? Biztosan tudja, hányan voltak? Hogy néztek ki? Melyik irányból érkeztek?

– Itt Lugo! – szólt közbe élesen. – Walterrel akarok beszélni.

– Itt Walter.

– Mit tud?

– Négyen vannak. Most szálltak ki egy kocsiból és a főkapu felé tartanak. A leírás alapján az egyik az amerikai lehet, Osborn. A másik meg McVey.

Von Holden halkán elkáromkodta magát.

– Tartóztassák fel őket a kapunál! Semmilyen körülmények között nem engedhetik be őket!

Hirtelen meghallotta, hogy egy férfi bemutatkozik mint Remmer felügyelő a BKA-tól, és azt mondja, hogy rendőrségi ügyben kell bemennie a kastélyba. Ekkor Pappen ismerős hangját hallotta. A biztonsági parancsnok elutasította Remmert, mondván, hogy magánrendezvény zajlik. A rendőrségnek tehát semmi keresnivalója nincs ott. Remmer azt állította, letartóztatási parancsa

van Erwin Scholl nevére. Pappen azt válaszolta, nem tud semmiféle Erwin Schollról, és Remmer házkutatási engedély nélkül nem léphet be.

McVey és Osborn követte Remmert és Schneidert a kövel kirakott udvaron át a kastély bejáratához. Amikor a fenyegetésük, miszerint körülzárják az épületet, nem győzte meg a biztonsági őroket, Remmer erősítést kért. A három kocsi villogó lámpákkal másodperceken belül megérkezett. A kastély biztonsági parancsnokát és hadnagyát őrizetbe vették rendőri intézkedés akadályozásáért.

Von Holden nagy sebességgel hajtott, majd a Remmer akciója miatt kialakult torlódáshoz érve megállt, és kiszállt a kocsiból, végignézte, ahogy a főkapu még ott lévő biztonsági őrei utat adnak a betolakodóknak, akik aztán belépnek az épületbe. Scholl őrzöngeni fog, de csak magának tehet szemrehányást. Von Holden most már egészen biztosan tudta, hogy határozottabban kellett volna érvelnie, de nem tette, és ettől csak még fájdalmasabb volt az igazság.

Abban is biztos volt, hogy ha a Hotel Borggrevenél ott lett volna, sem Osborn, sem McVey nem léphetne most a Charlottenburgba.

119

Louis Goetz széles hollywoodi mosollyal az arcán jött le a fölépcsőn a lent várakozókhoz.

– McVey felügyelő – vette észre azonnal McVeyt, és már nyújtotta a kezét, hogy üdvözlje. – Louis Goetz vagyok, Mr. Scholl ügyvédje. Menjünk be valahová, ahol beszélgethetünk.

Goetz előterek és folyosók útvesztőjén át vezette őket, majd egy nagy terembe értek, és becsukták az ajtót. A padló szürkésfehér márványból készült, a terem két végén egy-egy hatalmas kandalló állt ugyanolyan márványból. Az egyik oldalfalat súlyos kárpit borította. Szemben a francia ablak elegáns kertre nyílt, ahol a növények egyre jobban elmosódtak az alkonyati félhomályban. Az ajtó fölött magának Sophie-Charlotte-nak, a testes, tokás porosz királynőnek 1712-ből származó képe függött.

– Foglaljanak helyet, uraim. – Goetz néhány magas támlájú székre mutatott egy hosszú, díszes asztal körül.

– A mindenit, felügyelő úr, szörnyen néz ki. Mi történt magával? – kérdezte, McVey arcára pillantva.

– Túl közel álltam a tűzhöz – válaszolta McVey kifejezéstelen arccal, és leült az egyik székre. – Azt mondják, megmaradok.

Osborn is leült vele szemben, Remmer pedig odahúzott egy széket Osborn mellé. Schneider hátul, az ajtó mellett állt. Nem akarták, hogy rendőri megszállásnak tűnjön a látogatásuk.

– Mr. Scholl korábban várta magukat. Attól tartok, az est további részében már nem tud elszabadulni. A rendezvény után pedig azonnal Dél-Amerikába utazik. – Goetz leült az asztalfőre.

– Mr. Goetz, csak néhány percre tartanánk fel, mielőtt elutazik – mondta McVey.

– Ma este nem lehetséges, felügyelő. Talán majd, amikor visszatér Los Angelesbe.

– És az mikor lesz?

– Úgy jövő márciusban. – Goetz mosolygott, mintha nagyon szellemes lett volna, majd hozzátette : – Higgyék el, igazat mondok.

– Hát akkor mégis jobb lesz, ha most találkozunk vele. – McVey halálosan komolyan beszélt, és ezt Goetz is tudta.

Élesen vágott vissza.

– Tudják, kicsoda Erwin Scholl? Van fogalmuk arról, kik vannak itt? – a mennyezet felé pillantott – Mi a fenét gondolnak, majd mindennek a kellős közepén feláll és lesétál, hogy magukkal társalogjon?

Fent a zenekar egy Strauss keringőt játszott. McVeynek eszébe jutott a rádió, ami abban a szobában szólt, ahol Cadoux-t találták. Remmerre nézett.

– Azt hiszem, Mr. Scholl némileg módosítani fogja a tervét – szólalt meg Remmer, és a *Haftbefehl*, azaz a letartóztatási parancsot Goetz elé ejtette az asztalra. – Lejön és beszél McVey felügyelővel, vagy indulhat a börtönbe. Most azonnal.

– Mi a fene ez, az Isten szerelmére? Mit gondolnak, kivel van dolguk? – Goetz tajtékozott. Felvette a letartóztatási parancsot, megnézte, majd undorral az asztalra dobta. Németül volt az egész.

– Ha egy kicsit is együttműködik velünk, talán nagy szégyentől kíméljük meg a kliensét Talán még a tervét sem kell megváltoztatnia. – McVey felemelkedett a székéből. A fájdalomcsillapítónak, amit Osborn adott, kezdett megszűnni a hatása, de nem akart többet bevenni, mert attól félt, szédülni fog és nem lesz elég határozott – Kérje meg, hogy nézzen le hozzánk pár percre!

– Miért nem mondják el nekem, hogy miről van szó?

– Azalatt éppen elmondhatom Mr. Schollnak is. Természetesen önnek is joga van jelen lenni. De ha úgy gondolja, indulhatunk, és sokkal kevésbé történelmi környezetben folytathatjuk a párbeszédet.

Goetz mosolygott. Lám csak, ez a kis senki nehézsúlyúakkal akar megmérkőzni. Csak a letartóztatási parancs nem tetszett neki. Erre egyikük sem számított, főképpen azért, mert nem tételezték fel McVeyről, hogy képes lesz

meggyőzni egy német bírót a szükségességéről. De majd Scholl német ügyvédei kézbe veszik a dolgot, amint értesítik őket. Ehhez azonban kell egy kis idő. És McVey nem úgy nézett ki, mint aki hajlandó várni. Két lehetősége van. Vagy elküldi McVeyt a pokolba vagy megőrzi a nyugalmát, és szól Schollnak, hogy jöjjön le. Némi porhintés után remélhetőleg úgyis lenyugszanak majd a kedélyek, és lesz idő az ügyvédek elhozatni.

– Meglátom, mit tehetek – válaszolta. Felállt, az ajtó mellett álló Schneiderre pillantott, és kiment.

McVey Remmerre nézett.

– Talán most körülnézhet, hátha talál valamit Lybargerrel kapcsolatban.

Holden befordult a taxival egy sötétedő, lakónegyedbeli utcába a Charlottenburgtól tizenkét saroknyira. Parkolóhelyet keresett, megállt és kikapcsolta a világítást. A környék csendes volt. A párás, ködös időben az emberek otthon maradtak. Kinyitotta az ajtót, kiszállt és körülnézett. Senkit sem látott. Benyúlt a kocsiba, kivette a műanyag tartót, a tetején lévő kapsokba egy szíjat illesztett és az egészet a vállára vette. A kulcsokat bedobta az ülésre, majd bezárta a kocsit és elindult.

Tíz perc múlva már látta a kastélyt. Egy gyaloghídon átment a Spree folyón, és egy hátsó bejárat felé közeledett. A kapun túl halványan látni lehetett az épület fényeit, és észrevette, hogy az elmúlt egy órában mennyivel sűrűbb lett a köd. A repülőtereket már biztosan lezárták, és ha csak nem változik meg az idő, reggelig nem indítanak gépeket.

A hátsó kapunál posztoló őr beengedte, és Von Holden egy gesztenyefák között vezető ösvényen folytatta útját. Egy újabb hídon ment át, majd egy fenyőkkel szegélyezett úton haladt egy elágazásig, ahol balra fordult, a mauzóleum felé.

– Kilenc óra van. Hol volt ilyen sokáig? – Salettl hangja szólalt meg váratlanul a sötétben, aztán ő maga is megjelent az ösvényen éppen Von Holden előtt. Cérnavékony volt, sötét köpenybe burkolózott, csak a koponyája látszott a sötétben.

– Itt van a rendőrség. Parancsuk van Scholl letartóztatására. – Salettl közelebb jött. Von Holden látta, hogy a pupillái pici pontokká szűkültek, és minden porcikája feszült.

– Igen, tudom – válaszolta.

Salettl szeme a fehér tartót vette célba Von Holden vállán.

– Úgy bánik vele, mintha valami piknikkosár lenne.

– Elnézést kérek. Mást nem tehettem.

– A mauzóleumnál tartandó ünnepséget elhalasztották.

– Kinek a parancsára?

– Dortmundéra.

– Akkor visszamegyek a Kertbe.

– Az az utasítás a maga számára, hogy várjon a Királyi Lakosztályban, amíg értesítik.

Sűrű köd gomolygott a rododendronok között az ösvényen, ahol álltak. Távolabb a mauzóleum derengett a fák között, amelyek úgy borultak fölé, mint egy lidérces rémálomban.

– Mi van magával? – förmedt rá Salettl.

– Én...

– Rosszul van? – mordult rá megint Salettl.

– Nem – válaszolt Von Holden éles hangon.

– Akkor menjen a Királyi Lakosztályba, ahogy utasították.

120

Este 8:57

Joanna leporolta a szöszöket Elton Lybarger sötétkék frakkjáról és a kutyájára gondolt. Most valahol az Atlanti óceán fölött utazik a Los Angeles repülőterén lévő kutyamegőrző felé. Váratlanul hangos kopogás hallatszott, Remmer és Schneider kíséretében belépett Eric meg Edward. Mögöttük álltak Lybarger szmokingos testőrei két másik karszalagos biztonsági emberrel.

– Bácsikám – kezdte Eric bocsánatkérően –, ezek az emberek találkozni akarnak veled egy pillanatra. A rendőrségtől vannak.

– *Guten Abend* – mosolygott rájuk Lybarger. Éppen egy maréknyi vitamint vett be. Egyenként tette a tablettákat a szájába, és mindig kortyolt utánuk egy kis vizet.

– Herr Lybarger – szólalt meg Remmer –, bocsásson meg a zavarásért. – Mosolygott, udvariasan és könnyedén beszélt, miközben villámgyorsan de alaposan felmérte Lybargert. Nem volt sokkal több 75 kilónál és körülbelül 165 centinél, de kihúzta magát és úgy tűnt, jó erőben van. Fehér, keményített ingmellt viselt, a csuklóján francia mandzsettagombokkal, és fehér csokornyakkendőt. A kívülállók szemében pusztán egy ötvenes éveie közepén járó, jó egészségből élő férfi volt, aki elegánsan kiöltözött, mivel fontos közönség előtt kell beszédet tartania.

Az utolsó pirulát is lenyelte, majd megfordult.

– Joanna, legyen szíves. – Kinyújtotta a karját és Joanna felsegítette a frakkját.

Remmer azonnal felismerte Joannában az FBI által azonosított gyógytornászt: Joanna Marsh Taosból, Új-Mexikóból. Azt remélte, hogy itt találja a

másik férfit is, akit a videofelvételen láttak, és akiről Noble azt gyanította, hogy Specnac katona. De nem volt a szobában.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Eric. – A nagybátyám fontos beszédre készül.

Remmer megfordult és a szoba közepére ment, szándékosan magára vonva Eric, Edward és a testőrök figyelmét. Eközben Schneider körülpillantott a szobában és besétált a fürdőszobába. Egy pillanat múlva visszajött.

– Úgy informáltak minket, hogy adódhat némi probléma Mr. Lybarger személyes biztonsága körül – válaszolt Remmer.

– Miféle probléma? – kérdezte Eric.

Remmer elmosolyodott és megnyugodni látszott.

– Már látom, hogy nincs semmi probléma. Elnézést, hogy feltartottuk önöket, uraim. *Guten Abend*. – Megfordult, Joannára nézett és azon tűnődött, vajon mennyit tudhat, milyen mértékben vonták be őt is. – Jó éjszakát – köszönt el udvariasan, és Schneiderrel együtt távozott.

121

Este 9 óra

McVey és Scholl némán nézték egymást. A szoba melegétől a krém megolvadt McVey arcán, az égésnyomok ettől még groteszkebbnek tűntek.

Egy másodperccel korábban Louis Goetz azt tanácsolta Schollnak, hogy egyetlen szót se szóljon addig, amíg az ügyvédei meg nem érkeznek. McVey nem értett vele egyet, és azt mondta, bár Schollnak jogában van ezt tenni, a tény, hogy nem működött együtt a rendőrséggel, nem lesz túl előnyös számára, amikor a bíróság afelől dönt majd, hogy óvadék ellenében szabadlábra helyezze-e vagy sem. Nagyon kellemetlen lesz, ha a sajtó megneszeli, hogy egy ilyen előkelő embert, mint Erwin Scholl, őrizetbe vettek bérgyilkosság gyanújával és az USA-ba történő kiadatására vár.

– Milyen marhaságokat hord itt össze? – dühöngött Goetz. – Nincs ehhez semmi joga. Az a tény, hogy Mr. Scholl otthagya a vendégeit azért, hogy magukat fogadhassa, elég bizonyíték arra, hogy hajlandó együttműködni.

– Ha nem akadékoskodnának ennyit, máris végezhetnék és hazamehetnének – fordult McVey Schollhoz, Goetz teljesen figyelmen kívül hagyva. – Ez az egész számomra is ugyanolyan kellemetlen, mint önnek. Az én arcom rettenetesen fáj, ön pedig szeretne mielőbb visszatérni a vendégeihez.

Scholl sokkal inkább a kíváncsisága miatt hagyta el a díszemelvényt, mintsem McVey letartóztatási parancsának hatására. Röviden elmondta Dortmundnak, hogy miért megy el, és megkérte, azonnal hívasson néhányat a legjobb ügyvédek közül, majd elhagyta az Arany Csarnokot egy oldalajtón. Éppen elindult lefelé a lépcsőn, amikor az izgatott Salettl utána jött, és megkérdezte hová megy, hogy merészeli most itthagyni a vendégeket. Tíz perc múlva kilenc óra, és Lybargernek húsz percen belül jelenése van.

– Rövid találkám van egy rendőrrel, aki nyilván különösen szerencsés csillagzat alatt született. – Fölényesen mosolygott. – Rengeteg időnk van, kedves doktorom, rengeteg.

Scholl napbarnított, sugárzó arccal, méretre készült szmokingban belépett, és kimondottan udvariasan üdvözölte McVeyt, majd még udvariasabban bemutatkozott Osbornnak. Figyelmesen meghallgatta őket, és bár McVey felvilágosította a jogairól, amelyek mint amerikai állampolgárt megilletik, mindent megtett, hogy válaszai egyenesek legyenek – annak ellenére, hogy őszintén megdöbbsen a kérdések hallatán.

– Nézzük még egyszer – mondta McVey. – Doktor Osborn apját 1966. április 12-én Bostonban egy Albert Merriman nevű ember megölte. Albert Merriman hivatásos bérgyilkos volt, akit egy héttel ezelőtt doktor Osborn megtalált Párizsban, és aki bevallotta, hogy bérgyilkosságokat vállalt. Azt is elmondta, hogy ön bízta meg a feladattal, ön mégis azt állítja, hogy soha nem is hallott Albert Merrimanról.

Scholl kifejezéstartan arccal ült.

– Úgy van.

– Rendben van, tegyük fel, hogy nem ismerte Merrimant, de bizonyára ismerte George Osborn.

– Őt sem ismertem.

– Akkor miért bérelt fel valakit, hogy megöljön egy olyan embert, akit nem is ismert?

– McVey, semmi értelme nincs annak, amit kérdez, ezt maga is tudja. – Goetznek egyáltalán nem tetszett, hogy Scholl belemert a találkozóba.

– McVey felügyelő – szólalt meg Scholl nyugodt hangon, anélkül, hogy akár csak rápillantott volna Goetzre –, soha nem bíztam meg senkit semmilyen gyilkossággal. Ez egészen képtelen ötlet.

– Hol van ez az Albert Merriman? Szeretnék találkozni vele – követelte Goetz.

– Hát ez a bökkenő, Mr. Goetz. Merriman halott.

– Akkor nincs miről beszélnünk. A letartóztatási parancsa pont olyan értelmetlen, mint a kérdései. – Goetz felállt – Mr. Scholl, azt hiszem itt végeztünk.

– Mr. Goetz, van egy kis probléma. Albert Merrimant megölték.

– Nagy dolog. Mi közünk hozzá?

– Azt hiszem, van közük hozzá. Ugyanis, mint már említettük, a gyilkosa bérgyilkos volt és Mr. Scholl alkalmazásában állt. A neve Bernhard Oven. – McVey Schollra nézett – Mielőtt magának dolgozott volna, a keletnémet titkosrendőrség tagja volt.

– Felügyelő úr, soha nem hallottam semmilyen Bernhard Ovenről – jegyezte meg Scholl. Egy óra a kandallópárkányon McVey válla fölött 9:14-et mutatott. Egy percen belül kitárulnak az ajtók és Lybarger belép az Arany Csarnokba. Scholl saját maga is meglepődött rajta, hogy mennyire nyugtalan. McVey igen figyelemre méltó információkkal rendelkezik.

– Meséljen nekem Elton Lybaggerről. – McVey meglepte a hirtelen témaváltással.

– Egy barátom.

– Szeretnék találkozni vele.

– Attól tartok, nem lehetséges. Sokáig betegeskedett.

– Érdekes, ahhoz elég jól van, hogy beszédet mondjon.

– Igen...

– Nem értem. Ahhoz még túl gyenge, hogy egyetlen emberrel beszéljen, de ahhoz nem, hogy százzal.

– Még orvosi kezelés alatt áll.

– Doktor Salettl kezeli, ha jól sejtem.

Goetz Schollra pillantott. Meddig engedi még, hogy ez folytatódjon? Mi a fenére vár?

– Így van. – Scholl a jobb kezével megigazította zakójának bal ujját szándékosan kivillantva a még be nem gyógyult hegeket Elmosolyodott. – Milyen érdekes, hogy mindketten fájdalmas sebesüléstől szenvedünk, nyomozó. Én a macskámmal játszottam, amikor megsérültem. Maga minden bizonnyal tűzzel játszott Legközelebb jobban kell vigyáznunk, nem gondolja?

– Én semmivel nem játszottam, Mr. Scholl. Valaki megpróbált megölni.

– Akkor nagy szerencséje volt.

– Néhány barátomnak viszont nem volt szerencséje.

– Az szomorú. – Scholl Osborn felé pillantott, aztán vissza McVeyre. McVey kétségkívül az egyik legveszélyesebb ember, akivel valaha is találkozott. Veszélyes, mert semmi más nem érdekli, csak az igazság, és annak érdekében semmitől sem riad vissza.

A teremben néma csend volt. Minden szem Elton Lybargerre szegeződött, amint Georg Wenzeslaus von Knobelsdorff nagyszerű rokokó alkotásában, a zöld márvány borítású, aranyozott, káprázatosan csillogó Arany Csarnokban végighaladt a székek közötti folyosón. Határozottan lépkedett. Már nem szorult botra, sem az ápolónő segítségére. Tökéletesen festett az öltözkékében, magabiztos volt, de tartózkodó. Az eljövendő kor jelképes uralkodójaként megjelent mindazok előtt, akiknek része volt abban, hogy ezt elérhette.

Eric és Edward sugárzott a büszkeségtől, miközben az emelvényről a pódium felé tartó Lybargert nézték. Mellettük Frau Dortmund a látvány hatására nem volt képes uralkodni az érzelmei fölött, és nyíltan elsírta magát. Aztán Uta Baur felállt, elkezdett tapsolni, és az egész terem csatlakozott hozzá. Először Matthias Noll, aztán Gertrude Biermann, Hilmar Grunal, Henryk Steiner és Konrad Peiper. Margarete Peiper nyomban követte a férjét Majd Hans Dabritz és Gustav Dortmund is tapsolni kezdett. Lybarger osztatlan elismerést vívott ki. Végigpillantott a tömegen, és mosolygott, a taps pedig minden egyes lépésével, ami a pódiumhoz közelebb vitte, egyre erősödött. Az éljenzés már-már fülsikétítő volt.

Salett az órájára nézett.

9:19.

Érthetetlen, hogy Scholl még mindig nem jött vissza. Lybarger már az emelvény lépcsőjéhez ért és elindult fölfelé. Az emelvényről szétnézett, mire az éljenzés újból felharsant, és megremegtette a mennyezetet. Megszólalt az „Überrnorgen” nyitánya, elérkezett a „Holnapután” kezdete.

Remmer és Schneider a Charlottenburg udvarának köves járdáján sietett át. Gyors léptekkel, némán haladtak. Előttük egy fekete Mercedes fordult be a kapun. Félreálltak, és látták, hogy a kocsi megáll a bejáratnál, a sofőr kiszáll és bemegy. Remmer első gondolata az volt, hogy Scholl távozni készül, de aztán nem történt semmi. A Mercedes továbbra is ugyanott állt. Akár egy óra hosszat is ott maradhat, gondolta Remmer, majd előhúzta a zsebéből az adóvevőjét és beleszólt. Aztán folytatták útjukat. Amikor kimentek a kapun, Remmer szándékosan az örök szemébe nézett. Azok mindketten másfelé néztek, és ők Schneiderrel együtt feltartóztatás nélkül távoztak. Hirtelen egy sötétkék BMW vágott ki a forgalomból és megállt mellettük a járdaszegélynél. Mindketten beszálltak és a kocsi elindult.

Ha Remmer vagy Schneider, vagy valamelyik nyomozó hátranéz, láthatták volna, hogy a kastély ajtaja kinyílik, és a fekete Mercedes sofőrje újra felbukkan, de nem Scholl, és nem is az egyik előkelő vendég, hanem Joanna társaságában.

Besegítette Joannát a hátsó ülésre, becsukta az ajtót majd beült a volánhoz. Becsatolta az övét és indított. Megkerülte az udvart, majd balra fordult a

Spandauerdamm felé, épp ellenkező irányba, mint amerre Remmerék BMW-jé ment. Egy pillanattal később a sofőr észrevette, hogy egy ezüstszínű Volkswagen Sedan ered a nyomukba. Tehát követik őket. Elmosolyodott. Hiszen csak a szállodába viszi a lányt. Ezt nem tiltja semmilyen törvény.

Joanna egyedül ült a hátsó ülésen. Szorosabbra húzta magán a kabátot és megpróbálta visszafojtani a sírást. Nem tudta, mi történt, csak azt, hogy Salettl a legutolsó pillanatban elküldte őt, anélkül, hogy elköszönhetett volna Elton Lybargertől. A doktor néhány másodperccel a rendőrség távozása után bement Lybarger szobájába és félrevonta Joannát.

– A Mr. Lybargerrel való kapcsolatának ezzel vége – rendelkezett. Ideges volt és ijedt. Majd hirtelen stílust váltott, és szinte kedvesen szólalt meg. – Mindkettőjüknek az lesz a legjobb, ha nem is gondol rá többet – Aztán átadott neki egy szépen becsomagolt ajándékot. – Ez a magáé – mondta. – ígérje meg, hogy nem nyitja ki, amíg haza nem ér.

Joanna később halványan emlékezett rá, hogy a váratlan eseményektől teljesen megzavarodva megköszönte, majd szórakozottan a zsebébe sülyesztette a csomagot. A gondolatai Lybarger körül jártak. Régóta voltak már együtt, és sok közös élményük volt, még ha nem is mind kellemes. Salettl legalább azt megengedhette volna, hogy minden jót kívánjon neki és elköszönjön. Ajándék ide vagy oda, igen udvariatlanul viselkedett vele. De ami ezután következett, még ezen is túltett.

– ... Tudom, azt remélte, hogy az utolsó éjszakát együtt tölti majd Von Holdennel – szólalt meg Salettl. – Ne tegyen úgy, mintha meglepné, hogy tudom. Sajnos, Von Holdennek Mr. Scholl körül lesz dolga, és vele megy majd Dél-Amerikába közvetlenül a vacsora után.

– Szóval nem is láthatom már? – Joanna hirtelen teljesen elcsüggedt.

– Nem.

Semmit nem értett. Úgy volt, hogy együtt töltik az éjszakát a Berlin Hotelben, majd reggel ő Los Angelesbe repül. Von Holden egy szóval sem említette, hogy Scholl-lal utazik. A Charlottenburgban tartandó ünnepség után kellett volna találkozniuk. Csak az övék lett volna az éjszaka.

– Minden holmiját becsomagoltuk. Egy kocsni várja lent. Jó éjszakát, Miss Marsh.

Ennyi volt az egész. Egy biztonsági őr lekísérte. Aztán már bent is ült a kocsiban. Még hátranézett, de a sűrű ködben már alig látta a kastélyt. Mintha minden, Von Holdennel együtt csak álom lett volna. Álom, amely egyszerűen szertefoszlott.

„Hubschrauber”, helikopter, mondta Remmer a törött karjához szorítva az adóvevőt. A BMW elhaladt a Charlottenburg Kórház előtt, majd pár száz méterrel később befordult a sötét Ruchwald Parkba. Az út kétharmadánál az autót vezető BKA nyomozó bekapcsolta a sárga ködlámpákat, majd hirtelen

megállt. Szinte azonnal feltűnt egy rendőrségi helikopter erős reflektora, amely megvilágította a földet tőlük nem messze, majd fülsiketítő zúgással leszállt a gyepre. A pilóta leállította a motort Schneider kiszállt a kocsiból és a helikopter felé futott. A légsavar alá érve behúzta a fejét, kinyitotta az ajtót és bemászott. A motor felbőgött és a gép a levegőbe emelkedett. A fák fölé érve száznyolcvanfokos fordulatot tett és eltűnt az éjszakában.

A pilóta melletti ülésről Schneider látta a BMW ködlámpáit, amikor a kocsí elindult a Charlottenburg irányába. Hátradőlt kigombolta a kabátját és elővett egy zsebkendőbe csomagolt tárgyat, amit Bad Godesbergbe vitt az ujjlenyomat azonosításához: Elton Lybarger vizespohara volt, amiből akkor ivott, amikor a vitaminjait vette be.

123

– Néhány nappal azelőtt, hogy Dr. Osborn apját megölték – McVey egy kis számárfüles noteszt vett elő a zakója zsebéből és néha azt nézegette, miközben Schollhoz beszélt –, egy szikét tervezett. Egy különleges szikét. A megbízója egy kis bostoni cég volt. Ez a cég pedig az ön tulajdonában volt, Mr. Scholl.

– Nekem soha semmiféle szikét gyártó vállalatom nem volt.

– Nem tudom, hogy általában szikéket gyártottak-e ott vagy sem, csak azt tudom, hogy ezt az egyet ott készítették.

Már abban a pillanatban, hogy Goetz felment Schollt értesíteni, McVey biztos volt benne, hogy Scholl otthagyja majd a vendégeit és találkozni fog vele. A büszkesége nem engedné, hogy ne így tegyen. Hogy is hagyhatná ki a találkozást egy olyan emberrel, aki éppen most került el egy halálos csapdát és máris képes újból ringbe szállni? De a kíváncsisága hamar elmúlik majd, és amint eleget látott, vissza akar majd térni a vendégeihez. Hacsak McVey nem kelti fel újból az érdeklődését valamivel. Elhatározta, hogy megpróbál az érzelmeire hatni. Valahogy úgy érezte, Scholl sokkal érzelmesebb típus, mint amennyire az ember gondolná róla. És ha valakit az érzelmei irányítanak, hajlamos bármit elmondani.

– A céget Microtabnek hívták, és Walthamben, Massachusetts államban volt a központja. Azokban az időkben egy Wentworth Products Limited nevű, magánkézben lévő vállalat irányítása alatt állt, amelynek Ontarióban, Kanadában volt a székhelye. A tulajdonosa pedig – McVey megpróbálta kibetűzni a kézírását – Mr. James Tallmadge volt Windsorból, Ontarióból. Tallmadge és a Microtab igazgatótanácsa – Earl Samules, Evan Hart és egy bizonyos John

Harris, mindannyian bostoniak – hat hónapon belül, egymás után haltak meg. A Microtab emberei 1966-ban, Tallmadge 1967-ben.

– Soha nem hallottam erről a Microtab nevű cégről, Mr. McVey – válaszolta Scholl. – És azt hiszem, már éppen elegendő ideig álltam a rendelkezésére. A továbbiakban Mr. Goetz szórakoztatja majd, amíg én a vendégeimmel vagyok. Egy órán belül itt lesznek az ügyvédek, hogy megtekintsék a letartóztatási parancsot.

Scholl hátratolta a székét és felállt. McVey észrevette, hogy Goetz megkönnyebbülten felsóhajt.

– Tallmadge és a többiek az ön két másik cégében is benne voltak. – McVey úgy folytatta, mintha Scholl nem szólt volna semmit. – Az egyik az Alama Steel Limited Pittsburghben, Pennsylvániában, a másik a Standard Technologies Perth Amboy-ban, New Jerseyben. A Standard Technologies mellesleg egy 1967-ben feloszlott New York-i cég, a T.L.T. International leányvállalata volt.

Scholl elképedve nézett rá.

– Mi a célja ezzel a felsorolással? – kérdezte hűvösen.

– Pusztán lehetőséget kínálok Önnek, hogy magyarázatot adjon.

– Mégis mit kellene megmagyaráznom?

– Az említett cégekkel való kapcsolatát és azt a tényt, hogy...

– Nincs semmilyen kapcsolatom ezekkel a cégekkel.

– Nincs?

– Semmilyen. – Scholl hangja éles és dühös volt.

Rendben van, gondolta McVey. Dühödjön csak be.

– Akkor meséljen valamit az Omega Shipping Linesről.

Goetz felállt Itt az ideje, hogy véget vessen ennek.

– Attól tartok, ennyi elég volt, felügyelő úr, Mr. Schollt várják a vendégei.

– Az Omega Shipping Linesről kérdeztem Mr. Schollt. – McVey mereven nézte Schollt – Azt hittem, nem állt kapcsolatban az említett cégekkel. Vagy az előbb nem ezt mondta?

– Már mondtam, hogy ennyi elég volt, Mr. McVey – mondta Goetz.

– Sajnálom, Mr. Goetz, csak segíteni próbálok Mr. Schollnak, hogy elkerülhesse a börtönt. De egyszerűen nem kapok tőle egyenes választ. Egy pillanattal ezelőtt azt állította, nem állt kapcsolatban a Microtabbal és az Alama Steel-lel, nem mond neki semmit a Standard Technologies vagy a T.L.T. International, amely az előbbi cégeket ellenőrizte. A T.L.T. Internationalt magát pedig az Omega Shipping Lines irányította. És történetesen Mr. Scholl az Omega Shipping Lines főrésztvényese. Biztosan érti már, hogy mire célzok. Mr. Scholl, mi az igazság?

– Az Omega Shipping Lines már nem létezik – válaszolt Scholl határozottan. Most már világosan látta, hogy alábecsülte McVeyt. A kitarását

csakúgy, mint az erejét. Kár, hogy nem hatalmazta fel Von Holdent, hogy eltegye láb alól. De ezt még helyre lehet hozni hamarosan. – Egyébként azt hiszem, teljesítettem, amit kért, sőt még többet is. Viszontlátásra, felügyelő úr.

McVey felállt és két fényképet vett elő.

– Mr. Goetz, megkérné az ügyfelét, hogy nézze meg ezeket a képeket?

Osborn figyelte, hogyan tanulmányozza Goetz a képeket.

– Kik ezek az emberek? – kérdezte Goetz.

– Pontosan ezt szeretném én is megtudni Mr. Scholltól.

Osborn látta, hogy Goetz Schollra pillant, majd átadja neki a képeket. Scholl ellenségesen nézett McVeyre, majd szemügyre vette a fotókat. Össze-
rezzent, de azonnal megpróbálta leplezni a zavarát.

– Fogalmam sincs – jelentette ki kerekén.

– Biztos benne?

– Teljesen.

– A nevük Karolin és Johann Henniger. – McVey szünetet tartott. –
Valamikor a mai nap folyamán ölték meg őket.

Scholl egyáltalán nem mutatta ki az érzelmeit.

– Már megmondtam, fogalmam sincs, kik ezek.

– Nagyon köszönöm, hogy ránk áldozta az idejét – mondta gyorsan McVey. – Remélem, azt is megérti, hogy Dr. Osborn még nem tudta elfelejteni az édesapja halálát. Megígértem neki, hogy ő is feltehet egy kérdést Csak úgy, nem hivatalosan persze.

Scholl megfordult.

– Azt hiszem, most már túllépi a jó modor határát.

Goetz kitárta az ajtót és Scholl már majdnem át is lépte a küszöböt, amikor Osborn megszólalt.

– Miért operáltatta Elton Lybarger fejét egy másik ember testéhez?

Scholl megmerevedett. Goetz nemkülönben. Aztán Scholl lassan hátra-
fordult. Úgy festett, mint akit teljesen lemeztelenítettek. A pillanat törtérszéig úgy tűnt, mintha összeomlana. De ehelyett fokozatosan egyre konokabb kifeje-
zés ült ki az arcára. A kiszolgáltatottság átadta a helyét a megvetésnek, a megvetés pedig a haragnak. Aztán gyorsan, hűvösen, félelmetes hangon meg-
szólalt.

– Azt ajánlom mindkettőjüknek, hogy inkább fantasztikus regények írására pazarolják az idejüket.

– Márpedig ez nem kitalált történet – mondta Osborn.

Ekkor váratlanul kinyílt egy ajtó, és belépett rajta Salettl.

– Hol van Von Holden? – kérdezte Scholl, miközben Salettl közeledett.

Salettl lépései visszhangoztak a márványpadlón.

– Fennt várakozik a Királyi Lakosztályban. – Korábbi nyugtalansága és idegessége eltűnt csaknem nyugodt volt.

– Menjen érte és hozza ide.

Salettl elmosolyodott.

– Azt hiszem, ez lehetetlen. A Királyi Lakosztály és az Arany Csarnok megközelíthetetlen.

– Mit jelentsen ez?

McVey és Osborn egymásra nézett. Fogalmuk sem volt, miről van szó. Schollnak sem tetszett az egész.

– Kérdeztem valamit.

– Jobb lett volna, ha odafönt marad. – Salettl keresztülment a helyiségen és Scholltól és Goetztől fél méterre megállt.

– Hívja ide Von Holdent! – förmedt rá Scholl Goetzre.

Goetz bólintott és megindult az ajtó felé, amikor éles durranás hallatszott Goetz összerándult mintha pofon vágták volna. A nyakához kapott, majd elvette a kezét és megnézte. Csupa vér volt. Tágranyílt szemmel meredt Salettl felé, majd a tekintete lesiklott a kezére. Salettl egy kisméretű automata pisztolyt szorongatott.

– Te szemét! – üvöltötte Goetz. Hirtelen megrázkódott és az ajtónak zuhant.

– DOBJA EL A FEGYVERT! – kiáltotta McVey, a pisztolyát a jobb kezében tartva, míg a ballal Osborn elrántotta a tűzvonalból.

Salettl McVeyre nézett.

– Természetesen. – Scholl felé fordult és mosolygott – Ezek az amerikaiak majdnem elrontottak mindent.

– AZONNAL DOBJA EL!

Scholl teljes megvetéssel nézett rá.

– Vida volt az?

Salettl ismét elmosolyodott.

– Körülbelül négy éve lakott Berlinben.

– Hogy merészeli? – Scholl rettenetesen dühös volt – Hogy merészelte a...

Salettl első lövése Scholl csokornyakkendője fölött ért célba. A második a szíve fölött fúródott a mellkasába, úgy, hogy szinte szétrobbantotta az ütőerét és Salettl-t is befröcskölte vérrrel. Scholl egy pillanatig tántorgott, hitetlenkedve meresztette a szemét, majd egyszerűen összeesett.

– DOBJA EL A FEGYVERT VAGY LÖVÖK! – ordított McVey és az ujját a ravaszra helyezte.

Salettl feléjük fordult. Halottápadt volt és úgy nézett ki, mintha piros festéssel fröcskölték volna le. A szmokingjában úgy festett, mint egy groteszk, ijesztő bohóc.

– Nem kellett volna beleavatkozniuk. – Salettl hangja remegett a dühtől.

– Dobja a földre a pisztolyt! – McVey nagyon lassan, lépésről lépésre közelített hozzá és kész volt minden további nélkül lelőni Salettl-t, ha úgy adódik. Osborn felordított mert attól félt, hogy McVey megöli azt az egyetlen

embert, aki talán még ismeri a rejtély nyitját. A féelme jogos volt. De Salettl két embert lőtt le a szemük láttára, és McVey nem akart lehetőséget adni neki, hogy még egyet megöljön.

Salettl rámeredt, a pisztolyt még mindig lazán az oldalánál tartotta.

– Engedje el a pisztolyt – ismételte McVey.

– Karolin Henniger valódi neve Vida volt – szólalt meg Salettl. – Scholl rendelte el még korábban, hogy a fiúval együtt megöljék. Titokban idehoztam őket Berlinbe és megváltoztattam az adataikat. Felhívott engem azonnal, miután maguk elől elmenekült. Azt hitte, maguk is a Szervezethez tartoznak. Azt hitte, hogy a nyomára bukkantak. – Salettl elhallgatott. Aztán szinte suttogva szólalt meg. – A Szervezet tudta, hogy maguk merre mentek. Ezért a maguk nyomán őket is elérték volna. Majd pedig eljutottak volna hozzám. És akkor minden összeomlott volna.

– Maga ölte meg őket – mondta McVey.

– Igen, én öltem meg őket.

Osborn előrelépett, a szemei fénylettek.

– Azt mondta, minden összeomlott volna. De mi omlott volna össze?

Salettl nem válaszolt.

– Karolin, Vida, vagy akárhogy is hívták, ugye Lybarger felesége volt? – kérdezte Osborn hirtelen. – És a fiú a kislát?

Salettl habozott, majd megszólalt.

– És Vida a lányom volt.

– Úristen... – Osborn McVeyre pillantott. Mindketten döbbenten hallgattak.

– Mr. Lybarger gyógytornásza reggel a Los Angelesbe tartó gépen lesz – folytatta hirtelen, látszólag összefüggéstelenül.

Osborn rámeredt.

– Kik maguk? Megölték az apámat, megölte a saját lányát és unokáját, és Isten tudja még hány embert – Osborn hangja remegett – Miért? Mire volt jó? Hogy megvédjék Lybargert? Schollt? A „Szervezetet? *MIÉRT?*

– Uraim, Németországot meg kellett volna hagyniuk a németeknek – válaszolt Salettl csendesen. – Ma este túléltek már egy tüzet. A következő viszont már nem élnek túl, ha nem hagyják el az épületet azonnal. – Megpróbált mosolyt erőltetni az arcára, de nem sikerült Osborn szemébe nézett. – Azt mondják, nehéz megtenni. Pedig egyáltalán nem az.

Egy szemvillanás alatt a szájához emelte a pisztolyt és meghúzta a ravaszt.

– A magánvállalkozás – szólt bele Lybarger a mikrofonba, és hangja az arannyal és zöld márvánnyal díszített rokokó terem legtávolabbi sarkába is eljutott – nem tartható fenn a demokrácia korában. Csak abban az esetben képzelhető el, ha az emberekben pontos elképzelés él a tekintély és a személyiség fogalmáról.

Szünetet tartott, mindkét kezével a szószékre támaszkodott és az arcokat tanulmányozta. A beszéde, bár némiképp megváltoztatták, ugyanaz a szöveg volt, amelyet valaki már elmondott, szintén vezető üzletemberek előtt, 1933. február 20-án. A szónok, aki azon a téli éjjelen a különböző pénzintézetekkel szövetségre lépett, Németország újonnan megbízott kancellárja, Adolf Hitler volt.

Az emelvényen Uta Baur előrehajolt, erős állát a kezére támasztotta. Megbűvölten szemlélte a látványt, ötvenévnyi küzdelem és titkos munka eredményét. Mellette Gustav Dortmund, a Bundesbank elnöke ült kifejezéstelen arccal, mintha nyársat nyelt volna. Úgy tett, mintha nem lenne több pusztá megfigyelőnél. Belül azonban remegett a gyomra az izgalomtól.

Távolabb Eric és Edward ültek ökölbe szorított kézzel. Nyakizmaik megfeszültek a keménygallér alatt, és ahogy Lybarger szavain csüggyve előrehajoltak, olyanok voltak, mint két teljesen egyforma próbababa. Az ő lelkesedésüknek azonban egészen más oka volt. Néhány napon belül egyikük lesz az, aki most még Lybarger. Még nem döntötték el, hogy melyiküket választják majd. Lybarger minden egyes szava, minden egyes mondata közelebb hozta a pillanatot, amikor meghozzák majd a döntést. Már alig tudták elviselni a várakozást.

HIDROGÉN CIANID: különösen mérgező, illékony folyadék vagy gáz, melynek szaga a keserűmanduláéra emlékeztet; olyan vér reagens, amely a vérből az oxigént kivonja, és így lényegében megfojtja az áldozatot.

– Minden földi jót, ami csak a birtokunkban van, a kiválasztott, tiszta fajú német nép küzdelmének köszönhetünk! – Lybarger szavai visszaverődtek az Arany Csarnok falairól és az emberek szívébe és agyába hatoltak.

– Nem szabad elfelejtenünk, hogy a kultúra vívmányait vasökölrel kell elterjesztenünk! Csak így állíthatjuk vissza a hatalmunkat katonai, de minden más értelemben is. Nem hátrálhatunk meg!

Amint Lybarger befejezte, az egész vendégsereg felállt, és olyan dübörgő tapsvihar tört ki, hogy az előbbi éljénzés emellett illedelmes tetszésnyilvánításnak tűnt. Talán azért, mert Lybarger volt a legközelebb a terem

végében lévő ajtókhöz, ő hallotta meg legelőször, amit a többiek a hangzavarban még nem hallhattak.

– Figyelem! – szólt bele a mikrofonba, és mindkét kezét feltartva kért csendet

– Csendet kérnék!

Még senki nem tudta, miért Valamit mondani szeretne még? Mit akarhat? Aztán megértették. Azt akarta csak elmondani, hogy valami furcsa dolog történt.

Rövid ideig tartó halk zúgást követően hat tompa puffanás hallatszott és a terem megrázkódott, mintha valaki kint súlyos redőnyöket engedett volna le. Aztán teljes csend lett.

Elsőként Uta Baur kelt fel. Eric és Edward mögött elindult lefelé az emelvényről. Az egyik sarokban lévő kijárat felé tartott. Kinyitotta és hirtelen hátralépett, szájára tapasztva a kezét. Frau Dortmund felsikoltott. A nyílást szorosan lezárta egy hatalmas, szilárd fémajtó.

Dortmund lesietett a lépcsőn.

– *Was ist es?* – Mi ez?

Az ajtóhoz ment és nekiveselkedett, hogy valahogyan kinyissa. Az meg sem mozdult. Az emberek nyugtalankodni kezdtek.

Eric gyorsan felállt a helyéről és az ideges, felékszerezett Frau Dortmund mellett a szószékhez ment és elvette a mikrofont Lybargertől.

– Nyugodjanak meg. Véletlenül leereszkedett egy biztonsági ajtó. Fáradjanak a főbejárathoz és mindannyian fegyelmezetten hagyják el a termet.

Az Arany Csarnok főbejárata azonban hasonlóképpen le volt zárva. Csakúgy, mint az összes többi kijárat.

– *Was geht hier vor?* – Mi történik itt? – üvöltötte Hans Dabritz.

Matthias Noll vezérőrnagy hátratolta a székét és odament a legközelebbi ajtóhoz. A vállával nekifeszült, de ő sem járt nagyobb sikerrel, mint Dortmund. Henryk Steiner is megpróbált segíteni, majd még ketten csatlakoztak hozzájuk, de az ajtó továbbra sem mozdult meg.

Ekkor mintha enyhe égett mandulaillat kezdett volna terjengeni a teremben. Az emberek egymásra néztek és beleszimatoltak a levegőbe. Mi lehet ez? Honnan jön ez a szag?

– *Ach, mein Gott!* – kiáltott fel Konrad Peiper, amikor észrevette, hogy a mennyezeten lévő egyik légkondicionáló ventilátorából ametiszték kristályok halvány ködfelhője permetez az asztalára. – Cianid gáz!

A szag egyre erősebb lett, ahogy mind több kristály került a ventilátorok tartályába, amelyekben a desztillált víz és a sav a kristályokat halálos cianid gázzá oldotta fel.

Az emberek hirtelen menekülni kezdtek a szellőzőnyílásoktól. Odayomultak a falakhoz, egymásnak és a zárt acélajtóknak préselődtek, és néma

hitetlenséggel néztek fel a ventilátorokra, amelyeket olyan ízlésesen és gondosan rejtettek el az aranyozott rokokó díszítések és a zöld márvány falak mögött

A halálukat várták. De egyikük sem akarta elhinni. Hogyan lehetséges ez? Hogyan lehetséges, hogy Németország legbefolyásosabb és legünnepelebb polgárait, rajtuk annyi ékszerrel és elegáns ruhával, amelynek az értékéből a fél világot jól lehetne lakatni egy teljes éven át, és akiket biztonsági örök valóságos hadserege vesz körül, kelepcebe csalták a nemzet egyik legfontosabb történelmi épületében, hogy cianid gázzal mindegyiküket kiirtsák?

Felháborító. Képtelenség. Vicc.

– *Es ist ein streich!* – Ez vicc! – Hans Dabritz nevetni kezdett. – *Ein Streich!*

Mások is nevettek. Edward a székéhez ment az emelvényen és felemelte a poharát

– *Zu Elton Lybarger!* – kiáltotta. – *Zu Lybarger!*

– *Zu Elton Lybarger!* – Uta Baur is felemelte a poharát Elton Lybarger az emelvényen állt és nézte, hogy Konrad és Margarete Peiper, Gertrude Biermann, Rudolf Kaes, Henryk Steiner és Gustav Dortmund sorban visszamennek az asztalukhoz és magasba emelik a poharaikat.

– *Zu Elton Lybarger!* – Az Arany Csarnok zengett a kiáltozástól. És akkor elkezdődött.

Uta Baur feje hirtelen hátra rándult, majd előrebillent, a bicepsz és a hátizmai hevesen rángtak. Margarete Peiperrel ugyanez történt. A padlóra zuhant és felsikoltott, izmai és idegei heves görcsökbe rándultak, mintha ötvenezer volt feszültség rázná, vagy ezernyi kis bogár bújt volna a bőre alá és mind eszeveszetten felfalná egymást a túlélésért folytatott őrzöngő harcban.

Hirtelen mindenki, aki még tudott, fejvesztetten menekülni kezdett a főbejárat felé. Karmolták és rángatták egymást, és mindannyian nekifeszültek a tömör acélnek és a díszes fa ajtókeretnek. Levegőért kapkodtak, segítségért és könyörületért rimázkodtak. Ujjaikkal, szögekkel, még az aranyóráikkal is megpróbálták valahogy meglazítani az engesztelhetetlen fémet. Az öklök és cipősarkak csapásai hangosan visszhangoztak, mígnem mindenkit leterített a szörnyűséges vonaglás.

Elton Lybarger volt a legutolsó, aki meghalt. Egy székről nézte végig, hogyan arat a halál a teremben. Megértette, ahogyan végül mindannyian megértették, hogy valaki most bosszút állt. Az egész azért történhetett meg, mert már nem hitték el, hogy megtörténhet. Amikor pedig mégis végül elhitték, akkor már túl késő volt. Minden pontosan úgy történt, mint a haláltáborokban.

– Treblinka. Chelmno. Sobibór – sorolta Lybarger, amikor a gáz hatni kezdett. – Belzec, Maidanek... – Hirtelen megrándult a keze, és mély lélegzetet vett. A feje hátrarándult, kifordult a szeme. – Auschwitz, Birkenau... – suttogetta. – Auschwitz. Birkenau...

Remmernek fogalma sem volt, hogy mi vár majd rájuk, amikor a Charlottenburg udvarán kiszállt a két BKA nyomozóval a BMW-ből. Azonnal egyenruhás biztonsági őrök jelentek meg.

– Megjöttünk – szólt Remmer az igazolványát lobogtatva, és elsietett mellettük a főbejárat irányába. Az egyetlen rossz hír, amit kapott, az volt, hogy sem McVey, sem Osborn nem hagyta még el a kastélyt. Lehetséges, hogy McVey és Scholl még mindig bent küzdenek egymással. De az is lehet, hogy McVeyt egy sereg ügyvéd veszi körül, akik a bőrét is lenyúznák; ez esetben igencsak szüksége lesz a segítségére.

Ekkor robbant fel az első gyújtóbomba. Remmer, a két nyomozó és a biztonsági őrök a földhöz vágódtak, körülöttük mindenfelé vakolat és kövek hullottak. Szinte azonnal egy tucat újabb bomba robbant, egyik a másik után, szinte teljesen bekerítve a kastélyt az Arany Csarnok felőli oldalán.

McVey az ajtóhoz hátrált, és Goetz testét odébblokke, hogy legyen helyük elhagyni a szobát. A robbanásoktól könyvek hullottak le a polcokról, felbecsülhetetlen értékű tizennyolcadik századi porcelánok törtek el és megrepedt az egyik márvány kandalló. McVey felrántotta az ajtót. Forróság csapott az arcába és látta, hogy a hall és a lépcső lángokban állt. Becsapta az ajtót, megfordult és még idejében észrevette, hogy az épület külső fala is meggyulladt, elzárva ezt a lehetőséget, hogy a francia ablakon keresztül a kertbe menekülhessenek. Majd megpillantotta Osborn, aki négykézláb állva sorra feltépte Scholl zsebeit, mint valami félőrült hullarabló, aki bármilyen zsákmánynak örül.

– Mi a francot csinál? Azonnal ki kell jutnunk innen!

Osborn oda sem figyelt. Éppen Salettl zakóját, majd az ingjét és a nadrágját szakította fel. Mintha a körülötte tomboló lángok nem is léteznének.

– Osborn! Mind a ketten meghaltak! Hagyja már őket, az Isten szerelmére! – McVey birkózott vele, megpróbálta lábraállítani. A vér bemocskolta Osborn kezét és arcát. Úgy bámult, mintha az egész az ő műve lett volna. Tudnia kellett, hogy miért halt meg az apja, és ezek az emberek választ tudtak volna adni. Az hogy mindketten halottak voltak, nem érdekelte. Nem fordulhat senki máshoz.

Hirtelen minden megrázkódott, amikor egy gázcső a forróságtól felrobbant. Szinte azonnal egy tűzgömb lobbant fel a mennyezeten, amely egy

szemvillanás alatt a szoba egyik sarkából a másikba gurult. Ezalatt a meggyulladt gáz leverte őket a lábukról, és minden útjába kerülő dolgot szinte magába szívott. Osbornt sehol sem lehetett látni. McVey megragadta az egyik konferenciaasztal lábát, az arcát a karjába temetve. Aznap este már másodszor találta magát egy tűz közepén, de ez a mostani még sokkal pusztítóbb volt, mint az előző.

– Osborn! OSBORN!– kiabált.

Elviselhetetlen volt a hőség. Arcbőre, amely az előző tűzben annyira megégett, már szó szerint odasült a koponyájához. Ha levegőt vett, a forróság szinte szétégette a tüdejét.

– Osborn!– kiáltotta McVey újból. A tűz ropogása a tenger morájához vált hasonlónvá. Semmi mást nem lehetett már hallani. Ekkor érezte meg az égett mandula szagát. – Cianid! – kiáltott fel.

Valami mozgott előtte.

– OSBORN! EZ CIANID GÁZ! OSBORN! HALL ENGEM? – De nem Osborn volt, hanem a felesége, Judy. A Big Bear tónál lévő kis faházuk tornácán ült. Mögötte a bíborszínű hegyek csúcsait hó bontotta. Az aranyló fű magas volt, a levegőben apró bogarak táncoltak. Minden olyan szép és egyszerű volt, és Judy mosolygott – Judy? – hallotta a saját hangját, de ekkor valaki másnak az arca jelent meg olyan közel az övéhez, amennyire csak lehetett. Nem ismerte fel. A szemei vörösek voltak, a haja megpörkölődött, az arc maga pedig feketére égett.

– Nyújtsa a kezét! – üvöltötte az arc McVey még mindig Judyt nézte.

– Az istenit! – kiabált az arc. – Adja már a kezét!

McVey végre megértette. Érezte, hogy egy másik kéz megragadja, majd üvegszörömpölést hallott. Aztán már a lábán állt. Az archoz egy kéz is tartozott, amely támogatta és mindketten kimásztak a kitört francia ablakon. Később sűrű ködöt látott és végre hideg levegő áramlott a tüdejébe.

– Lélegezz! Lélegezz mélyet! Gyerünk, lélegezz, a rohadt életbe! Még, tovább! – Nem látta ki az, de biztos volt benne, hogy Osborn üvölt vele. Tudta, hogy Osborn az. Ő kell, hogy legyen, ez az ő hangja.

126

Joanna kitekintett a szállodai szoba ablakából. Berlint egyre sűrűbb köd borította, vajon fel tud szállni a gépe másnap reggel? Bement a fürdőszobába, fogat mosott és bevett két szem altatót.

Elképzelni sem tudta, miért változtatta meg a terveit dr. Salettl olyan hirtelen és durván. Erősen aggasztotta, hogy Pascal egy szóval sem említette, hogy Scholl-lal utazik az ünnepség után. Lehet, hogy nem is igaz.

Ki ez a Salettl egyáltalán? Milyen hatalom van a kezében, hogy olyan emberek dolgait irányítja, mint Von Holden, vagy Scholl? Azt már végképp nem értette, miért kapott tőle ajándékot. Hiszen nem jelentett többet a számára, mint egy lámpaernyő körül keringő szúnyog, amelyet tetszés szerint elhessegethet vagy agyoncsaphat. Salettl kegyetlen és számító, és Joanna biztos volt benne, hogy az a szörnyűséges élmény Elton Lybargerrel pontosan hozzá vezethető vissza. De ez most már nem érdekes. Csak Von Holden számít, mellette minden más olyan, mintha csak álom lett volna. Rá gondolt, amikor lefeküdt. Láta maga előtt az arcát, érezte az érintését, és tudta, hogy soha többé senkit nem fog ennyire szeretni.

Von Holden a teljes kimerülés szélén állt. Soha, sem Specnac, sem a KGB, sem a Stasi kiképzések ideje alatt nem tapasztalt egyszer sem ilyen mértékű szellemi és fizikai fáradtságot. A Specnac minősítését, mely szerint „állandóan, a legnehezebb körülmények között is nyugodtan, tiszta ítélőképességgel cselekszik”, akár vissza is vonhatnák.

Közvetlenül azután, hogy Salettl-lel találkozott a mauzóleumnál, átment az Arany Csarnokhoz, hogy az utasításnak megfelelően Schollra várakozzon.

Amint becsukta maga után az ajtót, érezte, hogy beléhasít a Vorahnung, az a szörnyű előérzet Salettl, Scholl, Dortmund és Uta Baur mind öregek már. Az idő, a hatalom és a pénz zsarnokká és elvakulttá tette őket. Scholl például minden aggodalma ellenére sem hitte igazán, hogy McVey és Osborn még tönkretethetik a dolgokat. Már régóta nem ismertek félelmet. Egyszerűen lehetetlennek tartották, hogy kudarcot valljanak. Még a letartóztatási parancs sem nyugtalanította őket.

A mauzóleumnál tartandó ünnepséget sem fújták le, csak elhalasztották. Minden az eredeti tervek szerint zajlik majd, amint az ügyvédek intézkednek és a rendőrség végre elhagyja az épületet. Először a Szervezet eddig legszigorúbban őrzött titkát mutatják majd be. A szertartás igazi csúcspontja azonban egy gyilkosság lesz. Ez lesz az „*Übermorgen*” valódi nyitánya: Elton Lybarger rituális megölése.

Lehet, hogy a többiek mind ostobák és elvakultak, de ő, Von Holden más. Ő a *Leiter der Sicherheit*, a Szervezet legfőbb védelmezője. Megfogadta, hogy bármi áron megvédi a külső és a belső ellenségtől egyaránt. Scholl megakadályozta, hogy a Hotel Borggreiben ő vezesse az akciót. Később Salettl átadta Dortmund rendelkezését, miszerint további utasításig a Királyi Lakosztályban kell várakoznia. Miközben ott várt, egyedül, és hallotta a szomszéd szobából a Lybarger belépésekor kitörő tapsvihart, rájött hogy a belső ellenség legalább annyira veszélyes, mint a külső. Ezért elhatározta, hogy nem

követi a parancsot hanem ő maga dönti el, mit tegyen. Elindult hát az egyik hátsó lépcső felé és egy oldalajtón át elhagyta a házat. A biztonságiaktól rendelt egy kocsit és a Behrenstrasse 45-höz hajtott, hogy a dobozt ismét biztonságba helyezze a „*der Garten*”-ben. Erre azonban már nem volt lehetősége. Az utcába nem lehetett behajtani, mert a tűzoltóautók teljesen eltorlaszolták. Maga a ház pedig lángokban állt.

Ahogy ott ült a sötétben és nézte a hihetetlennek tűnő látványt, ismét erőt vett rajta a rettegés. Lassan áttetsző pontok kezdtek örvényleni a szeme előtt, majd megjelentek az ismerős, ragyogó vörös és földöntúli zöld fények.

Amikor sikerült leküzdenie a félelmét, elővette az adóvevőt. Mégiscsak értesítenie kell őket. Schollt, Salettl-t Dortmundot és Uta Baurt. Ahogy felvette az adóvevőt, valaki azonnal beleszólt a kastélyból.

– Lugo! – Egon Frischnek, a Charlottenburg helyettes biztonsági parancsnokának elkeseredett hangját hallotta a recsegő rádióból. – Lugo!

Egy pillanatig habozott, majd válaszolt.

– Itt Lugo.

– Elszabadult a pokol! Az Arany Csarnokot bezárták és minden lángokban áll. Az összes kijáratot lezárták!

– Lezárták? De hát hogyan?

– Leengedték a biztonsági ajtókat. Kikapcsolták az áramot, nem tudjuk felnyitni az ajtókat!

Von Holden úgy száguldott keresztül Berlingen, mint egy örült. Hogyan lehetséges mindez? A világon semmi jele nem volt hogy ez megtörténhet. A biztonsági ajtókat tűz esetére, illetve vandalizmus ellen szerelték fel minden szobába még két évvel ezelőtt, azaz teljes tizenhét hónappal a rendezvény helyének és idejének kiválasztása előtt. Számítógépes vezérlésű kamerákkal figyelték a behrenstrassei házat a nap huszonnégy óráján keresztül, és ugyanezt tették a Charlottenburgban is az elmúlt négy hétben. Az Arany Csarnokban és a Képtárban, ahol az állófogadást tartották, késő délután maga Von Holden ellenőrizte a rendszert. Akkor mindent a legteljesebb rendben talált.

Amikor a kastély közelébe ért, látta, hogy az egész környéket lezárták. Legfeljebb a Caprivi hídon tud átjutni, de ehhez gyalog kell továbbmennie. Jó négyszáz méterre volt a kastélytól, de már onnan is jól látta, hogy a lángok az egekig csapnak. Reggelre a kastély helyén nem marad más, csak hamu. Szörnyű nemzeti tragédia lesz, az újságok a Reichstag 1933-as égéséhez fogják majd hasonlítani. Arra gondolt, hogy ha betartotta volna Salettl parancsát és ott marad, akkor a felbecsülhetetlen értékű dobozzal együtt a lángok között veszett volna ő maga is.

Von Holden állt a Caprivi hídon, és nézte, hogyan válik a lángok martalékává a Charlottenburg. Ekkor úgy döntött, nincs más választása: önhatalmúlag beindítja az „*Entscheidendes verfahren*” elnevezésű akciót, melyet 1942-ben dolgoztak ki válságos helyzetek esetére. A Szervezet legfel-

sőbb köreinek minden tagja megtanulta az eljárást. Annyit gyakorolták, hogy álmukban is végig tudták volna csinálni. Az egészet úgy tervezték, hogy kényszerhelyzetbe kerülve akár egyetlen ember, teljesen egyedül is végre tudja hajtani. Az útvonal és a szállítás módja az illető találékonyságára volt bízva. Az egész módszer vonzereje az egyszerűségében és a rugalmasságában rejlett, és pontosan ezen tulajdonságai révén jól is működött.

Elhatározását követően Von Holden otthagyta a kíváncsian bámészkodó tömeget. Nyilvánvaló volt, hogy mindkét tüzet, a Charlottenburgban is és a Behrenstrassén is, szabotázsakció okozta, tehát minél gyorsabban el kell hagynia Németországot. Bárki legyen is felelős a tüzesetekért – a BKA, a Német Titkosszolgálat, a CIA, a Moszad, a Francia vagy az Angol Katonai Hírszerzés – biztos, hogy minden egyes határt ellenőrizni fognak, nehogy a Szervezet egy esetleg életben maradt tagja megszökhessen. A sűrű köd még azt is lehetetlenné tette, hogy magángéppel elrepüljön. A kocsi még szóba jöhetne, de nagyon hosszú lenne az út, és lehetnek közben váratlan útlezárások vagy le is robbanhat az autó. Ha busszal menne, arról nem tudna elmenekülni, ha a helyzet úgy alakul. A vonat az egyetlen lehetőség. A zsúfolt pályaudvaron könnyen elvegyülhet a tömegben, aztán majd külön hálófülkébe száll. A határátkelőknél a vonatokat már nem ellenőrzik olyan szigorúan, mint régen, különben is, a vészféket az út során bármikor meghúzhatja és a zűrzavarban észrevétlenül elillanhat. Viszont, ha egyedül kivesz egy egész hálófülkét, az gyanús lehet és később emlékezhetnek rá. Ha pedig emlékeznek, a nyomára is akadhatnak és elkaphatják. Von Holden tudta, hogy mégisincs más lehetősége.

127

Körülbelül tizenhét tűzoltóságról érkezett már segítség a Charlottenburghoz, és még további autók jöttek. Emberek ezrei nézték az eseményeket a rendőrkordonok mögül. A sűrű köd ellenére a sajtó, a rendőrség és a tűzoltóság helikopterei a levegőben köröztek közvetlenül a tömeg fölött.

Az egyik tűzoltóosztag, a *Feuerwehrmanns* az ideiglenesen emelt biztonsági kerítéseken átvágva, az elegáns kert virágait letaposva igyekezett a víztömlőket a legjobban égő felső emeletek felé irányítani, amikor Osborn segítségért kiabálva felbukkant. McVeyt otthagyta, ahová ki tudta vonszolni, hanyatt fektette a fűvön, olyan messzire az elviselhetetlen forróságtól, amennyire csak lehetett. McVey ájultan hevert és szabálytalanul lélegzett. Osborn feltépte a zakóját és az ingét, hogy mindent eltávolítson, ami esetleg akadályozhatja a légzésben. De a nyakizmait és felkarját rángató heves görcsök

ellen semmit sem tudott tenni. A cianid ellenszerére lett volna szüksége, mégpedig nagyon gyorsan.

Látta a Spree túloldalán összesereglett bámészkodókat, és hányingerrel küszködve megpróbált odatámolyogni a folyópartra. Kiabált és a karjával intgetett, de rá kellett jönnie, hogy újabb ellenséggel kell számolnia, a távolsággal és a sötéttel. Senki nem hallotta és nem látta. Megfordult, és észrevette, hogy McVey már vonaglik a fűvön, mögötte pedig tovább lángol a pokol. McVey meg fog halni, és neki tehetetlenül végig kell néznie. Ekkor azonban megjelent az egyik tűzoltó.

– Cianid gáz! – üvöltötte köhögve és fulladozva a fiatal, tagbaszakadt tűzoltónak. Tudta, hogy az amerikai tűzoltók mindig tartanak maguknál cianid ellenszert, mivel egyes műanyagok égés közben fejleszthetnek cianid gázt. Imádkozott, hogy a németeknél is legyen.

– Cianid ellenszerre lenne szükségünk! Amil-nitrátra! Nem érti? Amil-nitrát kell. A gáz ellenanyaga!

– *Ich verstehe nicht Englisch* – Nem értek angolul – mondta a tűzoltó.

– Doktor! Doktor! Kérem! – könyörgött Osborn, olyan tisztán ejtette ki a szavakat, amennyire csak tudta. És fohászkodott, hogy értse végre már meg ez az ember.

A tűzoltó bólintott.

– *Arzt! Ja!* – Doktor, igen! – *Ich brauche schnell einen Arzt!* Cianid gáz! – Gyorsan, parancsoló hangon beleszólt a gallérijára erősített mikrofonjába és azonnali orvosi segítséget kért.

– Amil-nitrát! – tette hozzá ismét Osborn, majd elfordult, mert öklendezni kezdett.

Amikor az ellenszer hatni kezdett, McVeyt mentővel elszállították, Remmer is velük ment. Három német orvosasszisztens kísérte őket McVey arcán oxigénmaszk volt. A légzése kezdett szabályossá válni. Osborn mellett feküdt és hallgatta a Remmer rádiójából kiszűrődő hangokat. Németül beszéltek, Osborn mégis értette. Arról volt szó éppen, hogy a Charlottenburg és majdnem mindenki, aki az épületben tartózkodott, a tűz martalékává vált. Csak ő, McVey és néhány biztonsági őr menekült meg. Az Arany Csarnok fém ajtajai még mindig le voltak zárva, de mostanra torz masszává olvadtak. Több órába, sőt napba telik majd, míg a mentőosztagok gázálcban behatolhatnak.

Visszafeküdt és megpróbálta elhessegetni a fűben fekvő McVey képét. Hiába volt orvos, nem tudott mást tenni, mint elrohanni, és segítségért kiabálni, éppúgy, mint amikor annyi évvel ezelőtt a saját apja feküdt ott a földön a Boston Streeten.

Érezte, hogy zokogás rázza meg, amikor arra gondolt, hogy az apja halálát övező rejtélyt a Charlottenburgban tomboló tűz végképp megoldhatatlanná tette. Nem tudott meg semmi mást, csak azt, hogy az apja másokkal együtt

egy bonyolult és hátborzongató összeesküvés áldozata lett, amelynek során egy titkos náci csoport alacsony hőmérsékleten végzett atomsebészettel kísérletezett. Egyik operációjuk – amennyiben McVey elmélete Elton Lybargerrel kapcsolatosan igaz –, sikeres volt. De hogy miért folytatták a kísérleteket, azt még mindig nem tudta. Talán már az is túl sok, amit eddig megtudott. Visszagondolt Karolin Hennigerre és a kisfiára, ahogy előle menekültek. Vajon rajtuk kívül még hányan haltak meg az ő egyéni akciói miatt? A legtöbbjük teljesen ártatlan volt. Mindezért őt terheli a felelősség. Saját életének lidércnyomása másokra is rávetült. Sorsok, amelyeknek soha nem kellett volna egybefonódniuk, tragikusan keresztetkér egymást.

Az Isten, aki elhagyta őt tízéves korában, továbbra sem állt mellé. Verát is cserbenhagyta, aki, ha csak néhány napon keresztül is, de soha nem remélt boldogságot jelentett a számára. Hirtelen megjelent előtte Vera arca. Hol lehet ebben a pillanatban? Mit tettek vele? Szerette volna megszimogatni, vigasztalni, és elhiteni vele, hogy a végén minden jóra fordul majd. De eszébe jutott, hogy ha lesz is még alkalma, hogy találkozzon vele, Vera nem fog többé bízni benne.

– Osborn... – Hirtelen McVey hangját hallotta az oxigénmaszk mögül. Remmer arca jól látszott a mentő belső világításában. McVeyt figyelte. Azt akarta, hogy életben maradjon, hogy felépüljön.

– Itt van Osborn. Jól van – mondta McVeynek.

Osborn levette a saját oxigénmaszkját és megfogta McVey kezét.

– Nemsokára a kórházba érünk – próbálta megnyugtatni.

McVey köhögött, a mellkasa fájdalmasan hullámzott, majd ismét becsukta a szemét.

Remmer a német orvosra nézett

– Nemsokára jobban lesz – mondta Osborn még mindig a kezében tartva McVey kezét – Csak hadd pihenjen.

– A pokolba az egésszel. Ide hallgassanak. – McVey erősebben szorította Osborn kezét és kinyitotta a szemét – Salettl... – szünetet tartott, mélyet lélegzett, majd folytatta – ...azt., mondta... Lybarger gyógytornásza... a lány... rajta lesz...

– A reggeli Los Angeles-i gépen! – fejezte be helyette Osborn. – Te jó ég, ezek szerint a lány még életben van! És még itt van valahol Berlinben!

– Igen...

A berlini Universitats Klinik hatodik emeleti különszobájában sötét volt. McVey kerül majd ebbe a szobába, de pillanatnyilag az égési sérüléseit látták el. Remmert elvitték, hogy megröngtgenezzék a törött csuklóját, Osborn pedig magára hagyták. Piszkos volt és nagyon fáradt, a haja és a szemöldöke teljesen lepörkölődött. Megvizsgálták, megmosdatták és lefektették. A nyugtatót, amit felajánlottak neki, visszautasította.

Mivel az egész berlini rendőrség Joanna Marsh után kutatott, Osborn akár nyugodtan alhatott volna, de nem akart. Lehet, hogy túlzottan elfáradt, vagy a cianid gáz okozta mérgezés egyik jelentéktlenebb mellékhatása volt, de úgy érezte, mintha adrenalinnal pumpálták volna tele. Teljesen éber volt. Láta, hogy a ruhái mellett ott lóg McVey gyűrött öltönye az akasztón. A nyitott ajtón keresztül látta a nővér asztalát. Éppen egy magas, szőke ápolónő volt ügyeletes. Telefonon beszélt valakivel, közben valamit beirt a számítógépbe. Egy vizitelő orvos jelent meg, Osborn látta, hogy a nővér felpillant és rákacsint amikor az orvos megállt, hogy néhány papírba belenézzen. Osborn úgy érezte, egy örökkévalóság óta van már Európában. A szerelmes orvostól gyors egymásutánban üldöző, áldozat, szőkevény, majd végül ismét három ország rendőrségével szövetkező üldöző lett. Ezalatt három terroristát, köztük egy nőt lőtt le. Kalifornia és a munkája csak az emlékeiben élt halványan. Létezett is, meg nem is. Akár csak az egész élete. Minden azért volt, mert képtelen volt beletörödni az apja érthetetlen halálába. És noha annyi minden történt, még mindig nem ért a végére. Ettől volt olyan éber. Megpróbált valami jelet találni Scholl és Salettl ruháiban, de hiába. Már úgy tűnt, nincs tovább, amikor McVeynek hirtelen eszébe jutott, mit mondott Salettl. Joannától még remélhet valami információt, de az is lehet, hogy teljesen ártatlan és semmit nem tud. Mégis, valami reményt jelentett a személye, ugyanúgy, mint ahogy reményt jelentett Scholl is Albert Merriman halála után. Tehát mégis van folytatás. Most, hogy McVey jó ideig használhatatlan lesz, már csak az a kérdés – merre és hogyan tovább?

129

A nyolcvanhét éves Baerbel Bracher, miközben a kutyája a pórázrt rángatta, a berlini központi kapitányságról, a Polizeiprasidiumról érkezett gyilkossági nyomozókkal beszélgetett 12 óra 35 perc volt. A kutya, Heinz, tizenhatéves volt és hólyagproblémákkal kínlódott. A gazdájának legalább négyszer kellett éjszakánként kivinnie. Már hatodjára jártak kint, amikor

megpillantotta a rendőrautókat, majd a rendőröket és a bámészkodó tinédzserket a leparkolt taxi körül.

– Igen, láttam őt. Fiatal volt jóképű és szmokingot viselt – Abbahagyta a beszédet, amikor a halottkém kocsija megérkezett. A halottkém és két fehérköpenyes asszisztense a taxihoz mentek. – Gondoltam is, furcsa, hogy egy elegáns szmokingos fiatalember kiszáll egy taxiból, bezárja, bedobja a kulcsokat és elsetál. – A halottkém és a társai kinyitották a taxi csomagtartóját kiemelték a fiatal taxisofőr holttestét, egy nagy nejlonzsákba tették és behúzták a cipzárat.

– De hát nem tartozik rám, gondoltam. Volt nála egy nagy fehér táska, a vállán átvette, úgy vitte. Erről is azt gondoltam, érdekes, hogy szmokingban van és így cipel egy hatalmas dobozt. De manapság minden megtörténhet. Már semmiről nem gondolok semmit. Nincs véleményem.

Az ügyet a szmoking miatt hozták kapcsolatba a charlottenburgi eseményekkel. Délelőtt 11-kor Baerbel Bracher már a rendőrőrsön ült és fényképeket nézegetett. A Charlottenburghoz vezető esetleges szálak miatt értesítették a BKA embereit Bad Godesberg azonnal kapcsolatba lépett Remmerrel.

– Keverje a képek közé Scholl biztonsági főnökének a képét abból a videofelvételből, amit a hauptstrassei ház előtt készítettek – kérte a kórházi szobájából. – De ne szóljanak róla, csak rakják be a többi közé.

Hús perccel később Bad Godesbergből visszaszólta és megerősítették a gyanújukat. A Salettl által „Szervezet”-nek nevezett csoportból valaki túlélte a tűzvészt és szabadon jár-ke. Minden egységnek azonnal kiadták a közleményt. Remmer nemzetközi elfogatóparancsot kért egy bizonyos Pascal Von Holden ellen, aki argentin állampolgár ugyan, de svájci útlevéllel rendelkezik, és gyilkossággal gyanúsítható.

Egy órán belül egy bíró Bad Godesbergben kiadta a parancsot. Pár pillanattal később Von Holden arcképét elektronikus úton eljuttatták minden rendőrségnek Európában, az Egyesült Királyságban, Észak- és Dél-Amerikában. Általános körözést rendeltek el, és felhívták a figyelmet, hogy Von Holden valószínűleg fegyvert tart magánál és különösen veszélyesnek tekinthető.

– Hogy érzi magát? – kérdezte Remmer, amikor két óra után bement Osborn szobájába.

– Elég jól. – Osborn mégis elaludt, de azonnal felébredt, amikor Remmer belépett. – Hogy van a csuklója?

Remmer felemelte a bal kezét.

– Ideiglenes gipszet kaptam.

– És McVey?

– Alszik.

Remmer közelebb ment hozzá, Osborn látta, hogy fénylik a szeme.

– Megtalálta Lybarger gyógytornászát?

– Még nem.

– Akkor hát?

– Az a fickó, akiről Noble azt mondta, hogy Specnac katona, ugyanaz, akivel maga az Állatkertben találkozott, megmenekült a tűzből.

Osborn megrezzent. Újabb lehetőség csillant fel.

– Von Holden?

– Láttak valakit felszállni a 10:48-as frankfurti vonatra, akire ráillett a személyleírása. Nem tudjuk biztosan, hogy ő róla van-e szó, de mindenképpen odamegyek. Túl nagy a köd ahhoz, hogy repülővel menjek. Vonatok sincsenek. Autóval kell mennem.

– Megyek én is.

Remmer elvigyorodott.

– Ebben biztos voltam.

Tíz perccel később egy sötétszürke, V-8-as rendőrségi Mercedes hagyta el Berlint az autópályán. Az autó maximális sebességét bizalmasan kezelték, de állítólag egyenes útpályán csaknem háromszáz kilométert is elérhetett óránként.

– Tudnom kell, nem lesz-e rosszul. – Remmer sokatmondóan pillantott Osbornra.

– Miért?

– A berlini vonat hét óra után négy perccel ér be. Most néhány perccel múlt kettő. Egy jó sofőr autópályán öt és fél óra alatt ér Berlinből Frankfurtba. Én jó sofőr vagyok. És zsaru.

– Mi eddig a rekord?

– Még nincs rekord.

Osborn elmosolyodott.

– Hát akkor most majd lesz!

130

Von Holden hátradőlt a sötétben és hallgatta a vonat zakatolását. Kis városok fényei villantak fel az ablakban egymás után. Lassanként kezdte elfeledni a berlini eseményeket, és egyre erősebben az esedékes tennivalóira koncentrált. A szemközti ágyról a lány figyelte.

– Kérem, próbáljon meg aludni – mondta neki.

– Igen... – válaszolt Vera, és a másik oldalára fordult.

Tíz óra után mentek érte. Átvitték a cellájából egy másik szobába és azt mondták, öltözzön fel. Minden ruháját visszakapta, amit a letartóztatásakor viselt. Aztán lifttel felmentek és kivezették egy autóhoz, ahol ez az ember már várta. Azt mondta, ő *Hauptkommissar*, a szövetségi rendőrség főfelügyelője. Az ő kérésére helyezték szabadlábra, azzal a kikötéssel, hogy mindenben követnie kell az utasításait. A férfi bemutatkozott, Von Holdennek hívták.

Néhány pillanattal később már egymáshoz voltak bilincselve. A Bahnhof Zoon felszálltak egy vonatra.

– Hová megyünk? – kérdezte Vera, amikor Von Holden becsukta és be is zárta a fülke ajtaját

Egy pillanatig nem mondott semmit csak levette a válláról a nagy táskát és a földre tette. Aztán előre hajolt és levette a bilincseket.

– Paul Osbornhoz – válaszolta ekkor.

Paul Osborn. A név hallatán Vera megrázkódott.

– Svájcba vitték.

– Jól van? – kérdezte Vera és cikáztak a gondolatok a fejében. Miért vitték Svájcba? Istenem, mi történhetett?

– Nem tudok semmi többet. Csak a parancsot teljesítem – mondta Von Holden, majd mindketten elfoglalták helyüket. Vera az emeletes ágyon, Von Holden pedig egy ülésen. A vonat elindult és Von Holden kisvártatva lekapcsolta a világítást.

– Jó éjszakát – mondta még.

– Svájcban hová vitték?

– Jó éjszakát

Von Holden elmosolyodott a sötétben. Vera első spontán reakciója a szörnyű aggodalom volt de csaknem azonnal reménykedni is kezdett. Rémült és kimerült, de Osborn mindennél fontosabb a számára. Ezek szerint nem lesz vele különösebb gond mindaddig, amíg abban a hitben él, hogy Osbornhoz utazik. Hogy látszólag egy BKA *Hauptkommissar* őrizetében van, az csak növeli a biztonságérzetét.

Vera Monneray letartóztatásáról a berlini szektor kémei informálták Von Holdent a börtönből, a nap folyamán. Az értesítés időpontjában a hír mellékesnek tűnt, de az események alakulása folytán később különösen fontossá vált. Von Holden utasítását követően fél órán belül elintézték a lány kiszabadítását. A fél óra alatt Von Holden átöltözött, a dobozt egy különleges fekete táskába tette, amit hátizsákként vagy vállra akasztva is lehetett hordani, és magához vette BKA-iratait.

Vera letartóztatásával McVey a tudtán kívül biztosította Von Holden számára a megfelelő álcázási lehetőséget. Így már nem magányos utas volt többé, hanem egy gyönyörű nővel utazott együtt egy első osztályú fülkében.

Még ennél is fontosabb, hogy Verát adott esetben igen értékes túszként is felhasználhatja.

Von Holden ránézett az órájára. Kicsivel több, mint öt óra múlva Frankfurtban lesznek. Négy óra alvást engedélyezett magának, hogy még legyen ideje kitalálni, mit tegyen, amikor megérkeznek.

131

Pontosan hat órákor ébredt fel. Vele szemben Vera még aludt. Felkelt, bement a kis fürdőszobába és becsukta az ajtót.

Megmosta az arcát és megborotválkozott. Közben a Charlottenburgra gondolt. Minél tovább tűnődött, annál inkább meg volt győződve róla, hogy az áruló, aki miatt a tragédia bekövetkezett, a Szervezethez tartozik. Még az is lehet, hogy többen voltak. Jól emlékezett Salettl ijesztő alakjára a mauzóleumnál. Milyen ideges volt, amikor elmondta Von Holdennek, hogy a rendőrség megérkezett, és letartóztatási parancsuk van Scholl ellen. Milyen határozottan parancsolta meg neki, hogy a dobozt vigye el és a Királyi Lakosztályban várjon a további utasításig. Ha nem ragadja magához a kezdeményezést és nem megy el, egészen biztosan ő is ott halt volna meg.

Mégis képtelenségnek tűnt az ötlet, hogy Salettl áruló legyen. Hiszen az 1930-as évek végétől, az „*Übermorgen*” kezdete óta benne volt mindenben, ő ellenőrizte a dolog orvosi részét, a fejek leoperálását és a kísérleteket. Ha több mint fél évszázada ennek az ügynek szentelte az életét, miért rombolná le most az egészet? Képtelenség. Másrészt viszont senkinek nem volt olyan szabad bejárása a Charlottenburgba, mint neki, és senki más nem tudott annyit az „*Übermorgen*” belső munkálatairól, mint ő. A vonatfütty kizökkentette Von Holdent a merengésből. Negyven perc múlva megérkeznek Frankfurtba. Eldöntötte, hogy a repülőtereket elkerülik, és vonattal folytatják az utat, ameddig csak lehetséges – talán végig. 7:46-kor egy Inter City Express Svájcba, Bernbe viszi őket. Déli 12 óra húsz perckor érkeznek meg. Onnan még másfél óra Interlakenig, ahonnan fogaskerekűvel kapaszkodnak majd fel az Alpokba, és végül az út legutolsó szakaszát a Jungfrau-vasúttal teszik meg.

132

Remmer legjobb szándéka ellenére sem volt képes elaludni már vagy huszonegy órája. Az előző éjszaka sem aludt három óránál többet, ezért igen nehezeire esett a vezetésre koncentrálni az esőáztatta autópályán. Bad Hersfeldtől északra jártak, amikor Osborn felkiáltott, és Remmer ösztönösen rátaposott a fékre. A Mercedes sebessége pillanatok alatt 270-ről 150 kilométer per óra alá csökkent.

Osborn elfehéredett ujjakkal kapaszkodott a bőrülésbe, mert a kocsi hátsó fele kipördült és az autó teljesen megfordult a tengelye körül. Ekkor látta meg, hogy velük szemben baleset történt. Legalább két pótkocsis teherautó és féltucat személyautó hevert szanaszét az autópályán. A Mercedesük még mindig pörgött és már csak 50 méterre volt az első felborult teherautótól. Osborn kitámasztotta magát, felkészülve az ütközésre és Remmerre pillantott. Remmer mozdulatlanul ült, mindkét kezével a kormányt markolta, mintha nyílegyenesen egy szakadék felé száguldana és képtelen lenne bármit is tenni. Osborn már majdnem odahajolt hogy kitépje a kezéből a kormányt és megpróbálja valahogy elvezetni a kocsit a teherautó mellett, amikor az autó orra ismét előre fordult Remmer ekkor rátaposott a gázra. A Mercedes abbahagyta a forgást és kilőtt egyenesen előre. Remmer levette a lábát a gázról és a fékre lépett. A kocsi mindössze néhány centi távolságban száguldott el a teherautó mellett Egy újabb fékezéssel és a kormány elrántásával sikerült kikerülniük egy felborult Volvót. Ráfutottak a kavicsos útpadkára, ahol a kocsi hirtelen két kerékre állt, billegett egy ideig, majd visszazökkent mind a négy kerekére, és megállt.

A vonat lassan beért Frankfurt legnagyobb vasútállomására, a Hauptbahnhofra. Von Holden az ablakban állt, és éberen figyelt kifelé, mintha várna valamit.

Vera az ágyon ült és nézte. Az egész éjszakát félálomban töltötte, a fejében kavarogtak a gondolatok. Miért van Paul Svájcban? Miért viszi hozzá őt a rendőrség? Megsebesült, talán meg fog halni?

A vonat teljesen lelassított, majd megállt. Kinyitották a kocsiajtókat.

– Át fogunk szállni egy másik vonatra – közölte ekkor Von Holden. – Ne feledje el, hogy még mindig a szövetségi rendőrség őrizetében van.

– Paulhoz visz, csak nem gondolja, hogy el fogok futni?

Váratlanul kopogtak a fülke ajtaján.

– Rendőrség. Nyissák ki az ajtót, kérem!

Rendőrség? Vera Von Holdenre pillantott.

A férfi nem figyelt rá, az ablakhoz ment és kinézett. Emberek járkáltak föl s alá, de rendőröket nem látott, legalábbis egyenruhában nem.

Újból kopogtak.

– Rendőrség. Azonnal nyissák ki az ajtót!

– Tévedés lehet, biztosan valaki mást keresnek – fordult vissza Von Holden.

Az ajtóhoz ment és kinyitotta éppen csak annyira, hogy kinézhesen.

– *Ja?* – mondta és feltett egy szemüveget, mintha azzal jobban látna.

Két civilruhás férfi állt ott, az egyik kicsit magasabb volt a másikinál. Mögöttük egy egyenruhás rendőr várakozott, géppisztollyal a kezében. A két civilruhás minden bizonnyal nyomozó volt.

– Lépjenek ki a fülkéből, kérem! – szólt a magasabbik.

– BKA – mondta Von Holden és kitárta az ajtót, hogy láthassák Verát.

– Lépjenek ki a fülkéből! – ismételte a magasabb férfi. Egy Von Holden nevű szökevény után küldték őket. Lehet, hogy ez az a férfi. Csak egy fényképük volt róla, és azon nem viselt szemüveget És mit jelentsen az, hogy BKA? Mi lehet ez? És ki a nő?

– Természetesen. – Von Holden kilépett a folyosóra. Az alacsony nyomozó Verát bámulta. Az egyenruhás Von Holdent nézte. Von Holden rámosolygott

– Ő kicsoda? – kérdezte a magas.

– Rabszállítás. Feltehetően terrorista.

– Hová szállítja?

– Bad Godesbergbe, a BKA parancsnokságra.

– És hol van a női kísérő? A rendőrnő?

Vera Von Holdenre pillantott. Miről beszélnek?

– Nem jött – válaszolta nyugodt hangon Von Holden. – Nem volt már időnk. Az ügy a Charlottenburgban történetekkel kapcsolatos.

– Az iratokat.

Von Holden észrevette, hogy az egyenruhás megnéz egy csinos nőt, aki az ablak előtt haladt el. Tehát már lazítanak, kezdenek hinni neki.

– Hogyne. – A jobbkezevel benyúlt a belső zsebébe, elővett egy lapos tárcát, és átnyújtotta az alacsonyabbik nyomozónak.

Von Holden Verához fordult.

– Jól van?

– Nem értem, mi történik.

– Én sem.

Von Holden visszafordult, és hirtelen két tompa puffanás hallatszott. Az egyenruhás szeme hirtelen elkerekedett és megcsuklottak a térdei. Szinte ugyanabban a pillanatban a hangtompító csöve az alacsony nyomozó homloka felé irányult és két másik pukkanást lehetett hallani. A férfi szétlőtt koponyával hátrátántorodott. Von Holden még idejében oldalra pördült, így a magasabb nyomozó kilencmilliméteres Berettájának golyója csak súrolta a zakóját. Két lövéssel válaszolt, az egyik a férfi mellcsontja fölött, a másik éppen alatta ért célba. A nyomozó arca eltorzult, majd hátraesett és a földre csúszott.

Egy pillanat múlva Von Holden és Vera leszálltak a vonatról és elvegyültek a tömegben. Von Holden a vállára vetve vitte a táskát, jobb kezével pedig erősen szorította Vera karját A lány halottsápadt volt a rémülettől.

– Idehallgasson. – Von Holden előre nézett, mintha köznapi dolgokról társalogna. – Ezek nem rendőrök voltak.

Vera megpróbált lehiggadni és összeszedni magát.

– Felejtse el az egészet – folytatta Von Holden. – Törölje ki az emlékezetéből.

Bent voltak a pályaudvaron. Von Holden körülnézett, de nem látott több rendőrt. Egy újságos stand fölött az óra 7:25-öt mutatott. Felnézett és megnézte a táblán a vonatok indulását. Amikor megtalálta, amit keresett, Verát egy büféhez vezette és rendelt neki egy kávét.

– Igya meg, kérem! – A lány habozott, ezért bátorítón rámosolygott.

– Kérem!

Vera felemelte a csészét. A keze még remegett. Most jött csak rá, mennyire félt. Belekortyolt a kávéba, és érezte, hogy felmelegíti. Von Holden elfordult egy pillanatra, majd egy újsággal a kezében tért vissza.

– Ahogy az előbb mondtam, azok az emberek nem a rendőrségtől voltak. – Közelebb hajolt, hogy mások ne hallják. – Egy új, egyelőre még földalatti náci mozgalom alakult Németországban, amely magához akarja ragadni a hatalmat. Tegnap az ország száz legbefolyásosabb embere gyűlt össze Berlinben a Charlottenburg Kastélyban, akiket azért hívtak meg, hogy tájékoztassák őket a mozgalomról és a támogatásukat kérjék.

Von Holden ismét az órára pillantott, majd kinyitotta az újságot. A címlapján drámai fotó mutatta be a lángokban álló Charlottenburgot. A főcím így szólt „*Charlottenburg Breni*” – A Charlottenburg lángokban!

– Tűzbombákkal csinálták. Mindenki meghalt. Ez a náci mozgalom a felelős az egészért.

– Valami oka kell, hogy legyen, hogy mindezt elmondja nekem. – Vera tudta, hogy Von Holden valamit még titkol.

Von Holden látta, hogy a távolban féltucat egyenruhás rendőr fut a vonat felé, amelyről az előbb leszálltak. Megint az órára nézett, 7:33 volt.

– Jöjjön velem, kérem!

Megfogta a lány karját és a várakozó vonat felé indultak.

– Paul Osborn rájött, hogy az emberek, akikkel együtt volt, nem azok, akiknek látszanak.

– Például McVey? – Vera egyszerűen nem hitte el.

– Például ő, igen.

– Nem, az lehetetlen, ő ugyanolyan amerikai, mint Paul.

– Maga szerint véletlen, hogy a francia rendőrt, akivel McVey Párizsban dolgozott, tegnap éppen abban az órában lőttek le egy londoni kórházban, amikor a miniszterelnök holttestét megtalálták?

– Ó, Istenem... – Vera maga előtt látta Lebrunt és McVeyt a saját lakásában. Megint felidéződött benne Franciaország német megszállásának minden borzalma. Amikor ezer ember közül egyben sem lehetett megbízni. Lényegében

ez ellen harcolt Francois Christian. Attól félt a legjobban, hogy a franciák a németek hatása alá kerülnek. És ezenkívül Németország, amely maga is belső problémáktól és társadalmi feszültségektől szenved, szépen belesétál a fasiszták csapdájába.

– Ez az igazság – folytatta Von Holden.

– Szervezett, jól képzett neonáci terroristák működnek szerte Európában és Amerikában. Osborn rájött erre és értesített bennünket. Mi aztán kicsempéztük Németországból a biztonsága érdekében. Ugyanez a helyzet magával is.

– Velem? – Vera hitetlenül meredt rá.

– Nem engem kerestek az előbb, hanem magát. Tudnak a Francois Christianhoz fűződő kapcsolatáról. Azt feltételezik, tudhat bizonyos dolgokat, még ha ez történetesen nem is igaz.

Vera most visszagondolt Avril Rocard-ra, felvillant előtte a kép, ahogy a Nancy melletti tanyaházhoz közeledik, és mögötte a francia titkosszolgálat emberei holtan hevernek a földön.

– Maga honnan tudott Francois-ról? – kérdezte fájdalmas hangon.

– Osborn mondta. Ezért hoztuk ki a börtönből, mielőtt McVey és barátai még nagyobb befolyásra tennének szert.

Már a vonat mellett mentek a tömegben. Von Holden a kocsik számát nézte. A hangosbemondó vonatok érkezését és indulását jelentette be. Honnan tudhatta meg a rendőrség, hogy a vonaton volt? Figyelte az emberek arcát és mozdulatait. Tudta, hogy akárhol is érheti támadás. Sziréna hangja szólt meg a távolban. Végre megtalálta azt a kocsit, amelyet keresett.

7:46-kor az Inter City Express kigördült a Hauptbahnhofról. Vera bizonytalanul leült az egyik gyűrött vörös bársony huzatú ülésre az első osztályúfülkében Von Holden mellé. Amikor a vonat felgyorsult, hátradőlt és kinézett az ablakon. Lehetetlennek tartotta, hogy McVey más legyen, mint akinek látszik. De Lebrun halott, és Francois Christian is. És Von Holden túl sokat tud ahhoz, hogy ne higgyen neki. Ráadásul több mint százán meghaltak a Charlottenburgban, hogy azokat ne is említsük, akiket Von Holden az előbb a vonaton lelőtt. Máskor, más körülmények között talán világosabban tudott volna gondolkodni. De most túl sok és túl embertelen dolog történt nagyon rövid idő alatt.

A legijesztőbb azonban az volt az egészben, hogy mindez egy olyan egyre erősödő német politikai mozgalommal lehet kapcsolatban, amelyet még elképzelni is szörnyű.

Jó egy órán keresztül Osborn nem tudott semmi mással törődni, csak a baleset sérültjeivel. Először Remmer, majd a helyszínre érkező orvosok segítségével igyekezett elsősegélyt nyújtani. Össze kellett szednie minden tudását és ügyességét. Nem volt kéznél semmilyen műszer, orvosság vagy érzéstelenítő.

Egy teherautósofőr zsebkését egy gyufa lángja felett sterilizálták, ezzel végzett el egy gégemetszést, hogy szabaddá tegye egy hetven év körüli apáca légcsövét. Ezután egy középkorú nőhöz fordult, akinek a fia kétségbeesetten ordított, hogy a lábán lévő szörnyű vágás miatt elvérzik. Csakhogy az asszony lábán nem egyszerűen egy vágás volt, hanem teljesen leszakadt. Osborn a derékszíjával szorítókötést készített, hogy elállítsa a vérzést. A fiút is odahívta, hogy segítsen. Remmer is segítségért kiáltozott egy fiatal nőt vonszolt ki egy kis kocsni alól, mely úgy össze volt préselődve, hogy szinte lehetetlennek tűnt, hogy valaki is életben maradhatott benne. Osborn a segítségére sietett. Remmer valamit beszélt a nőhöz németül, a lábával rúgott félre egy halom összegömbölyt fémalkatrészt. Aztán végre kiszabadították, és csak ekkor vették észre, hogy egy csecsemőt tart a karjában. Halott volt. Amikor a nő ráébredt, mi történt, egyszerűen felállt, és némán elsétált. Pár perc múlva egy Volkswagen törött karú vezetője kapta el a nőt, aki szemben sétált a forgalommal, mit sem törődve az autókkal. Folyamatosan érkeztek a rendőrségi autók, mentőautók, tűzoltók, és egy mentőhelikopter is indult Frankfurtból. Remmer egy csontváz-soványságú fiatalembert tartott a karjában, aki szemmel láthatóan az AIDS utolsó fázisában lehetett, míg Osborn visszaigazította a helyére kiugrott vállát. A fiú egyetlen hangot sem hallatott, pedig rettenetes fájdalmai lehettek. Aztán végignyúlt a földön, és csak annyit mondott nagyon halkán:

– *Danke.*

Ezután már a mentősök átvették a helyzet irányítását. A baleset pirkatatkor történt azóta teljesen kivilágosodott. Ha körbenéztek, minden olyan volt mintha egy háborús zónába keveredtek volna. Épp visszaindultak az út szélén várakozó Mercedeshez, amikor a helikopter hatalmas porfelhőt kavarva leszállt. Mentősök rohantak felé egy hordággal, egy orvos mellettük szaladt, az infúziós palackot a magasba tartva.

Osborn Remmerre nézett.

– Ha nem tévedek, elszalasztottuk a vonatot – mondta csendesen.

– *Ja.* – Remmer keze már a Mercedes ajtókilincsen volt, amikor megreccsent a rádió. Rövid, szaggatott kódjelzés hangzott el, aztán Remmer neve. Remmer felvette a mikrofont, és jelentkezett. Pergőtűzre emlékeztető német nyelvű hadarás következett. Remmer hallgatta, röviden válaszolt aztán kikapcsolta a rádiót – Von Holden lelőtt három rendőrt a frankfurti pályaudvaron.

Mindhárman meghaltak. Von Holden elmenekült – Remmer elhallgatott, de továbbra is Osbornra meredt.

Osborn zavarba jött a tekintetétől.

– Valamit nem mondott el. Mi az?

– Egy nő is volt vele.

– Na és?

– Vera Monnerayt tegnap éjjel fél tizenegy után hét perccel engedték ki a börtönből – mondta Remmer, miközben nagy csikorgással elindultak a baleset színhelyéről. – Az elbocsátásáért felelős börtönőrt alig egy órával ezelőtt holtan találták egy autó hátsó ülésén, egy Berlin közeli pályaudvar mellett.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy Vera az a nő, aki Von Holdennel volt? – Osbornban megint kezdett feltámadni a düh.

– Én nem állítok semmit, csak a tényeket közlöm. Gondoltam, az adott helyzetben jobb, ha tudja.

Osborn rámeredt.

– Kiengedték, de hogy ezután mi történt, azt senki nem tudja.

Remmer megrázta a fejét.

– Remmer, mi folyik itt?

– Bár tudnám.

Három szemtanú volt, akik látták leszállni a férfit és a nőt a Berlin-Frankfurt vonatról, nem sokkal azután, hogy befutott a főpályaudvarra. Átvágtak a peronon, és eltűntek a csarnok belsejében. A szemtanúk teljesen eltérő véleményekkel voltak arról, hogy merre mehettek. Egyvalamiben, azonban mindhárman egyetértettek: hogy a férfi az volt, akiről a rendőrség a fényképet mutatta nekik, és hogy valami furcsa táskát vitt a vállán.

A frankfurti nyomozóknak nagyjából sikerült összeállítaniuk az események láncolatát. Rövidesen Remmert is értesítették, 7:34-kor kapta meg a hívást, és 8:10-kor már Osbornnal együtt ott volt a pályaudvaron.

Remmer meghallgatta a frankfurti nyomozók részletes beszámolóját, aztán ő maga is kihallgatta a szemtanúkat. Osborn figyelt, hátha ki tud hámozni valamit, de egy-két szótól eltekintve semmit nem értett. A legfőbb problémát az okozta, hogy Frankfurt óriási közlekedési csomópont, és valószínűleg nem a végcélja lehetett Von Holdennek. A repülőtér alig néhány kilométerre van a pályaudvartól, metróval átszállás nélkül elérhető. Bár nem valószínű, hogy megkísérelne feljutni valamelyik gépre, különösen Frankfurtban nem. Tehát két lehetősége maradt vagy a városban bujkál egy darabig, vagy valamilyen más közlekedési eszközzel megy tovább, vonattal, busszal, vagy autóval. Hacsak nem lop el egy autót, vagy nem vár rá egy valahol, akkor ez sem túl valószínű; ha bérelni próbálna, esetleg már ezzel felhívná magára a figyelmet. Tehát marad a busz vagy a vonat. Ami megint csak nem egyszerű, mert Frankfurtnak kétszáz

európai várossal van busz-összeköttetése. És még ha minden egyes buszt átkutatnak, akkor is megeshet, hogy valahogy átcúsúszik az ellenőrzésen. A vonattal ugyanígy áll a helyzet. A pályaudvart rendőrségi kordonnal lezárták, és átkutattak minden vonatot, de csak háromnegyed nyolckor. A negyed nyolc óta eltelt fél órában tizenhat vonat futott ki. A távolsági buszokra előre kell megvenni a jegyet. Ellenőrizték a pénztáraknál, de egyik pénztáros sem emlékezett rá, hogy Von Holden nála vett volna jegyet. A vonatjegyet viszont a vonaton is meg lehet venni a kalauztól az indulás után. Remmernek nagyon azt súgta valami, hogy Von Holden annak a tizenhat vonatnak a valamelyikén lehet.

– Mit mondtak, hogy nézett ki a nő? – Osborn átlökdösődött a bábáskodók gyűrűjén, és Remmerhez lépett.

– Eltérő személyleírásokat adtak róla – mondta Remmer.

– Lehet hogy Vera Monneray volt az, lehet hogy nem.

– Ez az ember látta őket! – Egy rendőr egy fehér kötényt viselő, fekete bőrű fiút lökdösött oda hozzájuk.

Remmer odafordult

– Maga látta őket?

– Igen. – A fiú konokul a földre szegezte a tekintetét.

– Fél nyolc körül szolgálta ki őket a büfében, a nő egy kávé ivott – mondta a rendőr, aki szorosan a fiú mögött állt jó egy fejjel fölé tornyosulva.

– Miért nem mondta rögtön? – kérdezte Remmer.

– Mozambiki. Nemrég megverték a bőrfejük. Fél minden fehér embertől.

– Idehallgasson – mondta Remmer. – Senki nem fogja bántani. Csak mondja el, hogy mit látott.

A fiú felemelte a tekintetét, Remmerre nézett, aztán megint a lábára.

– A férfi egy kávé kért a nőnek – mondta. – A nő nagyon csinos volt, és nagyon félt. Reszketett a keze, alig bírta meginni a kávé. A férfi elment, és vett egy újságot. Megmutatta a nőnek. Aztán elmentek.

– Merre mentek?

– Arra, a vonathoz.

– Melyik vágányhoz?

– Ahhoz. Vagy ahhoz. Nem vagyok benne biztos. Nem figyeltem, merre mennek.

– Hogy nézett ki a nő? – szólt közbe Osborn, aki nem bírta tovább türtöztetni magát.

– Türelem, doktor úr – mondta Remmer.

– Kérdezze meg, milyen színű volt a haja. – Remmer lefordította a kérdést németre.

A fiú halványan elmosolyodott, és megérintette a saját haját.

– Schwarz.

– Jézusom... – Osborn tudta, mit jelent ez. Fekete. Mint Veráé.

– Gyerünk – mondta Remmer Osbornnak. Egy perccel később már ott voltak az állomásfőnök irodájában. Amikor beléptek, Remmer a faliórára pillantott: 8:47.

– Milyen vonatok indultak a II. és a IV. vágányról 7:20 és 7:45 között? – rontott rá minden bevezetés nélkül a meglepett állomásfőnökre. A falon egy hatalmas Európa-térkép volt, rengeteg apró világító ponttal, és a kontinens összes vasútvonalával. – *Mach schnell* – horkant fel Remmer.

– A III.-ról a genfi Inter City Express. 2 óra 6 perckor érkezik meg, átszállással Bázélban. A IV.-ről Strassbourgba indult vonat, szintén Inter City. Átszállás Offenburgban. 10:37-kor érkezik. – Úgy ömlöttek belőle a számok, mint egy komputerből.

– Tehát Svájc vagy Franciaország. Bázélbe, illetve Offenburgba mikor érkeznek a vonatok?

Remmer percekben belül befészkelte magát az állomásfőnök belső dolgozószobájába, és értesítette az offenburgi kapitányságot, Bázelt, Genfet, és Strassbourgot. Minden leszálló utast ellenőrizzenek Offenburgban és Bázélban, civilruhás nyomozók szálljanak fel a vonatokra az út utolsó szakaszán Genfig és Strassbourgig. Ha Von Holden és a nő leszállnak útközben, akkor elkapják őket. Ha a vonaton maradnak, és tovább mennek, így akkor is megtalálják és elfogják őket.

– És mi fog történni Verával? – kérdezte Osborn, amikor Remmer letette a telefont.

– Öt is őrizetbe veszik. Mint Von Holdent – Remmer nagyon jól tudta, mire céloz Osborn. Von Holden rendőrgyilkos. Ha esetleg szökni próbál Verával együtt, lehet, hogy rájuk lőnek.

– És most mit csinálunk? – kérdezte Osborn.

– Doktor úr... Tudom, hogy jelen szeretne lenni, hogy ez nagyon fontos magának. De nem vállalhatom a felelősséget, hogy belekeveredjen valami veszélyes helyzetbe.

– Én vállalom a kockázatot. Miattam ne fájjon a feje.

– Nem magát féltem. Maga most nagyon ideges, és esetleg mindent tönkretelhet nekünk. Hidegvérrel meggyilkoltak egy fiatal taxisofőrt és három nyomozót. A módszer arra vall, hogy Noble nem tévedett. Von Holden valóban a Specnac katonája volt. Ezeknek az embereknek teljesen kiszámíthatatlan a gondolkodásmódja. Mindenre fel kell készülnünk. Nem vagyok hajlandó az embereim életét kockáztatni se a maga kedvéért, se másért. Menjen vissza Berlinbe, doktor úr. Megígérem, hogy ha eljön az ideje, feltehet neki néhány kérdést – Remmer felállt az állomásfőnök íróasztalától, és az ajtó felé indult.

– Remmer! – Osborn utánanyúlt, és megragadta a karját – Ilyen könnyen nem fog megszabadulni tőlem. Most nem. McVey biztosan...

– Nem ezt tenné? – Remmer felnevetett, aztán lerázta magáról Osborn kezét – McVey azért hozta el Berlinbe, hogy felhasználja a saját terveihez.

Csakis ezért, ezt maga is tudja. Most pedig tegye azt, amit mondtam. Menjen vissza Berlinbe, vegyen ki egy szobát a Hotel Palace-ban. Majd keresni fogom.

Remmer kinyitotta az iroda ajtaját, elsietett az állomásfőnök mellett, és visszament a pályaudvarra. Osborn követte, de nem azonnal. Láta, hogy Remmer csatlakozik a frankfurti rendőrökhöz, aztán odébb lép, vált néhány szót az egyik szemtanúval, és a fekete fiúval. Aztán szétszoltak. Osborn egyedül találta magát a frankfurti pályaudvar kellős közepén. Mintha csak egy turista lenne, akinek nincs más gondja, mint hogy mivel üsse el a napját.

Biztos, hogy nem Vera az a nő, aki Von Holdennel van – döntötte el magában. Valaki más az, akinek talán szintén fekete a haja, és esetleg hasonlít rá, de semmiképpen sem Vera.

Vajon merre tarthat Von Holden? A Szervezet utolsó életben maradt tagja, az utolsó ember, aki kapcsolatban állt az apja gyilkosával. Ha a rendőrség utoléri, és a sarokba szorítja, Von Holden küzdeni fog, és lehet, hogy lelövik. És akkor mindennek vége.

Remmer azt mondta, hogy menjen vissza Berlinbe, és várjon. Már harminc éve csak vár. Nem képes így folytatni tovább.

Osborn közben már majdnem a pályaudvar kijáratához ért. Egyszer csak észrevette, hogy a büfés fiú sietős léptekkel ugyanarra tart. Folyton hátra-hátranézett, mintha attól félne, hogy valaki követi, közben lehámozta magáról a fehér kötenyt. Amikor elérte a kijáratot, még egy utolsó pillantást vetett hátrafelé, aztán a kötenyt beleejtette egy szemetesbe, és kilépett az utcára. Osborn egy pillanatig nem értette, mi ez. Aztán rájött.

– Hazudott a disznó!

134

A ragyogó őszi napsütés szinte mellbe vágta, amikor kilépett az utcára. Mintha egy falnak ütközött volna, egy pillanatra teljesen elvakította a fény. Elernyőzte a szemét, és próbálta megtalálni a fiút a járókelők forgatagában, de hiába. Aztán megpillantotta, amint épp befordult egy sarkon. Utánaeredt.

Ő is befordult a sarkon, és gyorsan haladt a kávézók és kis üzletek előtt, az utca túloldalán. Aztán átment ugyanarra az oldalra, mint a fiú, és még jobban felgyorsította a lépteit. Hirtelen olyan volt minden, mintha megint Párizsban lenne, és Kanarackot üldöznék.

Osborn futni kezdett. Ekkor a fiú hátranézett észrevette, és ő is rohanni kezdett. Húsz lépés után befordult egy sikátorba.

Osborn utána, közben beleütközött egy szemüveges, középkorú nőbe, és kilökte a kezéből a zöldségekkel teli szatyrát. A sikátor végében a fiú átugrott egy kerítésen. Osborn követte. Egy étterem hátsó udvarába kerültek. Az ajtó épp abban a pillanatban csukódott be, amikor Osborn földet ért. Egy pillanat alatt ő is bent volt. Egy kis folyosóra, majd egy konyhába jutott.

– Az előbb jött be ide egy fekete fiú. Hol van? – kérdezte berontva a konyhába. A konyhai személyzet tagjai egymásra néztek.

– Mit akar? – kérdezte németül a pecsétes kötényt viselő, kövér séf. Tett egy lépést Osborn felé, és felemelte a hússzeletelő kést.

Osborn tekintete a kis folyosóra esett, ahonnan egy kamraszerű helyiség ajtaja nyílt. Hátrálni kezdett arrafelé.

– Elnézést... – mondta. Megtaszította a kamra ajtaját, mely azonnal kinyílt. A helyiség üres volt. Osborn már épp kifelé indult, amikor észrevett valamit, és visszafordult. A fiú ott rejtőzött a liszteszsákok mögött. Osborn megragadta a gallérját, és felrántotta.

A fiú kétségbeesetten próbált védekezni.

– Ne! Ne bántson! – kiáltotta angolul.

– Beszélsz angolul?

– Igen, kicsit. Ne bántson!

– Az a férfi meg a nő, akiket az állomáson láttál. Melyik vonatra szálltak?

– Két vágány volt ott. Nem tudom. – A fiú vállat vont és mosolyogni próbált – Nem láttam.

– Hazudtál a rendőrségnek. Nekem ne merj hazudozni! Vagy visszahívom őket és börtönbe visznek. Megértetted?

A fiú csak bámult, aztán bólintott.

– Az a férfi azt mondta, ha elmondom bárkinek, szól a bőrfejüknek. Hogy verjenek meg. A családomat is.

– Szóval nem fizetett, hanem megfenyegetett.

A fiú vadul rázta a fejét.

– Nem, nem fizetett. Azt mondta, megint jönni fognak a bőrfejük.

– Nem jönnek semmiféle bőrfejük. – Osborn elengedte a fiú gallérját, és a zsebébe nyúlt. A fiú rémülten menekülni próbált, mire Osborn megint megragadta. – Ne félj, nem bántlak. – Elővett egy ötvenmárkást – Melyik vonatra szálltak? Hová mentek?

A fiú a pénzre meredt, aztán Osbornra.

– Én nem bántalak. Pénzt adok neked.

A fiú ajka megremegett. Osborn látta, hogy még mindig fél.

– Nekem ez nagyon fontos. Az én családomnak. Érted?

A fiú lassan Osbornra emelte a tekintetét.

– A berni vonatra szálltak.

McVey a hátán feküdt az ágyban, és a mennyezetet bámulta. Remmer már elment Osborn is elment. És neki senki nem mondott semmit. Reggel tíz óra volt, és a kórházi szobában nem volt más, csak egy újság, a tévén meg csak német csatornák jöttek be. Arcának jó egyharmadát kötés borította, a gyomra még mindig émelygett a cianid-mérgezésről, de ettől eltekintve egész jól volt. Csak az idegesítette, hogy nem tud semmit.

Eltűnődött, hogy hol lehetnek a holmijai. Azt látta, hogy az öltönye ott lóg szekrényben, és a cipője is ott van a padlón. A szoba másik végében volt egy kis fiókos szekrény, mellette egy szék a látogatóknak. De hol a fenében lehet az irattárcája és az igazolványa? És hol a pisztolya?

Felhajtotta a takarót, kicsúszta az egyik lábát, és kikecmergett az ágyból. Kicsit szédelgett, egy percre megállt, hogy összeszedje az egyensúlyát.

Három bizonytalan lépéssel elérte a fiókos szekrényt. A legfelső fiókban a fehérneműje volt. A másodikban a kulcsai, a fésűje, a szemüvege és a pénztárcája. A pisztoly sehol. Talán elrakták valami zárható helyre, vagy Remmernél van. Becsukta a fiókot és visszaindult az ágyhoz, de megtorpant. Valami nem stimmel. Visszament kirántotta a második fiókot kivette a tárcáját, és kinyitotta. A nyomozói igazolványa és az Interpol megbízólevele eltűnt.

– Osborn! – kiáltott fel hangosan. – Az istenfájat!

Remmer nincs itt. McVey nincs itt. Egyetlen rendőr sincs körülötte. Osborn hátradőlt, amint a Swissair 533-as járata kigördült a felszállópályához, és várta az engedélyt a felszállásra. Azt tette, amit elképzelése szerint McVey is tett volna: felhívta a Swissairt, és azt mondta, a biztonsági főnökkel szeretne beszélni. Amikor a telefonhoz jött, elmondta neki, hogy ő egy Los Angeles-i nyomozó, az Interpol megbízásából dolgozik. Forró nyomon üldöz egy gyanúsítottat, aki a bombamerényletet elkövette a Charlottenburgban. Az illető vonattal érkezett Frankfurtba, de megszökött a rendőrség elől, közben meggyilkolt három frankfurti rendőrt, és most Svájc felé menekül. Feltétlenül szüksége lenne egy helyre a 10:10-es zürichi járaton. Ha lehetséges, segítsenek, hogy minél gyorsabban feljusson a gépre.

Tíz után három perccel Osborn a Swissair beszállópultjánál az 533-as járat kapitánya várta. Osborn bemutatkozott, mint William McVey felügyelő a Los Angeles-i rendőrségtől. Megmutatta az igazolványát, és a megbízólevelet az Interpoltól, azt mondta a többi papírja – a Los Angeles-i nyomozói jelvénye, az útlevele – a nagy sietségben a berlini hotelszobájában maradt. A kapitány tanulmányozta az igazolványt és a levelet, aztán felnézett a férfira, aki azt

állította magáról, hogy ő McVey felügyelő. Karikás szemek, borostás arc, látszik, hogy régóta szünet nélkül talpon van. Már csak négy perc volt a felszállásig.

– Felügyelő úr... – kezdte a kapitány egyenesen a szemébe nézve.

– Igen? – Vajon mire gondolhat? Hogy hazudok? Hogy én vagyok a szökevény, akit üldöznek, és valahogy megszereztem McVey igazolványát és fegyverét? Ha ezzel vádol, tagadni fogom.

– Tudja, felügyelő úr, én kissé tartok a fegyverektől.

– Ezzel magam is így vagyok.

– Akkor ha nem haragszik, szeretném, ha nálam lenne a pilótafülkében, míg földet nem érünk.

Ezzel meg is beszéltek mindent. A kapitány indult a gépre, Osborn kifizette a jegyét, aztán helyet foglalt a turistaosztályon, közvetlenül a gép orra mögött. Lehunyta a szemét, várta, hogy felbúgjanak a motorok. Harminc másodperc múlva már a levegőben is voltak.

– Uram? – Osborn felpillantott. Egy stewardess mosolygott le rá. – A gép nincs tele. A kapitány úr kéri, hogy fáradjon át az első osztályra.

– Nagyon köszönöm. – Osborn hálásan mosolygott és felállt. Az út nem hosszú, alig több, mint egy óra, de az első osztályon hátra is döntheti az ülést és talán tud aludni egy kicsit. És a mosdóban talán van borotva is. Rendbehozhatná magát.

Úgy tűnt a kapitány nagy híve lehet a rendőröknek, mert mindezek után még egy nagy szívességet tett Osbornnak. A leszállás után bemutatta a svájci repülőtéri rendőrségnek, elmondta nekik, hogy kicsoda, és miért nincs útlevele. A rendőrök és a vámosok azonnal átengedték, és sok szerencsét kívántak.

A kapitány visszaadta a pisztolyát, és megkérdezte, merre megy, nem vihetné-e el egy darabon.

– Nem, köszönöm – felelte Osborn. Nem akarta megadni az úticélját.

– Hát akkor, minden jól

Osborn elmosolyodott és kezét nyújtott.

– Ha egyszer Los Angelesben jár, keressen meg. Meghívom egy italra.

– Feltétlenül.

Október 15., szombat délelőtt, 11 óra 20 perc. Fél tizenkettőkor Osborn már a Zürichből kifelé induló Euró City Express-en ült. Háromnegyed egykor megérkeznek Bernbe, harmincnégy perccel azután, hogy Von Holden vonata befutott Frankfurtból. Remmer mostanra már biztos ellenőriztette a genfi és a strassbourgi vonatot, és nem találtak semmit. Máshol kell folytatnia, de hol?

Aztán eszébe jutott, hogy ha a fiú hazudott Remmernek, akkor miért ne hazudhatott volna neki is? Vajon lesz-e esélye, hogy elkapja Von Holdent Bernben, vagy ugyanott fog kilyukadni, mint Remmer, nem talál semmit? Megint semmit...

Háromnegyed óra múlva Bernben lesz, addig át kell gondolnia, hogy mit fog tenni, ha odaér. Von Holdennek harmincnégy percnyi előnye van, ráadásul ő tudja, hogy hová tart, míg Osbornnak fogalma sem volt. Bele kell képzelnie magát Von Holden helyébe. Honnan jött, hová megy és miért?

Frankfurtban megtudta, hogy Bernnek van egy kis repülőtere, mely Londonnal, Párizssal, Nizzával, Velencével és Luganóval áll összeköttetésben. De a gépek ritkán indulnak, és egy ilyen kis repülőteret nagyon könnyű szemmel tartani, von Holden ezt biztos nem választaná.

Nagy dübörgéssel elhaladt egy szembejövő vonat. Amikor elment, a helyén szántóföldekre nyílt kilátás, a háttérben meredek, erdővel borított hegyek. Osborn egy pillanatra belefeledkezett a táj szépségébe, a tiszta ég kékségébe, a sugárzó napfénybe, mely szinte táncolt a faleveleken. Egy kisvároson száguldottak keresztül, aztán a vonat egy nagyot kanyarodott, és a távoli hegycsúcson meglátta egy hatalmas középkori vár sziluettjét, úgy érezte, egyszer majd mindenképpen szeretne visszatérni ide.

– *Fahrkarte, bite.* – Osborn felnézett Egy fiatal kalauz áll mellette, a válláról fekete bőrtáska lógott.

– Elnézést, nem...

A kalauz elmosolyodott.

– A jegyet kérem.

– Máris. – Osborn a zakója zsebébe nyúlt, és átadta jegyét. Aztán eszébe jutott valami. – Találkoztóm lenne valakivel Bernben. A frankfurti vonattal érkezik, amely 12:12-kor fut be. ő nem tudja, hogy én itt leszek, meglepetés...

– Tudja, hol száll meg a illető Bernben?

– Nem, sajnos... Azt hiszem, továbbutazik egy másik vonattal. Talán Franciaországba. Vagy Olaszországba. Az illető... utazó ügynök, tudja.

A kalauz csak nézett.

– És én miben segíthetek?

– Én csak... – Osborn zavartan elmosolyodott Maga sem tudta, mit akart kérdezni. – Azt hiszem, csak hangosan gondolkodtam, hogy mit tehetnék, ha elszalasztjuk egymást. Ha esetleg már felszállt egy másik vonatra.

– Én azt ajánlanám, vegyen egy Eurail menetrendet, és nézze meg, milyen vonatok indultak Bernből 12:12 és 12:44, a mi megérkezésünk között. Esetleg a hangosbemondóval is az információhoz hívathatja a pályaudvaron.

– Igen, köszönöm.

Von Holden a berni pályaudvaron álldogált, egy kis süteményesbolt előtt. Vera a mosdóba ment, mely pont szemben volt. Fáradt volt alig szólt valamit egész úton. Von Holden sejtette, hogy Osborn járhat a fejében. És mivel tudta, hogy Vera azt hiszi, Osbornhoz mennek, biztos lehetett benne, hogy nem próbál megszökni.

Leginkább az első óra aggasztotta, míg elindulnak Frankfurtból Bern felé. Ha esetleg nem sikerült eléggé megfélemlítenie azt a fiút, akkor a rendőrség könnyen lehet, hogy utoléri és leállíttatja a vonatot. Szerencsére ez nem történt meg. Amikor Bernben leszálltak, a pályaudvaron nem tűnt fel a szokásosnál fokozottabb rendőri jelenlét.

Egy óra előtt hét perccel Vera kijött a mosdóból. Együtt a pénztárhoz mentek, és vettek két jegyet, mely több napra is érvényes volt az Eurail minden vonalára, a kontinens bármely országában.

Ekkor megszólalt a hangosbemondó:

– *Achtung! Herr Von Holden, Telefon anrauf, bitte. Herr Von Holden, Telefon, bitte.* – Van Holden döbbenten felkapta a fejét. Mi ez? Ugyan ki tudhatja, hogy itt van?

– *Achtung! Herr Von Holden, Telefon anrauf, bitte.*

Osborn a telefonok mellett álldogált, hátát a falnak vetve. Innen majdnem az egész pályaudvart át tudta tekinteni. A jegypénztárakat, a boltokat és éttermeket, a valutaváltó helyeket. Ha Von Holden egyáltalán itt van – ami csak találgatás –, ha odamegy a telefonhoz, mindenképpen meg kell látnia. Persze az is lehet, hogy a távolabbi peronok valamelyikén vár egy vonatra. Osborn legalább nyolc vágányt számolt meg, amikor befutottak.

– Sajnálom, uram, Herr Von Holden nem jelentkezik – mondta a hangosbemondó kezelője.

– Megpróbálná kérem még egyszer? Nagyon fontos ügyről van szó.

Amikor a hangosbemondó ismét megszólalt, Von Holden megragadta Vera karját, és elhúzta a pénztár ablakától, a vágányok felé indulva.

– Ki az? Ki keresheti?

– Fogalmam sincs. – Von Holden hátranézett. Nem látott senkit, akit felismert volna. Elindultak felfelé a vágányokhoz vezető lépcsőn és megérkeztek a peronra. A pályaudvar legtávolabbi végében már bent állt vonatuk.

Osborn is a vágányok felé indult. Ha Von Holden itt is van az állomáson, a telefonhívásra nem reagált, és a tömegben sem látta sehol. Tehát egyetlen lehetőség marad, hogy valamelyik peronon várakozik, vagy talán már föl is szállt egy vonatra.

Megérkezett a folyosóra, ahonnan a vágányokhoz vezető lépcsők indultak jobbra és balra, négy vágány közül kellett választania. Úgy döntött, először a harmadikat nézi meg, akkor valahol a pályaudvar közepe táján fog kibukkanni.

A szíve vadul kalapált, amikor felért a lépcső tetejére. Arra számított, a pályaudvar tele lesz emberekkel, de legnagyobb meglepetésére szinte teljesen kihalt volt. Aztán meglátta, hogy a pályaudvar végében egy vonat áll. Egy férfi és egy nő sietett felé gyors léptekkel. Egyiküket sem látta tisztán, de azt ki tudta venni, hogy a férfi valami csomagot visz a vállán átvetve. Már majdnem elérték a vonatot; mindketten háttal voltak neki. Osborn rohanni kezdett, amilyen gyorsan csak bírt. Azok elérték a vonatot, a férfi felsegítette a nőt, aztán visszafordult, és körbenézett. Osborn megtorpant. A másodperc egy töredékéig egymásra meredtek, aztán a férfi eltűnt a vonat belsejében. Egy pillanattal később a vonat megrándult, és lassan elindult, aztán felgyorsult és kigördült a pályaudvarról.

Osborn dermedten állt. A férfi arca, amely visszanézett rá a vonatról, ugyanaz az arc volt, mint amit akkor este az Állatkert parkjában látott. Ugyanaz, mint amit a videofelvételen láttak. Von Holden. A nőt csak egy villanásnyi ideig látta, amíg felszállt a vonatra. De az az egy pillanat is elég volt, hogy az egész világ összeomljon benne. Nem volt semmi kétsége, hogy ki a nő. A leghalványabb sem.

Vera.

137

Von Holdennek eszébe jutott, mit mondott Scholl. „Pascal, ha eljön az ideje, légy udvarias a doktor úrral, őt öld meg először.”

De nem tette meg. Millió és millió okból még mindig nem tette meg. Osborn életben van, és követte Bernbe. Fel nem foghatta, honnan jött rá, hogy erre indultak Verával. De rájött. És minden bizonnyal követni fogja őket a következő vonattal.

– Interlakenbe – felelte egy vasutas Osbornnak, akitől megkérdezte, hová megy az a vonat, amely épp most indult.

– Interlakenbe félóránként indulnak vonatok.

– *Danke* – mondta Osborn.

Kábultan ment le a lépcsőn. Szerette volna azt hinni, hogy Von Holden kényszerítette Verát, hogy vele menjen. De egyáltalán nem úgy tűnt a dolog – szépen együtt sétáltak oda a vonathoz. Tehát hogy ő mit szeretne hinni, az most már nem számít McVeynek igaza volt Vera a Szervezetnek dolgozik, és akárhová megy is Von Holden, önként tart vele.

A pénztárnál kért egy jegyet Interlakenbe, de közben eszébe jutott, hogy hátha ez csak egy állomás a vonalon, és a vonat tovább is megy. Lehet hogy át fognak szállni, egyszer, kétszer, talán többször is. Nem lesz ideje minden egyes alkalommal újabb jegyet venni, úgyhogy inkább egy öt napra szóló bérletet kért, a hitelkártyájával fizetett. Negyed kettő volt negyed óra múlva indul a következő vonat Interlakenbe.

Bement az étterembe, rendelt egy kávét és leült. Gondolkoznia kell. Fogalma sem volt merre lehet ez az Interlaken. Ha tudná, akkor talán ki lehetne következtetni, hogy hová tart Von Holden. Felállt, az újságoshoz ment, vett egy térképet, és egy svájci útikönyvet. Hallotta, hogy németül bemondják a vonata indulását Csak egyetlen szót értett az egészből, de az is elég volt „Interlaken”.

– Milyen messze van még az, ahová megyünk? – kérdezte Vera a kattogó kerekek zajában, miközben begördültek egy Thun nevű kisvárosba. Néha szunyókált néha csak a távolba bámult de most egyenesen felült és Von Holdennek szegezte a kérdést. Odakinn feltűntek Thun várának tornyai, hatalmas kőóriások – mintha a XII. századba csöppentek volna.

Von Holden árgus szemekkel figyelte, nem lát-e rendőröket, amikor befutottak az állomásra. Ha Osborn figyelmeztette a rendőrséget, Thun az első logikus pont, ahol ellenőrizni fogják a vonatokat. Fel kell rá készülnie. Biztos volt benne, hogy Vera nem vette észre Osbornt különben nem viselkedne ilyen nyugodtan. Mindenesetre Vera egy kártya a kezében, amit kijátszhat az üldözői ellen.

Másodperceken belül már maguk mögött is hagyták az állomást. Von Holden megkönnyebbülten felsóhajtott. Nemsokára már a Thun-tó partja mellett zakatoltak végig.

– Azt kérdeztem, milyen messze...

Von Holden ráemelte a tekintetét.

– Nincs rá felhatalmazásom, hogy megmondjam, hová megyünk. Tiltja a parancs.

Felállt, és kiment a vécére. A vonat szinte teljesen üres volt. A korábbi vonatokat zsúfoltabbak lettek volna, a szombati kirándulók kora reggel indulnak a hegyekbe. Interlakenben majd átszállnak, a két vonat indulása között lesz még egy kis idejük is.

Majd felszáll Verával együtt a vonatra, aztán valamilyen ürüggyel – mondjuk, hogy telefonálnia kell – leszáll egy pár percre, visszamegy az állomásra, megkeresi Osborn-t aki már ott lesz, és megöli.

138

A Bemből kiinduló vonat áthaladt egy hídon a zöldes színű Aare folyó felett. Kicsit távolabb, a város fölött ott emelkedett a csodálatos münsteri katedrális. A vonat nagyot kanyarodott, felgyorsult és Münster látképe hamar eltűnt. Sínek, raktárépületek bukkantak fel, aztán fák, és szántóföldek.

Osborn hátradőlt és a kabátja alá nyúlva megtapintotta a McVey 38-asát. Tudta, hogy mostanra már biztosan rájött, hogy eltűnt az igazolványával együtt. Nem kell sokat gondolkoznia, hogy összerakja, mi történhetett Mindegy, ez most nem számít.

Osborn tanulmányozta Svájc térképét és kiderítette, hogy Interlaken Berntől délkeletre fekszik. Von Holden tehát az ország belseje felé halad, nem kifelé Svájcból. Vajon mi lehet Interlakenben? Vagy azon túl?

Az elsuhanó fák között felillant egy tó vagy folyó csillogó víztükre, Osborn gondolatai a csomagra terelődtek, amit Van Holden vállán látott. Valami nagyobbfajta dobozszerű dolog lehet benne. Eszébe jutott a beszélgetése Remmerrel, amikor eljöttek Berlinből. Az öregasszony, aki látta Von Holdent kiszállni a taxiból, azt mondta, egy fehér doboz volt nála, szíjjal a vállára lógatva. A frankfurti szemtanúk is említést tettek róla. Vagyis a taxiból vette ki azt a valamit, és magával vitte a berlin-frankfurti vonaton.

Ha valaki épp megölt három rendőrt, és a lehető leghamarabb el akar tűnni, miért cipel magával egy ekkora dobozt? Csak ha valami rettentően fontos dolog van benne.

Bármi is az, most is ott van a fekete táskában. De ez még nem segített kitalálni, hogy hová mehetnek és miért.

Miközben gondolkozott, szórakozottan az útikönyvet lapozgatta. Megakadt a szeme valamin. Egyetlen szón. *Berghaus*.

Elolvasta a bekezdést. „A jungfraujochi vasútállomásról – mely a legmagasabb egész Európában – egy sziklafolyosó vezet a Berghausba, amely Európa legmagaslatibb fekvésű szállodája és étterme. Sajnos 1972-ben leégett, de a helyén egy újabb, elegáns étterem és kávéház épült”

Berghaus. Osborn hangosan kimondta a szót, és végigfutott a hátán a hideg. Berghaus volt a neve annak a svájci csoportnak, amely az Elton Lybarger tiszteletére a Charlottenburgban adott vacsorát szponzorálta.

Gyorsan széthajtogatta a térképet Jungfrauoch a Jungfrau legtetetjén volt, mely az Alpok egyik legmagasabb hegycsúcsa, a Monch és az Eiger közelében. Az útikönyvből megtudta, hogy a Jungfrau-vasúttal lehet elérni. Megint megborzongott. A Jungfrauhoz vezető vasútvonal kiindulóállomása Interlaken volt.

139

McVey mindenképpen beszélni akart Remmerrel, de csak délután háromnegyed kettőkor sikerült elérnie.

– Hol a nyavalyában van Osborn?

Remmer Strassbourgból beszélt, a vonal rettenetesen recsegett.

– Fogalmam sincs.

– Remmer! Az az örült elvitte a jelvényemet, az Interpol megbízólevelemet, és a pisztolyomat! Hol a pokolban lehet most?

A recsegés egyre hangosabb lett, aztán hangos kattanás hallatszott, három ütem az ötödik szimfóniából, majd egy bűgő hang McVey dühöngve lerakta.

– A rohadt életbe!

A napfény éles szögben vetült a peronra, mikor a berni vonat lassan begördült Interlaken állomásra, és csikorgó kerekkel megállt. Egy kalauz szállt le az első kocsiból, utána három lány, iskolai egyenruhában. A második kocsiból hatan szálltak le, és bementek az állomásra. A harmadik kocsiból vagy húsz zajos amerikai turista tódult le. Ezután minden elcsendesedett, a vonat egyhelyben állt, a háttérben az Alpok tornyosult néma méltósággal.

Ekkor az állomás túlsó végén egy láb lépett le a kavicsra a sínek mellett. Kicsit habozott, aztán megjelent a másik láb is. Osborn gyorsan végigsietett szorosan a vonat mellett, a másik végéig. Az utolsó kocsinál körülnézett – a peron teljesen üres volt. Ismét megtapintotta a pisztolyt. Biztos volt benne, hogy Von Holden felismerte a berni pályaudvaron. És bizonyára sejti, hogy ő ott lesz a következő vonaton. Már nagyon megbánta, hogy megfogadta a kalauz tanácsát, és a telefonhoz hívatta Von Holdent. Ezzel csak azt érte el, hogy most már tudja: követi. Honnan gondolta, hogy olyan ostoba lesz, és jelentkezik? Nagy hiba volt ugyanolyan, mint amikor a vonatjuk felé rohant és hagyta, hogy észrevegye. Még egy ilyen hiba akár az életébe is kerülhet.

A távolban vonatfütyöt hallott. Aztán a hangosbemondó bejelentette a Jungfrauochba induló vonatot. Ha lekési, fél órát kell várnia a következőre. Akkor már egy óra hátránya lenne Von Holdennel szemben.

Ismét bemondták a jungfrauochi vonatot. Ha el akarja érnei, még át kell vágnia az egész állomáson. Lehetséges, hogy Von Holden még mindig itt van valahol. Osborn egyetlen szövetségese a nappali világosság volt nagy merészséget kívánna Von Holden részéről, ha egy kis vasútállomáson akarná megölni, fényes nappal. Csakhogy nem épp ez történt az apjával is?

Osborn egy pillantással felmérte a terepet, átsétált a peronon, és elindult az állomás túlsó vége felé. Gyors léptekkel haladt, a zakója kigombolva, a keze a pisztoly közelében. Minden érzéke éber volt. Amennyire lehetett, mindig nyílt helyen maradt, ahol mindenki láthatta. Elhaladt egy lassan, bottal totyogó öregember mellett. Átvillant rajta, hogy vajon ő lesz-e valaha is ilyen öreg. Kicsit előbbre meglátta az amerikai turistákat, akik szintén a jungfrauochi vonathoz tartottak. Ha utol tudná érnei őket, esetleg elvegyülhetne köztük.

– *Achtung, Achtung! Doktor Osborn. Telefon, bitte!* – szólalt meg ekkor visszhangosan a hangosbemondó. Osborn megtorpant. Tehát Von Holden nemcsak hogy tisztában van vele, hogy itt van, de a nevét is tudja.

– Doktor Osbornt kérjük a telefonhoz!

Osborn körülnézett, hogy merre vannak a telefonok. A kijárat közelében egy kettős fülke állt, mind a kettő üres. Első gondolata az volt, hogy megkeresi az információt, de nem volt már ideje. Láta, hogy az utolsó amerikai épp felszáll a vonatra. Vajon miben töri a fejét Von Holden? Kint vár valahol, a telefonfülkékre szegezett fegyverrel? Valami robbanószerkezet van a telefonokra kötve?

Elhangzott az utolsó figyelmeztetés a jungfrauochi vonat indulásáról, és bemondtak egy érkező vonatot is. A kalauzok sürgették az utolsó felszállókat.

Osborn agya lázasan dolgozott. Gondolkodj, gondolkodj! Nem tudsz semmit Jungfrauochról, és fogalmad sincs, mit tervez Von Holden, ha odaért. Lehet, hogy a telefon csak trükk, és ha lekésed a vonatot, egy teljes óra előnyt szereznek. Ha viszont Von Holden itt van az állomáson, ő meg most fölszáll a vonatra, akkor meglóghat előle. A következő vonattal elmegy valahová, és többé nem is hall róla. Talán nem is Jungfrauochba akar menni. De mi van, ha mégis? Ez az utolsó állomás ezen a vonalon. Ha odamegy, talán valahogy a Berghaus-zal van összefüggésben a dolog, de mi lehet az összefüggés? Mi a célja? Mi lehet az, amit Berlintől Interlakenig magával cipelt? Nyilván nagyon fontos, sőt létfontosságú lehet a Szervezet számára. Lehet, hogy valakinek át kell adnia Jungfrauochban. Valakinek, aki még Schollnál is hatalmasabb.

– Figyelem, doktor Osbornt kérjük a telefonhoz!

Nem! Ne dőlj be neki. Ez csak trükk. Talán már el is mentek az előző vonattal. Osborn nekiindult, és rohanni kezdett a vonat felé. Elkapta a korlátot, és épp hogy sikerült felugrania a már mozgó vonatra. Lassan eltűnt a szeme elől Interlaken tarka képe. Érezte, hogy a vonat kezd fölfelé kapaszkodni az emelkedőn, mindenfelé vörös és aranyszínű lombú fákat látott, és ahogy a lejtő egyre meredekebb lett, a távolban feltűnt a Thun-tó mélykék tükre.

– Főhadnagy elvtárs – így szólították a Specnacban. És ki ő most? Még mindig *Leiter der Sicherheit*, vagy egy magányos katona, aki élete legfontosabb küldetését hajtja végre? Mind a kettő, gondolta. Mind a kettő.

Vera a tájat nézte, hogy valamivel múlassa az időt. Von Holden is elhelyezkedett az ülésen, és kinézett. Pár perccel ezelőtt szálltak át Grindelwaldnál. Hallotta, ahogy a fogaskerekűk belekapaszkodnak a sínbe, és a vonat meredeken kapaszkodni kezd fölfelé, a gyönyörű vadvirágokkal pettyezett alpesi rétek és erdők között.

Húsz perc múlva meg fognak érkezni Kleine Schneideggbe, ahol a réteknek hirtelen vége szakad az Alpok lábánál. Itt ismét átszállnak, a fogaskerekű vasút barna-fehér kocsiába, mely felviszi őket az Alpok szívébe, Eigerwandon és Eismeeren keresztül, egészen Jungfrauoch állomásig. Bal oldalon az Eiger tűnt fel, és a Monch hófödte csúcsa. Mögöttük még nem látszott a Jungfrau, melyet úgy ismert, mint a saját tenyerét. A csúcsa 4900 méter magasba tornyosult, majdnem ezer méterrel magasabbra, mint a vasút végállomása.

Mivel Thunnál a rendőrség nem ellenőrizte a vonatokat, úgy gondolta, biztos majd Interlakennél. De ott sem várták őket rendőrök, ami azt jelenti, hogy ha Osborn a nyomában van is, ezek szerint egyedül. Von Holden nem tudta, hány vonat indul Interlakenből naponta, csak azt, hogy a lucerne-i vonat tíz perccel azután indult, hogy az ő vonatuk befutott Berlinből. Lucerne nagy csomópont, Hollandia, Belgium, Ausztria, Luxemburg és Olaszország felé. Jungfrauoch viszont csak egy kis szárnyvonal, leginkább a kirándulók számára. Von Holdenről, aki a törvény keze elől menekül, nyilván senki nem fogja feltételezni, hogy épp egy hegyi kirándulásra fogja adni a fejét Biztos, hogy nem erre fogják keresni.

Von Holden letett arról az ötletéről, hogy megölje Osborn Interlakenben. Túl kockázatos lett volna. Inkább bevetette ugyanazt a trükköt, mint Osborn, hogy kicsit rájesszen és összezavarja. Osborn nem hagyatkozhat másra, csak a logikájára. Interlakenből csak két vonal indul ki, a hegyekbe tartó, és a Lucernbe induló keskeny nyomtávú sín pár. Osborn biztos hogy a lucerne-it fogja választani.

Osborn leugrott a vonatról a grindelwaldi állomásnál, és gyorsan átsietett a már bent álló vonathoz, mely Kleine Schneidegg-be megy, ahol aztán

átszállhat Jungfrauoch felé. Most nem habozott. Meg volt róla győződve, hogy Von Holden is erre jött, az előző vonattal. Von Holden elbizakodottságában nyilván azt hiszi, hogy lerázta őt Interlakenben.

Még a vonaton az egyik amerikai turistával folytatott rövid beszélgetésből megtudta, hogy Jungfrauoch állomáson szinte nincs is más, csak egy kis postahivatal és egy ajándékbolt, egy Jégpálatának nevezett kiállítás, ahol jégszobrok láthatók, melyeket a gleccser falából vájtak ki, és egy étterem. Mindezek különböző szinteken helyezkednek el, és liftek kötik össze őket Ezenkívül semmi más, csak a hegy és a hatalmas Aletsch-gleccser jeges pusztasága. Ha Von Holden itt találkozik valakivel, hogy átadja neki a táska tartalmát akkor csak az állomáson lehet a találkozó.

A vonat nyikorgó fogaskerekekkel megtett egy kanyart, és Osborn ekkor pillantotta meg először a hegyeket teljes szépségükben. A csúcsok vakító fehéren ragyogtak a késő délutáni napsütésben. Az Eiger volt legközelebb, látszott, hogy a csúcs közelében szélfúttá hóörvények kavarognak.

– Egyenesen odamegyünk, ahogy elhagyjuk Kleine Schneidegget – szólalt meg mellette egy platinaszőke nő, egyike volt az amerikai turistáknak. Osborn rögtön észrevette, hogy fel van varrva az arca. Jobb kezén, mellyel megpaskolta a térdét, nem viselt karikagyűrűt, tehát egyedül álló, amit egyáltalán nem is titkolt – Fel az Eiger oldalában, aztán át egy alagúton a hegy bensejében. Ha visszanéz az ember a hegyről, látni lehet az egész völgyet, egészen Interlakenig.

Osborn mosolygott, és megköszönte az információt, aztán nyomatékosan a nőre nézett, míg az el nem vette a kezét a térdéről. Nem annyira a nő tolokodása bosszantotta, csak nem akarta, hogy megzavarják a gondolkodásban. Nem bánta volna, hogy ha McVey 38-asán kívül van még nála legalább egy fiolányi szukcinilkolin.

141

Holden is a hegyeket nézte, figyelte, hogy lát-e egy felhőfoslányt, ami azt jelezné, hogy feltámad a szél, és vihar közeleg. De nem látott semmi ilyesmit, ami a változatosság kedvéért jó jel volt. Így minden egyszerűbb lesz a későbbiekben.

Vera vele szemben ült, és őt nézte. Láttá, hogy teljesen bele van merülve a gondolataiba. Egyre nyugtalanítóbbnak találta a férfit, de nem tudta megmondani, mi zavarja benne. Igen, biztosan rendőr, és biztosan Paulhoz viszi. Igaz kell, hogy legyen, hiszen minden további nélkül kiadták neki a

börtönből, és rengeteg olyan dolgot tud, amit csak akkor tudhat, ha tényleg az, akinek mondja magát. De azért valahogy valami nagyon nincs rendben. Vera tekintete Von Holden táskájára esett, mely a poggyásztartóban nyugodott Berlin óta magával cipeli, de eddig még nem is jutott eszébe, hogy mi lehet benne.

– Bizonyítékok – szólalt meg Von Holden csendesén, mikor észrevette, Vera mit néz.

A vonat meredeken haladt fölfelé, sziklák, zúgó hegyipatakok, vízesések mellett.

– Dokumentumok és egyéb bizonyítékok a neonáci mozgalom központjáról. Nevek, címek, pénzügyi adatok.

A kocsiban, melyben ültek, még féltucat más utas volt rajtuk kívül, éppúgy mint az első kocsiban. Vera kezdett éber lenni, ami Von Holdennek egyáltalán nem tetszett. A trauma, amit a rendőrök meggyilkolása okozott Frankfurtban, lassan enyhült. Magához tér, felméri a helyzetet, és talán kezdenek kétségei támadni. Valamivel meg kell győzni, meg kell szereznie a bizalmát.

– Azt hiszem, annyit talán elmondhatok, hogy a végcélunk Jungfrauojoch – mondta mosolyogva. – „Európa tetejének” is szokták nevezni. Itt található Európa legmagasabban fekvő postahivatala, lehet képeslapokat küldeni.

– És Paul is ott van?

– Igen, és itt kell majd biztonságba helyeznünk ezeket a dokumentumokat.

– Mi lesz, ha odaértünk?

– Ezt nem tudom megmondani. Én csak arra kaptam parancsot, hogy biztonságban elszállítsam önt és a dokumentumokat idáig. Ezután én szépen hazamegyek, legalábbis nagyon remélem.

A vonat hirtelen befutott egy alagútba, és kigyulladt a világítás.

– Még húsz perc – mondta Von Holden. Vera hátradőlt az ülésen. Jól van, egyelőre megnyugodott, gondolta Von Holden. Ha megérkeztek Jungfrauojochba, azonnal a meteorológiai állomáshoz mennek, és eltűnnek az alatta kigyózó alagútrendszerben, és akkor már Vera azt gondol, amit akar. Senki nem fog a nyomukra bukkanni.

A vonat lelassított, megérkeztek Eigerwand kis állomására, mely az Eiger északi oldalának szikláiba van belevájva. A vonat félreállt egy mellékvágányra, meg kellett várniuk egy szembejövő vonatot. A vezető kinyitotta az ajtókat, és mindenkit bízottatott, hogy nyugodtan szálljanak le, és csodálják meg a kilátást

– Jöjjön – állt fel mosolyogva Von Holden. – Tegyük úgy, mintha mi is turisták lennénk. Élvezzük egy kicsit a kirándulást.

Leszálltak a többi utassal együtt, és átsétáltak a peronon. Az alagút falába hatalmas ablakok voltak vágva, ahonnan kilométerekre el lehetett látni a napsütötte völgyben Kleine Schneidegg, Grindelwald és Interlaken felé. Von Holden már vagy két tucatszor látta, de mindig szebbnek találta, mint utoljára,

mintha az egész világ a lábainál heverne. Mögöttük felharsant a vonatvezető sípszava, és az utasok visszaindultak a vonathoz.

Von Holden ekkor pillantotta meg, hogy Kleine Schneidegg felől egy vonat közeledik. Elakadt a lélegzete, és a szíve hevesen verni kezdett. A szeme lüktetett, és színes fények kavarogtak előtte.

– Jól van? – kérdezte Vera.

Von Holden egy pillanatra megingott, aztán mély levegőt vett, és összeszedte magát.

– Igen, köszönöm... – Belekarolt Verába, és elindultak a vonathoz. – Talán a nagy magasság miatt van. – mondta. De tudta, hogy nem erről van szó. Ismét beléhasított a mindent elöntő balsejtelem. És ez csak egy dolgot jelenthet, hogy Osborn rajta van azon a vonaton.

142

Osborn kezdte megérezni a nagy magasságot, ahogy elhagyták Kleine Schneidegget, és elindultak fölfelé az Eiger oldalán. A platinaszőke nő – kiderült, hogy Connie-nak hívják, és elvált, sőt, kétszeresen is – szünet nélkül beszélt Osborn végül elnézést kért, és átment a másik kocsiba. Gondolkozni akart. Alig negyven perc múlva megérkeznek Jungfrauochba. El kell terveznie, hogy mit fog tenni, attól a pillanattól kezdve, hogy leszáll a vonatról. Megint megtapintotta a pisztolyt a zakója alatt. Valami miatt a lavinák jutottak az eszébe. Egy pisztolylövés is elindíthat egy lavinát. A sípályáknál is puska-lövésekkel szokták eltisztítani a lavinákat mielőtt megnyitják a pályát a nagyközönség előtt. De még csak október közepe van, és az idő is tiszta. Most legkevésbé a lavinák miatt kellene aggódnia.

A tudata mélyén valami nyugtalanította. De mi is? Október közepe van. Von Holden egy havas vidékre utazik. Jungfrauoch több mint 3300 méter magasan fekszik, egy gleccser tetején áll, sőt részben beleépült a gleccserbe.

Jég.

Hideg. Nagyon hideg. A gleccser a leghidegebb hely az egész természetben. Főleg a belseje. Időnként találnak beléjük fagyott emberi vagy állati holttesteket, sokszor évszázadokon át is épségben megmaradnak. Lehetséges, hogy a Jungfrauoch volt a fagyasztásos kísérletek helyszíne? Ez a látszólag kis kirándulóhely valójában egy titokzatos orvosi kutatóközpont álcázása lenne, mely a gleccser gyomrában rejlik?

Osborn villámgyorsan visszatért a másik kocsiba.

– Connie – mondta, és leült a nő mellé. – Ugye te már jártál Jungfraujochban?

– Hát persze.

– Vannak ott olyan helyek, ahová a turisták nem mehetnek?

– Mire gondolsz? – kérdezte Connie, közben pajzánul végigfuttatta hosszú, vörös körmeit Osborn combján. Osborn látta rajta, hogy van benne néhány Martini, de ezzel most nem törődött.

– Nem is tudom, minden érdekelne ezzel a hellyel kapcsolatban. Úgy általában. Légy jó kislány, próbálj meg visszaemlékezni.

– Tetszel nekem.

– Tudom.

– Hát, hadd gondolkozzam.

Osborn nézte, ahogy Connie feláll, és az ablakhoz megy. Ami nem volt könnyű, a vonat nagyon meredeken kapaszkodott föl, majdnem 40 fokos lejtőn. Hirtelen sötét lett, beértek az alagútba.

Öt perc múlva már az eigerwandi állomáson voltak, és ők is kiszálltak, hogy gyönyörködjenek a kilátásban. Osborn az órájára pillantott Von Holden már ott lehet. Ha tényleg csak át akar adni valakinek valamit, arra akár öt perc is elég, és a következő vonattal már indulhat is visszafelé.

– Van ott egy meteorológiai állomás! – kiáltott fel hirtelen Connie.

– Micsoda?

– Egy ilyen meteorológiai állomás, megfigyelőhely. Ekkor elhaladt mellettük egy vonat, mely lefelé jött Jungfraujochtól.

– Figyelsz rám, vagy a falnak beszélek?

– Persze, figyelek. – Osborn igyekezett benézni a vonat ablakain. Elég lassan ment, az arcokat is ki lehetett venni. Nem látott senki ismerőst.

– Ne haragudj. Szóval azt mondd, hogy egy...

– Egy meteorológiai állomás. Oda nem mehetnek a turisták. Azt hiszem, a legfelső szinten van. Na meg persze ott van a konyha.

– Milyen konyha?

– Az étterem konyhája. De miért érdekel?

– Könyvet írok róla.

– Ugyan. – Connie megint a combjára tette a kezét, és olyan közel hajolt, hogy az ajka súrolta a fülét – Nem hiszem, hogy könyvet írnál. Akkor megvárnád, amíg odaérünk, és a saját szemeddel láthatsz mindent. És azt is észrevettem, drága, hogy egy pisztoly van a zakód alatt. Minek az, le akarsz löni valakit? – Connie hátradőlt, és elmosolyodott – De előtte kiálts egy jó nagyot, hogy én elszaladhassak, megígéred?

Eismeer volt az utolsó állomás Jungfrauoch előtt, és éppúgy, mint Eigerwandnál, a vonat itt is megállt egy kis időre, hogy az utasok kiszállhassanak a látványban gyönyörködni és fényképeket készíteni. Az Eismeertől nyíló kilátás azonban egészen más volt, mint az eigerwandi, és minden eddigi. A bágyadt őszi napfényben fürdő, lankás rétek, a tavak és a sötétzöld erdőségek helyett itt minden fehér volt, a hó és jég birodalma. Most az alkonyat előtti utolsó órában minden jéghidegnek és baljósatlúnak látszott egy hatalmas, idegen birodalom, ahol az embernek semmi keresnivalója.

A síp megszólalt, az utasok visszaindultak a vonathoz. Osborn az órájára nézett. Tíz perc múlva öt. Ötkor megérkeznek Jungfrauochba, az utolsó lefelé induló vonat hatkor megy. Addigra teljesen besötétedik. Tehát legfeljebb egy órája lesz, hogy megtalálja Von Holdent és Verát. És aztán, ha életben marad, elérje az utolsó vonatot.

Osborn szállt fel utolsóinak. Az ajtó azonnal becsukódott mögötte, a vonat nagyot rándult, és érezte, ahogy a fogaskerekek a sínbe kapaszkodnak. Hátradőlt, vett egy mély lélegzetet, aztán körbepillantott a kocsiban.

Connie hátrább ült, a kocsi végében, a többi turistával beszélgetett, nem is nézett Osborn felé. Osborn furcsa módon azon kapta magát, hogy hiányzik neki a társasága. Odasétált a kocsi végébe, talált egy üres kettős ülést, és leült Connie-val szemben. Ha észre is vette, nem mutatta, tovább beszélt. Osborn nézte, ahogy gesztikulál, és eltűnődött, miért hord ilyen hosszú műkörmöket, és miért szokíti így a haját. Ekkor belecsapott, hogy halálosan fél. Remmer figyelmeztette, hogy tartsa távol magát Von Holdentől. Noble azt mondta az Állatkerti találkozásuk után, hogy szerencsés, hogy még életben van. Ez az ember alaposan kiképzett gyilkos, terrorista, aki csak az utóbbi húsz órában egy fiatal taxisofőrt és három rendőrt ölt meg. Tudja, hogy kicsoda Osborn, és hogy követi.

Alig öt perc múlva, bele fog csöppenni egy pokolba, amit ő hozott saját magára. A legkülönösebb gondolatok kavarogtak a fejében: a betegek, a háza, az autó még be nem fizetett részletei, az életbiztosítása. Ki fog utána örökölni? Nincs is végrendelete. Majdnem felnevetett, annyira komikus volt az egész. Eljött Európába, hogy előadást tartson egy konferencián. Aztán szerelmes lett És ettől fogva elindult lefelé a lejtőn. „*La descente infernale*” – hallotta Vera hangját. Pokolraszállás.

Vera állandóan a gondolataiba tolakodott, de mindig félretolta. Majd ha eljön az ideje, vele is tisztázni kell a dolgaikat, de most csak Von Holdenre szabad koncentrálnia.

A vonat lelassított. Egy állomásjelző tábla suhant el az ablak előtt Jungfrauoch.

– Jézusom – suttogta Osborn. Keze ösztönösen a pisztolyhoz nyúlt. Legalább ez itt van vele.

Gondolj az apádra, mondta magában. Az arcára, a tekintetére, mintha azt kérdezné, hogy mi történt. A térdeire, ahogy megroggyannak, és leroskad a járdára.

A kezére, ahogy feléd nyúl, hogy átsegítsd a halálba. Erre gondolj, és ne félj attól, ami rád vár.

Csikorogtak a fékek, aztán egy tompa puffanás, és a vonat még jobban lelassított. Az állomás egy alagút belsejébe épült, éppúgy, mint az eigerwandi vagy az eismeeri. Csakhogy innen már nem vezettek tovább a sínek. Másfelé nem lehetett menni, csak vissza, ahonnan jöttek.

144

Tűz volt a meteorológiai állomáson. Tegnap éjjel. Senkinek nem esett baja, de az állomás tönkrement – mondta egy vasúti pályamunkás, az alagút szélénél felhalmozott nagy kupac égett törmelékre mutatva.

Tűz! És tegnap éjjel. Ugyanúgy, mint a Charlottenburgban. És mint a Gartenben.

Von Holden egyre inkább aggódott, ahogy közeledtek Jungfraujoch állomáshoz. Nem is annyira Osborn aggasztotta, mint inkább Vera. Az út utolsó szakaszában csendes volt, szinte közönyös, és az volt az érzése, hogy magában azon töri a fejét, mit tegyen. Ahogy megérkeztek, Von Holden gyorsan leszállt, és a lifthez vezette Verát. Innen három perc a meteorológiai állomás, legfeljebb négy. Attól kezdve, hogy odaérnek, minden rendben van. Vera nemsokára úgymint halott lesz. Ekkor pillantotta meg az elszenesedett törmeléket, és ekkor mondta el a tüzet a pályamunkás. Arra, hogy a meteorológiai állomást is elpusztítják, végképp nem számított.

– Paul is ott volt, odafenn...?

– Igen – felelte Von Holden. Egyre jobban leszállt a szürkület, egy hosszú lépcsősoron másztak fölfelé, az egykori meteorológiai állomás kiégett romjai felé. Mögöttük a fényesen kivilágított beton- és acélépítmény, mely az étteremnek és a Jégpalotának adott helyet. Jobbra a majdnem 20 kilométer hosszú Aletsch-gleccser fagyos, kanyargós, lassan elsötétedő jégfolyója. Fölöttük ott tornyosult a Jungfrau csúcsa, hósípkáját vérvörösre színezte a lenyugvó nap fénye.

– Miért nincsenek itt a tűzoltók? Mentőalakulatok? – Vera dühös volt, félt, és egyre kevésbé hitt Von Holdennek, amiért az hálás volt. Ebből megértette, hogy Vera leginkább még mindig Paul Osbornnal van elfoglalva.

– Azért, mert senki nem tudta, hogy itt vannak. A meteorológiai állomás automatikusan működik. Senki nem tartózkodik itt, csak néha egy-egy műszerész. A mi helyiségeink a föld alatt vannak. Tűz esetén a tűzvédelmi berendezés automatikusan elszigeteli az alsó szinteket.

Felérkeztek a lépcső tetejére. Von Holden félretolta a fatörmeléket, mely eltorlaszolta a bejáratot, és beléptek az elszenesedett kapun. Odabenn sötét volt, kesernyés füstszag és olvadt acél szaga terjengett. A tűz nagyon heves lehetett. Hevesebb, mint egy véletlen tüzesetnél. A helyiség végében egy megolvadt acélajtó. Von Holden talált egy feszítővasat, amit azok hagyhattak ott, akik a tüzet csinálták, és megpróbálta felfeszíteni az ajtót de hiába.

– Salettl, az a disznó... – mormogta a foga között. Undorodva eldobta a feszítővasat. Nincs értelme feszegetni az ajtót úgyis tudja, mit találna mögötte: egy csempével kirakott, 1,8 méter magas folyosót melyet a tűz áthatolhatatlan masszává olvasztott.

– Gyerünk – mondta –, van egy másik bejárat – Ha az alsó szinteket valóban elszigetelték a tűz ellen, akkor még nincs semmi veszve.

Von Holden kivezette Verát le a lépcsőn. A nap utolsó sugarai megcsillantak a lány haján, és vörösesre színezték. Von Holden egy pillanatra eltűnődött, hogy milyen is lehet egyszerű, hétköznapi embernek lenni. Eszébe jutott Joanna, és hogy mit mondott neki Berlinben, hogy nem képes szerelemre, és hogy mit felelt Joanna. Beléhasított, hogy talán tényleg képes rá, és talán éppen őt szereti.

A lépcső aljára érve, az állomás bejárata fölött meglátott egy órát. A nagymutató pontosan a tizenkettesen állt öt óra. A hangosbemondó bejelentette az érkező vonatot. Von Holden fejéből azonnal elszállt minden oda nem illő gondolat, és egyvalami foglalta el a helyüket.

Osborn.

145

Osborn félreállt az ajtóban, előreengedte a többi utast. Megtörölte izzadó homlokát. Remegett, de nem vette észre.

– Sok szerencsét, drágám – Connie megérintette a karját, amikor elhaladt mellette, és már el is tűnt a többi turistát követve a lift felé. Osborn körbenézett.

A vonat kiürült. Elővette a pisztolyt, és megnézte a tárat. Hat golyó. Meg volt töltve.

Becsukta, visszadugta a pisztolyt a derékszájába, és eltakarta a zakójával. Mély lélegzetet vett és hirtelen mozdulattal lelépett a vonat lépcsőjéről. Azonnal megcsapta a hideg. Az a fajta hegyvidéki hideg, mint amikor az ember síelésnél kiszáll a felvonóból.

Meglepetten látta, hogy az állomáson egy másik vonat is áll. Arra gondolt ezzel talán az itt dolgozók mennek le a nap végén.

Átsétált a peronon, hozzácsapódott néhány angol kirándulóhoz, és ő is beszállt a liftbe. Egy szinttel feljebb az ajtó szétnyílt egy hatalmas helyiségbe érkeztek, ahol kávézó volt és egy ajándékbolt.

Az angolok kiszálltak, Osborn velük együtt A szuvenírpultnál megállt, és szórakozottan nézegette a pólókat képeslapokat és csokoládékat ugyanakkor próbálta tanulmányozni a kávézót benépesítő emberek arcát. Szinte azonnal odasétált egy pirospozsgás, alacsony, talán tízéves kisfiú a szüleivel. Amerikaiak voltak, az apa és a kisfiú. Chicago Bulls feliratú dzsekit viselt. Osborn hirtelen olyan egyedül érezte magát, mint még soha életében.

Megint körbenézett. Sehol nem látta sem Verát sem Von Holdent Visszament a lifthez. Az ajtaja szinte azonnal szétnyílt, egy idősebb házaspár lépett ki belőle. Még egy utolsó pillantást vetett hátra, aztán beszállt, és megnyomta a következő szint gombját. Néhány másodperc múlva a lift megállt. Osborn kékes jégvilágban találta magát. Ez volt a Jégpalota, egy hosszú, félköríves alagút, a gleccser jegébe vájva, jégszobrokkal és barlangokkal. Kicsit távolabb megpillantotta az amerikaiakat, akik elbűvölten sétálgattak a szobrok között – emberi és állatfigurák, egy életnagyságú autó, egy teljes bárhelyiség, asztalokkal, székekkel, whiskys hordóval.

Osborn kicsit tévovázott, aztán kilépett a liftből, és elindult a folyosón, igyekezett elvegyülni az emberek között, közben kutatva a szembejövő arcokat Óvatosan végighúzta a kezét a folyosó falán, mintha nem akarná elhinni, hogy tényleg jégből van, és nem valami műanyag. De jég volt. Éppúgy, mint a mennyezet és a padló. Megint eszébe jutott, hogy talán itt végezhetnék valahol azokat a sebészeti kísérleteket.

De vajon hol? Jungfrau-joch nagyon kicsi. Egy ilyen kísérlethez sok hely kell. Felszerelések, laboratóriumok, műtők. Hely a személyzetnek. Hol férne el ez mind?

Connie azt mondta, hogy az egyetlen hely, ahová a turisták nem léphetnek, a meteorológiai mérőállomás. Pár lépésnyire Osborn meglátott egy svájci idegenvezetőt. Odalépett hozzá, és megkérdezte, merre van a meteorológiai állomás. A legfelső szinten, felelte a nő. Az étterem közelében. De le van zárva, mert tűz történt.

– Tűz?

– Igen.

– Mikor?

– Tegnap éjjel.

Tegnap éjjel. Éppúgy, mint a Charlottenburgban.

– Köszönöm. – Osborn továbbment. Hacsak nem valami óriási véletlenről van szó, itt is pont ugyanaz történt. Tehát amit ott el akartak pusztítani, azt itt is. Von Holden ezt nem tudhatta, különben biztosan nem jött volna ide, hacsak tényleg nem azért jött, hogy találkozzon valakivel. Osborn hirtelen felpillantott. A folyosó túlsó végében, a kísérteties kék fényben meglátta Verát és Von Holdent. Egy másodpercig ők is rámeredtek, aztán hirtelen megfordultak, és eltűntek a folyosó kanyarulatában.

Osborn úgy érezte, azonnal kiugrik a szíve a helyéből. Összeszedte magát, és megint az idegenvezetőhöz fordult.

– Ez a folyosó hová vezet? – kérdezte, és arra mutatott, amerre Veráék eltűntek.

– Ki, a sí-tanpályára és a kutyaszán-futtatóra. Persze már mind a kettő zárva van.

– Köszönöm. – Osborn úgy érezte, mintha a talpa odafagyott volna a jégre. Kezét a zakója alá csúsztatta, és megragadta pisztolyát. A jégfalak kobaltkéken csillogtak, a lehelete fehér párát hagyott a levegőben. Belekapaszkodott a falra szerelt korlátba, és óvatosan elindult arrafelé, ahol Von Holden és Vera eltűnt.

A folyosó teljesen üres volt, a legvégében egy ajtó nyílt. Egy felirat mutatta, hogy erre van a tanpálya.

Szóval azt akarod, hogy kövesslek, ugye? – gondolta Osborn. Át ezen az ajtón. Ki, ahol egyedül vagyunk. Ha most utánamész, elintéz. Lelök egy szakadékba, és kész. Senki meg nem fog találni jövő tavaszig. Vagy még akkor sem.

– Mit akar csinálni? Hová megyünk? – Vera és Von Holden beléptek egy szűk kis jégbarlangba a főfolyosó egyik mellékjáratában. Von Holden végig szorongatta a karját. Amikor meglátta Osborn, megtorpant. Érezte, hogy Vera fel akar kiáltani, megrántotta, és elkezdte vonszolni visszafelé, be egy mellékfolyosóra, aztán ebbe a kis barlangba.

– A tüzet szándékosan csinálták. Itt várnak ránk. Magára, és a dokumentumokra, amik nálam vannak.

– Paul...

– Lehet, hogy ő is közéjük tartozik.

– Ugyan! Valahogy megszökhettek...

Vera rémülten nézett Von Holdenre. Ebben a pillanatban mindent megértett, mindazt, ami egyfolytában nyugtalanította Interlaken óta. Igen, Von Holden tényleg sokat tud. De nem azért, mert rendőr. Azok hárman, akiket

megölt, valóban rendőrök voltak. Nem ők a náci összeesküvők, hanem Von Holden.

146

Osborn gyorsan elindult visszafelé. Láta, hogy az amerikaiak épp besereglenek a liftbe. Megszaporázta a lépteit, és az utolsó pillanatban még sikerült becsusszannia a bezáródó ajtón.

A lift elindult fölfelé. Most mit tegyen? Az erei lüktettek, szinte hallotta, hogy a szíve úgy ver, mint egy légkalapács. A lift megállt, az ajtó kinyílt. Egy tágas önkiszolgáló étterem. Osbornnak kellett kiszállnia elsőnek. Odakinn már majdnem sötét volt. Az ablakokban épp látni lehetett a hegycsúcsot, és a távolban az Aletsch-gleccser jéglejtőjét. A csúcs fölött, a furcsa alkonyi fényben baljós viharfelhők gyülekeztek.

– Most mit fogsz csinálni? – Connie lépett mellé. Osborn ránézett össze-rezzent, amikor egy erős szélroham nekirontott az ablakoknak.

– Hogy mit fogok csinálni? – Osborn tekintete idegesen végigsöpört a helyiségen. – Azt hiszem... iszom egy kávét.

– Valami baj van?

– Nem semmi, miért lenne?

– Bajban vagy? A rendőrség keres?

– Nem.

– Biztos?

– Igen, egész biztos.

– Akkor miért vagy olyan ideges, mintha tükön ülnél?

Elérkeztek a pulthoz. Osborn hátranézett. A turisták egyike-másika már az asztaloknál ült székeket húzogattak. Az amerikai család, akiket az ajándék-boltban látott, szintén ott volt. Az ajtó közelében két fiatalember cigarettázott, komoly beszélgetésbe merülve.

– Gyere, üljünk le oda, és add meg ezt – érkeztek a kasszához, fizettek, és Connie egy kicsit távolabbi asztalhoz vezette.

– Mi az? – Osborn a pohárra nézett, amit Connie elé rakott.

– Kávé és konyak. Idd csak meg szépen.

Osborn ránézett, aztán felvette a csészét, és ivott. Most mit csináljon? Von Holden és Vera vagy itt vannak az épületben, vagy valahol odakinn. Nem ment utánuk, tehát valószínűleg ők fognak utána jönni.

– Maga dr. Osborn?

Osborn felkapta a fejét. A kisfiú állt mellette.

– Igen.
– Egy férfi azt üzeni magának, hogy kint várja.
– Ki lehet az? – kérdezte Connie összevont szemöldökkel.
– A kutyaszán-futtatónál.
– Clifford, mit csinálsz ott? Azt hittem, a vécére mentél! – kiáltotta a
gyerek apja, odajött, és kézenfogta. – Elnézést – mondta Osbornnak. – Mit
akarsz a bácsitól, mi? – és elvezette a gyereket.

Osborn emlékeiben felvillant az apja képe. Az ősi félelem a tekintetében.
A rettegés. Hirtelen fölállt. Egyetlen pillantást sem vetett Connie-ra, megkerülte
az asztalt, és elindult az ajtó felé.

147

Von Holden kint várakozott a hóban, az üres futtatók mögött, ahol
napközben a szánhúzó kutyákat tartották. A fekete táska, benne a dobozzal
mellette hevert. A kezében egy kilencmilliméteres Skorpión automata pisztolyt
szorongatott, hangtompítóval felszerelve. Könnyű volt, és jól irányítható,
harminckét töltényes tárral. Von Holden biztos volt benne, hogy Osbornnál is
lesz fegyver, ahogy akkor éjjel az Állatkert parkjában is volt. Azt nem tudhatja,
mennyire jó lövő, de ez nem számít, mert ez alkalommal nem fog lehetőséget
adni neki, hogy ő lőjön először.

Vera tíz-tizenöt méterrel odébb, a tanpálya bejáratánál álldogált a
sötétben. Hozzábilincselte a korláthoz. Sikoltozhat, kiabálhat, megpróbálkozhat
bármivel, úgysem hallja meg senki, az étterem nemsokára bezár. Ha Osborn
kijön, pont meg fogja látni, de ahhoz elég messze van, hogy ha az épületből
valaki véletlenül kinéz, ne vegye észre. Von Holden terve az volt, hogy elviszi
mindkettejüket kicsit távolabb, a sötétbe, ahol egyszerűbb lesz megölni őket.
Vera eljátssza a szerepet, amit kezdettől fogva szánt neki. De nem tús lesz,
hanem csalétek.

A tanpálya bejáratánál, a Jégpalota alagútjának végéből kibukkant egy
magányos figura. Az ajtó mellett hatalmas jégcsapok függtek,
meg-megcsillanva a sötétben. Az ajtó becsukódott, az alak körvonalai
kirajzolódtak a hó háttere előtt. Egy pillanat múlva elindult feléjük.

Vera nézte, ahogy Osborn közeledik. Tudta, hogy most nagyon sebez-
hető, mert kell egy-két perc, amíg a szem hozzászokik a sötétséghez. Hátra-
pillantott, látta, hogy Von Holden a vállára veszi a táskáját, és egy hasadékon át
eltűnik a sziklák között. Bármit tervez is, nyilván alaposan végiggondolta, és
Osborn most egyenesen belesétál a csapdjába.

– Paul! – Vera kiáltása élesen visszhangzott a sötétségben. – Hátralát vár, ne menj oda? Menj vissza! Telefonálj a rendőrségnek!

Osborn megtorpant és Vera felé nézett.

– Menj vissza, Paul! Meg fog ölni!

Vera látta, hogy Osborn habozik, aztán hirtelen oldalra lépett, és ő is eltűnt a szeme elől. Vera arra nézett, amerre Von Holden elment, de nem látott semmit. Észrevette, hogy közben havazni kezdett. Egy pillanatig nem volt semmi, csak a néma csend, és a saját lélegzetének fehér párája a levegőben. Aztán teljesen váratlanul valaki egy pisztolyt szorított a halántékának.

– Ne mozdulj! – Osborn volt az. A kezében McVey 38-asa. Tekintete a sötétséget kutatta. – Hová ment? – sziszegte. A tekintete égett, nem volt benne megbocsátás.

– Paul? – kiáltott fel Vera. – Mit csinálsz?

– Azt kérdeztem, hová ment?

Vera csak ekkor értette meg, hogy Osborn azt hiszi, ő is közéjük tartozik. A Szervezetbe.

– Paul – mondta könnyörgő hangon. – Von Holden elhozott engem a börtönből. Azt mondta, a szövetségi rendőrség főfelügyelője, és hogy hozzád visz.

Osborn leeresztette a pisztolyt. Megint a sötétségbe nézett. Hirtelen meglendült a jobb lába, és egyetlen rúgással kettéhasította a fakorlátot, amihez Vera hozzá volt bilincselve. Vera kiszabadult bár a két kezét még mindig bilincsen lógatta maga előtt.

– Indulj – mondta Osborn, és előrelökte a kutyafuttató felé, szorosan maga előtt tartva.

– Ne, Paul, kérlek!

Osborn nem vett róla tudomást. Előttük a zárt sípálya. Jobbra hirtelen valami kísérteties, kékes fény derengett fel a hulló hópelyheken keresztül.

– Mi ez a fény?

– Az egy... mellékalagút. Azon keresztül jöttünk ki a Jégpalotából.

– Oda ment be?

Osborn a karjánál fogva maga felé fordította Verát.

– Oda ment be? Igen vagy nem?

Osborn már nem Verát látta maga előtt, hanem valakit, aki elárulta. Félt és kétségbe volt esve, de azért nem hátrált meg.

– Nem tudom. – Vera nagyon meg volt rémülve.

Ha Von Holden tényleg ott van, és bemennek utána, akárhol megtámadhatja őket, az alagút nagyon kanyargós, és rengeteg mellékjárata van.

Osborn gyorsan körbenézett, aztán megint lökdödni kezdte Verát a fénykör felé, mely az alagút bejáratánál vetült a hóra.

Nem hallatszott más, csak a szél süvöltése, és lábuk alatt a hó ropogása. Már majdnem ott voltak.

– Nincs is az alagútban, igaz, Vera? Hanem itt várakozik valahol a sötétben, csak arra vár, hogy kicsalogass a világosba, célpontnak. Te nem lennél veszélyben. Ez az ember kitűnő céllövő, Specnac-katona.

– Paul, hallgass meg végre, én... – Vera megfordult és ránézett, de hirtelen elhallgatott, amikor észrevette, hogy a havon, közvetlenül előttük, lábnyomok vezetnek. Osborn is meglátta őket a kékes fényben. Lábnyomok, melyeket kezdett beborítani a frissen hulló hó. Egyenesen az alagút felé vezettek. Von Holden csak egy-két perce mehetett el erre.

Osborn félrelökte Verát a sötétségbe, a kutyafuttató fakorlátjához. Aztán megint szemügyre vette a nyomokat.

Vera látta, hogy nem tudja eldönteni, mit tegyen. Nem tud semmire gondolni, csak Von Holdenre. Hibát hibára halmoz, és nem veszi észre. Ha így folytatja, Von Holden nagyon rövid időn belül meg fogja ölni mindkettőjüket.

– Paul, nézz rám! – kiáltott rá kétségbeesetten. – Nézz ide!

Osborn egy hosszú pillanatig nem mozdult, a hó halkan hullott körülötte. Aztán lassan, kelletlenül Vera felé fordult. A hideg ellenére patakokban folyt az arcán az izzadság.

– Hallgass meg, kérlek szépen. – mondta Vera. – Nem érdekel, hogy jutottál arra a következtetésre, hogy közéjük tartozom. Semmi közöm sem Von Holdenhez, sem a Szervezethez. Ez az igazság, hidd el. Most muszáj hinne nekem, és bíznod kell bennem! Ez az egyetlen, ami számít, ami valódi... – elhalt a hangja.

Osborn csak nézte. Mélyen megérintette minden szó. Most választania kell. Kimondani, hogy szeretlek, és bízom benned, és ha ezért meg kell halnom, hát meghalok.

Bíznia kell benne, feltétel nélkül.

Vera le nem vette róla a tekintetét. Várt. A háta mögött, a hulló hó függönyén keresztül halványan pislákoltak az étterem fényei.

Osborn nagyon-nagyon lassan felemelte a kezét és megérintette Vera arcát

– Jól van – mondta végül. – Jól van.

148

Von Holden óvatosan araszolgatott előre. Hová tűntek ezek? Az előbb már majdnem itt voltak a alagút bejáratánál, a fényben, most meg nincsenek sehol. Pedig olyan egyszerű lett volna. Tudta, hogy Osborn látta, amikor

Verával felszálltak a vonatra Bernben. Nem gondolhatott mást, csak hogy Vera összejátszik vele, és együtt menekülnek a charlottenburgi katasztrófa után.

Egy szélroham felkavarta előtte a havat. Nem szerette a szelet. Ahogy a havat sem. Felpillantott, látta, hogy nyugat felől fellegek vitorláznak az égen. Egyre hidegebb lett. Előbb is megölhette volna őket, már amikor elindultak a tanpálya felé, de túl közel voltak a főépülethez, ami kockázatos, és végső célja elérésében is gátolhatta volna. Az alagút azonban majdnem százméternyire van, ami már elég biztonságos távolság. Osborn, amilyen zaklatott és meggondolatlan, biztosan követni fogja a lábnyomait. Két lövés, egy-egy másodperc kérdése az egész. A holttesteket majd egyszerűen elvonszolja a szikla széléig, és lelöki a sötét mélységbe. Először Osborn, aztán meg...

– Von Holden! – harsant fel Osborn hangja a sötétségből. – Vera visszament, hogy telefonáljon a rendőrségnek. Gondoltam, talán érdekelni fogja.

Von Holden összerezett hátrább lépett, és behúzódott egy kiugró szikla mögé. Tehát mégsem úgy történtek a dolgok, ahogy várta. Bár ha hívják is a rendőrséget, legalább egy óra, míg ideérnek. Folytatnia kell a terve végrehajtását.

Közvetlenül előtte ott magaslott a Jungfrau, mint egy kísérteties őrszem. Jobbra, úgy száz méterrel odébb egy ösvény vezetett, megkerülve a hatalmas szirtet melyre a Jungfrau joch állomás épült. Ennek az ösvénynek a vége felé, a sziklák rejtekében nyílik egy légakna bejárata, melyet még 1944-ben építettek, amikor megalkották a meteorológiai állomás alatt húzódó titkos alagút-rendszert. Ha odáig el tud jutni, mielőtt megérkezik a rendőrség, ott elrejtőzhet. Akár egy hétre, két hétre is. Ha kell, még tovább.

149

Osborn a kutya-futtató korlátja mellett hallgatózott. De nem hallott semmit, csak a szél lassan erősödő zúgását. Még Berlinben átcserélte a cipőjét egy magasított szárú fekete Reebokra. Ezenkívül még mindig azt az inget és zakót viselte, amit eddig. Ami nem túl sok több ezer méteres magasságban, éjszaka, hóban és szélben.

Amikor visszaküldte Verát, először nem akart egyedül menni, azt akarta, ő is kísérje el. Von Holden oda nem követi őket, a világosban, emberek között úgysem tehet semmit.

– És mi van, ha mégis? – kérdezte Osborn. És igaza is volt. Von Holden bármire képes.

– Lesz ott egy szőke nő, egy amerikai – mondta Verának. – A lefelé induló vonatra fog várakozni. Connie-nak hívják. Rendes nő. Menj le vele Kleine Schneideggig, és onnan telefonálj a rendőrségnek. Mondd hogy adják át az üzenetet Remmer felügyelőnek, Bad Godesbergben.

Vera hosszan nézett rá. Tudta, hogy azért marad ott, amiért követni kezdte Albert Merrimant Párizsban, és amiért elment McVeyjel Berlinbe. Magáért teszi, amit tesz, és az apjáért, és nem fordulhat vissza, míg a végére nem járt. Vera az ajkára szorította az ajkát, aztán megfordult és elindult Osborn utánanyúlt, és elkapta a karját. Megkérdezte, tudja-e, mi van Von Holden táskájában.

– Azt mondta, dokumentumok egy neonáci összeesküvésről. De biztos vagyok benne, hogy hazudott.

Osborn nézte Verát, ahogy eltávolodik a sötétben, a főépület biztonsága felé. Néhány másodperc múlva kis világosság derengett, ahogy nyílt az ajtó, aztán becsukódott, és megint teljes lett a sötétség. Osborn gondolatai azonnal visszatértek arra, hogy mit cipelhet Von Holden a táskában. Biztos, hogy valamiféle iratok lehetnek, talán a sebészeti kísérletek dokumentációja. Beszámolók, jelentések, leírások az eljárásról, komputerprogramok, műszerek leírásai – talán a szikée is, amit az apja tervezett.

Osborn hirtelen magához tért. Nem szabad hagyni, hogy elkószáljanak a gondolatai, Von Holden bármikor meglepheti.

Gyorsan körbenézett, de nem látott semmit. Ellenőrizte a pisztolyát, hogy nem fagyott-e át túlságosan, az övébe csúsztatta, aztán visszafordult a főépület felé. Vera már biztosan Connie-t keresi a vonathálón.

Elindult fölfelé a lejtőn a korlát mellett, míg meg nem látta az alagút bejáratát. Biztos volt benne, hogy a lábnyom-sor csak trükk volt, hogy oda-csábítsa a fényre. Von Holden biztosan nem ment be az alagútba, túl szűk a hely. Túl könnyen csapdába eshetne.

Jobb felé a Jungfrau sziklafala emelkedett, szinte függőlegesen. Balra kissé enyhébb lejtő terült el. Ráfűjt a kezére, hogy kicsit felmelegítse, és a lejtő felé indult. Ha az eddigi feltételezései helyesek, ez lehet az egyeden logikus út Von Holden számára.

Von Holden leginkább a táska és a doboz miatt aggódott. Ő volt a Szervezet vezető testületének egyetlen életben maradt tagja, az ő feladata végrehajtani a végső mentőakciót, melyet épp ilyen vészhelyzetek esetére dolgoztak ki. Eddig nehezebben ment, mint amire számított. De igyekezett optimista maradni. Lehet, hogy a legalsó szintek és az odavezető liftek nem pusztultak el a tűzben. Talán a légakna egyfajta kéményként működve elvezette a füstöt és a hőt, megkímélve a lifteket.

Felajlázta a gondolat, hogy jó katonaként teljesíti a kötelességét. A hulló hó, az egyre nagyobb szél és hideg Osborn is legalább annyira hátráltatni fogja,

mint őt. Talán még inkább, hiszen Osborn nem olyan edzett. Ez a kis előny épp elég lesz arra, hogy eljusson az alagút bejáratáig, és eltűnjön Osborn szeme elől.

Most már csak idő kérdése minden.

150

Osborn követett egy kitaposott ösvényt, mely élesen balra kanyarodott. Próbált rábukkanni Von Holden nyomaira a hóban, de sehol nem látta őket, márpedig a hópelyhek nem hullottak olyan sűrűn, hogy ilyen hamar eltakarthatták volna őket. Már-már attól félt, hogy rossz irányba indult. Felért egy emelkedő legtetetejére, és megállt a szirt szélénél, ahonnan nem volt tovább út. Hátranézett, de csak örvénylő hópihéket és sötétséget látott. Féltdre ereszkedett, és a szikla széléről kihajolva lenézett. Odalent, egy sziklapárkányon egy másik ösvény kanyargott de innen sehogy sem lehetett lejutni oda. Egyébként is, honnan tudhatná, hogy Von Holden arra ment-e?

Osborn felállt, és már épp vissza akart fordulni, amikor hirtelen friss lábnyomokat pillantott meg, szorosan a sziklafal mellett. Valaki nemrég haladhatott el arra. Osborn lenézett, és azon gondolkozott, nem lehetne-e egyszerűen leszánkázni a sziklafalon az odalent húzódó ösvényig. Nem volt túl messze, legfeljebb hat méter. Csakhogy veszélyes terep volt, csupa kő, jég és hó. Sehol egy fa vagy egy kiálló gyökér, amiben meg lehetne kapaszkodni. Ha túl gyorsan csúszik, esetleg nem tud megállni, és továbbzuhan a szakadékba.

Már épp azon volt, hogy mégis megpróbálja, amikor észrevett egy kinyúló sziklát, melyről óriási jégcsapok csüngtek lefelé. Elég szilárdnak látszottak ahhoz, hogy megkapaszkodhasson bennük. Kimászott a sziklára, egészen a széléig. Ha a jégcsapok tényleg elég erősek, pillanatok alatt lent lesz. Megragadta az egyik talán tíz centis átmérőjű jégcsapot, és kipróbálta, mennyire teherbíró. Könnyedén megtartotta a súlyát. Osborn belekapaszkodott, és kezdett leereszkedni. A lábával tapogatózva keresett valami kiszögellése ahol megtámaszkodhatna, egyik lábujját bedugta egy résbe, és a kezével akart a lejjebb csüngő jégcsap után nyúlni. Csakhogy nem tudta elengedni a másikat, a keze szabályosan odafagyott a jéghez. Ottragadt, a jobb keze a feje fölött, a jégcsapba kapaszkodva, bal lába egy kis résben. Nincs más választása, le kell tépnie a kezét a jégről. Ami a bőrét is jól le fogja nyúzni. De nem tehet mást. Ha tovább csüng itt, halálra fagy.

Nagy levegőt vett, háromig számolt, aztán megrántotta a kezét. Éles fájdalom hasított belé, de kiszabadult. Ettől azonban a lábujja kicsúszott a kis hasadékból, és ő a hátán csúszni kezdett lefelé, egyre sebesebben. Kétségbe-

esetben próbált megkapaszkodni valamibe, fékezni magát a kezével-lábával, de hiába.

Egyre gyorsabban és gyorsabban zuhant. Hirtelen valami nagy sötétséget látott, és tudta, hogy ez már a szakadék széle.

Egy utolsó kétségbeesett próbálkozással, a bal kezével megragadott egy kiálló sziklát. A keze lecsúszott róla, de a karjával át tudta kulcsolni, és megkapaszkodott, alig pár centire a szakadék szélétől.

Érezte, hogy egész testében reszket. A hátán feküdt, a sarkát próbálta belevájni a hóba, előbb az egyiket aztán a másikat. A szél hatalmas rohamokban támadott, a hó vadul kavargott. Lehunyta a szemét, és imádkozott, hogy ne az legyen minden eddigi küzdelmének vége, hogy most itt fagy meg. Akkor hiábavaló volt az egész élete.

Mellette egy óriási repedés volt a sziklafalban. Az oldalára, majd nagy nehezen a hasára fordult, mindkét kezével megkapaszkodott a hasadéokban, és felhúzódkodott Nemsokára a térdét, majd a lábát is meg tudta támasztani a hasadéokban. Lassan fölállt, szorosan a sziklafalhoz simulva.

Von Holden fölötte volt, talán húsz méterrel magasabban, a szikla legszélén állt. Osborn majdnem közvetlenül mellette zuhant le. Ha csak kicsit közelebb áll, magával sodorta volna.

Von Holden lenézett. Láttá, hogy Osborn ott kapaszkodik a sziklafalon a mélység felett. Lehetetlen, hogy onnan fölmásszon, gondolta, a jeges sziklafalon, ebben az óriási szélben és hóban. Von Holden már csak háromszáz méternyire volt az alagút bejáratától, ezt már a nagy hóban is meg tudja tenni tíz-tizenöt perc alatt.

Ha a rendőrség ide is jön, nem fogják megtalálni, hacsak nem maradnak itt hetekig, ami nem túl valószínű. Még ha Osborn túl is éli az éjszakát a sziklafalon, nem fognak hinni a meséjének. Hogy üldözni kezdte a hegyen? És? Hová tűnt Von Holden? Erre mit tudna felelni? Persze a legjobb az lenne, ha megölné. De annak is meglenne a hátránya. Ha megtalálják Osborn holttestét, abból tudni fogják, hogy ő is itt járt. És akkor tovább keresik. Nem. Jobb lesz, ha Osborn a sorsára hagyja, és bízik abban, hogy vagy lezuhan, vagy megfagy. Ez a helyes gondolkodásmód. A *Leiter der Sicherheit*-hez illő.

Osborn arca és válla nekinyomódott a sziklának. A cipője orrát egy néhány centis kis kiszögellésen támasztotta meg. Alatta a hideg, üres sötétség. Fogalma sem volt, milyen mélybe zuhanna, ha leesne, bár amikor a feje fölött kilazult és lehullott egy kődarab, hallgatózott, de nem hallotta, hogy földet ért volna. Felnézett, próbálta kivenni a szikla és az ösvény szélét, de egy lecsüngő jégdarab elzárta a kilátást. A repedés, amibe a lábát támasztotta, vízszintesen futott a sziklafalban. Jobbra vagy balra elindulhat, de fölfelé sehogy sem. Mindkét irányba próbálkozott, és úgy találta, jobbra kicsit tágasabb a hasadék. Kiszélesedett, és a feje fölött is voltak kiálló részek a sziklán, amikben megkapaszkodhatott. Bármilyen hideg volt, lenyúzott jobb tenyere úgy égett, mintha tüzes vasat szorítanának hozzá. Iszonyú fájdalmat okozott, ahogy belekapaszkodott a kiugró sziklába. De volt benne valami jó is, így legalább nem tudott semmi másra gondolni, csak a fájdalomra, és arra, hogy kapaszkodjon.

A sziklafal széléhez közeledett, egy vízmosás felé. Nem tudta megállapítani, hogy ott a hasadék is véget ér-e, vagy folytatódik. Az egyik kezét a szájához emelte és rálehelgetett, aztán a másikra. Az órája becsúszott a zakója ujjá alá, és anélkül, hogy elveszítené az egyensúlyát, nem tudta megnézni, úgyhogy fogalma sem volt, mióta van itt. Azt viszont tudta, hogy hajnalig még hosszú órák vannak hátra, és ha most megáll, percekben belül megfagy. Hirtelen szétnyíltak a felhők, és egy másodpercre kibukkant a hold. Meglátta, hogy a jobb oldalán egy széles sziklapárkány vezet felfelé, vissza a hegyre. Jegesnek és csúszósnak tűnt, de elég szélesnek ahhoz, hogy járható legyen. Aztán kicsit távolabb, a hegyoldalon meglátott még valamit. Egy keskeny ösvényen, mely a gleccser felé kanyargott, egy férfi haladt, a vállán fekete táskával.

A hold amilyen gyorsan kibukkant, el is tűnt. Feltámadt a szél. A hószemcsék úgy csapódtak az arcába, mint az üvegszilánkok.

Elaraszolatott a sziklapárkányig, és rátette az egyik lábát, aztán a másikat, és elindult a sötétségben.

Von Holden felnézett a felhőfoslányok között lebegő holdra. Hirtelen észrevett egy árnyékot a sziklafalon. Osborn! Közvetlenül alatta egy széles sziklapárkány, ha azt eléri, akkor percekben belül rá fog bukkanni a friss nyomaira a hóban.

A felhők ismét összezárultak a hold előtt, és minden elsötétedett. Von Holden mintha úgy látta volna, hogy Osborn átmászott a sziklapárkányra. Még mindig vagy ötven méter választotta el az alagút bejáratától. Osborn, ha ennyire a sarkában van, könnyedén követni tudja a lábnyomait. Elég volt, gondolta Von Holden, öld meg most, a holttestét majd beviszed az alagútba, ott senki nem fogja megtalálni.

Osbornt nagyon kifárasztotta a kapaszkodás, hosszú percekbe telt, míg kicsit összeszedte magát. Feltérdelt, és arrafelé nézett, ahol az előbb Von Holdent látta. De már eltűnt. Felállt, és hirtelen rémülten belenyilallt, hogy talán elvesztette a pisztolyt. De nem, ott volt a helyén. Kivette, és egyik kezével a sziklafalba kapaszkodva, a másikban a pisztollyal elindult.

Von Holden levette a táskát a válláról, és lekuporodott egy szikla mögött, olyan helyen, ahonnan jól láthatta azt az ösvényt, ahol Osborn közeledett. Elővette kilencmilliméteres automata pisztolyát, és várt.

Osborn a sziklapárkány vége felé járt, ahol az kezdett elkeskenyedni. A hold megint kibukkant a felhők mögül, és pontosan Osbornra vetült a fénye, mintha egy reflektorral világították volna meg. Hirtelen egy automata fegyver hatalmas dörrenése rázta meg a levegőt, a golyók becsapódtak a sziklafalba. Osborn ösztönösen hasra vágta magát. Kő- és jégdarabkák záporoztak körülötte. Aztán a hold megint eltűnt, sötét lett és csend, csak a szél üvöltött. Fogalma sem volt, honnan jöhettek a lövések. Ha Von Holden a lejtőn feljebb, nála magasabban van, akkor a lehető legkönnyebb célpontot nyújtja neki. Még mindig hason fekve kicsit előbbre csúszott. Valamivel feljebb meglátott egy sziklát, amelyik jó védelmet nyújthatott volna. A sötétség leplét kihasználva felállt, és odarohant. Ekkor kemény lökést érzett, és valami hatalmasat dörrent. Nagy tömeg hó hullott a hátára, és egy pillanatra minden elsötétedett előtte. Amikor kinyitotta a szemét, nem látott semmit, csak a sziklát. Lőporszagot érzett. Rájött, hogy valahogy elsülhetett a saját pisztolya. Kinyújtotta a kezét, és épp fel akart tápászkodni, amikor hirtelen egy árnyék lépett elé.

Von Holden. A táska a vállán, a kezében egy különös pisztoly.

– A Specnacban arra tanítottak, hogy mosolyogjunk a gyilkosunkra – mondta halkan. – Az halhatatlanná tesz.

Osbornba hirtelen beléhasított, hogy most meg fog halni. Mindennek vége, egy-két másodpercen belül. Nem tehet ellene semmit De most még életben van, és még mindig van esélye, hogy Von Holden elmond valamit, mielőtt lelövi.

– Miért ölték meg az apámat? – kérdezte Osborn. – A szike miatt amit feltalált? A Lybargerén végzett operáció miatt? Mondja meg. Kérem.

Von Holden büszkén elmosolyodott.

– *Für übermorgen* – mondta győzedelmes hangon. – A holnaputánért!

Von Holden hirtelen fölkapta a fejét. Fönről, a sötétségből mennydörgő robaj közeledett. A hang egyre fülsiketítőbb lett, mindenfelé kődarabok röp-ködtek. Aztán elöbukkant a lavina. Von Holdent és Osborn magával söpörte az ösvény széle, a szakadék felé, és mindketten belezuhantak egy szűk és meredek vízmosásba. Zuhanás közben Osborn egyszer meglátta von Holden arcát. Hitetlenkedés ült rajta és kimondhatatlan rémület. Aztán eltűnt. Elsodorta az üvöltő hó-, jég- és kőgörceteg.

153

Von Holden bukkant ki először a hóból, egy lapos sziklára zuhant, a kőtörmelék közé. Feltápászkodott, és körbenézett. Láta a lavina nyomát, amerre végigsöpört. Még mindig zuhogtak lefelé kis jég- és hópatakok. Megfordult, és a gleccser felé nézett – vagyis oda, ahol a gleccsernek lennie kellett volna. De a táj teljesen átalakult és ismeretlen lett. Fogalma sem volt, milyen távolra zuhanhatott az ösvényről. Felnézett az égre, hátha a hold kibújik a felhők közül. Nagy meglepetésére azonban az ég kristálytiszt volt, de nem látta sem a holdat, sem a csillagokat, csak az északi fényhez hasonlatos vörös és zöld színek villództak a szeme előtt.

Rémülten felordított, megfordult, és futni kezdett. Kétségbeesetten kereste az ösvényt, melyről elsodorta a lavina, az ösvényt, mely a légakna bejáratához vezet. De semmi nem volt a helyén. Rémülten továbbrohant, de egy sziklafallal találta szembe magát, és rájött, hogy zsákutcába került – körülötte mindenfelé szirtek szöktek többszáz méter magasba.

Kifulladásra, dobogó szívvel visszafordult. Elfogta a halálfélelem. Hiszen ő csak egy egyszerű katona, aki parancsokat teljesít. Teszi a kötelességét. Ettől elmúlt a félelem, ő a Specnac katonája! *Leiter der Sicherheit*. Nem adhatja meg magát a halálnak, amíg nem teljesítette a feladatát.

– Nein! – üvöltötte hangosan.

– *Ich bin der Leiter der Sicherheit!* – Letépte a táskát a válláról, kivette belőle a dobozt, és a karja közé szorította.

– *Das ist meine Pflicht!* – Ez a kötelességem! – kiáltotta, és két kézzel a magasba emelte a dobozt.

– *Das ist meine Seele!* – Ez a lelkem!

Reszketve állt a holdfényben, a dobozt még mindig a karjában szorongatva. Nem hallott semmit, csak a saját lélegzését. Rövidesen helyreállt a pulzusa is. Végül elindult. A szirt szélénél járt, mely lenézett a gleccserre.

Odalenn megpillantotta az ösvényt mely a légaknához vezetett. Azonnal arra felé indult.

A vihar már lecsendesedett, a hold és a csillagok fényesen ragyogtak az égbolton. A holdfény tisztasága valami furcsa időtlenséget kölcsönzött a tájnak, egyszerre volt múlt és jövő, és Von Holdennek az volt az érzése, mintha egy másik világba lépett volna át.

– *Das ist meine Pflicht!* – mondta megint, felnézve a csillagokra. A kötelesség mindennél fontosabb. Az egész világnál. Az Istennél. Az időnél.

Percek alatt elérte a sziklahasadékot, mely a légakna bejáratát rejtette. A szirt szélénél kellett végighaladnia, és közben lenézve megpillantotta Osborn. Úgy harminc méterrel lejjebb hevert a hegyoldalban, a bal lába természetellenes szögben kicsavarodva. Von Holden rögtön látta, hogy el van törve, de Osborn még él. A szeme nyitva volt. Egyenesen rászegezte.

Ne kockáztass tovább, gondolta Von Holden. Öld meg most.

Még közelebb lépett a szirt széléhez, és lenézett. Árnyékban állt, de Osborn a sötétben is jól látta, hogy a dobozt átveszi a bal hóna alá, és magához szorítja. Aztán megmozdul a jobb keze, lassan felemeli, és egy pisztoly van benne. Osbornnál már nem volt ott McVey pisztolya, a lavina elsodorta.

A fájdalomtól eltorzult arccal könyökét mélyen belevájta a hóba, és kirúgott az ép lábával. Elviselhetetlen fájdalom hasított át az egész testén, miközben próbálta hátrább vonszolni magát a jégen és a sziklákon, mint egy sebesült állat, hogy valami fedezéket keressen. Hirtelen megérezte, hogy elérkezett a szakadék széléhez. Hideg levegő süvített fel odalentről, hátranézett a válla fölött, de nem látott semmit, csak egy hatalmas fekete szakadékot a gleccserben. Lassan visszafordította a tekintetét. Érezte, hogy Von Holden mosolyog, miközben ujját a pisztoly ravaszára helyezi.

Von Holden szeme megvillant a sötétben. A pisztoly megrándult a kezében, a golyók szanaszét záporoztak. Von Holden csak lőtt és lőtt, egész teste belerázkódott, míg teljesen ki nem ürült a tár. Aztán maga mellé ejtette a kezét és kiesett belőle a pisztoly. Egy pillanatig csak állt, tágra nyílt szemmel, a dobozt még mindig a bal karjában tartva. Hirtelen valamitől elvesztette az egyensúlyát, és lassan, nagyon lassan előrezuhant, bele a szakadékba. A teste közvetlenül Osborn mellett hullott le a tátongó fekete mélységbe.

Osborn arra tért magához, hogy kutyaugatást hall, és arcokat lát maga körül.

Svájci orvosok. Hegyimentők, akik hordágyon hozták le a hegyről. Vera. A vasútállomás. Vera arca fehér és riadt. Egyenruhás rendőrök, lefelé menet a vonaton. Valamit beszéltek, de nem emlékezett, mit. Connie. Mellette ült, és bátorítóan mosolygott rá. Megint Vera, fogja a kezét.

Aztán a sok fájdalomcsillapító vagy a fáradság erőt vett rajta, és megint elvesztette az eszméletét.

Később annyit megértett, hogy Grindelwaldban van egy kórházban. Körülötte mintha vitatkoztak volna arról, hogy ő tulajdonképpen kicsoda. Megesküdött volna, hogy Remmer jött be a szobájába, aztán McVey, a gyűrött öltönyében. Odahúzott egy széket az ágya mellé, leült és nézte.

Aztán megint felvillant előtte Von Holden a hegyen. Látta, ahogy meg-inog a szakadék szélén. Egy nagyon rövid pillanatra az volt a benyomása, mintha valaki állna Von Holden mögött. Emlékezett, hogy próbálta kivenni, ki az, aztán rájött, hogy Vera. A kezében egy hatalmas, vérrel borított jégcsap. Aztán a látomás elhalványult és egy élesebb lépett a helyébe. Von Holden felé zuhant, a karjában szorítva a dobozt. Olyan volt, mintha lassított felvételen zuhanna, széles ívben a mérhetetlen, sötét mélységbe. Aztán eltűnt és nem maradt más, csak amit még a lavina előtt mondott.

– Miért ölték meg az apámat?

– *Für Übermorgen!* A holnaputánért!

155

Berlin, október 17., hétfő

Vera, egyedül üldögélt egy taxi hátsó ülésén, mely ráfordult a Messelstrasséra, Dahlem kerületben, mely a város egyik legelegánsabb negyede. Hideg eső esett, már második napja, mindenki panaszkodott miatta. Aznap reggel a Kempinski Szálló portása személyesen átadott neki egy szál vörös rózsát és egy kis csomagot. Mellette egy leragasztott boríték, benne egy sietősen lefirkantott levélke, melyben arra kérték, a csomagot adja át Osbornnak, ha meglátogatja a kórházban. Aláírás.– McVey.

Útlezárások miatt kerülőt kellett tenniük, és Vera egyszercsak meglátta, hogy a Charlottenburg elüszkösödött romjainál járnak. A munkások a nagy esőben is dolgoztak. Bulldózerek takarították el a romokat, hatalmas halmokba tölték az elszenesedett törmeléket, aztán teherautókra rakták és elszállították. A tragédia az újságok címdalára került a világsajtóban, Berlinben minden zászlót félárbocra eresztettek. Az áldozatoknak állami temetést terveztek. Két

volt amerikai elnök is jelezte, hogy részt vesz a szertartáson, valamint a francia elnök és az angol miniszterelnök is.

– Egyszer már leégett régen is. 1746-ban – mondta a taxis büszke hangon.
– De újjáépítették. Most is újjá lesz építve.

Vera lehunyta a szemét, miközben a taxi befordult a Kaiser Friedrich-strasséra, Dahlem felé. Elkíserte Osborn, amikor lehozták a hegyről, és mellette maradt, amíg engedték. Aztán egy kísérelével Zürichbe küldték, és azt mondták neki, Osborn egy berlini kórházba fogják szállítani. És most ő is idejött utána. Szörnyű gyorsan játszódtak le a dolgok. Szerelem és halál kéz a kézben jártak. Szinte úgy érezte, mintha egy háborút élt volna túl.

Kiszállt a taxiból a bejárat előtt, és belépett a kórházba. Az előcsarnok kicsi volt és meleg, ijedten látta, hogy egy egyenruhás rendőr őrzi. A rendőr alaposan szemmel tartotta, míg odament a pulthoz, és megmondta, kit keres. Aztán hívta a liftet, és rámosolygott, amikor belépett.

A második emeleten a lift mellett egy másik rendőr álldogált, Osborn ajtaja előtt pedig egy civilruhás nyomozó. Úgy tűnt, mind a ketten tudják, hogy Vera kicsoda, a nyomozó a nevéen szólította, amikor üdvözölte.

– Gondolják, hogy veszélyben van? – kérdezte Vera, akit nagyon aggasztott a rendőrség jelenléte.

– Csak elővigyázatosság.

– Értem. – Vera az ajtó felé indult, amely mögött egy férfi fekszik, akit szinte alig ismer, mégis úgy szeret, mintha évszázadok óta lennének együtt.

– Miért nem megy be? – mosolyodott el a nyomozó, és kitérte előtte az ajtót.

Osborn az ágyon feküdt, a bal lába bonyolult szerkezetekkel és súlyokkal fellógatva. LA.Kings-póló volt rajta, és egy piros sort. Amikor Vera meglátta, egyszercsak minden félelme elszállt, és elnevette magát.

– Mi olyan szörnyen nevetséges? – érdeklődött Osborn.

– Nem tudom... – nevetett Vera. – Nem is tudom, csak úgy, az egész...

A nyomozó becsukta az ajtót Vera az ágyhoz ment, és a következő pillanatban már Osborn karjaiban találta magát. Minden rájuk tört, amit együtt átéltek – a Jungfraun és Párizsban és Londonban és Genfben. Odakinn zuhogott az eső. De ők nem törődtek vele.

Paul Osborn Pacific Palisades-i lakása kis hátsó udvarán üldögélt, és a fények karéját nézte, mely kirajzolta a Santa Monica öböl vonalát. 28 fok volt, este tíz órakor, karácsony előtt egy héttel.

Még mindig teljesen zavaros volt a számára mindaz, ami a Jungfraun történt. Különösen az utolsó pillanatok. Nem tudta volna megmondani, hogy pontosan mi történt, mennyi volt valóság, és mennyi a képzelet műve abból, amire visszaemlékszik.

Belekortyolt a jeges teájába, és megint az öböl felé nézett. Párizsban most reggel hét óra van. Vera egy óra múlva már a calais-i vonaton fog ülni, útban a nagyanyjához. Együtt fognak átkelni komppal Doverba, onnan vonattal mennek tovább Londonba. Másnap délelőtt tizenegykor a Heathrowról Los Angelesbe repülnek. Vera egyszer járt már Amerikában, Francois Christiannal. A nagyanyja még sohasem. Vajon milyennek fogja találni a Los Angeles-i karácsonyt?

Amikor megkérte Verát, hogy menjen hozzá feleségül, még a kórházban, csak annyit felelt:

– Majd meglátjuk...

Osborn semmi többet nem tudott kisedni belőle. Vera megcsókolta, aztán elment, vissza Párizsba.

A kis csomagban, amit McVey Verával küldött a kórházba, az útlevele volt, melyet visszaszerzett a párizsi prefektúráról. Mellette egy levél, Barras és Maitrot aláírásával, akik sok szerencsét kívántak neki, és mellékesen megjegyezték, hogy remélik, a közeljövőben nem szándékozik Franciaországba látogatni. Egy héttel azután, hogy leszállították a Jungfrauról, ki is engedték a kórházból.

Remmer vitte ki a repülőtérre, és elmesélte, mi történt időközben. Noble-t visszaszállították Londonba, és egy égési sérülteket kezelő rehabilitációs intézetben lábadozik. Még több bőrátültetés előtt áll, és hónapokba fog telni, míg visszatérhet a normális életbe. Remmer maga a törött csuklója ellenére már dolgozott, a charlottenburgi tüzeset és a Hotel Borggreveben történt lövöldözés ügyében nyomozott. Joanna Marsh-ot, Lybarger amerikai gyógytornászt megtalálták berlini szállodájában. Alaposan kikérdezték, aztán elengedték, McVey kíséretében tért vissza az Egyesült Államokba. Hogy utána mi lett vele, azt Remmer már nem tudta. Valószínűleg hazatért.

– Remmer... – kérdezte Osborn tapogatózva, ahogy kezdtek visszatérni az emlékei a Jungfraun töltött estéről – tudja, hogy honnan hívta Vera a rendőrséget? Kleine Schneideggből vagy Jungfraujochból?

Remmer ránézett.

– Vera Monneray?

– Igen.

– Nem ő hívta a rendőrséget

– Hogyhogy? – Osborn nagyon meglepődött

– Egy amerikai turista. Egy nő, valami Connie.

– Connie?

– Igen, ő.

– De azt, ugye, Vera mondta neki, hogy ott vagyok a hegyen? Hogy hol keressenek?

– A kutyák találták meg – Remmer összevonta a szemöldökét – Miből gondolta, hogy Vera volt?

– Ott volt a jungfraujochi állomáson, amikor levittek a hegyről.

– Persze, meg még egy csomó más ember is.

Osborn elfordította a tekintetét. Szóval a kutyák találták meg. Jól van, hagyjuk ennyiben. Úgy látszik, a kép, ahogy Vera ott áll Von Holden mögött, kezében a hatalmas, véres jégcsappal, csak látomás volt, álmokép, semmi más.

– Azt szeretné tudni, hogy ártatlan-e, igaz? Még mindig nem biztos benne.

Osborn visszafordult Remmer felé.

– Igen.

– Nyugodjon meg, igazat mondott. Az egyik börtönőr, aki átadta Vera Monnerayt Von Holdennek, a Szervezet embere volt. A lakásán megtaláltuk a kis nyomdagépet is. amin Von Holden hamis BKA-igazolványát csinálták. Vera azt hitte, rendőr, és magához viszi. Csak a legvégén jöhetett rá, hogy hazudott.

– Na és Joanna Marsh? – kérdezte Osborn. – ő mondott valami érdekeset? Miért küldött minket utána Salettl?

Remmer egy hosszú percre hallgatott, aztán megrázta a fejét.

– Egy napon talán majd megtudjuk. – Volt valami a viselkedésében, ami arra utalt, hogy többet tud, mint amit elmond.

– Mi van McVeyjel? – kérdezte Osborn.

– Mondtam már, hazakísérte Miss Marsh-ot.

– Elküldte nekem az útleveletem.

– Anélkül nemigen hagyhatná el Németországot.

– Semmit nem mondott. Még amikor bejött hozzám a kórházba Grindelwaldban, akkor sem szólt semmit.

– Bernben.

– Tessék?

– A berni kórházba vitték.

Osborn meglepetten nézett rá.

– Biztos benne?

- Persze. Mi is Bernben voltunk, a kapitányságon, amikor befutott a telefonhívás, hogy megtalálták magát a hegyen.
- Maguk, Bernben? De miért?
- McVey követte a maga nyomait. Tudtuk, hogy vett egy Eurail bérletet Bernben, a hitelkártyájával fizetett. Ennek alapján könnyű volt lenyomozni.
- Ez nem legális, ha nem tévedek.
- Elvitte McVey pisztolyát, az igazolványát, mindent – Remmer hangja kicsit keményebb lett. – Nem volt felhatalmazása, hogy rendőrfelügyelőnek adja ki magát.
- Ha nem tettem volna, ki tudja, most hol lenne Von Holden?
- Remmer nem felelt.
- És most mi lesz? – kérdezte Osborn.
- Azt én nem tudhatom. Ez nem az én ügyem, hanem McVeyé.

157

Ez nem az én ügyem, hanem McVeyé. Nem múlt el úgy nap, hogy Remmer szavai ne visszhangoztak volna Osborn fülében. Vajon milyen büntetés jár azért, amit tett? Nemcsak hogy eltulajdonította egy rendőr szolgálati fegyverét és igazolványát, de országhatárokat is átlépett vele. Lehet, hogy nemcsak Los Angelesben állítják bíróság elé, de kiadják Svájcnak vagy Németországnak is. Talán még az Interpol is belekeveredik. Vagy ne adj isten az is lehet, hogy mindez csak másodlagos vádpont, a fő vád gyilkossági kísérlet lesz Albert Merriman ellen, aki végül is még mindig amerikai állampolgár.

Már majdnem karácsony volt, de még mindig semmit nem hallott McVey felől. Ahányszor meglátott az utcán egy rendőrautót, összerendezte. Egész megőrizte a lelkiismeretfurdalás, nem tudta, mit tegyen. Fogadhatna egy ügyvédet, hogy előkészítse a védelmét.

Hetente háromszor még mozgásterápiára kellett járnia, hogy tornáztassa a törött lábát. Még legalább egy hónapig botra szorul, és még azután is bicegni fog jódarabig. Dehát ez még mindig nem olyan szörnyű, ahhoz képest, ami legrosszabb esetben történhetett volna vele.

Napról-napra érezte, hogy a lelki sebek is kezdenek begyógyulni. Sok minden megoldódott az apja halálának rejtélye körül, bár a dolgok valódi célja még mindig titok volt Von Holden válasza.

– *Für Übermorgen*, a holnaputánért! – értelmetlen absztrakciónak tűnt, nem mondott neki semmit; azt sem tudta, hogy egyáltalán megtörtént-e, vagy ezt is csak képzelte.

Saját érdekében, Veráért és a jövőjükért, végeznie kell az egészszel egyszer s mindenkorra, Merrimannel, Von Holdennel,

Scholl-lal, a múlttal. Ahogy az apja halálának tragikus emlékét is el kell felejtenie végre. Lassanként kezdte úgy érezni, hogy talán képes lesz rá.

McVey végre telefonált, egy nappal Veráék érkezése előtt, pont délben.

– Akarok valamit mutatni magának. Be tudna jönni?

– Hová?

– A kapitányságra. Park Center. – McVey hangja teljesen tárgyilagos volt, mintha csak tegnap beszéltek volna utoljára.

– Mikor?

– Egy óra múlva várom.

Jézusom, vajon mit akarhat? – gondolta Osborn. A homlokán izzadságcseppek ültek.

– Ott leszek – mondta. Amikor lerakta a kagylót, észrevette, hogy remeg a keze.

Az autót Santa Monicából a belvárosig huszonöt perc. Hőség volt és szmog, a felhőkarcolók körvonalai teljesen elmosódtak. Osborn nagyon félt, ami nem sokat segített a helyzeten.

McVey már ott várta a bejáratnál. Üdvözölték egymást, de kezét nem fogták, aztán felmentek a lifttel, többek társaságában. Osborn a botjára támaszkodott, és a földet bámulta.

– Hogy van a lába? – kérdezte McVey, amikor kiszálltak a liftből, és elindultak a folyosón. Az arcán az égésnyomok már szépen begyógyultak, és kipihentnek látszott. Kicsit még le is barnult, mintha golfozott volna.

– Javulgat. Maga viszont nagyon jó színben van.

– Na persze, a koromhoz képest.. – McVey mosoly nélkül pillantott rá, aztán tovább vezette a folyosók labirintusán.

Beléptek egy irodahelyiségbe, mely ketté volt osztva egy pulttal. Mögötte polcok, rajtuk megszámozott zacskókban bizonyítékok. McVey aláírt egy átvételi elismervényt, és kiadtak neki egy csomagot, amely úgy festett, mintha egy videokazetta lenne benne. Aztán visszamentek a folyosóra, és beléptek egy üres kis szobába. McVey becsukta az ajtót, és kettesben maradtak.

Osbornnak fogalma sem volt mit akarhat McVey, de már nagyon elege volt az egészből. Szerette volna, ha végre kiteríti a kártyáit.

– Miért hívatott?

McVey az ablakhoz ment, és leeresztette a relaxát.

– Láta ma reggel a tévében? Kiirtottak egy vietnámi családot.

– Igen, valamit láttam... – mondta Osborn alig odafigyelve. Borotválkozás közben fél füllel hallotta, hogy valahol a San Fernando völgyben meggyilkoltak egy egész családot. Szülők, nagyszülők, gyerekek.

– Most ezen az ügyön dolgozom. Sietnem kell a boncolásra, úgyhogy végezzünk gyorsan. – McVey kinyitotta a nejlonzacskót, és elővett egy videokazettát – Ebből mindössze két példány létezik. Ez az eredeti. A másik Remmernél van Bad Godesbergben. Az FBI-nak ezt már tegnap vissza kellett volna adnom. Azt mondtam nekik, holnap megkapják. Ez az, amiért Salettl azt akarta, hogy keressük meg Joanna Marsh-ot Amikor elküldte a lányt, adott neki egy kis ajándékot. A csomagban egy kulcs volt, egy dobozhoz, ami a szintén ajándékba kapott kutyája ketrecében volt. A dobozban egy újabb kulcs, egy Beverly Hills-i bank széfjéhez, ott találtuk a videokazettát.

McVey berakta a kazettát a videoba.

– Nem értem.

– Majd megérti. De van egy-két dolog, amit előbb el kell mondanom. Azt mondta, amikor Von Holden lezuhant a Jungfrauról, és eltűnt, azt nem látta, hogy a szakadék mélyén földet is ért volna a holtteste.

– Szuroksötét volt.

– Úgy véljük, egy szakadékba zuhanhatott, bele a gleccserbe. Egy svájci hegyimentő csapat lement, hogy megkeressék, de nem találtak semmit. Ami azt jelenti, hogy vagy ott van, és ki tudja, talán majd kétezer év múlva rábukkannak jégbefagyva, vagy pedig nincs ott. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy nem lehetünk egészen biztosak benne, hogy tényleg halott.

A másik, amit mondani akartam: Lybarger ujjlenyomatai. Vagyis azé az emberé, aki Lybargernek nevezte magát. Az az ember, akit Remmer és Schneider is a saját szemével látott, sőt beszéltek is vele, mielőtt a Charlottenburg kigyulladt. A BKA ujjlenyomat-szakértői megállapították, hogy Lybarger ujjlenyomatai megegyeznek Timothy Ashfordéival, tudja, a szobafestő, akinek a levágott fejét megtalálták Londonban.

– Te jószágos atyáúristen. – Osborn egész libabőrös lett – Szóval magának volt igaza...

– Igen – bólintott McVey. – A baj csupán az, hogy Lybargerből nem maradt semmi, csak hamu. Tehát továbbra is csak feltételezhetjük, hogy sikerrel járt a kísérlet, egy ember fejét átoperálták egy másik testre, és a teremtmény életben volt. Járt-kelt, beszélt, gondolkodott, ahogy maga vagy én. Semmi nyoma nem maradt a műtétnek, legalábbis Remmer vagy Schneider nem vett észre semmit Sőt, Joanna Marsh sem. Hosszú hónapokat töltött együtt vele a terápia alatt, de semmit nem vett észre, ami bármiféle operációra utalt volna.

– Tehát amikor állítólag szélütésből lábadozott, akkor valójában ebből a fantasztikus műútból gyógyult fel – nézett fel Osborn McVeyre. – Erről van valami a kazettán?

– Amit ezen a kazettán látni fog, az maradjon közöttünk, szigorúan bizalmas. – McVey fogta a távirányítót, és Osborn kezébe nyomta. – Ugye, megérti doktor úr, hogy ez alkalommal tényleg nagyon nem szeretném, ha bármi olyasmit tenne, amit előtte nem beszél meg velem. Remélem ért engem.

Különben még van egy-két dolog, amire esetleg visszatérhetünk. Tudja, mire gondolok.

Egy pillanatig némán álltak egymással szemben. Aztán McVey kinyitotta az ajtót, és kiment Osborn utánanézett, ahogy végigmegy a folyosón, és áthalad egy csapóajtón. Aztán eltűnt. Szóval mégiscsak futni hagyja.

158

Osborn egy percre csak ült, aztán felemelte a távirányítót, és bekapcsolta a tévét. Halk kattanás hallatszott, aztán surrogás, a tévé képernyője kivilágosodott, majd megjelent az első kocka. A helyszín egy elegáns dolgozószoba volt, az előtérben feltűnő helyen egy bőr karosszék. Balra hatalmas íróasztal, jobbra az egész falat beborító könyvespolc. Az ablak félig látszott az íróasztal mögött, csak onnan jött fény. Eltelt pár másodperc, aztán egyszercsak Salettl sétált a kamera elé. Sötétkéék öltönyt viselt, eleinte háttal volt. Amikor a karosszékhez ért, megfordult és leült.

– Kérem nézzék el, hogy ilyen ügyetlen a kezdet – mondta.

– De egyedül vagyok, magam készítem ezt a videofelvételt – Keresztbette a lábát, hátradőlt, és hivatalosabb hangra váltott.

– A nevem Helmuth Salettl. Orvos vagyok. Ausztriában élek, Salzburgban, de németnek születtem. Most, a felvétel idején, hetvenkilencedik évemet taposom. Amikor önök ezt látni fogják, már nem leszek az élők sorában.

– Salettl kis szünetet tartott, és egyenesen belenézett a kamerába. A saját halálának gondolata szemmel láthatóan nem tett rá semmilyen hatást.

– A következőkben szeretnék vallomást tenni. Vádolom magam: gyilkossággal és fanatizmussal.

1939-ben fiatal, kezdő orvos voltam a berlini egyetem klinikáján. Optimista voltam, és talán kicsit arrogáns is. Megkeresett a birodalom kancellárjának képviselője, és felkért, hogy legyek a tagja egy orvosi tanácsadó testületnek. Rövidesen beléptem a nemzetiszocialista pártba, majd szakaszvezető lettem az SS-ben, a Schutzstaffelben, és nemsokára kineveztek közegészségügyi megbízottnak. Erről talán tudnak is, hiszen maradtak róla feljegyzések. Részletes információk a szövetségi levéltárban, Koblenzben találhatóak.

Salettl elhallgatott, és egy pohár víz után nyúlt. Kortyolt egyet, aztán lerakta a poharat, és visszafordult a kamera felé.

– 1946-ban bíróság elé állítottak a nürnbergi perben, de felmentettek, és nem sokkal később praktizálni kezdtem Ausztriában, ahol belgyógyászként dolgoztam egészen nyugdíjba vonulásomig, hetvenéves koromig. Legalábbis

látszólag. A valóságban azonban továbbra is a Birodalom egészségügy-minisztere voltam, akkor is, ha hivatalosan a Reich már rég nem létezik.

Még 1938-ban Martin Bormann, a *Führer* titkára, és később a helyettese belefogott egy akcióba, a Harmadik Birodalom megmentéséért. Kidolgozták a programot, és a kivitelezésének módját is.

Legelőször is egy igen alapos és részletes szociológiai, gazdasági és politikai előrejelzést készítettek. Több szakértőt bízta meg a feladattal, akik valójában nem is tudták, kinek a megbízásából és milyen cetből végzik a munkát. Bormann ennek eredményeképp két éven belül képes volt egy teljes mértékben spekulatív, de így utólag azt mondhatjuk, meglepően pontos prognózist készíteni a világ várható alakulásáról 1940-től 2000-ig.

Nem szeretnék részletekbe bocsátkozni, talán elég ha annyit mondok, hogy előre jelezték a Birodalom vereségét és a Szövetségesek győzelmét, majd Németország kettéosztását. A nagyhatalmak – a Szovjetunió és az Egyesült Államok – felemelkedését az elkerülhetetlen hidegháborút és a fegyverkezési versenyt. Japán feltörését és gazdasági nagyhatalommá válását. Négy különösen fontos elem is szerepelt az előrejelzésben: hogy Nyugatnémetország fel fog támadni a háború romjaiból, és talán az egész nyugati világ legszilárdabb gazdaságává fogja kinőni magát; az a felismerés, hogy feltétlenül szükség van a gazdasági együttműködésre Európa államai között; Németország újraegyesítése, és végül az, hogy a fegyverkezési verseny csődbe sodorja a Szovjetuniót, és vele együtt az egész szovjet blokkot. Mindezt persze a végletekig leegyszerűsítve adtam most elő. De ezekben az előfeltételezésekben már ott rejtett a Birodalom feltámadásának csírája.

Egy maréknyi nagyhatalmú és befolyásos német üzletember, mind a náci ügy lelkes hívei, létrehozott egy titkos szervezetet mely mindvégig névtelen maradt, és melynek a világ minden országában voltak tagjai. Ahogy teltek az évek, a Szervezet egyre nőtt és terjeszkedett, gondosan megválogatva, hogy kit fogad tagjai sorába.

Úgy tervezték, a mozgalom eleinte alig fogja a hangját hallatni, csak egy színfolt lesz a német politikai élet jobb oldalának palettáján. Kulcsszavuk a nacionalizmus volt. Olyan szavakat mint a *Reich*, *árja*, *náci*, soha nem ejtettek ki a szájukon. Minden csendben folyt, jól kiszámítva, a háttérben elképzelhetetlen gazdagság és hatalom állt. Átitatták a német társadalom minden rétegét. Aztán Németország újraegyesítése után a hangjuk felerősödött, kihasználva a politikai zűrzavart, a gazdag volt nyugatnémet tartományok és a szegény keletnémetek egymás ellen fordulását. Az indulatokat tovább tüzelte a Németországba érkező bevándorlók áradata.

A Szervezet nemcsak Németországban terjeszkedett. Éveken át dolgoztunk azon, hogy az Európai Közösség más országaiban is létrehozzunk szimpatizáns mozgalmakat. Az első kedvező jelek Franciaországból jöttek.

A Szervezet vezetői egy igen ambiciózus és magas technológiai szintű programba kezdtek. Még a háború éveiben épült Berlinben egy titkos bunker, mélyen a föld alatt, ahol orvosi kísérleteket folytattak. A bunkert „der Garten”-nek nevezték el, és olyan szilárd szerkezetű, hogy akár egy hidrogénbombának is ellenállna. Itt kezdtünk bele legfőbb programunk végrehajtásába. Az akció fedőneve „*Übermorgen*” lett, „holnapután”, annak a napnak a szimbólumaként, amikor a Birodalom újból feltámad majd, mint rettegett világhatalom.

Osborn hirtelen leállította a kazettát. A szíve vadul vert. Szédült, mintha az ájulás környékezné. Tudatosan elkezdett mélyeket lélegezni, aztán felállt, és átsétált a szobán. Visszafordult a tévére meredt. De nem látott mást csak a szürkésfehér, üres képernyőt, és a videomagnó kis piros lámpáját.

„*Übermorgen!*” Holnapután!

Salettl szavai maró füstként hatoltak a gondolatai közé. Ez lehetetlen. Biztos rosszul hallotta, és Salettl valami egészen mást mondott. Visszament a székhez, leült kicsit visszatekerte a szalagot, aztán újból bekapcsolta a videót.

– ...Itt kezdtünk bele legfőbb programunk végrehajtásába. Az akció fedőneve *Übermorgen* lett. „holnapután”.

Osborn ujjá megmozdult a távirányítón, és a kép kimerevedett.

Felvillant előtte a Jungfrau. Láttá Von Holdent ahogy ott áll, hallotta a saját hangját, ahogy megkérdezi, miért ölték meg az apját, aztán hallotta Von Holden válaszát:

– *Für Übermorgen!* – mondta. – A holnaputánért

Ha valóban csak hallucináció lett volna az egész, honnan vette volna ezeket a szavakat? A Szervezet legtitkosabb akciójának fedőnevét. Nem tudhatta máshonnan, csak ha valóban Von Holden mondta. Az ujjá megint a távirányító gombjait kereste, újból visszatekerte a szalagot és még egyszer meghallgatta, mit mond Salettl. Aztán még egyszer. Még egyszer. Egyre inkább az volt az érzése, hogy ami az emlékeiben él, valóság volt, és nem álom. Tovább nézte a kazettát.

– A Birodalom feltámadását azzal jelképeztük, hogy magunk is beavatkoztunk az életerő és a természet működésébe. Emberi szervek átültetésével ekkor már évek óta sikerrel kísérleteztek. De soha senkinek nem sikerült még átültetnie egy emberi fejet. Mi ezt a célt tűztük ki magunk elé. És végül sikerrel is jártunk.

A kritikus pont 1963-ban érkezett el, amikor ezer, tudtukon kívül megvizsgált személy közül kiválasztottunk tizennyolcat. A kritérium az volt hogy genetikailag a lehető legjobban hasonlítsanak Adolf Hitlerhez –

személyiségjegyek, testalkat, fiziológiai felépítés és a többi. Egyikük sem tudta, mi történik velük. Titokban, a háttérben maradvá egyeseket hozzásegítettünk ahhoz, hogy az ismeretlenségből kiemelkedve hatalmas vagyona és befolyásra tegyenek szert, másokat meghagytunk a saját körülményeik között, hogy így figyelhessük meg őket. Tíz nappal azután, hogy a kísérleti alanyok betöltötték ötvenhatodik életévüket megöltük őket. A fejüket levágtuk és hibernáltuk, a holttesteket elégettük. A családjukkal vagy a hozzájuk közelállókkal megrendezett balesetekben végeztünk, hogy eltüntessünk minden nyomot.

Amint már mondtam, sokat kísérleteztünk sikertelenül. Aztán azzal a személlyel, akit önök Elton Lybarger néven ismernek, végre sikerült. A Charlottenburgban rendezett vacsorán ezt ünnepeltük volna. A Szervezet leghűségesebb és legmagasabb rangú tagjainak jelenlétében.

Ötven évbe telt, míg elértük ezt a fantasztikus eredményt. Ezalatt az idő alatt sok ártatlan ember esett áldozatul. Profi bérgyilkosokat fogadtunk fel, aztán a saját biztonsági embereink eltették láb alól a bérgyilkosokat. Számptalan ember dolgozott a Szervezetnek. Voltak, akik meggyőződésből, voltak, akiket kényszerítettünk, és voltak olyanok, akik nem is tudtak róla, hogy valójában nekünk dolgoznak. A kísérletek tehát ötven éven át tartottak. És amikor végre sikerrel jártak, elérkezett az idő, hogy megkezdjük az „Übermorgen” második szakaszát.

A második szakaszát? Osbornnak elállt a szívverése. Kicsit közelebb húzta a székét a képernyőhöz.

– Gőnébészeti módszerekkel a világra hoztunk és gondosan felneveltünk egy ikerpárt. A legkiválóbb tanintézetekbe járattuk őket, aztán a német újraegyesítést megelőző években Lipcsében, a testnevelési főiskolán tanultak tovább. Tiszta árájk, a legnagyobb emberpéldányok, akik csak élnek a földgolyón. Mindegyik készen áll arra, hogy huszonnégy esztendőskorában meg hozza a végső, nagy áldozatot.

Elton Lybarger bemutatása a charlottenburgi vacsorán sikerünk tudományos bizonyítéka. A vacsora után egy második ünnepséget is tervezünk, a palota kertjében álló mauzóleumban, itt csak a legkiválasztottabbak lesznek jelen. Ekkor jelöljük ki az egyik fiút arra, hogy elfoglalja Lybarger helyét, és az Új Reich messiása legyen. Lybargert meg fogja ölni a kiválasztott fiú, aki miután átesett az operáción, két éven belül az új vezérünk lesz.

Jómagam, Erwin Scholl, Gustav Dortmund és Uta Baur tartozunk a legbensőbb kör legöregebb tagjai közé. Nürnberg után mi folytattuk azt, amit Martin Bormann, Himmler és a többiek elkezdtek.

Ötven év alatt Scholl, Dortmund és Uta Baur gazdagok és hatalmasok lettek, míg én inkább a háttérben meghúzódva irányítottam a kísérleteket.

A Lybargeren végzett operáció sikere után a kiválasztott kísérleti alanyok közül heten még életben voltak, akikre már nem volt szükség. Scholl utasítása volt hogy öljük meg őket, és a holttesteket szórjuk el Európa különböző országaiban. Az emberi élet nem számít semmit a Szervezet érdekeivel szemben. Scholl számára mindez a dicső múltat idézte, amiről azt remélte, hogy nemsokára ismét ránk fog köszönteni.

Az ötven év során volt időm elgondolkozni azon, amit tettünk. Amit teszünk. Amit a jövő hozni fog. Megkíséreltük a lehetetlent és sikerrel jártunk. És ez csak a kezdet. De...

Salett hirtelen elgondolkodó és komor lett. Néhány másodperc alatt mintha éveket öregedett volna.

– Az eszme, amely minket hajtott, ugyanaz az eszme, melynek hatmillió zsidó esett áldozatul, és számtalan milliók, akik a frontokon veszítették életüket vagy a szétbombázott városokban.

Én ott álltam a vádlottak padján 1946-ban Nürnbergben, és mellettem ott álltak sokan a főbűnösök közül. Göring, Hess, Ribbentropp, Von Papen, Jodl, Raeder, Dönitz – egykor büszkék és megvetők, most öreg, rémült, fáradt emberek. Ahogy ott álltam, eszembe villant, hogy egyszer valaki figyelmeztetett, nehogy valaha is betegyem a lábam egy koncentrációs táborba. De aztán a háború után egyszer mégis elmentem Auschwitzba. Leírhatatlan látvány volt. A szemüvegthalmok. A cipőthalmok. A csonthalmok. Az emberi haj. Arra gondoltam, ez elképzelhetetlen, kitalálni sem lehetne szörnyűbbet. Mégis megtörtént.

És én, egy földalatti szervezet vezető embereként dolgozom, mely ennek az eszmének az újjászületésén munkálkodik. Szörnyűséges. Lehetetlen. De ha valaha is megpróbáltam volna kiszállni belőle, azonnal megöltek volna. Úgy döntöttem, hallgatok, és hagyom, hogy minden menjen a maga útján, és közben felküzdöm magam a lehető legmagasabbra. Aztán a kellő időben mindent lerombolok.

Egy német író, Günter Grass egyszer azt írta, hogy mi, németek, meg kell, hogy értsük saját magunkat. Mi vagyunk talán a legkitűnőbb technikai zsenik a történelemben. Csodákra vagyunk képesek. De soha nem menekülhetünk Auschwitz és Treblinka és Birkenau elől, mert ezek is hozzánk tartoznak – ott vannak a lelkünkben, és ezzel tisztában kell lennünk. Meg kell értenünk, és nem szabad hagynunk, hogy még egyszer megtörténhessen.

Mire ez a kazetta önök elé kerül, mindent, amit alkottunk, elpusztítottam. Az új Birodalomnak vége lesz, mielőtt még megszülethetett volna. Elpusztul a Charlottenburg. A Garten. A Jungfraun, a meteorológiai állomás alatt található bunker. Nem lesz *Übermorgen*.

Salett ezzel felállt, kísértált a kamera látóteréből, és eltűnt. Egy pillanattal ezután elsötétedett a képernyő.

Osborn már maga mögött hagyta a belvárost, de nem is tudta, merre jár; gondolatai és érzései egyetlen szédítő forgatagban kavarogtak. Igyekezett szétválasztani őket, végiggondolni mindazt, amit hallott.

Az egyik pillanatban tiszteletet érzett Salettl iránt, aki egyedül viselte ezt a hatalmas terhet annyi éven át, és csodálta sötét heroizmusát, amivel képes volt mindent lerombolni. A következő pillanatban viszont dühöngött, amiért nem árult el részleteket az operációról. Felbecsülhetetlen értékű lehetett volna az orvostudomány számára.

Homályosan érezte, hogy már a Santa Monica-i autópályán halad. Csúcsforgalom volt, egymást érték az autók ütközői. Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el azóta, hogy eljött a kapitányság épületéből. Lassan elérkezett az autópálya végéhez, már a McClure alagúthoz vezető kanyaroknál járt. Aztán átment az alagúton, és kiért a Csendes-óceán partján vezető autóútra. Előtte a Santa Monica-hegység mintha közvetlenül az óceánból emelkedett volna ki, a láthatáron már lenyugvóban volt a nap.

Hirtelen McVeyre gondolt, és hála öntötte el. McVey azért mutatta meg neki a kazettát, hogy segítsen végleg elpusztítani a démont, és megnyugodhasson a lelke. Baráti gesztus volt, szerette volna valahogy megköszönni.

De aztán a gondolatait megint elmosta az érzelmek zavaros áradata. És felöltött benne az a valami, amit eddig képtelen volt megmagyarázni.

Valami, amiről Salettl nem beszélt. Valami, amit McVey sem tud, és soha nem is fog megtudni. Sem Noble, sem Remmer, sem Vera, senki a világon, mert képtelenség, hogy ő valaha is elmesélje bárkinek. Salettl biztosan azért nem beszélt róla, mert azt hitte, ezt a valamit is elpusztította, és nem tud róla senki.

Hirtelen észrevette, hogy az előtte haladó autó megállt, keményen kellett fékeznie, hogy bele ne ütközzön. A középső sávban egy rendőrségi autó és két vontatókocsi állt. Valahol baleset történt. Órákra is megbénulhat a forgalom. Nem bírna addig itt üldögelni a kocsiban, megörlüne a fejében nyüzsgő gondolatoktól. Ki kell jutnia innen.

Hátrapillantott, és látta, hogy a középső sáv éppen szabad. A gázba taposott, megelőzte az előtte álló kocsit, egy hajtűkanyarral visszafordult, és elindult arra, amerről jött. Pár perc múlva, egy útszéli pihenőnél megállt. Egy darabig csak nézte az óceánt.

Aztán kiszállt. Először a botot dugta ki, és nagy nehezen rátámaszkodva kikecmergett. Az ajtót nyitva hagyta, és tett pár lépést a homokban. A botja belesüppedt, nehéz volt a járás. Nem számít. Végigsétált a parton, egészen a

hullámtörőig. A homok nedves és kemény lett a talpa alatt, és megérezte, hogy vizes lett a lába. Nem törődött vele, belesétált a vízbe, egészen térdig.

Harminc év után megoldódott az apja halálának rejtélye. Olyan módon, amiről soha nem is álmodott volna. Ha nincs a videokazetta, abban a hitben élte volna le az életét, hogy ami a Jungfraun történt, nem volt több, mint hallucináció, képzeletének hátborzongató alkotása. De most már nem volt semmi kétsége, hogy amit látott, nem álom volt, hanem valóság. És ez volt a végső magyarázata mindennek, az apja halálának, és annak is, hogy miért utazott oda Von Holden, mit akart elrejteni a gleccser mélyében.

Felcsendült a fülében Salettl hangja: „....gondosan felneveltünk egy ikerpárt... tiszta árják... a legnagyobb emberpéldányok... huszonnégy éves korukban.... az egyiküket kiválasztjuk... az operációra.... hogy az új Birodalom messiása legyen.”

Hirtelen úgy érezte, mintha megint ott lenne a Jungfraun. Von Holden felé zuhant, a doboz, amit Berlin óta magával cipelt, a karjában.

– *Für Übermorgen!* – hallotta a kiáltását. Aztán a doboz kicsúszott a szorításából, Von Holdent pedig elnyelte a jeges, fekete mélység. A doboz azonban Osborn mellé esett a hóba, párszor átfordult, közben felpattant a teteje, és kigurult belőle valami. Mielőtt lezuhant volna a szakadékba, Osborn egyetlen pillanatra tisztán látta, hogy mi az. Az a valami, amiről Salettl sem beszélt. Amit nem mondhat el soha senkinek, mert úgysem hinnének neki. Az *Übermorgen* kísérletek legfőbb indítóoka. A lényeg. A Szervezet legjobban őrzött titka.

Adolf Hitler levágott, hibernált feje.